

Giới thiệu Nàng Phi Điện Của Vương Gia Khát Máu

Truyện Nàng Phi Điện Của Vương Gia Khát Máu nói về một cô nàng có khả năng làm phép thuật nhưng từ khi xuyên không đến nơi dị giới quỷ quái này thì mọi người lại nghĩ nàng là kẻ điên rồ từ hành tình khác đến.

Nam chính được trời sinh đã có cơ thể khát máu, có được thân thể bất tử, nhưng lại là người trời gà không chặt, trở thành đối tượng mà mọi người đều có thể lãng nhục.

Cổ gia có ba người con gái rưỡi, người người đều là tiên nữ trên trời. Chỉ có một nửa Cổ Tiểu Tứ, vừa không có tài không có diện mạo lại bị điên. Nàng điên gặp kẻ sát máu kết cục rồi sẽ ghê gớm đến cỡ nào?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Điện Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Sét đánh – hồn xuyên không.

Cổ Nhược Phong vẫy tay ra hiệu cho mọi người lui xuống, từng người từ từ rời đi tốc độ không nhanh không chậm, giống như là rất nhàn nhã, mà hai bàn tay đang nắm chặt dưới ống tay áo đã bán đứng tâm tình của cô.

Cổ Nhược Phong rất kích động, đứng, rất, kích động!

Hôm nay cô đã phế bỏ người chủ ruột vô tình vô nghĩa, lấy oán trả ơn của mình. Tất cả vây cánh của ông ta cũng đã bị cô dùng tốc độ sấm rền gió cuốn tiêu diệt hết toàn bộ, trên cõi đời này đã không còn ai có thể uy hiếp được cô và em trai của cô.

"Chị." Một người có dáng dấp tương tự Cổ Nhược Phong tới bày phần bồng xuất hiện trước mặt Cổ Nhược Phong, nhẹ nhàng gọi một tiếng, ánh mắt đỏ bừng chứng minh cậu đang mất bình tĩnh. Người này chính là em trai ruột của Cổ Nhược Phong – Cổ Nhược Minh.

Cổ Nhược Phong ngẩng đầu, hóa ra đã đến nơi này: "Vào thôi." Sau đó cô đưa hai tay lên đẩy cánh cửa mỏng vào phía bên trong, giống như đang đẩy một vật nặng tựa ngàn cân.

Bên trong là hai tấm linh vị, khô khốc không tiếng động, phía trên là mấy chữ đặc biệt bắt mắt "Linh vị của ba – Cổ Khuynh Chi, Linh vị của mẹ - Nguyệt Mẫn Chi". Bốn phía trong căn phòng đều đặt một viên dạ minh châu to bằng nắm tay, chiếu sáng toàn bộ căn phòng nhỏ vốn luôn mờ tối u ám.

Cổ Nhược Phong và Cổ Nhược Minh yên lặng tiến lên, mỗi người thấp ba cây nhang, cung kính quỳ trên mặt đất.

"Ba, mẹ, cuối cùng Phong Nhi cũng đã báo thù được cho hai người rồi." Cô dùng sức đập mạnh đầu lạy ba cái trên mặt đất. Thấp nhang xong, Cổ Nhược Phong cũng không thể không chế nổi tâm tình của mình nữa, cô ôm chặt Cổ Nhược Minh ở bên cạnh, khóc thành tiếng.

Có ai biết được suốt mười tám năm nay cô luôn phải một mình trải qua những tháng ngày sống trong âm mưu và báo thù. Mỗi lần tỉnh giấc giữa đêm vì ác mộng, từng cảnh máu tươi chảy đầm đìa cứ phát đi phát lại như những thước phim quay chậm!

Khuôn mặt nhìn nghiêng đầy dữ tợn và đắc ý của chủ ruột. Ánh mắt kinh ngạc, chua xót, đau lòng, hối hận, bất đắc dĩ của ba. Vẻ mặt căm hận của mẹ. Máu tươi chảy đầy mặt đất, giống như cánh hoa cuối cùng rơi xuống lộ ra vẻ đẹp rực rỡ.

Khi đó cô mới mười tuổi, còn em trai Cổ Nhược Minh chỉ mới năm tuổi, hai người mới vừa ra ngoài dạo chơi về, cô bịt chặt miệng của mình và em trai, nhanh chóng chạy ra cửa rồi khỏi đó, cách xa cái nơi gọi là nhà này.

Trốn đông trốn tây suốt mười năm, khi tới hai mươi tuổi thì trở về gia tộc, tám năm tranh phong đối lập nhau từ ngoài sáng tới trong tối, âm mưu chạm bấy, hôm nay cuối cùng cũng đã kết thúc! Không còn lúc thì dùng độc được ám sát, lúc thì dùng ám khí hãm hại, rốt cuộc cô cũng có thể cho ba mẹ ở dưới cữu tuyền một câu trả lời thỏa đáng.

"Chị." Cổ Nhược Minh vỗ nhẹ lên lưng Cổ Nhược Phong, hai dòng nước mắt trong suốt cũng rơi xuống theo cô. Mười tám năm nay, cậu nhìn thấy rất rõ ràng, một đứa bé mười tuổi, tự nuôi sống chính mình cũng đã khó khăn rồi, vậy mà chị ấy còn phải chăm sóc cho đứa em năm tuổi như mình, ở nơi hoang vu thôn dã phải đánh nhau với sói, tranh thức ăn với khỉ, giành sơn động với hổ, hơn nữa còn phải liều mạng với những kẻ truy sát họ!

Mỗi một lần, chị ấy đều cẩn thận bảo vệ cậu ở sau lưng. Mỗi một lần, chị ấy đều đồ đao kiếm trí mạng thay cho cậu. Mỗi một lần, chị ấy đều dịu dàng nói với cậu không có việc gì, cho dù là thân thể đang bị thương nặng sắp mất mạng!

Mặc dù bản thân cậu cũng làm được không ít chuyện, nhưng so với chị gái mà nói thì thật sự vẫn còn kém quá nhiều! Chị gái vì báo thù, đã lãng phí mất mười tám năm tuổi thanh xuân, cuộc đời này có bao nhiêu lần mười tám năm chứ?

Cả căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ, Cổ Nhược Minh hai mươi ba tuổi ôm chặt Cổ Nhược Phong chỉ cao tới cằm mình, trong lòng vừa chua xót vừa

ngọt ngào, ngũ vị tạp trần, ít nhất, chuyện này cũng đã kết thúc rồi không phải sao? Bọn họ có thể sống cuộc sống mà mình muốn, không còn người nào dám tính kể hại họ nữa!

"Minh Nhi." Cổ Nhựt Phong đẩy Cổ Nhựt Minh ra, giao chiếc nhẫn bằng ngọc đại biểu cho thân phận gia chủ đang cầm trong tay cho cậu: "Từ nay về sau, em chính là gia chủ của nhà họ Cổ." Trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng, người em trai này của cô quả thật đúng là một nhân tài, hoàn toàn không hề thua kém cô, vị trí gia chủ đương nhiên phải do cậu đảm nhận.

"Chị, em." Cổ Nhựt Minh nhìn chiếc nhẫn bằng ngọc trong tay, đây là thứ mà chị ấy phải liều mạng cướp đoạt, chỉ có thân phận của gia chủ mới có thể cho chị ấy một cuộc sống tự do không còn bị ai uy hiếp, cậu không thể nhận nó!

"Àm——" trên không trung vang lên một tiếng sét, trong đầu Cổ Nhựt Phong tê dại một hồi như bị xé rách, lúc nhắm mắt lại thứ cô nhìn thấy ngay trước mắt chính là khuôn mặt lo lắng của Cổ Nhựt Minh.

"Khụ khụ——" Cổ Nhựt Phong cảm thấy có chút hít thở không thông, cổ họng khô rất khó chịu.

Mở mắt ra, đây không phải là phòng của mình, cũng không phải là phòng của Minh Nhi! Một mùi lắc lắc đầu một cái, một vài đoạn ký ức lộn xộn tràn vào trong đầu như thủy triều, cảm giác giống hệt như trước khi bị sét đánh, chỉ là lần này có thêm một vài ký ức không thể hiểu nổi.

Cổ Nhựt Phong lẳng lặng nằm ở trên giường, ánh mắt cực kỳ bất đắc dĩ, chuyện này gọi là gì vậy? Mượn xác hoàn hồn? Hay là xuyên qua? Chẳng lẽ thân thể ở kiếp trước của mình đã bị sét đánh chết rồi sao?! Vậy chẳng phải là Minh Nhi sẽ gặp muộn chết ư?

Aiz, Minh Nhi mà nổi giận thì ngay cả mình cũng phải nhượng bộ lui binh, hi vọng mấy lão bất tử trong tộc có thể chịu được. Nhưng mà như vậy cũng tốt, ở thế giới kia, người duy nhất có thể khiến mình quan tâm chính là Minh Nhi, hiện tại chiếc nhẫn ngọc đã ở trong tay Minh Nhi, Minh Nhi chính là gia chủ của nhà họ Cổ, bên dưới cũng đều là người của mình, không ai có thể bắt nạt nó. Nếu như có, thì cũng vẫn còn một đứa trẻ tên là Thủy Nguyệt.

Nghĩ đến đây, khoe miệng Cổ Nhựt Phong bỗng cong lên, Thủy Nguyệt chính là người mà mình và Minh Nhi cứu được khi còn bé, tuổi tác xấp xỉ Minh Nhi, tâm địa thiện lương, hoạt bát đáng yêu, võ nghệ cũng đã luyện tới một trình độ không tệ, ngày ngày dính chặt Minh Nhi, tình cảm giữa con bé và Minh Nhi, bất kể là ai cũng đều nhìn ra được.

Trước đây nàng còn dự tính sau khi hoàn thành kế hoạch trả thù thì sẽ làm chuyện vui cho bọn họ, chỉ là, có lẽ hy vọng này thất bại rồi. Cũng tốt, ít nhất Minh Nhi cũng sẽ không cô đơn.

Thân thể này thật sự là khiến cho Cổ Nhựt Phong không thể nói được gì! Chủ nhân cũ của nó cũng tên là Cổ Nhựt Phong, không biết đây có phải là duyên phận hay không. Nhưng mà bình thường mọi người đều gọi nàng ấy là Cổ Tiểu Tứ, bởi vì nàng ấy là vị tiểu thư thứ tư ở trong nhà.

Cổ Tiểu Tứ này, từ khi sinh ra đã điên điên khùng khùng, nhưng mà trong đầu cũng hiểu được một số việc.

Chẳng hạn như nơi này là Thiên Phụng Đại lục, bây giờ là Thiên Phụng năm thứ 673, quốc gia mà mình đang sống là Mộ Dung Vương triều – một trong tam đại Vương triều của Thiên Phụng Đại Lục, đương kim Hoàng đế là Mộ Dung Tô, hai Vương triều còn lại theo thứ tự là Hiên Viên Vương triều, Thiên Vu Vương triều, Hoàng đế là Hiên Viên Vũ, Thiên Vu Tùng Minh.

Xung quanh còn có N nước nhỏ, chính xác mà nói thì chính là nước phụ thuộc. Thiên Phụng Đại Lục này có ba đại gia tộc, theo thứ tự là Cổ gia, Trình gia, Trương gia. Minh chính là Tiểu Tứ của Cổ gia.

Còn đang suy nghĩ thì một câu nói đột nhiên bay vào đầu: "Cổ gia có ba người con gái rồi, người người đều là tiên nữ trên trời. Chỉ có một nửa Cổ Tiểu Tứ, vừa không có tài không có diện mạo lại bị điên." Xem ra, đây chính là lời nói để hình dung Cổ Tiểu Tứ, ba người rồi? Cổ Tiểu Tứ là một nửa? Cái này thật đúng là là khinh người quá đáng mà!

Nơi này cũng có Cổ gia ư? Cổ Nhựt Phong cảm thán một tiếng: Vận mệnh thật vô thường. Gia chủ đương nhiệm của Cổ gia là Cổ Hạo Nhiên, có ba vị phu nhân, mặc dù không đến mức tam thê tứ thiếp, nhưng cũng vượt qua trái ôm phải ấp rồi.

Đại phu nhân Diệp Tích Tuyết, là con gái của Đại tướng quân Diệp Mông, sinh ra đại công tử Cổ Nhiễm Trần, đại tiểu thư Cổ Nhựt Dao.

Tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu, con gái của Lễ bộ Thượng thư, sinh ra hai nữ nhi, theo thứ tự là nhị tiểu thư Cổ Nhựt Ly, tam tiểu thư Cổ Nhựt Kỳ.

Còn mẫu thân của Cổ Tiểu Tứ lại là nhị phu nhân Cổ Uyển Ngưng, chính là biểu muội của Cổ Hạo Nhiên, hai người là thanh mai trúc mã từ nhỏ, chỉ tiếc rằng hôn sự với đại phu nhân là do chính Hoàng thượng tứ hôn, vì vậy Cổ Uyển Ngưng phải vào cửa chậm nửa bước, chỉ đành làm Nhị phu nhân.

Cổ Tiểu Tứ còn có một ca ca ruột, là Cổ Nhiễm Mặc, chính là nhị công tử của Cổ gia, y và Cổ Nhiễm Trần đều là mười tám tuổi. Phụ mẫu và ca ca của Cổ Tiểu Tứ đều đối xử với nàng ấy không tệ, nếu không chỉ dựa vào dáng vẻ điên khùng này của Cổ Tiểu Tứ, còn có thể sống tốt đến tận bây giờ sao?

"Xem sơ qua" toàn bộ tác phong thuở bình sinh của Cổ Tiểu Tứ, dù là người mạnh mẽ dũng cảm như Cổ Nhựt Phong cũng không nhận được rung mình một cái.

Cổ Tiểu Tứ, nàng ấy thật sự không bị điên! Nàng ấy mà điên lên thì không phải là người! Mỗi nhà trong kinh thành gần như đều đã bị nàng ấy ghé thăm, chỉ cần là chỗ nàng ấy đi qua, thì tất cả đều giống như có cuồng phong lướt qua phá hỏng toàn bộ mọi thứ trên mặt đất!

Cái này coi như không có gì, Cổ Tiểu Tứ còn cướp bánh màn thầu của ăn mày, so tiếng sủa với chó giữ cửa, giữa mùa đông lại đi nghịch nước đến nỗi thiếu chút nữa là bị chết đuối, cần con rùa còn sống, thậm chí có lúc còn nhất quyết phải ngồi chồm hổm trong nhà xí một ngày một đêm không chịu bước ra! Trong cái đầu này chứa cái gì vậy!

Đầu vẫn còn hơi đau, Cổ Nhực Phong lắc nhẹ thêm lần nữa, trong đầu lại truyền vào mấy câu nói: "Ngươi không đi đập phá thì ta sẽ giết chết mẫu thân ngươi."

"Nhảy vào trong nước, không được phép bước ra! Nếu không ta sẽ bảo phụ thân đuổi ca ca ngươi ra khỏi phủ!"

"Tối cướp bánh màn thầu của hần, ăn đi!"

"Nhỏ hết tất cả những bông hoa này đi!"

"Đi vào nhà vệ sinh, một ngày một đêm cũng không được ra ngoài!"

"Không được phép nói những chuyện này cho người khác biết. Nếu không mẫu thân ngươi ca ca ngươi đều phải chết!"

"."

"."

"."

"Cổ Tiểu Tứ, hôm nay ngươi đi treo cổ đi." Cuối cùng, Cổ Nhực Phong chấn động tinh mộng, tiếp theo, nàng nổi giận rồi. Hóa ra Cổ Tiểu Tứ này lại treo cổ tự tử! Không trách được cổ họng mình lại đau như thế này! Còn nữa, những người đó rốt cuộc là ai, sao lại uy hiếp Cổ Tiểu Tứ như vậy, khó trách Cổ Tiểu Tứ này cả ngày điên điên khùng khùng làm loại chuyện như vậy. Nếu để cho mình gặp được, nhất định phải róc xương lóc thịt những loại người đó!

"Tốt! Tốt!" Một giọng nói vừa xa lạ vừa quen thuộc xuất hiện trong tai Cổ Nhực Phong, không phải là trong đầu. Cổ Nhực Phong quay đầu, hơi chấn động, đó không phải là mình trước kia sao?

"Ngươi là. Cổ Nhực Phong?" Một giọng nói giống hệt phát ra từ trong miệng Cổ Nhực Phong, mang theo tiếng khàn khàn.

"Đúng vậy, ta chính là Cổ Tiểu Tứ." Bóng người lay động nhẹ nhẹ, Cổ Nhực Phong thấy rõ, đó chính là Cổ Tiểu Tứ, chủ nhân của thân thể này, chẳng qua là đang ở trạng thái linh hồn mà thôi.

"Ngươi." Cổ Nhực Phong tắt tiếng, không biết nên nói gì, nói cảm ơn thân thể của nàng sao? Đối đáp trò chuyện với linh hồn của người có đáng đáp giống hệt mình trước kia ư?

"Ta biết rõ ngươi cũng tên là Cổ Nhực Phong, ta rất vô dụng, không thể bảo vệ mẫu thân và ca ca. Ngươi nhất định phải giúp ta." Cổ Tiểu Tứ vội vàng nói, mang theo lòng thành khẩn tha thiết.

"Bảo vệ mẫu thân ngươi và ca ca ngươi? Mười lăm năm qua không phải đều là bọn họ đang bảo vệ cho ngươi sao?" Cổ Nhực Phong nghĩ không thông, có phải là đầu óc của Cổ Tiểu Tứ này thật sự có vấn đề hay không vậy?

"Họ nói nếu ta không làm theo lời họ, thì họ sẽ giết chết mẫu thân và ca ca." Cổ Tiểu Tứ chu cái miệng nhỏ nhắn bất mãn nói, rõ ràng là mình đang bảo vệ mẫu thân và ca ca!

"Ngươi là người ngu à? Bọn họ sẽ không thật sự giết chết mẫu thân và ca ca của ngươi, bọn họ chỉ đang dụ dỗ ngươi thôi." Cổ Nhực Phong vừa bực mình vừa buồn cười, tại sao lời như thế mà cũng có người tin chứ?

"Không phải vậy, mẫu thân không có võ công, ca ca biết võ công nhưng đại ca lại còn giỏi hơn, cho nên, họ nhất định sẽ giết chết mẫu thân và ca ca!" Cổ Tiểu Tứ giải thích.

"Ách." Cổ Nhực Phong lại im lặng lần nữa, "Chắc không phải là từ nhỏ bọn họ đã luôn nói với ngươi như vậy đấy chứ?"

"Đúng vậy, đại tỷ còn cầm dao nhỏ chém ta một nhát, nói nếu ta không làm như vậy, thì tỷ ấy sẽ đối xử với mẫu thân như vậy, chém từng nhát từng nhát, giết chết mẫu thân." Cổ Tiểu Tứ cắn môi.

"Thì ra là như vậy." Cổ Nhực Phong nhỏ giọng tự nói, xem ra Cổ Tiểu Tứ này từ nhỏ đã quen với việc bị người ta uy hiếp nên mới có thể như vậy, khi đó thần chí vẫn còn ngây thơ, kết quả là tạo thành thói quen. Hóa ra Cổ Tiểu Tứ này còn phải gánh vác "Trách nhiệm" nặng như vậy.

"Vậy ta nói cho ngươi biết thật ra thì bọn họ cũng chỉ là đang uy hiếp ngươi mà thôi, họ sẽ không dám giết chết mẫu thân và ca ca của ngươi thật đâu, ngươi có muốn quay về trong thân thể này hay không?" Cổ Nhực Phong dò hỏi, dù sao thân thể này cũng không phải là của mình, tuy nói là đáng về rất giống mình, nhưng cuối cùng cũng không phải là mình. Nếu như nàng ấy muốn, vậy thì mình sẽ trả lại cho nàng ấy.

"Hả? Nhưng mà, ta không trở về được." Cổ Tiểu Tứ khó xử nói ra.

"Ta có thể giúp người." Cổ Nhược Phong nói xong thì giờ tay lên, mình có thể thấy Cổ Tiểu Tứ chứng tỏ Quý nhân của mình vẫn còn, không biết có phải là nội lực cũng đã xuyên không theo hồn của mình tới đây không nhỉ?

Cảm giác quen thuộc trong cơ thể nói cho nàng biết đúng thật là như thế, Cổ Nhược Phong cực kỳ vui mừng, như vậy thì tốt. Cô giờ tay lên tạo một ấn ký đánh về phía Cổ Tiểu Tứ, nhưng lại thấy bóng dáng của Cổ Tiểu Tứ đang dần tiêu tán. Tại sao lại có thể như vậy, kết ấn này rõ ràng có thể đẩy linh hồn của Cổ Tiểu Tứ về lại trong cơ thể nàng ấy cơ mà, sao lại xuất hiện loại tình trạng này?

-Hết chương 1-

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người của Cổ gia

Cổ Nhược Phong nghĩ tới đây, hai tay nhanh chóng đan lại thành một Thủ Ấn, đánh về phía Cổ Tiểu Tứ một lần nữa. Thế nhưng linh hồn của nàng ấy cũng chỉ dừng lại trong một nháy mắt ngắn ngủn, sau đó lại bắt đầu tiêu tán.

"Vô dụng thôi, trước đó trên người ta đã bị dính máu, xin người hãy thay ta chăm sóc cho nương và ca ca thật tốt." Theo bóng Cổ Tiểu Tứ biến mất, câu nói sau cùng này cũng truyền vào trong tai Cổ Nhược Phong.

Dính máu? dd.lqd Dính máu cũng không sao cả, nhưng nếu máu này là máu chó, thì hồn phách nhất định không quay về thân thể được.

Trời ơi, Cổ Tiểu Tứ, rốt cuộc thì người dính vào cái vận gì vậy! (Về phần rốt cuộc là cái vận gì, các bạn hãy tự mình nghĩ đi. . .) Nhưng mà, tại sao mình có thể nhập vào trong cổ thân thể này? Chẳng lẽ là vì mình có Quý nhân ư?

Cổ Nhược Phong mê man.

Trong lúc Cổ Nhược Phong còn đang nhìn chăm chăm lên đỉnh giường mãi suy nghĩ viễn vông, thì cửa phòng bỗng được mở ra. Tiếng cửa mở "Ken két" đã kéo hồn Cổ Nhược Phong trở về. Quay đầu lại, chỉ thấy một nha hoàn trang điểm vào ăn mặc theo phong cách cổ trang đang cầm chậu đi vào. Cổ Nhược Phong nhận ra đó chính là Tiểu Chi, nha hoàn cận thân của Cổ Tiểu Tứ, từ nhỏ đã đi theo Cổ Tiểu Tứ, tình cảm coi như cũng rất sâu đậm.

"Tiểu Chi." Cổ Nhược Phong nghĩ tới đây thì lập tức khẽ gọi thành tiếng.

"A ——!"

"Rầm ——"

"Róc rách ——" Hai mắt Tiểu Chi tròn to, nhìn gương mặt quen thuộc nằm trên giường đang mặt đối mặt với mình, đôi mắt trong veo mở to nhìn mình, bên tai còn mơ hồ vang lên hai chữ "Tiểu chi" vừa phiêu đảng vừa mang theo chút khàn khàn, phảng phất có chút nhẹ nhàng giống như từ, từ, từ trong địa ngục mà đến vậy! Chậu đồng trong tay cũng rơi xuống mặt đất, nước chảy róc rách đầy mặt đất.

"A! ——" Một tiếng gào thét vang dội hơn trước bật lên từ trong cơ thể nhỏ nhắn của Tiểu Chi, vang vọng khắp một vùng trời. Cổ Nhược Phong chỉ cảm thấy màng nhĩ bị chấn động đến nỗi đau nhức.

Không kịp đợi Cổ Nhược Phong có hành động tiếp theo, thì đã thấy Tiểu Chi xoay người chạy ra ngoài, vừa chạy vừa gào thét: "Xác chết vùng dậy rồi! Xác chết vùng dậy rồi! Xác chết vùng dậy rồi! ——"

Cổ Nhược Phong nhắm mắt lại, trong lòng than thở: "Hôm nay chắc Kinh thành sẽ truyền tin khắp nơi rằng xác chết Cổ Tiểu Tứ vùng dậy. . . ." Được rồi, nàng thừa nhận đây đúng là xác chết vùng dậy.

Chỉ có điều, không tới thời gian uống một ly trà, cả phòng Cổ Nhược Phong đã đầy ắp người. Gia chủ Cổ gia Cổ Hạo Nhiên, đại phu nhân Diệp Tích Tuyết, nhị phu nhân Cổ Uyên Ngưng, tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu, ba vị tiểu thư hai vị công tử, cùng với một đông lớn người làm đều đến đông đủ.

Trong mắt tất cả mọi người đều lộ vẻ không thể tin được. Không phải là Cổ Tiểu Tứ này cũng đã ngừng thở suốt một buổi tối rồi sao?! Tại sao bây giờ ngoài trừ trên cổ vẫn còn nửa vòng dấu vết tím bầm ra, thì cả người đều giống như hoàn toàn chưa từng thất cổ, chưa từng chết vậy?!

Khi bọn họ quan sát Cổ Nhược Phong thì Cổ Nhược Phong cũng đồng thời quan sát những người ở trước mắt, lần lượt đối chiếu bọn họ với từng hình ảnh từng ký ức mơ hồ tồn tại trong đầu.

Người đứng ở vị trí dẫn đầu phía trước, mặc dù đã gần bốn mươi tuổi, nhưng phong thái nam tử vẫn còn như cũ chắc chắn chính là Cổ Hạo Nhiên.

Người phụ nữ mặc trang phục màu đỏ chói, vẻ mặt kinh thường người khác, luôn tỏ vẻ kiêu ngạo đứng bên cạnh ông ta chính là đại phu nhân Diệp Tích Tuyết. Còn một nam một nữ đứng bên cạnh Diệp Tích Tuyết chính là Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhượng Dao.

Như vậy còn một người phụ nữ khác mang ánh mắt không cam lòng, gần như có vẻ sợ hãi lại có thêm vài phần chán ghét chính là tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu rồi. Hai thiếu nữ tuổi tác không lớn lắm đứng bên cạnh bà ta là nhị tiểu thư và tam tiểu thư, nhưng mà nàng không biết ai là Cổ Nhượng Ly, ai là Cổ Nhượng Kỳ. Khuôn mặt của hai người bọn họ lại có tới tám phần tương tự nhau.

Vừa đảo mắt, đã nhìn thấy nhị phu nhân Cổ Uyển Ngưng đang ở ngay sát bên cạnh nhìn mình đầy mong đợi, trong mắt dần dần lộ vẻ mừng rỡ, mà nam tử anh tuấn phi phàm đang đỡ bà chính là ca ca ruột của mình Cổ Nhiễm Mặc.

Lưu trữ số liệu xong, khoe miệng Cổ Nhượng Phong bỗng cong lên lộ ra một nụ cười, sau đó nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng gọi một tiếng: "Nương." Cổ hòng vẫn còn khó chịu giống như bị vật gì đó xé rách.

Một tiếng gọi này cũng đã gõ tỉnh tất cả những người đang trở mắt nhìn nàng. Cổ Uyển Ngưng cũng bất chấp cái gọi là gia chủ là lớn nhất, một mạch chạy tới cầm tay Cổ Nhượng Phong lên, nước mắt rơi tí tách: "Phong Nhi, quả thật là con vẫn còn sống. . . ." Nói xong câu này, bà cũng ngừng lại, cuối cùng vẫn không thể nói thành lời nên đành nuốt tất cả những lời khác xuống.

"Vâng, con vẫn còn sống." Giọng nói của Cổ Nhượng Phong vừa khàn khàn vừa bình tĩnh không có chút nào gọn sóng. Nàng cũng coi như đã thấy rõ, Cổ gia này, người thật sự đặt mình ở trong lòng chính là mẫu thân và ca ca.

Không nói tới Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu, ngay cả ánh mắt của Cổ Hạo Nhiên cũng không hề có một chút tâm tình vui sướng, thậm chí ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt còn có một chút chán ghét. Chán ghét, đúng vậy, là chán ghét.

Chỉ có điều, đối với Cổ Nhượng Phong mà nói thì như vậy cũng không là gì cả. Trên thế gian này có chuyện gì mà không thể xảy ra chứ, cũng chỉ là một người phụ thân chán ghét nữ nhi mà thôi, dù sao ông ta cũng chưa tới mức tự tay giết chết Cổ Tiểu Tứ, không phải sao?

"Nếu không còn chuyện gì nữa, vậy thì cứ ở lại Phong Viện này tĩnh dưỡng cho khỏe." Vừa dứt lời, lập tức phất tay áo bỏ đi.

Đại phu nhân Diệp Tích Tuyết liếc mắt nhìn Cổ Nhượng Phong, rồi hừ nhẹ một tiếng: "Mệnh thật đúng là lớn." Sau đó cũng dẫn Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhượng Dao rời đi. Chỉ là trước khi Cổ Nhiễm Trần dời đi, ánh mắt lạnh lùng trước sau như một của hắn hiện lên một chút áy náy nhàn nhạt khiến cho Cổ Nhượng Phong rất kinh ngạc, xem ra người đại ca này của nàng cũng không xấu xa như vậy.

Lúc này trong phòng ngoại trừ người của Cổ Uyển Ngưng, thì chỉ còn lại đám người của tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu.

Cổ Nhượng Phong có chút nhức đầu nhìn một đám người ở trước mắt. Cổ gia này chỉ sợ cũng không phải là một nơi yên tĩnh, những vị phu nhân này bình thường không có việc gì làm thì cũng chỉ biết lục đục đầu đá nhau để giải trí mà thôi.

Thượng Quan Mạn Nhu không phụ kỳ vọng lên tiếng: "Ta nói này tỷ tỷ, Tiểu Tứ cũng đã tắt thở suốt một đêm rồi mà còn có thể sống lại, tỷ nói xem có phải con bé là yêu quái hay không?" Trong mắt bà ta tràn đầy giễu cợt. Minh không có công phu, đánh thì không thể đánh lại Cổ Nhiễm Mặc có võ nghệ cao cường, nhưng mà cái này cũng không có nghĩa là không thể nói lại bọn họ!

Cổ gia này có ai mà không biết Cổ Nhượng Phong là một kẻ điên trăm phần trăm, cả ngày đều không nói một lời, luôn làm những chuyện điên khùng, đương nhiên, nguyên nhân bên trong cũng chỉ có mấy người bọn họ tự hiểu rõ. Chỉ dựa vào chuyện này, người của chi thứ hai vĩnh viễn cũng không có ngày ngừng mặt lên!

Kẻ điên này làm mất hết mặt mũi của Cổ gia, mà lão gia lại là người cực kỳ chú trọng mặt mũi, cho dù Cổ Uyển Ngưng và lão gia là thanh mai trúc mã thì như thế nào? Sinh cho ông ta một người con trai thì đã sao nào? Bọn họ vẫn không thể vượt qua một Cổ Nhượng Phong chắn ở giữa! Cái này không phải là rất rõ ràng sao, cũng không biết là đã mười mấy năm rồi lão gia chưa từng bước vào phòng của Cổ Uyển Ngưng. Nếu không sao mình và Diệp Tích Tuyết có thể lớn lối như thế?

Cổ Uyển Ngưng nghe thấy Thượng Quan Mạn Nhu giễu cợt như vậy thì nắm chặt hai tay, tròng mắt đỏ hoe, nhưng mà, bà có thể làm gì đây? Bản thân bà không được lão gia sủng ái, mặc dù trên phương diện ăn ở mặc không hề bị cắt xén, nhưng như vậy cũng chỉ là vì xem trọng Cổ Nhiễm Mặc mà thôi, về phần Phong Nhi, thiên hạ này nói chuyện linh tinh nghe còn thiếu sao? Mà Phong Nhi thật sự đúng là khởi tử hoàn sinh, bà cũng không có cách nào phản bác, nhưng nếu nói Phong Nhi là yêu quái, thì tuyệt đối không thể tha thứ!

Vì vậy, một Cổ Uyển Ngưng luôn luôn dịu dàng hay ngại ngùng, nói chuyện không giỏi cũng có lúc bộc phát: "Thượng Quan Mạn Nhu, bình thường mấy người các ngươi bắt nạt Phong Nhi còn chưa tính, nhưng hôm nay khó khăn lắm Phong Nhi mới có thể sống lại, các ngươi lại dám nói chuyện như vậy, chẳng lẽ không sợ bị sét đánh sao?!"

Nghe được ba chữ "Bị sét đánh", Cổ Nhượng Phong không tự chủ giật giật khoe miệng cứng ngắc, trong lòng vô cùng tà ác nghĩ tới, nếu như một ngày nào đó Thượng Quan Mạn Nhu này cũng bị sét đánh thì liệu có khả năng hôn bà ta cũng bị xuyên qua thân thể người nào đó hay không? Kẻ ngu? Tên ăn xin? Hay là người xấu xí? Hoặc là trực tiếp xuyên qua thân thể một gã đàn ông?

Trong lúc đám người Cổ Uyển Ngưng và Thượng Quan Mạn Nhu còn đang chìm đắm trong trận sát quyền ma chưởng đầu súng không thấy khói, Cổ Nhượng Phong vẫn còn đang yy vô hạn thì có chợt một gã sai vặt đột nhiên xông tới cửa, dốc sức thở hổn hển, nhìn về phía Cổ Nhượng Phong nghẹn lời cả nửa ngày rồi cuộc cũng phun ra bốn chữ: "Thánh, thánh, thánh chí!"

Chương 3: Thánh chỉ ban hôn

“Tứ tiểu thư, thánh chỉ!” Một câu nói khiến tất cả ánh mắt đều nhìn về phía Cổ Nhựt Phong, kẻ diên này thậm chí có một ngày nhận thánh chỉ?!

Không biết trong thánh chỉ kia tới cùng viết cái gì, ngay lập tức, mọi người trong phòng rơi vào trầm mặc.

Hai mắt Cổ Nhựt Phong híp lại, đây là tình hình gì? Minh vừa mới tỉnh lại đã đưa tới phần lễ lớn như vậy? Trong trí nhớ thì Cổ Tiểu Tứ này chưa ai muốn gả nhà, yện hội trong cung cũng chưa từng đi, ngay cả khuôn mặt hoàng đế cũng chưa từng thấy.

Chỉ là, nghĩ thì nghĩ, thánh chỉ này dù sớm hay muộn vẫn phải nhận.

Vì vậy, trước mắt bao nhiêu người, Cổ Nhựt Phong đứng dậy, đi tới ngưỡng cửa, trong lòng thầm thấy may mắn là thân thể này đã mặc y phục hoàn chỉnh.

Đợi đến khi Cổ Nhựt Phong chậm rãi đi từ trong đoàn người tới sảnh chính, thái giám tuyên chỉ đã đợi đến mức trong lòng đau khổ, nếu không phải gia tộc Cổ gia không dễ chọc, đoán chừng hắn đã sớm nổi trận lôi đình rồi.

“Cổ Nhựt Phong tiếp chỉ ——” một giọng nói lạnh lạnh vang lên. Tất cả mọi người trong sảnh chính đều quỳ xuống, trừ Cổ Nhựt Phong.

Cổ Nhựt Phong là ai chứ? Thái giám này mới ba mươi mấy tuổi mà muốn mình quỳ gối với hắn? Đối với Cổ Nhựt Phong thánh chỉ này ngay cả lông gà cũng không bằng, cho nên, hắn cũng đừng mong cảm lông gà làm lệnh tiền.

Dù sao trong mắt thiên hạ Cổ Nhựt Phong nàng cũng là kẻ diên mui phần, như thế, một người diên không hiểu lễ nghi quỳ lạy xét về tình vẫn có thể tha thứ chứ?

“Phong nhi?!” Cổ Uyển Ngưng kéo ống tay áo Cổ Nhựt Phong đang đứng bên cạnh, ý bảo nàng quỳ xuống. Đáng tiếc, Cổ Nhựt Phong đã sớm quyết định chủ ý kiên quyết không quỳ, cho nên, động tác theo bản năng của Cổ Uyển Ngưng bị Cổ Nhựt Phong làm như không thấy.

“Khụ khụ,” thái giám nhìn cảnh tượng này cũng cảm thấy hơi lúng túng, chỉ là, nhớ tới lời đồn bên ngoài cùng giao phó của Hoàng thượng trước khi đến đây, vẫn dần cúi kính xuống mà cười: “Thôi.”

Thân thể thẳng tắp, “Soạt” một tiếng cực kỳ có khí thế mở ra một quyển trục chói lọi có tên là “Thánh chỉ” gì đó: “Tứ nữ Cổ gia Cổ Nhựt Phong, dung mạo thượng thừa, phẩm hạnh tốt đẹp, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều thông thạo, tuổi tác vừa vặn nên gả thất, cùng Huyết vương chính là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, đất dựng một cặp. Rất được lòng trẫm, nay ban chỉ tứ hôn, tại mừng một tháng sau thành thân. Khâm thủ.”

Dứt lời, cười híp mắt nhìn Cổ Nhựt Phong: “Cổ tiểu thư, tiếp chỉ đi.”

Cổ Nhựt Phong nhìn một đám người đang quỳ dưới đất, về mặt Cổ Hạo trầm tư, trong mắt mấy người Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu không che giấu niềm vui sướng khi người khác gặp họa, mà trong mắt mẫu thân mình và ca ca là không thể tin cùng lo lắng vô hạn.

Xem ra hôn sự này có điều gì cổ quái, hơn nữa Huyết vương gì đó, tuyệt đối không giống như danh xưng! Nếu không, chỉ bằng một Vương gia, dù sao cũng là người có thân phận, gả cho hán làm vương phi cũng coi như là người bề trên, đại phòng cùng người chỉ thứ hai sao lại mặc kệ ngồi xem, còn có thể vui sướng khi người khác gặp họa?

“Cổ tiểu thư?” Thái giám rất muốn chui mò hỏi lạnh vốn chưa có trên trán, thánh chỉ này không nhận, người đang quỳ không thể đứng dậy, hy vọng kẻ diên này không nổi diên vào lúc này.

Cổ Nhựt Phong nhàn nhạt liếc qua Thánh chỉ trong tay thái giám, tứ hôn sao? Huyết vương? Thôi, mặc dù đây là củ khoai lang phỏng tay, hiện tại mình cũng không thể không nhận. Có lẽ rồi đi Cổ gia chưa chắc đã là chuyện không tốt. Hơn nữa, cách mừng một tháng sau không phải còn hơn nửa tháng sao?

Nếu mọi chuyện đã nghĩ thông suốt, Cổ Nhựt Phong không chậm trễ nghi ngờ ở đây nữa, sáng khoái nhận thấy thánh chỉ kia, cũng không nhìn đám người vẫn đang quỳ trên đất, liền xoay người rời khỏi sảnh chính.

Những thứ của hồi môn, lễ nghi gì đó, nàng tin tưởng Cổ Hạo Nhiên sẽ xử lý tốt, dù sao không phải hắn cũng rất muốn giữ mặt mũi sao?

Chân trái vừa mới bước vào phòng, phía sau liền truyền đến thanh âm của Cổ Uyển Ngưng: “Phong nhi.”

“Ta muốn yên lặng một chút.” Hiện tại Cổ Nhựt Phong rất muốn yên tĩnh một mình một chút, hiện tại sự tình nhiều như vậy, nàng không hy vọng sẽ nhìn

thấy mẫu thân, người chưa bao giờ gặp mặt, tới quấy rầy mình.

“Phong nhi...” Cô Uyên Ngưng nhìn Cổ Nhượng Phong đang đưa lưng về phía mình, nàng cảm giác có chút bất đồng, nhưng vẫn là Cổ Nhượng Phong trước đây.

Cổ Nhượng Phong không đợi nàng ta định nói cái gì, “Kẹt” một tiếng đóng cửa lại, dù sao trước kia Cổ Tiểu Tứ cũng thường làm việc như vậy, Cô Uyên Ngưng cũng không phải người ngu ngốc, huống chi dù sao nàng ấy cũng quan tâm đến Cổ Tiểu Tứ, nhất định là tương đối hiểu Cổ Tiểu Tứ, nếu mình nán lại thời gian dài với nàng ấy, không thể đảm bảo không lộ ra chút sơ hở nào, đến lúc đó giải thích đầy đủ mọi chuyện cho nàng ta Cổ Nhượng Phong cũng nhưc đầu rồi.

Đóng cửa lại, ngăn cách tất cả tiếng động lạ với bên ngoài, nơi này chỉ có Cổ Nhượng Phong.

Cổ Nhượng Phong tháo giày, nằm tỏ ở trên giường, nhắm mắt lại, bắt đầu suy tư.

Huyết vương? Rốt cuộc hẳn là người phương nào? Cần thận tìm tòi chút trí nhớ ít ỏi của Cổ Tiểu Tứ này, cuối cùng cũng moi được chút tin tức, cái này còn phải cảm tạ mấy tỷ tỷ kia.

“Cổ Tiểu Tứ, ra bên ngoài ngồi xỏm, đến khi trời sáng mới có thể đi vào biết chưa?” Một giọng nói hả hê khi người khác gặp họa.

“Nhớ, nhất định phải ngồi đến khi trời sáng! Nếu lạ không, ta sẽ bảo ca ca vút mẹ ngươi vào trong phủ Huyết vương!” Giọng nói thâm độc khiến đầu óc Cổ Nhượng Phong có chút bị thương.

“Ngươi biết phủ Huyết vương không? Chính là chỗ ở của Huyết vương, mỗi tháng đều phải hút máu người!”

Hút máu người sao? Nghĩ đến đây, khóe miệng Cổ Nhượng Phong kéo ra nụ cười giễu cợt, sợ rằng đây cũng chỉ là tin đồn bậy bạ mà thôi. Cổ Nhượng Phong nàng không trực tiếp nhìn thấy sẽ không tin tưởng chuyện này, huống chi có lúc chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc là thật.

Sau một hồi suy tư giày vò, trong chốc lát, Cổ Nhượng Phong liền ngủ thật say, dù sao thân thể Cổ Tiểu Tứ này có chút yếu ớt, hơn nữa lại còn chuyện treo cổ như vậy, liền thêm yếu đuối, nếu không phải mình có nội lực hộ thể, đâu còn sống tới bây giờ.

Đợi đến khi Cổ Nhượng Phong tỉnh dậy, sắc trời tối mịt, đã qua giờ cơm tối. Cổ Nhượng Phong đi tới phòng bếp theo trí nhớ, nơi đó không một bóng người, tùy tiện ăn chút gì đó lấp đầy bụng, vận khinh công đi về phía sau núi.

Cổ gia dựa vào núi mà xây, phía sau núi chính là hậu viện của Cổ gia liền với gò núi.

Buổi tối phía sau núi có chút âm trầm, có tin đồn mấy nha hoàn người làm bị Cổ gia xử tử đều chôn ở đây. Cổ gia trên trăm năm qua, âm mưu quỷ kế trong đó, người chết đếm không xuể, nơi này có thể coi là bãi tha ma rồi.

Chỉ trong chốc lát, Cổ Nhượng Phong đã đến nơi chôn cất thi thể trong tin đồn, quả nhiên không bình thường, cây cối thấp bé, cỏ mọc um tùm, gió nơi đây cũng âm ảm như hơi thở địa ngục. Nhưng, nàng thích.

“Tất cả xuất hiện đi.” Một âm thanh đơn thuần vang lên, rõ ràng bình thân không có sóng, nhưng lại mang theo hơi thở vương giả không thể kháng cự.

Nhất thời, cả khu rừng cũng trở nên quỷ dị, gió càng thêm tàn sát bừa bãi, loại hơi thở áp lực đập vào mặt người ta này, giống như sứ giả chiêu hồn của địa ngục.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Nửa đêm bắt quỷ

Gió âm u càng lúc càng rét thấu xương, mang theo hơi lạnh ngàn năm không đổi. Cổ Nhượng Phong đứng trong gió không cử động, nhếch miệng khinh thường, tay phải nâng lên, giữa trung tâm cuồng phong gào thét nổi lên một ngọn U Lam Hỏa Diễm (ngọn lửa màu xanh đen).

Nhất thời, cuồng phong xoay tròn nhanh chóng, tiếng gió rít càng lúc càng sắc bén. Nhưng mà, chỉ trong chốc lát, ngọn gió kia dần dần bình tĩnh lại, giống như sợ hãi ngọn lửa nho nhỏ màu xanh đen đang nhảy nhót này, không dám đến gần.

“Còn không hiện thân.” Trong giọng nói đã ẩn chứa chút tức giận, cho tới bây giờ nàng không cho phép ai nghi ngờ năng lực của bản thân mình!

Nhất thời, trong bụi cây từ từ xuất hiện từng bóng người, không, phải nói là quỷ!

Lũ quỷ này quần áo không chỉnh tề, tướng lqđ chết thê thảm, mắt mù mắt lờ tai, tứ chi không toàn vẹn.

Cổ Nhục Phong nhíu mày: “Cho các ngươi thời gian một ly trà để sửa sang lại.” Vừa dứt lời, bóng quỷ ở chung quanh đã biến mất, sau đó lại lục tục xuất hiện trước mặt Cổ Nhục Phong.

Cổ Nhục Phong gật gù đầu, bây giờ xem như có thể nhìn, chỉ thấy tất cả lũ quỷ này quần áo chỉnh tề, không có nửa phần bộ dáng thê thảm.

“Ngươi là ai?” Một con quỷ lá gan hơi lớn một chút tiến lên một bước, tò mò hỏi. Cũng không thể trách chúng, đã trên một trăm năm không thấy người như vậy rồi, không những không sợ bọn họ, mà còn có thể tùy ý nhìn bọn họ, chủ yếu hơn là...

“Cổ Nhục Phong.” Cổ Nhục Phong tin tưởng rằng chỉ cần mình nói ra cái tên này, bọn chúng sẽ biết. Dù sao ở sau núi nhảm chán, ít nhất bọn chúng cũng biết những thay đổi ở Cổ gia, chỉ sợ chuyện nhỏ tí tẹo ở Cổ gia bọn chúng đã sớm quen thuộc trong lòng rồi.

“Cổ Nhục Phong?!” Tên quỷ kia giống như bị dọa sợ thét chói tai, khiến cho Cổ Nhục Phong hơi bất mãn.

“Được rồi, vừa rồi các ngươi cũng đã thấy, bây giờ ta liền cho các ngươi một cơ hội, nguyện ý đi theo ta thì tới đây, nếu không muốn ta cũng sẽ không miễn cưỡng các ngươi.” Cổ Nhục Phong vừa nói vừa thúc giục ngọn lửa nhỏ trong tay lớn thêm chút, màu lửa xanh đen làm nổi bật đôi tay ngọc càng lúc càng tròn bóng của Cổ Nhục Phong.

Lửa này, đương nhiên bọn chúng biết. Đó là U Minh Chi Hỏa (lửa địa ngục) mà lũ quỷ sợ nhất, vì sao Cổ Nhục Phong này lại có?

“Không sai, ta có Quỷ nhân.” Cổ Nhục Phong nhìn ánh mắt nghi ngờ của bọn chúng, tốt bụng giải thích. Khi nghe thấy hai chữ “Quỷ nhân”, tất cả lũ quỷ kia đều không tự chủ được mà run lấy bảy thân thể. Không trách được, trời sinh Quỷ nhân, đó chẳng phải là một dạng năng lực của Diêm Vương hay sao! Không những có thể nhìn thấy quỷ, mà còn có năng lực không chế quỷ! Hơn nữa, U Minh Chi Hỏa của địa ngục càng sử dụng tự nhiên! Đi theo năng, so với bị vấy bẩn tại chu vi trầm đăm này, đương nhiên là tốt hơn nhiều!

Vì khi còn sống oán hận, chấp niệm (ý niệm cố chấp tồn tại trong người, là sự day dứt khi đánh mất điều gì đó, hay là những mong muốn không thể thực hiện) nên bọn chúng không thể đầu thai chuyển thế mà thành cô hồn dã quỷ (ma hay quỷ phiêu dạt không nơi nương tựa, không người thờ cúng), nhưng mà mặc dù là tên quỷ nhiều tuổi nhất ở đây thì cũng chỉ có thể bay tới bay lui, nhiều nhất là hiện thân hù dọa người một chút, căn bản không có năng lực làm tổn thương người khác. Hơn nữa, càng khiến cho bọn chúng lo lắng hơn chính là, cô hồn dã quỷ cũng có giới hạn tuổi tác, nếu sau hai trăm năm mà không thể bỏ chấp niệm xuống được, vậy Puck.lq.d cũng chỉ có thể hồn bay phách tán! Huống chi, bọn chúng cũng chỉ có thể di chuyển trong phạm vi cách chỗ mình bị chôn một trăm dặm, vượt qua trên một trăm dặm, dường như có một lá chắn ngăn trở đường đi.

“Được, ta nguyện ý đi theo ngươi, nhưng ngươi phải đồng ý giúp ta báo thù!” Một nữ quỷ chừng hai mươi tuổi nhẹ nhàng tiến lên, nói nghiêm túc. Chỉ cần có thể báo thù, bản thân hồn bay phách tán có là gì? Tóm lại không thể để cho nữ nhân độc ác đó tiếp tục sống sót!

“Ta biết rõ nhất định là các ngươi chưa dứt chuyện xưa, nhưng sự tình đã qua lâu như vậy, ta cũng không thể đảm bảo chắc chắn có thể giúp các ngươi báo thù. Nhưng ta có thể cam đoan chỉ cần các ngươi trung thành với ta, ta nhất định sẽ không để cho các ngươi hồn bay phách tán, mặc dù đã qua hai trăm năm!” Cổ Nhục Phong hứa hẹn.

Nghe nói thế, gần như tất cả lũ quỷ đều kích động, mặc dù trước đây bọn chúng cũng đã nghe nói phải là người có được Quỷ nhân mới có năng lực này, nhưng khi chính tai nghe được Cổ Nhục Phong nói vậy lại là một tâm tình khác!

Vì vậy, tất cả lũ quỷ đều vào trong nhẫn ngọc của Cổ Nhục Phong, không sai, nhẫn ngọc này đi theo hồn phách của nàng tới nơi đây.

Khác với nhẫn ngọc của gia chủ Cổ gia, nhẫn ngọc này đến đây cùng Cổ Nhục Phong, tùy theo tuổi tác của Cổ Nhục Phong mà tự động điều chỉnh lớn nhỏ, mỏng manh, tinh tế, gần như trong suốt, mang lên hay không mang căn bản nếu nhìn không kỹ cũng không có cách nào phân biệt. Nhưng nhẫn ngọc nho nhỏ này, lại có thể chứa quỷ, với lại ngay cả Cổ Nhục Phong cũng không biết rốt cuộc có thể chứa được bao nhiêu quỷ.

Chi tiếc là không biết vì sao, từ khi hồn phách Nhục Phong đi tới nơi này, quỷ trong nhẫn ngọc không cùng theo tới, nếu không, bản thân cũng không phải vất vả hơn nửa đêm chạy tới nơi này bắt quỷ rồi.

Đạp gió trở lại viện, bên trong an tĩnh không có chút nhân khí, cũng phải thôi, Cổ Tiểu Tứ là một người điên, tùy thời tùy chỗ cũng có thể phát điên, mặc dù có mẹ ruột và ca ca của nàng thương yêu, nhưng mười mấy năm cứ điên điên khùng khùng như vậy, hại người hại mình, sợ rằng ngay cả mẹ ruột của mình cũng không chịu nổi đã kích như vậy.

Cổ Uyển Ngưng này cũng coi như thương yêu Cổ Tiểu Tứ, ít nhất cũng không mắc nợ nàng không phải sao? Ít ra vẫn còn yêu thương nàng không phải sao? Nói cho cùng thì bản thân Cổ Tiểu Tứ thật sự làm quá nhiều chuyện sai lầm.

Cổ Nhục Phong đẩy cửa đi vào, bên trong yên tĩnh giống như lúc mình rời đi, ánh trăng xuyên thấu qua song cửa sổ chiếu vào, loang lổ lốm đốm, làm gian phòng này càng thê lương. Cổ Tiểu Tứ a Cổ Tiểu Tứ, ngươi cũng coi như là một nhân tài, cho dù bị người ta đe dọa từ nhỏ đến lớn, nhưng cũng không phải không phân biệt được thị phi, đầu óc không rõ chứ? Đầu óc không rõ? Chẳng lẽ nàng ta thật sự bởi vì trời sinh đầu óc không tốt nên mới rơi vào kết cục như vậy sao? Cổ Nhục Phong kinh ngạc.

Gọi ra lũ quỷ kia, bóng quỷ đứng chi chít hết nửa gian phòng, tính ra cũng chỉ có mười ba tên. Người trên thế gian này có thể dựa vào ý chí của mình mà mạnh mẽ lưu hồn phách trên đời cũng không nhiều lắm. Mấy trăm năm qua, phía sau núi chôn cất đâu chỉ hơn ngàn người? Nhưng hôm nay ở chỗ này cũng chỉ có mười ba người mà thôi.

“Các ngươi có biết chuyện về Huyết vương không?” Cổ Nhược Phong suy nghĩ một chút, vẫn hỏi ra lời vấn đề quan trọng nhất này, dù sao đây là chuyện lớn cả đời của mình. Tuy nói Cổ Nhược Phong không hề đặt hôn sự này ở trong lòng, nhưng đó cũng là kết hôn không phải sao? Còn là lần đầu tiên lqđ kết hôn! Lại nói cho đến nay ngoại trừ Cổ Nhược Minh, Cổ Nhược Phong còn chưa từng nắm tay người khác phái, không ngờ lúc này bản thân xuất giá, điều này khiến cho nàng làm sao chịu nổi!

“Huyết vương?!” Mười ba tên quý không khỏi run rẩy. Một lần nữa Cổ Nhược Phong được chứng kiến sự khủng bố của Huyết vương. Mặc dù chỉ nhìn phản ứng của lũ quý, thăm ngẫm thực ra cũng chỉ là lời đồn đãi quá mức mà thôi, nhưng trong lòng Cổ Nhược Phong cũng hiểu được, chỉ sợ Huyết vương cũng không kém lời đồn này bao nhiêu rồi.

Hắn, thật sự hút máu người!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Huyết Vương vô danh

Trời đã tờ mờ sáng, nhưng Cổ Nhược Phong nằm trên giường vẫn không buồn ngủ chút nào, đôi mắt trong trẻo xinh đẹp mê hồn, con ngươi mở to trừng mẩn trừng, trong đầu không ngừng nghĩ về những gì tên quý kia vừa mới nói.

“Huyết Vương vô danh, đêm đó được sinh ra, trời đất đổi màu, bóng đêm hắc ám chỉ chứa lại một vòng huyết nguyệt*, nhuộm đỏ trời đêm, nước lũ bên bờ sông tăng vọt, phá hủy đồng ruộng, núi đá sụp đổ, mọi người trong cả nước đều hoảng sợ. Quốc sư Thiên Tâm có nói: “Đây rõ ràng không phải con của Vương triều, nên giết!” Vì vậy Hoàng thượng Mộ Dung Tô hạ chỉ giết, nhưng mà bất luận người dùng tay giết, dùng đao chặt, dùng hỏa thiêu, lại chỉ hôn mê chứ không chết. Cuối cùng, đêm đó Huyết vương liền bị đưa ra khỏi hoàng cung, vào ở trong phủ đệ của Tuyết vương gia tiền triều không được sùng ái, ngay cả tên cũng không có. Một tháng sau, hạ nhân trong phủ phát hiện Tuyết vương này lại hút máu người, về sau trăng tròn mỗi tháng đều phải hút hết máu của một người! Bởi vậy cái tên Huyết vương cứ thế mà đến.”

*huyết nguyệt: mặt trăng máu

“Huyết vương phủ rất gần Cổ gia, có một lần ta đi dạo gần chỗ đó, không khéo đụng phải Huyết vương đang hút máu người. Hắn thật sự hút hết máu tươi của một người sống đó!”

“Mười năm trước ta cũng thấy qua một lần, không nghĩ tới Huyết vương lại nhìn thấy ta, áp lực đó khiến ta không thể nào nhúc nhích được. May mà có người xuất hiện, nếu không chỉ sợ ta đã mất mạng ở chỗ đó rồi.”

Từng câu nói một lần lại một lần vang lên ở bên tai Cổ Nhược Phong.

“Thật sự là hút máu sao? Lại có thể thấy quý, hoặc có thể nói là...Ngư quý? Giọng nói thì thảo khe khẽ vang lên ở trong phòng, Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm giác được thế giới này còn có một người có thể thấy quý giống như mình là một chuyện cực kỳ đáng được ăn mừng. Đối với những lời đồn đại về Huyết vương kia, nàng mơ hồ lại có chút mong chờ.

Thời gian mười lăm ngày, nói dài cũng không dài bảo ngắn cũng không ngắn. Chỉ là tin tức lưu lại trên phố này...

“Ngươi biết không, Cổ Tiểu Tứ kia ngốc* rồi!”

*ngốc: đần độn, ngu ngốc

“Cái gì! Kẻ điên kia ngốc rồi?”

“Đúng rồi, ngươi thậm chí còn không biết!”

“Nói một chút nói một chút, sao lại thế? Không phải là nàng thất cô tự sát sao?”

“Nghe nói về sau sống trở lại! Mà Hoàng thượng còn hạ chỉ gả nàng cho Huyết vương!”

“Gả cho Huyết vương? Kia chẳng phải là tìm đường chết sao?”

“Đúng vậy. Đã lâu không thấy Cổ Tiểu Tứ này xuất hiện rồi sao? Nàng không phải bị ngốc thì là cái gì?”

“Điều này cũng đúng, ta đoán chừng nàng cũng sợ đến điên rồi.”

“Điên cũng tốt, miễn cho mỗi ngày đều phát điên ở trên đường này.”

“Haha, bắt quá cũng ít đi chút lạc thú.”

“Chờ nàng tiến vào Huyết vương phủ không phải sẽ có lạc thú để xem sao?”

“Nàng tiến vào Huyết vương phủ liền chết, ta còn nhìn thấy lạc thú gì nữa.”

“A, đại hôn này không phải là đầu tháng sao? Dù sao cũng còn cách nửa tháng. Không biết kẻ điên này có thể biến Huyết vương phủ thành cái dạng gì?”

“Ngươi nói, Huyết vương có thể nổi giận mà hút hết máu nàng trong đêm đại hôn hay không?”

“Không nói chính xác được.”

“Nếu không, ta lại đánh cuộc?”

“Tốt! Đến đây, mấy người anh em, ta cá là kẻ điên kia không sống quá đêm đó!”

“Ta cá nàng có thể sống hai ngày!”

“Ta cá là....”

“... ..”

“... ..”

Cổ Nhược Phong dịch dung, mặc quần áo nam trang ngồi trong một góc trà lâu, ngồi nghe mọi người lqđ chung quanh coi hán như trung tâm của đề tài mà nổi lên đánh cuộc, bất giác có chút buồn cười. Xem ra kẻ điên như mình ở trong mắt người khác còn có loại tác dụng này?

Đặt ly trà xuống, nhìn qua cửa sổ, người qua lại trên đường, vui cười tức giận chửi mắng, hi vọng ái ố, hoặc cười hoặc khóc, dần dần tiêu tan giữa ánh chiều tà, rồi sau đó lại tiếp diễn.

Mỗi người đều có cuộc đời của mình, cùng người khác làm bạn, hoặc là chia cách, hoặc dắt tay cả đời. Vậy, mình và Huyết vương thì sao đây?

Tuy nói mình không ôm bất cứ ảo tưởng gì đối với cuộc hôn nhân xảy ra bất ngờ này, nhưng mà, Cổ Nhược Phong nàng vẫn để lại cho mình một khả năng, có lẽ bọn hán có thể dắt tay nhau cả đời?

Lúc này, trên đường không có nhiều người đi lại lắm, bỗng nhiên càn vội vàng, có lẽ nên dùng hai từ 'chạy trốn' để hình dung thì chính xác hơn, giống như có thứ gì đó đang đuổi theo phía sau bọn họ. Chỉ là, chạy một hồi liền dừng lại.

Cổ Nhược Phong nhìn ngược lại phía đám người kia, xa xa, chỉ thấy một bộ hồng y, trong vòng năm trượng xung quanh hán không có một bóng người. Một đầu tóc dài đen như mực không được búi lên, theo gió mà bay, trên mặt là một chiếc mặt nạ quý bằng bạc, xuyên qua mặt nạ là một đôi mắt màu đỏ, càng lộ ra vẻ hung dữ.

Hán đứng ở nơi đó, vẫn không nhúc nhích, đôi mắt nhìn chằm chằm về phía trước, bỏ qua tất cả mọi người xung quanh.

“Huyết vương!” Không biết người nào hô lên một tiếng, lôi kéo chú ý của những người xung quanh.

“Các người nhìn ánh mắt của hán, màu đỏ! Chẳng trách muốn hút máu người!”

“Đúng, cả ngày mang theo cái mặt nạ quỷ, không biết dưới mặt nạ này có xấu xí như vậy không.”

“Đừng nói nữa, miễn cho hán tức giận liền đem ngươi hút khô.”

“Haha, ngươi không biết sao, Huyết Vương trừ ngày trăng tròn mỗi tháng, còn lại cũng không có hút máu.”

“Vậy ngươi không sợ vào ngày trăng tròn hán sẽ trả thù sao?”

“Sợ cái gì? Ngày trăng tròn hán bị nhốt ở Huyết Vương phủ, không ra ngoài được!”

“Thì ra là thế.”

“Đúng vậy, nói thật, chúng ta cũng rất ít khi thấy hán xuất phủ, hôm nay thật là lạ, hán không sợ chúng ta đánh hán nữa sao?” Một người nghi ngờ hỏi, lần trước Huyết Vương ra ngoài, đám người bọn họ còn hung hăng đẩy đổ hán một trận. Huyết Vương này tuy nhìn kinh khủng, nhưng tay lại trời gà không chặt.

“Nếu không, chúng ta cùng lên sửa hán?”

“Tốt, đại ca ta đã lâu không có hoạt động gân cốt rồi.”

Một đám người hi hi ha ha đi về phía trước, mang theo một chút sợ hãi, một chút vui vẻ muốn trả thù.

Cổ Nhược Phong là người có nghị lực hạng nào, những lời này không một câu nào thoát khỏi tai nàng. Đôi mắt trừng lớn, Huyết Vương sẽ bị người đánh? Nàng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, ngay cả quý cũng sợ người, sao lại bị người sửa chữa?

Giương mắt nhìn lần nữa, Cổ Nhược Phong cảm thấy có một đạo ánh mắt đang nhìn nàng, là từ trong tám mắt nạ của Huyết Vương kia, đôi mắt kia còn sáng hơn so như hồng bảo thạch tinh khiết.

Hắn, đang nhìn mình.

Chẳng lẽ, lần này hắn ra ngoài là để nhìn mình?

“Đánh hắn!” Một tiếng hô hoán, cắt đứt suy nghĩ của Cổ Nhược Phong.

Đám người xung quanh xông xáo nổi dậy, dần dần đi về phía Huyết Vương, có rất nhiều người muốn đánh chết Huyết Vương. Trong thiên hạ ai chẳng biết Huyết Vương này đánh không chết, giết không chết, đốt không chết? Chỉ cần hắn không chết, tội danh này liền không rơi trên đầu mình, huống hồ, nói không chừng Hoàng Thượng cũng hi vọng mình có thể đánh chết hắn!

Mắt Cổ Nhược Phong thấy đám người đi về hướng Huyết Vương, mà Huyết Vương lại bất vi sở động (không có hành động), hắn giống như bị đóng đinh, hai mắt xuyên thấu qua đám người, chỉ nhìn Cổ Nhược Phong.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đạp gió mà đi

“Đáng chết!” Cổ Nhược Phong khẽ nguyên rủa một tiếng, tiếng nói càng vang vọng trong không trung, thân thể liền nhảy ra ngoài cửa sổ, đi về phía Huyết Vương.

Đáng chết! Vì sao mình nhìn thấy cảnh tượng này lại cảm thấy tức giận như vậy?

Đáng chết! Vì sao trong lòng mình lại không suy nghĩ cẩn thận mà vội vàng hành động?

Trong lòng Cổ Nhược Phong rối loạn, cuối cùng, nàng đem những suy nghĩ không rõ này vứt ra sau đầu, kết luận vì Huyết Vương là phu quân chưa qua cửa của nàng, phu quân của Cổ Nhược Phong nàng sao có thể để người khác khi dễ được!

Lúc tất cả mọi Quỳnh lỵ người còn chưa có trở lại bình thường, liền thấy một nam tử mặc y phục màu đen đứng bên cạnh Huyết Vương. Đôi mắt nhạt nhẽo khảm trên khuôn mặt tầm thường khiến mọi người không dám nhìn thẳng, hơi thở toàn thân giống như Diêm La địa ngục đánh úp vào mặt mọi người, làm cho người ta sinh ra cảm giác khó mà hô hấp được.

“Ngươi, ngươi là người phương nào?” Một người xông về phía trước ngẩng cổ lên hỏi.

“Ta là người phương nào?” Giọng nói trầm thấp của nam tử mặc y phục đen truyền đến, giống như đang nắm bắt một mình.

Vài giây sau, nam tử mặc y phục đen nhìn về phía người hỏi câu đó: “Ta là...Cổ, Nhược, Phong.” Gắn từng chữ, dường như muốn đem ba chữ Cổ Nhược Phong khắc vào trong lòng mọi người.

“Cổ, Cổ, Cổ Nhược Phong?” Nhất thời, mọi người liên xông xáo! Người này là Cổ Nhược Phong? Đừng có nói đùa!

Cái kẻ điên Quỳnh lỵ Cổ Nhược Phong kia nào có khí thế như vậy! Nàng chỉ là một kẻ điên cả ngày cô ý gây sự mà thôi! Huống hồ, tuy trước kia cả ngày Cổ Nhược Phong đều điên điên khùng khùng, không biết về loạn thứ gì đó trên mặt, nhưng tuyệt đối sẽ không lớn như vậy! Còn nữa, người trước mặt rõ ràng là nam tử, cái tên điên Cổ Nhược Phong kia mười phần là nữ tử!

“Ta nói phải là phải.” Cổ Nhược Phong chẳng muốn so đo với bọn họ, bất quá, nàng không so đo những thứ này, không có nghĩa là nàng để yên chuyện bọn họ khi dễ Huyết Vương!

“Các ngươi, đang làm cái gì?” Thu lại khí tức toàn thân, nhẹ nhàng hỏi, không hề có ý trách cứ người ta, giống như tùy ý hỏi ‘Buổi trưa hôm nay các ngươi ăn gì’ vậy. Chỉ là, đôi mắt lưu ly đen lánh kia gắt gao nhìn Huyết Vương, không để ý đến suy nghĩ của người khác.

“Đang làm cái gì? Lão tử nói cho ngươi biết, hôm nay lão tử muốn đánh yêu nghiệt này! Ngươi có thể làm gì được ta!” Một người có đôi mắt thô to tiến

lên trước, trong lòng đắc ý nghĩ, nơi này có nhiều người như vậy còn sợ một tiểu tử như ngươi sao?

“Ha ha...” Cười nhẹ ra tiếng, trong không khí cũng truyền đến tiếng cười nhẹ. Cổ Nhược Phong khẽ hé ra đôi môi đỏ mọng, hỏi Huyết Vương đang đối mặt với mình: “Phu quân, chàng muốn như thế nào?” Nàng không có bỏ qua một tia kinh ngạc trong đáy mắt của Huyết Vương, cùng vui sướng và hạnh phúc. Điều này làm cho Cổ Nhược Phong nghĩ tới Cổ Nhược Minh ở thời đại khác kia, đệ đệ ruột từ nhỏ đã được nàng bảo hộ trong ngực.

Trong mắt Cổ Nhược Phong có một cảm xúc, Huyết Vương gần như đã gỡ mở trái tim đóng băng của mình, nếu như Huyết Vương không được mọi người chào đón như vậy, thật sự tay trái gà không chặt như vậy, Cổ Nhược Phong nàng liền vì hắn dựng lên một bầu trời trong sạch, cho đến khi hắn đủ lòng đủ cánh! Bất luận kẻ nào, khi dễ hắn, hoàn lại gấp trăm lần, tôn trọng người hắn, trả lại gấp nghìn lần!

Cho nên, nhóm người này, dù bọn họ không thực muốn làm tổn thương hắn, nhưng mà, bọn họ khi dễ hắn! Vậy, người khi dễ hắn, hoàn lại gấp trăm lần!

Cổ Nhược Phong nhìn Huyết Vương, trong mắt nàng ngoại trừ Cổ Nhược Minh chưa bao giờ có âm áp.

Một câu phu quân, Quỳnh lqđ dường như muốn hòa tan trái tim hàn băng ngàn năm của Huyết Vương, nếu đây là nương tử của hắn, cho dù là có dung mạo thế nào, hắn cũng nguyện ý gần nhau cả đời!

Đối với chuyện trước kia của Cổ Nhược Phong hắn cũng biết rõ, kẻ điên trong mắt người thiên hạ. Đêm qua, từ trong miệng tiểu quỷ đã biết được nhiều ngày nay nàng không nổi điên, mà lại nữ phần nam trang tới trà lâu uống trà. Hôm nay hắn nghĩ muốn thử vận may xem có thể nhìn thấy thê tử trong lời đồn đại hay không.

Hiện giờ, hắn gặp được. Nàng lại mang đến cho hắn một niềm vui bất ngờ, nếu vậy, Cổ Nhược Phong, người khiến cho ta cảm nhận được âm áp trong cuộc sống, vậy cả đời này cũng đừng nghĩ tới chuyện ta sẽ buông tay!

“Nương tử muốn như thế nào thì làm như thế ấy.” Giọng nói dịu dàng lại mang theo một chút mỉa mai, Huyết Vương thuận theo đáp.

Cổ Nhược Phong cười nhẹ, như một con gió mềm mại, nhưng trong mắt mọi xung quanh lại vô tình khát máu. Đây không phải là Cổ Nhược Phong! Đây tuyệt đối không phải là Cổ Nhược Phong! Mọi người hò hét trong đáy lòng, bọn họ tuyệt đối không tin đây là Cổ Nhược Phong.

Không đợi cho Quỳnh lqđ người khác kịp phản ứng, tay phải Cổ Nhược Phong xuyên qua cánh tay Huyết Vương, nắm lấy eo của hắn, lúc này Cổ Nhược Phong cảm thấy thật may mắn vì chiều cao một mét bảy mươi của mình.

Nhìn kinh ngạc cùng khó hiểu trong mắt hắn, Cổ Nhược Phong tiếp tục ghét sát tai hắn nhẹ nhàng nói: “Phu quân chưa từng đạp gió mà đi chứ? Hôm nay ta liền dẫn ngươi đi dạo một vòng trên đường cái, có được không?” Hơi thở âm áp phả vào bên tai Huyết Vương, ngựa ngựa, liên tục quấy nhiễu đáy lòng của hắn.

Mặc kệ đám người kinh hô, Cổ Nhược Phong thoải mái giẫm từng bước bên bả vai của mọi người chung quanh, một bước lại một bước, mãi đến khi Cổ Nhược Phong thấy mọi người rên lên thống khổ quỳ rạp trên mặt đất, mới nhẹ nhàng đi xuống, buông Huyết Vương, hỏi: “Chơi rất vui sao?” Giống như nhi đồng muốn đạt được thừa nhận của người khác.

Khóe miệng Huyết Vương khẽ cong lên, tràn đầy hạnh phúc, hai tròng mắt y hệt như hồng bảo thạch, cũng lấy một chút âm áp: “Chơi rất vui!” Làm sao hắn không biết mỗi bước của Cổ Nhược Phong đều đã dùng nội lực áp về phía bọn hắn, cường bạo giẫm lên bả vai của những người đó! Toàn bộ một trăm ba mươi hai cái! Hôm nay cười nhạo khi dễ người của nàng, một người nàng cũng không buông tha.

Không để ý những người bị thương trên phố, bọn hắn chết cũng không liên quan gì đến nàng? Nếu nói trên cõi đời này còn có ai chạm được vào Cổ Nhược Phong, Huyết Vương kia được cho là người duy nhất!

Dắt tay Huyết Vương, lòng bàn tay băng lãnh khiến cho Cổ Nhược Phong bắt mặn nhũ mảy, Huyết Vương thấy vậy vui vẻ trong lòng dần dần chìm xuống, nàng không thích mình sao? Vậy vì sao lại ra mặt vì mình?

Cổ Nhược Phong cảm thấy hơi thở của người bên cạnh đột nhiên trầm xuống, quay đầu lại liền thấy Huyết Vương cúi đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, khóe miệng vốn cong lên giờ lại thành một đường thẳng, tay trái bị mình nắm cũng dùng sức muốn rút ra.

Cổ Nhược Phong có Quỳnh lqđ chút không rõ, nhưng cảm nhận nhiệt độ trên tay hắn, trong lòng liền không bình tĩnh, cũng không quản hiện tại Huyết Vương đang muốn làm cái gì, gắt gao nắm chặt tay hắn không buông, không ngừng chuyển nội lực trong cơ thể qua. Nhất định nàng sẽ không để hắn gặp chuyện gì! Cổ Nhược Phong cảm thấy mình điên thật rồi, chẳng qua là lần đầu tiên gặp người khiến cho mình làm đến mức này. Được rồi, nàng thừa nhận nàng quả thật là không giải thích được. Nhưng ai có thể nói cho nàng biết rốt cục là chuyện gì xảy ra không? Bởi vì nàng không nghĩ ra.

Vốn là tâm tình đang giảm xuống lại cảm nhận được nhiệt độ truyền đến từ lòng bàn tay, đôi mắt màu đỏ liền trở nên sáng hơn, giống như hỏa diễm đang nhảy múa.

Nàng thích mình! lqđ Nếu không, sao lại hao phí nội lực, chỉ vì muốn sưởi ấm tay của mình? Minh thật là một tên ngu ngốc! Nếu nàng không thích mình, sao lại ở trước mặt công chúng cùng mình đập gối mà đi như vậy?

Cảm nhận được vui mừng của người bên cạnh, trên mặt bình thường của Cổ Nhược Phong cũng dương lên ý cười, mà chính nàng cũng không biết.

Nơi này cách Huyết Vương phủ không xa, chỉ một lát liền đến trước cửa Huyết Vương phủ.

Cổ Nhực Phong buông tay Huyết Vương: "Ngày mai mừng một, chính là ngày đại hôn của chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Gả cho Huyết Vương

Rửa mặt xong, Cổ Nhực Phong đã sớm nằm nghỉ, tuy rằng cả đêm ngủ ngon, nhưng mới giờ dần lại bị người ta kéo ra khỏi chăn, cho dù là bất cứ ai cũng sẽ có cảm giác cực kỳ khó chịu.

Lúc này Cổ Nhực Phong giống như con búp bê gỗ mặc cho mọi người xung quanh bồi bồi trét trét ở trên mặt của nàng? Nàng có thể nói không sao? Không thể! Bởi vì ở trong mắt người khác bất quá họ chỉ coi như nàng lại lên con diên mà thôi. Ngủ một lát lại thức dậy nói diên nói khùng? Đến lúc đó bị người ta đè trên ghế một cách thảm hại còn không bằng ngoan ngoãn ngồi yên mặc cho bọn họ hầu hạ.

Cặp mắt to híp lại nhìn một vòng xung quanh, không khỏi có chút há hê, mặc dù có vài người trong ánh mắt mơ hồ tồn tại sự cảm thông, nhưng vẫn không ngăn được âm thanh chân thật nhất từ đáy lòng: "Đáng đời!"

Cổ Nhực Phong nàng làm cho người ta chán ghét đến như vậy sao? Ngay cả một nha hoàn chải tóc chưa bao giờ gặp mặt cũng đối với nàng như vậy? Nàng không nhớ rõ Cổ Tiểu Tứ đã đắc tội gì với cô ấy a.

Trải qua gần hai canh giờ trang điểm, thay y phục, đắp lên khăn voan, ngoài cửa kiệu hoa cũng đã đến, rất là đúng giờ.

Cổ Nhực Phong một lòng theo Cổ Nhiễm Mặc công lên kiệu hoa giữa tiếng khóc thút thít của Cổ Uyển Ngưng, về phần bọn người kia đang nghị luận cái gì, bây giờ Cổ Nhực Phong là ai? Hôm nay nàng chính là Huyết vương phi, cùng Cổ gia, không có bất cứ quan hệ gì.

Trong kiệu, Cổ Nhiễm Mặc nhìn Cổ Nhực Phong đang yên lặng ngồi ngay ngắn, nhớ tới nửa tháng qua nàng không có ở đây nổi điên, yên lặng giống như người tàng hình, trong lòng như có sợi tơ buộc lại nhói đau.

"Phong nhi, nhớ bảo vệ mình." Theo tiếng nói vừa ngừng, trong tay Cổ Nhực Phong bị nhét vào một cái gì đó lạnh như băng. Cái loại cảm giác lạnh tới xương trong phút chốc Cổ Nhực Phong liền hiểu đó là vật gì rồi. Chủy thủ! Hơn nữa còn là một thanh chủy thủ thượng hạng!

Khỏe miệng khẽ cong, lời nói chân thành thốt ra: "Cảm ơn ca ca." Nửa tháng qua, Cổ Nhiễm Mặc đối đãi với mình không tệ, vì hôn sự lần này, hẳn gần như cùng mọi người trong nhà cãi nhau. Trong lòng Cổ Nhực Phong âm ỉ, có một ca ca như vậy, Cổ Nhực Phong nàng may mắn biết bao?

Trong mắt Cổ Nhiễm Mặc lóe lên một tia kinh ngạc, muối muối suốt ngày nổi điên lại cư xử thỏa đáng như vậy, cùng người bình thường không có gì khác nhau!

Trong lòng dính vào hoài nghi, vừa định nói cái gì nữa, bà mối phía ngoài kiệu hoa liền thúc giục: "Nhị công tử, nên đi ra, đến giờ khởi hành kiệu hoa rồi."

Cổ Nhiễm Mặc đi ra kiệu hoa, tuy là hoài nghi, nhưng không hỏi thêm gì nữa. Phong nhi không điên, đây không phải là chuyện tốt sao?

"Khởi Kiệu ——" tiếng la to rõ vang lên, đội ngũ một trăm người kéo dài uốn cong đi về hướng Huyết vương phủ.

Hôm nay Huyết Vương không có tự mình ra nghênh tiếp, tới là hoàng huynh của Huyết vương gia, tam hoàng tử Mộ Dung hoàng triều, Mộ Dung Niệm Hân. Trong lòng Cổ Nhực Phong biết hôn lễ này sợ rằng không có dễ dàng kết thúc như vậy.

Sự việc hôm qua kẻ điên Cổ Nhực Phong vì Huyết vương gia dạy dỗ những người trên đường đã được đồn đãi sôi nổi, chỉ tiếc Cổ Nhực Phong mặc nam trang, lại dịch dung, võ nghệ cao cường, tất cả mọi người đều không tin đó là Cổ Nhực Phong. Bao gồm cả người nhận được tin tức là Mộ Dung Tô. Dù sao Cổ gia cũng ở dưới mi mắt của Mộ Dung Tô, người ở Cổ gia Mộ Dung Tô nắm rõ trong lòng bàn tay, Cổ Nhực Phong là hạng người gì Mộ Dung Tô hẳn sao lại không biết? Cho nên, Mộ Dung Tô tin tưởng đây bất quá là quỷ kế của Huyết Vương gia.

Đúng, từ lúc Huyết Vương ra đời, Mộ Dung Tô luôn muốn đẩy hắn vào chỗ chết! Chỉ tiếc là ngay cả quốc sư Thiên Tâm cũng không có cách nào. Nếu không, hẳn sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho một con quái vật hút máu sống đến bây giờ!

Hơn nữa, Huyết Vương vốn là người quái dị, tuy nói là có cơ thể bất tử, nhưng tay lại trói gà không chặt! Đây có lẽ là điều duy nhất mà Mộ Dung Tô cảm thấy may mắn.

Nửa tháng trước, hắn nghe nói kẻ điên Cổ Nhực Phong khởi từ hoàn sinh, vốn cũng không quá tò mò. Nhưng quốc sư Thiên Tâm lại tự mình bẩm báo, ban đêm hắn xem tinh tượng, Cổ Nhực Phong chính là khắc tinh của Huyết Vương. Nếu không, hẳn cũng sẽ ban xuống thánh chỉ tứ hôn này.

Hắn muốn nhìn xem, tứ nữ của Cổ gia có biện pháp gì khắc chết quái vật kia!

Hoàng đế Mộ Dung Tô đích thân đến đây, làm cho Huyết vương phủ vốn tiêu điều tăng thêm không ít màu sắc, hôm nay là ngày nghỉ, đáng lẽ bây giờ đang nằm trong chăn ô hương noãn ngọc trong ngực ngủ say, khi các đại thần biết được hành trình của Mộ Dung Tô liền vội vàng mặc quần áo chuẩn bị quà tặng, từng bước từng bước tranh nhau chạy tới Huyết vương phủ.

Cái kẻ hút máu người đó, đến nay vẫn không có phong vương lại được hoàng đế đến Huyết vương phủ làm chủ hôn! Chẳng lẽ là được sủng ái?

Diễn tấu sáo và trống một đường chậm chạp di chuyển, không quá nửa canh giờ, kiệu hoa đã tới Huyết Vương phủ.

Cổ Nhược Phong ngồi yên bên trong kiệu hoa, xuyên thấu qua khăn voan màu đỏ vừa dày vừa nặng, cảm nhận không khí nào nhiệt bên ngoài.

"Tân lang đá cửa kiệu!" Theo một tiếng hô to rõ, Cổ Nhược Phong cảm thấy cửa kiệu bị người ta nhẹ nhàng đá một cước, dọc theo khăn voan vạt áo, còn có thể nhìn thấy màn kiệu hơi rung động.

"Tân lang đón tân nương ra kiệu!" Một bàn tay trắng như ngọc xuất hiện trước mắt Cổ Nhược Phong, cái tay này nàng nhận ra, là Huyết vương, trắng nõn trơn bóng, còn có chút lạnh nhè nhẹ.

Cổ Nhược Phong đưa tay trái ra đặt vào tay phải của hắn, thuận theo đi theo ra ngoài. Cảm thấy giữa bàn tay hơi run một chút, Cổ Nhược Phong nhếch miệng lên nở một nụ cười ấm áp, hắn là đang khấn trương đi? An ủi nắm thật chặt tay của hắn, nội lực cuộn cuộn không ngừng truyền qua lòng bàn tay của hai người.

Trong phòng khách, hoàng đế Mộ Dung Tô và hoàng hậu Trình Tuyết Hàm ngồi ở vị trí chủ tọa, thái tử Mộ Dung Niệm cũng ngồi ở phía dưới bên tay trái, sau đó là các hoàng tử, hai bên có chừng trăm vị đại thần.

Cổ Nhược Phong theo Huyết Vương một đường đi vào phòng khách, bóng người chằng chịt thoáng qua bên mép khăn voan, Huyết vương phủ khi nào thì nào nhiệt như vậy?

"Nhất Bái Thiên Địa!"

"Nhị Bái Cao Đường!"

"Phu Thê Giao Bái!" Rất thuận lợi, ngoài dự liệu của mọi người.

Mộ Dung Tô nhíu mày, không phải nói Cổ Nhược Phong là khắc tinh của Huyết vương sao? Vì sao từ lúc cử hành hôn lễ đến bây giờ vẫn không có xảy ra chuyện hấn muốn thấy?!

Đại thần đang đứng phía dưới lo lắng, tại sao sắc mặt hoàng thượng lại không tốt như vậy?

Người điều khiển nghi thức buổi lễ là do Mộ Dung Tô mang tới, dĩ nhiên là chờ chỉ thị của hoàng đế, thấy Mộ Dung Tô vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không dám tùy ý lên tiếng.

Trong lúc nhất thời, cả phòng rơi vào trầm mặc.

Hoàng hậu Trình Tuyết Hàm thấy Mộ Dung Tô vẻ mặt như vậy, liếc hắn một cái, đáy mắt hai người đều lóe lên tia độc ác.

"Khụ khụ, " Trình Tuyết Hàm dừng một chút, cuối cùng lên tiếng, "Huyết Vương, bốn cung nghe nói Huyết Vương phi hiền lương thực đức, là một mỹ nhân hiếm có, không biết hiện tại bốn cung có may mắn được nhìn thấy hình dáng của nàng hay không?" Trình Tuyết Hàm trên mặt thoáng qua vẻ lúng túng, dù sao Huyết Vương cũng chỉ là một cái tên mà người đời tùy tiện gọi, mà hắn đến nay vẫn không có tên.

Cổ Nhược Phong cảm nhận rõ ràng bàn tay trong ống tay áo rộng lớn của hắn đã nắm thật chặt. Tân nương chưa động phòng, sao có thể vén khăn voan xuống trước mặt người khác? Vô luận như thế nào, đây đều là không hợp lễ tiết.

"Hoàng hậu nương nương nói đùa, thiên hạ này ai không biết Cổ Nhược Phong ta dung mạo tầm thường? Bây giờ ngài đã nghe ta nói như vậy, không biết có giữ nguyên ý định muốn thấy hình dáng của ta hay không?" Âm thanh trong trẻo lạnh lùng của Cổ Nhược Phong không lớn, nhưng lại rõ ràng từng chữ. Người không phải nói ta là mỹ nhân sao? Hiện tại ta nói ta là vô diêm, nếu như người vẫn khẳng khẳng muốn xem, đường đường là hoàng hậu chẳng lẽ người không muốn giữ lễ nghi sao?

"Chuyện này." Trình Tuyết Hàm không ngờ Cổ Nhược Phong lại nhanh miệng nhanh miệng như vậy, nhất thời cứng họng.

"Hoàng thượng, thần nghe hạ nhân nói Huyết vương phi này cả ngày điên điên khùng khùng, nhưng xem ra hôm nay, không khác người bình thường là mấy, thần hoài nghi đây căn bản không phải là Cổ Nhược Phong!" Trong đám người vang lên một tiếng nói cộc nhễ, đánh vỡ không khí lúng túng trong phòng, người này chính là Trạng Nguyên Văn Thanh.

Chương 8: Bảo vệ chàng cả đời

"Hả?" Mộ Dung Tô khẽ nhếch lông mày, môi đang mím chặt cũng hơi giãn ra. Lời của quốc sư luôn luôn chính xác, mặc dù yêu nghiệt này có thể bình an hoàn thành hôn lễ, hắn cũng không muốn bỏ qua cho Huyết vương dễ dàng như vậy!

"Vi thần bất tài." Âm thanh khinh bạc từ từ đến gần Cổ Nhục Phong, hắn biết Cổ Nhục Phong này tuy là bị điên, nhưng cũng không có võ công gì, công phu của hắn cũng xem như tạm được. Nếu có thể làm cho hoàng thượng dễ ý, vậy thì không trách được hắn không cho Huyết vương chút mặt mũi, bất quá chỉ là một kẻ nhu nhược bất tài mà thôi.

Cổ Nhục Phong cảm thấy có một trận gió đánh tới bên hông mình, vội vàng mang theo Huyết vương xoay một vòng.

Người nọ thật là to gan! Khăn voan của Cổ Nhục Phong nàng có thể tùy tiện để cho người ta vén lên hay sao?! Tốt lắm, nếu đã dám làm như thế, nàng cũng không cần tự trách mình lòng dạ độc ác nữa!

Văn Thanh không nghĩ tới Cổ Nhục Phong sẽ tránh được, võ công của mình mặc dù không tính là giỏi, nhưng so với một cô gái yếu đuối mà nói tuyệt đối có thể áp chế được! Huống chi, hôm nay trước mặt mọi người, hắn làm sao có thể để cho mình mất thể diện như vậy!

"Hoàng thượng, vi thần từng may mắn gặp qua Cổ Nhục Phong một lần, có thể giúp hoàng thượng nghiệm chứng nàng có phải là Cổ Nhục Phong thật hay không?" Lấy một cái, sau khi được Mộ Dung Tô ngầm cho phép Văn Thanh mới lần nữa đi về phía Cổ Nhục Phong.

"Ha ha. . . ." Tiếng cười nhẹ từ trong khăn voan đỏ truyền ra, làm cho bước chân của Văn Thanh dừng lại, mọi người trong phòng khách càng thêm mở to mắt dán vào trên người Cổ Nhục Phong.

"Không biết các vị ở đây có ai nghe nói đến chuyện xảy ra trên đường cái ngày hôm qua hay không?" Cổ Nhục Phong không chút để ý ngắm nghía tay của Huyết vương, cũng may, hôm nay tay không có lạnh cứng như băng, khoe miệng cong lên, nàng rất hài lòng.

Trừ Huyết vương và Cổ Nhục Phong, trong lòng mọi người đều chấn động, chuyện ngày hôm qua xôn xao như thế, bọn họ làm sao có thể không biết! Người dân cả một khu phố! Khoảng một trăm người đều bị đập gãy xương vai! Hơn nữa, nghe nói nam tử mặc áo đen kia lại ôm Huyết vương đập gió mà đi, qua lại thành thạo! Rốt cục là công lực thâm hậu bao nhiêu mới có thể làm được như vậy!

"Không cần suy đoán, người đó chính là Cổ Nhục Phong ta." Âm thanh trong trẻo lạnh lùng hóa giải nghi ngờ của bọn họ, nhưng lại làm cho bọn họ càng thêm suy tư. Cổ Nhục Phong không phải là người điên điên khùng khùng cái gì cũng không biết sao?" Ngay cả hoàng thượng cũng tin chắc điều này, tự nhiên sẽ không sai! Vậy, hiện tại Cổ Nhục Phong đã xảy ra chuyện gì? Nhìn nàng quả thật không giống như một người điên, chẳng lẽ trộm long tráo phụng, biến thành một người khác?

"Hôm nay, nếu tất cả mọi người đã ở đây, vậy làm chứng cho ta cũng tốt." Dưới khăn voan, không biết là loại tâm tình gì, mọi người ở đây chỉ có cảm giác trái tim mình như bị nàng bóp thật chặt. Cổ Nhục Phong giơ lên cái tay đang nắm tay của Huyết vương, cất cao giọng nói: "Chàng ấy là người kiếp này Cổ Nhục Phong ta một lòng bảo vệ. Bất luận kẻ nào, người nào dám bắt nạt chàng ấy, ta sẽ trả lại gấp trăm lần, người nào dám tôn thương chàng ấy, ta sẽ tặng lại gấp nghìn lần!"

Âm thanh giống như tuyên thệ xuyên qua khăn voan vừa dày vừa nặng, xuyên qua không khí mỏng manh, xuyên qua màng nhĩ của tất cả mọi người, thẳng đến tận đáy lòng!

Đôi mắt phượng của Mộ Dung Niệm hơi nheo lại, Cổ Nhục Phong này quả thật không đơn giản.

Ngũ hoàng tử ngồi ở bên cạnh Mộ Dung Niệm chợt rũ đôi mắt xuống, nếu như có một cô gái giống nàng đối đãi với mình như vậy, cho dù bị tất cả mọi người trong thiên hạ vứt bỏ thì như thế nào? Lúc này hắn bắt đầu hâm mộ cái tên Huyết vương không biết xấu hổ kia. Đáng tiếc, giai nhân đã gả cho người khác làm vợ. Nên trách mình chậm một bước sao? Hay là than thở số phận trêu chọc người đây?

Huyết vương sững sờ nhìn mười ngón tay của mình và Cổ Nhục Phong đan vào nhau, chặt chẽ ăn khớp như vậy, nàng quyết định tuyên bố với người đời sao? Hắn có tài đức gì lại cưới được một người vợ như thế!

Sắc mặt Văn Thanh đã đen như gan heo, trong con giận dữ, lúc tất cả mọi người còn chưa hồi phục tinh thần, hắn lại như một trận gió xông lên lần nữa, hắn không tin, dựa vào công phu của hắn lại không vén được khăn voan của một nữ nhân!

"Pằng!" Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt có một màu đỏ lóe lên, một cái gì đó hình cầu lăn mấy vòng, lăn đến nơi cách xa bọn họ mấy bước chân.

"Ầm!" Ngay sau đó là âm thanh của một vật nặng rớt cuộc cũng rơi xuống.

"Nôn ——" rất nhiều đại thần không chịu đựng được dạ dày quặn quại, không để ý đến trong phòng khách còn có mặt của hoàng thượng, điểm tâm mới ăn buổi sáng tất cả đều phun ra ngoài không còn một mống.

Trên đất, một khối thi thể không đầu lẳng lẳng nằm ngang, còn mang theo chút hơi ấm, máu đỏ tươi từ nơi cổ đứt ngang phun trào ra ngoài như nước.

suối, chảy đầy mặt đất. Cách đó không xa là một cái đầu nhuộm máu đang nằm lơ lửng, trên mặt còn mang theo vẻ dữ tợn lúc này, điểm thêm một chút máu thịt nhầy nhụa, càng làm cho người ta không dám nhìn thẳng.

Tất cả đều xem thường không đếm xỉa, e ngại, khiếp sợ, ánh mắt còn có một chút hả hê, Cổ Nhục Phong nhích tới gần Huyết vương hơn nữa, giọng nói không lớn không nhỏ, vừa đủ để cho mọi người đều nghe được: “Hôm nay là đại hôn, ta cảm thấy trông thấy máu sẽ vui mừng hơn. Phu quân thấy thế nào?” Làm như là tình nhân đang nỉ non bên tai.

Huyết vương vốn đang kinh ngạc, phút chốc đôi mắt liền nhuộm chút ý cười nhợt nhạt, tràn đầy hạnh phúc: "Nương tử nói đúng lắm." Hôm nay bọn họ đã bái đường, mặc dù chưa vén khăn voan, nhưng Cổ Nhục Phong đã là Huyết vương phi, đây là sự thật ai cũng không thể phủ nhận!

"Người!" Trình Tuyết Hàm thật vất vả mới dừng nôn mửa, vừa lau vết máu bắn tung tóe ở trên tay nàng, lại nghe được âm thanh phách lối của Cổ Nhục Phong, không khỏi tức giận.

"Hoàng thượng, lúc này chắc hẳn là hoàng hậu nương nương cũng mệt mỏi rồi, không bằng sớm hồi cung nghỉ ngơi đi?" Lời nói uyển chuyển, nhưng ai cũng biết Huyết vương phi đang đuổi người.

Người ở dưới khăn voan khinh thường liếc mắt nói chuyện, không chút mảy may để ý nói chuyện như vậy sẽ chọc cho hoàng đế nổi giận. Người khác không rõ ràng lắm, nhưng Cổ Nhục Phong nàng có thể không rõ hay sao? Mười tám năm nay hoàng đế này chưa bao giờ quan tâm tới Huyết vương, cho dù có thì cũng là suy nghĩ giết chết hắn bằng cách nào. Mặc dù Cổ Tiểu Tứ điên điên khùng khùng nổi tiếng khắp nơi, nhưng hoàng đế này cũng chưa từng có ý đồ xấu đối với nàng, mà mình vừa mới nhập vào người Cổ Tiểu Tứ, thì thánh chỉ liền đến, nếu nói đây là sự trùng hợp, đánh chết mình cũng không tin!

Vô sự hiền ân tình, không phải gian tức đạo! Mặc dù Mộ Dung Tô ân cần như vậy cũng không phải là không tốt, thế nhưng ý đồ lợi dụng của hắn lại quá trần trụi! Nếu như nàng có giá trị lợi dụng, hiện tại Mộ Dung Tô cũng sẽ không làm gì nàng!

Đã như vậy, muốn dùng Cổ Nhục Phong nàng để tính kế, không trả trước một chút lợi tức coi sao được?

Huống chi từ lúc mình mở miệng đến bây giờ, Mộ Dung Tô cũng chưa từng nói câu nào, theo người khác là mặc cho người ta ăn hiếp Huyết vương, nhưng Cổ Nhục Phong há có thể không biết hắn cũng ngầm cho phép hành vi của mình?

"Khụ khụ, hoàng hậu thân thể khó chịu, trầm trước hết hồi cung. Người tới, bái giá hồi cung!" Mộ Dung Tô rất có ý vị nhìn Cổ Nhục Phong một cái, làm cho người ta đoán không ra ý vị của nó.

Các đại thần có mặt ở đây trong lòng suy nghĩ lung tung, Huyết vương phi này đại nghịch bất đạo như thế, ở trước mặt hoàng thượng ra tay giết người, còn giết cả kim khoa trạng nguyên, hôm nay lại dám đuổi hoàng thượng đi! Thế nhưng hoàng thượng lại không hề nổi giận chút nào? Chẳng lẽ đúng như lời đồn đãi, Huyết vương và Huyết vương phi rất được sủng ái?

Nếu là như vậy, đợi bọn họ về nhà nhất định phải kêu tiểu nữ tử trong nhà thu liễm một chút, cách xa, không nên dây vào người này.

Trong lúc nhất thời, người nhìn ta ta nhìn người, không biết nên đi hay không nên đi. Hoàng đế đã đi rồi, nhưng mọi người lại không rõ ý định của Mộ Dung Tô. Vốn định chờ hoàng thượng rồi đi thì bọn họ cũng đi theo, nhưng nếu Huyết vương được sủng ái, bọn họ rồi đi như vậy, tất nhiên đưa tới thù hận. Nhưng mà, Huyết vương phi cũng không phải là người hiền lành gì, không nói tiếng nào liền giết một người, còn phát ngôn bừa bãi, nói là trong hôn lễ nhìn thấy máu sẽ vui hơn, bọn họ sống đến từng tuổi này rồi, cũng chưa gặp qua người như vậy!

Trong lòng không ngừng đung đưa, một giọng nói trong trẻo lạnh lùng như thánh chỉ cứu vô số tế bào não của bọn họ: “Nếu mọi người có nhã hứng thì ở lại uống ly rượu.” Dứt lời, liền lôi kéo Huyết vương đi ra khỏi phòng khách, không biết tung tích, để lại mọi người trong phòng khách ngơ ngác nhìn nhau, không thể làm gì khác hơn là rối rít chào hỏi lẫn nhau rồi đi về.

Buồn cười! Còn ai dám ở lại nơi này a, không thấy trên mặt đất một vết máu kéo dài hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Điên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Quỷ nhan kinh người

Trong phòng tân hôn, chỉ còn lại hai người là Cổ Nhục Phong và Huyết Vương, không, phải nói là cũng chỉ có hai người bọn họ bước vào đây.

Cổ Nhục Phong ngồi ở mép giường, Huyết Vương ngây ngô đứng ở nơi đó, cảm xúc trong đáy mắt là hạnh phúc, là kích động, là vui mừng, thế nhưng những ngón tay thon dài lại nắm chặt hai ống tay áo, không biết phải làm sao.

Cổ Nhục Phong bắt đầu dī thờ dài một cái, đây là kết hôn ư!? Cuối cùng nàng vẫn mở miệng yếu ớt nói chuyện, giọng nói lại mang theo chút buồn bã

nhẹ nhẹ, đầy ấp tình cảm không thể nói hết: "Phu quân đứng như vậy, là bởi vì không muốn cưới Phong Nhi sao?" Lời vừa ra khỏi miệng, ngay cả chính Cổ Nhược Phong cũng thoáng kinh ngạc một chút, từ khi nào thì mình lại dùng loại giọng điệu này để nói chuyện vậy?

Huyết Vương nghe thấy câu này, lập tức lộ ra dáng vẻ luống cuống trước nay chưa từng có: "Không phải, không phải vậy, không phải là ta không muốn cưới nương tử. Ta... ta, ta." Huyết Vương gãi đầu, không biết phải giải thích như thế nào.

"Vậy vì sao phu quân còn chưa vén khăn voan lên?" Cổ Nhược Phong rất muốn điên cuồng hét lên một câu rằng: Mãi quan trên đầu được làm bằng hoàng kim, rất nặng đấy!

Huyết Vương chợt hiểu ra, quét mắt nhìn khắp phòng, rốt cuộc tìm thấy một cây gậy hỉ làm bằng hoàng kim đặt ở trên bàn. Hắn chậm rãi đến gần Cổ Nhược Phong, bàn tay cầm gậy hỉ hơi run rẩy.

Cổ Nhược Phong cảm thấy hôm nay thật sự là nàng đã hao hết kiên nhẫn rồi, mặc dù nàng đối xử với Minh Nhi cũng không hơn vậy bao nhiêu.

Đề nén tính khí xuống, rốt cuộc đợi đến khi Huyết Vương nhẹ nhàng vén khăn voan lên, nàng rõ ràng cảm nhận được trong lòng của vị nam tử mặc hi phục đang đứng ở trước mắt mình rất kích động và vui sướng, Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy đáy lòng của mình dường như có một vùng đất đang sụp xuống.

Con người chuyển sang đậm màu, nàng không thể không thừa nhận người nam tử trước mắt nay có một địa vị quan trọng trong lòng nàng.

Nếu không, vì sao vừa mới gặp mặt trên đường cái, chỉ vì không muốn thấy hắn bị người ta bắt nạt, nàng đã dẫn hắn đạp gió mà đi, đạp gãy xương vai của toàn bộ đám người trên một con phố?

Nếu không, vì sao lúc ở trong đại sảnh, nàng bất chấp uy nghiêm của Đế vương, ra tay giết người, hơn nữa còn hứa hẹn lời thề cả đời?

Nếu không, vì sao nàng liên tiếp kiểm chế tính khí, chỉ vì muốn cho hắn một hôn lễ hoàn chỉnh?

Nàng không thể không cảm thán vận mệnh thật thần kỳ, có người, chỉ liếc mắt một cái, đã khắc sâu vào đáy lòng.

Huyết Vương sững sờ nhìn người ngồi ở trên giường, nữ tử ấy chỉ cao tới ngực mình, toàn thân mặc hi phục đỏ thắm, trong mắt vừa cảm thấy kỳ lạ vừa kinh ngạc không thể tin được, ngược lại cũng giống như có một loại mừng rỡ như điên.

Người ngoài đồn đại dung mạo của tứ tiểu thư Cổ gia Cổ Nhược Phong chỉ ở mức thường thường, là một người ngu ngốc bất tài, vậy mà hôm nay, Cổ Nhược Phong ở trước mắt hắn lại có dung mạo vô song, phong hoa tuyệt đại! Hôm trước, lúc gặp nàng ở trên đường nhất định là nàng đã dịch dung. Đây mới thật sự là nàng!

"Chẳng lẽ phu quân thấy choáng sao?" Khóe miệng Cổ Nhược Phong cong lên tạo thành một nụ cười hài hước. Nàng cũng không nhận ra Huyết Vương là một người hèn yếu nhu nhược, ngược lại còn hoàn toàn khác biệt, chẳng qua là hắn không có thời cơ trưởng thành thích hợp mà thôi. Mà mình, lại chính là người muốn tạo ra cái thời cơ này cho hắn! Về phần sau này sao? Người quen với nàng đều biết trên thực tế Cổ Nhược Phong nàng là một người rất lười, cho nên đương nhiên là nàng muốn dựa vào đại thụ cao lớn để hóng mát rồi. Vì sao nàng lại cố tình chọn trúng Huyết Vương ư? Vậy thì chỉ trách số mệnh, không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn vào đúng ngày nàng tỉnh lại thì Hoàng đế tứ hôn, hơn nữa lại vừa vặn để mình gặp được hắn vào trước ngày đại hôn! Vào đúng thời khắc đó hắn khiến cho mình nhớ tới Minh Nhi đang ở một thế giới khác cách xa nơi này, tác động tới lòng tốt trước nay mình vốn không có nhiều.

Nàng đối với hắn, có lẽ không có tình yêu, nhưng mà, nàng sẽ bảo vệ hắn cả đời, đây là lời thề nàng hứa hẹn với hắn!

Bọn họ đều cùng một loại người, bị người đời vứt bỏ. Chỉ là nàng may mắn hơn một chút, kiếp trước nàng có một đệ đệ Cổ Nhược Minh, có thù hận làm mục tiêu của cuộc đời, kiếp này nàng có mẫu thân và đại ca của nàng cưng chiều, ít nhất cuộc sống này không có gì phải lo lắng. Mà Huyết Vương, từ khi hắn được sinh ra, đếm đó phong vân biến sắc trong nháy mắt, lời nói của vị Quốc sư Thiên Tâm được người đời tôn sùng là Thần, thánh chỉ vô tình của vị phụ thân là Hoàng đế kia, đã định trước hắn không có người nào quan tâm, mặc cho người ta bắt nạt.

Bọn họ có số mệnh giống nhau, kiếp trước nàng bị đuổi giết bị ám hại, kiếp này lại điên điên khùng khùng, hắn bị người đời e ngại, giễu cợt, bắt nạt.

Cho nên, lần đầu tiên nàng nhìn thấy ánh mắt hắn, huyết nhãn hồ hững như đá hồng ngọc, khi nàng cầm tay hắn đạp gió lướt đi, nhìn thấy trong mắt hắn toát ra niềm vui sướng hạnh phúc, nàng, rốt cuộc không thể tiếp tục ngồi yên không quan tâm.

"Ta." Huyết Vương lại càng thêm luống cuống, khuôn mặt như tờ lụa mặc dù có nửa tấm mặt nạ che chắn, nhưng lại không che giấu được màu đỏ đang nhanh chóng lan ra khắp khuôn mặt, càng ngày càng đậm.

Cổ Nhược Phong nhìn tấm mặt nạ y hệt ác quỷ, trong lòng không nhịn được hiện lên đau thương. Nàng không biết rốt cuộc phía sau mặt nạ là hình dạng gì, nhưng chỉ dựa vào nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài, thì có thể thấy dung mạo của hắn cũng không thấp hơn mình.

Bất luận mặt nạ này là do người khác đeo cho hắn, hay là do hắn tự mình đeo, đều không thể phủ nhận trong này ẩn chứa lý do khiến người ta đau lòng.

Bàn tay không tự chủ lướt nhẹ trên chiếc mặt nạ mang theo sự lạnh lẽo nhàn nhạt giống hệt hơi lạnh trong lòng bàn tay hắn, lời nói thốt ra khỏi miệng lại càng mỏng manh như gió: "Phu quân, có thể cho Phong Nhi xem thử dung nhan dưới chiếc mặt nạ này một chút không?"

Đôi mắt của Huyết Vương vốn mang thần sắc mơ mơ màng màng bỗng hơi chấn động một cái, tiếp theo chính là thần sắc cực kỳ khổ sở, giờ tay lên nắm

chặt cổ tay đang lướt nhẹ phía trên mặt nạ của Cổ Nhược Phong: "Nương tử, ta." Phía dưới mặt nạ này là quý nhan mà bất kỳ kẻ nào nhìn thấy cũng phải sợ hãi.

"Sao vậy? Ngay cả Phong Nhi mà phu quân cũng không tin sao?" Cổ Nhược Phong không đợi Huyết Vương nói hết đã ngắt lời hắn, nàng không muốn nhìn thấy loại đau khổ này trong mắt hắn!

"Không phải." Con người của Huyết Vương dao động, cuối cùng thả tay xuống, chấp nhận hành động của Cổ Nhược Phong, nhưng sự lo lắng và e ngại trong mắt hắn vẫn không tránh khỏi ánh nhìn của Cổ Nhược Phong.

Chạm rãi gỡ mặt nạ quý xuống, những vết sẹo xấu xí cong cong queo queo nổi đầy trên nửa khuôn mặt vốn nên có làn da trơn mịn như tơ lụa giống với nửa khuôn mặt còn lại. Vết sẹo lồi lõm, ăn sâu tới xương, có thể thấy được người dùng đao khắc lên mặt hắn có bao nhiêu ác độc!

Tay trái nhẹ nhàng vuốt ve từng đường sẹo, trong mắt hiện lên lửa giận và đau lòng không cách nào che giấu được!

"Ai làm?" Trong giọng nói mang theo ngữ điệu hơi run rẩy, chủ nhân của tiếng nói đã không thể khống chế được cơn giận dữ trong lòng.

". Thái tử." Do dự một lát, cuối cùng Huyết Vương vẫn nói ra người đã hạ đao.

"Mộ Dung Niệm Diệc. Rất tốt." Cúi đầu che giấu sự ngoan độc trong đáy mắt, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, lại là gương mặt dịu dàng: "Phu quân muốn giải quyết hắn như thế nào?"

Huyết Vương đang đắm chìm trong sự đùng chạm nhẹ như gió của Cổ Nhược Phong, bỗng giật mình khi nghe được vấn đề này, trong mắt chợt lóe lên kinh ngạc, chẳng lẽ Phong Nhi muốn hủy dung mạo của Mộ Dung Niệm Diệc sao? Nhưng hắn là Thái tử Mộ Dung, đó là tội chu di cửu tộc! Nàng không sợ sao?

"Nương tử muốn làm gì?" Huyết Vương đem vấn đề này ném lại cho Cổ Nhược Phong, câu đó này khó giải giống như nữ tử, nàng sẽ trả lời như thế nào?

"Hắn đã hủy nửa gương mặt của chàng, vậy ta sẽ hủy toàn bộ gương mặt của hắn được không?" Giọng nói, ảm áp như ngọc, nhưng trong đáy mắt, lại lộ vẻ khát máu. Mộ Dung Niệm Diệc, ta nói rồi, người bắt nạt hắn, hoàn lại gấp trăm lần, người tổn thương hắn, tặng lại gấp nghìn lần. Trước kia các người tặng cho hắn, ta nhất định hoàn trả gấp bội! Thái tử bị hủy dung, như vậy thì cũng đồng nghĩa với việc vô duyên với ngôi vị Hoàng đế, ai có thể dễ dàng khoan dung chấp nhận Vua của một nước lại là một quý nhan chứ?

Dứt lời, đứng dậy cầm hai ly rượu trên bàn lên, đưa một ly trong đó cho Huyết Vương, vòng qua tay của hắn, uống cạn rượu trong ly. Huyết Vương thấy vậy, cũng ngửa đầu uống hết.

Đến đây, buổi hôn lễ hỗn loạn này miễn cưỡng coi như đã kết thúc mỹ mãn.

Về phần đêm động phòng hoa chúc, hiện tại cùng lắm mới chỉ vừa qua giờ Tý, ngay cả buổi trưa cũng không đến, nói gì tới động phòng?

Huống chi, Cổ Nhược Phong đối với Huyết Vương như vậy, vốn chỉ vì thương tiếc người đồng mệnh, nàng cảm thấy không liên quan tới tình yêu, mà Huyết Vương cũng sẽ không thể mới thấy mặt nàng hai lần đã yêu nàng, hai không người không yêu nhau, động phòng như thế nào?

Trong sân yên tĩnh, càng khiến cho không khí trong phòng thêm tĩnh mịch.

Đột nhiên một loạt tiếng bước chân từ xa đến gần, đánh vỡ sự yên tĩnh trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Giết gà dọa khỉ

Cổ Nhược Phong lại đeo mặt nạ lên cho Huyết Vương một lần nữa rồi ngồi xuống mép giường, dáng vẻ nhàn nhã, chờ những người đó đến.

"Àm!" Cánh cửa bị người ta hung hăng đá mạnh một cước phải bật mở, còn chưa thấy mặt, đã thấy khí thế hung hăng.

"Người đâu!" Một giọng nói the thé vang lên, ở trong căn phòng không lớn không nhỏ này thì nghe càng có vẻ chói tai.

"Lý cô cô." Bên cạnh có người yếu ớt cất tiếng, lôi kéo ống tay áo của Lý cô cô, muốn nói gì đó, nhưng lại bị Lý cô cô chặn ngang rồi hất ra: "Sợ cái gì!"

Cổ Nhục Phong nghiêng người, thân thể xiêu vẹo tựa vào trên người Huyết Vương, mí mắt rũ thấp, cực kỳ hứng thú nhìn người phụ nữ trung niên được gọi là Lý cô cô, cũng không thèm lên tiếng.

Nếu như nàng không nhớ lầm, thì người này chính là cung nhân được Hoàng đế Mộ Dung Tô đưa tới phủ Huyết Vương, vốn tên là Lý Hoa Viên, bọn hạ nhân đều kính trọng gọi bà ta một tiếng là Lý cô cô. Bình thường hay làm xăng làm bậy trong phủ Huyết Vương, hơn nữa còn bắt nạt Huyết Vương không ít lần.

Nhưng mà, vận số của bà ta không phải là xấu bình thường! Cổ Nhục Phong nghe tiểu quý bên cạnh giải thích: "Hôm qua Lý Hoa Viên về nhà, mới vừa chạy về phủ."

Vốn dĩ bà cho rằng Hoàng thượng gả Cổ Nhục Phong cho Huyết Vương, cũng chỉ là vì muốn khiến hắn phải nhục nhã, ai lại nguyện ý cưới một người vừa mới chết đi sống lại chứ, như vậy chẳng khác nào là người không bình thường. Cho tới tận sáng sớm hôm nay, lúc nghe thấy người khác nói Hoàng thượng thể nhưng lại tự mình làm chủ hôn, vì vậy bà mới vội vã chạy về.

Bất quá, lúc bà chạy từ nhà tới đây cũng không tới nửa canh giờ, nhưng trong Vương phủ này đừng nói là Hoàng thượng, ngay cả một tiểu quan to như hạt vừng cũng không có, khăn hi đờ thậm chí phủ Huyết Vương vắng vẻ trông càng có vẻ cực kỳ thê lương. Nhìn tới nhìn lui cũng chỉ có bọn hạ nhân trước đây đi qua đi lại.

Vốn còn nghĩ rằng mình gặp may, có phải là người còn chưa tới, cũng chưa kịp bái đường luôn hay không? Nhưng lại không nghĩ rằng Hoàng thượng đã đến đây và cũng đã rồi đi luôn rồi!

Lý Hoa Viên nghĩ thầm, đây không phải là không muốn gặp thì là cái gì?! Có ai từng thấy hôn lễ nào vừa mới bái đường xong thì khách mời trong phủ đã về hết sạch hay không? Xem ra vị Huyết Vương này thật sự là kẻ không được người ta chào đón!

Nhưng mà, con người đào một vòng, đồ Hoàng thượng ban tặng cũng không ít! Ngay cả mào quan đội đầu của tân nương từ cũng được làm bằng vàng ròng. Hơn nữa, nghe nói còn có đồ cưới của Cổ gia. Ui da! Đây, đó cũng không phải là nhiều bình thường đâu!

Ở trong Vương phủ này, ai lớn nhất? Còn không phải là Lý cô cô bà sao? Cùng lắm thì đến lúc đó chia một ít cho những hạ nhân khác, người đứng đầu còn không phải là bản thân bà sao?

Cho nên, Lý cô cô nhanh chóng vọt vào tân phòng của Cổ Nhục Phong và Huyết Vương như một cơn gió, đồ cưới của Cổ Nhục Phong đều đã được chuyển đến tân phòng. Bọn hạ nhân muốn cản cũng không cản được!

Nói đùa! Lý cô cô bà vốn dĩ đang chờ đợi ở trong cung rất tốt, chỉ cần tìm được một chủ tử cung chiều bà, thì cả ngày đều được uống rượu ăn ngon cũng không phải là chuyện nói chơi!

Nhưng mà, kể từ mình bị phái đến phủ Huyết Vương, ngày ngày không phải là túi trống trơn, muốn gì cũng không có gì, thì một tháng cũng chỉ được mấy lượng bạc lương tháng, còn chưa đủ để mình may một bộ quần áo mới! Bà có thể không oán hận sao?

Hôm nay kiếm được một món béo bở, nếu không phải là đầu bị lừa dối, thì nên nhét sạch mọi thứ vào trong túi áo của mình trước đã! Ai biết được những kẻ hạ nhân này có thừa dịp mình không có ở đây len lén cầm đồ đi hay không?! Cũng may là hôm nay mình chạy về kịp. Lý cô cô cảm thấy may mắn thở ra một hơi.

Gã sai vặt vừa mới lôi kéo ống tay áo của bà lo lắng đến nỗi luống cuống, thường ngày Lý cô cô đối xử với mình cũng không tồi, mà vị Huyết vương phi này lại là người không thể chọc vào! Nhưng mình nhắc nhở bà lại không nghe, thật đúng là gấp chết người mà!

Lý cô cô lại hung hăng trừng mắt liếc gã một cái nữa, cái tên không có mắt này!

"Người chính là Cổ Tiểu Tứ à?" Giọng điệu như đã khẳng định chắc chắn. Lý cô cô nghiêng ngang bước tới trước mặt Cổ Nhục Phong, đối với loại người này, cần phải bày ra dáng vẻ phách lối, kiêu ngạo!

Cổ Tiểu Tứ trước mặt, chỉ biết "khúm núm" núp ở trong ngực Huyết Vương. Điều này sao có thể tránh được ánh mắt sắc bén của Lý cô cô bà?

Cổ Nhục Phong cũng lười ngẩng đầu lên, đối với cái loại người này, càng để ý đến bà ta thì bà ta lại càng hung hăng càn quấy, hơn nữa còn dây dưa mãi không dứt. Cổ Nhục Phong nàng, lại trùng hợp không thích người hay lẩm miệng.

"Hừ, ngay cả một kẻ điên mà cũng muốn làm Vương phi này ọ." Lý cô cô khinh thường liếc Cổ Nhục Phong một cái, loại nữ tử này, muốn tài không có tài, muốn mạo không có mạo (Cổ Nhục Phong cúi đầu, nên Lý Hoa Viên không nhìn thấy mặt nàng), cũng chỉ xứng với tên yêu quái Huyết Vương này mà thôi.

Nhìn thấy trên đầu Cổ Nhục Phong vẫn còn đội mào quan bằng vàng ròng chưa gỡ xuống, con người của Lý cô cô hiện lên ngọn lửa tham lam đang nhảy nhót cực kỳ vui sướng, một đôi tay heo hươu thẳng tới phía mào quan trên đầu Cổ Nhục Phong. Đây chính là vàng ròng đó! Chế thành mào quan, ít nhất cũng đáng trăm lượng hoàng kim đó! Đây là khoái niệm gì? Trăm lượng hoàng kim! Đây chính là ngàn lượng bạc trắng đó! Bằng mấy chục năm lương tháng của mình! 【Chú thích của Tứ Nguyệt: 1 lượng hoàng kim=10 lượng bạc trắng=10 xâu tiền đồng=10000 văn tiền đồng】

Lúc này, hàng người đứng ở cửa cũng phải trợn to cặp mắt, trong lòng rối rắm, đau khổ chờ đợi kết quả bi thảm của Lý cô cô. Đến bây giờ cái vị Trạng nguyên Văn Thanh kia vẫn còn đang nằm trên mặt đất ở hậu viện đợi người tới linh về. Vậy mà lá gan của Lý cô cô này cũng quá lớn, Huyết vương phi là người mà lão ngài có thể chọc vào sao?!

Không phụ sự mong đợi của mọi người, cánh tay của Lý cô cô vẫn còn đang vươn thẳng ra cách xa Cổ Nhược Phong khoảng một trượng bỗng rơi xuống đất giống hệt như con điều đứt dây, máu tươi nhuộm đỏ mặt đất vừa mới lau.

"A! ——" Tiếng kêu như giết heo vang dội phía chân trời, khiến toàn bộ những người ở xung quanh phủ Huyết Vương không khỏi rùng mình một cái, hôm nay không phải là đại hôn của phủ Huyết Vương sao? Sao lại có người la hét thê thảm như thế? Chẳng lẽ Huyết Vương lại hút máu người à?

Lý cô cô nắm lấy cánh tay đã đứt của mình, hai mắt trợn ngược, ngất xỉu.

Người bên ngoài lập tức xông vào, chuyện hồi sáng nay mọi người đều tận mắt chứng kiến, vị Hoàng thượng kia mặc dù không lưu lại, nhưng Huyết vương phi làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy mà Hoàng thượng cũng không có nửa điểm trách cứ, bảo đảm không cho phép Huyết vương phủ này nhận được thánh sủng.

"Người đâu, giam bà ta vào phòng chứa củi, không cho phép tìm đại phu, ba ngày tới không cho ăn cơm." Cổ Nhược Phong ra lệnh cho những kẻ đang trở mắt nhìn nhau ở bên ngoài, âm thanh lười nhác, rõ ràng không nghe thấy một chút uy nghiêm nào, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy áp lực không thôi.

Xô xô đẩy đẩy, rốt cuộc cũng có mấy người chen vào mang người đi ra ngoài, rồi quét dọn mặt đất thật sạch sẽ. Trong lòng than thở một tiếng, sợ rằng Lý cô cô này không chết thì cũng mất đi nửa cái mạng.

Cổ Nhược Phong vẫn nghiêng người dựa vào trong ngực Huyết Vương như cũ, thậm chí còn dút khoát nhắm mắt lại: "Chuyện hôm nay các người đều đã thấy rõ, nếu để cho ta phát hiện còn có người nào dám bất kính với Vương gia như vậy nữa, hoặc là làm những chuyện nguy hại tới phủ Huyết Vương, như vậy." Âm thanh bỗng chuyển thành hung ác: "Kết quả của Lý cô cô vẫn còn nhẹ!" Ý tứ chính là, lần sau nếu còn có chuyện tương tự như Lý cô cô xảy ra nữa, các người cũng đừng nghĩ còn mạng để sống tiếp!

"Vâng, vâng, tiểu nhân tuân lệnh!" Thiếu chút nữa là không dám quay đầu! Lời Vương phi nói sáng nay, mọi người đều đã nghe rõ, hôm đó người mang theo Huyết Vương cùng đạp gió lướt đi thật sự đúng là Vương phi, hơn nữa hôm nay còn giết người không chớp mắt trên đại sảnh, còn có câu nói: "Bất kỳ kẻ nào, người bắt nạt hần, hoàn lại gấp trăm lần; người tổn thương hần, tặng lại gấp nghìn lần!", còn có ai không có đầu óc dám lấy mạng nhỏ của mình đưa vào chỗ chết nữa chứ. Huyết vương phi này, thật không dễ chọc!

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của những người đứng ở cửa, cảm thấy mình đã đạt được mục đích, Cổ Nhược Phong phát phát tay: "Các người lui xuống đi."

Như nhận được đại xá, một trận gió thổi qua, ngoài cửa không còn một bóng người, hơn nữa còn cung kính đóng cửa lại rồi mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Đại hôn xuất phủ

Cởi hỷ phục (đồ cưới), Cổ Nhược Phong không chút do dự thay thường phục, màu đỏ thẫm, là màu mình vô cùng yêu rồi lại cực kỳ hận.

Năm mươi tuổi ấy máu đã nhuộm hai tròng mắt, dường như trái tim cũng bị che một tầng huyết vụ (sương máu). Mười tám năm không thể không khát máu, đối với máu Cổ Nhược Phong đã cảm thấy vô cảm, hoặc là nói, hưng phấn. Khoái cảm giết người báo thù khi đó. Dần dần, lại càng lúc càng không thú vị.

Cho nên, nàng vẫn luôn toàn thân trang phục màu đen, màu đen luôn tồn tại cùng bóng đêm. Điều này có lẽ có quan hệ với Quý nhân của nàng, nhưng mà, người nào quan tâm đây?

Huyết vương ngây ngốc nhìn Cổ Nhược Phong thay đổi y phục, trong lòng có chút trống trải, nàng, thay đổi hỷ phục.

"Sao vậy?" Dù định lực của Cổ Nhược Phong có tốt cũng không nhận được ánh mắt "Kiên trì không ngừng" của Huyết vương.

"Không có gì." Huyết vương lắc đầu một cái, nhưng ánh mắt tịch tịch lại không lừa được Cổ Nhược Phong.

Cúi đầu nhìn một thân đen kịt của mình, cau mày suy nghĩ một chút, thì ra là như vậy.

"Phu quân muốn Phong nhi thay quần áo cho chàng sao?" Cổ Nhược Phong nhún mày hỏi.

"Ách. . ." Nhất thời Huyết vương chưa kịp phản ứng, liền thấy Cổ Nhược Phong cầm một bộ y phục màu đỏ đi tới bên cạnh mình: "Phu quân, lát nữa xuất phủ cùng Phong nhi một chút?"

“Xuất phủ?” Huyết vương phối hợp vron tay để Cổ Nhực Phong cúi y phục ra dễ dàng hơn, vừa nói. Hôm nay đại hôn, theo lý mà nói mình nên ở bên ngoài chiêu đãi khách nhân, nhưng hiện tại vốn quý phủ không có ai. Ngày hôm nay đã trôi qua một nửa mà không tới, vậy nửa ngày còn lại vô cùng rảnh rỗi.

“Đúng vậy, Phong nhi muốn ra ngoài đi dạo một chút, phu quân không nguyên theo giúp ta?” Nháy hai mắt, vẻ mặt Cổ Nhực Phong vô tội, giống như trong ngày đại hôn người đầu tiên nói xuất phủ đi dạo không phải nàng.

“Nguyên ý. Chỉ cần nương tử muốn, ta đều nguyên ý.” Không chút do dự nói ra lời.

Thay Huyết vương vuốt nếp gấp trên y phục, sửa sang xong vạt áo, quay một vòng kiểm tra một lần. Cổ Nhực Phong nghiêm nhiên trở thành một thê tử mẫu mực lo tốt việc nhà.

Hải lòng gật đầu một cái, kéo tay Huyết vương đi tới ngồi xuống trước bàn. Xét về mặt ngoài hôn lễ này cũng coi như đầy đủ hết, xem ra Mộ Dung Tô và Cổ Hạo Nhiên đều là người sĩ diện giống nhau. Bàn đồ ăn không ai ăn này hẳn cũng chuẩn bị, như thế khiến cho Cổ Nhực Phong tò mò rồi. Nhưng mặc kệ nó, dù sao nàng mới vừa xem qua, đồ ăn không có độc, vậy thì để ăn.

Kiên nhẫn chuẩn bị xong món ăn cho Huyết vương, Cổ Nhực Phong mới bắt đầu tự mình động đũa ăn. Ừ, tài nấu nướng này cũng tạm được, phỏng chừng là do bản thân mình quá đói.

Huyết vương nhìn món ăn trong chén, đây là lần đầu tiên có người gấp thức ăn cho mình, một dòng ấm áp trong lòng dâng lên, lan truyền khắp tứ chi, khiến cho thân thể vốn có chút lạnh dần trở nên ấm áp rồi.

Com nước xong, ngay trước mặt Huyết vương Cổ Nhực Phong kêu mấy con quý tử trong nhẫn ngọc ra.

Huyết vương tròn tròn mắt tò mò nhìn nhẫn ngọc nho nhỏ kia của Cổ Nhực Phong hỏi: “Đây là cái gì?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, dường như là không gian giới chỉ (khoảng không của chiếc nhẫn). Cũng có thể nhốt quý.” Cổ Nhực Phong giải thích. Dù sao Huyết vương có thể gặp quý nàng đã sớm biết, nàng cũng không tính toán định giấu diếm hẳn những chuyện này.

“Mấy người các người ra ngoài tìm cho ta một vài nha hoàn hạ nhân về đây, tiện thể chinh đồn vương phủ một chút. Đây là ngân phiếu.” Nói xong, liền đưa một xấp ngân phiếu cho một con quý trong đó. Hiện giờ lũ quý này đi theo mình, đừng nói là không cần chịu hạn chế ranh giới, ban ngày cũng có thể xuất hiện, không ngại ánh mặt trời. Mình đã cho bốn con quý này chút công lực, thậm chí có thể dùng hình người cụ thể xuất hiện trước mắt người khác, nhưng nhiệt độ cơ thể vẫn lạnh như băng mà thôi.

“Dạ, chủ tử.” Si Mị Vồng Lượng bốn con quý cung kính đáp, sau đó liền biến mất không thấy.

“Này...” Huyết vương nháy mắt, nhìn chăm chăm nơi Si Mị Vồng Lượng biến mất, đây là lần đầu tiên hắn thấy quý có thể nặn ra hình người cụ thể.

“Được rồi,” Cổ Nhực Phong vron hai tay nắm lấy mặt Huyết vương quay về phía mình, tiếp theo nói: “Chúng ta vừa đi vừa nói.”

Dứt lời, kéo tay Huyết vương đi tới phía đồ cưới.

“Nương tử không phải nói muốn ra ngoài sao?” Huyết vương khó hiểu.

“Ừm.” Nhẹ nhàng lên tiếng, Cổ Nhực Phong chạy tới bên cạnh đồ cưới, vung tay phải lên, đóng đồ cưới trong góc phòng biến mất không thấy.

“Nương tử đưa chúng nó chứa vào trong nhẫn ngọc rồi hả?”

“Đúng vậy nha, phu quân thật thông minh.” Cổ Nhực Phong không keo kiệt chút nào nói khích lệ.

Khóe miệng nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy của Huyết vương co quắp xuống...

Vòng một vòng trong phòng, càn quét tất cả các thứ đáng giá vào trong nhẫn ngọc, ngay cả nửa lượng bạc cũng không bỏ qua. Cổ Nhực Phong tuyệt đối là một người cực kỳ hẹp hơn! Mà còn là “Tài nô” (nô lệ của tiền bạc)! Nàng không chỉ dựa vào chiếc nhẫn ngọc nho nhỏ vơ vét bao nhiêu thứ đáng giá ở Cổ gia, ngay cả phần son trên bàn trang điểm nàng cũng trực tiếp “thu vào” nhẫn ngọc! Có thể thấy được, trước chinh đồn cho tốt tại Huyết vương phủ, nàng không có ý định để cho bất cứ kẻ nào chiếm được dù chỉ một chút món lợi nhỏ của mình.

Dĩ nhiên Huyết vương bên cạnh đã hóa đá, hắn đã nhìn thấy nàng một mặt lạnh lùng cương hãn, cũng lãnh hội qua dáng vẻ lười biếng dịu dàng của nàng, nhưng không nghĩ tới nàng vẫn còn như thế... “giữ nhà” như vậy! Trong lòng không khỏi cảm thán, rốt cuộc nàng có bao nhiêu bộ mặt mà mình chưa được thấy đây.

Cổ Nhực Phong thân thiết chơi đùa với cánh tay Huyết vương, trước ánh nhìn chăm chú của một đám hạ nhân tròn mắt há hốc mồm làm lễ mà thoải mái tiêu sái rồi phủ Huyết vương, về phần phủ Huyết vương sẽ thay hình đổi dạng như thế nào trong nửa ngày kế tiếp, đó không phải là việc bản thân nên quan tâm, nếu không nuôi lũ quý kia để làm gì?

Huyết vương đột nhiên cảm thấy cuộc sống sau này sẽ rất thú vị, trong hai ngày ngắn ngủi không nhiều lắm, mà mình lại xuất phủ đến hai lần, nếu đổi lại là trước kia, một năm cũng không thấy xảy ra một lần ở vương phủ.

“Phu quân muốn đi đâu?” Cô Nhượng Phong vừa nhìn phong cảnh dọc đường vừa hỏi. Vương phủ Huyết vương là nơi vắng vẻ nhất ở kinh thành, cách nơi náo nhiệt nhất trong thành đúng là xa.

“Ta rất ít ra cửa, vẫn là nương tử quyết định đi.” Hấn cũng không hề quen thuộc với kinh thành.

“Ừm... Nghe nói phong cảnh vùng ngoại ô Vân Hồ không tệ, nếu không chúng ta đi nơi đó?” Đây cũng là nghe Si Mị Vồng Lượng nói, Vân Hồ, hiện giờ là mùa thu, chèo thuyền du ngoạn trên hồ, là lựa chọn không tồi.

“Được, liền nghe theo nương tử.” Huyết vương cung chiêu cười cười.

“Si, mướn một chiếc xe ngựa, rồi đi Vân Hồ xếp đặt một con thuyền.” Cô Nhượng Phong truyền âm cho Si. Những lời này người khác không nghe thấy, chỉ Si có thể nghe, mặc dù cách xa ngàn dặm!

Không lâu sau, Si cùng một người khác điều khiển một chiếc xe ngựa tiến đến, một con ngựa nâu đỏ cao lớn hiền lành ở đầu xe, bên ngoài xe ngựa không hề xa hoa nhưng lại tinh xảo vô cùng, bên trong đầy đủ mọi thứ, có giường êm cho phép hai người nằm, trải mấy tầng gấm vóc thượng hạng, trước giường còn có một chiếc bàn gỗ lê nhỏ, trên bàn nhỏ có một lư hương xinh xắn và một bình trà ngon, cùng với các loại điểm tâm, hai bên xe ngựa có các ô nhỏ, trang bị một số thứ cần thiết cho chuyến xuất hành, đơn giản trang nhã, tinh xảo không xa hoa, không thể không nói Si làm việc vô cùng tỉ mỉ.

Đội hai người Cô Nhượng Phong và Huyết vương lên xe, Si giao roi ngựa cho người khác, cũng chính là phu xe, dặn dò mấy câu, liền đạp bước rồi đi. Hấn phải nhanh chóng đi Vân Hồ sắp xếp thuyền, nếu lúc chủ tử đến còn chưa chuẩn bị xong, đoán chừng phải nhận một trận mắng rồi. Ngắm lại ánh mắt buồn rười rượi của chủ tử, sau lưng Si bắt đầu đổ mồ hôi lạnh... (Tứ Nguyệt: Ta nói Si này, người dù sao cũng là một con quý, không phải quý đều thích chút âm u gì đó sao? Sao có thể dùng ánh mắt buồn rười rượi để hình dung chủ tử nhà người... giọt nước mắt? Si (bay tới ánh mắt phi đao trắng bệch): Lão nhân lợi hại, nếu không ngài thử một chút? Tứ Nguyệt: Ách... vẫn là như vậy đi ●_●, ta đi đây, bên ngoài nhớ ta).

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Mười chiếc thuyền ở Vân Hồ

Vân Hồ, cách kinh thành khoảng một khắc đồng hồ, cỏ xanh mượt phong cảnh tuyệt đẹp, mặc dù bây giờ là mùa thu, cũng không thiếu hoa thơm cỏ dại cây xanh. Càng chủ yếu hơn chính là nước Vân Hồ trong suốt xanh biếc, có thể thấy được cả lợi, gió thu phơ phất, thấm vào lòng người.

Vào lúc này trên Vân Hồ có không ít du thuyền đang đậu, hoặc lớn hoặc nhỏ, hoặc phồn hoa hoặc tinh xảo, hoặc khí thế hoặc khéo léo, đủ loại màu sắc hình dáng, cho thấy địa vị của chủ nhân trong thuyền.

Một chiếc thuyền nhìn ra cũng không phải là lớn nhất nhưng lại vô cùng tinh xảo đang đậu bên hồ, giống như vẫn kiên nhẫn đợi chủ nhân của nó, hấp dẫn không ít ánh nhìn.

Cô Nhượng Phong nắm tay Huyết vương bước ra xe ngựa, nhất thời khuôn mặt tuyệt sắc hiện ra trong mắt của một đám người Puck.lqđ đang dừng chân ngắm phong cảnh bên hồ. Dĩ nhiên, Huyết vương đang đứng bên cạnh nàng cũng lọt vào tầm mắt của bọn họ.

“Hà, kia không phải là Huyết vương sao?”

“Đúng vậy, nhìn hấn mang cái mặt nạ kia là biết.”

“Hôm nay không phải là đại hôn của Huyết vương sao? Sao lại chạy đến đây?”

“Nhìn nữ tử bên cạnh hấn kia, hai người thân mật như thế. Không phải là tình nhân của hấn chứ?”

“Chẳng lẽ Huyết vương đào hôn hả?”

“Ồi ~ không phải vậy. Sáng nay tại trà lâu ta nghe người khác nói. Huyết vương và Cô Nhượng Phong đã báai đường thành thân. Hơn nữa, Cô Nhượng Phong còn giết người trong sảnh chính, thế kiếp này nhất định bảo hộ Huyết vương, và còn nói ra, khi để Huyết vương, sẽ hoàn lại gấp trăm lần, thương tổn Huyết vương, phạt bồi gấp nghìn lần! Cho nên, Huyết vương không đào hôn!”

“Vậy nữ tử bên cạnh hấn...? Chẳng lẽ hiện giờ Cô Nhượng Phong thân cô thế cô (nguyên gốc: độc thủ phòng không), bị Huyết vương từ bỏ?”

“Đúng vậy, nghe nói Cô Nhượng Phong không lqđ phải là Vô Diệm sao? Người xem nàng kia, sợ rằng đệ nhất mỹ nhân của Mộ Dung, Cô Nhượng Dao, cũng không sánh bằng nàng đó.”

“Chuyện này...”

“...”

“...”

Nhất thời, Vân Hồ vốn rất náo nhiệt lại càng thêm tung bừng rồi.

Nội lực Cổ Nhực Phong thâm hậu vô cùng, những lời bọn họ nói đều truyền vào trong tai không sót một chữ.

“Phu quân, người khác nói ta không phải là nương tử của chàng!” Cổ Nhực Phong nhìn Huyết vương chế nhạo, có thích thú trên tức trong mắt. Chỉ cần người khác không chọc tới Huyết vương, như vậy Cổ Nhực Phong nàng sẽ nói chuyện thật tốt. Dù sao thỉnh thoảng nói giỡn một chút cũng không ảnh hưởng tới toàn cục.

“Nếu Phong nhi không phải là nương tử của ta, vậy người đó là ai?” Huyết vương cũng không cam chịu, cười chồm chồm nhìn Cổ Nhực Phong. Mặc dù mặt nạ che nửa gương mặt, nhưng Cổ Nhực Phong vẫn cảm nhận được đuôi chân mày như được đao gọt khẽ giương lên nhẹ nhẹ.

Quả nhiên, đây mới là bản chất của Huyết vương, ta không nhìn lầm người! Cổ Nhực Phong tự luyến nhớ lại.

“...” Tuy rằng Cổ Nhực Phong rất hả hê với ánh mắt của mình, nhưng bây giờ lúc không nói chuyện, trên trán vẫn vạch ra ba đường đen, nàng cho rằng bản thân không có việc gì liên kiếm chuyện gây sự sao? Minh đáng đánh đòn như vậy từ lúc nào chứ?

Lúng túng cười cười không nói, chẳng lẽ nàng còn mặt dày bác bỏ lời mình vừa nói ra? Đây cũng quá mặt mặt rồi!

Huyết vương nhìn Cổ Nhực Phong đang nhìn chung quanh mà không nhìn biểu tình của mình, trong lòng cười đến đắc ý. Không ngờ nàng cũng có lúc tự đào gốc tường nhà mình.

Phong cảnh trên bờ vô cùng tốt, Cổ Nhực Phong nắm tay Huyết vương chậm rãi đi từng bước, về phần Si, đang tuân thủ nghiêm ngặt chức trách của mình đứng cách hai người ba bước chờ đợi ở phía xa.

“Si, thuyền đã chuẩn bị xong rồi hả?” Cổ Nhực Phong vừa đi vừa hỏi. Mặc dù biết nhất định Si sẽ xử lý mọi chuyện ổn thỏa.

“Bẩm chủ tử, đã chuẩn bị xong, hiện giờ thuyền thuộc phủ Huyết vương.” Dĩ nhiên là Si không ngốc như thế, ý tứ của chủ tử chính là hỏi thuyền kia mua hay mượn. Sáng nay nàng cho nhiều ngân phiếu như vậy, không phải là muốn đổi mới hoàn toàn phủ Huyết vương, thuyền kia cũng là tất yếu.

Khẽ gật đầu, quả nhiên là Si này dùng rất tốt.

Khi Cổ Nhực Phong cùng Huyết vương nắm tay nhau bước lên chiếc thuyền nhỏ lịch sự tao nhã thoải mái thì dù là người trên bờ hay người trên thuyền khác đều hít mạnh vào một hơi, thuyền kia... bọn họ lại lên thuyền kia!

Cổ Nhực Phong nhìn phản ứng của mấy kẻ người đó, khẽ cau mày, chẳng lẽ thuyền này còn có huyền ảo gì?

Si thấy thế, vội vàng nói lại: “Chủ tử, thuyền này chính là một trong mười chiếc thuyền ở Vân Hồ, giá cả cực cao, lúc thuộc hạ mua về chính là một chiếc cuối cùng.”

Cổ Nhực Phong gật đầu tỏ vẻ mình đã biết, lại ngắt đầu: “Vậy đi khắc dấu hiệu phủ Huyết vương lên.” Không đợi Si trả lời liền kéo Huyết vương đi vào trong thuyền.

Mười chiếc thuyền ở Vân Hồ? Hơi lực lợi trong ký ức, rốt cuộc có chút ấn tượng.

Mười thuyền ở Vân Hồ, từng thuyền tinh xảo, chính là tượng trưng cho thân phận địa vị quyền lợi. Người có tiền không có quyền, không bán; người có quyền không có tiền, mua không nổi. Cho nên, thuyền này đúng là không phải người bình thường mua được.

“Si, những thuyền khác do người nào mua?”

“Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc, Tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn, Đại công tử Cổ gia Cổ Nhiễm Trần, Nhị công tử Trình gia Trình Thính Phong, Đại công tử Trương gia Trương Túy Dịch, Huyền Bång con Thừa tướng, thủ phủ (nhà giàu) thiên hạ đệ nhất Vũ Văn Thiên Hàm, trang chủ thiên hạ đệ nhất sơn trang Sở Dạ Minh, thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc.” Si báo lại chín chủ nhân của chín thuyền khác. Từ trong danh sách, hiển nhiên tiêu biểu là quyền thế vương triều Mộ Dung. Hoàng tộc, tam đại gia tộc, tam đại sơn trang mỗi người một vẻ. Đến nay, một chiếc thuyền cuối cùng chậm chạp không có ai mua được, hiện tại lại thuộc về phủ Huyết vương, có thể thấy thực lực của phủ Huyết vương rồi. Hèn chi người chung quanh kinh ngạc như thế.

“Thuyền này giá bán bao nhiêu?” Cổ Nhực Phong suy tư một chút, hỏi.

“Một vạn lượng hoàng kim.”

“Rất tốt.” Cổ Nhực Phong phát tay để Si rời đi. Một vạn lượng hoàng kim, đây là số ngân lượng không nhỏ, chẳng trách ngay cả thượng thư tướng quân cũng không mua nổi. Chỉ có điều, sợ nhất là có khả năng khiến cho Hoàng thượng biết tình huống nhà mình thôi. Nhiều tiền như vậy lại đi mua một chiếc thuyền, coi như không tham ô cũng sẽ đưa tới sự chú ý của Mộ Dung Tô. Nhưng mà, thuyền này, người nào đứng sau lưng vạch ra, lại khiến cho

người ta suy nghĩ sâu xa. Khóe miệng Cổ Nhực Phong nhếch lên, đây không phải là rất thú vị sao?

Lượn quanh thuyền một vòng cùng lqđ Huyết vương, trong lòng Cổ Nhực Phong rất hài lòng, thuyền này, tuy giá trị bản thân không được cái giá đó, nhưng người nào đó đặt nó ở vị trí của nó. Nhưng mà nói đi nói lại, thuyền này, quả thật tinh xảo, So với du thuyền kiểu này thì thân thuyền lớn hơn rất nhiều, bên ngoài hành lang cũng rộng rãi hơn thuyền khác gấp ba. Phòng bên trong không khác so với phòng trên mặt đất, nhưng so với thuyền lớn thì nhỏ hơn rất nhiều. Thuyền có hai tầng, tầng dưới đi vào là gian phòng khách lớn, hai bên cùng phía trước gần như chỉ dùng lụa mỏng ngăn cách, vấn gốc vốn là thân thuyền bị gỡ bỏ, người ở bên trong nhìn rõ ràng phía ngoài, mà người bên ngoài không thấy rõ bên trong. Phía sau lại có mấy gian phòng nhỏ, thậm chí có cả phòng bếp gì đó. Còn lầu hai là một tòa đình nhỏ, là nơi để người ngắm phong cảnh, là khu vực cực kỳ thượng đẳng (tốt nhất), mà đình nhỏ này chính là dấu hiệu của mười thuyền ở Vân Hồ.

Phòng khách trong thuyền bày một tấm da hổ trắng mềm mại dài bốn thước rộng bốn thước được may lại, những kẻ hở được khâu lại rất tốt, nhìn không ra sơ hở chút nào, đối diện bày một cái đệm dựa lớn. Chính giữa tấm da hổ để một chiếc bàn trà gỗ lê thấp, lư hương phía trên đang tỏa ra mùi hương thanh nhã, dưa, trái cây và trà bánh đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ chờ người đến hưởng thụ.

Cổ Nhực Phong kéo Huyết vương tùy ý nằm nghiêng trên đệm dựa, giày cũng không cởi, bởi vì lúc tiến vào ở cửa đã đặt một tấm ni nhung, chân giẫm qua, đế giày đã sạch sẽ.

Cầm lên một miếng đào vàng đã được cắt gọn, đang định nhét vào trong miệng Huyết vương, lại bị giọng nói cắt ngang: “Người ở bên trong, lăn ra đây cho bản tiểu thư!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Có người khiêu khích

"Chủ tử, là cháu gái của Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan San." Quân sự đứng ở trước cửa cung kính hồi báo. Tất cả hạ nhân trên thuyền này đều là Sĩ vừa mới mua, những Sĩ này không chỉ biết nhìn ánh mắt người, mà tốc độ làm việc cũng rất nhanh.

"Hả? Nói như thế, nàng là biểu tỷ của ta rồi hả?" Cổ Nhực Phong tiếp tục đưa đào vàng tới miệng Huyết Vương, quay lại nói nhỏ nhẹ với hắn. Chẳng qua là ai cũng đều nghe ra được giọng điệu trên tức trong lời nói của nàng.

Thượng Quan San, là cháu gái được Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan Thành Duy sủng ái nhất, năm nay mười sáu tuổi, lớn hơn một tuổi so với thân thể này của mình. Nhờ Cổ gia, Thượng Quan Thành Duy này mới có chỗ dựa vững chắc, hiện tại có thể nói là thuận buồm xuôi gió!

Xuyên qua màn che trên thuyền, khuôn mặt xinh đẹp của Thượng Quan San rơi vào trong mắt Cổ Nhực Phong và Huyết Vương. Ánh mắt ngạo mạn phần uất cảm hận không cam lòng trên mặt nàng càng làm cho Cổ Nhực Phong thấy khó chịu.

"Kéo màn che lên, lại đi mời Lễ Bộ Thượng Thư đến đây." Cổ Nhực Phong dặn dò quân sự kia. Hiện giờ thuyền đã ở trong hồ, phong cảnh bên ngoài cũng không tệ, hôm nay nàng rất có hứng thú để xem tuồng kịch.

"Vâng, chủ tử." Quân sự nhận lệnh rồi đi.

Không đến thời gian nửa ly trà, ba màn che mặt bằng tơ lụa đều đã được kéo lên, gió thổi nhẹ, làm cho lòng người cực kỳ thoải mái. Mọi thứ bên trong thuyền đều rơi vào trong mắt Thượng Quan San, làm cho nàng càng thêm tức giận!

Thuyền này, làm thế nào ông nội cũng không chịu mua cho mình, tuy nói một vạn lượng không phải con số nhỏ, nhưng với Thượng Quan gia mà nói, có Cổ gia chống đỡ, chút tiền này thật đúng là không để vào mắt!

Nàng không hiểu, chiếc thuyền này tượng trưng cho thân phận địa vị! Ông nội làm chức Lễ Bộ Thượng Thư, dưới mấy người, trên vạn người, chẳng lẽ lại không thể mua chiếc thuyền này?

Hôm nay nàng không dễ gì mới thuyết phục được mẫu thân, lqđcầm bạc, hào hứng đi mua thuyền, lại không nghĩ tới Huyết Vương không biết xấu hổ lại nhanh chân đến trước! Điều này làm cho nàng không thể nào không nổi giận!

Nhìn hai người trong thuyền tựa như đang ở thiên tiên, da hổ kia trắng như tuyết, nước trà điểm tâm tinh xảo, đệm thoải mái... Toàn bộ những thứ này, đáng ra phải thuộc về nàng! Cái nơi thần tiên đó nên là của nàng mới đúng!

Một yêu quái hút máu, lqđmột người điên, sao xứng với con thuyền này!

"Phu quân, phong cảnh Vân Hồ này không tệ chứ?" Cổ Nhực Phong tựa vào người Huyết Vương, lấy một quả nho màu tím, lột vỏ nhét vào trong miệng Huyết Vương.

“Uhm, nương tử muốn xem diễn trò sao?” Khi Cổ Nhược Phong phân phó người đi mời Lễ Bộ Thượng Thư hẳn đã biết, hôm nay ở Vân Hồ này có trò hay để xem. Hắn ngắm nhìn Cổ Nhược Phong tùy ý buộc mái tóc đen trên đầu lên, Huyết Vương rất có ‘đạo đức’ phối hợp với Cổ Nhược Phong.

“Đây không phải là vì Phong nhi thấy trước giờ phu quân vẫn sống cực kỳ buồn bực trong phủ Huyết Vương sao, hơn nữa lại còn có người chủ động diễn xuất, kẻ bất tài này đang thổi phồng sự việc sao.” Cổ Nhược Phong mặt không đỏ tím không đập mạnh hết sức bình tĩnh nói ra những lời này.

Khỏe miệng Huyết Vương vô tình rụt rụt, quả nhiên là yên tĩnh làm quỷ, cũng chó tru chọc Cổ Nhược Phong!

“Cổ Nhược Phong ngươi là kẻ điên! HắnThuyền này ngươi cũng có thể ngồi sao! Lăn ra đây cho bản tiểu thư!” Thượng Quan San nhìn hai người trong thuyền tự nhiên nói chuyện phiếm ăn trái cây, căn bản ngay từ đầu đã không để lời nói của nàng ở trong lòng, nhất thời trên mặt lại thêm vài phần khó coi. Hơn nữa khi nàng nhìn thấy dung nhan của Cổ Nhược Phong, căn bản là khuôn mặt của mình không thể so sánh được, trên mặt giống như bảng điều chỉnh gia vị đầy màu sắc. Nàng hẳn là không nhận sai, đó chính là Cổ Nhược Phong, tuy nói nàng chưa nhìn thấy qua bộ dạng trưởng thành của Cổ Nhược Phong như thế nào, nhưng bộ dạng hiện giờ của Cổ Nhược Phong này lại có vài phần giống với trước đây, lại có Huyết Vương ở bên cạnh, không cần đoán cũng biết nàng là Cổ Nhược Phong!

Vừa dứt lời, một ánh mắt tràn ngập sát khí bắn thẳng đến Thượng Quan San, làm cho thân thể Thượng Quan San không khỏi run rẩy.

Cổ Nhược Phong sờ mặt an ủi Huyết Vương, ý bảo hắn không nên tức giận. Tức giận nhiều sẽ làm tổn hại thân thể, ta xem diễn trò là tốt rồi.

“Ngươi là?” Cổ Nhược Phong nhướn mày hỏi, hắn xem ra Thượng Quan San này còn có đầu óc, Cổ Tiểu Tứ từ sau khi bảy tuổi cho tới bây giờ khuôn mặt đều vẽ một mớ hỗn độn, ngay cả Cổ Nhược Phong cũng không nhận ra được chính mình, không nghĩ tới qua tám năm, Thượng Quan San này có thể nhìn ra mình là Cổ Nhược Phong.

“Hừ, đừng giả bộ ngu! Ngươi có thể không biết ta là ai?” Thượng Quan San khinh thường nhìn lướt qua Cổ Nhược Phong, trong đầu không khỏi nghĩ Cổ Tiểu Tứ này lại nói chuyện bình thường như vậy, chẳng lẽ giống như lời đồn, không điên rồi sao?

“Ta thật sự không biết.” Cổ Nhược Phong nói, gương mặt chân thành, không nhìn ra một chút sơ hở nào. Vai Huyết Vương run run ôm lấy Cổ Nhược Phong, khỏe miệng nghiêm nhiên bị ép buộc thành một đường thẳng. Không nghĩ tới Cổ Nhược Phong lừa gạt người khác lại trang nghiêm như vậy.

“Ngươi!...” Thượng Quan San vừa định nói cái gì, hắn liền bị một tiếng nói vội vàng cắt ngang.

“San nhi!” Thượng Quan Thành Duy đứng ở đầu một chiếc thuyền, khuôn mặt lo lắng.

“Ông nội?” Thượng Quan San khó hiểu nhìn Thượng Quan Thành Duy đang đi lên du thuyền, ông nội làm sao vậy?

“San nhi!” Thượng Quan Thành Duy nắm chặt tay của Thượng Quan San, kéo Thượng Quan San đến trước mặt mũi thuyền đối mặt với Cổ Nhược Phong. -

“Huyết Vương phi, là cự thần không dạy San nhi tốt, mong người đại nhân đại lượng, hạ thủ lưu tình.” Phủ Lễ Bộ Thượng Thư cách Vân Hồ không xa, trên đường tới Thượng Quan Thành Duy đã nghe ám vệ nói rõ sự tình một lần. Tính tình của San nhi mình biết, hiện giờ Huyết Vương phi không dễ chọc! Ngươi nói một người trong hôn lễ của chính mình cũng có thể giết người trong nháy mắt là người dễ chọc sao?

“Ông nội, người cần gì phải giải thích với kẻ điên kia!” Thượng Quan San mặc kệ, ông nội ở trước mặt mọi người giải thích với Cổ Nhược Phong, việc này nếu truyền ra ngoài về sau Thượng Quan San nàng làm sao sống tiếp ở Kinh thành đây!

“San nhi!” Thượng Quan Thành Duy khẽ quát một tiếng, Thượng Quan San chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt nghiêm khắc như vậy.

Thượng Quan San rụt đầu một cái, cũng không dám lên tiếng nữa, nhưng hai mắt oán hận không cam lòng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong. Hôm nay ông nội thật sự có chút khác biệt.

“Thượng Thư đại nhân khách khí rồi. Phong cảnh hôm nay tốt như vậy, không bằng lên thuyền uống ly trà?” Cổ Nhược Phong thân nhiên nói, dường như không đem khiêu khích của Thượng Quan San để ở trong lòng. -

“Này...” Thượng Quan Thành Duy có chút do dự, nhưng khi nhìn đến du thuyền của Cổ Nhược Phong, trong lòng cực kỳ ngoan độc: “Cự thần cung kính không bằng tuân mệnh.” Có thể mua nổi con thuyền này, cho dù Huyết Vương không được sủng ái, địa vị của Cổ Nhược Phong tại Cổ gia cũng không đơn giản rồi. Đồ cưới kia nhất định cũng không chỉ có vạn lượng hoàng kim!

Sai người trên thuyền đem du thuyền tiến gần đến thuyền của Cổ Nhược Phong, đặt một tấm ván gỗ, Thượng Quan Thành Duy đi qua.

“Ông nội...” Thượng Quan San ai oán liếc mắt nhìn du thuyền trước mặt, chiếc thuyền này vốn là của nàng!

“Ngươi đợi ở...” Thượng Quan Thành Duy nhìn thoáng qua Thượng Quan San, muốn kêu nàng ở lại trên du thuyền của mình.

“Thượng Quan tiểu thư đã có hứng thú, vậy cũng qua đây luôn đi.” Cổ Nhược Phong nói một câu liền cắt đứt đường lui của Thượng Quan Thành Duy.

Giẫm lên địa bàn của ta, chọc người của ta, muốn bình yên vô sự rồi đi, trên đời này có chuyện tốt như vậy sao? Nói cho người biết, đừng nói là cửa, cửa sổ cũng không có đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Đòi một khoản tiền lớn

Thượng Quan Thành Duy mang theo Thượng Quan San cẩn thận đi vào trong thuyền của Cổ Nhục Phong, sắc mặt y hết như lâm vào đại địch đi đến trước mặt Cổ Nhục Phong và Huyết Vương.

Bây giờ mới cảm thấy sợ có phải là quá muộn hay không? Thượng Thư đại nhân.

“Người tới, dâng trà.” Cổ Nhục Phong híp mắt nhìn Thượng Quan San, trong lòng đang nghĩ làm thế nào để dùng nàng đòi một khoản tiền lớn.

Rất nhanh, hai ly trà Quân Sơn Bạc được đưa lên.

Thượng Quan Thành Duy bưng trà, nhưng vừa ngửi hương vị liền biết trà có giá liền thành, đầu vốn đã cúi thấp giờ càng cúi thấp hơn. Thượng Quan San khinh thường lờm một cái, không phải chỉ là Quân Sơn Bạc thôi sao, Thượng Thư phủ cũng có, nàng mới không thấy lạ!

“Thượng Thư đại nhân, nói thật ra, bản cung không hiểu vì sao vừa rồi Thượng Quan tiểu thư lại không hài lòng khi thấy chiếc thuyền này như vậy, không biết đại nhân có biết nguyên do trong đó không?” Cổ Nhục Phong hơi nhủ mảy.

“Này...” Hần không biết Thượng Quan San tới đây làm gì, hơn nữa, chỉ bằng vào Cổ Nhục Phong không nói chuyện giết liền biết nàng để lại cho mình một con đường sống.

Nói Thượng Quan San không hài lòng với con thuyền, vậy liền đắc tội đại bất kính đối với Huyết Vương và Huyết Vương phi. Cổ Nhục Phong như vậy chính là bán cho mình một cái nhân tình.

Trông mắt Thượng Quan Thành Duy chuyển động, đứng dậy khẽ khom người nói: “Vừa rồi San nhi không biết Huyết Vương và Huyết Vương phi ở đây, hơn nữa nàng còn nhỏ, kính xin Vương phi đại lượng. Cựu thần nhất định sẽ đền phủ Huyết Vương bồi tội.” Này có nghĩa là mình sẽ đưa đến rất nhiều tiền tài, vậy nàng hài lòng rồi chứ?

“Thượng Quan đại nhân, bản cung muốn hỏi vì sao Thượng Quan tiểu thư làm như vậy.” Đôi mắt Cổ Nhục Phong sắc bén, giọng nói có chút không vui. Chẳng qua là trong lòng vẫn bình tĩnh như cũ, diễn trò mà, phải có dáng vẻ diễn trò chứ.

“Chuyện này...San nhi!” Thượng Quan Thành Duy vẫn không biết vì sao vừa rồi Thượng Quan San lại tức giận như vậy. Chẳng lẽ trong lòng nàng không cam lòng là vì chiếc thuyền này bị người của phủ Huyết Vương mua? Hay là vì nhìn Cổ Nhục Phong dễ bắt nạt? Sáng sớm hôm nay hẳn có thể mở rộng tầm mắt, Cổ Nhục Phong này là người có thể bị trêu chọc sao?

Không thể không nói Thượng Quan Thành Duy vẫn tương đối hiểu rõ Thượng Quan San.

“Ông nội, vốn là ta mang bạc đến đây, vậy mà lại chậm một bước! Bị kẻ điên này... Bị người của phủ Huyết Vương mua mất...” Thượng Quan San bĩu môi, nàng cũng không muốn nhìn đến Cổ Tiểu Tứ! Mặc dù Cổ Tiểu Tứ này dễ bắt nạt, nhưng phát điên lên thì không phải người. Nếu không phải ý vào trên thuyền mình có nhiều người, cũng sẽ không đi trêu chọc nàng! Huống chi, trên thuyền này còn có một Huyết Vương chuyên đi hút máu người!

“Người, người nói cái gì! Người mang bạc đến...” Thượng Quan Thành Duy trợn to hai mắt, không thể tưởng tượng nổi nhìn Thượng Quan San.

“Ta là thích con thuyền này thôi! Ngồi trên thuyền này mới đúng là có thân phận có địa vị! Thượng Quan gia chúng ta có quyền có tiền, dựa vào cái gì lại không thể mua con thuyền này!” Thượng Quan San dứt khoát đi ra ngoài, không mua được chiếc thuyền này nàng đã nén giận đủ rồi, ông nội chưa bao giờ nổi giận bây giờ lại trách mắng mình, cái này còn chưa tính, trước đây có chết nàng cũng không nghĩ đến có một ngày mình lại phải cúi đầu trước mặt Cổ Tiểu Tứ!

“Thượng Quan đại nhân, nghe có vẻ như bản cung giúp người một việc!” Trong mắt Cổ Nhục Phong hàm chứa ý nghĩ sâu xa, ý trong này sợ rằng ngoài trừ Huyết Vương, Thượng Quan Thành Duy cũng biết rõ, về phần Thượng Quan San, tuy có chút đầu óc, nhưng cũng không đủ dùng.

“Vâng, Vương phi nói đúng lắm, ngày mai hạ thần cầu kiến phủ Huyết Vương, kính xin Vương phi sắp xếp.” Lần này coi như là Thượng Quan Thành Duy hiểu, tai họa lần này của Thượng Quan San không nhỏ, tuy nói Huyết Vương phi chỉ là trùng hợp mua chiếc thuyền này, nhưng quả thật là giúp mình! Lau mồ hôi lạnh trước trán, cựu thần ban đầu cũng biến thành hạ thần.

“Không dám. Thời gian không còn sớm, bản cung còn phải du hồ với Vương gia.” Chuyện vừa kết thúc, Cổ Nhục Phong liền không chút lưu tình bắt đầu đuổi người.

“Vâng, là hạ thần sợ sốt. Chúc Vương gia và Vương phi du hồ vui vẻ, trong nhà hạ thần còn có việc, liền đi trước một bước.” Dứt lời thấy ống tay áo của Cổ Nhược Phong lắc lắc, liền lôi kéo Thượng Quan San bị mình trùng mắt không dám mở miệng xuống thuyền. Quỳnh - DDLQD.

“Phu quân, chàng nói ngày mai Thượng Quan Thành Duy này sẽ mang cái gì tới?” Thượng Quan Thành Duy chân trước vừa mới rời đi, Cổ Nhược Phong liền rúc vào trong ngực Huyết Vương, gió mùa thu vẫn có chút lạnh.

“Không biết.” Huyết Vương nghĩ nghĩ, bổ sung thêm “Nhưng mà, khẳng định là đáng giá!”

“Ha ha, không nghĩ tới hôm nay du hồ lại có thu hoạch như vậy.” Cổ Nhược Phong vui vẻ, trên đời này, ngoài trừ Huyết Vương, Cổ Uyển Ngưng, Cổ Nhiễm Mặc, Cổ Nhược Phong đề tâm nhất đó là... tiền rồi. Không sai, chính là tiền!

Kiếp trước lúc rời khỏi gia tộc, không có tiền, đầu tiên là ăn quả đại trên núi để lót dạ, sau lại đánh nhau với dã thú để lấy thịt, về sau khi tiến vào xã hội, đừng nói là một đồng, ngay cả một xu năng cũng liều mạng kiếm. Bởi vì sợ đói, sợ lạnh đủ rồi! Một cái bánh bao năm xu tiền, kém một chút bọn hắn cũng sẽ không bán cho người!

Tuy về sau kiếm được trăm vạn triệu vạn, nhưng chỉ cần là việc có thể kiếm được ra tiền, Cổ Nhược Phong năng tuyệt đối sẽ không buông tha!

Nghĩ đến những thứ này, lqđ trên người Cổ Nhược Phong tràn ra từng tia ý lạnh, hiu quạnh trên người gần như làm Huyết Vương tê cóng!

Đôi mắt đỏ của Huyết Vương léo sáng, gắt gao ôm chặt lấy Cổ Nhược Phong, hắn cảm thấy âm lãnh của nàng, bất đắc dĩ của nàng, cô độc bất lực của nàng, tàn nhẫn thị huyết của nàng! Hắn không biết trước đây nàng đã trải qua chuyện gì, nhưng hơi thở trên người nàng làm cho hắn đau lòng!

Dần dần, đôi mắt Cổ Nhược Phong dần dần tỉnh trở lại, đúng vậy, những thứ kia đều đã qua. Hiện tại không phải nàng còn có Huyết Vương, còn có Cổ Uyển Ngưng, còn có Cổ Nhiễm Mặc sao?

Bên kia, Thượng Quan San cuối cùng cũng bạo phát tức giận: “Ông nội! Vì sao người ngăn San nhi! Huyết Vương đó không phải chỉ là một yêu quái, Cổ Tiểu Thứ kia càng không cần phải nói, tên kẻ điên khắp thiên hạ ai mà không biết. Vì sao ông nội người phải cung kính với bọn hắn!”

“San nhi! Người có biết thiếu chút nữa người gặp phải đại họa rồi không!” Thượng Quan Thành Duy còn chưa bớt tức giận trong ngực.

“Người nói, bạc của người từ đâu tới?” Hai mắt Thượng Quan Thành Duy sắc bén nhìn chăm chăm Thượng Quan San, không buông tha bất kỳ biểu tình gì trên mặt nàng. Hắn thật muốn biết là ai muốn hại Thượng Quan gia!

“Dạ, là mẫu thân.” Thượng Quan San cúi thấp đầu nói, mẫu thân nói không thể để cho ông nội biết chuyện này, nhưng biểu tình của ông nội thật đáng sợ...

“Cái gì! Tuyệt nhi!” Thượng Quan Thành Duy lqđgiật mình một phen, liền lập tức cẩn thận suy nghĩ, Thượng Quan Mạn Tuyết cực kỳ yêu thương Thượng Quan San, chỉ sợ gần đây bị Thượng Quan San quẩn quít nên mới mềm lòng đưa bạc cho nàng.

“Thật là hồ đồ!” Thượng Quan Thành Duy khó hiểu tức giận dậm chân! Hắn vẫn cho rằng Thượng Quan Mạn Tuyết là người thông minh, tại sao trong chuyện này lại hồ đồ như vậy!

“Ông nội...” Trong mắt Thượng Quan San lộ ra vẻ khó hiểu, vì sao ông nội lại kiên trì với chuyện này như vậy?

“San nhi...” Thượng Quan Thành Duy nhìn Thượng Quan San, trong mắt có bất đắc dĩ, có sợ hãi, có nghĩ lại mà sợ, có may mắn. Cuối cùng biến thành thờ dãi, cái gì cũng không nói, đem sự tình chôn ở đáy lòng. Người sau lưng mười thuyền ở Vân Hồ chính là vị kia! Nếu không, tại sao qua nhiều năm như vậy không có người nào hỏi thăm mười con thuyền này?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Lễ hội Vân Hồ

Nghỉ ngơi tỉnh lại, sắc trời đã hơi trầm xuống.

Huyết Vương vẫn giữ nguyên tư thế ôm Cổ Nhược Phong trước khi ngủ, một cử động cũng không dám, rất sợ làm nàng giật mình tỉnh giấc.

"Đã tỉnh rồi sao?" Thấy Cổ Nhược Phong lơ mơ mở mắt, dường như vẫn không phân biệt rõ đây là nơi nào. Dáng vẻ mơ mơ màng màng làm cho khóe miệng quyến rũ của Huyết Vương nhẹ nhàng cong lên, đây lần đầu tiên Cổ Nhược Phong nhìn thấy hắn như vậy.

"Ừ." Mơ to hai mắt, rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng nhớ ra sau khi Thượng Quan Thành Duy rời đi, mình và Huyết Vương nói chuyện một hồi liền cảm

thấy có chút mệt mỏi buồn ngủ, không ngờ lại ngủ lâu như vậy.

Bên tai mơ hồ truyền đến âm thanh huyền ảo, chắc là Huyết Vương thấy mình ngủ thiếp đi nên đã cho thuyền đậu cách xa đám người kia, chỉ có điều, bây giờ không phải đã qua giờ cơm rồi sao? Vì sao lúc này bọn họ còn ồn ào hơn so với buổi trưa?

Giương mắt nhìn, xa xa thuyền bè rậm rạp chẳng chịt, có phần hùng vĩ.

"Hôm nay có hoạt động gì sao?" Tình huống như vậy sẽ không vô có xuất hiện ở nơi cổ đại lạc hậu này.

"Ừ, mừng một và mười lăm hàng tháng Vân Hồ đều tổ chức lễ hội." Trước đây Huyết Vương có nghe người làm trong vương phủ nói qua.

"Lễ hội Vân Hồ, trên căn bản những tài tử phong lưu trong kinh thành, con cháu quan lại và các tiểu thư chưa xuất giá đều tới đây. Cảm kỳ thi họa nhảy múa mọi thứ đều có, bất luận là lĩnh vực nào cũng giành được vị trí đầu tiên, cũng nhận được rất nhiều phần thưởng từ ban tổ chức, hơn nữa, sau nửa tháng đều được mọi người tôn là thượng khách."

"Nói như vậy, được cả danh và lợi?" Cổ Nhược Phong tổng kết một câu.

"Ừ." Huyết Vương gật đầu một cái, "Lời này không sai, chỉ là, nếu như ở lễ hội Vân Hồ lần kế tiếp bị đánh bại, bọn họ sẽ không được dễ chịu như vậy, lúc này mọi người sẽ có thái độ khinh thường bọn họ."

"Cạnh tranh rất kịch liệt a!" Cổ Nhược Phong như có điều suy nghĩ ngón trỏ phải vuốt cằm, bỗng nhiên trong mắt nổi lên hứng thú nồng hậu: "Si."

Không tới một nửa hơi thở, Si đã đến trước mắt Cổ Nhược Phong: "Chủ tử."

"Đi xem một chút, phần thưởng của lễ hội Vân Hồ hôm nay là cái gì, tiện thể điều tra xem ai là người tổ chức lễ hội còn có danh hiệu đệ nhất lần trước là ai." Không nắm chắc trong tầm tay thì sẽ không có hiệu quả? Huống chi Cổ Nhược Phong nàng còn là một người từng nhờ qua lông chim nhận!

"Dạ, chủ tử." Lời nói vừa dứt, người liền không biết bóng dáng, tới vô ảnh đi vô tung chính là hần.

"Phu quân, có hứng thú đi xem một chút kịch vui hay không?" Vội lại đi xem kịch vui còn lấy được tiền nữa!

"Nuông tử muốn đi ta đương nhiên phụng bồi." Huyết Vương không một câu oán hận lên tiếng, tiếp theo liền phân phó người lái thuyền đến giữa hồ.

Phía Trung Tây Vân Hồ chính là địa điểm diễn ra lễ hội, lúc này thuyền rậm rạp chẳng chịt nhưng sắp xếp thật chỉnh tề.

Si tìm đến người lái thuyền từ nhỏ đã làm việc ở Vân Hồ, cũng được vài chục năm rồi, kỹ thuật lái thuyền là do tổ tiên truyền lại, nếu không phải lão bản mà lúc trước hần làm công có ý đồ lừa gạt đoạt lấy nuông tử của hần, trong cơn tức giận hần đã ra tay đánh tên hạo sắc kia, cũng sẽ không rơi vào kết cục đi ăn xin. Hôm nay đụng phải chủ tử đài ngộ cao và dễ nói chuyện như Cổ Nhược Phong, tự nhiên lái thuyền cũng vững hơn.

Mặt khác, đương nhiên hần biết rõ thuyền này chính là một trong Vân Hồ Thập Thuyền. Hần có thể lái thuyền này, không biết đã tu luyện mấy đời phúc phận rồi!

Vân Hồ Thập Thuyền, thuyền nào cũng đi tuần tuyệt, ở bên trong Vân Hồ này, người nào dám cản trở!

Tức khắc, xung quanh đều nhìn thấy thuyền của Cổ Nhược Phong chậm rãi lái tới, vội vàng cung kính tránh ra. Tận cùng bên trong nơi tụ họp mới là vị trí của Vân Hồ Thập Thuyền, những thuyền khác, dánh dánh cũng dừng nghỉ! Mặc dù trước đây thuyền thứ mười không có chủ nhân, thế nhưng vị trí kia vẫn kiên trì tồn tại.

Vân Hồ Thập Thuyền, hôm nay bán chín thuyền, mỗi một thuyền không phải có quyền thì cũng có tiền? Chỉ là, chiếc thuyền này nhìn thế nào cũng thấy rất quen mắt nhưng lại có gì đó không đúng.

Đúng rồi, chín thuyền mình bán đi đều có dấu hiệu, nhưng mà thuyền này không có bất kỳ dấu hiệu gì. Chẳng lẽ... Đúng như tin đồn, thuyền cuối cùng đã bán đi rồi?! Hơn nữa người mua còn là Huyết Vương?

Nhất thời, cả Vân Hồ trở nên xôn xao náo nhiệt!

"Thuyền thứ mười!" Không biết là ai hô một tiếng, trong đám người rồi rít kêu lên "Thuyền thứ mười"! Thuyền thứ mười này rỗng rã ba năm không người nào hỏi han! Không nghĩ tới hôm nay lại có người mua!

Những người kia không nhìn thấy chuyện xảy ra vào buổi trưa ở Vân Hồ, trong lòng đều rồi rít suy đoán rốt cuộc là người nào mua chiếc thuyền kia, có một số người quyền thế đã sớm phân phó hạ nhân đi hỏi thăm tin tức.

Thuyền thứ mười bỏ trống lâu như vậy rốt cuộc cũng "Danh hoa có chủ", thuyền của Cổ Nhược Phong vững vàng cập bến, cùng các thuyền khác trong Vân Hồ Thập Thuyền xếp thành một hàng.

Gió ban đêm có chút lạnh, hai bên thuyền đã kê lên tấm ván gỗ, trước mặt chỉ còn một tầng lụa mỏng mờ ảo. Ánh sáng dịu dàng từ dạ minh châu trong thuyền xuyên thấu ra bên ngoài, có vẻ tĩnh mịch mà ấm áp.

Ngủ hồi lâu, Cổ Nhược Phong tràn đầy sinh lực, đáng về phần chấn giống như là chuẩn bị đi đánh cướp. Huyết Vương nhìn thấy không nhịn được cười khẽ một tiếng: "Nương tử nàng đây là định đi đánh cướp sao?"

"Ách. . . ." Rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng biểu hiện trầm tĩnh lại, ho nhẹ hai tiếng: "Đây không phải là náo nhiệt sao, ta chỉ muốn đi xem một chút mà thôi. . ."

Âm thanh càng về sau càng nhỏ, ngay cả bản thân nàng cũng không tin là chỉ xem một chút náo nhiệt sẽ bỏ qua.

Nếu như trí nhớ của Cổ Tiểu Tức không lầm, "Nàng" ở chỗ này đúng là tạo ra không ít xấu xí, hơn nữa, ba tỷ tỷ của cô ấy hình như cũng không ít lần nhận được đệ nhất danh a. Nghĩ tới liền có chút khó chịu, thật, chẳng qua là một chút xú mà thôi.

"Chủ tử." Si cơ hồ là đột nhiên xuất hiện ở cửa, im hơi lặng tiếng, bỗng bễnh tới.

"Nói đi." Cổ Nhược Phong hộp một ngụm trà, ừ, quả nhiên là Quân Sơn Bạc. Tên Cổ Hạo Nhiên kia thật đúng là biết hưởng thụ.

"Dạ, chủ tử." Si cúi đầu mất nhìn thẳng, "Lễ hội Vân Hồ hôm nay là do cửu vương gia của vương triều Hiên Viên, Hiên Viên Dật Vân cử hành. Phần thưởng của các lĩnh vực cầm kỳ thi họa nhảy múa đều là một viên dạ minh châu Đông Hải, chỉ là, người đạt danh hiệu đệ nhất trong phần thi cầm đệm nay sẽ được tặng thêm một Kinh Vũ cầm!"

"Kinh Vũ cầm?" Mặc dù Cổ Nhược Phong không biết cầm đó là cái gì, nhưng nhìn dáng vẻ có chút kích động của Si trong lòng liền hiểu Kinh Vũ cầm kia nhất định không tầm thường.

"Dạ, Kinh Vũ cầm chính là cầm bậc nhất ở Thiên Phụng, theo truyền thuyết Kinh Vũ cầm là đứng đầu trong vạn cầm, tất cả các cầm khác ở trước mặt Kinh Vũ cầm đều không đáng nhắc tới! Hơn nữa, Kinh Vũ cầm còn là thượng bình khí phổ nhạc đứng hàng thứ hai trong vũ khí! Chẳng qua là mấy trăm năm nay trên đời này chưa có người nào đánh được nó." Si càng nói càng kích động, nhưng lời nói lúc cuối cùng lại dần dần tiếc hận đi lên, cầm là cầm tốt, đáng tiếc không người nào có thể khống chế.

"Hà?" Hai mắt Cổ Nhược Phong vốn nheo lại đã trở nên sáng lóng lánh, có thể kham nổi cả bầu trời đầy sao.

"Phu quân, hôm nay là đám cưới chúng ta, nói thế nào bọn họ cũng phải tặng lễ vật cho chúng ta phải không." Cổ Nhược Phong quay đầu ngó mặt Huyết Vương, lời nói nhẹ nhàng, hùng hồn: "Ta không cần đồ khác, chỉ cần Kinh Vũ cầm là được rồi."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cổ Nhiễm Trần tới

Cổ Nhược Phong xuyên qua màn che thật mong nhìn ra phía ngoài, chẳng trách hôm nay chín chiếc du thuyền kia cũng tới đây, trong trí nhớ của Cổ Tiểu Tức cũng chưa bao giờ thấy Vân Hồ Thập Thuyền tập hợp đầy đủ như vậy, thậm chí rất nhiều thuyền vắng mặt ở lễ hội. Thì ra hôm nay có cục thịt béo Kinh Vũ cầm ở đây.

Không biết Cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân này là người ở phương nào, lại dám một mình mang theo Kinh Vũ cầm tiến về phía Mộ Dung, nhưng can đảm này lại khiến cho Cổ Nhược Phong xem trọng một phần.

Bởi vì mười chiếc thuyền này làm thành nửa tròn, cho nên, Cổ Nhược Phong rất dễ dàng xác định chiếc thuyền kia là của Cổ gia, đầu lân cận thuyền của Trình gia và Trương gia, lại nhích tới gần chính giữa, có thể thấy được địa vị của Cổ gia. Thuyền này được mua trên danh nghĩa của Cổ Nhiễm Trần, không biết bên trong thuyền này còn có người nào khác.

Những người trên chín chiếc thuyền kia tự nhiên cũng nhìn thấy thuyền của Cổ Nhược Phong không có bất kỳ dấu hiệu gì của mười thuyền ở Vân Hồ. Mặc dù không có trắng trợn phái người tới đây hỏi thăm, nhưng cũng âm thầm quan sát.

Nghe thủ hạ báo lại, thuyền này là của Huyết vương. Nhưng hôm nay không phải đám cưới của Huyết Vương sao? Hơn nữa, Huyết Vương sao lại có tiền mua thuyền này! Chẳng lẽ thời gian qua Huyết Vương này chỉ giả bộ?! Nhưng bây giờ thân thể Mộ Dung Tô vẫn cường tráng, còn chưa tới lúc thoái vị, vậy tại sao hôm nay hân lại bộc lộ ra ngoài? Là bởi vì cưới Cổ Nhược Phong?

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người suy đoán nghi vấn, nội tâm bất an. Những người trên tám chiếc thuyền kia cũng đưa ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía thuyền của Cổ gia, Cổ Nhược Phong không phải là người của Cổ gia sao, thuyền của các người cũng nên đi qua thuyền kia thăm dò một chút a!

Kinh Vũ cầm xuất hiện cũng không làm cho những người trên Vân Hồ Thập Thuyền rối loạn nhiều, dù sao Kinh Vũ cầm này đã mấy trăm năm không người nào có thể đánh vang lên, mình cũng muốn thử một chút, bất quá cũng biết khả năng không lớn, cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân cũng không phải là một nửa người, hẳn cũng không thể làm được chuyện đó thì tỷ lệ mình làm được gần như là bằng không. Chỉ cần không có người nào có thể đánh

vang lên, thì cảm này đối với bọn họ chỉ là thưởng thức tác phẩm nghệ thuật thôi. Những người trên chín thuyền người nào không phải là người thông minh tuyệt đỉnh, điểm này nếu cũng không nghĩ ra được thì đúng là uống phí sống nhiều năm như vậy!

Khinh Vũ cảm, nếu có thể lấy được thì tốt, không lấy được, vậy cũng sẽ không cưỡng cầu.

Lễ hội Vân Hồ hôm nay rất là náo nhiệt, không nói trước trung tâm Vân Hồ đèn đuốc rực rỡ, thuyền bè vây lượn, ngay cả bờ hồ cũng đứng đầy người, những người vừa rồi không có thuyền cũng mướn thuyền đến, đứng vây quanh Vân Hồ một vòng, dù sao Vân Hồ cũng không lớn lắm, hơn nữa võ đài dựng trên thuyền ở ngay tại trung tâm hồ, dựng rất cao, ở đây vẫn có thể nhìn thấy một chút phong cảnh. Không xa chính là một chiếc xe ngựa tinh xảo hoa lệ! Có thể thấy được hôm nay người tới Vân Hồ nhiều đến cỡ nào!

Giờ Dậu qua không lâu, màn đêm đã phủ xuống. Tiếng ồn ào ở Vân Hồ càng thêm vang dội!

Cổ Nhược Phong sờ sờ cái bụng có chút dẹp, đói bụng, ngẩng đầu nhìn về phía Huyết Vương, chắc hẳn cũng đói bụng, cơm trưa đã ăn từ lâu, hiện tại đã qua giờ cơm tối, mặc dù trước đó có lấp vào bụng dưa và trái cây, nhưng bây giờ cũng đói như thường.

"Si, chuẩn bị cơm tối." Mặc dù nàng xuất thân từ Cổ gia, nhưng nàng cũng không có thói quen ăn cơm đúng giờ giấc như những Đại Gia Tộc kia, đói muốn chết ai còn đủ bình tĩnh để quan tâm ăn cơm có đúng giờ hay không?

Si lĩnh mệnh đi xuống, nhìn sắc trời một chút, khỏe miệng giật giật, cơm tối. . . Nghĩ tới hôm nay những quán cơm nổi tiếng cũng sẽ đóng cửa sớm thôi. . .

Liều mạng lắc đầu một cái, chuyện chủ tử giao phó nhất định phải hoàn thành viên mãn, cho dù là bồi thêm một cái mạng quỷ!

Hai khắc đồng hồ, si trở lại, dẫn theo thủ hạ chính là hai tiểu quỷ, đem cái bàn trên tấm da hổ trắng đổi thành cái bàn hơi lớn hơn một chút, phía trên bày biện chín món ăn thật chỉnh tề, rượu ngon chén chén đã vào vị trí, chờ đợi chủ nhân thưởng thức.

Cổ Nhược Phong tương đối nhân nhã rót đầy rượu cho Huyết Vương, lôi kéo Huyết Vương, hai người vừa dùng bữa uống rượu vừa xem biểu diễn trên khán đài.

Lúc này đang đứng trên đài là một người trung niên khoảng ba mươi tuổi, ngũ quan đoan chính hòa nhã, bước chân ung dung, vừa nhìn đã biết là người có công phu bất phàm.

Âm thanh mang theo nội lực lan rộng ra: "Cám ơn hôm nay các vị đã đến cổ vũ cho lễ hội, hôm nay người đạt danh hiệu đệ nhất năm lĩnh vực cảm kỳ thi họa nhảy múa đều nhận được phần thưởng là một viên dạ minh châu Đông Hải!" Vừa dứt lời, Vân Hồ liền rối loạn lên, dạ minh châu Đông Hải, giá trị so với dạ minh châu bình thường không biết đắt hơn bao nhiêu lần!

"Trận đầu, múa!"

"Múa?" Người ở phía dưới không hiểu, trước giờ không phải là thi cảm trước sao? Tại sao hôm nay lại thi múa trước? Chẳng lẽ lần tranh tài này là đảo ngược thứ tự?

"Bất luận là người nào, chỉ cần có nguyện vọng đều có thể lên đài!" Đây là quy định ngày trước, cho nên, cũng không có ai dị nghị. Chỉ là, múa này, chỉ dành cho các cô gái, sẽ không có nam tử nào đi lên.

Dạ minh châu Đông Hải, không thể không nói là một hấp dẫn không nhỏ, các tiểu thư con nhà quan lại, các cô gái khuê phòng, thanh lâu kỹ nghệ, không khỏi tranh nhau đi lên so sánh tài nghệ.

Cổ Nhược Phong không có hứng thú nhìn vũ điệu lắc lư trên võ đài, nàng thật không nhìn ra điểm nào tốt. Vì sao cái loại tài năng thô thiển như vậy cũng dày mặt đi lên múa!

Cùng Huyết Vương hai người uống rượu ăn món ăn, tạm thời giết thời gian.

"Chủ tử, Đại công tử Cổ gia Cổ Nhiễm Trần cầu kiến." Quản sự thuyền Lý Vũ đứng ở cửa thuyền, cách lựa mòng cung kính xin phép.

"Phu quân có muốn gặp hẳn hay không?" Cổ Nhược Phong quay đầu hỏi Huyết Vương, nàng đối với Cổ Nhiễm Trần không có hảo cảm gì, cũng chưa nói tới ghét, ít nhất mười mấy năm qua Cổ Tiểu Tử "Nổi điên" hẳn không có làm trợ thủ cho ba tỷ muội Cổ Nhược Dao.

"Lúc nào cũng muốn gặp không phải sao?" Huyết Vương hài hước nhìn về phía Cổ Nhược Phong, lần này Cổ Nhiễm Trần tới đây không phải là vì điều tra thực hư sao? Nếu hẳn muốn gặp bọn họ, mình muốn cản cũng cản không được. Dù sao sớm muộn gì cũng phải gặp mặt, còn không bằng bán cho hẳn nhân tình này.

"Mời hẳn vào." Cổ Nhược Phong hướng về phía cửa không nhẹ không nặng nói, giọng nói không hề phật phùng.

"Cổ Đại công tử mời." Lý Vũ thật là một quản sự tốt, ừ, có thể suy tính mang về Huyết Vương phù.

"Làm phiền." Cổ Nhiễm Trần gật đầu một cái, đi vào. Mặc dù bề ngoài mười thuyền ở Vân Hồ giống nhau, nhưng bên trong lại chênh lệch rất lớn! Vậy mình cần phải bỏ tiền sửa sang trưng tu lại.

Ánh mắt Cổ Nhiễm Trần ung dung thản nhiên quét qua toàn bộ sảnh thuyền, thăm trải sàn bằng da hổ trắng, bàn nhỏ làm bằng gỗ Lê cao quý, gối mềm làm bằng tơ tằm thượng đẳng, cùng với... Dừng dạ mình châu để chiếu sáng! Nơi này bố trí đơn giản nhưng cũng không thua kém thuyền của mình!

Nhất là thức ăn tinh xảo trên bàn, liếc mắt một cái là có thể thấy được mới ra lò không lâu, mùi rượu thơm ngát vừa ngửi liền biết là rượu ngon đến cỡ nào! Một bàn món ăn như vậy cũng đủ cho một nhà dân chúng bình thường tiêu xài cả năm!

Cổ Nhiễm Trần đứng ở nơi đó, có chút do dự, mặc dù trước khi tới trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng, nhưng khi gặp mặt lại không giống nhau.

Hắn cũng không nói được là không giống nhau thế nào, tóm lại, cứ đứng ở nơi đó, cảm thấy tay chân có chút luống cuống. Hắn nên gọi nàng một tiếng “Tứ muội”? Hay nên gọi nàng là vương phi?

Nói đến buồn cười, mười sáu năm nay hắn chưa bao giờ gọi nàng là Tứ muội, mà gọi nàng là vương phi, trong đầu gọi như vậy nhưng không thốt ra miệng được, gọi là “Cổ Nhượng Phong” được không? Bây giờ nàng là Huyết Vương phi, gọi thẳng húy danh coi như bắt kính.

Lần này, dù là người thông minh tuyệt đỉnh như Cổ Nhiễm Trần cũng có chút khó xử.

"Mời ngồi." Cuối cùng vẫn là Cổ Nhượng Phong bắt đầu, nàng cũng nhìn thấu hắn đang khó xử, sớm biết hôm nay sao lúc trước còn như thế? Nếu mười sáu năm kia hắn có thể đối đãi với người muội muội Cổ Tiểu Tứ này khá hơn một chút, hôm nay cũng không đến nỗi ngay cả gọi một tiếng cũng phải suy nghĩ thật lâu.

"Cám ơn." Cổ Nhiễm Trần đứng ở nơi đó thấy Cổ Nhượng Phong không có làm khó mình, gương mặt tuần tú đỏ lên, không giấu được xấu hổ.

"Ha ha! Huyết Vương, Huyết Vương phi, không ngại cho kẻ hèn này đi vào uống một ly chứ?!" Một giọng nói trong trẻo mơ hồ có chứa một chút tà mị từ xa truyền đến.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: Vũ Văn Thiên Hàm

Một bộ quần áo trắng tuyền làm bằng tơ lụa, phía trên thêu hoa văn chìm hình khóm trúc màu xanh nhạt rất tinh tế, thoát nhìn qua là một vị công tử tao nhã thoát trần, cử chỉ nhanh nhẹn.

Đáng tiếc, ánh nắng rực rỡ rơi vào trên khuôn mặt tuần tú này, còn hàm chứa một chút ngang ngược và tà mị, toàn thân thoát nhìn giống như một sự phối hợp vừa quý dị vừa thần kỳ.

Cổ Nhượng Phong không nhịn được chăm chú nhìn hắn nhiều thêm một chút, người này, không đơn giản.

"Tại hạ là Trang chủ Vũ Văn sơn trang, Vũ Văn Thiên Hàm." Nam tử mặc áo trắng cực kỳ lễ độ lên tiếng tự giới thiệu bản thân, nhưng trong giọng nói lại vẫn mang theo một chút ý chế nhạo.

Cổ Nhượng Phong khẽ nhíu mày, đây là... khiêu khích, sao? Nhưng mà, đối tượng hắn khiêu khích hình như không phải là mình.

"Vũ Văn công tử, mời ngồi." Cổ Nhượng Phong mời khách, thái độ không mặn không nhạt, không có ý ra vẻ hứng thú, cũng không có chỗ nào thất lễ.

Vũ Văn Thiên Hàm và Cổ Nhiễm Trần ngồi đối diện nhau ở hai vị trí bên cạnh Cổ Nhượng Phong và Huyết Vương, ánh mắt của hai nam tử mặc y phục màu trắng đều giống như bị đóng đinh vào một chỗ, cùng liếc về phía Cổ Nhượng Phong.

Ánh mắt Huyết Vương thoáng qua một tia không vui không dễ dàng phát giác, huyết mâu (ánh mắt màu đỏ như máu/ánh mắt khát máu) giống y hệt đá hồng ngọc càng ngày càng đỏ hơn, giống như muốn rỉ máu.

Dường như Cổ Nhượng Phong cũng cảm nhận được sự biến hóa của hắn, vốn dĩ bởi vì có bọn người Cổ Nhiễm Trần tới đây nên nàng khẽ ngồi thẳng người, bây giờ lại chỉ trong nháy mắt đã nghiêng người dựa vào trong lòng ngực của Huyết Vương giống hệt như một loại côn trùng mềm yếu không xương, quả nhiên vẫn là lấy thịt người làm đệm dựa là thoải mái nhất.

Cổ Nhiễm Trần nhìn thấy Cổ Tiểu Tứ vốn luôn điên điên khùng khùng thế nhưng lúc đang có người khác ở đây thì lại làm ra hành động bất nhã như vậy, trong lòng bỗng cảm thấy nặng nề, không phải kẻ điên cũng không tệ rồi? Trước kia muội ấy cũng từng làm chuyện như vậy, nhưng mà khi đó lại bị người ta bỏ mặc, còn hôm nay Huyết Vương lại ôm chặt muội ấy trong lòng.

Đôi mắt sáng rực của Vũ Văn Thiên Hàm cũng không nhịn được sáng hơn một chút, vị Huyết Vương phi này quả thật đúng là dám làm chuyện khác người, tuy nói là sắc trời đã tối, lại đang ở trong thuyền của nàng, nhưng mà không phải là còn có hai đại nam tử đang ở đây sao?

Cổ Nhực Phong trực tiếp coi thường ánh mắt lúc sáng lúc tối của hai người kia: "Không biết hai vị đến đây có việc gì?" Miệng vừa nói chuyện, tay vừa không ngừng gấp thức ăn, nàng gấp một con tôm bóc vỏ đưa tới miệng của Huyết Vương, khi đối mặt với Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm, sắc mặt nàng lộ vẻ mềm mỏng như có như không.

Huyết Vương cực kỳ hưởng thụ cắn một miếng rồi nuốt vào, nhưng vẫn chưa thỏa mãn nên liếm liếm môi, thấy vậy Cổ Nhực Phong ngẩn ra, quả nhiên là yêu nghiệt mà! Mặc dù chỉ để lộ nửa khuôn mặt ra bên ngoài, nhưng cũng đã đủ mê đảo chúng sinh rồi. Nghĩ vậy, Cổ Nhực Phong lập tức nhớ tới nửa khuôn mặt còn lại của Huyết Vương, hơi thở mập mờ vương vấn xung quanh mới vừa rồi chỉ trong nháy mắt đã tiêu tan không còn dấu vết, Mộ Dung Niệm Diệc!

"Tại hạ. . . ." Vũ Văn Thiên Hàm vừa định nói chuyện, thì bị hành động dứt thức ăn của Cổ Nhực Phong làm cho giật mình, nàng thật đúng là không ngại người ngoài mà! Nhưng chỉ trong giây lát, lại có cảm giác quanh thân nàng tỏa ra hơi thở lạnh lẽo.

Cả ba người ở đây đều cảm nhận được một cỗ áp lực không tiếng động, nhưng lại nhất thời không thể nào hít thở nổi! Nó lạnh băng biết mấy, tàn nhẫn biết mấy!

Đây mới thật sự là Cổ Nhực Phong điên điên khùng khùng trong truyền thuyết kia sao? !

Huyết Vương cũng có chút khó hiểu nhìn Cổ Nhực Phong, chân mày khẽ nhíu chặt. Cô gái luôn luôn mạnh mẽ kiên cường này, dường như ngay từ lần đầu tiên gặp mình thì đã đưa ra quyết định sẽ làm người bảo vệ mình cả đời! Mặc dù không biết tại sao nàng lại đưa ra một quyết định như vậy, nhưng mà hẳn rất vui mừng khi thấy sự việc thành công.

Nhưng mà hôm nay, cô gái đang ở trong lồng ngực hắn, toàn thân nàng tỏa ra hơi thở lạnh lùng khiến đáy lòng hắn cũng phải kinh ngạc, rõ ràng trước đó nàng vẫn còn mập mờ vây quanh hắn, say mê nhìn động tác của hắn, tại sao lại đột nhiên thay đổi nhanh như vậy! Nàng đang nghĩ tới điều gì sao? Nếu là như là vậy thì có chuyện gì mà lại khiến cho nàng lo lắng đến thế?!

Giờ khắc này, Huyết Vương bỗng phát hiện, cô gái tên là Cổ Nhực Phong này, vị thế từ được gọi là Huyết Vương phi này, trên người nàng thật sự là có rất nhiều điều cần chính bản thân hắn tự mình phát hiện ra!

Chỉ trong vòng một hơi thở, Cổ Nhực Phong đã điều chỉnh hô hấp của mình trở lại bình thường, nàng thăm thẳm trong lòng, không ngờ được phải chuyện của hắn, mình lại mất đi sự chừng chạc, để lộ tâm tư ra ngoài, nếu như đúng lúc gặp phải kẻ địch mạnh, chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ.

"Vũ Văn công tử?" Cổ Nhực Phong lại lộ ra dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái, dường như mới vừa rồi người tỏa ra hơi thở mạnh mẽ đầy tính uy hiếp hoàn toàn không phải là nàng.

"Hả!?" Vũ Văn Thiên Hàm lấy lại tinh thần, nhưng mà đồng thời cũng chôn vùi sự nghi ngờ xuống đáy lòng.

"Vừa rồi tại hạ nghe nói này chiếc thuyền thứ mười trong Vân Hồ Thập Thuyền đã có chủ, nên mới muốn tới xem thử một chút." Lý do rách nát này, dùng cũng rất tốt, bởi vì khá chân thật.

Những vị chủ nhân còn lại của Vân Hồ Thập Thuyền có ai mà không muốn xem thử Huyết vương phi có năng lực gì mà có thể mua được chiếc thuyền này chứ?

"Nếu đã nhìn thấy rồi, vậy thì mời về." Cổ Nhực Phong thật sự không muốn giao thiệp với cái người gọi là Vũ Văn Thiên Hàm này. Mới vừa rồi Si đã truyền âm nói với nàng một chút thông tin về Vũ Văn Thiên Hàm. Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ (người giàu có nhất thiên hạ), Trang chủ của Vũ Văn sơn trang – một trong ba sơn trang lớn nhất, bề ngoài lộ ra dưới ánh mặt trời, đối đãi bằng dáng vẻ tươi cười tà mị sâu xa, gần như đều có thể nói chuyện cực kỳ hợp ý với bất kỳ kẻ nào, ai cũng có thể kết giao làm bạn bè.

Nhưng mà, lại là loại người như vậy, loại người Cổ Nhực Phong chỉ hận tránh không kịp nhất! Kiếp trước nàng cũng làm chuyện liên quan đến buôn bán, hơn nữa còn độc chiếm vị trí đầu bảng, vì vậy, nàng hiểu rõ hơn ai hết, vị nam tử tên là Vũ Văn Thiên Hàm quang minh chính đại này rốt cuộc trong nội tâm có bao nhiêu đen tối, là người xảo trá cỡ nào, thủ đoạn ác liệt cỡ nào, xử sự độc ác tuyệt tình cỡ nào, ruột có bao nhiêu khúc cong!

"Ách. . . ." Vũ Văn Thiên Hàm chưa bao giờ biết bản thân mình lại không được chào đón như vậy, nói như thế nào thì hắn cũng được coi là một "Thần tài" mà, không phải sao?

"Nhực Phong. . . ." Cuối cùng Cổ Nhiễm Trần cũng mở miệng, hàng lông mày thanh tú hơi nhíu lại, không đồng ý lắc đầu một cái, rốt cuộc thì muội ấy có biết người trước mặt muội ấy nổi tiếng là Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ hay không vậy! Người này cũng không dễ chọc vào, muội ấy làm như vậy là không chừa cho người ta mặt mũi, chẳng lẽ không sợ hắn trả thù sao?

Cổ Nhực Phong nhìn thấy ánh mắt có chút lo lắng của Cổ Nhiễm Trần, trong lòng có chút gì đó đột nhiên được giải thoát, vị đại ca lạnh nhạt này, cuối cùng vẫn còn biết quan tâm tới mình, cho dù mới vừa rồi mình và Huyết Vương làm ra hành động không hợp thể tục như vậy. Trong lời đồn, Cổ Nhiễm Trần là người vô cùng lạnh nhạt, gần như không có người nào được hắn quan tâm coi trọng. Vậy mà bây giờ. . . bất luận hắn là vì lời đồn mình gả cho Huyết Vương không sống được quá nửa tháng, hay là bởi vì hắn nảy sinh chút áy náy đối với người từng bị mẫu thân và muội muội của hắn ăn hiếp cũng được, Cổ Nhực Phong không muốn so đo nữa.

Ít nhất, ít nhất hiện tại ánh mắt lo lắng này của hắn không phải là giả. Cổ Nhực Phong quen biết bao người, đối với điểm này vẫn thừa nắm chặt.

Cổ Tiểu Tứ, xem ra người cũng có thể an nghỉ rồi, ít nhất ở trong căn nhà kia, ngoại trừ ca ca và mẫu thân ruột ra, còn có người đại ca này vẫn có chút

quan tâm tới nàng.

Nhìn nhìn võ đài ở cách đó không xa, Cổ Nhược Phong nở một nụ cười: "Đại ca, muội nghe nói huynh là một nhân tài về tranh rất giỏi, cuộc so tài chủ đề Họa trong các dịp lễ hội Vân Hồ này đều do huynh giữ hạng nhất, còn được vinh dự gọi là Họa Thánh, cuộc so tài hôm nay huynh có muốn tham gia không?"

Cuộc so tài chủ đề Múa trên võ đài đã kết thúc, Hoa khôi Từ Yên của Yên Vân Lâu giành được danh hiệu Đệ nhất, hiện tại đang tiến hành cuộc so tài chủ đề Họa.

Nghe thấy câu hỏi của Cổ Nhược Phong, Cổ Nhiễm Trần hơi ngần ra, trong lòng dường như cũng trống trải, hình như vị tử muội này đã thừa nhận mình.

Khóe miệng luôn luôn bình thản cũng nhếch lên, nở một nụ cười âm áp: "Huynh không đi. Cái tên Họa Thánh này cũng chỉ là do mọi người tâng bốc lên. Trước đây huynh chỉ từng tham gia cuộc so tài chủ đề Họa có một lần mà thôi."

Đúng vậy, cũng chỉ có duy nhất một lần vào ba năm trước Cổ Nhiễm Trần từng vẽ một bức tranh trên lễ hội Vân Hồ, hơn nữa còn là tùy ý hạ bút ở trong thuyền, sau đó bị gã sai vặt bên cạnh len lén đưa lên dự thi, không ngờ lại giành được danh hiệu Đệ nhất. Mặc dù sau này tranh của hắn không còn xuất hiện nữa, nhưng hoàn toàn vẫn không có một bức tranh có thể so sánh với bức tranh hắn tùy ý vẽ ra, cái tên Họa Thánh cũng từ đó mà đến.

Vũ Văn Thiên Hàm bị xem nhẹ vút qua một bên, khóe mắt hắn không tự chủ giật ra, Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ như hắn mà lại không có cảm giác tồn tại đến thế sao? !

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Bảy người nổi đuôi nhau tới thuyền

Hoàn thành trong thời gian một nén nhang, là yêu cầu của cuộc so tài chủ đề Họa.

Vì vậy, trong lúc bốn người Cổ Nhược Phong câu có câu không chưa nói được mấy câu, thì đã có kết quả của cuộc so tài chủ đề Họa, là một vị nam tử mặt mũi thanh tú. Cảnh trong tranh uyển chuyển tinh tế, lấy Vân Hồ làm cảnh, dùng Dương Liễu để tôn lên, một cô gái mặc y phục màu trắng bông bồng đứng ở ven hồ, yên tĩnh mà phiêu dật, tươi mát nhưng không mất đi vẻ lịch sự tao nhã, quả là một bút pháp khó có được.

"Sau đây, sẽ tiến hành trận thứ ba —— cuộc so tài chủ đề Thi!" Trên đài lại tiếp tục truyền đến giọng nói của một đại thúc tuổi trung niên.

"Chủ tử, Đại công tử của Cổ gia và Vũ Văn công tử đều đã vào chiếc thuyền kia." Gần như là cùng một lúc, những kẻ ngoài sáng trong tối đang nhìn chằm chằm chiếc thuyền của Huyết vương phủ đều rít chạy đi bẩm báo lại với chủ nhân của mình.

"Có thể nghe rõ bọn họ nói những gì không?" Điều mà bọn họ gấp gáp muốn biết rõ nhất là, rốt cuộc Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm có tra ra được vì sao bọn người Huyết Vương mua chiếc thuyền này hay không, và vì sao bọn họ lại mua được chiếc thuyền này?

"Chỉ là một cuộc gặp mặt tán gẫu bình thường. Nhưng mà, dường như vị Huyết Vương phi này rất muốn né tránh Vũ Văn công tử."

"Đi, đi xem thử một chút."

Nói là làm, thoáng cái cả bảy người đang ở trong Vân Hồ Thập Thuyền đều mang theo cận thân tùy tùng bước ra khỏi thuyền của mình, tiến về phía nhóm người Cổ Nhược Phong!

Không phải bọn họ không dẫn lòng được, mà là cỗi đời này lại còn có người muốn tránh Vũ Văn Thiên Hàm, mà còn là một nữ nhân! Hơn nữa Vũ Văn Thiên Hàm lại tốt tính nương nhờ trên thuyền của Huyết vương phủ!

Vũ Văn Thiên Hàm là ai? Là Thủ phủ Đệ nhất thiên hạ đấy! Hắn có diện mạo như ánh mặt trời, người có thể mua được Vân Hồ Thập Thuyền có ai mà không có chút bản lĩnh?

Là một trong những người đứng ở đỉnh cao trên cái thế giới này, có người nào mà không có chút kiêu ngạo? Cho dù Vũ Văn Thiên Hàm có chút hứng thú với Cổ Nhược Phong, thì cũng chỉ có thể giải thích được vì sao hắn nương nhờ trong thuyền của Huyết vương phủ, nhưng nặc cho bảy người kia suy nghĩ nát óc cũng không thể nào lý giải được vì sao thái độ của Cổ Nhược Phong đối với Vũ Văn Thiên Hàm lại là tránh không kịp? !

Hiện tại cuộc sống của Huyết vương phủ cũng không mấy dễ chịu, chắc không phải là đầu của Cổ Nhược Phong này bị lừa đá rồi đấy chứ? Chẳng lẽ nàng ta và Vũ Văn Thiên Hàm đã từng có bí mật gì đó không thể cho người ta biết hay sao?

Kết quả là, trong lòng ập tới từng trận xôn xao, cả bảy người gần như là cùng nhau bước lên du thuyền của Huyết vương phủ.

"Chủ tử! Thái tử, tam Hoàng tử, nhị công tử của Trình gia, đại công tử của Trương gia, công tử của Trương phủ, Trang chủ của Sơn trang Đệ nhất thiên hạ, Thiếu Trang chủ của Bách Hoa sơn trang cầu kiến." Quân gia Lý Vũ một hơi báo xong thân phận của bảy người rồi lau mồ hôi trên trán, đầu năm nay toàn bộ người có thân phận đều đã chạy hết tới đây rồi....!

Cổ Nhục Phong buồn bực nhướn lông mày, bọn họ ăn no bụng mỡ à? Có hai người tới đây còn chưa đủ, đi lại trên thuyền của Huyết vương phủ nàng tốt thế sao?

Nhưng mà, trong lòng lại héo hon, thuyền này thật đúng là không thể không để cho bọn họ không lên, người ở bên ngoài có ai mà không phải là kẻ giam chân một cái thì có thể khiến cho mặt đất của Mộ Dung phải rung lên ba cái.

"Mời bọn họ vào." Cổ Nhục Phong rũ mắt xuống nữa rồi lại giương mắt lên, suy nghĩ đã bị ép xuống, không nhìn ra một chút sơ hở nào.

Đại sảnh trên chiếc thuyền này của nàng cũng chỉ có một tấm thảm dài bốn thước rộng bốn thước, mọi người đều phải ngồi trên chiếu, muốn ngồi ghế, thật xin lỗi, không có!

Vì vậy, lúc đám người Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc bước vào thì lập tức nhìn thấy Cổ Nhục Phong và Huyết Vương đang nhàn nhã nằm nghiêng, mà Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm thì lại đang bình tĩnh ngồi ở bên cạnh, thoát nhìn giống hệt như người hầu của Huyết Vương, cảnh tượng này muốn quý dị bao nhiêu thì quý dị bấy nhiêu.

Trong lúc nhất thời, năm người có mặt trong đại sảnh trên thuyền đang nói chuyện lại bỗng lâm vào cảnh lúng túng trầm mặc.

Cổ Nhiễm Trần và Vũ Văn Thiên Hàm liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều nhận ra được sự kinh ngạc trong mắt đối phương, tại sao bảy người kia đều tới đây vậy?

"Nơi này của bọn phi cũng không có gì để chiêu đãi, mọi người cứ tùy ý." Lời mời như không mời này của Cổ Nhục Phong vừa thốt ra khỏi miệng, toàn bộ mọi người đều chảy vạt đen.

Được rồi, bọn họ thừa nhận đây là do bọn họ tự chuốc phiền phức, ai bảo bọn họ ăn no không có chuyện gì làm, tự dưng chạy tới du thuyền của Huyết vương phủ. Nhịn!

Không có gì để chiêu đãi? Vậy cao lương mỹ vị và rượu ngon trên bàn nhỏ là cái gì? Hương thơm của trà Quân Sơn Ngân Châm phảng phất trong không khí là cái gì?

Huyết vương phủ của nàng có thể tốn hơn vạn lượng hoàng kim để mua được chiếc du thuyền này, bây giờ lại còn có mặt mũi nói ra câu không có gì để chiêu đãi ư?

Bảy người kia đều thấy rõ ràng, Cổ Nhục Phong hoàn toàn không phải là đang khiêm tốn, trên mặt hoàn toàn là đáng vẻ keo kiệt không chút che giấu! Trên khuôn mặt tuyệt mỹ viết rất rõ ràng: Ta rất nghèo!

Khóe miệng Huyền Băng – con trai độc nhất của Đương kim Thừa Tướng không tự chủ co giật, nữ nhân này lại dám keo kiệt đến vậy? Lớn mặt đến vậy? Quá đáng đến vậy?!

Con người trong trời mà lạnh lùng của Hoa Huyền Trúc - Thiếu Trang chủ Bách Hoa sơn trang vừa tức giận vừa khinh thường liếc nhìn Cổ Nhục Phong, thật là ngu ngốc! Một Huyết vương phủ nhỏ nhỏ không được cung chiêu mà cũng có thể chọc nổi những người ở đây sao? !

Ánh mắt của Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc lộ vẻ âm trầm, nữ nhân này thật sự không xem mình ở trong mắt mà!

Sở Dạ Minh – Trang chủ của Đệ nhất Sơn trang lộ đáng vẻ lãnh khốc, được rồi, trời sinh hán đã lạnh lùng, một đôi mắt sắc bén thâm trầm cứ như vậy quan sát Cổ Nhục Phong, không có bất mãn cũng không có gì khác.

Về phần Trình Thỉnh Phong và Trương Túy Dịch, cả hai người đều dùng ánh mắt hàm chứa tìm tòi và nghiên cứu quan sát cô gái dù trước mặt có nhiều nam tử như vậy nhưng từ đầu đến cuối vẫn nghiêng người nằm trong lòng ngực của Huyết Vương, nàng, hoàn toàn khác biệt so với nhận thức của bọn họ.

Rốt cuộc, tam Hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn bỗng cười ha hả, khuôn mặt đa tình phong lưu lộ vẻ hứng thú say mê, Cổ Nhục Phong này, nếu còn chưa gả cho Huyết Vương, hẳn nhất định phải gặp gỡ thật nhiều!

"Lãnh Thiên, đi mua rượu và thức ăn." Trong bóng tối, có một hơi thở bỗng biến mất không tiếng động. Lãnh Thiên là ám vệ của Mộ Dung Niệm Hàn, nhưng lại bị sai đi mua rượu và thức ăn như vậy, Cổ Nhục Phong cảm thấy có hơi hết chỗ nói.

"Vương phi, bây giờ có thể cho phép đám người tại hạ ngồi xuống hay không?" Một tiếng "Phạch" vang lên, Mộ Dung Niệm Hàn cực kỳ tiêu sái mở một chiếc chiếu phiến (quạt xếp) về hình mỹ nhân ra, những người ở đây lập tức run rẩy, lạnh đến buồn nôn, trong lòng âm thầm hỏi thăm vị Hoàng đế Mộ Dung Tô kia N lần: Rõ ràng là một nam tử phong lưu, tại sao lại đặt tên là Niệm Hàn! Cái này không phải là kẻ bịp bợm sao!

"Khụ khụ!" Cổ Nhục Phong cũng hơi giật mình, tuy nói hôm nay vị tam Hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn này cũng tới rước dâu, nhưng lúc đó hẳn chưa lộ bản tính, còn có thể miễn cưỡng trông giống như một vị công tử tuấn tú nhã nhặn, nhưng bây giờ, mồ hôi chảy ròng ròng, ánh mắt của Cổ Nhục Phong nàng thật vụng về.

"Người đâu, đổi bàn." Vừa ra lệnh một tiếng, Lý Vũ lập tức dẫn người đi vào trong đổi chiếc bàn thấp phủ da hổ trắng thành một chiếc bàn dài lớn hơn, vừa vặn ba mặt có thể đủ chỗ cho mười một người ngồi xuống.

Ám vệ của Mộ Dung Niệm Hàn quả nhiên được việc, chỉ trong chốc lát đã dọn lên một bàn cao lương mỹ vị và rượu ngon.

Cả quá trình của việc này, Huyết Vương chỉ ngồi nhìn ở bên cạnh, không nói một câu, để mặc Cổ Nhược Phong chủ trì tất cả.

Khỏe miệng vẫn giữ nguyên nụ cười thản nhiên, nàng nói hôm nay muốn xem một tuồng kịch, vậy mình cùng xem với nàng là được.

Cung chiêu ôm Cổ Nhược Phong vào trong ngực, mặc kệ hai bên trái phải là ánh mắt tìm tòi nghiên cứu, hay là ánh mắt khinh thường, cảm chiếc đĩa lên giúp Cổ Nhược Phong chia thức ăn, bọn họ thật sự còn chưa ăn xong bữa tối mà....!

Mà bây giờ trên võ đài tranh tài cũng đã đến trận thứ tư —— Kỳ.

Dường như chín người kia đã không còn muốn quan sát màn biểu diễn trên võ đài, chỉ một mực dán mắt vào trên người Cổ Nhược Phong và Huyết Vương, cho tới khi phải thấy được Cổ Nhược Phong sợ hãi trong lòng, có muốn kinh sợ như vậy hay không, bản thân cũng không biết phải trêu chọc bọn họ như thế nào.

Cho đến khi —— "Cuộc so tài cuối cùng, Cầm! Người đạt danh hiệu Đệ Nhất ngoại trừ phần thưởng là Dạ minh châu Đồng Hải ra, còn nhận được bảo cầm truyền thế —— Khinh Vũ Cầm!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Bốn phi cũng đánh cuộc.

Vốn bởi vì cuộc đấu cờ mà không khí Vân Hồ thoáng hạ thấp xuống thì trong nháy mắt lật chuyển trở thành giống như nước sôi!

Khinh Vũ cầm! Cây cầm đứng đầu vạn cầm vốn chỉ xuất hiện trong truyền thuyết! Là binh khí vẫn đứng vững vàng ở vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng không ai có thể lay động Khinh Vũ cầm!

Mỗi người chơi cầm đều muốn thấy phong thái của cây cầm, cũng ngửa tay muốn thử xem bản thân mình có may mắn gảy được dây đàn mà mấy trăm năm qua đều không ai có thể gảy lên.

Bất kể là những công tử phong lưu lqđ tuần mỹ bình thường, hay tiểu thư đại gia thanh cao cao ngạo, hoặc là những văn nhân cổ hủ, kỹ nữ thanh lâu, tóm lại một câu, chỉ cần là người, tất cả đều đã ngẩng cổ nhìn lên sân khấu, xắn tay áo muốn trình diễn phong cách!

Mấy người có chút bản lĩnh chơi cầm đã kêu đầy tớ chuẩn bị thuyền nhỏ dự định tiến vào võ đài, phân cao thấp với người khác, tốt nhất là có thể một lần đạt được Khinh Vũ cầm!

Trên du thuyền phủ Huyết Vương, mười một người đều ngồi yên lặng, mặc dù sâu trong đáy mắt là một dòng cuồng nhiệt, nhưng không ai làm ra hành động khác người.

Khinh Vũ cầm có lực hấp dẫn, nhưng mọi người ở đây đều rõ ràng, cầm này không phải ai muốn lấy là có thể lấy. Hơn nữa, coi như người lấy được, ở một mức độ nào đó cũng không hoàn toàn thuộc về người.

Mỗi người ở đây đều không thiếu tâm kế, mà suy nghĩ nhiều nhất chính là về chủ của Khinh Vũ cầm là Cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân nổi danh giàu có của vương triều Hiên Viên sao có thể lấy Khinh Vũ cầm ra tặng người, nếu nói hẳn ta không có mục đích, đánh chết bọn họ cũng không tin!

Thức ăn trên bàn dài đã bỏ xuống, các loại dưa và trái cây rượu ngon mới mẻ đặt ở trước mắt.

Hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương tiếp tục thân mật không coi ai ra gì.

"Cầm này bốn hoàng tử muốn!" Mộ Dung Niệm Hàn phẩy phẩy quạt, kiêu ngạo như con lóc nói ra một câu.

"Người của người có bản lĩnh chơi cầm cao như vậy?" Huyền Băng chế nhạo nhìn hẩn một cái. Trong lòng người ở đây đều biết mỗi người đều đã dẫn theo người có kỹ năng chơi cầm cao siêu, chính là vì đoạt lấy Khinh Vũ cầm!

"Bốn hoàng tử chọn người có thể giã?!" Lòng ngực Mộ Dung Niệm Hàn ưỡn ra, trừng mắt nhìn Huyền Băng ngồi bên cạnh hẩn.

“Nếu không chúng ta so?” Huyền Băng lqđ không sợ hãi chút nào nói, mình tìm người đúng là chơi cảm tốt nhất ở Yên Vân lâu! Trong kinh thành này chơi cảm cũng được số một số hai!

“Sợ người sao? Bỏn hoàng tử tìm được người có bản lĩnh chơi cảm đệ nhất kinh thành Hàm Yên cô nương!” Mộ Dung Niệm Hàn đắc ý nhún chân mày, như thế nào, ta tìm được người đệ nhất, ai thắng chứ!

“Hừ,” Huyền Băng khinh thường đưa mắt nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, “Ta tìm được Khả Tâm cô nương cùng là đệ nhất với Hàm Yên!” Tiểu tử Niệm Hàn này đắc ý đến hồ đồ đi, hai người Hàm Yên và Khả Tâm có kỹ năng chơi cảm tương xứng, kết quả này vẫn chưa biết!

Đám người Cổ Nhược Phong không nói nhìn hai kẻ dờ dơi này ở một bên liều mạng so sánh, “Áp bức” lẫn nhau.

Tên Huyền Băng quả thật hoàn toàn ngược lại so với con người hần! Cả người đều náo nhiệt điên cuồng, thân là con trai duy nhất của Thừa tướng, tuyệt đối không có cảm giác tác phong chính trị, nơi nào có náo nhiệt liền chui vào.

Nếu nói Mộ Dung Niệm Hàn là công lqđ từ phong lưu, cả ngày không có việc gì tán tỉnh mỹ nhân, Huyền Băng này chính là phần tử cuồng nhiệt hoàn toàn ngược lại với cái tên! Người cha Thừa tướng đặt cho hần cái tên “Băng” cui đầu thờ dài, sao hần lại sinh ra một nhi tử hiếu động như vậy?

Mà cảm tình của hai người hiển nhiên đang trong không ngừng “Xem náo nhiệt” càng lúc càng thâm hậu, bởi vậy Huyền Băng mới cùng Mộ Dung Niệm Hàn không phân tôn ti cao thấp như vậy. Lại nói bọn họ thường a a a a như thế! Vì sao? Nhìn bộ dạng không hiểu rõ sự tình của mọi người chung quanh liền biết.

Mộ Dung Niệm Hàn nổi giận: “Hàm Yên tuyệt đối có thể đạt được đệ nhất!”

Huyền Băng không chịu yếu thế: “Khả Tâm mới đúng là đệ nhất!”

“Có dám đánh cược hay không!” Trong chớp mắt Mộ Dung Niệm hàn lấy ra một tờ ngân phiếu ngàn lượng trong ống tay áo, “Bộp!” vỗ lên bàn, “Nếu thua một ngàn lượng này thuộc về người!”

“Ai sợ ại!” Huyền Băng ngược đầu, một tấm ngân phiếu giá trị lớn nhỏ như nhau cũng rơi xuống bàn.

“Nếu muốn đánh cược, tính bốn cung một phần.” Tròng mắt Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc hơi đổi, cũng đặt ngân phiếu ngàn lượng trên bàn.

Hai người Trương Túy Dịch, Trình Thỉnh Phong cũng lấy ngân phiếu ra, đánh cược là niềm vui thú. Một ngàn này hai người cũng không coi vào đâu, nếu thắng tất cả đều vui vẻ, có sao không làm?

Sở Dạ Minh phát một tay lên, không biết lqđ từ đâu biến ra ngân phiếu, dường như mang theo từng tia hàn khí, giống như con người hần.

“Coi như ta cũng có một phần.” Tiếng Hoa Huyền Trúc vừa ngừng, đợi lúc tất cả mọi người nhìn về phía nàng ta, tay thon mới lấy ngân phiếu ra.

Cổ Nhiễm Trần liếc nhìn Cổ Nhược Phong, không một lời để ngân phiếu ở trên bàn.

“Nương tử?” Huyết vương nhẹ nhàng lắc lắc Cổ Nhược Phong đang ngăn người nhìn chằm chằm chín tấm ngân phiếu, nữ nhân này có thể không quang minh chính đại lộ ra ánh mắt tham lam như thế không?

“Ách...” Cổ Nhược Phong yếu ớt hoàn hồn, “Ha ha, phu quân...” Một ánh sáng trong suốt trong đôi mắt nhìn chằm chằm Huyết vương, bất kể là ai cũng có thể thấy nàng ấy có khát vọng đánh cược mãnh liệt.

Lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người giống như ánh đèn tập trung quét trên người hai người Cổ Nhược Phong và Huyết Vương.

Huyết vương không được sùng ái, chính xác mà nói, Hoàng đế Mộ Dung Tô muốn đưa hần vào chỗ chết? Hần có thể có tiền?

Chỉ là, phủ Huyết vương vẫn mua du thuyền trị giá vạn lượng hoàng kim. Nhưng bọn hần đoán là tiền bạc ở đồ cưới của Cổ Nhược Phong. Điểm này có khả năng đánh giá từ trong ánh mắt của Cổ Nhiễm Trần một chút.

Nhưng cần phải nói Cổ Nhược Phong cũng khiến cho người ta nhìn không thấu rồi, trước dám ôm Huyết vương cười gió mà đi, đập gãy xương vai người một phổ, còn có trong hôn lễ tàn nhẫn lấy đầu của tân trạng nguyên Văn Thanh, tuyên bố bảo hộ Huyết vương cả đời.

Thêm nữa lúc bọn họ đến chỉ có lqđ một mình Cổ Nhược Phong nói, trái lại Huyết vương không nói một lời, mọi người đều cho rằng phủ Huyết vương là do Cổ Nhược Phong làm chủ rồi.

Mà hiện tại, Cổ Nhược Phong muốn một ngàn lượng bạc đánh cược còn phải trưng cầu ý kiến của Huyết vương? Đây là tình huống gì?!

Cùng nhau đưa ánh mắt tìm tòi nghiên cứu thật sâu cùng tràn đầy nghi ngờ chăm chú nhìn hai người, bọn họ rất muốn xem hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương đang đùa trò xiếc gì!

Cổ Nhược Phong gần như mang theo ánh mắt cầu xin nhìn Huyết vương như vậy, ngoài ra thêm biểu tình “Chàng không cho ta chơi ta liền không chơi đùa với chàng”

Huyết vương vừa bất đắc dĩ vừa buồn cười lắc đầu, cũng lấy ra một tờ ngân phiếu: “Đây.”

Rốt cuộc hẳn cưới một vương phi như thế nào đây! Nhìn đáy mắt thâm sâu giàu hoạt của nàng, tính kẻ từng tầng lại từng tầng, cùng vẻ mặt vơ vét của cái sáng ngời.

Được rồi, hẳn bại bởi nàng rồi.

Buổi trưa khi ra cửa rõ ràng thấy nàng lqđ quét sạch tất cả vàng bạc của cái, hơn nữa tiêu sái quăng cho Sĩ không biết bao nhiêu ngân phiếu.

Rút cuộc trên đường cái lúc mua đồ linh tinh nàng không để ý ánh mắt người bên cạnh, nhào tới trong ngực mình, một tay đưa vào trong ống tay áo mình, chỉ trong chớp mắt móc ra ngân phiếu còn dày hơn nửa so với cho Sĩ, hả hê giờ tay: “Cũng biết phu quân rất có tiền!”

Tiền tay rút ra một tấm ngân phiếu, lại thả những thứ khác vào trong ống tay áo mình, khiến người chung quanh kinh hãi.

Hắn biết từ lúc này trở đi, người nữ tử nói muốn bảo hộ mình đang thay đổi hình tượng của mình trong mắt người khác, bước đầu tiên, để cho Huyết vương người từng bị vứt bỏ, bị phi nhổ, mặc cho người ta khi dễ trở thành kẻ có tiền, tùy tiện xuất ra cũng là ngân phiếu vạn lượng.

Mà hiện giờ, ở trước mặt chín người kia thỉnh cầu mình như thế, chính là muốn tỏ rõ ở trong phủ Huyết vương, mình là người làm chủ, nàng từ kẻ điên biến thành Huyết vương phi hoàn toàn cường hãn, đối với Huyết vương bị người người khinh thường nói gì nghe nấy, lấy hẳn làm trung tâm.

Ngay tại lúc Huyết vương vẫn còn đang cảm động...

“Cám ơn phu quân!” Nụ cười trên mặt Cổ Nhược Phong không biết làm chói mắt tâm tư của mấy người.

Tâm tình phấn chấn kia giống như ăn mật, chân mày chưa hóa trang vẫn tinh xảo như cũ, nắm lấy ngân phiếu, cực kỳ có khí thế vỗ lên bàn: “Bổn phi cũng đánh cuộc!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Điên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Cuộc so tài đoạt cầm quý

Mỗi người đều đã đưa người của mình lên phân cao thấp, nhưng hai người Cổ Nhược Phong và Huyết vương vẫn bất động như cũ.

“Không phải là Huyết vương phi không có ai chứ?” Hoa Huyền Trúc nhếch miệng lên khinh thường trào phúng, không có thủ hạ mà còn dám lớn lối như thế, ngu không ai bằng!

Ngay cả một khốe mắt Cổ Nhược Phong cũng không dành cho nàng ta, người như thế, cuối cùng sẽ chết trên chính tay nàng ta, nàng không cần thiết chú ý đến người nhất định sống không được lâu.

“Vương phi, thật sự người không cần phải...” Chân mày Mộ Dung Niệm Hàn nhíu lại, mắt mang theo ý cười nhạo, còn có vui sướng đơn thuần khi người khác gặp họa. Dĩ nhiên, nội tâm hẳn không hề thừa nhận nữ tử nhìn không thấu này làm ra việc ngốc nghếch như vậy. Nhưng bản tính xem náo nhiệt của hẳn cho phép mà thôi.

“Ha ha, một ngàn lượng kia liền thuộc về ta rồi.” Huyền Băng ngửa tay chuẩn bị lấy tấm ngân phiếu kia đưa vào trong tay áo mình.

“Bốp!” Mộ Dung Niệm Hàn đập chiếc quạt vào tay Huyền Băng đang rục rịch: “Gấp cái gì!”

Chỉ thấy Huyết vương gật đầu một cái, lqđ ngoài sảnh chính của thuyền liền hiện ra một nữ tử mặc áo trắng, dáng người cao gầy, mười ngón tay thon dài, lòng bàn tay còn có thể mơ hồ thấy được vết chai. Khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần không thua kém so với Hoa Huyền Trúc, cả người thanh cao mà không kiêu ngạo, đáy mắt cung kính.

“Vương gia.” Khẽ cúi người thỉnh an.

“Ừm, đi đi.” Ngay từ đầu ánh mắt Huyết vương vẫn cố định trên người Cổ Nhược Phong, giống như nữ tử ở sảnh chính không có bất cứ quan hệ gì với hẳn.

Trông mắt mọi người ở đây đều sáng lên, không ngờ phủ Huyết vương đúng là có chuẩn bị người!

Mà vô cùng kinh ngạc nhất chính là Cổ Nhược Phong, mặc dù nàng biết Huyết vương không hề đơn giản giống như biểu hiện ra, nhưng thế nào thì nàng cũng không ngờ đến mình chẳng qua vừa nói muốn Khinh Vũ cầm, vậy mà hẳn đã chuẩn bị người!

Trong mắt híp lại, thật sự là hần vừa chuẩn bị, hay là... trước đó đã chuẩn bị sẵn rồi?

Tuyết Cơ vẫn cung kính xin phép rồi đi như trước, chỉ là không ai nhìn thấy khi nàng ta xoay người chột lóc lên ánh mắt không cam lòng!

Cuộc so tài cầm theo quy định luân phiên, *Puck – diendanlequydon* tất cả người dự thi được an bài ở hai bên võ đài, người thứ nhất so tài cùng người thứ hai, thua trực tiếp xuống đài, thắng tiếp tục ngồi xem trên võ đài, cho đến khi không ai có thể đã bại nàng thì thôi.

Cho nên, trong lúc nhất thời trên võ đài oanh oanh yển yển màu sắc sắc sỡ nhiều hơn so với bất kỳ một cuộc tranh tài nào trước đó.

Huyết vương có chút thấp thòm nhìn Cổ Nhược Phong, hần nhìn thấy nghi hoặc trong ánh mắt nàng, nàng nghĩ như thế nào? Làm như thế nào?

Cổ Nhược Phong giấu nghi ngờ nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy trong mắt, có chút hăng hái nhìn cuộc tranh tài. Một chút gợn sóng nổi lên trong lòng lập tức vượt xuống, nếu nói muốn bảo vệ hần cả đời, mặc dù hần có chuyện gạt mình, mặc dù hần có bản lĩnh phi thường, đó là chuyện của hần, còn nàng, chỉ cần thực hiện lời hứa của mình là được.

Vốn có chút xôn xao nổi lên rồi trầm lặng chôn xuống thật sâu, không ai biết trong nháy mắt ngắn ngủi đã thay đổi bao nhiêu.

Trên võ đài, tiếng đàn trầm bổng, khúc này đến khúc khác, trên đài dần dần có chỗ trống.

Đám người Cổ Nhược Phong phái ra mười người vững như bàn thạch không kiêu ngạo không nóng nảy ngồi ở vị trí cuối cùng. Người phía trước tuy kỹ năng chơi cầm tốt, nhưng trái lại đối với họ mà nói cũng không là gì.

Tranh tài là đặc sắc mà lại tàn khốc, vừa là người tham gia thi đấu lại vừa là người xem, một lòng bất ổn, sau cùng chỉ có thể kết luận chuẩn bị tâm lý trước khi lên đài.

Không thể không nói chín người trong lqđ thuyền kia đều mang theo một người có bản lĩnh chơi cầm phi phàm.

Mộ Dung Niệm Hàn và Huyền Băng mang hai người Hàm Yên và Khả Tâm gần như phân cao thấp, trong lúc nhất thời trên đài tranh luận kịch liệt!

Mà Mộ Dung Niệm Diệc còn mang theo nhạc công trong cung đình, kỹ năng chơi cầm đương nhiên sẽ không kém người ngoài bao nhiêu, nhưng lại thiếu chút linh động.

Người mà ba người Trình Thỉnh Phong, Trương Túy Dịch cùng Cổ Nhiễm Trần mang theo trái lại kém một chút, đã xuống đài sớm.

Còn người Vũ Văn Thiên Hàm cùng Sở Dạ Minh phái ra là nữ tử có bản lĩnh chơi cầm nổi danh trong chốn giang hồ, thật ra so với đám người Hàm Yên cũng không kém, thậm chí mơ hồ hơn nàng ta nửa phần.

Hoa Huyền Trúc đẩy Hoa Lộng Cầm là người có bản lĩnh chơi cầm cao nhất trong Bách Hoa Sơn Trang, tự nhiên lại là một phong vị khác.

“Người các vị mang tới quả nhiên là nhân trung long phượng *, tại hạ bái phục.” Trình Thỉnh Phong cảm khái nói một câu.

(*) nhân trung long phượng: Rồng phượng trong biển người

“Đúng vậy, xem ra ngân phiếu ngàn lượng này ta đừng nghĩ lấy trở lại, ha ha.” Nói xong, Trương Túy Dịch đẩy tám ngân phiếu trước mặt mình tới giữa bàn.

Trình Thỉnh Phong cùng Cổ Nhiễm Trần cũng thế.

“Ta đã nói Kinh Vũ cầm không phải là của ta thì của ai sao!” Mộ Dung Niệm Hàn thu quạt giấy lại, rất vui thích cười nói.

“Cái gì mà không ngại thì còn ai, ngại không thấy được kỹ năng chơi cầm của sáu người trên đài khó phân chia thắng thua sao?!” Huyền Băng trừng mắt liếc Mộ Dung Niệm Hàn, “chẳng lẽ ngại còn muốn lqđ đùa giỡn?!”

“Ta đùa giỡn?” Mộ Dung Niệm Hàn giống như chim nhỏ bị đốt trụi lông liền nhảy dựng lên, “Đùa giỡn như vậy không phải là chuyện mà bốn hoàng tử sẽ làm?!”

“Được rồi, không phải còn có một người chưa biểu diễn sao?” Mộ Dung Niệm Diệc cũng lên tiếng cắt đứt trận cãi vã không dứt của hai người, một ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Tuyết Cơ trên đài.

Mới vừa rồi đúng là hần thấy sự kinh ngạc trong mắt Cổ Nhược Phong! Xem ra Tuyết Cơ vốn không phải do Cổ Nhược Phong an bài! Như vậy do thám bên người Huyết vương lấy sai tin tức, hay chính là, Huyết vương che giấu quá sâu! Nếu thực sự hần là như vậy, tâm kế của hần so ra cũng không kém ai trên đời rồi!

Mười người trên đài xuống ba người, còn có sáu người khó phân cao thấp, trong lúc nhất thời ánh mắt của mọi người tập trung trên người Tuyết Cơ được Huyết Vương phái ra.

Tuyết Cơ trầm ổn đi về phía Thất Huyền cầm ở giữa đài, thanh cao mà không kiêu ngạo, để lại ấn tượng thật tốt cho mọi người.

Hết sức ưu nhã ngồi xuống, mười ngón tay đặt lên dây đàn, thủ âm, bắt đầu chơi, tiếng đàn du dương bởi vì trộn lẫn nội lực mà càng thêm vẻ linh hoạt xa xăm, mà lại liên tiếp hạ thấp kỹ năng chơi cầm của mấy người trước xuống.

“Huyết vương, không ngờ ngươi còn có người như vậy!” Sắc mặt Mộ Dung Niệm Hàn đã không chỉ khó coi, hần mang người tới tính thua người của ba son trang lớn cũng được, thua bởi người của ba thế gia lớn cũng không sao, nhưng lại đơn độc thua bởi Huyết vương gần như bị người quên lãng!

Điều này khiến cho mặt mũi hần đề vào đâu?!

Huống chi, thuộc hạ Huyết vương là người tài như vậy ở đây, ai có thể bảo đảm dưới tay hần không có những đệ tử tài ba khác?!

Trong mắt híp lại, Huyết vương, không giữ lại được!

Mấy người Cổ Nhiễm Trần cũng cảm thấy chấn kinh, rồi ríu rời tầm mắt về phía Huyết vương, đây chính là quái vật hút máu vô năng trong truyền thuyết chỉ có thể mặc cho người ta khi dễ sao?

“Tứ muội tìm được một phu quân tốt.” Trong mắt Cổ Nhiễm Trần là trần thành chưa bao giờ có, đó cũng là sự yên tâm, cũng tỏ rõ lập trường của mình cho thái tử Mộ Dung Niệm Diệc đang có ý định quyết tâm loại trừ Huyết vương! Mộ Dung Niệm Diệc người nếu muốn giết Huyết vương, chính là đối lập cùng Cổ gia ta!

“Cám ơn đại ca.” Thông minh như Cổ Nhực Phong, như thế nào lại không rõ ý tứ này? Mặc dù, giờ phút này có lẽ Cổ Nhiễm Trần có lý do khác, nhưng ít ra về bên ngoài mà nói làm đại ca nên có bao che khuyết điểm.

Trên đài, Tuyết Cơ kết thúc, đứng dậy, nhận được tất cả tiếng vỗ tay, vốn là bóng dáng thanh đạm cũng hơi kích động, Khinh Vũ cảm, phải thuộc về nàng!

“Vị cô nương này,” người trung niên trầm ổn đi lên vỗ đài lần nữa, hành lễ với Tuyết Cơ không nói tiếng nào, “Không biết cô nương xưng hô là gì?”

“Tuyết Cơ.” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng nhưng rất dễ nghe.

Người trung niên khẽ gật đầu ra hiệu với Tuyết Cơ, sau đó chuyển sang người xem: “Cuộc so tài cầm hôm nay người giành được thắng lợi ——”

Lại bị một nam tử trẻ tuổi mang theo âm thanh mỉa mai hoặc cuốn hút có nội lực thâm hậu hơn cắt đứt lời nói của người trung niên: “Hãy khoan!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Một khúc Phượng Hoàng Kiếp

Một thân quần áo ngắn gọn, không nhiễm một tý bụi trần, thân thể gầy gò lại mạnh mẽ cao lớn.

Mây kiếm đậm, mắt sáng lập lánh như sao, cái mũi tròn bóng rất thẳng hoàn mỹ đến tuyệt vời, môi mỏng màu hồng, rất thu hút rất mỉa mai.

“Si Cầm!” Không biết ai hô một tiếng, khiến cho mọi người lại xôn xao một hồi!

Si cầm! Bất kể là triều đình hay giang hồ, hầu như không ai không biết, không ai không hiểu, nhưng người nhìn thấy qua bộ mặt thật của Si cầm lại càng ít!

Si cầm! Vốn là Thiếu Cốc chủ Vô Tình cốc, ba năm trước không biết vì sao lại rời khỏi Vô Tình cốc, không rõ hành tung!

Si cầm! Cầm Si! Là một tay cầm tuyệt thế, tiếng đàn rất hay! Chỉ là, không có người có thể nghe hần đàn!

“Si Cầm công tử!” Người trung niên mở to hai mắt, còn không ngừng lấy tay ra sức xoa mắt.

Si Cầm gật đầu một cái: “Tại hạ có thể tham gia thi đấu cầm chứ?” Giọng nói mỉa mai hoặc lộn lờ ở bên tai, làm mê hoặc một đám người.

Si Cầm, hần trời sinh đã có một lực hấp dẫn, giống như một loại đèn sáng, rõ ràng là một người phóng khoáng như tiên giáng trần, lại không ngừng mang theo một chút tà mỉa.

“Đương nhiên là được! Mời!” Người trung niên cung kính vái một cái, sau đó liền lui xuống. Hần tin tưởng nhất định là chuyện chủ nhân phân phó! Si Cầm đã đến, Khinh Vũ cảm này trừ hần ra không còn có thể là của ai khác rồi!

Tuyết Cơ kinh ngạc nhìn, vốn dĩ là Kinh Vũ cầm đã đến tay lại bị Si Cầm công tử này đến cắt ngang.

Nhưng, nàng lại không có cách nào oán hận thậm chí là đổ kị với một nam nhân như tiền lại như quý này!

Cầm mà Si Cầm mang theo bên người, là một cây cầm dùng gỗ lê năm trăm năm chế tạo ra, đây Thất Huyền Cầm làm từ Băng Tầm Ti! Chỉ riêng vật liệu kia cũng đã rất khó tìm kiếm, huống chi còn được điêu khắc tinh xảo, lại càng đưa cây cầm này lên một tầng cao hơn!

Trong thiên hạ này ngoại trừ Kinh Vũ cầm, cây cầm trong tay Si Cầm đã là đệ nhất trân quý!

Đinh đang như nước, nhẹ nhàng như gió, liền ngay cả không khí cũng nhiễm một chút ưu thương!

Tiếng đàn này, lqđ đã xuyên thấu vào tai người, bước vào lòng người, hung hăng làm nhiễu loạn tâm thần của mọi người, cảm rõ thật sâu!

Đó là tình cảm như thế nào? Đau buồn? Không, là không ngừng đau buồn!

Mờ mịt, bi thương, tuyệt vọng!

Vì sao tình cảm hai mươi năm nay của nam tử lại như vậy?!

Rất cực hần đã trải qua chuyện gì? Lại tang thương giống như lão nhân gần đất xa trời như vậy!

Bi thương bao phủ khắp Vân Hồ, mọi người nghe được không khỏi rơi lệ, lqđ không thể khống chế được tình cảm của mình.

Trên thuyền phủ Huyết Vương, mười một người đều rơi vào trong trầm mặc...

Một khúc của Si Cầm, khiến cho bọn họ có cảm giác điên cuồng, giống như, điên cuồng muốn gào thét ra tiếng, hỏi vì sao ông trời lại ở xa như vậy?!

Nhưng mà, nguyên nhân? Bọn hần không biết, chỉ dựa vào cảm thụ của đáy lòng.

Một khúc của Si Cầm, bi thương bồi hồi, tuyệt vọng tột cùng, cái loại thâm trầm này, đánh vào trong lòng người, đau đớn giống như bị cái dùi gỗ vào tim vậy.

Khúc nhạc kết thúc, Vân Hồ hoàn toàn yên tĩnh, ngoại trừ đèn lồng lắc lư theo gió, nơi này giống như là một tòa thành không người.

Cổ Nhược Phong nhắm chặt hai mắt, nàng không biết nội tâm vì sao lại đau đớn như vậy, giống như cách một thế hệ.

Bóng đen thoáng qua, người đã không còn trong ngực Huyết Vương.

Giương mắt nhìn, chỉ thấy một người đứng thẳng trên võ đài, mặc áo đen, đối lập với Si Cầm, một đứng một ngồi, có chút chói mắt.

Mặc dù ở xa như vậy, hần vẫn có thể nghe rõ bọn hần nói từng câu từng chữ như trước.

“Có thể cho ta mượn cầm dùng một chút không?” Giọng nói của Cổ Nhược Phong có chút run rẩy.

Si Cầm ngẩng đầu, nữ tử này, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng như vừa trải qua tang thương ngàn năm, còn ẩn chứa đau khổ kia.

Vì sao nàng lại đau? Là bởi vì tiếng đàn của mình sao?

“Có thể.” Giọng nói khàn khàn vang lên, lqđ cũng không nghĩ tới mình lại trả lời, hần cho rằng, mình sẽ từ chối.

Cổ Nhược Phong ngồi xuống đối diện với Si Cầm, phát ổng tay áo một cái, cầm liền thay đổi.

Ngón tay giống như trong suốt,

Âm thanh phát ra, uyển chuyển, thâm trầm, đôi môi hát lên theo thủ khúc:

“Có còn thời gian để nhìn lại quá khứ hay không

Nhìn qua ánh mắt của mình, ta không thể phân biệt được ranh giới tận cùng của thế gian này... là những áng mây hồng hay ngọn lửa nàng đã thấp lùn trong ta

Kiếp nào mới có điểm dừng? Hiểu thấu cuộc đời nhưng không thể nói nổi lời tạm biệt.

Có còn những năm tháng phù du giờ trở thành nỗi nhớ không

Là duyên phận hay ác mộng

Là tàn tích nơi chiến trường hay là những làn khói bếp

Nỗi nhớ này không thể nào tan biến, là cội niết bàn hay sự luyến lưu bất diệt

Hóa thành ánh sao Tây Thiên chính là điểm cuối cùng trong luân hồi của nàng

Sự bình yên vạn năm, cát cứ chảy mãi đã bao lâu rồi

Nàng đứng bên bờ sông Tam Đò, ngắm nhìn dung mạo kiếp sau của ta

Hoa Mạn Đà ta trông vui sâu kí ức của kiếp trước

Bao nhiêu ly biệt mới có thể đốt lên ngọn lửa của cây Ngô Đồng

Ta ở cội nhân thế này đã trải qua bao nhiêu cái năm trăm năm

Có còn ai nhớ lúc Mạn Đà nở hoa

Cuối cùng ai là duyên kiếp của ai, ai trở thành nỗi nhớ của ai.”

(Phượng Hoàng Kiếp – Hà Đò, lời bài hát là phần tạm dịch)

Vân Hồ còn chìm đắm vào trong đau thương, trong phút chốc, lại bị khúc ca thâm tình này làm xúc động.

Người nữ tử kia, nàng có tình yêu như thế nào?

Mà lại khơi gợi lại hồi ức một mối, người kia là ai?

“Thủ khúc này...” Si Cầm không dám tin nhìn nữ tử ngồi đối diện với hắn. Vì sao hắn lại có loại cảm giác này?

“Phượng Hoàng Kiếp.” Giọng nói của Cổ Nhục Phong phảng phất giống như truyền đến từ chân trời.

“Phượng Hoàng Kiếp... Sao.” Si Cầm giống như nhớ đến cái gì, lại giống như mơ màng.

Nhìn lại ngàn năm, chờ đợi luân hồi sao, Cổ Nhục Phong, chẳng lẽ hắn mới đúng là người người yêu sao? Vậy ta là gì? Người lại đem ta đặt ở chỗ nào?!

Huyết Vương nắm chặt tay, lòng bàn tay trong tay áo rỉ máu, một giọt, lại một giọt, rơi xuống đầu ngón tay, nhuộm đỏ tấm thảm bạch hổ trải nền mà vẫn không hay biết.

Hắn cho rằng nàng đi lên chỉ là vì Khinh Vũ cầm, nhưng mà, thủ khúc của nàng, tiếng đàn của nàng, ca từ của nàng, nét mặt của nàng, tất cả đều nói ra cái người mà nàng khắc sâu trong tim kia!

Trong mắt Cổ Nhiễm Trần càng thêm kinh ngạc, tứ muội này của hắn, tự nhiên thay đổi tính tình, không phát điên, lqđ trên người lại mang theo võ nghệ cũng đã khiến cho hắn đủ kinh ngạc rồi. Cầm nghệ của nàng bây giờ, tự nhiên còn ở trên Si Cầm!

Thủ khúc như vậy, hắn tự nhận tuy mình thông thạo cầm đến đỉnh cao, nhưng thử hỏi mình có sáng tác ra một thủ khúc* như nàng không.

*thủ khúc: bài hát

Vũ Văn Thiên Hàm hít mắt nhìn Huyết Vương, hôm nay là đại hôn, hôm qua hai người gặp nhau lần đầu tiên, hắn, là ghen sao? Vậy chuyện kể tiếp lại càng vui rồi.

Ánh mắt Mộ Dung Niệm Hàn lạnh lùng mang theo vẻ thích thú, nữ nhân này, lại có tài như vậy! Cho dù nàng là Huyết Vương phi thì đã sao!

“Huyết Vương, không biết Huyết Vương phi sáng tác ra thủ khúc này là vì ai?” Hoa Huyền Trúc lên tiếng hỏi, phá vỡ yên tĩnh.

Một câu, khiến Huyết Vương trong lòng đang phần nộ từ từ bình tĩnh trở lại, chợt nhíu mày: “Tất nhiên là Bồn Vương!”

“Nhưng mà ta nghe thế nào lại thấy giống Si Cầm công tử vậy?” Khiêu khích! Hoa Huyền Trúc cup mắt xuống, trong mắt chợt lóe lên ghen ghét! Cổ Nhục Phong này, không nghĩ tới lại có chút bản lĩnh! Si Cầm công tử là người mà người có thể nghĩ tới sao!

“Thủ khúc này đương nhiên là sáng tác vì phu quân!” Ở cửa thuyền, Cổ Nhục Phong mặc quần áo tơ lụa màu đen, tơ hồng bện thành Mạn Châu Sa Hoa bay lượn lơ, tao nhã không nói hết được.

“Như vậy, Hoa Thiếu trang chủ còn có nghi vấn gì?” Huyết Vương đứng lên đi đến bên người Cổ Nhục Phong, vươn tay phải ra nắm lấy tay trái Cổ Nhục Phong, nắm thật chặt trong lòng bàn tay, máu tươi dính dính làm cho Cổ Nhục Phong cảm thấy kinh hãi!

Chương 22: Lấy tên Phong Huyết Lân.

Không để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, kéo tay Huyết Vương một cái, đôi mắt trong phút chốc tràn đầy đau lòng, ngược lại hưng dữ nói: “Người nào thương tổn chàng?!”

Nàng biết hẳn thật sự là tay chói gà không chặt, ngay cả năng lực tự vệ cũng không có! Miệng vết thương trên tay rất dài, nghiêm trọng đến chướng mắt!

Sát khí tỏa ra ngoài, ngay cả Sở Dạ Minh luôn luôn băng lạnh cũng cảm thấy uy hiếp!

“Ha ha, có lẽ Huyết Vương phi không biết, đây chính là Huyết Vương tự mình làm.” Nơi này cũng chỉ có Hoa Huyền Trúc mới có dũng khí dám lên tiếng, mở miệng nói ra lời châm chọc. Đôi mắt màu đỏ không che đậy vẻ khinh thường, trước ngươi và Si Cầm công tử ngươi đến ta đi, hiện tại lại biết đau lòng vì Huyết Vương rồi sao? Cắt - - thật là không biết xấu hổ.

Trong lòng Cổ Nhược Phong hối hận, nàng cũng không biết tại sao nàng lại đi về phía Si Cầm, một khúc 《Phượng Hoàng Kiếp》, cũng không muốn làm tổn thương đến Huyết Vương.

“Rắc” một tiếng, xé ra một mảnh vải dài từ vạt áo, Cổ Nhược Phong từ trong nhãn lấy ra một chai Kim Sang Dược thượng hạng, động tác nhanh đến nỗi ai cũng không nhìn thấy rõ, thật cẩn thận băng bó miệng vết thương cho Huyết Vương, lại hung hăng trợn mắt nhìn hắn: “Về sau không có lệnh của ra không được phép bị thương!” Ta cũng sẽ không cho ngươi có cơ hội bị thương!

Huyết Vương ngây ngốc để cho Cổ Nhược Phong xử lý vết thương cho mình, nghe được giọng nói tức giận của nàng, những cảm giác không thoải mái trong lòng lập tức tan biến hết.

Nét mặt thoáng hiện lên vẻ tươi cười: “Được!”

Lúc này Cổ Nhược Phong mới cẩn thận lôi kéo cánh tay Huyết Vương đi về vị trí cũ, thấy trên da bạch hổ có vài vết máu, trong lòng lại cảm thấy đau.

Huyết Vương nhìn thấy ánh mắt đau lòng cùng tự trách kia của Cổ Nhược Phong, tâm tình hào hứng từ trước đến nay không có, đôi mắt lưu ly thỏa mãn cùng hạnh phúc không ngừng chuyển động. Nàng quan tâm đến mình, rất quan tâm.

“Máu cũng đã chảy, bây giờ mới đau lòng có phải là quá muộn hay không.” Giọng nói nhẹ nhàng, lại có thể khiến cho tất cả mọi người ở đây nghe được, mà còn có thể nghe thấy khinh thường và trào phúng bên trong.

Cổ Nhược Phong không vui nheo mắt lại, nữ nhân này, là ngại mình đã sống quá lâu sao?

Hoa Huyền Trúc nhướn mày, ngươi có thể làm khó dễ được ta sao? Chuyện này vốn là ngươi không đúng, mặc dù ngươi là Huyết Vương phi, bây giờ cũng không thể nói gì. Huống hồ, thân là một Vương phi, ta cũng không tin rằng ngươi có thể mở miệng phản bác được cái gì!

Huyết Vương quay đầu nhìn về phía đó, Hoa Huyền Trúc từ lúc bắt đầu đi vào liền bị hắn coi như không có, trên đời này vốn không thiếu một cái Bách Hoa son trang!

“Vương phi, người bên vũ đài bên kia đến, nói mời người lên tiếp nhận Kinh Vũ cầm.” Giọng nói của Lý Vũ không nhanh không chậm truyền đến, cho dù báo cho chủ tử mình biết đi lên tiếp nhận Kinh Vũ cầm cũng không kiêu ngạo không nóng nảy, rất là thận trọng.

Cổ Nhược Phong bằng lòng gật đầu, người này, có thể trọng dụng. Si sống trên đời hơn một trăm năm, chuyện tình trong kinh thành này hắn nắm rõ như lòng bàn tay, người trung thành hẳn tìm tới đương nhiên là không cần phải nói.

“Si Cầm công tử đâu?” Minh và hắn không phân cao thấp, vì sao Kinh Vũ cầm lại dễ dàng đến tay mình như vậy?

“Hồi Vương phi, Si Cầm công tử nói, lqdcầm kỹ của hắn không bằng Vương phi, chấp nhận chịu thua, cho nên đã rời đi trước rồi.”

Hóa ra là như vậy, mặc dù Cổ Nhược Phong cảm thấy có chút kỳ quái trong đó, nhưng Kinh Vũ cầm đến tay, nàng cũng không muốn so đo nhiều vào lúc này, ánh mắt giễu cợt nhìn về phía Hoa Huyền Trúc, khoe miệng còn cười tà mị hơn so với Huyết Vương: “Xem ra ngân phiếu vạn lượng này thuộc về Vương gia nhà ta rồi.”

Cổ Nhược Phong nàng không so đo không có nghĩa là nàng mặc kệ cho người bắt nạt! Hoa Huyền Trúc, ngươi khinh thường ta không có vấn đề gì, nhưng, ngươi đáng chết lại khiến cho Huyết Vương khó chịu! Cho nên, thực xin lỗi, ngươi rất may mắn vì được ta coi trọng rồi.

“Phu quân đi lên lĩnh cầm cùng ta được không?” Không đợi chín người khác nói chuyện, Cổ Nhược Phong chuyển sang Huyết Vương, kiên định trong mắt không thể kháng cự.

Huyết Vương bắt đầu cười gật đầu, hẳn có thể chọn cự tuyệt chọn sao? Chỉ là, hẳn sẽ không cự tuyệt!

Khẽ mỉm cười, càng đến gần Huyết Vương, ôm eo của hắn, rúc vào trong lòng hắn giống như bình thường, mang theo hắn bay lên, chân không chạm đất, cứ như vậy đến trên đài! Hiên nhiên là nội lực rất thâm hậu!

“Huyết Vương phi, đây là Kinh Vũ cầm.” Nam tử trung niên cẩn thận ôm cây Thất Huyền Cầm ở trong ngực, để làm bằng Hàn Ngọc thượng hạng, dây cung làm bằng Thiên Tâm Tỉ, thân cầm cho dù đã trải qua trăm năm thử thách vẫn không nhiễm một chút bụi trần như cũ, cũng không biết cao hơn bao nhiêu tầng so với cây cầm của Sĩ Cầm công tử!

Quả nhiên, Kinh Vũ cầm này không làm thất vọng với danh hiệu đứng đầu vạn cầm của nó!

“Không biết Huyết Vương phi có cảm tưởng gì?” giọng nói của nam tử trung niên mang theo nội lực khiến cho tất cả mọi người đều nghe thấy rõ ràng.

Hắn vừa rồi nhìn thấy kinh công của Cổ Nhược Phong kia thật sâu không lường được, mặc dù người ngoài nhìn giống như là Huyết Vương mang theo nàng, nhưng mình nhìn thấy rõ ràng! Huyết Vương phi này, quả nhiên là không đơn giản!

Cổ Nhược Phong sừng sốt, không nghĩ tới trên đời này cũng có phát biểu cảm nghĩ khi nhận giải? Nhưng, lại thuận tiện cho mình.

“Mọi người đều biết, hôm nay chính là đại hôn của bốn Vương phi và Huyết Vương, Kinh Vũ cầm này chẳng qua là lễ vật bốn Vương phi đưa cho Huyết Vương!”

Giọng nói cũng mang theo nội lực truyền đi khắp Vân Hồ, cho dù ở xa vũ đài ven hồ cũng nghe thấy rõ!

Mọi người vì vậy mà chấn động, quả nhiên Cổ Nhược Phong này không điên nữa rồi! Lại còn có bản lĩnh như vậy! Lúc trước bởi vì Cổ Nhược Phong đưa lưng về phía bọn họ, cho nên chưa thấy rõ rốt cứ là cảm kỹ của nữ tử kia như thế nào!

Mà hiện tại, nghe người nọ nói là Cổ Nhược Phong, lại rất kinh ngạc, không nghĩ tới nàng sẽ tham gia thi đấu để đoạt Kinh Vũ cầm, không ngờ tới là vì cái kẻ chuyên đi hút máu người, bây giờ dĩ nhiên đã bị mọi người quên đi, Huyết Vương mỗi lần ra khỏi cửa đều bị đánh cho thương tích đầy mình!

“Mượn cơ hội này, bốn Vương phi muốn nói với mọi người một chuyện.” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng giống như một vương giả.

“Huyết Vương do huyết nguyệt* sinh ra, họ không họ không tên, nhưng hắn, cũng là chỗ hiểm của Cổ Nhược Phong ta!”

*huyết nguyệt: mặt trăng máu.

“Cho nên, từ giờ khắc đó, hắn, họ Phong, tên Huyết Lâm!”

Tiếng nói xuyên khắp Vân Hồ, quanh quẩn ở trên không trung thật lâu không tiêu tan.

Trời! Huyết Vương phi này đang làm cái gì vậy?! Nàng, nàng, nàng vậy mà lại tự tiện đặt tên cho Huyết Vương!

Huyết Vương là hoàng tử, mặc dù là không được yêu thương, nhưng vậy mà nàng lại lớn mật đặt tên cho hắn!

Tất cả Vân Hồ đều rơi vào trong yên lặng, nội lực của Cổ Nhược Phong thâm hậu, âm thanh truyền ra cho dù là ở xa Vân Hồ đều nghe rõ, giống như đứng ở bên tai, không thể kháng cự!

Bên trong du thuyền của Huyết Vương phi, chín người đều cảm thấy khiếp sợ không thể tin.

Vũ Văn Thiên Hàm nheo mắt lại, còn kém không lấy quạt giấy ra quạt gió trợ hứng, cuộc sống này càng ngày càng vui rồi.

Chỗ sâu nhất trong hai mắt Thái tử Mộ Dung Niệm Diệc cũng nổi lên gió bão, nữ tử này, nàng thật có dũng khí! Ai chẳng biết mười tám năm nay phụ vương đều tìm cách xử tử Huyết Vương, lấy tên cho Huyết Vương như vậy, sẽ đối nghịch với phụ hoàng!

Trong mắt Mộ Dung Niệm Hàn và bốn người Huyết Băng đều là tán thưởng, là thích thú, là lo lắng, cảm xúc lẫn lộn ngay cả bọn hắn cũng không hiểu rõ được.

Hoa Huyền Trúc trừng lớn hai mắt, khuôn mặt tươi cười vạn vẻ, không thể tin được nhìn Huyết vương phi, kẻ trước kia vẫn coi thường không đếm xỉa đến nàng, đôi khi lại như có như không châm chọc khiêu khích mình, không ngờ lại làm ra chuyện như vậy! Lời nói vừa rồi khác gì đánh vào mặt nàng một cái bạt tai! Nàng có thể vì chuyện của Huyết Vương mà công khai đối nghịch với hoàng đế, còn nói nàng không quan tâm đến Huyết Vương sao?!

Chương 23: Bắt đầu “Phúc hắc”

Huyết Vương, không, Phong Huyết Lân, nhìn người đứng ở bên cạnh mình, cùng mình cầm tay mà đứng là cô gái mặc áo đen kia, gió thổi qua, có bao nhiêu mê người.

Chỗ hiểm của Cổ Nhược Phong sao? Cái tên này, hẳn thích.

Trong tay nam tử trung niên còn đang cầm Kinh Vũ cầm, sững sờ đứng ở một bên, cũng bị hành động độc nhất vô nhị của Cổ Nhược Phong dọa sợ, Huyết Vương phi này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, lại dám khiêu chiến với hoàng đế Mộ Dung!

Ánh mắt của Cổ Nhược Phong không thêm điểm xía tới mọi thứ xung quanh, chỉ nhìn Phong Huyết Lân, nam tử này lần đầu tiên gặp mặt đã làm cho nàng cảm thấy đau lòng và quyết tâm bảo vệ hắn cả đời, đây mới là kiên quyết nói cho hắn biết, nàng là nghiêm túc!

"Ách, Huyết Vương phi, đàn này."

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng chịu phân chia ánh mắt nhìn về phía người đang chuyển giao Kinh Vũ cầm, đưa ra một tay tiếp nhận.

Trong khoảnh khắc chạm vào, lại cảm nhận được Kinh Vũ cầm hơi run rẩy!

Không do dự quá lâu, lúc nam tử trung niên còn chưa phát hiện ra cử động của Kinh Vũ cầm đã nhanh chóng nói: “Đa tạ.” Những lời này là nói với người ở đằng sau võ đài, đa tạ hẳn đã đem Kinh Vũ cầm đưa đến trên tay mình. Bất luận là hắn làm như vậy vì mục đích gì, nhưng dù sao mình cũng gặp được và lấy được Kinh Vũ cầm.

Kinh Vũ cầm ở trong ngực càng rung động dữ dội, dường như muốn kêu gào mà ra, Cổ Nhược Phong lấy nội lực ổn định nó lại, ở trong mắt người ngoài không nhìn ra chút khác thường nào.

Cổ Nhược Phong không biết nếu tiếp tục như vậy cầm này còn có thể làm ra chuyện gì nữa, nơi đây không nên ở lâu, hiện tại mình rời khỏi Huyết Vương phủ đã nửa ngày nửa đêm, Si Mị Vong Lương chắc đã tấn trang Huyết Vương tốt lắm rồi, người không nên tồn tại cũng đã đuổi ra ngoài.

Cũng giống như lúc tới đây, ôm lấy Phong Huyết Lân cùng nhau đi, trong chớp mắt vô ảnh vô tung biến mất, trong gió mát chỉ còn lại một câu: “Thời gian không còn sớm, bốn vương phi và vương gia rời đi trước.”

Những lời này, là nói cho chín người ở trong thuyền của Huyết Vương phủ nghe, cũng nói cho người vốn là chủ của Kinh Vũ cầm, Cửu vương gia vương triều Hiên Viên, Hiên Viên Dật Vân nghe.

Khúc chung nhân tán, Kinh Vũ cầm hoa rơi có chủ, lễ hội Vân Hồ cũng theo đó hạ màn.

"Vương Gia." Nam tử trung niên đi vào trong thuyền ở phía sau võ đài, Kinh Vũ cầm đã bị Huyết Vương phủ lấy đi nên làm thế nào cho phải bây giờ?

Hiên Viên Dật Vân phát tay cắt đứt lời của hắn: "Người có thể đánh vang Kinh Vũ cầm đã xuất hiện." Rốt cuộc khuôn mặt anh tuấn cũng dính vào một chút ý cười.

"Ách." Nam tử trung niên có chút không hiểu, người có thể đánh vang Kinh Vũ cầm không phải là Si Cầm công tử sao?

Bên trong du thuyền của Huyết Vương phủ, không khí lừng lờ quỷ dị

"Thái tử điện hạ, Tam hoàng tử điện hạ, các vị công tử tiểu thư, vương phi phân phó tiểu nhân đừng quên thu ngân phiếu." Lý Vũ không cúi đầu không lên tiếng đi tới, không để ý sắc mặt đen như mực của mấy người kia, mở miệng chính là ngân phiếu.

Người của Cổ Nhược Phong quả nhiên cường hãn, đối mặt với nhiều người như vậy, vẫn dám nói ra những lời như vậy!

Khỏe miệng của hai người Mộ Dung Niệm Hàn và Huyền Băng không tự chủ kéo ra, nữ nhân này!

Vũ Văn Thiên Hàm vô cùng bất đắc dĩ lắc đầu, Huyết Vương cười kẻ dở hơi a, cầm ngân phiếu ngàn lượng trong tay đẩy tới giữa bàn.

Những người còn lại tuy rằng bất mãn, nhưng cũng không dám nói lời nào, đánh cược này là tự nguyện, và lại có mọi người chứng kiến, tất cả cũng đều có thân phận địa vị, ai sẽ vì vốn vẹn một ngàn lượng mà tự hủy danh dự?

"Huyết Vương phi thật quá phách lối a, lại dám để thái tử điện hạ ở lại trên thuyền mà rời đi trước." Tròng mắt Hoa Huyền Trúc hơi đỏ, lời nói lạnh lạnh ra khỏi miệng.

Cổ Nhược Phong, hiện giờ người không có ở đây, xem ai nguy biến dùm người! Cái đình mủ này chụp xuống, mặc dù hiện tại Mộ Dung Niệm không

truy cứu, về sau có lẽ đối với người cũng không dễ chịu gì!

Vũ Văn Thiên Hàm quai dị nhìn Hoa Huyền Trúc một cái, nữ nhân này thật đúng là không sợ thêm phiền, nàng ta không nghĩ tới nếu lời này truyền đến tai Cổ Nhục Phong sẽ có kết quả gì sao?

Hắn tin là Cổ Nhục Phong này không có bản lĩnh thông thiên, nhưng người trêu chọc nàng phỏng chừng không chết cũng phải lột da, huống chi... Cho nên, bây giờ trong lòng hắn cực kỳ vui vẻ!

"Hừ!" Mộ Dung Niệm Diệc cũng thâm độc liếc nhìn Hoa Huyền Trúc một cái, hắn đương nhiên biết Hoa Huyền Trúc này đang khích bác, nhưng mà, chết tiệt là lửa giận trong tim của mình lại tăng cao thêm một bước!

Cổ Nhục Phong! Rất tốt, Mộ Dung Niệm Diệc ta nếu không hòa nhau một ván tuyệt đối không bỏ qua!

Lúc này bên trong Huyết Vương phủ, đã rực rỡ hẳn lên, trải qua Si Mị Vồng Lợng lãnh đạo mấy trăm người điên cuồng làm lễ rửa tội, đồ nát tiêu điều đã sớm đi xa.

Cửa chính đồ nát của Huyết Vương phủ biến thành gỗ lim vô cùng trân quý, thiết kế cao quý đến nỗi người khác không dám kết thân, tay nắm cửa tinh xảo hoàn toàn được chế tác bằng vàng, không hề thiếu lịch sự tao nhã. Không chút nào ra vẻ nhà giàu mới nổi, khoe khoang. Nhưng trên thực tế, nó cũng khoe khoang rồi!

Trên con đường đi vào dinh viện được lát đầy đá xanh thượng hạng, đường nhỏ rải đầy các loại đá cuội hoặc đá quý hoặc đá quý, đập lên tuyệt đối không khạc chân.

Một đường cây xanh danh hoa quý thảo, không thua kém chút nào so với tam đại gia tộc gì đó!

Mặc dù những đình đài lầu các kia còn chưa tân trang lại, quả thật xây dựng những thứ kia không phải ngày một ngày hai là có thể hoàn thành, rốt cuộc Cổ Nhục Phong cũng thỏa mãn gật đầu, quả nhiên mình không nhìn lầm bốn người này

"Từ nay về sau, Vương Gia cũng là chủ tử giống như ta, lệnh của hắn cũng là lệnh của ta, hiểu chưa?"

"Dạ, chủ tử." Hơn mười con quý cung kính trả lời, trong lòng run lên, mình chỉ là người tay nhỏ chân nhỏ, a không, quý tay nhỏ chân nhỏ sao dám trêu chọc Huyết Vương?

"Sáng sớm ngày mai đến phòng khách nghe giáo huấn, lui xuống trước đi." Cổ Nhục Phong phát phát tay, trong nháy mắt hơn mười con quý biến mất.

"Phu quân có hài lòng không?" Cổ Nhục Phong cười chum chim nhìn Phong Huyết Lân, nàng cho hắn những thứ tốt nhất trên cõi đời này, ai cũng không thể ngăn cản!

Phong Huyết Lân ôm lấy Cổ Nhục Phong từ từ tản bộ trên đường nhỏ đá cuội, Kinh Vũ cảm đã bị Cổ Nhục Phong bỏ vào nhẫn ngọc, nhìn hai người giống như một đôi tình nhân đang yêu nhau.

"Nương tử cho, bất luận là cái gì ta đều thích." Giọng nói thanh tịnh và đẹp đẽ của Phong Huyết Lân truyền đến, con mắt rũ xuống, bên trong thoáng qua một tia giãy giụa, thâm trầm chôn ở trong màn đêm.

Phòng tân hôn của Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đã được đổi mới hoàn toàn, gian phòng được tẩy rửa sạch sẽ, giường đã được thay mới, áo ngủ bằng gấm mềm mại được làm bằng tơ tằm thượng hạng nhất, không nói hết có bao nhiêu cao quý ấm áp.

Ban đêm ở đây có chút lạnh, cây nến đỏ tươi bốc cháy tỏa ra vàng sáng mờ nhạt làm cho gian phòng có thêm chút ấm áp.

Giường lớn dài một trượng, rộng một trượng, màu đỏ chập chờn, không nói hết có bao nhiêu mập mờ. 【 Tứ Nguyệt chủ thích: một trượng ước là ba thước 】

Hai người nhất thời ngẩn người tại chỗ, không khí xấu hổ trong phòng càng lên cao. Cổ Nhục Phong liền đen mặt, ai kêu mấy con quý này đem tân phòng đơn giản biến thành như vậy, như vậy...(bầy quý trong nhẫn ngọc đang nhiệt liệt thảo luận: "Tôi nay chủ tử nhất định sẽ có một đêm tân hôn khó quên đấy!") Nhưng, bỗng nhiên, một trận gió lạnh đánh thẳng vào lưng...)

"Khụ khụ, cái đó." Dù là bình thường Cổ Nhục Phong rất lạnh lùng, nhưng giờ phút này trên gương mặt tuyệt mỹ cũng đỏ ửng lên, bởi vì tất cả mọi thứ trong Huyết Vương phủ đều là nàng sai người sửa sang xây dựng lại. Nàng phải giải thích thế nào? Trong sạch của nàng, danh dự của nàng a a a a!

Phong Huyết Lân cúi đầu nhìn gương mặt đỏ nhàn nhạt của Cổ Nhục Phong, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, mặc dù là hai ngày ngắn ngủi, nhưng mà hắn thấy rõ, muốn nương tử cường thế của hắn đỏ mặt cũng không phải là chuyện dễ dàng, thứ gì đó gọi là "Phúc hắc" trong lòng bắt đầu rực rộ...)

"Thế nào?" Đôi mắt rõ ràng là diêm dúa lẳng lơ khác thường lại cố tình lộ ra vẻ thuần khiết giống như con cừu, hơn nữa còn ác liệt như có như không nhìn về phía giường lớn phủ kín màu đỏ, hài lòng khi thấy nhiệt độ trên mặt Cổ Nhục Phong "Vọt" lên thêm mười độ.

"Giường rất lớn." Rốt cuộc nhìn đủ "Phong cảnh", lúc Cổ Nhục Phong gần như sắp bộc phát, Phong Huyết Lân nói ra ba chữ, trong nháy mắt Cổ Nhục Phong trở nên "Bình thường", Đúng vậy a, giường lớn như vậy, sợ cái gì! Cổ Nhục Phong nàng từ khi nào sợ qua cái gì?

Cảm xúc tức giận trong lòng tự biến đổi, nghĩ tới liền thoát khỏi tay của Phong Huyết Lân, trực tiếp cởi áo khoác màu đen đặt lên cái bàn thấp bên cạnh mép giường, cởi giày, hoàn toàn không điểm xia đến người còn lại ở trong phòng, bỏ đến tận cùng bên trong chiếc giường, nằm xuống, xoay người vào trong, nhắm mắt, ngủ!

Nhưng mà chỉ có một mình nàng mới biết, không hiểu tại sao lúc này nhịp tim lại tăng nhanh, vượt khỏi tầm kiểm soát của mình.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Tặng vòng tay huyết ngọc

Cổ Nhược Phong bị một hồi âm thanh huyền ảo đánh thức, chân mày nhíu lại, mở hai mắt ra, có chút mê mang nhìn màn tơ trên giường, vẫn có chút không rõ ràng lắm mình đang ở phương nào.

Phong Huyết Lân rất hứng thú nhìn Cổ Nhược Phong, hẳn đã sớm tỉnh, chỉ là không ngờ tới nàng cường thế như vậy mà khi tỉnh lại cũng không có chút cảnh giác nào.

Rất cuộc, ước chừng một giây đồng hồ, Cổ Nhược Phong chợt nghĩ tới, bây giờ đang ở Huyết Vương phủ, mình đang nằm trên giường tân hôn thật lớn, và lại đêm qua bất tri bất giác ngủ thiếp đi, còn ngủ y như chết!

Như vậy, dựa vào năng lực của Phong Huyết Lân, đầu Cổ Nhược Phong cứng ngắc như một cái máy chuyển về hướng Phong Huyết Lân, sau khi nhìn thấy ánh mắt trêu tức của Phong Huyết Lân thì nàng hoàn toàn đen mặt.

“Tôi hôm qua nướng tử đi ngủ một mình, và lại còn không giúp vi phu thay quần áo...” Phong Huyết Lân giống y chang như một người ngốc ngếch, vui thích nhìn gương mặt nhỏ nhắn của Cổ Nhược Phong, đáng vẻ cực kỳ ủy khuất đáng đánh đòn kèm theo làm nũng ném ra một câu khiến Cổ Nhược Phong im lặng triệt để.

"Chủ tử, Lễ Bộ Thượng Thư Thượng Quan Thành Dục cầu kiến." Si đứng ở cửa, cảm thụ trong phòng quanh quần áp suất thấp, lời nói vừa dứt trong nháy mắt hẳn mới biết mình đã tự đâm đầu vào con giận dữ! Bởi vì Cổ Nhược Phong nhớ tới tới hôm qua mình chặt vật như vậy toàn bộ đều do Si Mị Vong Lượng ban tặng.

"Đề cho hắn chờ!" Âm trầm lên tiếng làm cho Si không khỏi rung mình một cái, trong lòng đang cầu nguyện dùm Thượng Quan Thành Dục, thật lòng cảm ơn người đã gánh dùm chúng ta cái nồi đen này, hy vọng người không chết quá thảm.

Trong phòng, Phong Huyết Lân đứng dậy lấy từ trong ngăn tủ ra hai bộ đồ mới, một bộ màu đen một bộ màu đỏ. Hắn biết nàng tình hữu độc chung với màu đen, tất cả quần áo trong ngăn kéo của nàng đều là màu đen, nhiều lắm thì cũng là màu đỏ đen, Mạn Châu Sa Hoa phức tạp ở cổ áo ống tay áo vạt áo đều tùy ý tháo ra, y phục này, sau khi nhìn nàng mặc sẽ thấy không có một người nào có phong thái ăn mặc như nàng.

Ý thức được hiện tại Cổ Nhược Phong không thể nào giúp hắn mặc quần áo, Phong Huyết Lân bữu môi không thể làm gì khác hơn là tự mình động thủ. Sau đó, đem quần áo màu đen đưa cho Cổ Nhược Phong, đem lo lắng không ngừng chảy trên người nàng cắt đứt: “Chẳng lẽ nướng tử không muốn xem một chút Thượng Quan Thành Dục mang theo vật tốt gì tới sao?”

Quả nhiên những lời này rất có tác dụng, cặp mắt vốn đang phần uất của Cổ Nhược Phong trong nháy mắt trở nên tỏa sáng lấp lánh! Đúng rồi, xem chút nàng đã quên mất hôm nay Thượng Quan Thành Dục đến là để tặng quà!

Ngày hôm qua trên Vân Hồ, mặc dù là mình đánh bại đánh bại sớm hơn Thượng Quan San một bước, mua được thuyền cuối cùng trong Vân Hồ Thập Thuyền, nhưng cũng vì vậy giúp cho Thượng Quan gia tránh được nghi kỵ phong sát của hoàng đế Mộ Dung Tô!

Vân Hồ Thập Thuyền dễ mua như vậy sao?

Vân Hồ là vùng ngoại ô gần sát kinh thành, Mộ Dung Tô sẽ để cho người khác nắm trong tay mảnh đất này sao?

Chỉ cần lần vào trong quan trường, người có chút đầu óc cũng đoán được Vân Hồ Thập Thuyền này vốn là Mộ Dung Tô chuẩn bị để làm con thiều thân!

Mặc dù cho tới nay vương triều Mộ Dung đều không sóng không gió, nhưng mà, ba năm trước đây, Mộ Dung Tô đã tìm mọi cách muốn phân chia thế lực của vương triều Mộ Dung ở khắp nơi!

Tuy giá vốn của mỗi thuyền trong Vân Hồ Thập Thuyền đều rất cao, nhưng dùng một vạn lượng hoàng kim để mua một chiếc thuyền quả thực không đáng, Mộ Dung Tô cũng nghĩ tới điểm này, liền cho người đồn đãi nói lợi ích của thuyền này là tượng trưng cho địa vị! Chủ yếu hơn chính là, không thể không nói Mộ Dung Tô này rất thủ đoạn, những con em thế gia, con cái đại thần tới mua thuyền, dù ra giá gấp đôi cũng không bán!

Hơn nữa Vân Hồ Thập Thuyền quả thực xảo thuật tiền, dần dà, Vân Hồ Thập Thuyền này thật sự trở thành thứ tượng trưng cho địa vị và thân phận!

Mà cuối cùng, thuyền bán cho tam đại gia tộc, tam đại sơn trang, cùng với thái tử Mộ Dung Niệm Diệc, tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn, còn có Huyền Băng con của Thừa Tướng!

Lúc đó nghe Si hồi báo Cổ Nhược Phong liền biết, Mộ Dung Tô đã sớm xác định bán cho những người này, mục đích chính của Mộ Dung Tô là muốn nhìn một chút người nào có thể xuất ra được một vạn lượng hoàng kim! Đó không phải là số tiền nhỏ, cho dù là quan đại thần, bổng lộc một năm bất quá cũng chỉ có một vạn lượng bạc, lấy mười năm bổng lộc để mua một chiếc thuyền, đoán chừng không có người nào cam lòng. Trừ khi tham ô, hoặc là... Bản thân có thể lực không nhỏ!

Thời điểm vừa mới bắt đầu, người khác đương nhiên không biết người đứng sau lưng Vân Hồ Thập Thuyền là ai, trong lúc các phú gia từ đệ ganh đua so sánh, cuối cùng chín người mua thuyền cũng được chứng thực, phần danh sách mà Mộ Dung Tô muốn cũng nắm được trong tay rồi.

Mộ Dung Tô càng thông minh hơn khi quyết định giữ lại một thuyền, mà cái thuyền kia, đoán chừng là chuẩn bị cho người chết!

Sau khi thành lập danh sách Cửu Đại Thế Lực, triều đình hỗn tạp, giang hồ lay động theo chiều gió, người có thực lực có đầu óc nghĩ sâu một cái liền biết rõ, nếu còn có người dám đánh chủ ý lên thuyền thứ mười trong Vân Hồ Thập Thuyền đó chính là tự tuyên bố thể lực bất phàm của bản thân, cho dù trên thực tế người không có thực lực gì, nhưng nhất định sẽ bị người cao cao tại thượng kia để mất tới, hải cẩu không còn!

Những người đó hiểu được, song vẫn chưa giao thiệp với các công tử đại thần trong triều đình, các đại gia tiểu thư chỉ hiểu ngâm thơ vẽ tranh nhưng không hiểu trong đó có chín cong mười tám quẹo!

Cho nên, mặc dù Thượng Quan San được cho là thông minh hơn so với những người khác, lại phạm vào lỗi y như vậy!

Đợi cho Cổ Nhược Phong thay xong áo trong, lúc đi ra từ bên kia bình phong, Phong Huyết Lân tiện tay cầm áo khoác giúp nàng mặc vào, tốc độ rất nhanh làm Cổ Nhược Phong không kịp phản ứng!

"Chàng"

"Được rồi, chúng ta đi ra ngoài đi." Phong Huyết Lân ngắt lời nàng, dặt tay của nàng lại có chút run rẩy, bước chân cũng có một chút hỗn loạn không dễ dàng phát giác.

Cổ Nhược Phong nhip bước đi theo bên người Phong Huyết Lân, trông mắt buông xuống, tốc độ vừa rồi của hắn. . . Minh hoàn toàn không có thời gian phản ứng! Hắn, thật sự là.

Phong Huyết Lân nắm chặt cổ tay trái của Cổ Nhược Phong, hít sâu một hơi bình ổn cảm xúc kích động, hắn, mới vừa làm được rồi! Người kia nói quả nhiên không sai!

Tâm trạng dần dần khôi phục như thường, liếc thấy Cổ Nhược Phong cúi thấp đầu không biết đang suy nghĩ cái gì, trong lòng không khỏi cả kinh, bằng năng lực của nàng, có phải hay không đã nhận ra mình có gì đó khác thường?

Không, không thể nào, trên đời này, chỉ có bản thân mình biết, cùng lắm thì nàng chỉ cho là công lực của mình thâm hậu thôi!

Nghĩ đến đây, để xuống rối loạn trong lòng, khóe miệng cũng nâng lên một nụ cười: "Nương tử cảm thấy Thượng Quan Thành Dục sẽ mang cái gì tới?"

Cổ Nhược Phong che giấu tất cả suy nghĩ, cũng nâng lên một nụ cười giống y chang Phong Huyết Lân, tà mị vô cùng mê hoặc lòng người: "Nhất định là đồ tốt!"

Thượng Quan Thành Dục không thể không dâng lên bảo vật! Hôm qua đám cưới hắn cũng ở đây, thái độ của Mộ Dung Tô hắn cũng nhìn thấy một rõ hai ràng. Cái lão hồ ly này!

Hôm qua ở Vân Hồ, Thượng Quan San âm ỉ lớn tiếng, nhưng nói cho cùng cũng không gây ra chuyện gì, bất quá là lên thuyền của Huyết vương phủ nàng ta mới nói muốn thuyền thứ mười này!

Cho nên, người biết chuyện này cũng chỉ có mình và Phong Huyết Lân, nếu Thượng Quan Thành Dục thức thời, hiện tại hắn nhất định sẽ không gây thêm trở ngại với Huyết Vương phủ!

Mặc dù nàng cũng không biết Mộ Dung Tô kia rốt cuộc đang đánh cái chủ ý gì, nhưng mà chắc chắn, hiện tại Mộ Dung Tô không dám động vào nàng! Nói một cách chính xác hơn, hắn là hắn muốn từ trên người của nàng đạt được mục đích gì đó!

Mà nàng cũng không sợ sự kiện Thượng Quan San có bị người khác nghe được hay không, đó là chuyện mà Thượng Quan Thành Dục cần lo lắng, những người đó, chắc hẳn đã bị hắn xử lý rồi!

Đi vào phòng khách, chỉ thấy Thượng Quan Thành Dục đang ngồi ở đầu dưới, cầm ly trà không ngừng dùng trà, chân mày cũng nhíu lại, đoán chừng là đợi không ít thời gian

"Thượng Quan Thượng Thư đợi lâu." Phong Huyết Lân đưa tay ôm lấy Cổ Nhược Phong, mà Cổ Nhược Phong cũng không có cự tuyệt, ở trước mặt

người khác nàng sẽ cho hẳn đủ mặt mũi, bởi vì nàng cần giúp hẳn tạo thế!

"Không lâu không lâu." Thượng Quan Thành Duy giơ tay lên lau mồ hôi đổ trên trán.

"Không biết, Thượng Quan Thư đến vương phủ có gì muốn làm?" Biết rất rõ ràng người ta tới là... "Mấy ngày gần đây hạ quan lấy được một vòng tay chất lượng không tệ, nhớ tới hôm qua là đám cưới của vương gia, liền đưa tới cho vương phi xem một chút có thể lọt vào mắt xanh được hay không."

Nói xong, từ trong ống tay áo lấy ra một hộp gỗ Đàn Hương tinh xảo, làm cho người ta không khỏi liên tưởng đồ vật trong này có bao nhiêu trân quý đẹp đẽ!

Rất là thận trọng mở ra, phơi bày trước mắt Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong: "Vương Gia, vương phi mời xem." Trong mắt không che giấu được hài lòng cùng đau lòng. Vật này đúng là vô giá a! Hẳn đã sớm như nhồi rồi.

Hai trông mắt Phong Huyết Lân một màu đỏ tươi trong suốt óng ánh, ở giữa như có một chất lỏng màu đỏ chậm rãi chảy xuôi, xem ra Cổ Nhược Phong đang diễm dứa lắng lơ ngẩn chiếc vòng tinh xảo nên không thể nhận ra một tia quý dị! Vòng tay huyết ngọc này quả nhiên là đồ tốt hiếm có!

Hơi thở âm lãnh lan tràn, bao quát cả phòng khách, trực tiếp ép cho người ta không thở được, Phong Huyết Lân một phát bắt được Thượng Quan Thành Duy, trong mắt một mảnh tàn nhẫn: "Nói, vòng tay này từ đâu tới?!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diễm Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bữa sáng đầu tiên

Cổ Nhược Phong nghi hoặc nhìn Phong Huyết Lân toàn thân tràn đầy sát khí, con người trở nên thâm thúy, sợ rằng chiếc vòng tay Huyết Ngọc này còn có ý nghĩa sâu xa hơn so với những gì mình thấy!

Yên lặng đứng quan sát diễn biến ở trong lòng ngực của Phong Huyết Lân.

Thượng Quan Thành Duy lập tức bối rối, có phải là vị Huyết Vương này không hài lòng hay không? Đây là có ý gì?

"Vòng tay. Vòng tay này là hạ quan mua được ở một tiệm đồ cổ." Ánh mắt có chút dao động bất định, ông ta đang nói láo! d.d.l.q.đ

"Nói! Nói thật!" Phong Huyết Lân tăng thêm vài phần sức lực ở cổ tay đang nắm Thượng Quan Thành Duy. Thượng Quan Thành Duy âm thầm kêu khổ trong lòng, không phải nói là vị Huyết Vương này tay trời gà không chặt sao? Hiện tại đang chuyện gì xảy ra vậy? Minh thế nhưng lại không có một chút năng lực phản kháng!

"Này, chuyện này." Thượng Quan Thành Duy có chút do dự, cuối cùng cũng sợ hãi rụt rè nói ra sự thật, "Chiếc vòng tay này là... hai năm trước hạ quan từng nhận sứ mệnh ngoại giao tới Hiến Viên Vương Triều, lúc đi ngang qua Thiên Thánh Sơn đã nhặt được nó khi đang nghỉ ngơi ở sơn động này. Chuyện này, Vương gia, lúc ấy hạ quan cũng chỉ là nhìn thấy chiếc vòng tay này tinh xảo, nên nghĩ rằng nếu như cứ để nó bị ném trên mặt đất rồi mai một đi thì không bằng mang về Mộ Dung, như vậy cũng có thể khoe khoang phong thái ở trước mắt người đời!"

Hừ, tham thì nói là tham đi! Còn bày đặt tìm lý do sợ bị mai một này nọ!

"Thiên Thánh Sơn?" Phong Huyết Lân cúi đầu trầm ngâm suy nghĩ, sao lại chạy đến Thiên Thánh Sơn? di3nd4n3quyd0n

Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn Thượng Quan Thành Duy đang nom nớp phát run giống hệt như là đang đợi tử hình: "Chiếc vòng tay này không tệ, bản Vương phi sẽ nhận."

"Đúng, đúng, vậy. Hạ quan.?" Có phải là có thể đi rồi hay không?

"Bản Vương phi phải dùng bữa cùng Vương gia rồi."

"Vâng, vậy hạ quan xin cáo từ trước." Thượng Quan Thành Duy lau mồ hôi trên trán, sau lưng đã ướt đẫm một mảng. Huyết vương phủ này càng ngày càng không nên dây vào! Mới vừa rồi mình còn tưởng rằng sẽ phải viết di chúc để mạng ở lại đây luôn rồi.

Chuyện này cuối cùng đã hoàn thành, cũng đã nhận được câu trả lời thỏa đáng, aiz, San Nhi à!

"Chủ tử, đã chuẩn bị xong điểm tâm" Si đi tới đứng ở cửa đại sảnh, rất có phong phạm của đại quân gia Vương phủ. TLT_d-d-l-q-đ

"Phu quân?" Cổ Nhược Phong khẽ gọi Phong Huyết Lân đang nhìn về phía chiếc vòng tay Huyết Ngọc kia đến gần người, rốt cuộc trong chiếc vòng tay này có bí mật gì, hẳn không nói, nàng cũng sẽ không hỏi.

Mỗi người đều có bí mật của mình, không cần thiết phải truy hỏi kỹ càng mọi việc.

"Ừ, đi thôi." Phong Huyết Lân nắm tay Cổ Nhược Phong thật chặt, cất cái hộp vào trong tay áo, đi về phía thiên sảnh. Tầm mắt sụp xuống khiến cho người ta không thể nhìn thấy được sắc mặt, hẳn, có phải là nên tìm một thời gian thích hợp để nói rõ với nàng không?

Cảm nhận được sự do dự của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng cong khóe môi lên: "Nếu không tiện nói rõ thì cũng không cần phải nói ra." Nếu ta đã dám bảo vệ chàng sủng ái chàng vô điều kiện, vậy thì cũng sẽ không ép chàng làm bất kỳ chuyện gì mà chàng không thích, cho dù là về bí mật của chàng.

Nghe thấy câu nói này, toàn thân Phong Huyết Lân chấn động, đáy lòng, đột nhiên trở nên sáng bừng, giống như một loại cảm giác khoan khoái ấm áp khi được ánh mặt trời chiếu rọi, đúng vậy, người như nàng, mới ngày thứ hai quen biết mình đã dám vì mình đối kháng với Mộ Dung Tô, thì sao lại dè ý tới những bí mật kia của mình?

Điểm tâm rất đơn giản, cháo loãng nấu nhuyễn, trứng luộc chín rồi được cẩn thận cắt thành từng miếng nhỏ, lộ ra lòng đỏ trứng với độ chín vừa phải ở bên trong, một đĩa rau to đặt ở phía bên phải, màu sắc rất bắt mắt mà không có dầu mỡ, sau cùng còn có hai chén canh gà được hầm cách thủy, hương thơm mê người. d-đ-l-q-đ

Đây là thói quen ăn uống nửa tháng trước của Cổ Nhược Phong, còn Huyết Vương từ nhỏ đến lớn cũng chưa bao giờ có người quản chuyện ăn uống, đoán chừng Mộ Dung Tô còn ôm ý tưởng "Giết không chết thì để hán đối chết", cho nên Si không biết nên chuẩn bị bữa ăn sáng như thế nào cho vị Huyết Vương đại nhân này, vì vậy cũng dứt khoát làm trước phần dành cho hai người.

Cánh tay cầm đũa của Phong Huyết Lân có chút không yên, những món ăn này.

Được rồi, hẳn thừa nhận hẳn chưa bao giờ ăn cái gì, cũng không có người nào nấu cơm cho hẳn ăn. TLTs2dd.lqđ

Cổ Nhược Phong nhìn bộ dáng của hẳn, mơ hồ đoán được gì đó: "Không thích à?"

"Không phải." Tất cả thức ăn nàng chuẩn bị cho hẳn, hẳn đều thích, nhưng mà, không biết xuống tay như thế nào. Mặc dù hẳn từng thấy những người khác ăn cơm, bản thân cũng biết cầm đũa, nhưng mà, lúc nhìn thấy một bàn điểm tâm chuẩn bị cho mình thì vẫn rất kích động, cho nên lúc tự cầm đũa thì tay lại có chút run rẩy.

Cổ Nhược Phong nhìn Phong Huyết Lân đang cố gắng che giấu sự vui mừng trên mặt, cười khẽ một tiếng, tự mình vươn tay ra gấp thức ăn cho hẳn: "Ăn thử xem, nếu không thích ăn thì ta bảo bọn họ làm những món khác."

Tay trái bị Cổ Nhược Phong đặt vào thêm một chén cháo nhỏ, nhìn lướt qua lòng trắng trứng trượt nhẹ trên chiếc muỗng nhỏ, Phong Huyết Lân có chút ngẩn người, cái cảm giác này có phải chính là thứ mà bọn họ vẫn thường gọi là "Nhà" hay không?

Khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, Phong Huyết Lân hẳn không chỉ có tên, mà còn có một gia đình. Cổ Nhược Phong, nàng đối với ta như vậy, khiến ta dường như thật sự không thể rời bỏ nàng, cũng không muốn rời đi. Cho nên, kiếp này nàng chỉ có thể thuộc về ta!

Nhấc muỗng nhỏ lên tới khóe miệng, cái miệng mị hoặc mở ra, giống như đang thưởng thức một loại cao lương mỹ vị trân quý nhất thế gian, từ từ nhai kỹ, tỉ mỉ tận hưởng.

Cổ Nhược Phong khàn trương nhìn Phong Huyết Lân: "Như thế nào?" Lời vừa hỏi ra khỏi miệng mới phát hiện ra không ngờ mình lại mất khống chế, đáy lòng bất đắc dĩ than nhẹ, sợ rằng mình thật sự bị nam tử này mê hoặc rồi! d-đ-l-q-đ

"Ăn rất ngon." Phong Huyết Lân nở nụ cười quay đầu về phía Cổ Nhược Phong, thật sự là ăn rất ngon, hẳn thật sự không biết trên đời còn có mùi vị thức ăn như vậy, trong quá khứ, vào ngày trăng tròn mỗi tháng hẳn đều hút máu một người, như vậy thì suốt một tháng tiếp theo sẽ không có cảm giác đói bụng, cho nên, dù hẳn không hề ăn thức ăn giống như người bình thường nhưng vẫn có thể lớn lên như người bình thường.

Cổ Nhược Phong tâm tính thiện lương bỗng cảm thấy nhẹ nhõm giống như tảng đá lớn trong lòng vừa rơi xuống, bắt đầu liên tục gấp thức ăn cho Phong Huyết Lân, nếu như hẳn có thể nếm được mùi vị của trứng gà và cháo trắng, vậy chắc những món ăn khác cũng thế.

Hai người cười vui vẻ, một người ăn thỏa thích.

Trong một góc khuất của thiên sảnh, bốn người Si Mị Vồng Lượng, à không, bốn con quỷ, cực kỳ thô bỉ tụ tập lại cùng một chỗ, bốn đôi mắt quỷ thỉnh thoảng lại liếc về phía hai người ở chính giữa phòng, sau đó, cười càng thêm bí ối.

Cho đến khi Phong Huyết Lân ăn uống no đủ hài lòng nói: "Không ăn nổi nữa."

Cổ Nhược Phong mới phát hiện ra mình vô cùng đói, nàng ra sức càn quét đồ ăn thừa trên bàn, nhưng từ đầu đến cuối động tác vẫn cực kỳ tao nhã.

Si Mị Vồng Lượng tròn to hai mắt, không dám tin nhìn chủ tử bình thường vẫn uôn ăn cơm hết sức từ từ chậm rãi lại sẽ làm ra động tác như thế! Tám cánh tay quỷ hoàn toàn sụp đổ, người này thật sự là chủ tử của mình sao? (Cổ Nhược Phong, hai mắt liếc nghiêng: Đói sắp chết rồi còn có thể dè ý tới vấn đề hình tượng nữa sao? !)

Trên bàn giống như có cá diếc sang sông, gió bão quét qua, không lưu lại một chút gì.

Phong Huyết Lân vẫn một mực mỉm cười nhìn Cổ Nhực Phong, không hề để tâm tới động tác kinh người của nàng, nàng thích là được rồi.

Đội Cổ Nhực Phong lau miệng xong rồi thu dọn sạch sẽ, Phong Huyết Lân mới kéo tay trái của nàng, hai người cùng đi về phía con đường nhỏ vắng vẻ, chỉ chừa lại bốn con quý Sĩ Mị Vồng Lưỡng ngón ngang trong gió, nước mắt rơi đầy mặt: "Không nhìn thấy bọn họ đang đứng ở phía sau hai người sao? Vì sao cả hai chủ tử đều như vậy, như vậy, không nhìn bọn họ như vậy!"

Con đường nhỏ rải đầy đá cuội, vô số loại hoa cỏ đan xen vào nhau, thanh tịnh và đẹp đẽ không có người cũng không có quý.

"Nuơng tử." Phong Huyết Lân đang nghĩ nên nói chuyện này như thế nào.

"Chàng là người Huyết tộc phải không?" Cổ Nhực Phong mở miệng hỏi trước, nếu hắn đã tính nói, thì mình sẽ hỏi rõ. Nàng thật sự không nghĩ ra, hắn chỉ cần máu tươi cũng có thể trưởng thành, hơn nữa tốc độ không gì có thể so sánh được của hắn vào sáng nay, và đôi mắt đỏ như máu giống hệt đá hồng ngọc, thân thể bất tử, đây đều là đặc trưng của huyết tộc, nhưng mà, hắn lại không giống với người Huyết tộc, hắn có thể sống dưới ánh mặt trời, có thể nếm được mùi vị thức ăn. Còn một điểm nữa, vì sao trước đây hắn lại là kẻ tay trái gà không chặt?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Nửa đời nhấp nhô

"Huyết tộc?" Phong Huyết Lân nghi ngờ, hắn chưa từng nghe qua cái từ này, đây là một chủng tộc sao?

"Ừ, chàng đã quyết định nói cho ta biết, vậy ta cũng sẽ nói cho chàng biết thân phận của ta." Từ trên nét mặt của Phong Huyết Lân, Cổ Nhực Phong nhìn ra được hắn đã quyết tâm muốn ngả bài, vậy thì nhân cơ hội này nói rõ mọi chuyện cũng tốt.

"Thân phận của nàng." Màu sắc con ngươi của Phong Huyết Lân đột nhiên trở nên có chút nặng nề và do dự, "Ta đã biết rồi."

"Ta không phải Cổ Nhực Phong nhưng cũng là Cổ Nhực Phong."

"Ta đã biết rồi."

Cổ Nhực Phong nhú mày, hắn, nói cái gì, hắn biết ư? !

"Ta biết rõ nàng không phải là người của thế giới này, ta cũng biết rõ ở thế giới kia nàng cũng tên là Cổ Nhực Phong."

"Chàng, làm sao chàng lại biết?" Cổ Nhực Phong đột nhiên cảm thấy vốn từ ngữ của mình có chút nghèo nàn. Bí mật của nàng chỉ có nàng biết, nàng chưa bao giờ nói với người khác, cho dù là Sĩ Mị Vồng Lưỡng!

"Quốc sư Thiên Tâm." Phong Huyết Lân nhìn về phía Cổ Nhực Phong, "Hắn là người của ta."

"Người của chàng?" Đầu óc Cổ Nhực Phong đã bắt kịp câu chuyện, "Nếu là người của chàng vậy tại sao ban đầu lại ôm quyết tâm đuổi tận giết tuyệt đối với chàng?"

Nếu như lúc Phong Huyết Lân mới sinh ra quốc sư Thiên Tâm không nói ra câu nói "Đây là đứa con mang điềm xấu của Vương Triều, phải giết!" thì bây giờ cuộc sống của hắn tuyệt đối sẽ không thê thảm như vậy!

"Khi đó mặc dù ta đã có ý thức, nhưng mà vẫn chưa có sức mạnh, chẳng qua là có thêm thân thể bất tử cho nên mới tránh thoát một kiếp."

Cổ Nhực Phong cúi đầu trầm mặc, nếu như, nếu như khi đó hắn không có thân thể bất tử, có phải là đã sớm biến mất khỏi cõi đời này rồi hay không?

"Nàng không cảm thấy kỳ quái sao?" Mặc dù Phong Huyết Lân đã biết nàng có năng lực bắt phạm, nhưng mà nghe thấy một người nói mình có thân thể bất tử mà nàng cũng không sợ sao, chẳng lẽ nàng không hề tò mò sao?

"Ở cái thế giới kia, ta đã từng thấy người có thân thể bất tử." Cổ Nhực Phong tiếp tục nhìn Phong Huyết Lân, lẳng lặng chờ đợi lời hắn muốn nói. Phong Huyết Lân cũng biết nàng muốn nghe cái gì.

"Đúng thật là lúc trăng tròn ta sẽ hút máu, máu có thể giúp ta lớn lên, cho ta sức mạnh."

"Lần đầu tiên ta hút máu đã hù dọa rất nhiều người, bao gồm cả Mộ Dung Tô và Quốc sư."

"Quốc sư góp lời nói muốn nhốt ta, chỉ cần không cung cấp máu, tự nhiên ta sẽ chết."

"Cho nên, khi ta mới được một tháng tuổi thì đã bị nhốt trong một cái tủ làm từ sắt tinh luyện đã bị gắn xi đóng kín, bên ngoài lại bị phong kín bởi dây xích huyền thiết (sắt đen) ngàn năm."

Nghe những lời này, trong lòng Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy đau đớn, đó là loại phụ thân gì vậy? Đối xử với đứa con ruột mới tròn một tháng tuổi như vậy ư!

"Nhưng mà, tới lúc trăng tròn, ta lại phá thùng cái tủ kia, huyết tính đại phát, không người nào có thể khống chế."

"Về sau, Mộ Dung Tô xử tử tất cả những người biết chuyện này, ném ta về Huyết Vương phủ, sau đó mỗi tháng đều sẽ cung cấp một người cho ta hút máu."

Cổ Nhược Phong biết Mộ Dung Tô làm như vậy cũng là vì Mộ Dung Vương Triều, nếu không, bị kẻ ác ý biết được, chắc chắn sẽ lợi dụng Huyết Vương cổ động chém giết!

"Hôm qua, những người bị Si Mị Vồng Lượng đuổi đi chính là tai mắt của Mộ Dung Tô."

"Mặc dù ta có sức mạnh, nhưng không biết vì sao lại không thể nào sử dụng, cho nên mới luôn bị người ta bắt nạt." Phong Huyết Lân cười một tiếng tự giễu, thật đáng buồn, rõ ràng là có sức mạnh tối cao, nhưng lại chỉ có thể mặc cho người ta bắt nạt!

"Cho tới năm năm trước, sức mạnh của ta đã có thể đối phó với người bình thường, nhưng lúc ta đối phó với người có nội lực thì sức mạnh sẽ lập tức biến mất trong nháy mắt!"

"Bốn năm trước, Quốc sư xuất hiện ở Huyết Vương phủ, ta nghĩ là hắn muốn tới nhìn thử tình trạng của ta như thế nào. Bốn phía không ai, mà ngay lúc đó sức mạnh của ta không ngừng tăng lên. Quốc sư không có nội lực, lại có linh lực không mạnh bằng người khác, mà sức mạnh của ta lại có thể đối phó với hắn, hơn nữa, còn có thể khống chế suy nghĩ và hành động của Quốc sư."

"Bắt đầu từ khi đó, Quốc sư cũng được coi như là người của ta."

"Hắn nói cho ta biết sau này sẽ xuất hiện một linh hồn tới từ một thế giới khác, trú trên thân thể một cô gái cùng tên với nàng, người kia, có thể giúp cho sức mạnh của ta không còn bị hạn chế nữa."

"Người kia, chính là ta. Cho nên, buổi sáng hôm nay chàng mới có tốc độ nhanh như vậy?" Cổ Nhược Phong lên tiếng. Chẳng trách hắn lại không có một chút kinh ngạc nào, thì ra là Quốc sư còn có cả năng lực dự đoán!

"Vậy còn tứ hôn?" Cổ Nhược Phong nhíu mày, đây không phải là mệnh lệnh của hắn đấy chứ?

"Ách. Nương tử, ta. Không phải, không, phải. Nhưng." Phong Huyết Lân đột nhiên phát hiện từ trước tới giờ hắn chưa từng hốt hoảng cuồng như vậy. Mới vừa rồi chỉ muốn nói rõ tất cả mọi chuyện cho nàng nghe, nhưng không ngờ chuyện tứ hôn lại khiến cho nàng cảm thấy mất hứng. Bất kỳ ai cũng không muốn để cho người khác nắm giữ vận mệnh của mình trong tay, nhất là hôn nhân! Nếu không phải vừa khéo nàng cũng chấp nhận mình, sợ rằng bây giờ Huyết Vương phủ này đã bị hủy hoại tới mức không nở nhìn rồi! Quan trọng nhất là, nàng, có khi nào sẽ không để ý tới mình nữa hay không?

Cổ Nhược Phong vốn dĩ cũng có chút tức giận nhưng nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương lo lắng của Phong Huyết Lân, và cả lời nói không mạch lạc của hắn thì đột nhiên cũng cảm thấy giống như có từng cơn gió nhẹ thổi qua khiến nàng không còn bức mình nữa: "Ta hiểu." Hai chữ này như một loại kỳ tích vượt lên trái tim của Phong Huyết Lân.

Nàng nói, nàng hiểu. Đúng, nàng hiểu tình cảnh của hắn, hiểu hắn làm vậy là do bất đắc dĩ. Nàng cũng hiểu được cảm giác hiện tại của hắn đối với nàng, là không muốn xa rời nàng, là cố chấp với nàng. Hoặc là, hai người còn chưa tới mức yêu, nhưng mà, cứ mãi mãi như vậy cũng không có gì là không tốt, không phải sao?

Thở ra một hơi, điều chỉnh lại tâm tình rồi nắm tay Cổ Nhược Phong thật chặt: "Ta, có một chuyện lừa nàng."

Cổ Nhược Phong nhíu mày, mình và hắn còn chưa nói được bao nhiêu câu mà? Sao lại còn có chuyện lừa mình?

Cực kỳ hứng thú hỏi: "Chuyện gì?"

Có chút run rẩy kéo tay trái của Cổ Nhược Phong đặt lên mặt nạ của mình: "Khuôn mặt này, không hề bị hủy."

Cổ Nhược Phong mỉm cười: "Ta đã biết rồi." Nhẹ nhàng chớp chớp mắt: "Chàng có thân thể bất tử, cánh tay lộ ra bên ngoài lại càng trơn mịn không giống bình thường, mặc dù bốn năm nay chàng sống cũng tạm ổn, nhưng mà, chỉ sợ rằng những vết thương trước đây cũng lưu lại không ít đúng không? Chàng có thể tự mình trị thương đúng không?"

"Ừ." Có chút buồn bã đáp lời, "Ngay từ đầu nàng đã biết rồi đúng không?"

"Đúng vậy." Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy trên choker Phong Huyết Lân là một trò đùa rất vui.

"Vậy nàng" Tại sao lúc đó còn tức giận như thế, tại sao đáng vẻ lại giống như muốn róc xương lóc thịt Mộ Dung Niệm Diệc vậy chứ?

Sao Cổ Nhược Phong có thể không nhìn ra hiện tại Phong Huyết Lân đang nghĩ cái gì cơ chứ, lướt nhẹ theo nửa khuôn mặt lộ ra ngoài của hắn, ánh mắt vốn tràn đầy ý cười đột nhiên trở nên âm u hung dữ: "Vết thương trên mặt hôm qua chàng cho ta xem, nhất định là đã từng tồn tại!" Nếu không, tại sao lại miêu tả chân thực như thế, mỗi một vết đao mỗi một nét khắc đều tỉ mỉ như được tái diễn! Khi đó phải đau đớn tới mức nào, ấn tượng khắc sâu trong lòng tới mức nào! Cho nên, Mộ Dung Niệm Diệc, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

"Phong Nhi. . . ." Nàng thế nhưng lại hiểu hắn như thế, giờ khắc này, hắn cảm thấy hắn càng ngày càng muốn gọi nàng là Phong Nhi, nàng là Phong Nhi chỉ thuộc về hắn! Có thể dùng một câu nói xoa dịu toàn bộ đau đớn tổn thương cả đời của hắn!

"Ừ, xưng hô này không tệ, ta thích." Chỉ trong chớp mắt, hơi thở âm u đáng sợ của Cổ Nhược Phong đã biến mất không còn bóng dáng, dĩ dóm chớp chớp đôi mắt long lanh, ngoài miệng là nụ cười tà mị.

"Vậy về sau ta sẽ gọi nương tử là Phong Nhi." Phong Huyết Lân cũng nháy nháy mắt theo Cổ Nhược Phong.

"Làm nũng!" Cổ Nhược Phong hung hăng xì một tiếng, người này có thể nào dùng mang khuôn mặt tuyệt sắc tà mị đó đi làm động tác đáng yêu như vậy hay không!

Khỏe miệng Phong Huyết Lân thoáng co quắp một chút, mặc dù không biết "Làm nũng" là có ý gì, nhưng dựa vào đầu óc thông minh tuyệt đỉnh của mình thì không cần đoán cũng biết tuyệt đối không phải là lời nói hay ho gì.

Trên mặt lại treo lên một nụ cười, cực kỳ đặc ý hỏi nàng: "Phong Nhi, nàng đoán thử coi trong Tam đại Sơn Trang ai là thế lực của ta."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Nhìn dung nhan tuyệt thế (canh hai dâng lên)

Cổ Nhược Phong kinh ngạc tròn to hai mắt, tam đại sơn trang cũng có thế lực của hắn?!

Ba sơn trang này, không phải cái nào cũng khiến Mộ Dung Tô suy tính sao?

Thật không biết nếu Mộ Dung Tô nghe được câu này sẽ có cảm tưởng gì, đoán chừng sẽ phát điên thôi!

Cầm tay Phong Huyết Lân từ từ bước chậm trên đường nhỏ, cẩn thận hồi tưởng về người của tam đại sơn trang lúc tụ hội ở Vân Hồ.

Thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc thanh cao kiêu ngạo, tự cho mình siêu phàm

Trang chủ Vũ Văn sơn trang Vũ Văn Thiên Hàm như ánh mặt trời sáng chói, lại có chút cảm giác tà mị, lần đầu tiên nhìn thấy hắn mình liền quy hắn thành người nguy hiểm

Trang chủ thiên hạ đệ nhất sơn trang Sở Dạ Minh là người vô cùng lãnh khốc, cả người bốc khí lạnh, rất ít nói chuyện, người này, thực lực không bình thường, cũng là phần tử nguy hiểm!

Nếu quy làm thù hạ của Phong Huyết Lân, rốt cuộc là sơn trang nào có thể? Nên chọn giữa Vũ Văn sơn trang và thiên hạ đệ nhất sơn trang.

Mặc dù không biết rốt cục thực lực Bách Hoa sơn trang như thế nào, nhưng xét hành động và tính tình của thiếu trang chủ Hoa Huyền Trúc mà nói, không giống người Phong Huyết Lân giáo huấn.

Mà Vũ Văn sơn trang cùng Sở Dạ Minh. . . Nàng cũng phán đoán không dễ.

Còn nói, Vân Hồ tụ hội, chín người tới thăm hỏi. . . Hồi ức quay trở lại.

"Thì ra là Vũ Văn sơn trang, phu quân thật có bản lĩnh." Lúc Vũ Văn Thiên Hàm vào thuyền, đáng lý ra nên ở ngoài thuyền mà truyền ngôn vào với nhóm người mình, nhưng lúc hắn hành lễ lại có chút cung kính, lực mặc dù không rõ ràng, dĩ nhiên đã đủ để Cổ Nhược Phong đoán được! Nàng cũng không cho rằng chỉ bằng bản thân mình làm vài ba sự kiện mà nhận được sự cung kính của thù phủ đệ nhất thiên hạ, nàng lại càng không cho rằng khi ấy chỉ bằng mượn tên phủ Huyết vương mà khiến cho người ta hành lễ!

"Quả nhiên là Phong nhi quan sát rất cẩn thận." Phong Huyết Lân thưởng thức mà lại kiêu ngạo nói, Cổ Nhược Phong đúng là nương tử của hắn!

"Làm sao mà chàng làm được?" Điểm này lực làm nàng cảm thấy rất hứng thú, muốn cho thù phủ đệ nhất cúi đầu xưng thần, không phải chuyện đơn giản, ngay cả Mộ Dung Tô cũng chỉ có thể lôi kéo.

“Vũ Văn Thiên Hàm có linh lực.”

“Giống như quốc sư Thiên Tâm vậy?”

“Ừm.”

“Chàng đối với hấn cũng giống như đối với quốc sư vậy sao?” Loại này, chắc thôi miên giống như trong huyết tộc đi.

“Không phải. Đoán một chút!” Hôm nay Phong Huyết Lân rất có hứng thú muốn khoe khoang mấy sự tình mà hấn đặc ý.

Cổ Nhược Phong bắt đầu đi lắc đầu, sao nàng cảm giác người ở trước mặt nàng càng ngày càng trẻ nít rồi chứ?

“Thật ra thì ta cũng không biết, hai năm trước đột nhiên hấn xuất hiện, nhận ta làm chủ nhân. Rất cung kính.”

Nói như vậy Cổ Nhược Phong liền biết, giống như Vũ Văn Thiên Hàm là người đứng trên đỉnh cao nếu không có nguyên nhân trọng yếu, tuyệt đối sẽ không cung kính nhận chủ, hơn nữa, người này vẫn mặc cho người khác khi dễ Huyết vương! Vũ Văn Thiên Hàm nghiêm túc!

“Theo giải thích của hấn, ta vốn là qđ chủ tử của Vũ Văn gia.”

“Vũ Văn gia? Ý của hấn có nghĩa hấn là gia thần của chàng?”

“Ừm, đại ý chính là như vậy.”

“Hấn chỉ nhận một mình chàng làm chủ nhân, mà không phải đám người Mộ Dung Tô, xem ra, có liên quan đến linh lực.” Cổ Nhược Phong giống như hiểu rõ gốc đầu, “Ta nghĩ nhất định là Vũ Văn gia có năng lực dự đoán người tồn tại giống như quốc sư.”

“Đúng, mỗi đời gia chủ Vũ Văn gia đều có năng lực dự đoán. Nhưng, chỉ khi gia chủ từ vong mới có thể truyền cho đời sau! Hiện giờ gia chủ chân chính của Vũ Văn gia chính thức là Vũ Văn Uyên, phụ thân của Vũ Văn Thiên Hàm, ước chừng hai năm trước chính hấn đưa ra lời tiên đoán.”

“Ý của Vũ Văn Uyên là chàng chính là chủ nhân của Vũ Văn gia?”

“Ta cũng không rõ ràng lắm, Vũ Văn Uyên qđ chỉ nói là chuyển thế.”

“Chuyển thế? Thế tại sao mười tám năm trước khi chàng sinh ra hấn không dự đoán được?”

“Vũ Văn gia có một linh thạch, truyền thuyết mỗi khi chủ nhân xuất hiện mới có thể phát ra ánh sáng. Mà linh thạch sáng lên thật sự chừng hai năm trước.”

“Ách...” Cổ Nhược Phong cổ quái nhìn Phong Huyết Lân, hấn không phải, cũng là xuyên qua mà đến nhưng đã mất trí nhớ chứ?

“Bộp!” Bàn tay Phong Huyết Lân nhẹ nhàng vỗ lên đầu Cổ Nhược Phong: “Nghĩ cái gì! Hai năm trước lực lượng của ta mới đủ để cho linh thạch cảm ứng được.”

Trong nháy mắt, ba đường vạch đen từ trên trán trượt xuống, Cổ Nhược Phong cảm thấy gần đây đầu óc mình càng ngày càng “ơ trí” rồi, lại nghĩ tới chuyện đó... Nhưng nói đi nói lại, cũng không phải là không thể! Ừ, chính là như vậy.

Đang nói chuyện, một đoạn đường cũng nhanh rồi khỏi đầu rồi.

Đột nhiên, Phong Huyết Lân xoay người một cái, đối mặt với Cổ Nhược Phong, đưa tay Cổ Nhược Phong lên mặt nạ của mình, mang theo tay nàng, trong ánh nhìn chăm chú ngó kinh ngạc của Cổ Nhược Phong chậm rãi lấy mặt nạ màu bạc xuống: “Ta muốn để cho nàng thấy đầu tiên.” Từ sự kiện này về sau, cho dù là dung mạo của mình cũng không để cho người khác nhìn qua!

Mặt nạ rơi xuống, một nửa dung nhan tuyệt thế cũng bại lộ trong không trung, xuyên qua không khí mỏng manh, chiếu vào trong mắt Cổ Nhược Phong, khắc vào trong lòng nàng, rồi cuộc cũng không có cách nào xóa đi.

Vốn bị vết sẹo xấu xí bao trùm mặt, mắt, qđ giờ phút này tươi sáng như thế, chói mắt như vậy hiện ra ở trước mặt nàng.

Vẫn cho là một người tà mị như thế sẽ có một đôi mắt xé rách tà mị giống vậy, nhưng mà, nàng nhìn thấy quả thực chân chân thực thực đúng là mắt hai mí, đáy mắt gọn sóng lưu chuyển, là phong tình không thể nói hết! Tà mị giống nhau, lại mang theo ánh mắt trời, dẫn theo chút thanh thuần.

Chân mày chạm tóc mai, tuấn dật vô song, lỗ mũi cao thẳng, vừa đứng, gương mặt, mỗi một chỗ đều tinh xảo vô song như thế, làm cho người khác chú ý như vậy!

Một tay lấy mặt nạ mang lên trên mặt Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong gần như giận dữ hét: “Về sau không có lệnh của ta, không cho phép tháo mặt nạ xuống!” Đây là người sao? Được rồi, nàng thừa nhận hấn khác thường so với người bình thường! Nhưng dung mạo này của hấn! Nàng đã gặp qua tộc người hút máu, hoàn toàn không có ai có thể so sánh cùng hấn! Hấn chính là yêu nghiệt trời sinh! Không được không được, dung nhan nam nữ đều xoi tuyệt đối không thể xuất hiện trước mắt thế nhân, như vậy sẽ gieo họa cho dân chúng! Đúng, sẽ gieo họa cho dân chúng! (Từ Nguyệt: Cổ Nhược Phong, chính là một người tốt? Lại có thể nghĩ tới chuyện có thể gây họa cho dân chúng sao? Liền giả bộ bên ngoài! Định độc bá Phong Huyết Lân cứ

việc nói thẳng! Các vị độc giả thân ái: Nhất định! Cổ Nhực Phong, sao có thể như vậy! Kháng nghị! Kháng nghị! Phong Huyết Lân là người của mọi người! Không thể độc chiếm! Mắt Cổ Nhực Phong trầm xuống, áp lực phát ra: Ai dám có ý kiến! Từ Nguyệt: thỉnh thoảng gõ chữ đi, mọi người chịu đựng chịu đựng! Nhất định chịu đựng!)

Phong Huyết Lân buồn cười nhìn Cổ Nhực Phong bá đạo tuyên bố, ôn nhu cười: “Được.”

Nhìn nụ cười cho dù mang mặt nạ lạnh vẫn chói mắt như cũ này, Cổ Nhực Phong u buồn, sau đó bạo phát: “Về sau ngay cả cười cũng không được!”

“Được được, không cười.” Bà vai Phong Huyết Lân lay động, cực kỳ vất vả nín chặt đôi môi.

“Chủ tử, mấy người đuổi ra ngoài hôm qua đã trở lại vương phủ rồi, còn mang theo thánh chỉ.” Si cau mày thông báo, hẳn thật sự không muốn quấy rầy hai vị chủ tử vào thời khắc này, ông trời ạ, lần sau thiên lôi chém ta hôn mê đi! Đúng là hẳn không thể không đến! Ai bảo hẳn thua! Hôm qua cũng không biết những người đó là tai mắt của Mộ Dung Tổ, chỉ cho là giống như thị vệ trong cung, vậy mà hôm nay bọn họ cầm theo thánh chỉ, vậy thì không thể chạy! Nhưng là, vì sao hẳn vừa rút lại ngẫu nhiên rút phải thẻ ngăn nhất? Si vô cùng ai oán nhìn trời...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Bi kịch của Mị chân chó

“Hà? Mang theo thánh chỉ?” Chân mày Cổ Nhực Phong khẽ nhíu, những người đó thật có can đảm. Cùng Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, trong mắt là ý cười nồng đậm.

Si ở một bên rung mình một cái, sao đột nhiên hôm nay trở lạnh vậy? Ngẩng đầu, ánh mắt trời trên cao chiếu rọi rờ...

Sau một khắc đồng hồ, Si im lặng đi theo sau Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân, nhìn trời, nhìn đất, ngắm hoa, ngắm cỏ, thỉnh thoảng liếc mắt qua hai người đang nhàn nhã di chuyển phía trước.

“Si, sao còn ở đây? Mọi người ở sảnh chính không chờ được nữa.” Mị như một trận gió nhẹ thổi tới, mặc dù ngoài miệng nói giống như thúc giục, nhưng giọng điệu vẫn là vui sướng khi người khác gặp họa, đáng để cho bọn chúng chờ, bọn chúng cho rằng bọn chúng là ai, mang theo thánh chỉ là giới lắm sao, phủ Huyết vương là nơi chúng có thể làm loạn sao? Tốt nhất là chủ tử nên di chuyển một vòng quanh vương phủ đi, cho bọn chúng tức chết!

Si nhìn khuôn mặt Mị lạnh viết rõ ràng: “Tiếp tục đi, tiếp tục đi, tiếp tục từ từ đi dạo đi”, khóe miệng giật giật, cuối cùng tiếp tục bình tĩnh, mạnh mẽ hạ quyết tâm: “Về sau cũng phải giống như Mị vậy! Dạo này, phúc hắc là vương đạo!”

“Sao ngươi lại chạy đến đây hả?” Si đến gần Mị, hỏi, mới vừa rồi lúc rút thăm nhìn về mặt khăn trương của một đám kia, sợ mình rút phải thẻ ngăn! Mà sao, hiện tại thấy chủ tử không nổi giận, liền đến xem náo nhiệt?

Mị liếc mắt xem thường: “Nơi đó quá nhàm chán, cảm một thánh chỉ liền tự cho đại gia đây là đúng rồi, mặc kệ bọn chúng!”

“Ngươi đến đây tránh nạn?” Si khinh thường nói, Mị ghét nhất loại người tự cho là đúng, để cho hẳn ở chung với những người đó còn không bằng ném hẳn vào trong rừng sâu núi thẳm.

“Ách...” Mị sờ sờ mũi, liếc nhìn chủ tử trước mắt, thoáng nhích đến gần Si, hạ thấp giọng, “Ôi, ngươi có phát hiện chủ tử có gì không đúng không?” Vừa rồi là lần đầu tiên hẳn cảm nhận thấy không khí bất đồng giữa hai người.

“Ừm” Si gật đầu, hẳn cũng cảm thụ sâu sắc đến nơi đến chốn, đối với chủ tử đây là chuyện tốt.

“Haizz... Ta nói ngươi này cộc gỗ có thể có chút thú vị được không, bát quái chút đi?” Mị thật sự hết chỗ nói rồi, Si này, cả người cả ngày nghiêm túc cung kính, để cho hẳn nở nụ cười giống như lấy mạng hẳn vậy. Được rồi, hẳn thừa nhận Si đã chết, bây giờ là quý.

“Ngươi sống quá lâu nên nhàm chán rồi hả? Chuyện bát quái của chủ tử ngươi cũng dám nói!” Si dùng ánh mắt ra hiệu với Mị rằng Cổ Nhực Phong đang nhìn bên này.

“Xoẹt!” Thoáng một cái Mị lạnh liền đứng thẳng tắp, sau đó, giống như chân chó chạy lên: “Chủ tử, những người đó mang theo thánh chỉ tới đây, nếu người không muốn đi, tiểu nhân trở về luôn?”

Kết quả là, ba người ở đây tuyệt đối im lặng, một trận gió thổi qua, vạch đen bay đầy trời...

“Tiểu tử tốt, có quyết đoán!” Cổ Nhực Phong tán thưởng gật đầu một cái, “Ngươi trở về đi.”

“Ách... Chủ tử...” Mị chợt phát hiện ra hẳn chân chó sai lầm rồi... Thánh chỉ là tự mình có thể trở về sao? Vậy không lâu đồng nghĩa với hai chữ —— kháng chỉ!

“Chủ tử, mặc dù hiện tại tiểu nhân trên không lớn, dưới không nhỏ, nhưng nhỏ như thế nào cũng là người của ngài không phải...” Nhỏ kháng chỉ cùng với lớn kháng chỉ...

Lời còn chưa dứt, Mị cũng cảm thấy trong nháy mắt nhiệt độ chung quanh giảm xuống mười mấy độ, gió lạnh thổi mạnh! Giương mắt liếc nhìn, chỉ thấy chủ tử Phong Huyết Lân đang dùng ánh mắt nham hiểm nhìn mình chăm chăm

Nhớ lại... “Nói như thế nào thì nhỏ cũng là người của ngài không phải...” Không sai nha, Mị hẳn chính là người của chủ tử Cổ Nhược Phong nha!

Chỉ là, nhìn Phong Huyết Lân giống như muốn ăn thịt người vậy, à không, ánh mắt ăn quỷ, được rồi, hẳn sai lầm rồi, hu hu hu hu... Chủ tử Phong Huyết Lân thật bá đạo!

“Ha ha... ha ha... Nhỏ có ý là nói như thế nào thì nhỏ cũng là... của chủ tử Phong” Người nha...

Lời còn chưa dứt, nhiệt độ lại giảm mạnh mười mấy độ! Phong Huyết Lân đúng là muốn giết người rồi...

Hu hu hu... Vì sao chủ tử Cổ Nhược Phong lại cấp cho chủ tử Phong Huyết Lân họ “Phong”? Ta đây muốn biểu đạt là của chủ tử Phong Huyết Lân... (T_T)

“Nên đi nhìn một chút.” Cổ Nhược Phong đúng lúc lên tiếng, trước khi Phong Huyết Lân còn chưa ra tay đánh bay Mị.

Nhiệt độ ấm lại, đôi mắt cảm kích của Mị nhìn về phía Cổ Nhược Phong, nội tâm cúng bái: “Chủ tử, ngài thật là cứu tinh của thuộc hạ!”

Chỉ một giây sau, Mị lại cảm nhận được lqđ uy hiếp mạng quỷ, hơi nghiêng đầu, quả nhiên là chủ tử Phong Huyết Lân đang mạnh mẽ nhìn mình chăm chăm

Đầu co lại, “Vèo” một tiếng núp ở phía sau Si, hu hu hu, chủ tử Phong Huyết Lân thật là khủng khiếp! (>__

Nắm thật chặt tay Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong im lặng liếc Phong Huyết Lân một cái, cái này cũng so đo?

Phong Huyết Lân lấy một vẻ mặt tương đối ai oán, hẳn nói hẳn là người của nàng...

Trải qua chuyện của Mị như vậy, đợi đến lúc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đến sánh chính, ước chừng gần hai trăm thị vệ đã đợi đến sắp nóng nảy rồi. Chỉ là vẫn không có ai dám làm gì. Nhưng mà, người phủ Huyết vương quá mức phách lối! Nhóm người mình cảm thánh chỉ do hoàng thượng đích thân hạ xuống mà đến, bọn họ làm vậy chính là kháng chỉ! Nhất định phải bẩm báo lại hoàng thượng, khiến cho bọn họ đẹp mắt!

Hừ, phủ Huyết vương, mình chính là thay hoàng thượng làm việc, tới giám thị! Các người dù là Vương gia vương phi cũng không làm gì được chúng ta!

Phong Huyết Lân ngồi trên ghế chủ vị, kéo Cổ Nhược Phong ngồi trên đùi hẳn, hai người thân mật vô cùng, khiến người ngoài ghen chết.

Nhưng mà, xem ra những thị vệ này, hoàn toàn coi như không nhìn thấy màn xích lô này, khiêu khích!

Huyết vương là ai? Còn không phải bình thường để mặc cho mấy ca đây khi dễ? Còn đáng đáp Huyết vương phi quả thực không tồi, đến lúc đó...

Cổ Nhược Phong giương mắt nhìn mấy người phía trước lộ ra ánh mắt tham lam thô bỉ, sâu trong đáy mắt thoáng tia chán ghét, thứ người như thế, nàng tin tưởng bọn chúng sẽ chết rất thảm.

Sát khí trong mắt Phong Huyết Lân sôi trào lên, bọn chúng thật sự chán sống, lại dám nảy ra ý nghĩ muốn Phong nhi của hẳn!

“Huyết vương, chúng ta phụng mệnh lqđ hoàng thượng ra lệnh tới đây bảo vệ phủ Huyết vương, đây là thánh chỉ!” Người dẫn đầu hạ hê giờ miếng vải tơ lụa màu vàng sáng trong tay lên, một đôi mắt chuột xoay chuyển, mới vừa rồi lúc tiến vào hẳn liền thấy đại môn kia đúng là chế tạo từ gỗ lim, bên trong rải đá xanh tốt nhất, trong sân đều là danh hoa quý thảo *, xem ra Huyết vương phi rất có tiền! Nếu bản thân mình khiến cho nàng theo mình, không chừng còn có thể lấy được bao nhiêu chỗ tốt! Nữ nhân thôi, còn không phải như vậy!

(*) danh hoa quý thảo: hoa nổi tiếng cô quý hiếm

Một tay Cổ Nhược Phong ôm lấy cổ Phong Huyết Lân, một tay vuốt ve khuôn mặt bên ngoài lớp mặt nạ, ý bảo hẳn không nên tức giận.

Nhìn càng lúc Phong Huyết Lân càng phát ra ánh mắt giận dữ, bắt đầu đi lác đầu, lại gần lỗ tai của hẳn nhẹ giọng nói ra: “Tức giận tổn thương thân thể, ta sẽ đau lòng.”

Phong Huyết Lân hơi sùng sốt, tiếp theo chính là tràn đầy hạnh phúc, nàng nói nàng sẽ đau lòng...

“Si, an bài chỗ ở cho bọn họ.” Cổ Nhược Phong nói với Si, mục đích nàng và Phong Huyết Lân tới đây không phải vì bọn họ.

“Dạ, chủ tử.” Si cung kính trả lời. Si Mị Vồng Lượm cùng lũ quý đều gọi hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân là “Chủ tử”, cho nên, mấy thứ thánh chỉ, hoàng đế kia, đối với bọn họ chính là mây bay, người chết thành quỷ, người muốn lấy cái gì để uy hiếp khuất phục lqđ bọn họ?

“Ngươi!” Người cầm đầu tức giận, đây là thái độ gì! Dù sao bọn họ cũng là phụng chỉ mà đến!

“Thế nào, có phải ngươi không muốn ở đây? Đi cũng tốt, bản vương phi tuyệt đối không ngăn cản ngươi.” Cổ Nhực Phong nói rất nhàn nhả, tức đi giận đi, ngươi tức giận chúng ta mới vui về.

“Hừ!” Vung ống tay áo, dẫn thủ hạ đi theo Si. Ai sợ ai, đến lúc đó xem ta vạch tội các ngươi trước mặt hoàng thượng như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Trêu ghẹo mắt chuột

“Chủ tử, Lý Văn tới.” Võng đi đến, cung kính hồi báo.

“Chủ tử, hạ nhân đã tập trung ở cửa.” Lượng đi vào theo.

“Mang vào.” Giọng nói của Cổ Nhực Phong đầy uy nghiêm, khiến cho hạ nhân đứng ở cửa vừa vặn có thể nghe thấy, quay đầu, nhẹ nhàng nói với Phong Huyết Lân: “Đây là người mà Si Mị Vồng Lượng đã chọn hôm qua, phu quân nhìn xem có người nào hợp ý chàng hay không.”

Phong Huyết Lân khẽ vuốt tóc Cổ Nhực Phong: “Phong nhi lại thay ta suy nghĩ.”

Vừa nói chuyện, hạ nhân bên ngoài đều đã tiến vào, vừa đứng ba mươi người, nam có nữ có già có trẻ có, cộng thêm Lý Vũ nữa là ba mươi một người.

“Gặp qua Vương gia, Vương phi.”

Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân đi qua quan sát từng người một, quả nhiên tất cả đều là người tài giỏi, nhìn ánh mắt của một người có thể biết được tích cách nhân phẩm của hắn.

Cùng Cổ Nhực Phong liếc mắt nhìn nhau, đã biết rõ suy nghĩ trong lòng của đối phương, giọng nói lạnh lùng của Phong Huyết Lân vang lên: “Đứng lên đi.”

Nghe vậy trong lòng ba mươi một người đều cảm thấy chấn động, xem ra vị Huyết Vương này không hề yếu đuối giống như trong lời đồn.

“Ta mặc kệ trước kia các ngươi có thân phận gì, nhưng các ngươi đã là người của Huyết Vương phủ, Bản vương chỉ có một yêu cầu, đó là phải trung thành với Huyết Vương phủ, Lý Vũ.”

“Vương gia có gì phân phó?” Lý Vũ cung kính cúi đầu.

“Ngươi đảm nhiệm chức quản gia của Vương phủ, đi an bài cho những người khác một chút.”

“Vâng.” Lý Vũ cũng không từ chối, đồng ý, tất cả hành động của hắn giống như hắn vốn đã là quản gia của Vương phủ!

“Người mà Phong nhi chọn quả nhiên đều là người tài giỏi.” Phong Huyết Lân cười khẽ.

“Si Mị Vồng Lượng vẫn có chút năng lực này.” Đã sống ở kinh thành này trên trăm năm, chỗ nào cũng nhúng tay vào, ai có thể dùng ai không thể dùng còn không biết, vậy khi đó sẽ không cần làm quỷ rồi.

“Có muốn đi nơi nào chơi không?” Hắn biết nàng tới giờ cũng mới có nửa tháng, càng không thể nào đi ra ngoài, nhưng những nơi mình đi qua vẫn còn quá ít.

“Còn chưa có chơi đùa xong.” Cổ Nhực Phong tiếp nhận một đĩa điểm tâm tinh xảo do Mị dâng lên, ôm vào trong ngực, lấy một miếng đưa tới miệng Phong Huyết Lân.

“Vẫn chưa xong?” Phong Huyết Lân bày tỏ nghi vấn sau đó há mồm ăn điểm tâm, ừ, bánh ngọt này không tệ.

“Dĩ nhiên, chơi đùa vui như vậy làm sao có thể kết thúc sớm thế được?” Nói xong cũng nhét vào miệng mình một khối điểm tâm, tay nghề của mấy tên tiểu quỷ kia càng ngày càng tốt.

“Thật là xảo quyệt.” Phong Huyết Lân sùng nịnh sờ sờ đầu Cổ Nhực Phong, lại há mồm cắn miếng điểm tâm trên tay Cổ Nhực Phong. Hắn còn tưởng rằng nàng sẽ xử lý những người đó sau, không nghĩ tới bây giờ liền tính toán muốn bọn hắn đẹp mặt.

“Đây là Huyết Vương phủ địa bàn của ta, muốn càn quấy, còn phải xem ta có đồng ý hay không, bọn hắn đã có bản lãnh hung hăng này, vậy cũng cần phải chuẩn bị chịu phạt cho tốt.” Cổ Nhực Phong ôn nhu nói, lời này nói ra cũng rất là vô tình. Những người này đã đợi ở Huyết Vương phủ mấy chục

năm, làm mưa làm gió đã lâu, cũng bắt nạt Phong Huyết Lân không ít, coi như hiện tại bọn họ có cầu xin nàng ban chết, nàng cũng tuyệt không cho! Một khắc khi bọn họ bước chân vào Huyết Vương phủ, căn nhà giam kia cũng đã bắt đầu được chuẩn bị, vốn là nàng còn nghĩ bảo thủ này như thế nào, bây giờ thì tốt rồi, bọn hắn tự động đưa tới cửa, nếu như nàng không báo thù cho tốt vậy chẳng phải sẽ có lỗi với bọn họ, chẳng phải càng có lỗi với tâm sức của Mộ Dung Tô sao?

Đến đây, nội tâm phức tạp của Cổ Nhược Phong vẫn chưa hoàn toàn được khai phá nay bởi vì Phong Huyết Lân mà bạo phát ra rồi.

“Phong nhi thích là được.” Phong Huyết Lân cũng không biết Cổ Nhược Phong có suy nghĩ này, chỉ cho rằng là nàng không quên những người đó làm càn trong Huyết Vương phủ.

“Tránh ra! Ta muốn nói chuyện với Vương gia!” Rốt cục Thị vệ trưởng mắt chuột* nào đó cũng ‘từ từ đi đến’.

*mắt chuột: mắt tí hí.

Trải qua ‘tầng tầng lớp lớp trở ngại’, rốt cục hắn cũng vọt được vào phòng khách.

“Có chuyện gì?” Cổ Nhược Phong nổi giận, một người thị vệ cũng dám xông vào phòng khách?!

“Hồi Vương phi, thuộc hạ thất trách*!” Si vội vàng nhận tội.

*thất trách: không làm tròn bổn phận

“Nếu biết thất trách, vậy thì tự mình đi lãnh phạt!” Cổ Nhược Phong vô tình nói ra những lời này, cũng không quản lão thị vệ trưởng mắt chuột kia xông vào trước.

“Thuộc hạ tuân lệnh!” Nói xong, Si để cho lũ quỷ bên ngoài đi vào, mang theo băng ghế dài, còn bản thân mình rất phối hợp nằm ở phía trên, một bản tử đánh, một roi quất, cả hai cùng đồng thời đánh xuống.

“Bốp! Bốp!” Tiếng động vang vọng khắp phòng khách, có thể thấy được lực xuống tay không nhẹ! Một hai lần, quần áo phía sau lưng của Si đã bị nghiền nát, máu thịt lẫn lộn, quần áo trên mông lại càng đồng dạng với máu, còn kém không được vớt ra từ trong biển máu.

Thị vệ trưởng mắt chuột trừng to mắt nhìn một màn này, trong lòng hung hăng co rút một phen, Huyết Vương phi này thật là quá ác độc, đối với thuộc hạ trung thành của mình cũng xuống tay nặng như vậy! Vậy...

Cuối cùng, Si hoàn toàn ngất đi, cả người không còn một chút khí lực, máu tươi ‘tí tách’ từ trên người chảy xuống, nhuộm đỏ cả băng ghế dài, chảy đầy đất.

“Đẫn đi, không cho phép dùng được, ba ngày không cho ăn cơm!” Giọng nói vô tình phát ra từ trong miệng Cổ Nhược Phong, quanh quẩn trong không khí, quần quít bên tai Thị vệ trưởng mắt chuột, ông ơng, trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh hôm qua Lý cô cô tự tiện xông vào tân phòng, ham muốn mồm quan trên đầu Huyết Vương phi, Huyết Vương phi không ngần đầu liền đem tay nàng chém xuống, còn rơi đến nơi cách đó một trượng! Cũng là không cho dùng được, ba ngày không cho ăn cơm!

Toàn thân khẽ run rẩy, tình cảnh trong đầu thay đổi, ở lễ đường ngày đại hôn, Huyết Vương phi ở trước mắt Hoàng thượng cũng có thể không chớp mắt liền lấy đầu Tân khoa trạng nguyên Nguyễn Văn Thanh!

Huyết Vương phi này, căn bản không phải là người mà mình có thể chọc được! Nghĩ đến đó, hai chân của thị vệ trưởng mắt chuột liền mềm nhũn ra, chỉ kém là chưa có ngã xuống trên mặt đất.

“Đúng rồi, ngươi, xông vào đây có chuyện gì?” Cổ Nhược Phong nhấn mạnh chữ ‘xông’, cho dù là ai nghe thấy cũng đều hiểu, nếu không đưa ra một lý do hợp lý, vậy thì cần suy nghĩ cần nhắc cái mạng nhỏ của ngươi đi!

“Vương... Vương phi... tiểu nhân, tiểu nhân tới là vì người vừa rồi lại, lại đem mấy người tiểu nhân an bài vào Vương phủ, trong viện vắng vẻ nhất... Tiểu nhân nghĩ, làm thị vệ thì phải bảo vệ cho Vương phủ, tại sao lại có thể cách quá xa chỗ ở của Vương gia Vương phi, cho nên...” Càng nói càng thuận, hắn cảm thấy lý do này quá tốt! Xem đi, vì nghĩ đến an toàn của Vương gia và Vương phi, nhiều quan tâm, nhiều phụ trách!

“Vương phủ của bốn Vương phi không cần các người bảo hộ.” Một câu nói liền đem ‘mắt chuột’ đánh vào địa ngục lần nữa.

“Không cần, không cần, không cần...” Trong đầu mắt chuột không ngừng quanh quẩn ba chữ kia...

“Bốn Vương phi để cho Si an bài chỗ dùng chân cho các người chỉ là vì đạo thánh chỉ kia, nếu các người không muốn ở nơi đó, vậy cũng được mời các người rời đi.” Cổ Nhược Phong cực kỳ ôn nhu nói ra những lời này, ý tứ cực kỳ rõ ràng, từ nay về sau, hơn hai trăm người các người ngoan ngoãn đứng ở trong viện tối kia cho ta, không cho phép ra ngoài nửa bước, nếu như bị phát hiện ra vậy thì liền đuổi khỏi Vương phủ!

“Này, chuyện này...” Mắt chuột tròn tròn mắt, nhưng hắn có thể nói gì sao? Một bên là thánh chỉ, một bên là Huyết Vương phi, người nào hắn cũng không đắc tội nổi, xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán: “Tiểu nhân, tiểu nhân xin được cáo lui trước.”

“Chậm đã.” Cổ Nhược Phong vuốt vuốt ngón tay thon dài của Phong Huyết Lân, gây họa liền muốn tính rồi đi như vậy? Không dễ thế đâu!

“Không biết Vương phi còn có chuyện gì?” Nội tâm mắt chuột đau khổ, để cho ta trở về đi, coi như viện rách nát ta cũng nhận rồi!

“Người thân là một hạ nhân, không hiểu quy củ xông loại vào phòng khách, Huyết Vương phủ này khi nào lại không có quy củ như vậy!” Cổ Nhược Phong tròn tròn đôi mắt, trong nháy mắt liền biến thành bộ dạng trước khi trừng phạt Si, “Người tới! Gia pháp hầu hạ!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Thánh chỉ đến.

Quý quái tốc độ phi thường nhanh mang vào một chiếc băng ghế dài, chính là cái ghế mà Si bị phạt! Trên mặt vẫn đầm đìa máu đỏ chói mắt!

“May mà ta còn chưa mang đi tẩy rửa, bằng không lại phải tẩy rửa một lần nữa rồi.” Vồng nói thầm, âm lượng không lớn không nhỏ vừa vặn để cho mắt chuột có thể nghe thấy.

“Tẩy sạch cũng không có việc gì, dưới gầm giường trong phòng kia của ta còn có một cái chưa tẩy rửa, đêm hôm qua đánh mấy chục người, ta đã mệt chết rồi, làm sao còn nhớ đến việc mang nó đi tẩy rửa.” Lượng cực lý tùy ý “an ủi” Vồng, lượng âm lượng cũng vừa vặn truyền vào lỗ tai mắt chuột.

“Bỏn Vương phi muốn bồi Vương gia dùng cơm trưa, nơi này giao lại cho các người giám sát.” Dứt lời, liền kéo Phong Huyết Lân đi đến thiên sảnh, một cái liếc mắt cũng không cho mắt chuột, chỉ còn lại ánh mắt hồi hận cùng sợ hãi của mắt chuột tan trong không trung.

Thiên sảnh, cách đại sảnh không xa, bốn mặt một canh đã được dọn sẵn, bàn hương bay tứ phía, lập tức mang lại một buổi sáng bận rộn cho hai người.

“A! A! A!...” Kèm theo tiếng kêu bi thảm khăn khăn của mắt chuột, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ăn một cách say sưa ngon lành.

“Phu quân, ta cảm thấy tiếng thét này không tệ.” Cổ Nhược Phong gấp một khối đậu hũ kho tàu lên, chắc chắn, ăn ngon!

“Ừ, nếu nàng thích liền nói với bọn họ, về sau mỗi ngày đều cho nàng nghe?” Phong Huyết Lân cười nói.

Chiếc đĩa rung rung một chút, Cổ Nhược Phong bình tĩnh lắc đầu: “Hay là thôi đi.” Mỗi ngày đều nghe, vậy Huyết Vương phủ này còn không thành Lệ Quý phủ sao? Loại chuyện tình làm giảm đẳng cấp này nàng không làm!

“Nàng tính xử lý bọn hần như thế nào?” Phong Huyết Lân thật sự rất tò mò rốt cục là Cổ Nhược Phong muốn chơi đùa cái gì, nếu không phải là hiện tại nhìn thấy Si tốt đẹp không chút tổn hao gì đứng ở một bên, hần cho rằng nàng đùa thật rồi. Coi như bàn từ kia đánh vào người là thật, cho dù Si là quý, nhưng cũng cảm thấy đau đớn, huống chi là chảy nhiều máu như vậy. Nhưng mà, bây giờ xem ra, khẳng định là Cổ Nhược Phong đã làm gì đó để cho Si không bị thương, lại vẫn làm ra cảnh tượng như vậy.

“Cuộc sống này rất dài, dù sao cũng phải có người tới để cho chúng ta tiêu khiển chứ?” Cổ Nhược Phong tà ác cười, giống như ác quỷ bò ra từ trong địa ngục, lại cứ mang theo nụ cười của thiên sứ.

“Chính xác.” Phong Huyết Lân gật đầu. “Nhưng mà, qua một thời gian ngắn nữa ta muốn đi Hiến Viên vương triều, nàng đi cùng chứ?”

“Chuyện về vòng tay huyết ngọc kia?” Nghĩ đến nét mặt của hần lúc đó, Cổ Nhược Phong khề cau mày, nàng luôn có cảm giác khó hiểu, cảm thấy được đoạn đường đến Hiến Viên vương triều này nhất định không bình yên.

“Ừ, chiếc vòng tay kia không gọi là vòng tay huyết ngọc, nó vốn thuộc về Vũ Văn gia, nói đúng hơn, là thuộc về ta. Là kiếp trước ra đã đem vòng tay đó ban cho gia chủ của Vũ Văn gia.”

“Vậy tại sao lại không gọi Vũ Văn Thiên Hàm qua?” Nếu là của Vũ Văn gia, theo lý là Vũ Văn Thiên Hàm phải đi xử lý, khi nào thì làm phiền đến đại gia như hần đi làm rồi hả?

“Vòng tay này gọi là vòng tay quý, năm trăm trước liền mất tích từ Vũ Văn gia, ta cũng là thấy được từ trên sách sử của Vũ Văn gia. Trong đó chỉ ghi lại nó gọi là vòng tay quý, do chủ nhân của Vũ Văn gia ban tặng, về phần có tác dụng gì, thì không thấy ghi.”

“Ba ngày sau lại mặt chúng ta liền lên đường.” Nếu cái vòng tay quý này thần bí như vậy, Cổ Nhược Phong phỏng đoán nếu tìm ra được bí mật của vòng tay quý, cũng sẽ hiểu rõ thân phận của Phong Huyết Lân. Lại mặt ba ngày sau mình nhất định phải đi, nơi đó nàng còn có chuyện chưa làm xong.

“Thật ra thì không vội.” Hần không nghĩ nàng lại nôn nóng như vậy, bọn hần còn vừa mới đại hôn.

“Chẳng lẽ phu quân chê ta phiền toái.” Cổ Nhược Phong nhíu mày, cố ý nói.

“Ta nào dám?” Phong Huyết Lân tà tà cười một tiếng, mập mờ không rõ ràng nói.

"Chủ tử, trong cung cho người đến truyền thánh chỉ." Lý Vũ đi vào, cung kính nói, hiện tại hần là quản gia của Huyết Vương phủ, chưa tới thời gian nửa ngày, đã tương đối nắm rõ các quy củ của Vương phủ, dĩ nhiên quy củ này là do Sĩ theo ý tứ của Cổ Nhượng Phong quy định ra, cũng đã được Cổ Nhượng Phong gật đầu đồng ý.

Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lâm liếc mắt nhìn nhau, đều thấy sự sáng tỏ từ trong mắt đối phương.

"Phong nhi muốn đi sao?" Phong Huyết Lâm hỏi, nếu như nàng không muốn, vậy người ở chính sảnh kia không cần phải gấp rồi. Chỉ là, nhìn bộ dạng của Cổ Nhượng Phong, có chuyện tốt như vậy, làm sao nàng có thể bỏ qua?

"Đi thôi, đi xem một chút cũng không sao." Cổ Nhượng Phong đứng lên đầu tiên, bữa cơm trưa này cũng ăn không kém rồi, không biết cái vị trong cung kia đã ăn chưa.

Đại sảnh, gương mặt Vạn công công tức giận cùng không kiên nhẫn, sáng hôm nay Hoàng Thượng phái hai trăm thị vệ đến bảo vệ Huyết Vương phủ, còn truyền khẩu dụ để cho Huyết Vương và Huyết Vương phi vào cung tạ ơn. Không ngờ, đã qua một buổi sáng, mà vẫn chưa thấy bóng người.

Hoàng thượng bắt đầu đi liền phái mình đến đây truyền chỉ, Huyết Vương này thật to gan, vào cung tạ ơn mà còn phải truyền thánh chỉ mới mới đi!

Huyết vương phủ cách khá xa, thời gian mình ở nơi này cũng đã qua trưa, không nghĩ tới Huyết Vương và Huyết Vương phi lại vẫn kéo dài thời gian! Đây là thánh chỉ! Không đợi được!

Vạn công công chỉ cảm thấy mình sắp tiêu, mà nơi này còn không ai chiêu đãi, ngay cả chén nước trà cũng không có! Hần đâu có biết rằng, trong gia quy của Huyết Vương phủ có một điều là: Người trong cung, chưa được chủ nhân cho phép, không thể tiếp đãi!

"Đây không phải là Vạn công công sao?" Cổ Nhượng Phong nắm tay Phong Huyết Lâm đi đến, nhìn đến sắc mặt của Vạn công công, tâm tình thật tốt, gia quy này đặt ra thật quá đúng lúc rồi!

"Này," Vạn công công liếc mắt nhìn Cổ Nhượng Phong một cái, Huyết Vương phi này đúng là người tàn nhẫn! Tình cảnh ở đại hôn hôm qua, hần hồi cung rồi nghĩ đến còn thấy sợ.

"Huyết Vương phi, nô tài tới tuyên chỉ." Thu hồi lại vẻ tức giận cùng lo lắng trên mặt, có chút lấy lòng tiến lên. Nói đùa! Ở trước mặt Huyết Vương phi phá gia chi tử này, hần có mấy cái mạng chứ!

"Hả...? Tuyên cái gì chỉ?" Cổ Nhượng Phong khó hiểu nhìn Vạn công công, vẻ mặt vô tội không giải thích được, giống như nàng thật sự không biết Vạn công công đang nói cái gì, quá đáng hơn, nàng biết rõ ràng Vạn công công cầm thánh chỉ trong tay, không có chút ý định quỳ xuống!

"Này, Huyết Vương phi," Hần có thể nói Huyết Vương và Huyết Vương phi quỳ xuống nghe chỉ sao? Đáp án đương nhiên là không thể! Lăn lộn ở trong cung nhiều năm như vậy, Vạn công công đã sớm luyện được một đôi mắt sáng suốt, Huyết Vương phi này không phải là người hần có thể chọc! Tuy nhiên hần là tâm phúc bên người Hoàng Thượng!

"Hôm qua là đại hôn của Huyết Vương và Vương phi, người và Huyết Vương hai người không tiến cung tạ ơn Hoàng Thượng sao." Nhắc ống tay áo lau mồ hôi trên trán, trong lòng Vạn công công cảm thấy không ổn.

"Phu quân, chúng ta có đi hay không?" Cổ Nhượng Phong quay đầu nhìn về phía Phong Huyết Lâm hoàn toàn bị Vạn công công xem nhẹ.

Lúc này Vạn công công mới phát giác dường như mình đã làm một việc mà Cổ Nhượng Phong không thể dung thứ! Đại hôn hôm qua, Huyết vương phi này đã chính mồm nói, khi dễ Huyết vương, trả lại gấp trăm lần! Minh rõ là...!

"Huyết vương, người xem?" Vạn công công càng cúi thấp thân thể về phía Phong Huyết Lâm, chỉ kém không quỳ xuống ôm lấy đùi Phong Huyết Lâm nói: "Gia, người đáp ứng đi!" Nếu như hần không mời được hai tôn đại thần này trở về, cho dù mình rất được Hoàng Thượng tin tưởng, cũng không tránh được bị chiến tranh làm cho liên lụy!

Phong Huyết Lâm tốt bụng nhìn Vạn công công, cho đến khi hai chân Vạn công công như nhũn ra, đôi mắt gần như hết hi vọng: "Vậy thì đi xem đi." Khi dễ ta? Có Phong nhi ở đây, người cảm thấy có thể khi dễ được sao? Phong Huyết Lâm nhớ lại trong lòng không khỏi cảm thấy đắc ý.

"Xe ngựa đã chờ ở bên ngoài, mời Vương gia và Vương phi lên xe." Vạn công công cúi người vô cùng tôn kính, trong lòng thở ra một hơi, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ rồi. Đôi mắt thâm sâu cúp xuống, vào đến trong hoàng cung, liền cho hai người các người nếm mùi đau khổ! Đám nữ nhân trong hậu cung kia không phải ai cũng ngồi không?!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hoàng hậu ra oai phủ đầu

Trong xe ngựa sang trọng, Cổ Nhược Phong nhàn nhã ngồi, thường thức đồ trang trí lộng lẫy trong xe ngựa, Phong Huyết Lân ngồi bên kia gương mặt buồn bã, tại sao, tại sao, tại sao Phong nhi không ngồi ở bên cạnh mình!

Cuối cùng, cặp mắt vừa lờm, ánh mắt tức giận như muốn ăn thịt người thẳng tắp bắn về phía Vạn công công đang núp ở trong góc, đều tại ngươi! Tại sao ngươi đi theo lên xe!

Vạn công công vốn đã gục đầu lại càng thêm chui người vào trong góc, Huyết Vương này tại sao lại khủng bố như vậy chứ? Trước kia không phải lúc nào hấn cũng lạnh lùng không để ý tới người khác sao?

Cổ Nhược Phong cảm nhận được khí tức quanh người dao động, lúc này mới keo kiệt đem ánh mắt phân chia cho Phong Huyết Lân, người này lại làm sao vậy? Kể từ sáng hôm nay khi biết được năng lực của hấn đã khôi phục, Cổ Nhược Phong liền không ở trước mặt người khác bảo vệ hấn nữa.

Dựa vào năng lực của Phong Huyết Lân, thiên hạ này căn bản là không có địch thủ! Nếu đại thụ đã lớn lên, vậy mình cũng nên hóng mát cho thật tốt. Dung Sa..d.đ.l.q.đ..Dù sao làm việc cũng phải có hồi báo đúng không?

Phong Huyết Lân đương nhiên biết được ý tưởng của Cổ Nhược Phong, trong lòng không khỏi hồi hận một phen, nếu biết như vậy hấn nhất định sẽ không nói cho nàng biết sớm! Nói không chừng ngày mà bọn họ thân mật cũng hiện gần trước mắt rồi, phúc lợi a, phúc lợi! Phúc của hấn lợi cứ giảm bớt một cách đáng thương như vậy! Ánh mắt nhìn Vạn công công càng thêm ai oán....

Vạn công công bị nhìn đến mức trong lòng đầy sợ hãi, tổ tông này lại làm sao vậy?! Mình không muốn nán lại ở chỗ này nữa...Hai vị ở bên ngoài là hai thị vệ ngồi lái xe, hấn cũng không còn cách nào khác mới ngồi ở trong này (ㄟ_ㄟ).

Cổ Nhược Phong nhìn về mặt ai oán của Phong Huyết Lân không khỏi buồn cười, bây giờ nét mặt của người này càng ngày càng phong phú a.

"Xe này không tệ." Cổ Nhược Phong nhìn chằm chằm bàn nhỏ làm bằng gỗ lê trong xe, phía trên để hương nhang cao cấp, còn có trà thượng hạng, đồ của hoàng cung quả nhiên không tầm thường.

"Nếu nàng muốn ta sẽ tặng cho nàng một cái giống như vậy!" Phong Huyết Lân tức giận nói, thù phủ đệ nhất thiên hạ là người của hấn, còn sợ hấn không có tiền sao? Hơn nữa, hấn sở hữu không chỉ có như vậy! Cổ Nhược Phong muốn cái gì hấn đều có thể vì nàng mà lấy ra! Không phải bàn gỗ làm bằng cây lê thôi sao, không phải là một hương nhang đẳng cấp thôi sao? Nếu nàng muốn hấn có thể cho nàng một phòng!

Cổ Nhược Phong trừng mắt nhìn, cuối cùng vẫn lắc đầu một cái: "Của chàng chính là của ta, ta không muốn." Chuyện cười! Gì đó của hấn còn không phải của Cổ Nhược Phong nàng sao? Hấn tốn tiền đi mua xe ngựa hương nhang, tính ra còn không phải là xài tiền của nàng? Xài tiền của mình, nàng đau lòng! Được rồi, nàng chính là vợ vét của cái! (Tứ Nguyệt: lúc mua Vân Hồ Thập Thuyền, một vạn lượng hoàng kim, tại sao không đau lòng chút nào? Cho phép Sĩ dùng không biết bao nhiêu ngân phiếu của Huyết Vương phủ để mua sắm, sao ngươi không nhức nhối một tiếng?

Cổ Nhược Phong: đó là cần thiết, có hiểu hay không? Có hiểu hay không?!

Tứ Nguyệt nói thầm: cũng chỉ là đau lòng cho Phong Huyết Lân ở giữa thôi.

Cổ Nhược Phong liếc mắt, liền nâng lên một nụ cười quỷ dị: như thế nào! Ngươi không phục? Tới a, nếu không đánh một trận? !

Tứ Nguyệt:)

"Ách." Phong Huyết Lân cứng họng, hấn gặp qua tham tiền, nhưng chưa thấy ai tham lam như nàng vậy! Câu nói đầu tiên đã đem toàn bộ tài sản của hấn cuốn đi rồi! Chỉ là. Hấn thích!

Tâm tình Phong Huyết Lân trở nên tốt hơn, không khí trong xe ngựa trong lành rồi, rốt cuộc Vạn công công thở phào một hơi, hấn cho là hấn sẽ phải vinh quang hy sinh ở dưới ánh mắt của Huyết Vương rồi.

Hoàng cung, gần ngay trước mắt, xe ngựa chạy qua cửa cung, đến dọc đường hậu cung thì đổi thành cỗ kiệu, cuối cùng chỉ có thể xuống dưới đi bộ.Dung Sa

Đối với lần này, Cổ Nhược Phong tương đối bất mãn, mặc dù nàng biết cỗ đại này bá vương chuyên chế như vậy, nhưng mà, nàng vẫn khó chịu như cũ.

Phong Huyết Lân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút mệt mỏi vì đi bộ của Cổ Nhược Phong, lại gần lấy lòng: "Có phải Phong Nhi mệt mỏi hay không? Có muốn ta ôm nàng đi không?" Như vậy là có thể hưởng tiện nghi một phen! Một đôi mắt ngọc Lưu Ly đỏ chiếu lấp lánh, còn thiếu chút nữa là nhào tới.

Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn về phía Phong Huyết Lân, đáy mắt hấn đỏ thắm, trần trụi viết: "Đến đây đi đến đây đi, ta ôm nàng đi!"

Cười nhẹ một chút: "Chàng khẳng định là chàng chỉ ôm đi?"

"Ách. Phong nhi bây giờ nàng không phải vương phi của ta sao?" Cho nên ăn một chút đậu hũ không có vấn đề gì chứ!

"Huyết Vương, Huyết Vương phi, đã đến Phượng Tê cung. Nô tài đây đi vào bẩm báo." Vạn công công dẫn đường ở phía trước đột nhiên xoay người

lại, cắt ngang Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đang đầu vồ mồm, sau đó đi vào.

Hai người ngẩng đầu nhìn lại, hướng về cung điện nguy nga ở trước mắt, cửa chính sơn đỏ, giống như màu máu, cảnh sắc bên trong khoảng cách còn xa, thấy cũng không rõ ràng, lờ mờ hương hoa xa thẳm cũng biết thứ gieo trồng ở nơi này có bao nhiêu trân quý, chủ nhân bên trong được sủng ái như thế nào?

Phượng Tê cung, cung điện hoàng hậu, xem ra là nơi tiến cung tạ ơn rồi.

Từ trước khi lên xe ngựa, Cổ Nhược Phong liền sai Si đến hoàng cung tra xét tình huống, dọc theo đường đi trừ bỏ trò chuyện với Phong Huyết Lân, hai người nhân tiện nghe Si hồi báo. Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều có thể trao đổi với quý, chớ đừng nói chỉ là nghe hiểu lời nói nhỏ của Si. Mà Vạn công công đương nhiên bị gạt ở một bên, quý dĩ nhiên Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn chăm chăm chỗ không có gì trên không trung.

Thời điểm Mộ Dung Tô vừa mới hạ triều liền phái thị vệ đi Huyết Vương phủ, nhân tiện truyền khẩu dụ, muốn hai người Huyết Vương và Huyết Vương phi vào cung tạ ơn, còn hẳn thì ở Phượng Tê cung của hoàng hậu triệu tập hậu cung phi tử, chờ bọn họ đến, chỉ tiếc lão thị vệ trưởng mắt chuột bị Cổ Nhược Phong đâm kích cũng không biết đã chết ở nơi nào. Hôm nay, buổi trưa vừa qua khỏi, đám người Mộ Dung Tô còn chưa có dùng cơm, đoán chừng đã sớm bụng đói kêu vang rồi.

Không lâu, Vạn công công liền từ bên trong chạy ra, dẫn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi vào, nhớ tới trong điện kia một đám cung phi mặt mày tươi cười cẩn thận tỉ mỉ, nội tâm Vạn công công kích động, Huyết Vương, Huyết Vương phi xem hai người các người ứng phó như thế nào!

Điềm mờ ám đó của Vạn công công làm sao giấu được Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân? Từ nhỏ đến lớn Cổ Nhược Phong đánh đám, leo trèo trong đám người gian trá, Phong Huyết Lân vốn thông minh tuyệt đỉnh, hai người liếc mắt một cái đều nhìn thấu tiểu tâm tư của hắn, liếc mắt nhìn nhau, xem ra bên trong phủ tương rất lớn a!

Mộ Dung Tô, người cho rằng chỉ bằng mượn mấy phi tử nhỏ nhoi là có thể để cho chúng ta không cách nào xuống đài, hoặc là, bị chút trừng phạt? Xem ra thủ đoạn của chính mình người còn không có lĩnh ngộ được đúng không? Dung Sa ~!q.dd~ Cổ Nhược Phong nàng chưa bao giờ lưu tâm để cho người khác nhiều thêm chút kiến thức, chỉ là, lần này, nàng chuẩn bị tặng một cái nào đấy cho một người nào đó ăn no căng không có việc gì làm!

Phong Huyết Lân liếc thấy xảo quyết trong mắt Cổ Nhược Phong, bắt đầu dĩ lắc đầu, nha đầu này, biết năng lực của mình không trở ngại, liền bắt đầu lười biếng! Cũng được, nếu như nàng muốn, chỉ là, thù lao sau đó. Đôi mắt thâm sâu xét qua một tia sáng, Phong Huyết Lân cười giống như yêu nghiệt, lại khiến Cổ Nhược Phong mất hồn trong chớp lát.

Hoàn hồn lại, hai người đã đứng trong chủ điện Phượng Tê cung rồi, đang ngồi ở phía trên là hoàng thượng Mộ Dung Tô và hoàng hậu Trình Tuyết Hàm, mười miệng ở Trình gia, Trình Hạ! Đủ thứ nữ tử ăn mặc phồn hoa ngồi hai bên, đại khái chính là phi tần của sáu cung mười hai viện đi.

"Huyết Vương, Huyết Vương phi, vì sao nhìn thấy hoàng thượng và bản cung mà không quỳ xuống?!" Hoàng hậu Trình Tuyết Hàm trừng mắt, một đôi mắt phần nộ nhìn thẳng Cổ Nhược Phong, chính là nữ tử này, hôm qua ở lễ đường đại hôn giết người, sau đó xuất phủ mua Vân Hồ Thập Thuyền, một khúc Phượng Hoàng Kiếp vang danh Kinh Vũ cảm! Vậy mà hôm nay vào cung lại lớn lối như thế, làm cho bọn họ ở đây bức mình cả buổi sáng! Nàng thật muốn nhìn xem nàng ta qua cửa ải này như thế nào!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Mỉa mai và gây khó dễ ngược lại.

"Hoàng hậu nương nương, hoàng thượng còn chưa lên tiếng, ngài như vậy hình như." Có hiềm nghi đoạt quyền? Phong Huyết Lân mở miệng nói, nhưng không nói hết, giữ lại không gian có chút suy nghĩ xa xôi.

Mộ Dung Tô âm thầm trừng mắt liếc Trình Tuyết Hàm, mặc dù chuyện này là do hắn bày mưu đặt kế, nhưng để cho người khác khai mạc lại là một chuyện khác.

Mặc dù trong lòng Trình Tuyết Hàm tức giận, nhưng không biểu hiện chút nào ra gương mặt, trong hậu cung này, đi nhằm một bước chính là vạn kiếp bất phục, tâm tư của hoàng thượng ai có thể nhìn thấu đây? Mặc dù mình được cung chiều, nhưng chuyện uy hiếp vương quyền vẫn là kiên quyết ngăn chặn tận gốc, người nào có thể đảm bảo sau này hoàng thượng không cấp cho mình một đao?

Có thể bỏ đến vị trí hoàng hậu lại ngồi vững nhiều năm như vậy, đương nhiên đầu óc và năng lực của Trình Tuyết Hàm không thể so sánh với người bình thường, nàng do Trình gia, một trong tam đại thế gia dạy dỗ nên người, ở trong hậu cung tìm tòi, đâm dáo, leo trèo, đã sớm quyết tâm tuyệt tình rồi, huống chi Mộ Dung Tô này, căn bản cũng không có tình cảm! Nếu như có, chỉ sợ cũng chỉ dành cho người kia.

Vừa nghĩ tới người kia, sắc mặt Trình Tuyết Hàm càng lúc càng thêm u ám, nàng rất hận!

Mà con trai của người kia, hiện giờ đang đứng trước mặt mình, làm sao nàng có thể bỏ qua cơ hội tốt như vậy chứ?!

"Bỏn cung chỉ thay mặt hoàng thượng hỏi câu này. Thân thể hoàng thượng tôn quý như thế nào, thường ngày chánh sự bận rộn, lại ở đây chờ hai người rờng rã một buổi sáng, hoàng thượng ngài nói có đúng không?" Trước trấn an sau khích bác, Trình Tuyết Hàm này quả thật có chút đầu óc, một câu nói sang chuyện khác, đem tội danh của mình chụp lên người khác, nữ nhân xuất ra từ hậu cung quả nhiên khác thường.

Phong Huyết Lân khinh thường liếc mắt qua ghế trên, làm trò hề ở đây còn muốn cho bản thân mình thể diện? Cổ Nhục Phong hoàn toàn không đếm xỉa đến, xem kịch hay đang nổi lên, nếu như có điều kiện, nhất định là một ly trà xanh, một nắm hạt dưa, nằm nghiêng rồi !

"Bỏn vương vừa lấy được thánh chỉ liền chạy đến, không tin có thể hỏi Vạn công công một chút." Nói xong Phong Huyết Lân đem tầm mắt nhìn về phía Vạn công công, màu mắt đỏ tươi giống như lại nói, người nói sai một chữ thì ngày mai nhất định người sẽ không gặp được mặt trời.

Vạn công công run một cái, bản lĩnh của Huyết Vương hẳn không biết, nhưng Huyết Vương phi không phải là người dễ trêu chọc, chọc Huyết Vương thì đồng nghĩa với chọc Huyết Vương phi, này, này, hẳn vốn là đến xem trò vui mà.

"Hoàng thượng minh giám, Huyết Vương và Huyết Vương phi quả thật vừa nhận được thánh chỉ của nô tài truyền ra liền chạy đến." Vạn công công sợ hãi cung kính trả lời, nhưng trả lời cũng tương đối có kỹ xảo, hẳn nói là Huyết Vương nhận được thánh chỉ, mà không phải là khẩu dụ của thị vệ trưởng kia, nhưng mà trước đó hoàng thượng thật sự đã truyền xuống một khẩu dụ!

"Hà? Vậy trước đó trẫm ra lệnh cho thị vệ trưởng đi truyền khẩu dụ sao không thấy người chạy tới?" Mộ Dung Tô không hiểu hỏi, tương đối hòa ái, làm như rất dễ nói chuyện, thế nhưng đáy mắt thâm sâu biểu lộ hung ác nham hiểm nếu như Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân không đưa ra một lời giải thích hợp lý, vậy hẳn buộc phải trừng phạt bọn họ rồi!

"Khẩu dụ?" Phong Huyết Lân nhú mày, càng thêm không hiểu, "Khẩu dụ gì?" Hắn đã đoán được nhất định Mộ Dung Tô đã sai lão mất chuột kia truyền khẩu dụ vào cung tạ ơn trước, chỉ là không ngờ, trùng hợp như vậy lại bị thị vệ trưởng kia quên mất!

"Thế nào, các người không có nhận được khẩu dụ vào cung tạ ơn?" Về mặt Mộ Dung Tô đã trầm xuống, trò gạt người này có liếc xéo cũng nhìn ra! Huyết Vương người nói dối cũng quá vô lý rồi! Không ngờ...người liên tục không xem trẫm ở trong mắt?! Lại nghĩ tới lời tiên đoán của quốc sư, sắc mặt Mộ Dung Tô còn thêm khó coi!

"Hoàng thượng không tin có thể truyền thị vệ trưởng kia tới hỏi một chút." Phong Huyết Lân không sợ chút nào trả lời, hẳn cũng không tin Mộ Dung Tô sẽ gọi người đến! Nếu làm như vậy, chắc hẳn tự làm mất thể diện của chính mình! Ngay cả một người truyền khẩu dụ cũng chọn không được!

Còn nữa, có lẽ Mộ Dung Tô lo lắng thị vệ trưởng kia đã chết, dù sao mình trả lời khẳng định dứt khoát như vậy mà!

Quả nhiên, trông mắt Mộ Dung Tô híp lại một cái, cuối cùng giữ yên lặng, che giấu tất cả cảm xúc, khóe miệng thoáng qua nụ cười hiền lành: "Thôi, hôm nay là hoàng nhi người tới tạ ơn, đến, gặp qua các nương nương." Hôm nay hẳn cũng đến xem trò vui.

Hoàng nhi? Trong mắt Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đều thoáng qua khinh thường, mười tám năm chẳng quan tâm, bây giờ vừa tới liền gọi hoàng nhi? Loại âm mưu này có phải quá trần trụi hay không?

Chỉ là, nếu muốn giả bộ, vậy không bằng mọi người cùng nhau tới diễn trò cho vui.

Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong đặc biệt cung kính hành lễ với một đám cung phi vênh vào hống hách: "Gặp qua các vị nương nương."

Bất quá, theo như thân phận hoàng tử của Phong Huyết Lân, cùng với thân phận Huyết Vương phi của Cổ Nhục Phong, không cần quỳ xuống, còn đối với Mộ Dung Tô và hoàng hậu, tạm thời coi như bọn họ đã hành lễ trước rồi.

"Đây chính là Huyết Vương à?" Một nữ tử mặc cung trang màu xanh nhạt lộng lẫy, mở miệng nói, trong mắt khinh bỉ nhìn một cái không sót gì, "Nô tì nghe nói Huyết Vương có bộ mặt xấu nhất thế gian, nhưng hoàng thượng và các hoàng tử công chúa khác đều là Nhân Trung Long Phượng, tại sao hẳn lại có bộ mặt xấu như vậy? Hoàng thượng, sao không để cho Huyết Vương tự mình chứng thật một chút?"

Cả người Cổ Nhục Phong liền ngừng lại hơi thở, một đôi mắt u ám gấp ba lần so với Mộ Dung Tô nhìn về phía nữ tử đang nói chuyện, khóe miệng gợi lên một nụ cười nguy hiểm, rất tốt, quả nhiên làm người tốt trên đời này thật khó, nàng vốn dự định nếu như các nàng ấy an phận thì nàng sẽ rộng lòng bỏ qua cho, nhưng không nghĩ ngay lập tức đã có người khiêu khích!

"Chủ tử, nàng là. . . ." Tây Cung Thục phi, mẫu phi của tam công chúa Mộ Dung Minh Nguyệt... Si bay ở trên không trung hướng về phía Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đang định nói cho bọn họ biết thân phận của người đó.

"Một người chết mà thôi." Âm thanh lạnh lẽo uy hiếp của Cổ Nhục Phong biến thành một luồng âm thanh, chỉ có Phong Huyết Lân và Si, một người một quỷ nghe được.

Si giựt giựt khóe miệng, đồng tình liếc mắt nhìn Thục phi, ngoan ngoãn đến phía sau đứng, trong lòng suy nghĩ quay đầu lại cùng ba con quý Mị Vồng Lượng thương lượng một chút, nên đưa chết nữ nhân này như thế nào mới có thể làm cho chủ tử hài lòng.

"Đúng vậy, hoàng thượng, nô tì cũng muốn mở mang kiến thức một phen!"

"Nói không chừng phía dưới là một dung nhan tuyệt thế a!"

"Đúng, hoàng thượng cho chúng ta xem một chút đi!"

"....."

"....."

Kết quả là, các loại cầu xin, sau khi đợi cho gần như mỗi người đều lên tiếng, Mộ Dung Tô mới nhìn về hướng Phong Huyết Lân: "Không biết hoàng nhi....."

"Hoàng thượng, vương gia đã đồng ý với bốn vương phi, kiếp này dung nhan chỉ cho một mình bốn vương phi xem." Cổ Nhược Phong lãnh lạnh nói ra một tiếng, nhưng mà ánh mắt không cho cự tuyệt!

Mặc dù nàng không biết tại sao hôm qua lúc đám cưới Mộ Dung Tô còn tạm tạm, mà hôm nay lại biến thành một người khác, không ngừng gây khó dễ, nhưng, muốn khi dễ nàng và Phong Huyết Lân, thật xin lỗi, không có cửa đâu!

"Huyết Vương phi, chẳng lẽ ngươi muốn giấu riêng dung nhan của Huyết Vương gia? Diện mạo của một vương gia há lại để cho người nói không cho phép cho người khác nhìn thì không cho người khác nhìn?" Nữ tử toàn thân màu vàng nhạt ngồi đối diện với Thục Phi, nói chuyện ôn nhu, giọng nói cũng rất bình thản, nhưng lời này cũng làm cho người trong cuộc không còn lời nào để nói.

Đáng tiếc, nàng gặp phải Cổ Nhược Phong, từ khi mười tuổi đã nhìn hết thể lương, da mặt đã sớm tập luyện đến mức dày hơn cả Vạn Lý Trường Thành rồi.

"Vậy thì sao? Chẳng là phu quân của ta, chẳng nguyện ý làm như vậy, nếu như ngươi có bản lĩnh, cũng có thể." Lời nói ra khỏi miệng so với cô gái kia còn muốn ôn nhu hơn ba phần, nhưng trong hoa có kim! Ngươi có bản lĩnh, cũng có thể kêu Mộ Dung Tô suốt đời này chỉ cho một mình ngươi thấy dung nhan đi!

Nữ tử áo vàng chán nản, lại len lén nhìn về phía Mộ Dung Tô ngồi ở trên cao, nếu như, nếu như hoàng thượng. . . Trong lòng không khỏi có chút tưởng tượng.

Một câu nói, ngay tức khắc tất cả các nữ tử đều đem ánh mắt tập trung đến trên người nữ tử mặc áo vàng kia, lúc này nhìn đến vẻ mặt của nữ tử áo vàng, cả đám đều âm thầm mai phục gai nhỏ, nghĩ tới sau này sẽ làm cho nàng ta khó chịu như thế nào, dám nghĩ muốn độc chiếm hoàng thượng!

Phong Huyết Lân dịu dàng mỉm cười lại mang hài hước nhìn Cổ Nhược Phong: "Không ngờ nàng lại ra tay."

Lúc này Cổ Nhược Phong mới bắt tri bắt giác ý thức được, bởi vì một câu nói của nữ tử áo xanh, mình lại mở miệng giải vây cho Phong Huyết Lân! Mình không phải là đến xem trò vui sao?! Đúng, chính là đến xem trò vui, vì muốn nhìn thấy trò vui đặc sắc hơn, cho nên hiện tại vẫn không thể để Phong Huyết Lân xảy ra chuyện!

"Tốt lắm!" Mộ Dung Tô nhìn đại diện, trong mắt lóe lên một tia bất mãn, một đám nữ nhân vô dụng!

"Hoàng nhi, trăm dẫn con đi gặp một người." Mộ Dung Tô đi xuống, thân thiết nói. Dẫn con đi gặp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Trong thâm cung có mỹ nhân

Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đi theo phía sau Mộ Dung Tô và Tuyết Hàm, cả đám cung phi đi ở cuối cùng, một đoàn người trùng trùng điệp điệp đi về phía hành cung.

Cổ Nhược Phong khẽ híп mắt nhìn bóng lưng của Mộ Dung Tô, trong lòng hơi lo lắng, vung tay lên bảo toàn bộ tứ quý Sĩ Mị Vồng Lọng đi dò xét.

Mộ Dung Tô, Cổ Nhược Phong ta đã từng nói, người ức hiếp Huyết Vương, trả lại gấp trăm lần, người đã thương Huyết Vương, đáp lại gấp nghìn lần! Nếu như ông thật sự gây tổn thương cho hần, thì ta bảo đảm sẽ khiến cho ông sống không bằng chết!

Phong Huyết Lân thấy Cổ Nhược Phong nghiêm mặt, thì biết là nàng đang lo lắng cho mình. Rốt cuộc Mộ Dung Tô muốn dẫn mình đi gặp người nào, đều không có ai biết được, thế nhưng người kia tuyệt đối không phải là người bình thường!

"Phong Nhi, nàng có sợ không?" Ngữ điệu thoải mái, hoàn toàn không giống cách xử sự của người trong cuộc, hần không muốn nhìn thấy sắc mặt nàng trở nên u ám, hần chỉ hi vọng cuộc sống sau này của nàng luôn luôn không buồn không lo!

Hần biết nàng muốn tìm cây đại thụ tốt để hóng mát, nàng lười, nàng thích vuốt ve của cải, nhưng mà, nàng làm tất cả là vì hần, hần đều thấy rõ tất cả

trong mắt, hơn nữa còn khắc vào trong lòng! Những thứ nàng bỏ ra vì hắn là thật tâm, vậy hắn thì sao?

Cả đời này, hắn chỉ muốn cung chiều một mình nàng, cho nàng tất cả, giống như nàng muốn tặng cho hắn cả thế giới. Mặc dù cho đến nay hắn vẫn không hiểu vì sao nàng lại nhận định mình, không ràng buộc trả giá, giúp hắn ngăn cản tất cả ức hiếp, giễu cợt.

Điều duy nhất hắn biết là tại thời điểm đó mình không hề có chút ích lợi gì để cho nàng, hơn nữa còn có khả năng sẽ mang lại cho nàng một đồng phiền toái và nguy hiểm vô tận.

Cổ Nhục Phong, nàng phải biết, ngay tại giây phút nàng nắm tay ta, thì ta chỉ thuộc về nàng, mà nàng, cũng nhất định chỉ thuộc về ta! Cho dù sau này có thể nàng sẽ làm tổn thương ta, hại ta, phản bội ta... thì ta cũng sẽ không buông tay!

Cổ Nhục Phong nghiêng đầu vốn định đáp lời hắn, nhưng lại cảm thấy hơi thở của Phong Huyết Lân có chút biến hóa, con ngươi máu đỏ âm tình bất định. Nhưng chỉ trong nháy mắt, Cổ Nhục Phong đã hiểu được suy nghĩ của hắn, điều này khiến nàng không khỏi buồn cười. Nàng bước tới gần hắn một chút, gần như là vừa cần lờ tai của Phong Huyết Lân vừa nói chuyện: "Chàng thế mà lại nghĩ rằng ta sẽ phản bội chàng sao... chẳng lẽ chàng là đứa ngốc à?"

Giọng điệu trêu chọc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã kéo hồn Phong Huyết Lân về, nhìn nụ cười của Cổ Nhục Phong có mấy phần hài hước không thể so với khoe miệng khê cong của hắn, đáy lòng đột nhiên trở nên mây tan trắng sáng. Đúng vậy, mình thật đúng là một đứa ngốc, sao lại nghĩ tới vấn đề như vậy chứ! Ngay lúc mình bị người khác ức hiếp thì nàng sẽ giống như một con nhím xù lông, miệng lưỡi sắc bén, xuống tay vô tình, nàng như vậy thì sao có thể tổn thương mình chứ, lại càng không thể nào phản bội mình.

Nhưng mà. "Sao nàng biết là ta đang suy nghĩ cái gì?" Hắn có loại năng lực này, nhưng mà phải đối diện với đôi mắt của người khác, hơn nữa cũng chỉ có thể nhìn thoáng qua ký ức của người khác như cười ngửa xem hoa mà thôi.

"Ta cũng không biết, dường như chỉ cần ta nhìn vào đôi mắt của chàng là có thể khẳng định được chàng đang nghĩ cái gì." Rất kỳ quái, gần như là chỉ cần liếc mắt là có thể hiểu được cảm giác của hắn, hơn nữa thời gian sử dụng càng lúc càng ngắn, nhưng mà tình huống như thế lại chỉ có thể có tác dụng với hắn, thật là khiến cho người ta tò mò và thất vọng mà!

"Chẳng lẽ." Trong mắt Phong Huyết Lân tràn ngập ý cười, tiến lại gần Cổ Nhục Phong, "Phong Nhi yêu ta rồi sao?"

Hung hăng liếc Phong Huyết Lân một cái: "Không thể nào!" Trả lời rất nhanh, nhưng lại càng có vẻ như đang chột dạ. Cổ Nhục Phong quay đầu nhìn về phía khác, hiện tại nàng đối mặt với Phong Huyết Lân cũng có chút không không chế được nhịp tim của mình, thật sự là một hiện tượng kỳ quái!

"Tới rồi." Mộ Dung Tô dừng chân lại trước cửa một tòa cung điện, giống như đang do dự, hoặc còn có cái gì khác, âm thanh trầm thấp giống như tiếng chuông cổ.

Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân ngẩng đầu lên, lập tức thấy cung điện này không hề xa hoa mà khắp nơi đều lộ ra khí chất lịch sự tao nhã cung điện, ở bên trong. sẽ là người phương nào?

"Các nàng chờ ở bên ngoài đi! Hoàng nhi, theo trẫm vào trong." Mộ Dung Tô nói với Phong Huyết Lân rồi khẽ liếc hắn một cái. Ánh nhìn này, rốt cuộc ẩn chứa bao nhiêu hàm nghĩa, chỉ sợ cũng chỉ có chính bản thân Mộ Dung Tô mới biết rõ.

Phong Huyết Lân dắt tay Cổ Nhục Phong cùng đi theo Mộ Dung Tô vào trong, Mộ Dung Tô cũng chỉ há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, con ngươi sáng tới bất định làm cho không ai có thể điều tra ra được.

Càng đi sâu vào bên trong, Cổ Nhục Phong càng lo lắng, nhịp tim càng lúc càng nhanh, rốt cuộc là ai, mà lại khiến cho nàng bất an như vậy!

"Chủ tử." Tứ quý Si Mị Vồng Lọng đã quay lại, nhưng khi Cổ Nhục Phong nhìn về phía bọn họ thì cũng chỉ thấy họ bắt đầu đi lác đầu, người kia, bọn họ cũng không biết rốt cuộc nàng là người phương nào!

Đối với những chuyện không nắm rõ, từ trước tới nay Cổ Nhục Phong đều luôn áp dụng phương pháp binh đến tướng chặn, thế nhưng hôm nay nàng lại phát hiện mình có chút hốt hoảng, là bởi vì hắn sao?

Dọc đường đi, Cổ Nhục Phong hoàn toàn không có tâm tư ngắm nhìn phong cảnh trên đoạn đường này như thế nào, cánh cửa đại điện từ từ mở ra, giống như mở ra cánh cửa chính của một trang lịch sử vừa đầy vừa nặng, thứ ở bên trong, làm cho người ta run sợ!

Cổ Nhục Phong giương mắt nhìn, nữ nhân, là một nữ nhân, đã ba mươi mấy tuổi, nhưng dung mạo lại giống như mới chỉ hai mươi mấy, sống an nhàn sung sướng, dung mạo tuyệt mỹ, trong mắt là tình yêu nồng đậm!

Dáng người yếu điệu, lưỡi biếng nằm ở trên tháp mỹ nhân, ánh mặt trời từ cửa sổ lọt vào phòng, chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như ngọc, tỏa ra một vầng ánh sáng màu vàng thật mỏng, giống như mộng ảo không gần thực tế.

Ba người họ đến đây giống như quấy rầy sự nghỉ ngơi của nàng, đôi mắt dần dần mở ra, đó là một ánh nhìn lấp lánh tràn đầy tinh thần phấn chấn như ngôi sao nhấp nháy, nhìn thấy Mộ Dung Tô bước vào, nàng ta lập tức đứng dậy từ trên nhuyễn tháp, thốt tha bước đến, quả là phong tình: "Sao hôm nay Hoàng thượng lại nhớ tới thiếp mà đến đây vậy?"

"Trẫm dẫn người tới cho nàng nhìn một chút." Mộ Dung Tô cũng lộ ra sự dịu dàng hiếm thấy, giống như cực kỳ yêu thích người nữ tử trước mắt, bước lên phía trước kéo nàng ta vào trong lòng ngực của mình, đôi lại một tiếng thét kinh hãi của người nữ tử kia: "Hoàng thượng!"

"Ha ha, ái phi như vậy là xấu hổ sao?" Giọng điệu trầm thấp không nói hết được sự hấp dẫn, người tình thì thầm bên tai, nhưng lại cố tình để cho Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân nghe thấy!

Người nữ tử kia liếc Mộ Dung Tô một cái, có thẹn thùng, có tức giận, có triền miên, có.

"Nhìn một chút xem." Dẫn dắt tầm mắt của nàng ta nhìn về phía Phong Huyết Lân và Cổ Nhực Phong.

"Sao hôm nay Hoàng thượng lại dẫn người tới đây? Thật đúng là hiếm thấy!" Nàng ta giương mắt nhìn lại, chỉ thấy một nam tử đeo mặt nạ nửa bên mặt và một nữ tử tuyệt sắc với dung mạo chỉ có hơn chứ không kém mình, mười ngón tay của hai người này đan xen vào nhau, rất dễ nhận thấy họ là một đôi yêu nhau.

"Hai người này là ai vậy?" Trong đôi mắt sáng thoáng qua một chút khó hiểu, một chút nghi ngờ, hơn nữa còn có một chút đố kỵ với Cổ Nhực Phong, nữ tử kia, sắc đẹp cực kỳ mê hoặc lòng người! Nàng ta tự thấy mình đã là đệ nhất mỹ nhân trong thiên hạ này, hai mươi năm như một, luôn ở trong thâm cung, dung nhan dường như không hề thay đổi, cõi đời này, lại còn có người đẹp hơn mình tới ba phần, chủ yếu hơn chính là khí chất trên người nàng, là thứ mà mình vĩnh viễn cũng không thể nào có được!

Kể từ sau khi nhìn thấy nữ tử trong cung điện này, dường như tâm tình của Mộ Dung Tô rất tốt, ông ôm cả nàng vào lòng rồi tiến về trước vài bước: "Ái phi nàng đoán xem."

"Hoàng thượng!" Nữ tử kia bắt đầu làm nũng, sắc mặt thoáng thay đổi: "Ngài không phải là không biết, đã rất lâu rồi Lan Nhi không bước ra khỏi cung điện này, sao có thể biết hai người này là ai chứ!"

"Ha ha, ái phi thật là nghịch ngợm, tốt lắm, trẫm nói cho nàng biết! Đây chính là..." Mộ Dung Tô nở một nụ cười quý dị.

Cổ Nhực Phong chỉ cảm thấy trong lòng rơi xuống mấy tiếng "Lộp bộp", đáy lòng trầm xuống, đó là một loại khủng hoảng trước nay chưa có.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Ta muốn mạng của nàng ta

"Hoàng Nhi..." Mộ Dung Tô nhìn về phía Phong Huyết Lân, khoe miệng nở nụ cười cực kỳ hiền lành, giống như người phụ thân nhà dân chúng bình thường, "Tới bái kiến mẫu phi của con đi."

"Bái kiến mẫu phi của con đi."

"Bái kiến mẫu phi của con đi."

"Bái kiến mẫu phi của con đi."

Một câu nói ong ong quanh quẩn trong đầu ba người, nữ tử này, là mẫu phi... của Phong Huyết lân.

"Hoàng thượng!" Sắc mặt của nữ tử kia lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, không thể tin được, có mừng rỡ, có kích động, có hốt hoảng.

Phong Huyết Lân lập tức trừng lớn mắt, hắn biết người Mộ Dung Tô muốn hắn gặp khẳng định là người có thân phận đặc biệt, thế nhưng hắn thật sự không ngờ rằng lại đặc biệt như vậy!

Giương mặt tuyệt mỹ của Cổ Nhực Phong đã hoàn toàn đã tối đen, được, được, được lắm! Rất tốt, Mộ Dung Tô! Thế nhưng lại giữ cho nàng ta một mạng như vậy! Trong đêm hạ sinh Phong Huyết Lân, bởi vì khó sinh nên mẫu phi của hắn đã chết, chuyện này người trong thiên hạ đều biết!

Liếc mắt nhìn nữ tử đang trong trạng thái khiếp sợ kia, nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt nàng ta cũng không hề ít hơn Phong Huyết Lân, người này 89% là Lan Phi rồi. Cổ Nhực Phong lo lắng liếc mắt nhìn Phong Huyết Lân, chuyện này tuyệt đối không đơn giản như vậy!

Phong Huyết Nân neho mắt lại, khoe miệng nhếch lên lộ ra chút ý cười, nắm chặt tay Cổ Nhực Phong, ý bảo mình không có việc gì. Mẫu phi sao? Hình như hắn vẫn còn nhớ một ít chuyện.

"Ta nhớ, mẫu thân của ta bởi vì khó sinh nên đã chết rồi." Đúng rồi, hình như hắn đã quên, hắn còn vác trên vai một cái tội danh khắc mẹ! Chỉ bởi vì những năm gần đây bọn họ đặc biệt chú ý tới bản tính khát máu của hắn.

Cổ Nhực Phong nhìn sắc mặt gần như không có chút biến hóa của Phong Huyết Lân, trong lòng thoáng bình tĩnh, nàng tin hắn sẽ tự mình xử lý tốt, nàng quay lại nghiêm túc quan sát nữ tử ở đối diện một lần nữa.

Dung mạo của Lan phi quả thật cũng xem như là tuyệt đại phong hoa rồi, vậy mà so với Phong Huyết Lân, vẫn còn kém một chút, ngay cả đường nét hình dáng của hai người họ cũng có vài phần không giống nhau, khó trách trước đó nàng và Phong Huyết Lân đều không thể đoán ra thân phận của nữ tử này.

Mộ Dung Tô nghe thấy lời nói của Phong Huyết Lân thì hí hửng lại tỏ ý không vui, có phải là vị Hoàng tử này của ông được dung túng quá rồi hay không!

Lan phi lui về sau một bước nhỏ: "Con. Con là." Trong con ngươi chột lóe lên một tia áy náy.

"Láo xược!" Mộ Dung Tô nhìn thấy nét mặt của Lan phi, đáy mắt xẹt qua một tia đau lòng, nổi giận với Phong Huyết Lân.

"Tại sao bây giờ mới nói cho ta biết?" Kỳ thực Phong Huyết Lân hoàn toàn không muốn hỏi vấn đề này, thật ra là bởi vì hắn thấy hôm nay Cổ Nhược Phong chạy tới đây nhưng lại không xem được kịch hay gì, đã như vậy, sao hắn có thể để cho nàng mất hứng quay về chứ?

"Hôm nay con vào cung tạ ơn." Ánh mắt Mộ Dung Tô thoáng lóe lên, dù ông âm hiểm xảo trá thông minh vô thượng, nhưng hiện tại cũng thể không tìm được một lý do, tên Huyết Vương này, từ khi nào đã thay đổi trở nên nói chuyện sắc bén như thế!

"Trong lễ đại hôn hôm qua cũng không thấy bà ấy trình diện." Vậy hôm nay vào cung tạ ơn gì đó cũng không cần tới chỗ của bà ta.

"Đó là bởi vì hôm qua thân thể của mẫu phi con khó chịu."

"Nhưng mà, hình như ngay cả sự tồn tại của ta bà ấy cũng không biết." Càng không cần nói gì tới chuyện đại hôn?

Vốn tưởng rằng Phong Huyết Lân muốn chuyển đề tài nên Mộ Dung Tô âm thầm vui mừng nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó đã bị đánh về nguyên hình, sắc mặt lại càng không thể dùng cụm từ 'biến thành màu đen' là có thể hình dung được.

"Dù nói thế nào thì nàng cũng là mẫu phi thân sinh của con!" Mộ Dung Tô không vòng vo với Phong Huyết Lân nữa, ông chỉ còn cách chủ động nhảy ra, nắm chắc đề tài, thì mới có thể dẫn dắt người khác đi theo ý mình!

"Vậy sao, sinh ra ta, rồi lại vứt bỏ ta, vị mẫu phi đó có hình dạng như thế này sao?" Phong Huyết Lân gần từng câu từng chữ đã kích không chút lưu tình, nụ cười trên mặt không đến mức hoàn mỹ nhưng cũng không có một chút sơ hở nào, giống như người đang nói chuyện không hề có quan hệ với hắn.

Cổ Nhược Phong nhíu mày một cái, nhẹ nhàng kéo tay Phong Huyết Lân, trong mắt nhuộm ý lo lắng, hấn.

Mỉm cười đáp lại nàng để nàng yên tâm. Cả đời này của hắn, người hắn nhận định chỉ có Cổ Nhược Phong, phụ hoàng mẫu phi gì đó, đối với hắn mà nói còn không bằng phù vân. Bắt đầu từ giây phút bọn họ vứt bỏ hắn, đánh hắn, bóp cổ hắn, chém hắn, đốt hắn, giết hắn, ngay tại giây phút đó, toàn thân nhuộm máu, xương cốt bị đục khoét đến đau đớn, quan hệ huyết thống của bọn họ đã sớm tận, on sinh thành đều đã tiêu tan!

"Con." Lan phi rung rung nước mắt, quả là một cảnh tượng thê lương tuyệt vời! Nàng ta nhìn ra được, đây là một nam tử ưu tú, tao nhã, tuyệt đối không thua kém vị Hoàng thượng đứng bên cạnh mình! Đó chính là hoàng nhi chết yểu ra đời trong đêm Huyết Nguyệt của mình!

Phong Huyết Lân nhìn khuôn mặt thê lương, ánh mắt rung rung của vị Lan phi kia, khóe miệng cuối cùng cũng cong lên thành nụ cười giễu cợt, đè nén âm thanh truyền thẳng về phía Cổ Nhược Phong: "Đêm đó, bà ta cũng là một trong số những người muốn giết ta."

Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng lại vang dội trong đầu Cổ Nhược Phong, tay nàng khẽ run, dù nàng tự nhận là mình đã nhìn hết tang thương của thế gian, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến một người mẫu thân sẽ xuống tay với đứa con ruột mình vừa mới sinh ra! Cho dù có phải chịu hết mọi sự phi nhò của người trong thiên hạ, nhưng đã làm mẫu thân, không phải là nên dùng hết cả đời để bảo vệ con mình sao?

Hướng chi, Phong Huyết Lân vừa sinh ra đã có trí nhớ! Như vậy thì thật tàn nhẫn biết bao!

Vị nữ tử trước mắt này, nhìn nàng như không buồn không lo, không có tâm kế, thế nhưng lại ác độc thủ辣 đến mức này! Trong tình huống lúc đó, nếu không phải vì bảo hộ địa vị trong cung của mình, thì sao lại có thể "Đại Nghĩa Diệt Thân" như thế!

Lan phi, nguyên danh là Ôn Vận Lan, là nữ tử trong một gia tộc nhỏ được Mộ Dung Tô mang về trong chuyến du ngoạn phương Nam, sủng ái có thừa, chỉ mới một năm đã sinh hạ được Phong Huyết Lân, dân chúng đồn rằng nàng ta bất hạnh vì khó sinh mà chết. Nhưng hôm nay xem ra, là Mộ Dung Tô đã giấu nàng ở trong thâm cung này, tầng tầng bảo vệ, cho dù là những vị cung phi kia cũng không biết được người ở bên trong rốt cuộc là ai! Mười tám năm qua gần như là giam cầm để bảo vệ hơn nữa còn liên tục giữ vững sủng ái, vị Lan phi này có thể nói là vô tư!

Mà Phong Huyết Lân, gặp phải biết bao nhiêu khi dễ vũ nhục, đi qua biết bao nhiêu nhấp nhô khó khăn, một mình liếm láp vết thương đau đớn, nào có ai an ủi? Lúc đối mặt với sự khát máu khác thường, hắn đã phải sợ hãi như thế nào? !

Trong nháy mắt, vốn dĩ Cổ Nhược Phong đối với Lan phi chỉ như vân đạm phong khinh, nay đã trở nên tràn đầy hận ý!

Kiếp trước Cổ Nhược Phong nàng từng oán rất nhiều người, nhưng chỉ từng hận người chú ruột đã giết chết cha mẹ ruột của mình, kiếp này, vốn tưởng rằng sẽ không còn ai có thể khiến nàng hận nữa, nhưng thật không nghĩ rằng vị Lan phi lại có bản lĩnh như vậy!

Sát khí trên người nàng tràn ngập khắp đại điện, gió lạnh rít gào, Cổ Nhược Phong vén mái tóc dài không bị gió hất tung lên, con ngươi âm trầm giống như ác quỷ trong địa ngục thoát ra ngoài!

Nếu nàng ta có thể quên mất phần độc ác đại nghĩa diệt thân kia, muốn giả bộ đáng thương vô tội, giả trang hiền thê ôn nhu, nhưng lại là người lòng lang dạ sói, tự tư tự lợi như thế, thì sao Cổ Nhực Phong nàng có thể để cho nàng ta sống tốt như vậy được!

"Cổ Nhực Phong! Ngươi muốn làm gì!" Đáy mắt Mộ Dung Tô lóe lên một tia bối rối, Cổ Nhực Phong này quả thật nói gió là có mưa! Sớm muộn gì cũng có ngày ông phải diệt trừ nàng!

"Mộ Dung Tô." Chết tiệt! Tại sao giọng nói của Cổ Nhực Phong du dương, nhẹ nhàng như vậy nhưng lại rất tương xứng với tình cảnh đối lập mà nàng vừa mới tạo ra!

"Mạng của nàng ta, ta muốn lấy." Ngữ điệu không hề phập phồng, giống như ao tù nước đọng, đánh vào trong lòng người, sụp đổ ầm ầm!

"Ngươi!" Mộ Dung Tô hét lên trong cơn giận dữ, "Có ai không?" Cho dù ngươi có bản lĩnh lớn hơn nữa thì như thế nào, trẫm cũng không tin là ngươi có thể thoát ra ngoài từ trong vòng vây tầng tầng lớp lớp!

"Không phải là ngươi cũng muốn mạng của nàng ta sao? Ta làm vậy, không phải là hợp tâm ý của ngươi rồi sao?" Khóe miệng Cổ Nhực Phong nhếch lên, lộ ra một nụ cười khinh thường và giễu cợt!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Sinh mạng mỹ nhân mất đi trong nháy mắt

Trông mắt bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy gì của Mộ Dung Tô neho lại, liếc nhìn Phong Huyết Lân đang trầm mặc ở bên cạnh, giận mà quát lên: "Cổ Nhực Phong, ngươi rất không đề trẫm vào trong mắt rồi!"

"Hoàng đế quả nhiên là cao thủ giả bộ." Cổ Nhực Phong nhỏ giọng lầm bầm nói, rõ ràng trong lòng mong sao mình giết Ôn Vận Lan, trên mặt còn oán giận kịch động như thế.

Phong Huyết Lân buồn cười nghe nàng lầm bầm lâu bầu: "Năng lực của Phong nhi không thể kém hơn hần chứ?" Mặc dù hần chưa gặp qua bộ dạng phức tạp của nàng, nhưng không cần đoán hần liền biết nội tâm nàng chính là bản chất vô sỉ!

Khóe miệng bé nhỏ đến mức không thể nhận thấy của Cổ Nhực Phong co lại, hần có tổn hại thân thể sao? Hiện tại nàng đây là đang bắt bớ giúp ai, thay người nào trút giận chứ!

Người trong cuộc lại không đếm xỉa đến kịch hay đang diễn ra, đối với lần này, Cổ Nhực Phong tương đối cảm phần cùng thêm bất đắc dĩ, ai bảo nàng cứ không giải thích được mà nổi giận như vậy, nàng bị đứt gân não mới có thể đi giúp lão gia hỏa kia!

"Người đâu!" Mộ Dung Tô lại cao giọng hô một tiếng, tràn ngập tức giận với thị vệ bên ngoài chậm chạp không đến!

"Phu quân, chẳng nói chúng ta có nên giúp hần một chút, cho hần một bậc thang để đi xuống?" Tinh táo lại Cổ Nhực Phong đến gần Phong Huyết Lân nhỏ giọng hỏi, trước nàng cũng đã nghe Phong Huyết Lân nói biết rõ cái gọi là không có một chút cảm tình với mẫu phi, thậm chí hần không hận.

Trong câu nói "Nàng cũng là một trong số những người giết ta đêm đó" không có cảm giác thương tổn, không căm hận, không chán ghét, không có ý ngoan độc, không có một chút gọi là tình cảm gì đó, giống như đang nói một câu "ăn xong cơm" bình thản như vậy.

Hần có thể không so đo hành động của những người đó đối với hần, có thể cho rằng đó là ân sinh thành, nhất báo trả nhất báo *, không muốn quá nhiều oán hận bất bình.

(*) nhất báo trả nhất báo: làm một điều xấu sẽ bị trả thù sau. Đồng nghĩa với câu "Ăn miếng trả miếng".

Nhưng nàng không làm được, nếu để cho nàng biết rõ, như vậy, thật xin lỗi, Cổ Nhực Phong nàng cho tới bây giờ cũng không được coi là người tốt! Khi để phụ bạc người của nàng sẽ bị nàng cời xuống một lớp da!

Phong Huyết Lân là người nàng nhận định, chỉ có nàng mới có thể khi dễ, những người khác, xin lỗi, đừng nằm mộng giữa ban ngày!

"Ta cảm thấy hần còn chưa biểu lộ đủ diễn đủ, chờ một chút đi." Phong Huyết Lân nghiêm túc suy nghĩ một chút, cũng nhỏ giọng nói với Cổ Nhực Phong.

Nhưng âm thanh này mặc dù nhỏ hơn nữa, với công lực của Mộ Dung Tô vẫn nghe thấy rõ ràng, một khuôn mặt khí khái hào hùng đen như mực.

Rốt cuộc khi Mộ Dung Tô không thể nhịn được nữa còn thiếu không thành Ninja rửa *, Cổ Nhực Phong tốt bụng lên tiếng: "Hoàng thượng, chúng ta làm giao dịch thế nào?"

(*) Ninja rùa: là tựa tiếng Việt của bộ phim Teenage Mutant Ninja Turtles (dịch sát nghĩa là Ninja rùa đột biến tuổi teen), kể về bốn con rùa bị đột biến được một bậc thầy võ thuật nuôi nấng và dạy dỗ, trở thành những ninja bí mật chiến đấu bảo vệ chính nghĩa và hòa bình (không hiểu tác giả so sánh Mộ Dung Tô với chiến sỹ bảo vệ chính nghĩa và hòa bình như thế nào ^~^)

Mộ Dung Tô nghe thấy lời của nàng... khuôn mặt đột nhiên ngừng lại, trông mắt híp vào, đây là ý gì? Giao dịch?

Ánh mắt Cổ Nhược Phong như có như không liếc nhìn sang Ôn Vận Lan, nhếch miệng cười tính toán, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Hoàng thượng...” Ôn Vận Lan lqđ vội vàng kéo tay Mộ Dung Tô, mặc dù sau mười tám năm sống trong cung điện gần như ngăn cách với bên ngoài, nhưng trước đó một năm, nàng cũng biết được trong cung phải thận trọng, sai một ly đi một dặm, một câu nói của Mộ Dung Tô có thể quyết định sống chết!

Tuy Mộ Dung Tô độc sủng một mình nàng, biểu hiện yêu thích trước nay chưa từng có với nàng, nhưng hiện tại nét mặt khó dò của Mộ Dung Tô khiến cho nàng không đoán được rốt cuộc hần sẽ làm như thế nào!

Chẳng lẽ thật sự mình bị hủy bởi tiểu nha đầu mười mấy tuổi trước mắt?! Không, hần là không!

“Hoàng thượng...” Nước mắt đảo quanh hốc mắt Ôn Vận Lan, lại giống như không chảy ra dù chỉ một giọt, một khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường nhìn chằm chằm Mộ Dung Tô, rất có chiều hướng “Người đồng ý làm giao dịch này với nàng ta, đẩy ta ra ngoài, ta liền chết cho người xem”!

Một năm trong thâm cung, nàng đã biết được cách thức sinh tồn, Hoàng đế không bao giờ thiếu nước mắt của nữ nhân, nhưng thân là một người đàn ông, có thể hần vẫn có phần thương hại những nữ nhân điếm đàng đáng yêu, cho nên, nước mắt của nàng tuyệt đối không được chảy ra khỏi hốc mắt.

“Người muốn nói chuyện gì?” Mộ Dung Tô lqđ thoáng đẩy thân thể Ôn Vận Lan ra, khi nàng ta không chút do dự bóp chết nhi tử mới sinh của bản thân thì hần đã thấy rõ ràng tâm cơ người nữ nhân này! Ngay cả một phần dã tâm của hần cũng không theo kịp!

Nếu Cổ Nhược Phong cho hần cơ hội, mặc dù Phong Huyết Lân ở đây, hần cũng sẽ lợi dụng thật tốt! Lúc này Mộ Dung Tô vẫn còn chưa cảm nhận được Phong Huyết Lân mới chân chính là người khủng bố!

“Ta muốn mạng của nàng, điều kiện tùy người.” Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn Ôn Vận Lan, trong mắt trào phúng trần trụi, nàng cũng không tin sau mười tám năm sủng ái Ôn Vận Lan, Mộ Dung Tô sẽ không động lòng!

Quả nhiên, sắc mặt Ôn Vận Lan đại biến, trước nàng cũng chỉ suy đoán, vậy mà bây giờ, khuôn mặt nhỏ nhắn đã trắng bệch, không có chút huyết sắc! Không, chắc là không, hoàng thượng sẽ không đối xử với ta như vậy!

“Người có biết rõ rằng Lan phi là mẫu phi của hoàng nhi!” Mộ Dung Tô tức giận trừng mắt nhìn Cổ Nhược Phong, giống như nàng nói lời đại nghịch bất đạo.

Cổ Nhược Phong xì khê một tiếng: “Phu quân không thừa nhận, nàng ta là ai cũng không rõ.” Lời nói vô tình chọc vào sâu đáy lòng Ôn Vận Lan, sau khi Cổ Nhược Phong tỉnh táo suy nghĩ cẩn thận lại, sao Ôn Vận Lan có thể thoải mái chết như vậy? Thiếu nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa!

Đối với Ôn Vận Lan mà nói Phong Huyết Lân chính là chướng ngại vật trên đường lên vị trí sủng ái, có thể tàn nhẫn gạt bỏ.

Đối với Phong Huyết Lân mà nói Ôn Vận Lan còn không bằng người xa lạ, hai bên sống chết không liên quan gì đến nhau.

Nếu sống chết của Ôn Vận Lan không có chút ảnh hưởng nào tới Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong nàng sao lại có thể dễ dàng bỏ qua cho nàng ta?!

Nàng từng nói, khi dễ Huyết vương, hoàn lqđ lại gấp trăm lần, thương tổn Huyết vương, phạt bồi nghìn lần!

Như thế, ý đồ giết Phong Huyết Lân, hơn nữa còn tự tay thực hiện, xin lỗi, chết, đó là giải thoát!

Mặc dù gần đây Mộ Dung Tô người này đứt gân não, không biết đang chơi trò hề gì ở đây, nhưng nếu để cho nàng có thể có lợi, có sao không làm?

Liếc mắt nhìn Phong Huyết Lân vân đạm phong khinh *, con giận của Cổ Nhược Phong nổi lên, trong nháy mắt trên mặt chứa đầy lòng căm phẫn: “Thì tính sao! Nàng có thể xem như phu quân là con ruột!”

(*) Vân đạm phong khinh: điềm nhiên, đạm mạc như mây, như gió.

Sắc mặt Phong Huyết Lân không thay đổi, nhưng đáy mắt lại lóe lên một biểu tình phức tạp, cảm giác có thương tích, có khổ sở, đen tối không rõ... Trông mắt Mộ Dung Tô hơi thay đổi, xem ra Huyết vương lạnh lùng trước kia chỉ là giả vờ!

Đôi mắt Cổ Nhược Phong nheo lại, tàn nhẫn nói: “Hôm nay mạng của nàng ta người cho cũng là cho, không cho cũng phải cho!”

Một trận cuồng phong thổi qua, không lqđ ai có thể ngăn trở, trong nháy mắt Ôn Vận Lan ngã xuống đất không dậy nổi, trên mặt càng lộ vẻ hoảng sợ khôn cùng!

“Nàng!” Cuối cùng Phong Huyết Lân căng thẳng, vội vàng xông tới, ôm lấy Ôn Vận Lan, quay đầu tròn mắt giận dữ liếc nhìn Cổ Nhược Phong, mang

theo chút cảm hận hờn tủi!

“Ta muốn đưa nàng ta trở về!” Bé Ôn Vận Lan lên, mặt Phong Huyết Lân không một chút máu, yên lặng giống như người chết, mặc dù giọng nói bình thản, lại lộ ra bi thương vô tận...

“Ồi... thôi thôi...” Khuôn mặt tuần tú của Mộ Dung Tô cũng nhuốm vẻ âu sầu, hẳn không nghĩ đến Cổ Nhược Phong vậy mà dứt khoát như vậy, vừa nói ra miệng liền muốn mạng Ôn Vận Lan! Đối với hắn cái chết của Ôn Vận Lan có đả kích giống như rất lớn, dường như trong nháy mắt già đi mười mấy tuổi, vô lực gơ tay, “Các người đi đi...” Hôm nay hẳn không nên dẫn bọn họ tới đây? Làm như vậy... Vì sao trong lòng hắn cũng không có chút vui mừng nào?

Phong Huyết Lân ôm Ôn Vận Lan, Cổ Nhược Phong đi theo Phong Huyết Lân, từ từ đi ra cung điện, rời khỏi hoàng cung, mãi đến khi vào phủ Huyết vương...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phong tỏa công lực ngoài mười bước.

“Rầm!” Cửa chính phủ Huyết Vương vừa đóng, Phong Huyết Lân quăng Ôn Vận Lan ra ngoài như quăng nắm độc.

Về mặt Si Mị Vồng Lưỡng ở bên cạnh cả kinh không giải thích được, Huyết Vương làm sao vậy? Lúc trước không phải là bộ dạng oán trách, bi thương, hoài niệm sao?

“Còn không đi chuẩn bị nước nóng?!” Chân mày thâm thúy của Cổ Nhược Phong nhíu lên, ra vẻ đã sớm dự đoán được.

“Phong nhi, ta mệt quá, nàng xem ta ôm nữ nhân này đi trên đường trong thời gian dài như vậy...” Phong Huyết Lân giống như con trùng không xương, cả thân thể gần như dính lên trên người Cổ Nhược Phong, vẻ mặt u ám thương cảm trước đây hoàn toàn xoay ngược lại!

“Làm không tệ.” Cổ Nhược Phong đẩy Phong Huyết Lân từ trên người xuống, nắm tay hắn đi về phía phòng ngủ, ngoài miệng vẫn không quên tán dương lời của hắn.

Quả thật, trước đó mình chỉ lo lắng cần một ánh mắt của hắn liền hiểu bản thân mình cần phải làm gì, ngoan ngoãn ở một bên cực kỳ phối hợp trình diễn về mặt thay đổi, tự nhiên không làm bộ. Thế cho nên lão hồ ly Mộ Dung Tô kia cũng đã bị hắn lừa rồi!

“Phong nhi liệu có khen thưởng gì không?” Phong Huyết Lân lại dính lên, gương mặt mong đợi, hẳn vì Phong nhi mà diễn màn kịch vui này, đúng là hy sinh không ít!

“Ừm... Ta nghĩ rằng...” Cổ Nhược Phong chống cằm làm ra vẻ suy nghĩ, làm như thật sự đang nghiêm túc nghĩ xem phải khen thưởng Phong Huyết Lân như thế nào.

“Nếu không...” Ánh mắt Cổ Nhược Phong sáng lên, rất có sức hút hỏi, “Từ nay đến hôm lại mặt Cổ gia tùy chàng chơi đùa?”

“Ta cân nhắc một chút...” Phong Huyết Lân sờ cằm, nhíu miệng cười quý dị, Cổ gia sao? Nghe nói Tam đại thế gia đều có không ít bảo vật...

Liếc thấy huyết sắc trong mắt Phong Huyết Lân tỏa sáng lấp lánh lộ ra đủ loại tính toán, Cổ Nhược Phong giật mình cảm thấy, Phong Huyết Lân này căn bản là chủ nhân bí mật của người chết không đền mạng, rốt cuộc là ai nói Huyết Vương dễ bắt nạt chứ?!

“Chủ tử, nước đã chuẩn bị xong.” Si chứng chắc xuất hiện trước mặt Cổ Nhược Phong, Si vĩnh viễn là đáng vẻ quân gia đứng đắn, hoàn toàn đối lập với Mị.

“Ừm” Cổ Nhược Phong gật gật đầu, ngược lại nhìn về phía Phong Huyết Lân. “Đi rửa sạch một chút đi.” Nàng biết lo Phong Huyết Lân là người cực kỳ ưa sạch sẽ, mặc dù trước kia bị người khi dễ, nhưng khi xuất hiện trước mặt nàng thì một thân gọn gàng sạch sẽ y phục không hề bụi bặm, khi bản thân mình đến gần hắn thì hắn gây giữa kín đáo đến mức không thể nhận ra khiến cho nàng xác định chuyện này.

Mặc dù bây giờ dường như hắn càng ngày càng dính vào mình, đây cũng không phải là hiện tượng tốt! Tỷ như lúc đi đường trên người lại thêm mấy chục cân nặng, mà Cổ Nhược Phong nàng lại cực kỳ lười, lúc có khả năng, có thể nằm liền không ngồi, có thể ngồi tuyệt đối không đứng!

Phong Huyết Lân chán ghét nhìn tay của mình vừa ôm Ôn Vận Lan, lại nghĩ ban nãy bản thân mình cũng ôm Cổ Nhược Phong, lập tức lộ ra nửa gương mặt đen như đáy nồi: “Nàng cũng đi tắm”

“Được.” Trả lời không chút do dự, nếu không phải muốn biết mục đích cuối cùng của Mộ Dung Tô là gì, cùng với “Hầu hạ” thật tốt cái gọi là mẫu phi

của Phong Huyết Lân, nàng sẽ không để cho Phong Huyết Lân chạm vào Ôn Vận Lan!

Kéo Phong Huyết Lân vào phòng ngủ, phía sau bình phong đã để sẵn nước có nhiệt độ tám phần vừa phải.

Cổ Nhược Phong buông tay Phong Huyết Lân, đi tới ngăn tủ cầm y phục của hai người, để của Phong Huyết Lân ở một bên, bản thân mình thì đi ra ngoài.

“Phong nhi, chẳng lẽ nàng lại không tắm cùng ta sao?” Phong Huyết Lân vội nói, hẳn cho rằng nàng đồng ý tắm cùng hắn. . . Trong nháy mắt trên khuôn mặt đã bị Cổ Nhược Phong gỡ mặt nạ xuống lúc ở cửa trần đây buồn bã, khiến cho người ta sinh lòng không đành.

Cổ Nhược Phong giựt giựt khoe miệng, quả quyết xoay người, đập cửa ra, phát tay áo thay Phong Huyết Lân đóng kỹ cửa phòng, mạnh mẽ thò ra một hoi, người này chính là yêu nghiệt!

Nước ấm áp khiến Cổ Nhược Phong thoải mái nheo mắt lại, miễn cưỡng tựa vào thùng tắm, đồng thời trong lòng suy nghĩ một chút xem cách phủ Huyết vương không xa có ôn tồn hay không, nếu không thì xây dựng một suối nước nóng nhỏ cũng không tồi. . .

“Người nào?! Bảo vệ chủ tử!” Một tiếng gầm thét lo lắng, bên ngoài tiếng ầm ầm vang lên liên miên.

Cổ Nhược Phong từ trong bồn tắm đứng dậy, chỉ trong chớp mắt liền mặc xong quần áo chỉnh tề, phát tay mở cửa phòng, chỉ thấy ở bên cạnh, cửa chính phòng tân hôn Phong Huyết Lân đang ở đã rộng mở, mười mấy người áo đen đang điên cuồng tiến vào!

“Muốn chết!” Cổ Nhược Phong tiến lên trực tiếp ngăn cản người áo đen còn sót lại ở cửa phòng tân hôn, sát chiêu bén nhọn xuất ra.

Nàng không hề lo lắng cho Phong Huyết Lân ở bên trọng, căn cứ vào tình huống buổi sáng, chỉ bằng tốc độ của Phong lại Huyết Lân, muốn vượt qua người của hắn căn bản không tồn tại! Mặc dù Cổ Nhược Phong nàng được công nhận công lực thâm hậu, kiếp trước cũng chiến thắng người đứng đầu Huyết tộc sau trận đánh nhau sống chết, nhưng so với Phong Huyết Lân, nàng mới phát hiện ra những cái được gọi là thân vương Huyết tộc kia đều chẳng qua chỉ là một cái lưới mỏng mà thôi.

Si Mị Vồng Lượng cũng tham gia vào trận đánh nhau, khi còn sống công lực bốn con quý cũng không yếu, trải qua cải tạo của Cổ Nhược Phong, so với trước kia tốc độ nhanh hơn một bước! Mười người vài ba lần liền giải quyết những cao thủ trong mắt người khác!

Chỉ là. . . Vì sao âm thanh trong phòng dường như không đứng?!

Cổ Nhược Phong bừng tỉnh quay đầu lại, liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến cho nàng gần như hít thở không thông, Phong Huyết Lân giống như điều bị đứt dây bay từ trong phòng ra, chắc là có người tàn nhẫn đá một cước!

Si Mị Vồng Lượng cũng sợ hãi ngăn người, kinh ngạc nhìn cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi này, bọn hắn đã không dám xoay đầu nhìn Cổ Nhược Phong lúc này. . .

Có thể so sánh với tốc độ thuận di * của thân vương Huyết tộc, trong nháy mắt Cổ Nhược Phong đã đến bên cạnh Phong Huyết Lân, ôm eo hắn, một đôi mắt đen như mực gần như rỉ máu. “Ta muốn sống.” Âm thanh lạnh lẽo giống như dưới ba ngàn băng lạnh truyền tới

(*) thuận di: di chuyển tức thời.

Nàng muốn sống, vậy sẽ không cho phép lại một người chết!

Si Mị Vồng Lượng toàn thân là máu phóng vào trong phòng tân hôn, Lân chủ tử bị thương, Phong chủ tử nổi giận, bọn hắn lại không ngoan ngoãn nghe lời, sợ rằng phải hôn phi phách tán rồi!

Mà còn, Lân chủ tử là người có năng lực của bọn hắn sao?! Ánh mắt buồn rười rượi của bốn con quý quét qua căn phòng, mười mấy người áo đen phách lối kia, chết đến nơi còn không biết! Không, chết là giải thoát của bọn chúng!

Lượng bảo vệ cửa, Si Mị Vồng ba con quý bay thẳng vào trong đám người, bắt đầu hung hãn đánh một trận! Không thể chết được, nhưng Phong chủ tử chưa nói không thể bị thương!

Ngoài phòng, Cổ Nhược Phong cẩn thận lau chùi vết máu trên mặt Phong Huyết Lân, con mắt đỏ có thể so với Phong Huyết Lân, giọng nói không che giấu được run rẩy: “Thật xin lỗi.” Nàng đã từng nói sẽ bảo vệ hắn cả đời, nàng đã từng nói sẽ không để cho hắn bị thương! Vậy mà hôm nay mới qua một ngày, đã khiến cho hắn bị thương nặng như vậy!

“Khụ khụ. . .” Phong Huyết Lân kim hãm lại khó chịu trong ngực, “Qua ngày hôm sau sẽ tốt.” Ngón tay thon dài gần như hoàn mỹ lướt qua gương mặt Cổ Nhược Phong, dường như muốn quét sạch tức giận tự trách của nàng.

“Ngoài mười bước công lực tự phong lại tòa. Không nên tự trách, khụ khụ, ta sẽ, khụ khụ, đau lòng. . .”

“Vì sao không nói trước cho ta.” Tay Cổ Nhược Phong đặt ngang qua đầu gối Phong Huyết Lân, ôm lấy Phong Huyết Lân, đưa hắn vào trong căn phòng mình vừa tắm, phòng tân hôn không ở được.

Khỏe miệng Phong Huyết Lân cong lên thành một đường cong đẹp mắt, trước kia hai người gần như một tác không rời, huống chi mười bước? Chỉ là,

hôm nay bị Phong nhi đối xử như vậy, cũng không phải hẳn kiếm lời? “Quốc sư nói cho ta biết không được cách nào ngoài mười bước, ta cũng vừa mới suy nghĩ cẩn thận.”

Cẩn thận đặt Phong Huyết Lân lên giường, Cổ Nhược Phong tức giận trừng mắt, không quá nửa giây, ngược lại đau lòng: “Ta sẽ không cách chàng nửa bước.” Nàng sẽ không cho người khác có thêm nửa phần cơ hội tổn thương hắn nữa!

(Tứ Nguyệt ngược ngùng chọc chọc ngón tay: Tiểu Phong, chính là người nói nửa bước? Vậy lúc tắm rửa thì làm thế nào?)

Cổ Nhược Phong: hơi ngẩn ra, ngay sau đó lạnh lùng nói: ai cần người lo?!

Phong Huyết Lân: ... Trộm vui về... Thương tổn có giá trị, kiếm lời!)

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Quý có biết đau lòng không.

“Chủ tử, người đã xử lý tốt.” Sĩ nom nóp lo sợ đứng ở sau cửa hồi báo, không biết thương thế của Lân chủ tử thế nào.

Cho dù mới làm thủ hạ của Phong chủ tử hơn nửa tháng ngắn ngủi, nhưng chuyện mỗi ngày phải xử lý ước chừng còn ít hơn chuyện gặp được trong một năm. Vô luận gặp phải tình huống như thế nào, vẻ mặt của Phong chủ tử luôn là vân đạm phong khinh, luôn mang theo ý cười, tức giận gần như hoàn toàn cách biệt với nàng.

Nhưng khi gặp được Lân chủ tử, cảm xúc của Phong chủ tử có thể nói thiên biến vạn hóa*, ai dám động đến Lân chủ tử, người đó là tự đâm đầu vào chỗ chết.

*thiên biến vạn hóa: thay đổi hoàn toàn.

Hôm nay thì ngược lại, thích khách ban ngày vào Huyết Vương phủ, còn làm Lân chủ tử bị thương. Sĩ nghĩ thế nào cũng cảm thấy cuộc sống của mình sau này sẽ vô cùng thâm hiểm..

Mà hiện tại, điều quan trọng nhất, là làm thế nào để dập tắt lửa giận của Phong chủ tử, hắn cũng không bỏ qua đôi mắt gần như rỉ máu của Phong chủ tử, Phong chủ tử sẽ không chết đó là chuyện mà tất cả mọi người đều biết, mà Phong chủ tử lại giận đến như vậy, có thể thấy được địa vị của Lân chủ tử trong lòng Phong chủ tử chỉ cao hơn chứ không thấp hơn..

Lúc này Cổ Nhược Phong đang rửa sạch miệng vết thương rất sâu trên người Phong Huyết Lân, nghe được Sĩ hồi báo, lửa giận trong nháy mắt lại tăng lên, rất tốt, tạm thời không nói những người đó là ai phải tới, mục đích là gì, tóm lại, nàng nhất định phải dạy bảo bọn hắn thật tốt, khiến cho bọn họ cảm thụ sâu sắc một chút, hậu quả của việc trêu chọc Phong Huyết Lân là gì!

“Lấy y phục đến đây.” Nàng đã nói qua sẽ không rời khỏi Phong Huyết Lân nửa bước.

Sĩ nhẹ nhàng đẩy cửa ra, trong lòng thầm nghĩ, cũng dự đoán những khả năng có thể xảy ra trước, cảm y phục sạch sẽ trong tay đưa đến trước mặt Cổ Nhược Phong: “Chủ tử.”

Cổ Nhược Phong cầm lấy y phục, cũng không ngẩng đầu lên: “Ra ngoài đi.” Toàn bộ Huyết Vương phủ đều do tứ quý Sĩ Mị Vồng Lượng an bài, thế nhưng hôm nay lại để cho thích khách xông vào như vậy, bọn họ nên tự kiểm điểm lại mình một chút!

Sĩ cung kính lui ra ngoài, cho dù chuyện này có như thế nào cũng là bọn họ sai, mới đến Huyết Vương phủ ngày thứ hai, bọn hắn mới bắt đầu giải quyết đến vấn đề an toàn của Huyết Vương phủ, vốn tưởng rằng dựa vào năng lực của nhóm người bọn hắn cộng thêm công lực của hai vị chủ tử sẽ không có ai đánh lại được, không vẫn không thoát khỏi cạm bẫy như vậy!

“Sĩ...” Tam quý Mị Vồng Lượng đều đứng ở cửa, ánh mắt nhìn Sĩ vì bọn họ mà đi ngăn chặn lửa giận của chủ tử, ánh mắt ham chứa cảm kích, ánh mắt kia của chủ tử không có người nào có thể chịu được...

“Tốt, chúng ta ở chỗ này chờ đi, không cần làm ra sai lầm gì hết. Nếu không...” Sĩ khoát tay.

“Nếu không chính chúng ta cũng sẽ không tha thứ cho mình.” Mị vẫn cười toe toét nghiêm túc nói, chủ tử đối với mình có ơn tri ngộ, vậy mà mình lại khiến cho nàng thất vọng, nếu chuyện này phát sinh một lần nữa, cho dù chủ tử không nói, hắn cũng sẽ tự sát để tạ tội!

Ba người còn lại gật đầu một cái, bày tỏ đồng ý, âm thầm nắm chặt quả đấm, không thể khiến cho chủ tử thất vọng!

Không bao lâu, Cổ Nhược Phong đỡ Phong Huyết Lân đi ra, hai người cũng đã đổi y phục sạch sẽ, mà Phong Huyết Lân lại càng không nhìn ra một chút ngoại thương* nào!

*ngoại thương: vết thương bên ngoài.

Không thể không nói năng lực chữa trị vết thương của Phong Huyết Lân sau mười mấy năm bị bắt nạt kia dĩ nhiên đã đạt tới tình cao, lại thêm thuốc trị thương tốt nhất của Cổ Nhược Phong, xem ra bên ngoài đã không có vết thương nữa rồi.

“Đi thôi.” Cổ Nhược Phong ra hiệu cho Si dẫn đường, ba người Mị Vọng Lượng đi theo sát ở phía sau, cúi đầu thấp xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, ánh mắt không dám tùy ý nhìn loạn, chuyện cười, bây giờ ai dám nhìn chủ tử, áy náy trong lòng cũng sắp chìm chết mình, hơn nữa, còn không trực tiếp đi đầu thai rồi sao?

Trong lòng Cổ Nhược Phong biết bọn họ tự trách, nhưng cũng không mở miệng an ủi, việc này đích thực là bọn họ nên chịu, Cổ Nhược Phong nàng không cần thủ hạ phê vật!

Chỉ trong một ngày, địa lao Huyết Vương phủ đã được xây xong, nhà giam chế tạo bằng mộc thép, cho dù là đao kiếm cũng không chém đứt!

Mười mấy chiếc giá gỗ chữ thập trói mười mấy người máu me khắp người, một người áo đen gần như thoi thóp, ăn xong Nhuyễn Căn Tán, bọn hắn ngay cả sức lực để cắn lưỡi tự vẫn cũng không có.

Cổ Nhược Phong hài lòng nhìn kiệt tác của tứ quý Si Mị Vọng Lượng, sắc mặt vốn u ám bởi vì những người đó phải chịu tra tấn mà giảm bớt một chút. Ngồi xuống trên ghế đệm da hổ ở chính giữa, lôi kéo Phong Huyết Lân ngồi ở trên chân mình, vòng tay qua eo Phong Huyết Lân, để cho đầu hắn thoải mái tựa vào vai mình, lộ hiện tại cho dù ngoại thương của Phong Huyết Lân đã tốt, nhưng nội thương chưa lành, thân thể còn suy yếu, dĩ nhiên là Cổ Nhược Phong không nỡ để cho hắn chịu một chút mệt nhọc, một đường đi tới đây cũng là dùng nội lực đỡ hắn, làm cho hắn gần như không phí một chút sức lực. Mà Phong Huyết Lân lại cực kỳ vui vẻ, hắn mặc kệ vấn đề mặt mũi, vấn đề khí phách nam tử, chỉ cần có thể thân mật với Phong nhi như vậy, hắn cầu còn không được.

“Bắt đầu.” Cổ Nhược Phong ngắm nghía ngón tay của Phong Huyết Lân, cảm nhận được nhiệt độ ở những ngón tay kia vì mất máu mà trở nên băng lạnh, lòng này không vui nhả lại, nắm chặt tay Phong Huyết Lân, không ngừng vận chuyển nội lực vào trong đó.

Mà bên kia, lộ tứ quý Si Mị Vọng Lượng bắt đầu làm công việc của bọn hắn. Nửa tháng đi theo bên người Cổ Nhược Phong, dĩ nhiên tứ quý đã được truyền lại hàng loạt cách tra tấn, khi hỏi đến loại hình cụ nào trong tay đầu không chút do dự liền nói ra, trong đó Vọng là người giỏi nhất!

Cho nên, trận tra khảo này là do Vọng thi hành, Si Lượng lấy hình cụ, tất cả đều được dọn xong.

Còn lại Mị bị Cổ Nhược Phong sai đi chuẩn bị cơm chiều. Dành nhiều thời gian ở trong cung như thế, thêm tắm rửa tranh đấu, sớm đã đói bụng. Tuy nhiên Phong Huyết Lân chỉ đêm trắng tròn mới có thể cảm thấy đói khá, nhưng Cổ Nhược Phong vẫn đối đãi với hắn như người bình thường, nên lúc ăn cơm vẫn ăn cơm, bằng không đói bụng, ai sẽ bồi thường cho nàng?

Vọng giữ tên thù lĩnh đã đá một cước vào mặt nạ của Phong Huyết Lân, ban ngày ban mặt tới Vương phủ ám sát không nói, còn mặc một thân quần áo đen, nói rõ mình là thích khách, đây không phải là kẻ ngu thì là cái gì?

Võ công khá lắm sao, Huyết Vương tiến vào dễ như vậy sao? Lân chủ tử dễ trêu chọc như vậy sao?

Vọng nghĩ bởi vì Lân chủ tử bị thương, Phong chủ tử tức giận, nghĩ lại liền cảm thấy phần hận, người lúc nào không tới, lại cố tình nhắm lúc này! Tứ quý bọn hắn một ngày bận đến muộn, bọn hắn tìm nhiều thị vệ như vậy đến Huyết Vương phủ dễ dàng lắm sao! Ban ngày huấn luyện, nên tối đến bảo vệ nơi này! Vậy Lân chủ tử sẽ không bị thương rồi, hắn có thể không nổi giận sao!

“Bốp!” Không nói một câu, tàn nhẫn quất xuống một roi, Vọng tức giận, người trêu chọc ai không được, lại cứ chọc Lân chủ tử, còn dám làm hắn bị thương!

“Bốp!” Lại quất một roi nữa, gương mặt Vọng tối đen, Lân chủ tử là người người có thể đá sao! A?! Không biết Lân chủ tử là bảo bối của Phong chủ tử sao? Người nghĩ người là ai?

“Bốp!” Lại tiếp tục quất lên roi thứ ba! Vọng nhếch miệng, tiếp tục không nói một lời, hắn tức giận nha! Hắn thành quỷ dễ lắm sao! Mấy người các người không muốn chết từ từ lại chạy tới Huyết Vương phủ gây sự, có biết tứ quý bọn hắn sẽ đau lòng hay không! Sắc mặt Phong chủ tử không tốt, bọn hắn sẽ áy náy, trong lòng áy náy sẽ không thoải mái, quý không thoải mái hậu quả là cái gì người có biết không!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Mở thanh lâu được chứ

"Chủ tử." Mị bung trên tay một đĩa điểm tâm tinh xảo vừa mới được làm ra lò.

Cổ Nhược Phong tiếp nhận, một tay nắm chặt tay kia của Phong Huyết Lân, một tay khác lấy một khối điểm tâm đưa tới bên miệng Phong Huyết Lân, hết sức quan tâm, tạo thành một sự chênh lệch rõ ràng với hình phạt đối diện.

Phong Huyết Lân thuận theo há miệng cắn một miếng, gật đầu một cái: "Mùi vị không tệ, nàng cũng ném thử một chút đi." Cũng lấy một miếng điểm tâm đưa đến miệng Cổ Nhược Phong.

Võng đưa lưng về phía hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, khước miệng giật giật, rất muốn quăng ném roi đi đến ngồi xỏm ở góc tường, đây chính là chênh lệch đối xử mà...

Suy nghĩ một chút, lại quát một roi lên trên người áo đen, cái này còn không phải do bọn hắn hại! Nếu không, bốn con quỷ bọn hắn có thể ngồi bệch chân ăn điểm tâm rồi, không cần phải làm cu li ở chỗ này!

Hắc y nhân chỉ muốn thổ huyết, có người lại cứ lần qua lần lại như vậy sao? Bắt được người không phải đều trực tiếp hỏi thẳng sao? Bọn hắn lại đảo ngược, trước tiên hung hăng đánh một trận, dứt Nhuyễn Cân Tán, hôm nay vừa tới không nói hai lời liền trước tiếp đánh người! Coi như hắn có muốn nghĩ cách cũng không nghĩ được!

Rốt cục, Võng hít một chút khí, từ bi mở miệng hỏi: "Người nào phái các người tới?" Giọng điệu này giống như là ban ơn cho bọn hắn.

"Ta..." Chết cũng sẽ không nói!

"Người chết cũng sẽ không nói đúng không?" Võng không đợi hắn mở miệng, thay hắn nói lời này, "Thật ra người không nói chúng ta cũng biết là ai." Nhẹ nhàng thoải mái, giống như đang nói việc nhà, lại khiến cho hắc y nhân cảm thấy kinh hãi, làm sao có thể, hắn tự cho là trên người hắn không mang bất kỳ thứ gì chứng minh thân phận.

"Đại gia ta liền từ bi nói cho người biết, người, tạm thời sẽ không chết." Võng kéo ra một khuôn mặt tươi cười, giống như gió xuân tháng ba ấm áp, trên mặt liền viết: Yên tâm đi, yên tâm đi, chúng ta sẽ không giết người.

Không chờ hắc y nhân phục hồi lại tinh thần từ trong vui sướng, Võng liền duỗi tay quỷ ra, một khối thiêu đốt "xì xì" vang lên thanh sắt nóng trực tiếp dán lên trên vai hắc y nhân, trong nháy mắt liền đem da hòa tan, khảm vào trong thịt, cùng máu tươi, vô cùng thâm thắm.

"A!" Hắc y nhân không thể tin được một giây trước người này còn nói tốt với mình, vậy mà một giây sau lại tàn nhẫn như vậy! Xương cốt đâu đớn khiến cho hắn gần như co quắp!

"Thế nào, tư vị này không tệ chứ?" Khuôn mặt Võng vẫn tươi cười như cũ, ôn nhu không chịu được. Dám xuống tay với Lân chủ tử, đây chỉ mới bắt đầu bi kịch của người!

"Người..." Hắc y nhân căm thù nhìn Võng, dường như nói, nếu có một ngày người rơi vào trong tay của ta, ta sẽ làm cho người sống không bằng chết!

Nhìn là hiểu này không có khả năng uy hiếp, Võng xì khê một tiếng, khinh thường. Hắn đã là người chết, khi còn sống lại càng nhìn thấy không biết bao nhiêu uy hiếp như vậy, chẳng qua chỉ là vùng vẫy trước khi chết mà thôi. Thanh sắt nóng trong tay không ngừng, đổi nơi ấn, giống như Hắc y nhân kia chính là một khối vải trắng, mà hắn giống như một đứa trẻ hiếu kỳ vừa mới bắt được con dấu của mình, lần lượt in một cái, hơn nữa mỗi lần đều hoàn hảo rơi vào chỗ đau nhất trên huyết!

Trong địa lao có tiếng gào thét thê lương của Hắc y nhân, cùng với mùi cháy khét...

Cổ Nhược Phong nhíu mày, liếc mắt nhìn phía đối diện, bộ dạng này có phải ăn cái gì cũng không tốt cho thân thể hay không?

Cuối cùng làm như xác định gật đầu một cái: "Nơi này tiếp tục." Dứt lời, ném đĩa điểm tâm trong tay cho Mị, đỡ Phong Huyết Lân đi ra khỏi địa lao, dĩ nhiên để lại cho mười mấy hắc y nhân trong phòng kia run rẩy một phen.

"Đây chỉ là bắt đầu..." Trên gương mặt tuấn tú của Võng lộ ra một nụ cười ác ma, đây mới chính là hắn, tàn nhẫn mà khát máu! Dám động đến người chủ tử, không có một cái kết cục tốt...

Sắc trời bên ngoài đã bắt đầu tối sầm xuống, thiên sảnh đã dọn xong một bàn đồ ăn, yên lặng ở nơi này chờ chủ nhân tới.

Cổ Nhược Phong tùy ý chọn một cái ghế tốt, tiếp tục ôm lấy Phong Huyết Lân như ở địa lao, cúi mắt xuống chia thức ăn, cẩn thận dứt đến miệng Phong Huyết Lân.

Si ở một bên cúi đầu thấp báo cáo chuyện tình mình tra được: "Chủ tử, những người hôm nay tới là ám vệ do Thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc phái tới, mục đích là muốn giết chủ tử, cướp Kinh Vũ cảm."

Khi vừa mới phát hiện Hắc y nhân, hắn liền phái mất tiểu quỷ không có công lực gì đi điều tra việc này. Quỷ có một cái ưu đãi - người không nhìn thấy. Cho nên, muốn lấy được tin tức tư liệu gì đều cực kỳ thuận tiện.

"Phu quân muốn xử trí thế nào?" Cổ Nhược Phong cầm lấy một cái khăn sạch sẽ, cẩn thận lau đi thức ăn thừa trên miệng Phong Huyết Lân.

“Tiêu diệt chứ?” Phong Huyết Lân nghiêng đầu suy nghĩ, cực kỳ vô tội hỏi, biểu tình thật là cực kỳ vô tội nha...

Cổ Nhược Phong khẽ chau mày: “Có lợi cho các nàng quá hay không?”

“VẬY Phong nhi nói nên làm cái gì bây giờ?” Phong Huyết Lân đưa tay cầm lấy đĩa gấp thức ăn cho Cổ Nhược Phong. Nàng còn chưa có ăn cơm chiều.

“Ta nghe nói địa vị của Bách Hoa sơn trang ở trong giang hồ không tệ.” Nói xong, liền ăn miếng cá hấp mà Phong Huyết Lân vừa gấp cho nàng.

“Ừ, coi như có chút danh tiếng.” Phong Huyết Lân khẽ chuyển động hai mắt, đã biết ý nghĩ của Cổ Nhược Phong. Nếu nàng nghĩ muốn, vậy liền hủy đi thôi.

Khỏe miệng Si không tự chủ được giật giật vài cái, Bách Hoa sơn trang, là một trong ba đại sơn trang của Thiên Phụng, giang hồ ai dám trêu chọc, ngay cả hoàng đế tam quốc cũng phải nể tình, vậy mà ở trong miệng chủ tử chỉ là... có chút danh tiếng...

“Còn nghe nói Bách Hoa sơn trang có không ít tiền bạc?” Cổ Nhược Phong nuốt xuống miếng cá hấp, lần nữa xác nhận.

“Ừ, quả thật là có chút của cải.” Dùng đĩa gấp chút rau xanh nhét vào trong miệng Cổ Nhược Phong.

Si xoa xoa trán đồ mồ hôi (được rồi, hẳn thừa nhận hẳn không có chảy mồ hôi...), mặc dù Bách Hoa sơn trang không có nhiều vàng bạc tài bảo như thiên hạ đệ nhất thủ phủ Vũ Văn sơn trang, nhưng cũng có thể so sánh với quốc khổ mà...

“Còn có, ta nghe nói người của Bách Hoa sơn trang đều có diện mạo không tầm thường?” Cổ Nhược Phong không ngừng cố gắng.

“Ừ, bề ngoài cũng nhìn được.” Rốt cục Phong Huyết Lân cũng nhìn thẳng vào mắt Cổ Nhược Phong, nàng hỏi cái này là muốn làm gì?

“Phu quân, chúng ta mở thanh lâu được chứ?!” Cổ Nhược Phong cực kỳ hưng phấn dò hỏi.

Cầm Si sắp dài đến ngực rồi, hẳn rất muốn biết phải làm gì? Dáng dấp người bên trong Bách Hoa sơn trang cũng không tệ, nhưng tính khí lại thanh cao kiêu ngạo, muốn các nàng đi tiếp khách... Si nghĩ đến đây không khỏi rung mình một cái, vấn đề lớn nhất là, chuyện này không thể để cho mấy con quý bọn hắn đi làm?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Ngày lại mặt phải đúng giờ ngo

Editor: Dung Sa

Bởi vì nội thương của Phong Huyết Lân nghiêm trọng, Cổ Nhược Phong dứt khoát để cho hắn nằm ở trên giường cả ngày, nào là súc miệng rửa mặt hay là ăn cơm ăn canh, một mình Cổ Nhược Phong ôm lấy mọi việc, sau khi phòng tân hôn được sửa sang lại lần nữa chỉ có tứ quý Sĩ Mị Vồng Lược mới có thể đem đồ đi vào.

"Chủ tử, nàng ta đã tỉnh." Về mặt Mị chứa ý cười nhìn Cổ Nhược Phong, giống như đang chờ quyết định của nàng.

"Hầu hạ cho tốt, ngàn vạn lần đừng để chết." Cổ Nhược Phong nhấn mạnh hai chữ hầu hạ, Ôn Vận Lan, nàng sẽ không bỏ qua cho nàng ta dễ dàng như vậy! Nàng đã nói, người nào đã từng tổn thương Phong Huyết Lân, chết, chính là sự giải thoát.

.

Nàng muốn cả đời nàng ta chịu hết hành hạ, để cho nàng ta mở to mắt ra nhìn đứa con trai mà mình ghét bỏ muốn tự tay bóp chết sống hạnh phúc như thế nào, còn có...Lật đồ người mà nàng ta dựa dẫm! Lúc này Mộ Dung Tô không thêm điểm xia tới sống chết của nàng ta, đã làm cho nàng ta khó chịu đi, người phụ nữ này, Cổ Nhược Phong cũng không cho là một người có thể tự tay giết chết đứa con của mình sẽ hiểu được như thế nào là tình yêu! Cho dù hiểu, đó cũng là thứ tình yêu được xây dựng trên quyền lợi!

Mà chuyện Cổ Nhược Phong nàng cần làm, chính là thỉnh thoảng cho một chút hi vọng, sau đó làm cho nàng ta thất vọng, từng bước một làm cho nàng ta sa vào nơi tuyệt vọng vạn kiếp bất phục! Muốn nàng ta nhìn tận mắt người ngồi lên vị trí mà nàng ta vẫn muốn leo lên là người nàng ta hận nhất, để cho nàng ta chứng kiến cái người gọi là yêu thương nàng ta nhất vứt bỏ nàng ta, khinh thường nàng ta, coi rẻ nàng ta, lợi dụng nàng ta như thế nào!

Mị vừa lòng thỏa ý bỏ đi, hẳn thích nhất là làm những chuyện này, nhất là lôi kéo Vồng cùng làm!

Xoay người, nhìn thấy Phong Huyết Lân muốn tự mình xuống giường, cổ Nhược Phong vội vàng chặn ngang đề hắn lại: "Nội thương của chàng chưa lành, không cho phép xuống giường!"

Phong Huyết Lân hơi nhủ đầu lông mày, lúc trước tại sao hắn không phát hiện ra Phong nhi còn có bản lĩnh "Gà mẹ" như vậy? Một ngày hôm nay, nàng đã nói lời này không dưới 20 lần!

Lấy năng lực của hắn chữa khỏi nội thương, cộng thêm được vật cao cấp của Cổ Nhược Phong, thời gian xấp xỉ một buổi tối là khỏe rồi.

Hôm nay, nhìn này trời chiều từ từ hạ xuống, Phong Huyết Lân tỏa ra một cảm giác vô lực, thật sự hắn đã không sao.

Ngoan ngoãn nằm lại trên giường: "Ngày mai chính là ba ngày lại mặt."

"Ừ." Cổ Nhược Phong đem chân đạp lên trên người Phong Huyết Lân.

"Hôm qua nàng đã đáp ứng ta, đi theo ta đến Cổ gia chơi đùa." Đây chính là hắn hy sinh không nhỏ để đổi được!

"Ừ." Về tới góc chăn.

"Nhưng ta không biết chơi như thế nào." Phong Huyết Lân bệt bệt miệng, một bộ dạng bị uất ức.

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong giựt giựt khoe miệng dưới: "Thích chơi thế nào thì chơi thế đó." Hắn mà không biết chơi đùa như thế nào sao? Còn nữa, đừng dùng ánh mắt nai con này nhìn chòng chọc, đâm đâm vào nàng có được hay không? Ông trời ơi, tối đây sét đánh làm nàng hôn mê đi.

"Nàng nói thật?" Phong Huyết Lân xác định lại một lần nữa, đáy mắt sâu thẳm là nồng nặc tính toán.

"Dạ! Nói thật!" Cổ Nhược Phong đưa tay phải ra nhẹ nhàng bấn cái trán Phong Huyết Lân một cái, sau đó cầm một quyển sách lên xem, nằm nghiêng ở cạnh ngoài của hắn

Bên ngoài Huyết Vương phủ, trên đường phố, trong quán trà, khách trong chiến tranh.

Chỉ cần nơi nào có người thì có giang hồ.

Nơi có giang hồ thì có phân tranh.

Nơi có phân tranh thì có. Bất quá.

"Nghe nói ngày hôm trước Huyết Vương phi ra tay giết Tân Khoa Trọng Nguyên Văn Thanh a!"

"Ai ~ vậy thì có cái gì! Hôm qua hoàng thượng còn triệu Huyết Vương và Huyết Vương phi tiến cung tạ ơn!"

"Đạo này Hoàng thượng làm sao vậy? Cứ để mặc Huyết Vương phi àm?"

"Chẳng lẽ Huyết Vương được sủng ái rồi hả?"

"Ai biết được, nói cho các ngươi biết a, ngày hôm trước ở lễ hội Vân Hồ, thuyền thứ mười kia nhất định là của Huyết Vương phủ! Tối hôm qua ta đã đi nhìn rồi, trên đó khắc dấu hiệu của Huyết Vương phủ!"

"Vậy thì có cái gì! Khinh Vũ cầm ở lễ hội Vân Hồ cũng do Huyết vương phi lấy đi!"

"Lấy đi? Dựa vào cái gì? !"

"Đó là Huyết Vương phi thắng!"

"Thắng? Làm sao có thể, Cổ Tiểu Tử không phải vô tài vô đức, là một kẻ điên cái gì cũng không biết sao?"

"Cát! Ngươi vâng đầu sao! Hôm trước đại hôn nàng ta còn mang theo Huyết Vương đập gãy xương vai người trên một con phố!"

"Lão già bán đậu hũ nhà bên cạnh ta len lén đếm một phen, toàn bộ 132 người a!"

"Ai ~ các ngươi nói một chút, ngày mai không phải ba ngày lại mặt của Huyết vương phi sao?"

"Đúng vậy a, lằng lằng nói cho các ngươi biết một tin, cháu gái của ta đang làm nha hoàn tại Cổ gia nói, Huyết Vương phi ở Cổ gia bị các tiểu thư khác khi dễ không ít."

"Còn có chuyện như vậy?"

"Thật, trước khi Huyết Vương phi xuất giá còn rất mạnh miệng với bọn họ, nghe nói làm các vị tiểu thư kia tức giận không nhẹ !"

"."

"."

Cuối cùng, ba ngày lại mặt mà mọi người trong kinh thành đang mong chờ của Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân cũng đã đến.

Sáng sớm, tứ quý Sĩ Mị Vồng Lượng đã cung kính đứng ở cửa tân phòng Cổ Nhượng Phong, đôi tay dưới tay áo của tứ quý hơi có chút run rẩy, đầy mắt mồ hôi ra mồ hôi mong ngóng. Bất quá, Cổ Nhượng Phong chưa dậy, bọn họ sẽ không vượt qua khuôn phép đi gõ cửa, từ trước đến nay chủ tử luôn đúng giờ, chuyện nàng cần làm không người nào có thể ngăn cản!

Cổ Nhượng Phong ngủ thẳng một giấc đến trời sáng, Phong Huyết Lân nhàm chán đưa tay miêu tả gò má, bây giờ rốt cục nàng cũng hiểu vì sao hôm qua Phong Huyết Lân “N” lần muốn xuống giường, thì ra mùi vị nằm cứng ngắt trên giường thật không dễ chịu a!

"Cũng cảm nhận được rồi hả?" Phong Huyết Lân nhắm mắt lại hưởng thụ Cổ Nhượng Phong khẽ vuốt, miệng hơi cười.

"Chàng xem như... Được tiện nghi rồi còn ra về?" Cổ Nhượng Phong nhún mày. Hôm qua nàng vẫn còn sợ nội thương hấn chưa lành, được rồi, nàng thừa nhận nàng quan tâm quá độ rồi.

"Ha ha. Thời gian không còn sớm." Phong Huyết Lân mở mắt, huyết mâu trong tròng để người ta biết hấn đã thức dậy lâu rồi.

"Đúng vậy a, thời gian không còn sớm." Cổ Nhượng Phong quay đầu nhìn trời sáng trưng bên ngoài một chút, "Tới đây, ta giúp chàng mặc y phục."

Đến khi Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân chải chuốt xong xuôi, lúc bước ra cửa phòng, Diễm Dương treo trên cao, đã gần giờ Ngọ

Cái trán của Sĩ Mị Vồng Lượng nổi ba vạch đen, chủ tử có dám chậm trễ thêm một chút nữa hay không?

Cửa Huyết Vương phủ, xe ngựa tinh xảo, hai con ngựa cao lớn màu đỏ thẫm, nhìn không hề thua kém xe ngựa của bất kỳ hoàng tử nào!

Bên trong xe, rộng rãi thoải mái, gối cao mềm oặt, bàn nhỏ bánh ngọt, thậm chí còn bày biện điểm tâm thường ngày của Cổ Nhượng Phong!

Phong Huyết Lân đỡ Cổ Nhượng Phong bước lên xe ngựa, theo sát mà lên, Sĩ Mị Vồng Lượng dẫn dắt một đám thị vệ Huyết Vương phủ được huấn luyện tốt chậm rãi hùng dũng đi về hướng Cổ gia.

Lúc này cửa chính Cổ gia, gia chủ Cổ gia Cổ Hạo Nhiên dẫn cả đám thân thiếp con cái đã sớm chờ đến sốt ruột

"Cha, vì sao chúng ta phải ở chỗ này chờ một người điên? !" Rốt cuộc Cổ Nhượng Ly không nhịn được bộc phát, nàng không hiểu, không phải chỉ là một kẻ điên sao? Vì sao cả nhà phải ở cửa chính đợi hai canh giờ!

"Đúng vậy a cha, trễ như vậy rồi, Tứ muội có lẽ không đến đâu. Dù sao, nàng." Là một người điên! Tại sao phải chờ một người điên lâu như vậy! Cổ Nhượng Dao luôn luôn an tĩnh nhu thuận cũng không đồng ý lên tiếng, đôi mắt thâm sâu hiện lên một tia ác độc, không phải chỉ là một kẻ điên sao? Lại dám để cho đại tiểu thư Cổ gia, con của vợ lớn như nàng ở tại cửa ra vào chờ hai canh giờ! Có tin hay không.

"Lão gia, Dao nhi nói không sai, có lẽ Cổ Nhượng Phong sẽ không tới, từ trước đến giờ nàng điên điên khùng khùng." Thượng Quan Mạn Nhu tiếp lời Cổ Nhượng Dao

"Phụ đạo nhân gia! Các người biết cái gì!" Cổ Hạo Nhiên không vui hung ác trừng mắt nhìn bọn họ một cái. Cổ Nhượng Phong thay đổi bọn họ không nhìn thấy sao? ! Nàng ở trên lễ đường đại hôn giết tân Trạng Nguyên Văn Thanh, hoàng thượng cũng không truy cứu một tiếng, ngày thứ hai còn để cho bọn họ vào cung tạ ơn, bình an trở về Huyết Vương phủ! Điều này chứng minh cái gì? Tâm tư của hoàng thượng khó dò, không ai có thể bảo đảm tiếp theo người muốn làm cái gì!

Hôm nay Huyết Vương phủ thật đúng là không thể đắc tội rồi!

"Lão gia, lão gia, đến rồi, đến rồi!" Gã sai vặt đi nghe ngóng phía trước vội chạy tới, trong mắt còn có kinh ngạc không thể tin!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Điên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Thầy tướng số nói

Editor: Dung Sa

Đội ngũ chậm rãi mà đến, phía trước là bốn con ngựa cao to phân thành hai hàng mở đường, thị vệ Huyết vương phủ sắc mặt nghiêm cẩn ngồi phía trên, nghiêm chỉnh huấn luyện, ngay sau đó là hai con ngựa màu đỏ thẫm tinh khiết rực rỡ lôi kéo buồng xe lịch sự tao nhã, nối tiếp lại là bốn con ngựa phân thành hai hàng, phía sau nữa là hai mươi mấy thị vệ đi bộ theo! Phô trương như vậy, tuy không phải rất nhiều người, nhưng so với bất kỳ nữ tử nào lại mặt cũng khí thế hơn.

Những thị vệ kia vốn là tứ quý Si Mị Vồng Lượm và Cỏ Nhựa Phong lúc còn ở Cỏ gia tìm người huấn luyện nửa tháng, mỗi người vốn có bản lĩnh của mình, Huyết Vương phủ không cần phé vật! Lại trải qua nửa tháng được ma quý huấn luyện, bọn họ có thể nói là lấy một chọi mười!

Đáy mắt Cỏ Hạo Nhiên xẹt qua suy nghĩ sâu xa, Huyết Vương thật sự được sủng ái rồi hả? Hay hoàng thượng chỉ ngại trang mà thôi?

Đáy mắt tam tỷ muội Cỏ Nhựa Dao, Cỏ nhựa Ly Cỏ Nhựa Kỳ không che giấu được hăm mộ đồ kỵ thù hận, chỉ là sau đó thì trở nên khinh thường, Huyết Vương khát máu ai không biết? Cỏ Nhựa Phong gả đi thì tối đa cũng sống nửa tháng mà thôi, có cái gì tốt mà phách lối!

Trong lúc mọi người nhao nhao nghi vấn, đội ngũ đã đến cửa chính Cỏ gia.

Bên trong xe, Cỏ Nhựa Phong và Phong Huyết Lân ăn uống no đủ, thanh thoi thanh thoi, hoàn toàn không đem người bên ngoài để ở trong lòng!

Đội xe đầu vừng vàng đã thêm khoảng thời gian uống cạn nửa ly trà, mọi người thiếu chút nữa giận dữ mà bỏ đi, Cỏ Nhựa Phong mới vén rèm xe lên, nắm tay Phong Huyết Lân trèo xuống.

Một áo đen lộng lẫy, Mạn Châu Sa Hoa rườm rà nhưng xinh đẹp uyển chuyển, mái tóc đen nhánh buộc lên đơn giản, cả người không nói ra được ưu nhã cao quý.

Mà Huyết Vương bên cạnh lại hồng y bao quần toàn thân, đây đúng là chế tạo từ Băng Tầm Tơ! Tóc dài xoắn tùy ý, mặt nạ màu bạc ghé vào trên mặt thân bí hoa lệ, con mắt màu ngọc lưu ly đỏ khê chuyển động, phong lưu bất tận, một đám nữ nhi Cỏ gia nhìn mà ngây người.

Cỏ Hạo Nhiên nhìn trang phục của hai người, lại nhìn thị vệ bên cạnh đối với Phong Huyết Lân tôn kính vô cùng, bây giờ trong lòng càng thêm khẳng định, Huyết vương này chỉ sợ là thật sự được sủng ái rồi!

Ở trong cung hán cũng có không ít tai mắt, ngày hôm trước Huyết Vương vào cung tạ ơn, hoàng thượng thậm chí dẫn bọn họ vào tòa cung điện mà chưa bao giờ cho người ta tiến vào! Hơn nữa, lúc Huyết Vương đi ra trong ngực còn ôm một nữ tử, mặc dù không nhìn thấy ngay mặt, nhưng cũng thấp thoáng là một mỹ nhân tuyệt sắc! Không biết có phải là hoàng thượng thưởng cho hán hay không!

"Thảo dân tham kiến Vương Gia!" Cỏ Hạo Nhiên chậm rãi quỳ gối xuống, mặc dù Cỏ gia của hán có lớn hơn nữa, cũng là một kẻ thảo dân, có lẽ hoàng thượng vì gia nghiệp của hán nên kiêng kị hán vài phần, nhưng nếu như thực sự chọc giận, Trương gia và Trình gia luôn muốn thấy Cỏ gia sớm đóng cửa. Hoàng thượng, là người chuyện gì cũng làm ra được!

Cỏ Nhựa Phong kéo tay Phong Huyết Lân, nhu thuận tựa vào ở một bên, trông mắt thỉnh thoảng còn khiêu khích Tam nữ Cỏ gia ở phía đối diện, nàng đã sớm thấy ba người bọn họ nhìn Phong Huyết Lân bằng ánh mắt khó chịu!

Cỏ Hạo Nhiên quỳ xuống, những người còn lại của Cỏ gia không cam tâm nhưng cũng phải quỳ xuống theo!

Đội cho tất cả mọi người ôm theo một bụng tức giận quỳ trên mặt đất, cuối cùng Phong Huyết Lân giống như là phục hồi tinh thần: "Cỏ gia chủ mau đứng dậy! Người là nhạc phụ của Bồn vương, quỳ Bồn vương. . . ." Đó cũng là chuyện đương nhiên!

Chỉ là, lời này nói như bình thường, nhưng nghe vào trong tai người khác thì không phải như vậy, trong lòng Cỏ Hạo Nhiên có chút tức giận, nhớ lại mười mấy năm qua hán chưa bao giờ bị đối xử như vậy, cho nên vừa rồi có chút ngu ngơ không kịp phản ứng.

"Tạ vương gia!" Cỏ Hạo Nhiên đứng lên, mới vừa rồi hán là thảo dân, hiện tại hán là nhạc phụ của Vương gia rồi!

"Phong nhi, vì sao hôm nay lại tới trễ như vậy?" Giọng nói nghiêm túc chính là điển hình của Nhất Gia Chi Chủ, đúng, là Nhất Gia Chi Chủ, không phải là một người cha lên tiếng.

Khóe miệng Cỏ Nhựa Phong có chút châm biếm mơ hồ không thể nhận ra, thế nào, thật sự xem mình là người cha?

"Trễ sao? Hôm qua ta còn đặc biệt tìm thầy tướng số, hán nói hôm nay lại mặt phải đúng giờ ngo." Cỏ Nhựa Phong vẻ mặt vô tội, giả bộ, ai không biết?

"Thầy tướng số?" Cỏ Hạo Nhiên hết chỗ nói rồi, mặc dù hán đã sớm biết nữ nhi này chính là một người điên, chuyện gì cũng làm được.

"Vậy tại sao không phái người đến thông báo một tiếng?" Làm cho nhiều người như vậy đứng đội mặt trời hai canh giờ a!

"Phái người? Phu quân, chàng không phái người đi sao?" Cỏ Nhựa Phong vô cùng thuần khiết nhìn Phong Huyết Lân, chuyện như vậy nàng thật không biết a!

Khóe miệng Phong Huyết Lân nâng lên một nụ cười ôn hòa: "Sáng nay ta thấy nàng phái người đến Cỏ gia thông báo rồi mà, không phải sao?"

Được rồi, Phật tử a, tha thứ hán đi theo nàng theo vô cớ. A di Đà Phật, làm chuyện xấu có lẽ phải xuống Địa ngục, đắc tội Cỏ Nhựa Phong, đó chính là trực tiếp xuống Mười tám Tầng Địa Ngục. Lại nói, hán cũng không chịu không theo nàng a ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ

"Ta sai người kia đến cửa hàng ở phía Tây mua một chút điểm tâm mà!" Cỏ Nhựa Phong "Kêu lên" !

"Bồn vương còn tưởng rằng nàng phái hán tới Cỏ gia thông báo." Trong mắt Phong Huyết Lân lóe lên ảo não, chuyện này rõ là làm.

Cổ Hạo Nhiên nghe đối thoại của hai người, hẳn có cảm giác kích động muốn học máu, rốt cuộc hẳn sinh ra một nữ nhi thế nào a!

"Khụ khụ." Cổ Hạo Nhiên cắt đứt hai người rất có thể tiếp tục nói chuyện, hẳn đứng ở cửa cho tới trưa một giọt nước cũng chưa uống a!

"Vương Gia, bây giờ đã tới giờ Ngọ, trong phòng khách đã chuẩn bị tốt bữa ăn trưa, kính xin đi giá."

"A, được." Phong Huyết Lân không chút khách khí lôi kéo Cổ Nhượng Phong trực tiếp vào cửa chính Cổ gia, hẳn là một người mười mấy năm không được sủng ái bị người ta khi dễ, là Huyết vương không hiểu nhân tình thế thái như thế nào! Cho nên, hôm nay hẳn "Được sủng ái" rồi, vẫn cố tình không hiểu lễ tiết như cũ sao?!

Cổ Nhượng Phong thiếu chút nữa không kìm nén thành nội thương, Phong Huyết Lân đừng có vô si như vậy a, nàng suy nghĩ Cổ Hạo Nhiên ở sau lưng, mặt mo giống như nhiễm mực tàu đã cảm thấy hả giận!

Thật ra thì, sáng nay Cổ Nhượng Phong không có phái người tới Cổ gia, nhưng ngày hôm qua nàng đã phái người tới rồi, đi vào cửa chính, đi vào viện của Cổ Uyển Ngưng, thông báo là: "Ngày mai nương và ca ca của nương già bộ bệnh đi, không cần đi ra cửa chính."

Thuận tiện sai tên tiểu quỷ kia rẽ đường sang phòng Cổ Nhiễm Trần, trực tiếp nói rõ ngày lại mặt đến vào giờ Ngọ

Nếu Cổ Nhiễm Trần ở Vân Hồ đã giúp mình, tạm thời không nói mục đích gì, Cổ Nhượng Phong đương nhiên sẽ tốt bụng nhắc nhở một phen. Về phần lo sợ hẳn có đi mật báo cho Cổ Hạo Nhiên và đám người Diệp Tích Tuyết hay không, cái này nàng cũng đã suy nghĩ rồi. Bởi vì bất luận Cổ Hạo Nhiên có biết hay không, hẳn đều phải dẫn cả đám người Cổ gia ra cửa chính chờ nàng thật nghiêm túc! Dù sao hiện tại hẳn cũng không thể coi rẻ vương quyền!

Mà cách cư xử của Cổ Nhiễm Trần đối với chuyện này, sẽ quyết định thái độ của Cổ Nhượng Phong đối với hẳn về sau, rốt cuộc là bạn hay là thù!

Hôm nay ở cửa chính không nhìn thấy ba người kia, mặc dù không biết rốt cuộc bọn họ dùng biện pháp gì lừa gạt Cổ Hạo Nhiên cho phép bọn họ không đến, nhưng cái này đã chứng tỏ thái độ của bọn họ.

Cổ Nhượng Phong tâm tình tốt cong khóe miệng lên, bây giờ thời tiết cũng thật tốt a! Cổ gia, cũng nên thay đổi không khí rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Hãy dẫn ta đi cùng

Editor: Tinh Linh Tuyết

Tùy tiện ăn vài miếng, sau đó Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân đều cùng dừng đưa lại, họ vừa mới ăn điểm tâm xong, hiện tại trong bụng cũng không còn thừa chỗ để chứa thêm bữa tiệc lớn này.

Cổ Hạo Nhiên vừa thấp thỏm vừa rồi rầm giờ đưa lên, ông đã sắp đói đến mức hoa mắt chóng mặt rồi, nhưng vẫn phải giữ lễ nghi trên bàn cơm, tuyệt đối không thể luống cuống ở trước mặt Huyết Vương!

"Vương gia, chẳng lẽ thức ăn không hợp khẩu vị sao?" Những món ăn bày trên bàn cũng đã tốn hơn trăm lượng bạc rồi, bằng với chi tiêu mười năm của một gia đình bình thường đấy.

"Hôm nay bốn vương ăn sáng khá muộn, nên bữa trưa." Phong Huyết Lân tỏ vẻ khó xử nhìn một bàn đầy thức ăn, không chút do dự tiết lộ sự thật mình chỉ mới vừa ăn điểm tâm xong.

Râu mép hoa râm của Cổ Hạo Nhiên khẽ run lên, rõ ràng. Được rồi, Cổ Hạo Nhiên u buồn. Người nói xem, người có cần thiết phải nói toạc ra không chút che đậy như thế không? Người không thể cho ta một chút không gian tự tưởng tượng sao? !

Toàn bộ người trên bàn ăn đều rơi vào yên lặng, trong lòng không ngừng cảm hận. Bản thân mình phải chịu cảnh miệng đắng lưỡi khô, bụng đói kêu vang, đứng phoi nắng suốt hai canh giờ ở cửa lớn, còn các người thì tốt rồi, nhàn nhã nằm trên giường êm nệm ấm, thông thả ăn bữa sáng, này, này, cái này bảo người ta làm sao mà chịu nổi hả!

Lại nói, đây không phải là chết trong yên lặng, mà là đang âm thầm bộc phát trong yên lặng!

Nhị tiểu thư Cổ Nhượng Ly là người thường ngày hay dễ nổi nóng, nàng ta đứng lên tạo thành tiếng ma sát "soạt", vỗ mạnh chiếc đũa lên bàn "bốp": "."

"Ta dẫn Vương gia đi gặp mẫu thân và đại ca một lát." Sắc mặt Cổ Nhượng Phong nghiêm lại, hữu thanh hữu sắc lên tiếng, dáng vẻ cực kỳ giống Cổ gia là do ta định đoạt, trực tiếp cắt đứt lửa giận của Cổ Nhượng Ly.

Nàng không đợi Cổ Hạo Nhiên đồng ý đã kéo Phong Huyết Lân cùng rời đi.

Trên bàn cơm, chỉ còn lại mấy người đang ngáp trong cơn giận dữ thiếu chút nữa là cháy khét.

"Phụ thân, người xem đi!" Chỉ ba giây sau, Cổ Nhược Ly lại bộc phát một lần nữa, một hơi vừa rồi thiếu chút nữa là làm nàng ta ghen chết! Nàng ta thề, nhất định phải làm cho Cổ Nhược Phong đẹp mắt!

"Được rồi, ngồi xuống đi!" Cổ Hạo Nhiên vẫn duy trì sắc mặt bình tĩnh, vài chục năm nay ông đã lăn lộn qua lại trên thương trường và quan trường cũng không ít, Cổ Nhược Phong muốn làm gì, chẳng lẽ ông lại không nhìn ra?!

Xem ra, Cổ Tiểu Tứ điên điên khùng khùng này thật sự đã tốt hơn trước, không biết. Đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu!

"Phụ thân!" Cổ Nhược Ly khó có thể nuốt trôi cục tức này!

"Ngồi xuống!" Đường như Cổ Hạo Nhiên có chút tức giận, hiện tại ông đang cần một người để trút giận, nếu như Cổ Nhược Ly còn ngang ngược ý mình được nuông chiều như thế nữa, cho dù nàng ta có là con gái của ông, thì ông cũng sẽ không bỏ qua!

Mặc dù tính tình Cổ Nhược Ly nóng nảy, nhưng mà vẫn còn có chút đầu óc, thấy Cổ Hạo Nhiên thật sự có vẻ tức giận, nàng ta chỉ phụng phịu bĩu môi, mặc dù trong lòng không phục, nhưng cũng đành phải ngoan ngoãn ngồi xuống. Bữa cơm trưa này, người nhà Cổ gia ăn cũng không phải, mà không ăn cũng không phải!

Trong sân nhỏ nơi Cổ Uyển Ngưng ở, Cổ Nhiễm Mặc ngồi ở trên mặt ghế đá, Cổ Uyển Ngưng ở bên cạnh không ngừng bồi hồi: "Mặc Nhi, con nói xem, chúng ta không đi nghênh đón thật sự không có việc gì chứ?"

"Không biết bây giờ Phong Nhi như thế nào, lão gia có tức giận hay không."

"Bữa trưa được chuẩn bị như thế nào, lão gia sẽ không gây khó dễ cho bọn họ chứ?"

"Người của hai phòng kia có khi nào sẽ cố ý làm cho Phong Nhi không thể xuống đài được hay không?"

"Mặc Nhi, hay là, chúng ta tới tiền sảnh xem một chút đi?"

Lâm nhảm. . . gần như là đã nói hết toàn bộ những lời mà một người mẫu thân nên nói.

Cổ Nhiễm Mặc nhức đầu ấn huyệt thái dương một cái: "Nương, Phong Nhi tự có chừng mực, nếu con bé đã bảo chúng ta ở lại chỗ này đợi nó thì nhất định là nó đã có tính toán của mình." Nếu không phải là trước lúc xuất giá Phong Nhi từng nói chuyện với hắn khá lâu, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến chuyện đã xảy ra trong lễ đại hôn, khiến cho hắn tin tưởng Phong Nhi quả thật đã thay đổi, thì dù đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không nhân nhả ngồi đợi ở trong tiểu viện này như vậy!

Ngay lúc Cổ Uyển Ngưng không kiềm chế nổi sắp lao ra khỏi sân nhỏ, thì hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cùng nắm tay nhau bước vào: "Nương."

"Phong Nhi!" Thật sự là lần này Cổ Uyển Ngưng coi như cũng đã cảm nhận được 'một ngày không gặp như cách ba năm', bà vội vàng nghênh đón rồi tỉ mỉ quan sát Cổ Nhược Phong từ trong ra ngoài, chỉ sợ nàng bị uất ức.

"Nương, Phong Nhi như vậy không phải là rất tốt sao, người mau ngồi xuống đi." Cổ Nhiễm Mặc nhìn sắc mặt bất đắc dĩ của Cổ Nhược Phong, rốt cuộc cũng tốt bụng vươn tay kéo Cổ Uyển Ngưng đang đặt toàn bộ tâm tư trên người Cổ Nhược Phong xuống, đỡ bà ngồi xuống một chiếc ghế đá.

Lúc này Cổ Uyển Ngưng mới chú ý tới Phong Huyết Lân ở bên cạnh Cổ Nhược Phong, người này mặc một bộ y phục màu đỏ, cao ráo mạnh mẽ, tóc dài đen nhánh, nửa khuôn mặt lộ ra bên ngoài mặt nạ bạc quả thật là tuyệt sắc.

"Vị này." Cổ Uyển Ngưng gần như đã xác định, ánh mắt tỏ rõ là bà đã biết thân phận của Phong Huyết Lân, chỉ đợi cái gật đầu cuối cùng của Cổ Nhược Phong.

"Nương." Đôi môi của Phong Huyết Lân khẽ mấp máy, gọi một tiếng theo Cổ Nhược Phong, làm cho Cổ Uyển Ngưng mừng rỡ đến nỗi không biết đã bỏ quên Cổ Nhược Phong ở đâu luôn rồi, bà cũng lờ lợ kéo cánh tay của Phong Huyết Lân tỉ mỉ quan sát một lượt!

Cổ Nhược Phong im lặng, chẳng lẽ nỗi người mẫu thân khi gả con gái đi đều có đức hạnh như thế này hay sao? Nàng và Cổ Nhiễm Mặc liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra được sự kinh ngạc không tiếng động từ trong mắt của đối phương.

Bên này, Cổ Uyển Ngưng và Phong Huyết Lân trò chuyện với nhau cực kỳ vui vẻ, còn thiếu điều chưa nói "Tại sao con không phải là con trai của ta!"

Bên kia, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhược Phong ngồi đối diện nhau, Cổ Nhiễm Mặc nghiêm mặt: "Muội thật sự định làm như vậy sao?"

"Ừ." Cổ Nhược Phong vuốt vuốt ly trà bằng sứ trong tay, chất lượng kém hơn Huyết Vương phủ không chỉ một bậc.

"Huynh không đồng ý à?" Cổ Nhược Phong nhún mày, nhìn Cổ Nhiễm Mặc với ánh mắt trêu tức, không phải đây chính là kế hoạch mà hai người đã bàn

bạc xong từ trước rồi sao?

"Huynh chỉ lo lắng, nương." Hấn nói xong thì khẽ liếc ánh mắt về phía Cổ Uyển Ngưng ở cách đó không xa, đáy mắt thoáng qua một chút lo lắng không thể che giấu.

"Có yêu sâu đậm hơn nữa thì cũng sẽ phai nhạt. . ." Con người của Cổ Nhượng Phong trở nên u ám, "Huống chi, ông ta đáng giá sao?" Nàng cũng không hề nhìn ra Cổ Uyển Ngưng đối với Cổ Hạo Nhiên còn có thứ tình yêu gì đáng nói, nếu không, ngay từ lúc Cổ Hạo Nhiên đối xử vài chục năm như một với bà như vậy, bà có thể nào không đổ kỵ không nổi giận không oán hận sao? Hơn nữa sao có thể để phòng lớn một mình nắm quyền toàn gia, sau đó lại để người của phòng ba quấy rối nhảy nhót?

Vị mẫu thân này của nàng, đoán chừng là người thông suốt hơn bất kỳ ai!

"Đồ đạc của huynh đã chuẩn bị xong chưa?" Cổ Nhượng Phong nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc, giống như hỏi thăm nhưng cũng giống như khẳng định.

"Ừ, huynh cũng không có cái gì muốn mang theo." Cổ gia gì đó, hấn không cần, cũng không đáng.

"Ca, nếu như muội phá hủy nó." Nó, đương nhiên là chỉ Cổ gia.

"Nó nên bị phá hủy từ lâu rồi." Cổ gia đối với hấn mà nói, ngoại trừ cho hấn một danh phận nhị thiếu gia của Cổ gia, còn lại cái gì cũng không có. Nhà không phải là nhà, phụ thân càng không phải là phụ thân. Người kia, thứ ông ta muốn chỉ là quyền lợi, địa vị và danh lợi của mình mà thôi.

"Từ muội." Cổ Nhiễm Trần mặc một bộ y phục màu trắng, phảng phất giống như trích tiên không nhiễm bụi trần, bước vào sân nhỏ.

"Đại ca?" Tại sao hấn cũng tới đây?

"Nếu như." Cổ Nhiễm Trần nhíu mày, giống như đang suy nghĩ nên nói như thế nào, "Nếu như muội phải đi."

Cổ Nhượng Phong, Cổ Nhiễm Mặc và Phong Huyết Lân đương nhiên nghe hiểu lời nói của Cổ Nhiễm Trần. Cả ba đều nhíu mày, Cổ Nhiễm Trần này, hình như không đơn giản.

Sắc mặt Cổ Uyển Ngưng lộ vẻ khó hiểu, lời này của Cổ Nhiễm Trần là có ý gì? Phong Nhi phải đi ư? Đi đâu?

Cổ Nhiễm Trần thấy phản ứng của mọi người thì lập tức nói ra một câu chỉ sợ không làm người ta kinh ngạc đến chết thì không ngừng lại: "Vậy thì hãy dẫn huynh đi cùng đi."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Ta tới quạt gió thổi lửa

Editor: Tinh Linh Tuyệt

"Cái gì." Cổ Nhượng Phong cảm thấy trong nháy mắt đó hình như mình đã nghe nhầm rồi, nàng giương mắt nhìn về phía Phong Huyết Lân và Cổ Nhiễm Mặc, chỉ thấy trong đáy mắt bọn họ cũng tràn đầy kinh ngạc.

"Hãy dẫn ta đi cùng đi." Cổ Nhiễm Trần bước lại gần một bước, trong mắt là sự nghiêm túc không chút lay động.

Cổ Nhượng Phong nhìn thẳng vào mắt Cổ Nhiễm Trần một lúc lâu: "Cho ta một lý do." Nàng không nghĩ ra, nếu Cổ Nhiễm Trần biết mình muốn làm gì, vậy thì cũng nên hiểu Cổ Nhiễm Mặc vừa đi, toàn bộ Cổ gia này sẽ hoàn toàn ở trong tay hấn, hơn nữa cũng không cần phải lo lắng những tình huống tranh giành gia sản này nọ. Đối với người bình thường mà nói có thể thấy đây là một chuyện cực tốt, vì sao hấn lại không cần?

Vậy cũng chỉ có một khả năng, Cổ Nhiễm Trần hấn không phải là người bình thường!

"Hấn là nhị di nương phải biết chuyện này." Cổ Nhiễm Trần cũng không nói rõ mà chỉ nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng!

Nhất thời, mấy người trong sân nhỏ đều hướng tầm mắt nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, rốt cuộc thì nương biết chuyện gì? Dường như có cảm giác chuyện này không đơn giản như vậy!

"Trần Nhi, con." Cổ Uyển Ngưng chỉ nhìn chằm chằm Cổ Nhiễm Trần, giống như đang hỏi thăm hấn thật sự muốn nói chuyện này?

"Nhị di nương, chuyện này vốn dĩ nên nói từ mười tám năm trước rồi." Khóe miệng Cổ Nhiễm Trần hiện lên một nụ cười khổ, đáy mắt tràn đầy cô đơn.

Trong lúc nhất thời, cả sân nhỏ đều rơi vào một trạng thái tĩnh lặng y hệt thời gian bỗng đứng yên, tất cả mọi người đều chờ Cổ Uyển Ngưng mở miệng,

đồng thời cũng ý thức được tính chất nghiêm trọng của chuyện này.

Cổ Uyển Ngưng hít sâu một hơi, chậm rãi nói: "Trần Nhi không phải người của Cổ gia."

Không có tiếng thét chói tai, không có chất vấn, ba người Cổ Nhượng Phong, Cổ Nhiễm Mặc, Phong Huyết Lâm cứ lẳng lặng ngồi yên như vậy.

Cổ Nhiễm Trần không phải là người của Cổ gia, chuyện này chỉ sợ ngay cả bản thân Cổ Hạo Nhiên cũng không biết, nếu không, Cổ Nhiễm Trần đã sớm không nên tồn tại từ lâu.

"Diệp Tích Tuyết chỉ vào cửa sớm hơn ta một tháng, Mặc Nhi và Trần Nhi đều mười tám tuổi, cũng chỉ chênh lệch nhau nửa tháng mà thôi."

"Diệp Tích Tuyết mua chuộc bà mụ lên mạng theo một đứa bé trai vào phủ lúc tối đờ đờ."

"Nếu như sinh nữ nhi, thì sẽ trao đổi hai người cho nhau."

"Nếu là nam nhi." Cổ Uyển Ngưng nói đến đây, ánh mắt liếc nhìn sang Cổ Nhiễm Trần một cái, ý tứ không cần nói cũng biết, tình huống như vậy chỉ sợ là.

"Vốn dĩ ta cũng không biết chuyện này. Nhưng hàng tháng Diệp Tích Tuyết đều phải tới Kỳ Nguyệt Tự dâng hương. Mười sáu năm trước, trong người Mặc Nhi thấy khó chịu, từ đó trở đi mỗi tháng ta cũng tới Kỳ Nguyệt Tự, nhưng mà bởi vì phải dỗ Phong Nhi ngủ, cho nên ta thường ra ngoài muộn hơn bà ấy, kết quả có một lần ta phát hiện bà ấy thể nhưng lại còn tới trễ hơn ta nửa canh giờ. Hơn nữa sau đó, lần nào bà ấy cũng tới chậm hơn ta nửa canh giờ."

"Sau lại, ta liền len lén đi theo bà ấy tới một hộ gia đình làm nông, phát hiện. Một cô gái không khác Trần Nhi nhiều lắm."

"Khi đó trong lòng ta đã hiểu rõ vì sao Diệp Tích Tuyết thường âm thầm bỏ mặc Trần Nhi, thậm chí thỉnh thoảng còn đánh mắng nó."

"Vốn dĩ ta cũng muốn nói chuyện này ra, nhưng khi về đến nhà thì lại đúng lúc nhìn thấy Trần Nhi ngồi ở cửa viện, một đứa bé mới có một hai tuổi."

"Ta đã muốn nói rồi, nhưng."

Cổ Uyển Ngưng trầm mặc, đám người Cổ Nhượng Phong cũng trầm mặc, lúc ấy nếu Cổ Uyển Ngưng nói chuyện này ra, cho dù Diệp Tích Tuyết không bị trục xuất khỏi cửa thì cũng sẽ bị lạnh nhạt thất sủng. Mà kết quả của Cổ Nhiễm Trần.

"Huynh biết chuyện này từ khi nào?" Cổ Nhượng Phong nhìn Cổ Nhiễm Trần, vị nam tử như tiên giáng trần này, làm sao hắn có thể bình tĩnh không gợn sóng, không sợ hãi như vậy chứ?

"Chính là năm đó, cái năm ta ngồi ở trước cửa tiểu viện của nhị di nương." Cổ Nhiễm Trần lại còn có chút vui sướng nhếch miệng lên nở nụ cười.

"Trước khi Diệp Tích Tuyết ra ngoài, ta đã vô tình nghe được."

"Vậy tại sao huynh lại chạy tới trước cửa tiểu viện của mẫu thân ta?" Cổ Nhượng Phong nhíu mày, giọng điệu trêu tức. Nếu hắn còn cười thành tiếng nữa, thì nàng còn lo lắng cho rằng hắn bất bình cái gì đó? Cối ối này vốn dĩ luôn tàn khốc như thế, Cổ Nhượng Phong nàng không phải loại người trách trời thương dân.

"Hết cách rồi, có một lần ta đói bụng, đúng lúc đó nhị di nương lại cho ta ăn." Cổ Nhiễm Trần mở rộng tay giống như không còn cách nào, làm cả đám người đều kinh sợ, nam tử xuất trần như vậy mà cũng làm loại động tác này sao?

Mọi người gật đầu một cái, xem ra đứa bé này còn nhỏ tuổi như vậy mà mắt nhìn người thật sắc bén.

Không có ai tiếp tục hỏi sau đó Cổ Uyển Ngưng và Cổ Nhiễm Trần rốt cuộc còn nói những gì, sau đó còn xảy ra bao nhiêu chuyện nữa, những thứ này, đều thuộc về bí mật của hai người bọn họ.

"Huynh không có ý định báo đáp chút gì sao?" Cổ Nhượng Phong thả lỏng cảnh giác, con ngươi xoay vòng, hướng ánh mắt về phía Cổ Nhiễm Trần.

"Không phải là muội đang làm sao? Ta cũng chỉ tới quạt thêm chút gió châm thêm chút lửa phụ giúp mà thôi." Lúc nói lời này, Cổ Nhiễm Trần khá bình tĩnh, giống như chuyện hắn sắp làm cũng chỉ là giống như một hạ nhân xuống phòng bếp xào một món ăn.

Khỏe miệng Cổ Nhượng Phong không tự chủ giãn ra, tiểu tử này. Thật quá XX, rất hợp khẩu vị của ta!

Cổ Nhiễm Mặc vỗ bả vai Cổ Nhiễm Trần: "Rốt cuộc huynh cũng thông suốt!" Lúc trước hắn còn thấy Cổ Nhiễm Trần rất khó ưa, vì sao ư? Vì nương cũng thương tiểu tử này!

Hắn nhìn thấy Cổ Nhiễm Trần cả ngày đều mang dáng vẻ lạnh nhạt không gợn sóng, có thể sánh ngang hòa thượng, nhưng thực tế trong lòng lại phức tạp, âm thầm giết người không đền mạng nên thấy đã thấy hắn ta khó ưa từ rất lâu!

"Đều như nhau cả thôi." Cổ Nhiễm Trần nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc, bỗng nhiên nhượng mồm, con ngươi phải nói là cực kỳ phong lưu, nào có ai có thể

nghĩ tới diện mạo chân thực của đại công tử Cổ gia nhìn như không dính bụi trần – Cổ Nhiễm Trần lại là như vậy!

Khỏe mắt Cổ Nhiễm Mặc thoáng co giật, bị trúng nội thương.

Vì vậy, trong sân nhỏ lập tức xuất hiện một khung cảnh cực kỳ hài hòa: Cổ Nhượng Phong và Cổ Nhiễm Trần cùng đánh cờ, Phong Huyết Lâm và Cổ Nhiễm Mặc ngồi bên cạnh nhìn bàn cờ, còn Cổ Uyển Ngưng thì nằm trên một cái giường nhỏ quan sát bốn người, ánh mắt không ngừng di chuyển từ người này sang người khác.

"Ui da! Tỷ tỷ thật hăng hái!" Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu dẫn theo ba người con gái và một đám hạ nhân chậm rãi bước vào, người mở miệng chính là Thượng Quan Mạn Nhu, con người của bà ta kẻo lên ánh sáng âm độc tàn nhẫn.

Khá lắm, Cổ Nhượng Phong! Leo lên người Huyết Vương thì giỏi lắm hả? Hôm nay lại dám bắt các bà phải nhìn sắc mặt nàng ta! Hơn nữa, ở lễ hội Vân Hồ ba ngày trước, còn dám làm cháu gái ruột của bà bị mất mặt!

"Sao nào, một di nương nhỏ nhỏ, thấy Vương gia mà không vãn an sao?" Cổ Nhượng Phong liếc mắt nhìn Thượng Quan Mạn Nhu, thật là một kẻ ngu ngốc, lại càng không bằng Thượng Quan San! Bản thân làm vũ khí cho người ta mà cũng không biết.

"Ngươi! Ta là tam nương của ngươi!" Thượng Quan Mạn Nhu hét to.

"Tam nương?" Cổ Nhượng Phong nhú mày, bà ta thật đúng là đề cao bản thân mình quá rồi nhỉ? Trước kia, Cổ Tiểu Tứ để mặc cho bọn họ bắt nạt, bị ép phải gọi Thượng Quan Mạn Nhu là tam nương. Bà ta dám đương nổi chữ "Nương" này sao?

Quả nhiên, trong đáy mắt Diệp Tích Tuyết chợt lóe lên một tia âm độc khó có thể phát hiện. Ở trong một gia đình lớn, chỉ có chánh thất mới xứng được người khác gọi là "Nương", còn lại chỉ có thể tự xưng là di nương, đương nhiên, con ruột của mình thì có thể gọi là nương.

Bà ta chỉ là một tam di nương, vậy mà hôm nay lại vọng tưởng mình gọi bà ta là "Tam nương", như vậy chẳng phải là đang khiêu khích người nào đó sao?

"Mặc dù bà là tam nương của ta..." Cổ Nhượng Phong đặc biệt nhấn mạnh hai chữ "Tam nương", khỏe mắt khẽ liếc về phía Diệp Tích Tuyết đang nắm chặt một góc tay áo, "Nhưng trước hết ta còn là Huyết Vương phi!" Cho nên, dù là chánh thất như Diệp Tích Tuyết, thì ngươi cũng phải ngoan ngoãn hành lễ cho ta!

"Cổ Nhượng Phong! Ngươi đừng quá đáng!" Cổ Nhượng Ly nhảy ra ngoài, ngón trỏ chỉ về phía Cổ Nhượng Phong, sắc mặt lộ rõ lửa giận!

Rất tốt, khỏe miệng Cổ Nhượng Phong cong lên tạo thành một góc tối đa, nàng quyết định, hoãn kế hoạch lại.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Kéo chủ mẫu SAMA đi

Trông nét Phong Huyết Lâm híp lại, rất tốt, lại dám dùng ngón tay trỏ chỉ vào tiểu Phong nhi nhà hắn! Chẳng lẽ nàng ta không biết Phong nhi ghét nhất người nào dùng ngón tay trỏ chỉ nàng ấy hay sao?

Ngón tay trong ống tay áo khẽ nhúc nhích, nội lực cường đại thuộc về riêng mình hắn theo một trận gió lập tức tới bên cạnh Cổ Nhượng Ly, không một ai phát hiện!

"Á!" Đau nhức đánh tới, Cổ Nhượng Ly quát to một tiếng, mắt nhìn về nơi phát ra đau đớn, vốn là gương mặt cười cùng xoắn xuýt chợt đại biến!

Ngón trỏ của nàng! Ngón trỏ của nàng... đứt tận gốc!

Không, làm sao có thể... Sao lại thế này! Về sau muốn nàng làm sao bây giờ? Ai sẽ thích một người mất ngón tay?!

Rốt cuộc là ai làm?! Hận ý ngập đầy, từ từ thay thế đau xót mất ngón tay!

"Cổ Nhượng Phong! Nhất định là ngươi lqđ làm! Nhất định là ngươi!" Một cặp mắt xéch màu đỏ của Cổ Nhượng Ly dữ tợn nhìn chăm chăm Cổ Nhượng Phong, liền muốn tiến lên thiên đao vạn quả * nàng!

(*) thiên đao vạn quả: chém ngàn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

Cổ Nhượng Phong hơi sững sờ, ngay sau đó trên mặt lộ ra ý cười, người này thật đúng là có được trái tim nàng! Ủhm, có nên suy xét cho chút phúc lợi không?

Được rồi, xem như hắn lại giúp nàng một phần như thế... Cổ Nhượng Phong từ từ đứng dậy, ngồi lên đùi Phong Huyết Lâm, thuận theo người lại càng

thêm thả lỏng tùy ý vui vào trong ngực hân, nhũu mảy nhìn về phía Cổ Nhực Ly: “Người có nhìn thấy ta động thủ?” dieendaaneequydonn

Chuyện cười, hai tay nàng đều đặt ở trên bàn, một tay đỡ cằm, một tay cầm quân cờ, lỗ hồng ở đâu ra đi chặt đứt ngón tay của nàng ta?

Huống chi, hai người cách xa nhau như vậy, tuy nội lực Cổ Nhực Phong nàng thâm hậu, cũng không làm lợi hại được như Phong Huyết Lân, im hơi lặng tiếng, chỉ bằng mượn một con gió, liền ẩn náu nội lực trong đó!

“Không phải người còn có ai?!” Nàng cũng không phải dễ gat! Nhà này, còn có ai dám đối phó với nàng? Chỉ có Cổ Nhực Phong kia, không biết nửa tháng trước uống lộn thuốc gì, bắt đầu không nghe lời, còn thỉnh thoảng khiến cho ba tỷ muội các nàng tranh cãi!

“Ta nói Cổ nhị tiểu thư, muốn định tội cũng cần nhân chứng vật chứng, người cái gì cũng không có mà định tội ta, đó chính là vu oan...” Cổ Nhực Phong miễn cưỡng nói, thấy sắc mặt Cổ Nhực Ly khê thay đổi, nói tiếp: “Người có biết... Vu oan là tội gì? Hơn nữa, người bêu xấu chính là đương kim Huyết Vương phi...”

Ánh mắt nhìn thẳng tắp về phía Cổ Nhực Ly, tuyệt đối không cho nàng ta có cơ hội né tránh, giống hệt như mèo vờn chuột.

“Ly nhi, ngón tay của người, hay trước cứ để đại phu xem một chút đi.” Lúc này Thượng Quan Mạn Nhu mới phản ứng kịp, tiến lên một bước, kéo tay Cổ Nhực Ly. Lúc này dù là người bình thường có thói quen phách lối như Thượng Quan Mạn Nhu cũng có mắt không dám lên tiếng nữa.

Chuyện này thật sự quá quỷ dị, Cổ Nhực Phong được các nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, nàng có năng lực hay không các nàng còn có thể không biết? Mặc dù đập gãy xương vai người trên phố, trên lễ đường đại hôn sát hại tân khoa trạng nguyên Văn Thanh, cùng với tại Vân Hồ tụ hội đoạt được Khinh lq Vũ cảm, những điều này, mặc dù các nàng chỉ nghe nói, nhưng lại xì mũi coi thường, những chuyện đó, tuyệt đối không có khả năng do Cổ Nhực Phong gây ra! Tội đa cũng chỉ là có người âm thầm tương trợ, giống như bây giờ vậy!

Xem ra, kẻ giấu mặt này quả nhiên không đơn giản!

Cổ Nhực Ly cũng không phải loại ngu dốt không có thuốc chữa, trông mắt che giấu: “Chúng ta đi!” Ngay sau đó, mang theo một đám người rời khỏi tiểu viện.

Cổ Nhực Phong cũng không ngăn, tiểu quý đi, chính chủ nhân còn không phải ở chỗ này sao?

Diệp Tích Tuyết bình tĩnh lại, cũng vừa bị chuyện bất thành linh xảy ra khiến cho sợ hãi.

Nhìn trong mây người ở sân nhỏ lại có Cổ Nhiễm Trần, trong lòng tức giận: “Trần nhi, sao người lại ở chỗ này?!” Bình thường Trần nhi gần gũi Cổ Uyển Ngưng đề tiện này, nàng cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, dù sao mục đích cuối cùng của nàng chính là ngồi vững vị trí chủ mẫu Cổ gia, sau cùng nắm lấy Cổ gia!

Về mặt Cổ Nhiễm Trần vẫn là bộ dạng không dính khói bụi trần gian như trước, khóe mắt cũng không liếc nhìn Diệp Tích Tuyết, làm ra vẻ trong nội viện vốn không có người này.

Đả kích, coi như không thấy, đây chính là trần trụi coi như không thấy! Hơn nữa còn trước mặt nhiều người như vậy!

Diệp Tích Tuyết chỉ có cảm giác khí huyết dâng trào, người nói xem Cổ Nhực Phong nàng thành Huyết Vương phi, không xem bản thân mình vào trong mắt còn chưa tính, con trai của mình cũng không cho mình sắc mặt hòa nhã trước mặt người ngoài, điều này làm cho nàng hạ bậc thang như thế nào!

“Cổ Nhiễm Trần!” Gần như là tiếng hét chói tai, Diệp Tích Tuyết tức giận nhìn hân, làm như đang nói, nếu bây giờ người tiếp tục không nghe lời trả lời vấn đề thật tốt cho ta, có tin hay không ta đưa người... đưa hân như thế nào? Thật ra thì Diệp Tích Tuyết cũng không biết. ㄟ (▽) ㄟ

Cổ Nhực Phong rất hứng thú nhìn tuồng vui này, Cổ Nhiễm Trần quả nhiên là tức chết người không đền mạng, nàng chưa từng thấy có người coi như không nhìn thấy mà tao nhã xuất trần đến thế. Cổ Nhiễm Trần giống như được một vòng sáng vây quanh thân thể đơn độc, bất luận kẻ nào đến quấy rầy hân đều làm cho người ta không thể dễ dàng tha thứ lỗi lầm... Die nd da nl e q uy ydo n

Cả tiểu viện tràn ngập tiếng chửi mắng của Diệp Tích Tuyết, dường như trước đó nàng bị Cổ Nhực Ly mất ngón tay hù dọa, sau đó Cổ Nhiễm Trần coi như không thấy khiến cho nàng mất thể diện, bây giờ tựa như nàng đã mất lý trí rồi.

Chủ tử hạ nhân cả viện cứ ngỡ ngác nhìn chủ mẫu SAMA bình thường hào phóng có lý (SAMA chính là ý “Đại nhân” trong Nhật ngữ, đọc là “Sama”, không hiểu bây giờ bạn đọc đã hiểu chưa? o(∩_∩)o, về sau sẽ không giải thích nữa – Từ Nguyệt) giờ giống như một nữ nhân chanh chua vô lý cãi lộn, im lặng triệt để...

“Người đâu.” Cổ Nhực Phong đã xem đủ trò cười rồi, hơn nữa, bây giờ nói thế nào thì Cổ Nhiễm Trần cũng coi như là người của nàng, người của mình sao có thể để người ngoài khi dễ? Nếu bị khi dễ rồi...

“Vương phi.” Một đám thị vệ phủ Huyết Vương từ ngoài cửa tiểu viện đi vào, cung kính cúi đầu.

“Ném nữ nhân chanh chua không biết lq từ đâu đến ra khỏi đại môn Cổ gia cho ta.” Nói một cách nhẹ nhàng.

“Vâng!” Thị vệ lĩnh mệnh đi xuống, không chút do dự, kéo Diệp Tích Tuyết ra khỏi tiểu viện!

“Cổ Nhục Phong! Ngươi dám! Ngươi biết rõ ta là đại phu nhân! ... Buông ta ra... Lão gia mà biết nhất định sẽ không tha cho ngươi. ... Ngươi chờ đây...” Âm thanh xa dần, cùng một hạ nhân của Diệp Tích Tuyết còn chưa phản ứng kịp, gương mặt nhìn Diệp Tích Tuyết bị bắt ra ngoài...

Cổ Nhục Phong rũ mắt nhìn không ra thần sắc, ngay sau đó kêu không đánh mà rời đi.

“Ngươi làm như vậy...” Đáy mắt Cổ Nhiễm Trần xẹt qua một chút không thấy rõ chân tình, dung nhan như tiên giáng trần dần dần rạn nứt.

“Ha ha, người của ta, dĩ nhiên chỉ có thể do ta khi dễ.” Cổ Nhục Phong không thèm để ý khoát khoát tay, một câu nói coi như thừa nhận Cổ Nhiễm Trần, càng tỏ rõ nạt hấn dưới cánh chim, cho hấn một khoảng trời!

Phong Huyết Lân không vui nhử mày, tay ôm lqđ Cổ Nhục Phong khẽ thắt chặt, cả người tản ra hơi thở âm lãnh... người của nàng?

Cổ Nhục Phong buồn cười vỗ vỗ tay Phong Huyết Lân: “Cổ Nhiễm Trần là đại ca của ta!” Ai dám khi dễ đại ca của Cổ Nhục Phong nàng?

“Hắn không phải ruột thịt!” Phong Huyết Lân hạ thấp giọng tiếp tục đen mặt. Bọn họ không có quan hệ máu mủ!

“Hắn chỉ là đại ca của ta!” Cổ Nhục Phong rất bất đắc dĩ tiếp tục giải thích, hấn biết rõ ràng không phải sao? Người nàng để ý, cho tới bây giờ chỉ có một mình hấn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cổ Nhục Phong cả kinh, lúc nào thì nàng lại để ý trong lòng hấn như thế rồi chứ?

“Phong nhi!” Một âm thanh tức giận hỗn loạn cắt đứt hài hòa ở tiểu viện, Cổ Hạo Nhiên vội vã đi vào, dường như... tức giận không nhẹ

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Đây là một hiểu lầm (canh hai dâng lên)

“Cổ gia chủ vội vã như thế, không biết xảy ra chuyện gì?” Đã diễn trò thì làm cho trọn vai, từ trước đến giờ Cổ Nhục Phong là người rất có trách nhiệm!

“Ngươi!...” Đưa con gái bất hiếu này! Lại dám ném đại phu nhân ra khỏi cửa chính Cổ gia! Nhưng Cổ Hạo Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy Cổ Nhục Phong được Phong Huyết Lân cung chiều vô hạn ôm trong ngực, muốn mở miệng mà lời nói cứ liên tiếp mắc kẹt trong cổ họng, lên không được, xuống không xong...

“Bốn vương phi thế nào?” Cổ Nhục Phong nhíu mày, rất tốt bụng nhắc nhở Cổ Hạo Nhiên chú ý tới thân phận của mình, cho dù hấn là phụ thân của mình, nhưng cũng không thể tùy ý bỏ qua thân phận vương phi của mình! Huống chi, hiện nay trong mắt người khác Huyết Vương “Rất được hoàng thượng sủng ái”!

“Phong nhi ngươi có thể ... đại phu nhân” lqđ Coi như Cổ Hạo Nhiên da mặt dày cũng không nói được mấy lời chủ mẫu nhà mình bị người ta ném ra cửa lớn.

“Đại phu nhân? Đại phu nhân thế nào?” Cổ Nhục Phong tò mò hỏi.

“Ngươi...” Cổ Hạo Nhiên nổi đóa, cũng bất chấp cái gì mặt mũi không mặt mũi, hấn rất muốn xem đứa con gái bất hiếu này hoảng loạn như thế nào!

“Vương phi ném chủ mẫu Cổ gia ra khỏi cửa chính Cổ gia, kính xin vương phi có thể cho lão phu một lời giải thích!” Cổ Hạo Nhiên nói giọng gào, tỏ rõ, ngươi nhất định phải đưa ra ý kiến hợp lý, cho dù đi bẩm báo hoàng thượng, ta cũng phải đòi lại công đạo vì Cổ gia! Một câu vương phi, chặt đứt đường lui nàng là tứ nữ Cổ gia! Có thể thấy được Cổ Hạo Nhiên không thể không nói không nhần tâm!

“Chủ mẫu Cổ gia?” Cổ Nhục Phong mê man, nàng rất mê man, “Hôm nay bốn vương phi cũng không nhìn thấy cái gì mà chủ mẫu Cổ gia...” Cổ gia? Tạm thời nếu nàng không phá hủy, vị trí chủ mẫu kia, cũng phải do nàng thừa nhận mới được!

“...” Cổ Hạo Nhiên quả thực tức giận mà không có chỗ phát, “Người đâu, đưa chủ mẫu tới đây.”

Thời gian uống cạn nửa ly trà, Diệp Tích Tuyết liền xuất hiện trước cửa tiểu viện, rõ ràng chính là núp ở một bên xem diễn kịch.

Cổ Hạo Nhiên kéo Diệp Tích Tuyết: “Đây chính là chủ mẫu Cổ gia ta!”

Khóe miệng Cổ Nhục Phong thoáng hiện lên chút kinh thường không cách nào nhận thấy, chủ mẫu Cổ gia? Cũng phải xem nàng ta có tư cách này hay không!

“A!” Cổ Nhục Phong nhìn chằm chằm Diệp Tích Tuyết, vẻ mặt bùng tình hiểu ra, “Thì ra nàng ta chính là chủ mẫu Cổ gia!”

“Không rõ bây giờ Vương phi dieendaanleequydom có thể cho lão phu một lời giải thích rồi chứ?” Cổ Hạo Nhiên nhìn chăm chăm Cổ Nhượng Phong, đồ con gái bất hiếu, lại dám bày sắc mặt như vậy cho hắn! Quả thật là nữ nhi gả ra ngoài như bát nước hắt đi!

“Haizz... Cổ gia chủ, chuyện này... thật ra là một hiểu lầm!” Cổ Nhượng Phong lắc lắc đầu, gương mặt bất đắc dĩ.

“Hiểu lầm?” Cổ Hạo Nhiên nheo đôi mắt già nua, chỉ một hiểu lầm liền muốn xua đuổi hắn?

“Đúng vậy. Nàng ta theo tam phu nhân tới, sau tam phu nhân có chuyện đi trước, nàng ta lại hô to gọi nhỏ trước mặt bọn vương phi, trước nhiều hạ nhân như vậy, mở miệng mắng to, tất cả liền là... chính là khí thế...” Đàn bà! Cổ Nhượng Phong “Tốt bụng” không nói ra, nhưng ai cũng hiểu ý tứ bên trong!

“Mặc dù bọn vương phi thấy nàng ta đến cùng tam phu nhân, nhưng lại không cùng đi, còn tưởng rằng là phụ nhân không biết điều nào đó thừa dịp bọn vương phi lại mặt mà tới đây quấy rối! Nếu truyền ra ngoài không phải làm tổn hại uy nghiêm Cổ gia sao? Dù sao thì bọn vương phi cũng là tứ nữ Cổ gia, sao có thể để Cổ gia bị kẻ gian làm tổn hại như thế! Liên gọi thị vệ kéo ra ngoài...” Cổ Nhượng Phong làm ra bộ nói chuyện chính nghĩa, cứ như thế khiến ai cũng không tìm ra chút sơ hở nào, cuối cùng kết thúc bằng một câu, “Từ đầu tới đuôi nàng ta cũng không nói ra thân phận của mình, bọn vương phi thật sự không biết nàng ta là chủ mẫu Cổ gia!”

Mấy câu nói, đã hình dung vô cùng tinh tế Diệp Tích Tuyết là người cay cú vô lý, bên trong lại không ngừng nhắc nhở đám người Cổ Hạo Nhiên thân phận “Bọn vương phi” của nàng, giống như Diệp Tích Tuyết đối đãi như vậy, chính là xúc phạm thể diện hoàng gia, mặc dù nàng ta là chủ mẫu Cổ gia, Cổ Nhượng Phong làm như vậy cũng không có gì đáng trách!

“Ngươi! Ngươi sống ở Cổ gia nhiều năm như vậy, tại sao lại không biết ta là ai chứ?!” Diệp Tích Tuyết mặc kệ, nàng cũng không tin Cổ Tiểu Tứ này còn có thể nói ra lý do gì!

“Ôi...” Cổ Nhượng Phong càng thêm bất đắc dĩ lại vô tội mà lắc lắc đầu, “Cổ gia chủ ngươi có điều không biết, mặc dù lần trước bọn vương phi thất cổ không chết, lại mất trí nhớ. Ngược lại mơ hồ nhớ rõ ràng mình thất cổ là vì có người sai sử bức bách...” Ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc về phía Diệp Tích Tuyết.

Cổ Hạo Nhiên còn không nghe ra ý Cổ Nhượng Phong nói, vậy hắn chính là một kẻ ngu ngốc!

Vốn là khuôn mặt âm trầm lại thêm tối đen vài phần: “Một khi đã như vậy, lão phu còn có việc phải xử lý, xin được cáo lui trước!” Ngay lập tức kéo Diệp Tích Tuyết đi.

Cổ Nhượng Phong nhìn theo bóng lưng mấy người, khói sương trong mắt lập lờ không xác định, cũng chỉ có nửa giây, cuối cùng hóa thành một nụ cười yếu ớt. Cổ gia này không phải Cổ gia kia, phụ thân gia chủ cũng không phải một người, tâm tính lại càng ngược lại, khác rất xa, mình còn có thể mong đợi cái gì chứ? Thôi, cũng chỉ là người không liên quan mà thôi.

“Chúng ta tiếp tục.” Tài đánh cờ của Cổ Nhiễm Trần không kém, lại có thể đánh ngang tay với mình.

--- -----Puck.d.đ.l.q.đ-----

Ly viện, tay trái Cổ Nhượng Ly nắm lấy tay phải mới được băng bó kỹ, trong đầu còn lưu lại lời nói tàn nhẫn của đại phu: “Nhị tiểu thư, ngón tay này... lão phu thật sự không thể ra sức...” Không phải hắn không muốn giúp, mà ngón tay này đứt tận gốc, căn bản không có khả năng nối tiếp!

“Cổ Nhượng Phong!” Cẩn rằng nghiêng lợi mà nói, Về dữ tợn bao trùm cả khuôn mặt vốn đẹp đẽ của Cổ Nhượng Ly. Nếu không phải do Cổ Nhượng Phong, ngón trỏ này sao có thể đứt như thế! Thù này mà không báo, nàng không phải là Cổ Nhượng Ly! Nàng không thể đợi được đến đêm trăng tròn, nàng muốn cho nàng ta thân bại danh liệt trước, cũng không có cách nào để tiếp tục ngăn đầu trước mặt người đời!

Mà trong thư phòng Cổ Hạo Nhiên, Diệp Tích Tuyết lặng lẽ đang cúi đầu không dám nhìn Cổ Hạo Nhiên, ý tứ câu nói sau cùng của Cổ Nhượng Phong, nhất định là lão gia đã nghe rõ, bình thường những đứa bé kia tiểu đả tiểu nháo *, lão gia cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng đụng tới mạng người thì không thể đơn giản như vậy.

(*) tiểu đả tiểu nháo: Ý chỉ làm công việc trong phạm vi nhỏ hẹp, mang tính trêu đùa, hài hước.

“Thật sự có chuyện này?” Cổ Hạo Nhiên chăm chú nhìn Diệp Tích Tuyết, không buông tha một vẻ mặt nào trên mặt của nàng!

“Lão gia, người đừng nghe nàng nói bậy, sao lại có người biết nghe lời người khác đi thất cổ?!” Trong lòng Diệp Tích Tuyết bình tĩnh, nàng biết ở trước mặt Cổ Hạo Nhiên không cần giờ trò gi, giả bộ ngu ngốc cái gì cũng không biết!

Cổ Hạo Nhiên không mở miệng, tiếp tục nhìn chăm chăm Diệp Tích Tuyết, hồi lâu, khoát tay: “Lui xuống đi, về sau không cho phép xảy ra chuyện như vậy nữa! Nghe rõ!” Giọng nói không cho phép cự tuyệt, uy nghiêm của Cổ Hạo Nhiên hẳn tuyệt đối không thể mặc cho người khác khiêu khích!

“Vâng” Diệp Tích Tuyết Die nd da nl e q uu ydo n cung kính xoay người, khoe miệng nhếch lên, tính tình Cổ Hạo Nhiên nàng đã sớm mò ra thông suốt, đối phó với hắn còn không dễ dàng!

“Lão gia, tứ tiểu thư phái người nói đêm nay ở lại.” Quân gia đứng trước cửa, không dám vượt qua bậc cửa nửa bước, thư phòng, nếu không có lệnh triệu kiến của Cổ Hạo Nhiên, ai cũng không thể đi vào!

“Đi chuẩn bị, ta không muốn xảy ra điều gì không may.” Âm thanh trầm ổn truyền ra, Cổ Hạo Nhiên đã khôi phục lại sự thông minh lanh lợi của gia chủ Cổ gia, vừa rồi hẳn bị tức giận đến vàng đầu rồi! Xem thái độ của hoàng thượng, hiện tại hẳn không thể đắc tội Huyết Vương!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hắt nước bắn ai sợ ai

Chỗ ở của Diệp Tích Tuyết là tiểu viện được Cổ gia sửa sang lại gần với chỗ của Cổ Hạo Nhiên, tên là Lạc Tuyết các.

Lúc này, trong Lạc Tuyết các, Diệp Tích Tuyết đang ngắm một cái bình hoa được chế tác tinh xảo có giá trị xa xỉ xuống đất, “Rầm” một tiếng anh dừng hy sinh.

“Phu nhân...” Một lão phu nhân khoảng năm mươi tuổi nhưng vẻ mặt vẫn hồng hào như trước đứng bên cạnh, đau lòng nhìn Diệp Tích Tuyết tức giận.

“Bà vú, ta nuốt không trôi cục tức này!” Vẻ mặt Diệp Tích Tuyết căm hận, nàng đường đường là chủ nẫu Cổ gia, lại bị một đám thị vệ nho nhỏ lôi ra khỏi cửa lớn Cổ gia! Sau này mặt mũi nàng sẽ để ở chỗ nào?! Sau này nàng sống thế nào ở Cổ gia!

“Phu nhân, Cổ Tiểu Tử kia thật không đơn giản.”

“Không đơn giản? Quả thật là không đơn giản! Cũng không biết có phải do lần trước treo cổ nên đầu cũng bị treo cho tót lên hay không?

“Nhưng, sẽ không đơn giản, không phải là diên mười lăm năm sao?” Lão phu nhân ánh mắt nhỏ nhỏ mê hoặc nói xong, dần như nhìn không thấy, ẩn sâu trong thân thể kia lại phát ra âm ngoan!

“Ngươi nói rất đúng, sẽ không đơn giản, để nàng diên tiếp không phải là tốt rồi sao?” Diệp Tích Tuyết từ trong lửa giận tỉnh táo lại, cũng khôi phục lại bộ dạng đoan trang hào phóng như trước. Huyết Vương phi thì sao? Nàng cũng không tin ăn được kia rồi còn có thể làm gì!

“Bà vú chuyện này giao cho ngươi đi làm, nhất định phải cẩn thận!” Diệp Tích Tuyết nhìn lão phu nhân, hai người đối mặt, trong mắt chỉ có chán động của đối phương!

Đêm nay Huyết Vương và Huyết Vương phi muốn ở lại Cổ gia, đây mà một đại sự! Bình thường lại mặt chỉ cần hai nhà cách nhau không xa sẽ dùng bữa trưa xong lại nói chút chuyện liền trở về, bây giờ Huyết Vương phủ và Cổ gia chỉ cách nhau nửa canh giờ, vậy mà hai người lại tính ở lại! Tuy không phải là chuyện gì không hợp lý, cũng có rất ít người làm như vậy.

“Chủ tử.” Phong viện, chỉ còn lại hai người Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân, một an tĩnh đọc sách, một ở bên cạnh nghiêm túc vẽ tranh, âm áp quần quýt xung quanh.

“Chuyện gì?” Ánh mắt Cổ Nhượng Phong vẫn như cũ không rời khỏi quyển sách.

“Bà vú của Diệp Tích Tuyết động tay động chân trong trà của bữa tối.” Nói xong, Lượm đem cuộc nói chuyện giữa Diệp Tích Tần cùng bà vú của nàng lặp lại không rời một chữ nào cho Cổ Nhượng Phong nghe, giọng nói cũng không sai chút nào! Lượm hẳn là phải có bản lĩnh bất chước tiếng!

“Hà...?” Rốt cuộc Cổ Nhượng Phong cũng để quyển sách xuống, trách không được Cổ Tiểu Tử lại nghe lời như vậy! Cho dù nói là không tin cũng sẽ lại phát sinh! Trước nàng vẫn nghĩ không rõ, làm sao có thể có người “Đơn thuần” đến mức này! Thì ra là bị hạ được! Một mưu kế từ từ được hình thành trong đầu...

“Lượm...”

Rất nhanh, đã đến bữa tối, hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhượng Phong bị mời đến đại sảnh dùng để tiếp khách ăn cơm.

Nhưng có Cổ Hạo Nhiên khom người làm gương, cho dù trong lòng người Cổ gia có khinh thường Phong Huyết Lân và Cổ Nhượng Phong, trên mặt cũng không dám biểu diện ra, đều là một bộ dạng cung kính.

Chỉ một bữa ăn tối đã đẩy lên khói thuốc súng, chiến tranh.

Hai người Diệp Tích Tuyết và Cổ Nhượng Dao trái lại rất an tĩnh, giữ khuôn phép cúi đầu ăn cơm, không ngờ Cổ Hạo Nhiên thỉnh thoảng lại nói ra mấy câu.

Nhưng Thượng Quan Man Nhu lại mặc kệ, nữ nhi của nàng bị chặt đứt một ngón tay! Buổi chiều nàng mang Cổ Nhượng Ly về chữa trị, khi phái người đi thư phòng tìm Cổ Hạo Nhiên, lại được cho biết hắn đã đến tiểu viện Cổ Uyển Ngưng. Đợi đến khi người của nàng đuổi tới tiểu viện kia, lúc vừa định bẩm báo thì Cổ Hạo Nhiên đã vội vàng trở về thư phòng, phân phó không gặp người.

Nàng tức giận! Nhưng từ trước đến nay khi Cổ Hạo Nhiên ở thư phòng chỉ nói một không nói hai, nếu không có chuyện gì đặc biệt trọng đại, đều không được quấy rầy! Chính nàng đã từng tận mắt nhìn thấy, lần trước Cổ Nhiễm Mặc có xung đột với người ta, bị thương xương đòn, khi đó đúng lúc Cổ Hạo Nhiên ở trong thư phòng cũng phản phô không cho phép ai tiến vào, có hạ nhân đi bẩm báo chuyện này, Cổ Hạo Nhiên liền cho người trực tiếp đánh ba mươi đại bản!

Ngay cả nhi tử đã như thế, lại vậy nữ nhi...

Cho nên, Thượng Quan Mạn Nhu thông minh lựa chọn lúc ăn tối.

“Sao Dao nhi còn chưa tới?” Rốt cuộc Cổ Hạo Nhiên từ trong ánh mắt ai oán của Thượng Quan Mạn Nhu hỏi những câu này, Cổ gia này đã xảy ra chuyện gì mà hắn không biết?

“Lão gia...” Thượng Quan Mạn Nhu rung rung nước mắt kêu lên một tiếng đáng yêu chọc người động lòng.

“Ngón tay Dao nhi... Ngón tay... bị người cho chặt đứt!” Nói xong những lời này, Thượng Quan Mạn Nhu chỉ còn kém chưa có té ngã trên mặt đất.

“Cái gì! Phát sinh chuyện lớn như vậy sao ngươi không nói sớm! Rốt cuộc là ai làm?!” Cổ Hạo Nhiên trừng mắt thật to! Nữ nhi của Cổ Hạo Nhiên hẳn bị người ta chặt một ngón tay, cục tức này bảo hắn nuốt trôi thế nào đây!

“Là... là...” ánh mắt Thượng Quan Mạn Nhu không ngừng liếc về phía Cổ Nhượng Phong, nhưng lại thủy chung không nói “là” cái gì.

Hiển nhiên là Cổ Hạo Nhiên đã biết đầu đuôi chuyện này, nhưng mà, ám về ở bên trong viện Cổ Uyển Ngưng cũng không phát hiện ra là ai đã tay! Mà bọn người Cổ Nhượng Phong lại cách Cổ Nhượng Ly rất xa, nếu có ra tay, chắc chắn sẽ bị người phát hiện!

Sự việc rất kỳ lạ, Cổ Hạo Nhiên vốn định tìm Cổ Nhượng Phong để hỏi cho rõ, nhưng ngoài chuyện của Diệp Tích Tuyết ra, hắn không thể mang Cổ Nhượng Ly tới chất vấn, không thể làm gì khác hơn là chờ bữa tối để cho Thượng Quan Mạn Nhu nói ra trước!

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Cổ Hạo Nhiên lựa giận thiêu đốt, rất giống một phụ thân bị chọc giận.

“Ở cửa Ngưng viện, Ly nhi còn rất tốt, lại đi vào không lâu liền...” Mặc dù Thượng Quan Mạn Nhu không ngu ngốc đi tới tiếp cận với Cổ Nhượng Phong, nhưng ở Cổ gia lẫn lộn mấy chục năm, sớm đã có đạo lý sinh tồn của mình, tâm kế cũng thâm hậu hơn so với người bình thường. Nói một nửa che một nửa, sự thật liền thay đổi thành một dạng khác! Nếu người khác hiểu sai ý, cũng không trách được nàng!

“Ngưng viện?” Đôi mắt già nua của Cổ Hạo Nhiên trong phút chốc liền rời về phía Cổ Uyển Ngưng, không che giấu nghi ngờ trong mắt!

“Vương gia, hạt điều chiên này không tệ, người ném thử một chút.” Không khí nặng nề trên bàn bị giọng nói vui sướng của Cổ Nhượng Phong cắt đứt, nàng gấp hạt điều rang đưa đến miệng Phong Huyết Lân, rất thích thú nhìn mặt Phong Huyết Lân, hài lòng mà hạnh phúc.

Gương mặt già nua của Cổ Hạo Nhiên đã đen không còn hình dạng, hắn chưa bao giờ muốn đem người đánh chết như bây giờ! Có ai lại cắt ngang người ta nói chuyện như vậy không? (Cổ Nhượng Phong: nếu ngươi không nhắm vào ta ta sẽ đối đãi với ngươi như vậy sao...)

Cổ Hạo Nhiên rất muốn tiếp tục truy cứu cái đề tài Ngưng viện kia, chỉ tiếc là Cổ Nhượng Phong lại không hề cho hắn cơ hội: “Cổ gia chủ, bên ngoài Ngưng viện có ám vệ thủ chứ.” Chỉ cần có tài lực thể lực, đều có thị vệ thủ, huống hồ là một gia đình lớn như Cổ gia?

“Tìm tới hỏi chẳng phải sẽ biết sao?” Cổ Nhượng Phong nhìn Cổ Hạo Nhiên, người tìm đi! Nàng không tin Cổ Hạo Nhiên không biết trước chuyện này, người đã diễn trò, ta đây liền... Xem

“Khụ khụ,” Cổ Hạo Nhiên cảm thấy mình bị nàng làm cho tức đến nội thương, “Ngưng viện không có ám vệ.” Nếu gọi ám vệ đến đây vậy sự kiện này sẽ không kéo xuống được! Coi như hắn cố ý cho ám vệ gian lận, lại nhưng hôm nay nhìn bộ dạng của Cổ Nhượng Phong, chút thủ đoạn nhỏ ấy hẳn tin tưởng Cổ Nhượng Phong nhất định có thể thấy được! Huống hồ, bây giờ phải lôi kéo Cổ Nhượng Phong mới là vương đạo!

Đúng, bộ dạng trước kia, Cổ Hạo Nhiên cũng chỉ muốn làm đáng một chút, vì muốn Cổ Nhượng Phong hoặc Phong Huyết Lân mở miệng, hắn lại bán chút mặt mũi, mọi người đều hướng về nhanh, về này buôn bán càng tốt!

Cổ Nhượng Phong đương nhiên biết Cổ Hạo Nhiên muốn tiếp tục: “Bốn Vương phi có thể chứng minh lúc ấy tất cả mọi người đều cách xa Cổ Nhượng Ly, nếu như có người động tay động chân, chỉ sợ cũng là người gần Cổ Nhượng Ly nhất mới có cơ hội này.” Dứt lời, ánh mắt còn cố tình nhìn Diệp Tích Tuyết im lặng ở một bên, nếu nàng nhớ không nhầm, lúc Cổ Nhượng Ly tiến lên một bước, vừa lúc kẻ vai sát cánh cùng Diệp Tích Tuyết!

“Chuyện này trước cứ như vậy đi, bây giờ dùng bữa trước, về sau lại bàn tiếp!” Cổ Hạo Nhiên giải quyết dứt khoát.

Thượng Quan Mạn Nhu nghe thấy lời nói của Cổ Nhượng Phong, trong lòng cũng để ý, âm thầm nhìn sang Diệp Tích Tuyết, chẳng lẽ chuyện này là nàng làm?

Diệp Tích Tuyết cắn chặt răng, người được đẩy Cổ Tiểu Tứ, lại hất nước bắn lên người nàng! Tốt tốt! Nhưng, ta xem ngươi có thể cười được bao lâu!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46

Dùng xong bữa tối, bọn hạ nhân đưa đến nước súc miệng cho mọi người, đợi bọn hấn súc miệng xong, lại dâng một ly trà thơm.

Bàn ăn đã được đưa dọn xong, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ngồi ở ghế trên, Cổ Hạo Nhiên ngồi ở bên tay phải, Trà Hương Đại Hồng Bào tràn khắp phòng. Cổ gia quả nhiên là kẻ có tiền, mỗi người một ly Đại Hồng Bào cũng không keo kiệt chút nào!

Diệp Tích Tuyết nhìn ly trà trong tay, nắm thật chặt trong tay áo, Đại Hồng Bào này là bảo bối của lão gia, ai cũng không thương cho một chút, cho dù mình đi cầu cũng không cầu được, bây giờ lại uống ở trong trường hợp này, thật là châm chọc!

Nhưng mà... Diệp Tích Tuyết cúi xuống, trong mắt chợt lóe lên hưng phấn cùng ngoan tuyệt.

Cổ Nhược Phong rất hưởng thụ bắt đầu thưởng thức trà trong tay, người pha trà này thủ nghệ cũng không kém, là dùng nước tuyết, mùi vị càng cao hơn một cấp so với dùng nước núi.

Diệp Tích Tuyết nhìn Cổ Nhược Phong uống trà trên bàn không dư thừa một giọt, rốt cuộc trái tim lơ lửng cũng được hạ xuống, bụng Đại Hồng Bào trên tay lên, từ từ nhâm nhi thưởng thức.

“Nương, đây là Đại Hồng Bào!” Trong mắt Cổ Nhược Dao đầy kinh hi, Đại Hồng Bào này nàng đã muốn từ lâu, lần này rốt cục cũng có thể ở trước mặt mấy người kia hành diện một phen, trên đời này, người uống qua Đại Hồng Bào có thể đếm được trên đầu ngón tay!

“Ừ, Dao nhi thích liền uống nhiều một chút.” Diệp Tích Tuyết ôn nhu nhìn Cổ Nhược Dao, một loại yêu thương điển hình của mẫu thân.

Bất luận bữa tối này như thế nào, Đại Hồng Bào này như thế nào, Cổ Nhược Phong rốt cục cũng cảm thấy hài lòng, Phong Huyết Lân cũng cực kỳ thỏa mãn, ngày hôm nay có xảy ra chuyện gì hay không, hai người đều cảm thấy có chút mệt mỏi rồi.

Cổ Hạo Nhiên vô cùng thức thời mở miệng: “Vương gia, nước ấm đã chuẩn bị xong, người xem?”

Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn đôi mắt có chút buồn ngủ của Cổ Nhược Phong: “Phong nhi cũng mệt mỏi, trước cứ vậy đi.” Dứt lời liền ôm lấy Cổ Nhược Phong ý thức có chút tan rã, không để ý đến ánh mắt của mọi người ở đây, đi về phía Phong viện.

“Không biết sau khi Diệp Tích Tuyết biết được chân tướng sẽ có biểu tình gì.” Cổ Nhược Phong nhắm mắt lại, giọng nói miễn cưỡng, nào còn có chút mơ hồ khôn khéo kia?

Mặt Phong Huyết Lân thoáng hiện lên vẻ sùng nịnh: “Đêm nay đi xem một chút chẳng phải sẽ biết sao?”

“Đúng vậy, đi xem một chút liền biết, lại là một màn kịch vui.” Một trận gió thổi qua, Cổ Nhược Phong không khỏi rúc vào ngực Phong Huyết Lân, khi trời càng ngày càng lạnh rồi... Nhưng mà, công lực của hấn đã trở về, thân thể liền ấm áp hơn rất nhiều, gần đây mình không cần dùng nội lực làm ấm tay cho hấn rồi. Quỳnh.dienanlequydon

Phong Huyết Lân nhìn dáng vẻ của Cổ Nhược Phong, nhíu mày một cái, tuần hoàn máu trong thân thể tăng tốc, hơi thở ấm áp không ngừng truyền ra ngoài,

Rửa mặt xong, sau khi tùy tùng Vương phủ dọn dẹp sạch sẽ xong gian phòng liền cung kính đi ra ngoài, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, thời gian không sai biệt lắm, có phải nên đi ra ngoài tản bộ gì gì đó rồi hay không?

Lạc Tuyết các, Diệp Tích Tuyết ngồi đối diện với Cổ Nhược Dao, dưới ánh nến mờ nhạt tạo thành một hình ảnh hài hòa ấm áp.

“Dao nhi, Cổ Tiểu Tử uống canh si sô* kia, về sau lại là một kẻ điên, cuối cùng người lão gia sùng ái chính là ngươi!”

“Ừ, cuối cùng người phụ thân sùng ái chính là Dao nhi.” Cổ Nhược Dao gật đầu, bày tỏ đồng ý lời nói của Diệp Tích Tuyết.

“Dao nhi...” Diệp Tích Tuyết thương yêu vuốt đầu Cổ Nhược Dao một hồi, ánh mắt mê ly, giống như muốn thông qua nàng nhìn một người khác.

“Thời gian không còn sớm, ngươi cũng trở về nghỉ ngơi sớm đi.” Cuối cùng Diệp Tích Tuyết dặt tay Cổ Nhược Dao, đứng lên, muốn đưa Cổ Nhược Dao ra tới cửa.

Diệp Tích Tuyết quay đầu nhìn thoáng qua Cổ Nhược Dao, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không thích hợp, nhưng lại không thể nói được là ở đâu.

Đứng ở cửa phòng, Diệp Tích Tuyết vỗ vỗ tay Cổ Nhược Dao: “Dao nhi ngươi trở về nghỉ ngơi đi.”

“Vâng, Dao nhi trở về nghỉ ngơi.” Cổ Nhược Dao gật đầu, nâng mặt lên nở một nụ cười.

Lần này, Diệp Tích Tuyết lại không thể bình tĩnh được nữa: “Dao nhi, người...” Đây, đây, đây không phải là Dao nhi của nàng!

Ngày thường Dao nhi cũng không nói nhiều, tuy nhu thuận hiểu chuyện, nhưng mà làm mẫu thân của nàng, nàng sao không biết bộ dạng chân chính của Cổ Nhược Dao? Tâm kế Dao nhi không thua gì mình, hơn nữa cũng sẽ không để lộ ra ngoài như vậy, này, về mặt ngây thơ như vậy!

Đúng, chính là ngây thơ! Thậm chí còn có một chút... một chút... Diệp Tích Tuyết không muốn nghĩ tiếp nữa! Quỳnh.diendanlequydon

“Bà vú!” Diệp Tích Tuyết hô một tiếng, trong giọng nói không che dấu được kích động!

“Phu nhân, làm sao vậy?” Lão nhân năm mươi tuổi lập tức xuất hiện, nhìn về mặt không dám tin của Diệp Tích Tuyết, vô cùng hoảng hốt, tim cũng bị treo lên!

“Bà vú, người, được của người...” Diệp Tích Tuyết hạ giọng, chuyện này rất trọng đại, nhất định không thể để cho người khác biết!

“Phu nhân yên tâm, lão nô tự mình ra tay, tuyệt đối không xảy ra sai sót!” Lão nhân đưa ra một ánh mắt kiên định, trải qua tay nàng, sẽ không xảy ra bất kỳ sai lầm gì!

Diệp Tích Tuyết nhìn thoáng qua Cổ Nhược Dao, lập tức kéo hai người vào phòng, đóng cửa thật kỹ, xoay người: “Bà vú, người xem Dao nhi, nàng...”

Lão nhân đến gần Cổ Nhược Dao, nhìn Cổ Nhược Dao cúi đầu, trong lòng kinh hãi, nhanh chóng ổn định lại tâm trạng, dịu dàng hỏi: “Tiểu thư, đã trở thế này, sao người vẫn còn ở chỗ này?”

Cổ Nhược Dao ngẩng đầu, mơ màng: “Đã trở thế này, sao ta lại vẫn ở chỗ này?” Nghiêng đầu nghĩ, dường như rất vất vả nghĩ đáp án.

Lão nhân lui về phía sau một bước, đau khổ tràn đầy trên mặt, giống như bỗng già đi mười năm: “Phu nhân... lão nô, lão nô, lão nô có lỗi với người!”

Diệp Tích Tuyết nhìn về mặt của lão nhân liền biết suy nghĩ trong lòng mình không sai! Nhất thời cảm thấy khó sở, liền ngắt đi!

“Phu nhân? Phu nhân? Người đâu! Mau tới đây nhanh!... Phu nhân!”

Thoáng chốc, Lạc Tuyết các trở nên ồn ào, người đến người đi, vô cùng náo nhiệt!

Nóc nhà Lạc Tuyết các, một mảnh đen tối, che khuất tất cả, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân tùy ý ngồi ở bên trên.

“Ài... Vậy là té xỉu rồi...” Cổ Nhược Phong có chút bất mãn liếc nhìn nóc nhà nhỏ nhoi trống rỗng một cái, nhìn người vội vàng trong phòng, nàng còn tưởng rằng Diệp Tích Tuyết này có năng lực lớn thế nào, không ngờ lại đã kích lớn như vậy. Sớm biết như vậy nàng sẽ làm tổ trong ô chăn, đầu tháng mười, theo cách tính dương lịch ở hiện đại, cũng đã là tháng mười một rồi, ban đêm lạnh như băng, người có chút lạnh.

“Ngày mai nhất định còn có trò hay hơn, Phong nhi đừng gấp.” Phong Huyết Lân dựa sát vào Cổ Nhược Phong, cảm tay nhỏ có chút lạnh của nàng, dùng nội lực sưởi ấm.

“Đúng vậy, ngày mai còn có trò hay.” Cổ Nhược Phong nhếch miệng, nhìn thấy hai người nắm tay nhau, coi như hân có lòng. Hiện giờ năng lực kia của hắn cũng không thể so được với mình, nội lực của hắn mà nói giống như cửu ngư nhất mao – không tính là đáng kể gì. Nhưng mà... Cổ Nhược Phong nhíu mày, ngoài ra mười phần công lực kia.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Đều lẫn lộn trên giang hồ

Hôm sau trời vừa sáng, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liền cáo biệt ô chăn ấm áp để thức dậy. Rửa mặt xong, hai người tiến về phía phòng khách dùng bữa.

Bước vào phòng khách một thoáng, hai người đều cảm nhận được một bầu không khí ngột ngạt, khóe miệng đồng thời cong lên thành hình cung, rất chừng mực, hiểu được người lại có thể biết được tâm tình của chủ nhân thật sự rất tốt.

"Bốn vương tới chậm, khiến mọi người đợi lâu." Trên mặt Phong Huyết Lân treo lên vẻ áy náy, hắn thật không biết những người này dậy sớm như vậy à!

"Là đám người thảo dân dậy sớm, Vương Gia tới vừa đúng lúc." Cổ Hạo Nhiên khiêm tốn nói, đôi mắt già nua nhìn về phía Cổ Nhược Phong, dường như đang rộng lượng điều gì đó.

"Phu quân mau ngồi đi, tất cả mọi người đang chờ đấy." Cổ Nhược Phong nhìn khắp bốn phía, đem nét mặt của tất cả mọi người nhét vào đáy mắt, cup tròn mắt xuống, che giấu tất cả suy nghĩ. Xem ra Cổ Hạo Nhiên vẫn chưa biết chuyện của Cổ Nhược Dao, chuyện lần này thật thú vị rồi!

Vị trí chủ tọa ở trên, Phong Huyết Lân tùy ý ngồi xuống, bên trái là Cổ Nhực Phong, bên phải Cổ Hạo Nhiên, kế tiếp là những người còn lại của Cổ gia.

Trên bàn là bát đĩa vừa mang lên, mà lúc Phong Huyết Lân tới lại không có người nào đứng lên, cho dù là Cổ Hạo Nhiên cũng không chiêu đãi một tiếng

Điểm này, làm cho Cổ Nhực Phong cực kỳ bất mãn, mặc dù Cổ Hạo Nhiên trên danh nghĩa là nhạc phụ của Phong Huyết Lân, nhưng xét về thân phận thì vẫn nên đứng dậy! Huống chi, cho tới bây giờ Cổ Nhực Phong nàng chưa từng thừa nhận Cổ Hạo Nhiên là cha!

Hơn nữa, Cổ Hạo Nhiên này đang diễn trò gì sao nàng có thể không biết? Hôm qua còn khí thế hung hăng muốn cho phu nhân hấn lời giải thích, hôm nay liền thảo dân thảo dân, nhưng nội tâm nhưng vẫn không bỏ được thân phận, ngay cả lễ nghi cơ bản đứng lên nghênh tiếp cũng không có

Có lẽ cho là Phong Huyết Lân mới được sủng ái, không biết các loại lễ nghi, muốn lừa gạt cho qua.

Đã không có thành ý như vậy, cho dù là diễn trò, Cổ Nhực Phong nàng cũng lười diễn cùng hấn một sân khấu.

Vì vậy, Cổ Nhực Phong rất là chảnh, túm đĩa ra trận, cuốn lấy nguyên cái bàn, một tia ý thức đem những món Phong Huyết Lân thích ăn vét qua đây, chất đầy cái chén trước mặt Phong Huyết Lân.

"Phu quân, đây không phải là món chàng thích nhất sao?"

"Ài, cái này không tồi, chàng nếm thử một chút."

"Đúng rồi, cái này bồi dưỡng thân thể rất tốt."

"Phu quân, thử món ăn này một chút, đây chính là một trong những món điểm tâm tinh xảo nhất của Cổ gia chế biến."

"Phu quân."

"Món ăn này."

"Còn có cái này."

"."

"."

Một bàn người cứ như vậy ngây ngốc nhìn Cổ Nhực Phong gió cuốn quét sạch thức ăn.

Phong Huyết Lân nhìn sắc mặt của những người xung quanh, mím chặt khóe miệng, vát và kiềm chế, bả vai hơi dựng thẳng lên, cuối cùng ho nhẹ một tiếng: "Phong nhi, khụ khụ, nhiều như vậy đủ rồi." Gắp nữa, trên bàn sẽ không còn thức ăn.

Lúc này Cổ Nhực Phong mới tỉnh táo lại, hồi hận chợt lóe lên: "Ai nha."

Những người còn lại nhìn vẻ mặt của nàng: Ngươi nha, rốt cuộc biết như vậy là ‘ đại nghịch bất đạo ’ rồi hả ? Cái bàn này cũng còn thức ăn gì? Ngươi còn muốn cho chúng ta ăn cơm hay không?!

"Xin lỗi phu quân, " Cổ Nhực Phong yếu ớt nhìn về phía Phong Huyết Lân, "Ta quên chàng không ăn nhiều như vậy." Về mặt rất là đáng thương tội nghiệp, giống như lại nói: ta không phải cố ý, nếu như chàng dám trách cứ ta, vậy chính là chàng có lỗi!

"Khụ khụ." Phong Huyết Lân cảm thấy mình ở cùng một chỗ với nàng, cuối cùng sẽ có một ngày đang sống mà bị ghen cười đến chết!

"Bất quá a, phu quân ăn không vô, Phong nhi ăn thay chàng!" Cổ Nhực Phong kiên định gắp đầu một cái, khí thế dâng cao, "Tin tưởng ta, ta nhất định sẽ ăn hết đồng đồ ăn này, tuyệt không lãng phí!"

Một bàn người kêu rên: Ngươi như vậy có để cho người ta ăn cơm hay không? Tình cảm liền vì chính bản thân ngươi ăn dùm a!

"Ừ, vậy Phong nhi ăn nhiều một chút." Phong Huyết Lân gắp thức ăn trong chén của mình để vào chén của Cổ Nhực Phong, gương mặt cung chiêu. Hấn vẫn cứ chấp nhận thôi, đời này, bị ghen cười đến chết thì ghen cười đến chết vậy. . . .

"Khụ khụ." Lúc này đến phiên Cổ Hạo Nhiên lên tiếng, "Phong nhi a, lúc nào thì các ngươi trở về?" Thương thương mà nói, cho dù là ba ngày lại mặt, ở một đêm, cũng nên đi chứ? Mặc dù hấn không có chuyện gì nói nhảm, nhưng mà thật sự hấn không nghĩ ra được đề tài khác. . . .

Lúc này Cổ Nhực Phong đang đại chiến với món ăn, cũng không ngẩng đầu lên: "Vương Gia và mẫu thân nói chuyện rất là hợp ý, hơn nữa vương phi cũng không có gì chuyện, ta ở hơn hai ngày."

"Khụ khụ!" Lần này Cổ Hạo Nhiên bị sặc thật, "Phốc" một ngụm canh phun ra ngoài, "Ồ hơn hai ngày" bốn chữ không ngừng quanh quẩn trong đầu óc!

Hắn, hắn, hắn đây coi như là cảm tảng đá lên đập chân của mình?

"Cổ gia chủ, người không sao chứ?" rốt cuộc Cổ Nhược Phong cũng ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên đang chật vật, "Chẳng lẽ gia chủ không hoan nghênh?" Giọng nói nhẹ nhàng, không có một chút uy hiếp.

"Đâu có đâu có, đương nhiên hoan nghênh, Vương Gia và vương phi muốn ở tới khi nào cũng được." Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn bộ mặt lộ vẻ không vui của Phong Huyết Lân, vội nói. Lại không biết những lời này rốt cuộc mang đến cho hắn bao nhiêu phiền toái!

Chính là đợi những lời này của người! Cổ Nhược Phong thoả mãn gật đầu, cúi đầu tiếp tục chiến đấu hăng hái, nằng thật sự đói bụng.

Phong Huyết Lân bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu này quả nhiên vật gì cũng có chỗ dùng a, thân phận 'rách vương gia' của mình nàng cũng lợi dụng triệt để!

"Ừa, tại sao đại phu nhân và đại tiểu thư không tới?" Cổ Nhược Phong ăn uống no đủ, rốt cuộc ý thức được trên bàn này ít đi hai người!

"Phu nhân thân thể khó chịu, ở trong phòng nghỉ ngơi, Dao nhi đang bồi nàng." Cổ Hạo Nhiên nghĩ đến chuyện tối ngày hôm qua, cau mày, Diệp Tích Tuyết này, thật đúng là nhiều chuyện! Cũng may Dao nhi hiểu chuyện, giúp hắn giảm đi không ít lo lắng

"Thân thể khó chịu?" Cổ Nhược Phong nhún mày, mơ hồ lo lắng, "Như vậy chúng ta đi vãn an một phen mới được?"

"Tốt." Phong Huyết Lân từ từ ăn điểm tâm, ở trong vương phủ ăn không ngon như vậy. . . .

Cổ Hạo Nhiên vừa nghe, chuyện này.

Chỉ là, người ta muốn đi, người cản trở sao? Hoàng thượng cũng mắt nhắm mắt mở với bọn họ, ngay cả thuyền thứ mười ở Vân Hồ cũng mua, còn có thể giả bộ?

"Thảo dân thay mặt phu nhân tạ ơn Vương phi quan tâm." Cổ Hạo Nhiên rất là cảm kích nói, đáy mắt đó rõ ràng cảm động a!

"Nói thế nào đại phu nhân cũng coi như đại nương của Phong nhi." Đó là đại nương vô lương, không phải sao? Nếu là đại nương, vậy thì để cho con gái lớn của nàng, lớn không có mẹ cũng tốt.

Lá mặt lá trái ai sẽ không? Lão hồ ly Cổ Hạo Nhiên này cũng thật thâm! Bất quá, trong lòng Cổ Nhược Phong khinh thường, mọi người đều lăn lộn trên giang hồ, còn có thể sợ một ông già sắp bước vào quan tài như người sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Dao nhi muốn gả cho chàng

Lạc Tuyết các, Diệp Tích Tuyết đã sớm thức dậy, nhìn Cổ Nhược Dao yên lặng ngồi bên cạnh cái bàn ăn điểm tâm, trong lòng hồi tiếc, phần hận! lqđ

Bà vú bên kia tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện gì, vậy rốt cuộc là ai động tay chân?

Thượng Quan Mạn Nhu hay là Cổ Nhược Phong?

Bất luận là người nào! Hai người này nàng tuyệt đối không bỏ qua!

Dao nhi con yên tâm, mẹ nhất định sẽ báo thù cho con!

Nếu như Cổ Nhược Phong nghe được tiếng lòng nàng, nhất định sẽ ngửa mặt lên trời cười dài một tiếng! Báo thù? Cổ Nhược Dao biến thành như vậy, căn nguyên cái tội ác này còn không phải bắt nguồn từ Diệp Tích Tuyết người?

"Phu nhân, Cổ Tiểu Tứ và Huyết Vương tới." Bà vú đến gần bên giường thấp giọng nói.

"Cái gì! Bọn họ còn có mặt mũi tới đây? !" Nếu không phải bọn họ, tội gì nàng phải hạ Si Sòa Tán*? Dao nhi sao có thể biến thành như vậy!

*Si Sòa Tán: Thuốc làm người ta ngu si đần độn

"Phu nhân trước đừng tức giận." Trong mắt lão nhân chợt lóe lên ác độc, "Tiểu thư biến thành như vậy, chúng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cho bọn họ! Hôm nay bọn họ tới vừa đúng lúc, vô luận chuyện này có phải Cổ Tiểu Tứ làm hay không, chúng ta đều đem chuyện này vu oan trên người bọn họ! Về phần ba người kia, sau này có rất nhiều cơ hội dọn dẹp!"

"Bà vú người nói không sai, ta tuyệt đối không bỏ qua cho Cổ Tiểu Tứ!" Ánh mắt tàn nhẫn của Diệp Tích Tuyết bắn thẳng ra ánh sáng, dội lút nửa bọn họ tới."

Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hai người mười ngón tay đan xen, nhân nhả đi trên đường nhỏ tới Lạc Tuyết các, bộ dáng không có chút khẩn trương gấp gáp, Cổ Hạo Nhiên ở phía trước dẫn đường, mặc dù khó chịu hai người quá đáng, nhưng cũng không có lên tiếng phản bác. Dù sao, hiện nay tam đại gia tộc càng ngày càng không yên ổn rồi.

"Chủ tử, lão nữ nhân kia và bà vú đang tính toán làm thế nào để chinh người!" Mị lảng lảng ở một bên, gương mặt hả hê, không chút nào lo lắng cho Cổ Nhược Phong

"Người rất rồi rảnh?" Cổ Nhược Phong truyền âm cho hần, tiếng nói chuyện chỉ có Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân và tứ quý nghe thấy.

"Ha ha, ha ha, tiểu nhân đây không phải đi thăm dò tin tức cho người sao?" Mị vô cùng chân chó tiến lên phía trước hai bước, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Phong Huyết Lân trong lòng hơi hơi hộp một chút, "Vào" một tiếng chạy đến sau lưng Si, vẫn là nơi này an toàn a!

Si giật giật khóe miệng, cúi đầu nhắm mắt chia ánh mắt càn quét vào người nào đó.

"Sẽ để cho các người xem kịch vui, chỉ là." Cổ Nhược Phong hơi nhú đầu lông mày, "Sau khi xem kịch vui." Một ánh mắt hiểu thấu, tứ quý nhất thời nổi lên gió lạnh, kêu rên từng trận, lão đại, chúng ta lại sai lầm rồi sao? Kịch vui này chúng ta không xem có được hay không?

Cổ Nhược Phong tâm tình vui vẻ lôi kéo Phong Huyết Lân đi về hướng Lạc Tuyết các, muốn nhìn Cổ Nhược Phong ta diễn trò? Vậy sẽ phải chuẩn bị trả giá thật lớn!

"Nàng thật đúng là hiểm độc a!" Phong Huyết Lân cảm thán một tiếng, một màn kịch vui đối lại tứ quý phải làm việc bận rộn, thật là bóc lột a!

"Chàng có ý kiến?" Cổ Nhược Phong giương mắt, trần trường không che đây sự uy hiếp

"Vi phu nào dám à? !" Phong Huyết Lân kéo kéo khóe miệng, chuyện cười, chuyện đó tứ quý không đi làm chẳng phải sẽ đến phiên hần đi làm? Vậy thời gian đâu để hần mỗi thời mỗi khắc cùng Phong nhi dính lại một chỗ?

"Chàng nói Diệp Tích Tuyết lại chuẩn bị cái trò hay gì?" Cổ Nhược Phong rất có hăng hái, dạo này, muốn xem màn kịch vui thật sự là không dễ dàng, xem ra mình còn phải trợ giúp một phen a!

"Ha ha, vẫn là những cái. . .thủ đoạn cũ thôi." Trong đại viện này trừ bỏ những cái đó sẽ còn cái gì?

"Ta xem không nhất định a." Cổ Nhược Phong có nhiều thú vị, Mị thấy ánh mắt nàng rõ ràng là cực kỳ vui sướng khi người khác gặp họa! Nơi đó, ít nhất có một nửa là nhắm vào mình đây!

"Yên tâm, có ta." Vô luận là âm mưu quỷ kế gì, hần cũng thay nàng ngăn lại!

Một khắc đồng hồ, cuối cùng bọn họ cũng tới Lạc Tuyết các, hoa cỏ quý báu ở đây không giống với những thứ hoa đại cỏ đại ở phong viện!

Phòng của Diệp Tích Tuyết, bày toàn đồ cổ, món nào món nấy không phải thượng hạng thì cũng có thể so với đồ của vua dùng trong hoàng cung!

"Vương Gia và vương phi tới a, khụ khụ." Diệp Tích Tuyết yếu đuối nằm ở trên giường, xem ra, tình hình thật sự không tốt.

"Đại phu nhân thân thể khó chịu, lẽ nên miễn đi." Cổ Nhược Phong thần nhiên nói, sau đó lôi kéo Phong Huyết Lân ngồi xuống trên ghế dựa bên cạnh, đường đi tới đây dài như vậy, tuy nói phong cảnh không tệ, lại không đỡ được Cổ Nhược Phong lười vận động.

Khóe miệng Diệp Tích Tuyết co rút, Cổ Tiểu Tứ này quả thật không biết phân biệt, chủ nhà không kêu liền tự động ngồi xuống!

Ngay sau đó nha hoàn vương phủ dâng trà Đại Hồng Bào lên, Cổ Nhược Phong mở nhẹ nắp trà, hương trà nồng đậm thoáng bốc lan tràn cả phòng, bàn tay đặt dưới chân của Diệp Tích Tuyết hưng hăng nắm chặt, đầu ngón tay đâm thủng lòng bàn tay, máu bắn dính lên áo ngủ bằng gấm! Lão gia lại đem Đại Hồng Bào này cho con tiện nhân cổ Tiểu Tứ kia! Người dâng trà lên không phải hạ nhân Cổ gia, trà này dĩ nhiên là Huyết vương phủ tự chuẩn bị! Đại Hồng Bào một năm vền vẹn chỉ cho ra mấy cân, ngay cả hoàng thượng Mộ Dung Tô cũng chỉ có một cân, bình thường dùng để chiêu đãi sứ thần quốc gia khác, nàng tuyệt đối không tin hoàng thượng sẽ đem Đại Hồng Bào kia ban cho Huyết Vương!

Cổ Tiểu Tứ này thật sự được lão gia sủng ái sao? ! Diệp Tích Tuyết rũ con ngươi xuống, hận ý xẹt qua, Dao nhi của nàng phải làm sao bây giờ? Dao nhi đáng thương của nàng!

Trong phòng yên tĩnh hình như có chút kỳ quái, Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong căn bản cũng chưa quyết định nói chuyện, Diệp Tích Tuyết một mình đắm chìm trong bi thống phần hạn của mình

Cổ Hạo Nhiên nhìn bọn họ, dù là đầu óc từ trước tới giờ thông minh nhưng cũng có chút không đủ dùng rồi. Hần biết rõ tâm kế của Diệp Tích Tuyết, hôm qua Cổ Nhược Phong đối đãi với nàng như vậy, không báo được thù nữ nhân này chắc chắn sẽ không bỏ qua. Mà Cổ Nhược Phong thay đổi hần cũng xem ở trong mắt, Tiểu Tứ bây giờ, sống chung cũng không tốt a!

Trong không khí quý dị, cuối cùng Cổ Hạo Nhiên cũng nhú mảy một cái, đứng lên: "Vương Gia."

"Nương, vị này chính là Huyết Vương gia sao?" Cổ Nhược Dao vẻ mặt tò mò đi vào, cắt đứt lời nói của Cổ Hạo Nhiên, nhìn chằm chằm Phong Huyết Lân, giống như muốn xem thấu người này.

Cổ Nhược Phong không vui nheo mắt lại, ánh mắt của nàng ta như vậy là sao đây? Nam nhân của nàng mà Cổ Nhược Dao cũng có thể khải vu sao?!

Hồi hồn, trong lòng kinh ngạc, lúc nào thì nàng đem Phong Huyết Lân coi như là nam nhân của nàng rồi hả?

Còn chưa chờ Cổ Nhược Phong hiểu rõ ràng, lời nói của Cổ Nhược Dao lại truyền đến: "Dao nhi rất là ngưỡng mộ Huyết Vương gia !" Người đi về trước vài bước, càng đến gần Phong Huyết Lân.

Chân mày sau mặt nạ của Phong Huyết Lân nhíu lại, lửa giận trong mắt lóe lên rồi biến mất. Nữ nhân này dám nhìn mình như vậy, nàng là chán sống sao?!

"Dao nhi!" Cổ Hạo Nhiên bị phản ứng của Cổ Nhược Dao làm cho khiếp sợ, đây là Dao nhi nhu thuận của hắn sao? Sao có thể nói ra những lời không hợp quy tắc đạo đức của gia tộc như thế!

"Dao nhi?!" Diệp Tích Tuyết tỉnh táo lại, nhìn Phong Huyết Lân cách xa Cổ Nhược Dao năm bước, trong đôi mắt thoáng qua một chút hoảng hốt, vì sao con lại đến đây? Không phải bảo con ở trong phòng chờ đợi cho tốt sao?

Cổ Nhược Dao làm như không nghe được Diệp Tích Tuyết và Cổ Hạo Nhiên kêu gọi, tự nhiên đi lên phía trước hai bước nữa: "Dao nhi muốn gả cho chàng!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: ai dám giành nam nhân của ta

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trong phòng đều ngây dại, bao gồm cả Cổ Nhược Phong vinh nhục không sợ và Phong Huyết Lân vẫn luôn không quan tâm việc gì!

Trần tĩnh trong mắt dần biến mất, thâm thúy trong mắt không người nào thấy rõ, lúc này Cổ Nhược Phong cũng không biết cảm giác trong lòng mình là gì! Chỉ cảm thấy lửa giận đang không ngừng thiêu đốt trong lòng!

Rất tốt! Nam nhân của Cổ Nhược Phong nàng mà cũng dám nghĩ đến sao? Nàng (CNP) sẽ làm nàng (CND) đầu tiên là biết cái gì gọi là làm vụng tương! Cái gì gọi là giá cao!

Lúc này Cổ Nhược Phong vẫn nảo nản như cũ, vẫn không ý thức được như vậy là biểu hiện của một thể tử ghen tức bay đầy trời! Chỉ là, nàng tìm cho mình lời giải thích rất hợp lý: Dù sao thì mình cũng mang danh là Huyết Vương phi! Cổ Nhược Dao làm như vậy chính là muốn khiêu khích mình! Cổ Nhược Phong là ai? Kiêu ngạo của nàng người khác có thể tới khiêu khích sao?

Đáp án dĩ nhiên là: không thể!

"Dao nhi!" Cuối cùng Cổ Hạo Nhiên không nhìn nổi nữa, gọi Cổ Nhược Dao một tiếng, mặt âm trầm đã đen như mực, mặt mũi của Cổ Hạo Nhiên hẳn cũng bị nàng ném đi rồi!

"Dao nhi!" Diệp Tích Tuyết suýt nữa ngã xuống ghế đi tới bên cạnh Cổ Nhược Dao, lúc này nàng thật sự hết hoảng!

Hôm nay Cổ Nhược Dao đã thật sự ngu dại, tạm thời không nói đến tại sao nàng lại nói ra những lời như vậy, chính là nếu Huyết Vương nhất thời vui mừng đồng ý chuyện này, bằng vào năng lực bây giờ Cổ Tiểu Tứ, làm sao Dao nhi có thể có những ngày tốt đẹp? Hơn nữa, Huyết Vương khát máu, hút máu người, những chuyện này. Dao nhi qua đó làm sao còn mạng!

"Người muốn gả cho hắn?" Cổ Nhược Phong đứng lên, cười như không cười, khí thế toàn thân cũng nhìn rất rõ ràng! Nàng nổi giận thật!

Cổ Nhược Dao giống như bị Cổ Nhược Phong dọa sợ, núp ở sau lưng Diệp Tích Tuyết, lộ ra cái đầu: "Dao nhi muốn gả cho hắn!" Giọng nói mặc dù nhỏ lại rất kiên quyết!

"Rất tốt!" Cổ Nhược Phong nói xong câu này, nhìn sang Cổ Hạo Nhiên, "Không biết Cổ gia chủ muốn xử lý chuyện này như thế nào?" Trong mắt một mảnh bình tĩnh, đã nhìn không nhìn ra cảm xúc gì!

Chân mày Cổ Hạo Nhiên nhíu sâu hơn, hôm qua Cổ Nhược Phong lại mặt, nếu Huyết Vương thật cưới Dao nhi về vương phủ, không biết thiên hạ này lại truyền ra cái gì!

Huống chi, lấy sủng ái của Huyết Vương với Cổ Nhược Phong, sẽ coi rề Dao nhi, nếu Dao nhi gả qua đó cũng chỉ là vườn không nhà trống, hơn nữa, Huyết Vương hẳn.

"Dao nhi chỉ nói giỡn thôi, Vương Gia và vương phi không nên để trong lòng." Cổ Hạo Nhiên chấp tay, giọng nói thấp xuống, dù sao Dao nhi cũng là nữ nhi mình là sủng ái nhất, muốn nàng chịu chết, hẳn không làm được.

"Dao nhi rất nghiêm túc!" Lúc này Cổ Nhược Dao từ sau lưng Diệp Tích Tuyết nhảy ra, nhìn chăm chăm Phong Huyết Lân, chỗ sâu đáy mắt đúng là si mê!

Phong Huyết Lân cau mày, rất muốn xé gương mặt ngây thơ của Cổ Nhược Dao ra, nếu không phải bọn họ biết nàng đã dùng ngu đại tán, trí tuệ giống như trẻ nhỏ không thể nghĩ ngờ, hẳn nhất định là sẽ cho rằng cổ Nhược Dao đang nói láo diễn trò!

Nhưng hôm nay.

Dù là thật thì như thế nào? Cho tới bây giờ Phong Huyết Lân hẳn cũng chỉ muốn một người đó là Cổ Nhược Phong! Những người còn lại, có quan hệ gì tới hẳn?

Cổ Nhược Phong cũng kinh ngạc, không ngờ này Cổ Nhược Dao ngu đại lại thật si mê Phong Huyết Lân?

Trong lúc nhất thời, những người trong nhà lần nữa lọt vào lúng túng.

"Người tới, mang đại tiểu thư ra ngoài!" Cổ Hạo Nhiên trầm mặt hô với người ở bên ngoài, một đôi mắt hung ác nhìn chòng chọc Cổ Nhược Dao, giống như là muốn nhìn thấu nàng!

"Lão gia. . . ." Diệp Tích Tuyết cả kinh, chẳng lẽ lão gia biết Dao nhi.

"Phu nhân thân thể khó chịu thì ở chỗ này tu dưỡng cho tốt!" Cổ Hạo Nhiên nhìn cũng không nhìn Diệp Tích Tuyết, chuyển sang Cổ Nhược Phong: "Vương Gia vương phi. . . ." Muốn nói lại thôi.

"Xem ra hôm nay đại phu nhân thân thể khó chịu, Bôn vương và vương phi cũng không ở chỗ này quấy rầy." Phong Huyết Lân cũng rất "Thức thời" cho hẳn một bậc thang đi xuống.

Phong viện, Cổ Nhược Phong miễn cưỡng nằm trên tháp mềm, ánh mặt trời chiếu nghiêng tới vừa lúc soi sáng trên người của nàng, nhuộm một thân nhàn nhạt nhá nhem, thấy như không phải thật.

"Phong nhi đang ghen?" Phong Huyết Lân tâm tình rất tốt ngồi bên cạnh, nắm tay Cổ Nhược Phong vuốt vuốt.

"Ghen?" Cổ Nhược Phong nhú mày, nàng sẽ ghen sao?

Phong Huyết Lân cũng nhú mày theo, chẳng lẽ vậy không gọi là ghen?

"Làm sao có thể!" Cổ Nhược Phong rút tay của mình về, nhắm mắt lại, đem ngăn cản những lời trêu tức của Phong Huyết Lân ngoài mắt, vậy mà trong lòng lại mất quy luật, nàng, là ghen sao?

Phong Huyết Lân thức thời không đi quấy rầy, có thể thấy đáng về trốn tránh của nàng hẳn đã rất thỏa mãn rồi, nàng trốn tránh, ít nhất chứng minh nàng không phải không để ý như ngoài mặt không phải sao?

"Chủ tử." Si Mị Vồng Lọng tứ quý đồng thời xuất hiện, mặt hung phấn.

Phong Huyết Lân hung hăng tròn mắt nhìn, quấy rầy Phong nhi nghỉ ngơi, tìm chết!

Si giật giật khoe miệng, rút về sau lưng Mị, thân thể hai quý kia cũng cứng đờ, quả nhiên khí thế của Lân chủ tử không phải mấy tiểu quý bọn chúng có thể thừa nhận.

"Nói đi." Cổ Nhược Phong tốt bụng giải cứu tứ quý trong tay Phong Huyết Lân, Mị cảm động đến rơi nước mắt, ô ô ô ô, Phong chủ tử rốt cuộc cũng đứng về phía bọn hắn! Bình thường đều là liên hiệp với Lân chủ tử khi dễ bọn họ.

Si đẩy Mị ra sau, hẳn nhìn không nổi bộ dạng chân chó kia chân nữa.

"Chủ tử, tìm được." Kim khố dưới đất của Cổ gia! Đối với cái này, tứ quý bọn họ đã tìm rất lâu rồi! Nửa trước tháng, Cổ Hạo Nhiên chưa từng bước vào một bước, bọn họ đoán rằng nhất định hẳn mỗi tháng đúng giờ đi kim khố tra xét! Không ngờ lại là hôm nay! Thật là trời cũng giúp bọn họ!

"Cổ Hạo Nhiên rồi đi các ngươi hãy hành động!" Nơi đó có thể coi như là một tòa Kim Sơn rồi! Nếu hai người thừa kế Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đều đi theo mình, thì lấy đi bộ một ít gia sản cũng đúng? Không biết sau khi Cổ Hạo Nhiên phát hiện sẽ có về mặt gì? Cổ Nhược Phong nhếch miệng lên một nụ cười quý dị, nếu là một tháng vào một lần, vậy hẳn cũng không tra được trên đầu nàng!

Về phần mấy người Diệp Tích Tuyết và Thượng Quan Mạn Nhu, có phải uống gió tây bắc hay không thì có liên quan gì tới nàng?

"Chủ tử, còn có một việc." Lúc Si nói câu này, bay xuống trên đất thân thể rõ ràng có chút run rẩy! Mà ba quý kia cũng run rẩy giống như Si !

"Tra được?" Cổ Nhược Phong nhìn xuyên qua Si Mị Vồng Lượng, ánh mắt nhìn về nơi xa.

"Dạ, ở đó có mật thất!"

"Muốn làm gì thì đi làm đi." Cổ Nhược Phong nhắm mắt lại, phát tay lên, bốn đạo lực lượng cường đại đánh về phía tứ quý!

Si Mị Vồng Lượng cả người run lên, lực lượng lại tăng không chỉ gấp mười lần!

"Đây chỉ là tạm thời, đủ cho các ngươi làm việc."

"Tạ ơn chủ tử!" Tàn ảnh thoáng qua, chỉ còn lại một giọng nói.

Phong Huyết Lân tò mò nhìn chăm chăm Cổ Nhược Phong, tầm mắt mãnh liệt khiến Cổ Nhược Phong không thể tiếp tục bình tĩnh, không kiên nhẫn mở mắt, có chút cáu giận, rốt cuộc người này muốn làm gì?

"Ta phát hiện ta nhặt được bảo bối!" Ánh mắt màu đỏ kia trần trụi nói: Ngươi chính là cái bảo bối đó!

Cổ Nhược Phong im lặng: "Là ta nhặt được chàng!" Lúc trên đường cái là ai giúp hấn hả giận, cho hấn đập gió mà đi?

"Được rồi, ta là nàng nhặt." Phong Huyết Lân không so đo, trông mắt thâm thúy hơi đổi, "Nhưng Cổ Nhược Dao nói muốn gả cho ta à?" Giọng nói bất đắc dĩ vô tội

"Nam nhân của ta ai dám giành? !" Cổ Nhược Phong vừa nghe Cổ Nhược Dao, không thoải mái trong lòng lần nữa dâng lên, bật thốt lên một câu vô cùng khí phách!

Sau một giây đồng hồ, Cổ Nhược Phong chợt ngừng đầu, chỉ thấy Phong Huyết Lân cười hệt như ăn vụng

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Ai đập đồ cổ mạnh hơn

Dùng xong bữa trưa, Cổ Nhược Phong không muốn ở bên ngoài phơi nắng, nên về phòng nghỉ ngơi.

Lúc này trong kim khố bí mật của Cổ gia, từng cơn gió nhẹ thổi qua, không thấy bóng dáng, đồ vật bên trong lại không ngừng giảm bớt.

Qua mỗi một ngọn gió, trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong lại có hơn một rương vàng bạc châu báu, bình tĩnh trong mắt cũng dần biến mất, khoe miệng cũng không tìm được vui mừng.

Phong Huyết Lân ở một bên nhìn, hơn nữa người khác không thấy rõ Si Mị Vồng Lượng động tác nhanh như chớp bỏ rương hòm vào trong nhẫn ngọc của Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân hấn còn có thể không thấy rõ? Động tác kia quả thật chính là vô cùng chậm.

Nhìn lại một chút sắc trời bên ngoài, ánh mặt trời chiếu sáng, một mảnh hài hòa, khoe miệng Phong Huyết Lân lần nữa giật giật, có người quang minh chánh đại cướp bóc như vậy sao?

"Đoán chừng Cổ Hạo Nhiên muốn học máu." Rốt cuộc sau khi nhìn suốt nửa canh giờ, Phong Huyết Lân khôi phục mặt bình tĩnh, được rồi, hấn miễn dịch.

"Học máu?" Cổ Nhược Phong nhíu mày, suy nghĩ một chút, nhìn Phong Huyết Lân, "Chàng cảm thấy sau khi hấn học máu còn bạc xem đại phu hay không?"

"Khụ khụ." Chẳng lẽ chút tiền này nàng cũng không chứa?

"Ai. Thôi, ai bảo lòng ta thiện lương, thì lưu lại cho hấn mấy lượng bạc thôi." Vừa chuyển một rương vàng vào trong nhà đúng lúc Vồng nghe được mấy câu này, lão đảo một cái, thiếu chút nữa từ trên té xuống đất. Khoe mắt hung hăng giật giật, có lòng thiện lương mà vợ vét toàn bộ tài phú tích lũy mấy đời của người ta đi sao? !

"Chỉ là, Cổ gia vẫn có tiểu kim khố khác, không sợ hấn không có bạc xem bệnh." Về phần kim khố bí mật này, cũng không cần chứa cho hấn mấy lượng bạc rồi. Sau khi Phong Huyết Lân ho khan mấy tiếng thì điều chỉnh sắc mặt, đáng vẻ ta rất nghiêm túc, tự nhiên, nửa câu sau hấn không nói ra.

Võng run rẩy hai cái, đem rương hòm bỏ vào nhẵn ngọc, vèo một tiếng bay ra ngoài, hẳn muốn nói chuyện này cho ba con quý khác, về sau thà bị Phong chủ tử chọc cũng không cần đụng Lân chủ tử! Lại nói, bọn họ chọc nổi Phong chủ tử sao? Buồn bã nhìn trời. Hẳn đã có thể thấy được cuộc sống bị thương sau này của mình.

Một buổi chiều bận rộn, tiểu kim khố tổ truyền của Cổ Hạo Nhiên, đã bị dọn sạch, một phòng dưới đất to như vậy, trống trơn mênh mông, chỉ chứa một ít bụi bặm.

Lúc hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhàn nhã đánh cờ, Lạc Tuyết các đã hỗn loạn thành một mảnh!

Bởi vì chuyện Cổ Nhược Dao" thô lộ " buổi sáng, Cổ Hạo Nhiên phạt nàng ở Dao viện đóng cửa suy nghĩ, cũng phê bình Diệp Tích Tuyết một trận, khấu trừ nửa năm tiền tiêu vật.

"Bà vú, người xem chuyện này!"

"Phu nhân, theo nô tài thấy, về mặt kinh ngạc của hai người Cổ Tiểu Tứ sáng nay không phải là giả."

"Ý của người là người của Tam Phòng làm?"

"Rất có thể! Hai tiểu tiện nhân này luôn luôn thân cận với tiểu thư, hơn nữa hôm nay tiểu thư đã giống như Cổ Tiểu Tứ trước kia, cũng rất dễ bị người khác nhìn ra."

"Khá lắm Cổ Nhược Ly, Cổ Nhược Kỳ!" Diệp Tích Tuyết nắm chặt hai tay, vết thương ở lòng bàn tay lại nứt ra, mà nàng, giống như không cảm thấy đau đớn!

Diệp Tích Tuyết nàng vào cửa Cổ gia, từ lúc ngồi lên vị trí chủ mẫu Cổ gia chưa từng bị người thiết kế như thế!

Hôm nay tổn thất lớn như vậy, nàng nhất định phải đòi lại! người của tam phòng nàng sẽ không bỏ qua, Cổ Tiểu Tứ nàng càng sẽ không bỏ qua cho!

"Đồ chuẩn bị lần trước đâu?"

"Còn để ở nơi đó."

"Cổ Nhược Ly luôn tùy tiện, phát hiện chuyện này nhất định là tiểu tiện nhân Cổ Nhược Kỳ kia! Dừng trên người nàng!" Diệp Tích Tuyết nói, loáng xoảng một tiếng hát bình hoa bên cạnh xuống đất, dù vậy cũng giải trừ mối hận trong lòng nàng!

Nhìn chằm chằm mảnh vụn trên đất, Cổ Nhược Ly, Cổ Nhược Kỳ, đây chính là kết quả của các người!

"Dạ, lão nô đi làm ngay!" Ác độc xẹt qua đáy mắt, bà vú xoay người rời đi.

"Chậm!" Con người Diệp Tích Tuyết đảo vòng, nàng không thể để Cổ Tiểu Tứ tiện nghi như vậy!

"Cấm chuyện lên đầu chỉ thứ hai đi." Nàng thật muốn xem nếu Cổ Nhược Ly Và Cổ Nhược Kỳ xảy ra chuyện, lão gia còn duy trì người điên Cổ Tiểu Tứ kia nữa hay không!

"Lão nô hiểu." Nhỏ giọng trả lời, bà vú lui ra khỏi phòng, chuyện này mặc dù phu nhân không nói, nàng cũng biết nên làm sao! Phu nhân là người nàng nhìn từ nhỏ đến lớn, chuyện của phu nhân chính là chuyện của nàng!

Ở Cổ gia gần hai mươi năm, nơi này mặc dù không phức tạp như hoàng cung, nhưng cũng nguy hiểm hơn nhà người bình thường nhiều!

Gia chủ Cổ gia cũng không phải chỉ có tam phòng phu nhân, lúc trước cũng nạp qua không ít tiểu thiếp, bên ngoài chọc hoa hoa thảo thảo càng đếm không hết, nhưng là, có thể còn sống cũng chỉ có ba người, con cái cũng không nhiều! Có thể thấy được điều kiện sinh tồn ở Cổ gia cỡ nào hà khắc, hoặc là nói. Tàn khốc!

Sau khi bà vú đi, Cổ Nhược Dao lại vào, vừa vào cửa viện không ầm ĩ không làm khó, cầm chậu hoa bên chân lên bắt đầu đập, người làm cũng không ngăn được, mãi cho đến bên trong phòng Diệp Tích Tuyết, thấy đồ sứ thượng hạng này, mắt bốc kim quang, thuận tay cầm lên chính là "loảng xoảng " một tiếng đập luôn!

Diệp Tích Tuyết đau lòng! Đồ cũng đều là đồ sứ hiếm! Huống chi, cái nào cũng là đồ cổ giá trị liên thành!

Hơn nữa, cái nào càng trân quý, Cổ Nhược Dao đập cái đó!

"Dao nhi người làm gì!" Diệp Tích Tuyết kéo tay Cổ Nhược Dao lại, hai mắt bốc lửa nhìn Cổ Nhược Dao luôn luôn cực kì khéo léo, mặc dù Dao nhi sự ngu dại rồi, cũng không trở thành cố tình gây sự như vậy!

Cổ Nhược Dao si ngốc cười một tiếng, chột tránh thoát tay Diệp Tích Tuyết, đôi tay nắm chặt đồ cổ thả xuống, dùng sức.

"Rào rào rào rầm rầm rầm."

Cuối cùng một đồng đồ cổ trưng bày trong phòng đều bề trong tay Cổ Nhực Dao!

Tay Diệp Tích Tuyết run run chỉ vào một ít mảnh vụn dưới đất, được rồi, nàng thừa nhận lúc trước nàng đập những thứ đồ cổ này rất sáng khoái, rất há giận. Nhưng mà, nếu kêu nàng đập toàn bộ đồ cổ giá trị liên thành này, nàng có thể không đau lòng, có thể không tức giận sao? !

"Người... người, người. . . ." Diệp Tích Tuyết đã tức nói không ra lời, mặc dù Cổ Nhực Dao làm chuyện này có thể là bị người khác giật giây, nhưng chuyện xảy ra ở trên người mình, thì trước tiên nàng vẫn đặt Cổ Nhực Dao ở vị trí "Hành hung"!

"Tốt lắm tốt lắm! Dao nhi có thể gả cho Vương Gia rồi!" Cổ Nhực Dao quay đầu cho Diệp Tích Tuyết một nụ cười xán lạn, bước nhẹ nhàng từng bước nhỏ ra Lạc Tuyết các!

"Đưa con gái bất hiếu này!" Cuối cùng Diệp Tích Tuyết cũng nói được một câu, nhưng là, vừa nghĩ tới câu nói trước khi Cổ Nhực Dao đi, đầu óc sống động tự hỏi!

Dao nhi làm như vậy, có phải của người tam phòng chỉ điểm hay không? !

Ngay cả người khôn khéo như Lão gia, cũng không biết Dao nhi đã ngu dại, Cổ Tiểu Tứ bọn họ nhất định vẫn không biết, nói như vậy, chuyện vừa rồi, cũng là mấy tiện nhân ở tam phòng sai khiến?

"Tốt tốt tốt!" Đáy mắt Diệp Tích Tuyết lo lắng bất định, xoay người lại không nhìn một đồng đồ bề dưới đất.

"Phu nhân, đã làm xong." Bà vú đẩy cửa đi vào, tình huống trong phòng làm cho nàng sửng sốt, hình như đã hiểu rõ chuyện gì, nhanh chóng đóng cửa lại, đi tới bên cạnh Diệp Tích Tuyết báo cáo.

Quả nhiên, sau nửa canh giờ, cả Cổ gia cũng rối loạn lên, ngọn đèn dầu đốt sáng cả đại viện!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Diễm Xà vẫn cần giường Hàn Băng.

(*) Diễm Xà: Diễm là lửa, xà là rắn, Diễm Xà là rắn lửa, đây là tên riêng, loại rắn này thường xuất hiện trong các loại truyện dị giới, huyền huyền.

Giường Hàn Băng: là giường làm từ khối băng ngàn năm, tương tự như giường hàn ngọc trong tiểu thuyết Kim Dung mà thần tiên tỷ tỷ Tiểu Long Nữ và Dương Quá luyện công.

Ly viện, nơi Cổ Nhực Ly hiện đang ở, lúc này tiếng người huyền nao, tam phu nhân Thượng Quan Mạn Nhu dốc cạn cả đáy lòng tiếng khóc vang vọng trời xanh!

Cổ Hạo Nhiên bình tĩnh, gương mặt đen chăm chú nhìn chăm chăm hai người trên giường lớn, rõ ràng giận dữ nơi đáy mắt đã lên tới cực điểm!

"Đi, gọi toàn bộ người khác đến!" Cổ Hạo Nhiên ảm đạm tay run rẩy, chuyện này rốt cuộc là do ai làm! Nếu để cho hắn tra ra...

"Vâng!" Quân gia Cổ Truyện lẹ nhanh chóng lui ra ngoài, lấy tay áo lau mồ hôi lạnh trên mặt rồi vội vàng đi tới Lạc Tuyết các! Trong lòng vẫn hoảng loạn khi vừa nhìn thấy cảnh này!

Trong chốc lát, đám người Diệp Tích Tuyết, Cổ Uyển Ngưng đã đến, từ xa mấy người đã nghe thấy tiếng hét khàn khàn của Thượng Quan Mạn Nhu, thê thảm như vậy.

Chỉ là, những người này không ai nhìn thấu con người lừa gạt này, đối với Thượng Quan Mạn Nhu, không ai đồng tình.

"Lão gia." Diệp Tích Tuyết cùng Cổ Uyển Ngưng hành lễ với Cổ Hạo Nhiên.

"Phụ thân." Cổ Nhiễm Trần, Cổ Nhiễm Mặc cũng nhu thuận khom lưng với Cổ Hạo Nhiên, Cổ Nhực Dao cũng ngoan ngoãn gọi một tiếng dưới sự ra hiệu của Diệp Tích Tuyết.

Tất cả mọi người đều mờ mịt nhìn Cổ Hạo Nhiên, không biết lúc này hắn gọi mình tới đây là có chuyện gì.

Trên ghế chủ vị, hai bàn tay Cổ Hạo Nhiên nắm chặt, ống tay áo đã nhăn thành một đoàn, chỉ có điều gương mặt đó, ngoại trừ bề ngoài có chút âm trầm, cái gì cũng nhìn không ra.

Đáy mắt Cổ Nhực Phong thoáng hiện ra một chút thương thức, người như vậy, gặp phải chuyện lớn như thế còn có thể nhịn được, thích hợp làm gia chủ. Chỉ tiếc, hắn, chọc phải người không nên dây vào, vậy chỉ có thể xin lỗi...

“Tất cả các người lui ra!” Phát phát lqđ tay với đám hạ nhân đang đứng ở cửa, Cổ Hạo Nhiên đứng lên.

Cửa bị Cổ Truyện đóng lại, trong phòng chỉ còn lại mấy vị chủ tử Cổ gia.

“Các người đi theo ta.” Dứt lời, Cổ Hạo Nhiên đi vào trong phòng, đó là phòng ngủ của Cổ Nhượng Ly.

Mấy người cũng không do dự, là phúc hay là họa bao giờ cũng cùng tới, đi theo Cổ Hạo Nhiên vào, chỉ là...

Trên giường lớn bằng gỗ lim thượng hạng, áo ngủ bằng gấm tơ tằm, gối đầu noãn ngọc, hai người nằm an tĩnh, không phải, nét mặt hai người rất khổ sở, không phát ra được chút âm thanh nào.

Mấy đại phu tốt nhất trong thành đang bận rộn vây quanh giường, thỉnh thoảng lau mồ hôi trên đầu, chau mày, thân thể cũng có chút run rẩy!

“Đại phu, không biết tiểu nữ như thế nào?” Cổ Hạo Nhiên tiến lên một bước, hỏi.

“Cổ gia chủ, thứ cho lão phu vô năng, lqđ độc này, ôi...” Một đại phu lâu năm lắc lắc đầu, đi về phía hòm thuốc, cõng lên đi thẳng ra cửa. Độc này, hẳn thật sự chịu bó tay rồi!

Đại phu còn lại cũng lắc đầu theo: “Cổ gia chủ, đây là độc Diễm Xà, và lại nhị tiểu thư và tam tiểu thư đã trúng độc quá nửa giờ, độc tố đã lan khắp toàn thân, trừ phi có giường Hàn Băng trong truyền thuyết cùng người có nội lực cao thâm bức độc, thêm cả Thiên Sơn tuyết liên *, nếu không...”

(*) Thiên Sơn tuyết liên: Hoa sen trắng mọc trên núi tuyết Thiên Sơn.

“Giường Hàn Băng?” Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, nội lực cao thâm rồi cả Thiên Sơn tuyết liên, những thứ này cũng không khó tìm, nhưng giường Hàn Băng, cho dù kiến thức của hắn rộng rãi, nhưng cũng chỉ từng nghe mà thôi, tồn tại trên đời này hay không còn không thể xác định, vậy hắn đi đâu để tìm?

Chẳng lẽ sẽ không cứu được Ly nhi cùng Kỳ nhi?

Nhóm người Cổ Nhượng Phong cúi đầu trầm tư, không ngờ Diệp Tích Tuyết lại ác độc đến thế, hạ độc ác như vậy, hoàn toàn đưa người ta vào chỗ chết!

Hơn nữa, nhìn kỹ hai người Cổ Nhượng Ly cùng Cổ Nhượng Kỳ, tay lộ ra bên ngoài mền, nổi lên màu đỏ thẫm, giống như bị cháy, da càng có khuynh hướng thối rữa!

Đại phu đẩy cửa đi ra ngoài, trong phòng này an tĩnh đè nén, ngay cả Thượng Quan Mạn Nhu đang gào khóc cũng bị lời nói của đại phu làm cho sợ ngây người, sững sờ đứng đó như mất linh hồn!

“Chuyện gì đã xảy ra!” Cuối cùng Cổ Hạo Nhiên lqđ hung dữ lên tiếng, bình thường mấy cái tiểu đả tiểu nháo hắn có thể mắt nhắm mắt mở cho qua, nhưng hôm nay, nháo ra mạng người cho hắn!

Không có ai trả lời, Cổ Nhượng Phong cùng Phong Huyết Lân đứng ở sau cùng, hờ hững nhìn, giống như người chết không phải là người thân của họ.

“Người, nhất định là người!” Hai mắt Thượng Quan Mạn Nhu vẫn đỏ, một phát xông lên, chỉ thẳng vào Cổ Nhượng Phong, “Hôm qua người còn chặt đứt ngón tay của Ly nhi. Nhất định là người!”

Cổ Nhượng Phong nhìn ngón trỏ của Thượng Quan Mạn Nhu gần như chỉ thẳng vào lỗ mũi mình, trong mắt chợt lóe lên chút không vui, kết quả của Cổ Nhượng Ly chẳng lẽ nàng ta không thấy sao? Lại vẫn dám làm như thế!

Phong Huyết Lân căm ghét nhìn ngón tay đang chỉ thẳng, trong đầu nghĩ có cần chặt đứt không?

Nhìn không khí trong phòng hiện giờ, không phải là thời cơ tốt để động thủ, sẽ khiến cho Phong nhi chọn phải phiền toái không cần thiết.

Dắt tay Cổ Nhượng Phong đi về phía giường hai bước, thoát khỏi ngón tay đang chỉ thẳng của Thượng Quan Mạn Nhu, giọng nói lạnh lẽo của Phong Huyết Lân lan tràn khắp không trung: “Người có chứng cứ chứng minh chuyện hôm qua là do Phong nhi gây nên?”

Không mang theo chút tình cảm nào, lạnh lqđ giống như dưới hàn băng ngàn năm truyền ra.

Cả người Thượng Quan Mạn Nhu run lên, băng lạnh leo lên sống lưng, trong nháy mắt mồ hôi lạnh tràn ra, trong lòng cả kinh, đầu óc dần dần rõ ràng, suy nghĩ vốn thông minh lạnh lợi bắt đầu hoạt động với tốc độ cao trước nay chưa từng có.

Trái lại nàng muốn hôn mê, mới vừa rồi nhìn thấy hai người Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân nhàn nhã đứng đó, theo ý của nàng vốn chính là một dáng vẻ vui sướng khi người khác gặp họa!

Hiện giờ nữ nhi của nàng sống chết không rõ, không, là bị tuyên án tử hình! Nàng thân là nữ nhi được Lễ bộ thượng thư sủng ái nhất, vừa là Tam phu nhân Cổ gia, nhiều năm như vậy, đương nhiên biết giường Hàn Băng, vốn là truyền thuyết mà thôi! Mặc dù có, đợi đến lúc tìm được thì Ly nhi cùng Kỳ nhi đã hương tiêu ngọc vãn rồi! Làm sao mà nàng có thể không tức!

Nghĩ đến Ly nhi bị mất ngón tay, bên tai Thượng Quan Mạn Nhu lại hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm qua, lời Cổ Nhược Phong cũng quanh quẩn bên tai, người gần Ly nhi nhất, chính là tiện nhân Diệp Tích Tuyết kia!

Giương mắt nhìn về phía Diệp Tích Tuyết, chỉ thấy khuôn mặt kinh ngạc của nàng ta nhìn về phía giường lớn, giống như đối với chuyện này rất kinh ngạc, khóe mắt không ngừng hướng về phía Cổ Uyển Ngưng...

Chẳng lẽ... là do Cổ Uyển Ngưng gây nên? Nhưng mà cũng đã hơn mười năm Cổ Uyển Ngưng không so đo cái gì, lần gần đây cũng là vì chuyện của Cổ Nhiễm Mặc, đó cũng là chuyện năm năm trước rồi!

Chẳng lẽ hiện giờ Huyết Vương được lqđ sủng ái, bệnh điên của Cổ Tiểu Tứ cũng đỡ, nàng ta, định trả thù mình ức hiếp nàng ta mười mấy năm?

Thượng Quan Mạn Nhu rơi vào trầm tư...

“Lão gia, đây, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?” Diệp Tích Tuyết mới từ từ khôi phục lại tinh thần sau khi nghe chuyện, khuôn mặt kinh ngạc nhìn Cổ Hạo Nhiên, “Không phải lúc trưa Ly nhi Kỳ nhi vẫn tốt sao? Sao lại, như thế nào...”

Khuôn mặt Cổ Hạo Nhiên âm trầm nhìn phản ứng của mấy người, nhưng mỗi người đều đã thành tinh, mặc dù trong lòng biết, cũng sẽ không lộ ra bất kỳ sơ hở nào!

“Ồi...” Diệp Tích Tuyết thấy Cổ Hạo Nhiên không để ý đến mình, không thể làm gì khác đành phải yên lặng ngồi một bên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người trên giường, dường như có chút tiếc hận đau lòng, lầm bầm: “Rốt cuộc Diễm Xà là cái gì? Tại sao lại có thể có độc tàn nhẫn đến thế?”

Giọng nói như có như không, lầm bầm lầu bầu, nhưng trong căn phòng yên tĩnh này lại cực kỳ rõ ràng.

Mắt Cổ Hạo Nhiên lóe lên, Diễm Xà! Hắn trái lại đã quên!

“Con rắn kia đâu?!”

“Ồ đó!” Thượng Quan Mạn Nhu chỉ vào một con rắn lớn toàn thân màu lửa đỏ to bằng ngón tay cái dài chừng một thước ở trong góc tường, dĩ nhiên nó đã chết không thể chết lại rồi!

“Vì sao Cổ gia lại có Diễm Xà?!” Âm thanh nén giận thiếu chút nữa thôi bay nóc nhà! Một cặp mắt hung dữ nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, ý tứ bên trong không cần nói cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Điên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Cổ gia quả nhiên là đóa hoa tuyệt thế (canh hai)

Editor: Puck – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Diễm Xà, theo tên gọi không khó nhận ra đặc điểm của nó, sinh trưởng ở vùng đất cực nhiệt, thường xuyên lui tới nơi được coi là nóng nhất của đại lục Thiên Phụng – thành Vô Hỏa.

Mà Cổ gia ngụ tại kinh thành Mộ Dung, ôn hòa giống như đất Giang Nam, vốn không thể có Diễm Xà!

Trừ phi... Vì sao mang Diễm Xà đến...

“Uyển Ngưng, tháng trước ngươi có phái người đến thành Vô Hỏa không?!” Không có tí nghi hoặc nào, đây vốn chính là một câu trần thuật, đáy mắt... chỉ chứng có trần trụi!

Cổ Uyển Ngưng nhìn khí thế lqđ như phong ba sắp đến của Cổ Hạo Nhiên, bề ngoài bình thản nhưng trong lòng nổi lên chút đau đớn.

Mười một năm trước nên biết rõ không phải sao? Hắn vốn là người vô tình, cần gì phải đau lòng? Mặc dù trong đầu viết rõ ràng rằng hắn không đáng giá, nhưng trái tim vẫn gây dục cố chấp thương yêu như trước...

Cổ Nhược Phong nhìn Cổ Uyển Ngưng gần như bình thản không thấy đau đớn, thăm thán trong lòng, vốn tưởng rằng nàng đã buông xuống, nhưng không ngờ vẫn còn bận tâm, một chữ tình, quả thật đã thương người...

Phong Huyết Lân nắm thật chặt tay Cổ Nhược Phong, hắn đã thấy rõ ràng tình cảm giữa Cổ Uyển Ngưng cùng Cổ Hạo Nhiên, người quá vô tình, hắn, không phải là một trong số đó!

Mười ngón tay đan xen, như muốn chứng minh điều gì.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong nhếch lên một đường cong vui sướng: “Là vì sao?” Mắt nhìn Cổ Hạo Nhiên, khinh thường.

Thành Vô Họa, tuy là vùng đất cực nhiệt, nhưng cách đó không xa có một chỗ có khí hậu không khác kinh thành lắm – núi Thanh Vũ. Trong núi có chùa Lam Nhân, tương truyền bên trong Bồ Tát rất linh thiêng, vì vậy hương khói càng thịnh!

Mà nhà mẹ đẻ Cổ Uyển Ngưng ở ngay thành Vô Họa. Bởi vì đạo thánh chỉ nửa tháng trước, Cổ Uyển Ngưng từng phái người trở về đặc biệt cầu xin một đạo phù bình an trở lại.

Chuyện này Cổ Hạo Nhiên vốn đã biết, lúc ấy phái người đi vẫn là thị vệ Cổ gia, làm sao lại còn hỏi thêm một câu!

“Điểm Xà này có phải người mang đến không?!” Cổ Nhược Phong phách lối đã chọc giận Cổ Hạo Nhiên, đôi mắt hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm vào Cổ Uyển Ngưng, nàng nếu dám làm thì cũng đừng không thừa nhận!

Lúc này dáng vẻ Cổ Uyển Ngưng vẫn lạnh nhạt trước trước, không nói một lời, đôi mắt trong suốt vẫn nhìn Cổ Hạo Nhiên, nàng rất muốn xem hắn sẽ làm được chuyện gì!

Cổ Nhược Phong cũng thức thời im lặng, nói chuyện cùng hai vị đại nhân, nàng sợ tổn thọ... Được rồi, nàng thừa nhận muốn xem diễn trò...

Thượng Quan Mạn Nhu nhìn hai người giằng co, nghi ngờ dần dần bao phủ trái tim, từ từ rõ ràng, chuyện này, thật sự do Cổ Uyển Ngưng làm!

Gần như co mình đến một góc để cho không ai thấy, Diệp Tích Tuyết cúi thấp đầu, khóe miệng cong lên, thật tốt.

“Người, thật sự là người?!” Thượng Quan Mạn Nhu tiến lên một bước, muốn nắm lấy cổ áo Cổ Uyển Ngưng, nàng rất căm hận! Nàng quá mức cũng chỉ là bất nạt chỉ thứ hai của nàng ta thôi, mà nàng ta lại muốn mạng của Ly nhi và Kỳ nhi!

Cổ Nhược Phong vẫn nhẹ nhàng ổng tay áo, một cơn gió nhẹ, cản trở bước chân của Thượng Quan Mạn Nhu, không thể tiếp tục đi tới nữa!

Mẫu thân của Cổ Nhược Phong nàng, có thể để cho Thượng Quan Mạn Nhu tùy ý khi dễ sao?!

“Thật sự là người! Người đâu!” Cổ Hạo Nhiên kêu một tiếng với không khí, nàng không nói lời nào chính là chấp thuận! Hắn chỉ định thử một lần, không ngờ tới là thật!

Ngoài phòng nhanh chóng có thị vệ đẩy cửa vào, là ám vệ ẩn trong bóng tối của hắn!

Mắt Cổ Nhược Phong nheo lại, khá lắm Cổ Hạo Nhiên, lục thân bất nhận * làm thật dứt khoát!

(*) Lục thân bất nhận: Lục thân bao gồm phụ (bố), mẫu (mẹ), huynh (anh), đệ (em), thê (vợ), tử (con). Lục thân bất nhận nghĩa là không nhận họ hàng thân thuộc.

“Dẫn nàng đến địa lao.” Âm thanh lạnh lẽo không có chút nhiệt độ, Cổ Uyển Ngưng, cũng không trách được ta!

“Lão gia, tuyệt đối không thể bỏ qua cho tiện nhân này!” Thượng Quan Mạn Nhu tròn đỏ đôi mắt xé, thù hận tràn ngập nồng nặc trong không khí. Nàng muốn nàng ta không chết từ tế được!

“Chậm đã.” Cổ Nhược Phong sâu xa mở miệng, gấu cột nhật nhéo giống như nhìn không ra xuất hiện trên khóe miệng, phụ thân như thế, thật là hiếm thấy.

“Không biết vương phi còn có chuyện gì?” Tâm tình Cổ Hạo Nhiên không được tốt, xảy ra chuyện như vậy, hắn không chỉ phải thừa nhận nỗi đau xót mất nữ nhi, càng thêm phiền não không biết phải giải thích chuyện này ra sao với nhạc phụ Lễ bộ thượng thư kia!

“Mẫu thân không thừa nhận việc này do nàng làm. Chuyện này có nhiều điểm đáng ngờ, mong rằng Cổ gia chủ suy nghĩ kỹ.”

“Chuyện này...” Cổ Hạo Nhiên nhíu mày, tuy là Cổ Uyển Ngưng chưa phản bác, nhưng cũng không thừa nhận.

“Lão gia!” Thượng Quan Mạn Nhu nóng nảy, chuyện này do Cổ Uyển Ngưng làm, còn có điểm nghi vấn gì?! Cũng chỉ có tiện nhân Cổ Tiêu Tử kia muốn bao che cho Cổ Uyển Ngưng!

“Vương gia, chàng nói nếu chàng hỏi hoàng thượng muốn quyền kinh doanh muối, hoàng thượng có cấp cho chàng không?” Cổ Nhược Phong quay đầu nói chuyện với Phong Huyết Lân, trực tiếp coi như không thấy Thượng Quan Mạn Nhu đang vội vàng la lên.

Cổ Hạo Nhiên buông suy tính xuống, trong nháy mắt xẹt qua tia sáng, ngay sau đó ngẩng đầu lên: “Vương phi nói đúng lắm, vừa đúng lúc Vương gia ở đây, không bằng mời Vương gia định đoạt.”

"Cái gì!"

"Cái gì!" Hai tiếng thét kinh hãi, một tiếng là của Thượng Quan Mạn Nhu, một tiếng khác chính là của Diệp Tích Tuyết đang ở núp ở trong góc.

“Lão gia! Chuyện này sao có thể giao lqđ cho nàng ta!” Thượng Quan Mạn Nhu oán giận chỉ vào Cổ Nhược Phong, đây vốn chính là bao che! Đến lúc đó Cổ Nhược Phong tùy tiện kéo một người chết thay ra, không phải nữ nhi của mình chết không rõ ràng sao! Đáng thương cho Ly nhi Kỳ nhi!

“Đúng vậy lão gia, dù sao chuyện này có liên quan đến muội muội, chuyện này...” Diệp Tích Tuyết cũng tiến lên một bước, nhỏ giọng nói, mặc dù chuyện này bà vú làm không chê vào đâu được, nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất *!

(*) Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất: Đây là câu thành ngữ Trung Quốc, “Nhất vạn” chỉ việc có khả năng xảy ra cao/ nhiều lần, “Vạn nhất” nghĩa là “Lỡ như, chẳng may...” Câu này có ý nhắc nhở phải làm việc cẩn trọng, đề phòng những việc không hay, khó lường trước xảy ra.

“Được rồi, cứ như vậy đi!” Đôi mắt Cổ Hạo Nhiên trầm xuống, quét qua nhìn Thượng Quan Mạn Nhu cùng Diệp Tích Tuyết, chẳng lẽ hẳn không biết hai người các nàng đánh chủ ý gì?!

“Cổ gia chủ yên tâm, Bôn vương nhất định sẽ tra rõ chuyện này!” Phong Huyết Lân nhếch miệng lộ chút ý cười, Cổ gia, quả nhiên là đóa hoa tuyệt thế! Mà Cổ Hạo Nhiên, lại càng là đóa hoa tuyệt thế trong tuyệt thế!

Cổ Hạo Nhiên liếc mắt nhìn Cổ Nhược Ly Cổ Nhược Kỳ đang nằm trên giường, thở dài một cái: “Người đâu, đi tìm tung tích giường Hàn Băng.”

Trong mắt Thượng Quan Mạn Nhu tràn đầy nước mắt, cả người yên lặng đứng ở đó, không biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, so với trước kia, yên tĩnh bây giờ tưởng như hai người!

Dưới ống tay áo Diệp Tích Tuyết đã sớm siết chặt lòng bàn tay, không ngờ, cơ hội tốt để lật đổ Cổ Uyển Ngưng như vậy! Nhưng mà, mắt nhìn hai người trên giường lớn, giết chết hai tiểu tiện nhân đã làm nàng tiêu không ít bực bội! Còn về Cổ Uyển Ngưng, sau này có nhiều thời gian để đối phó! Nàng muốn nàng ta sống không bằng chết! Coi như tiện nghi cho Cổ Nhược Ly Cổ Nhược Kỳ!

Lúc này trên giường đã lộ ra một cánh tay bắt đầu thối rữa, nhưng chỉ sau một khắc, độc tố lan tràn, đầu tiên là máu thịt, sau đó xương cốt, cuối cùng lục phủ ngũ tạng cũng dần dần nhiễm độc!

Hiện tại da trên tay đã bắt đầu lqđ thối nát, không tới nửa ngày, toàn thân sẽ mục nát hoàn toàn...

Mặc dù bây giờ ý thức của hai người vẫn còn tỉnh táo, chỉ sợ cũng đã chết vì giận rồi...

Trong không khí tản ra mùi thịt thối nhàn nhạt, mặt trời đã lên sau đỉnh núi, ánh mặt trời xuyên qua tờ giấy dán cửa sổ mỏng nhạt chiếu vào trong phòng tạo thành từng vòng từng vòng mờ mờ nhạt nhạt, quý dị khác thường.

Cổ Hạo Nhiên gờ chân lên, mặc dù hẳn lòng dạ độc ác, cũng cảm thấy không khí này có chút ngấm vào người.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng nói lạnh nhạt như nước “Đại phu nhân” làm bước chân Cổ Hạo Nhiên ngừng lại, giường mất lên, chỉ thấy ánh mắt cười như không cười của Cổ Nhược Phong nhìn thẳng về phía Diệp Tích Tuyết.

Nội tâm Cổ Hạo Nhiên bỗng nhiên dâng lên một dự cảm xấu...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Có nữ quỷ sau bài vị.

“Đại phu nhân.” Cổ Nhược Phong tiến lên một bước, một đôi mắt hiểu rõ nhìn chằm chằm Diệp Tích Tuyết, tựa như nhìn thấu đáy lòng nàng!

Diệp Tích Tuyết kiềm nén khó chịu trong lòng: “Không biết Vương phi có chuyện gì?”

“Người có biết người Thanh Phong biệt viện ở ngoại ô kinh thành không?”

“Cái gì! Biệt viện gì? Ta không biết người đang nói cái gì.” Diệp Tích Tuyết rũ hai mắt xuống, trong lòng dần dần cảm thấy bất an, chẳng lẽ, Cổ Tiểu Tứ này thật sự biết cái gì sao?!

“Ha ha, không biết cũng không cần khẩn trương như vậy.” Cổ Nhược Phong cực kỳ đại lượng khoát tay, quay đầu, “Vương gia, ta nghe người ta nói người ở trong Thanh Phong biệt viện kia vô cùng xấu, đợi lát nữa chúng ta đi trừ bỏ bọn họ được không?”

Phong Huyết Lân tiến lên nắm lấy vai Cổ Nhược Phong, nghiêng người hơi tựa vào thân thể nàng, hơi thở phả vào tai Cổ Nhược Phong, có chút ngứa: “Nơi nguy hiểm như vậy làm sao Bôn Vương có thể để cho nàng đi? Không bằng kêu Hoàng Thượng điều động ngự lâm quân đi?”

“Ừ... Cũng được, vậy thì làm như thế đi.” Cổ Nhược Phong cực kỳ vừa lòng gật đầu, nhân tiện lại nói thầm nho nhỏ, “Vốn còn tưởng là người quen của

Đại phu nhân, nghĩ muốn để lại vài phần mặt mũi, một khi đã như thế, vậy thì giao cho Đại Lý Tự đi.”

Giờ phút này Diệp Tích Tuyết uất ức đến muốn thổ huyết, nàng đứng gần Cổ Nhược Phong, những lời Cổ Nhược Phong nói kia nàng đều nghe rất rõ!

Thanh Phong biệt viện, bên trong đều là người của nàng! Những người này trong ngày thường còn chiếm giữ tài sản làm của riêng, nếu như Ngự Lâm quân tra ra, không phải bị tịch thu sung công rồi sao?

Không được! Đó là tâm huyết mười mấy năm của nàng, sao có thể dễ dàng chấp tay nhường cho người ta được!

Đêm dần dần buông xuống, bữa tối qua đi, người trở về chỗ của mình, âm thầm gây náo loạn còn ghê hơn hung hăng ngang ngược.

Phong viện, Sĩ đứng thẳng cung kính ở một bên: “Chủ tử, đã cho họ uống thuốc.”

“Ừ.” Cổ Nhược Phong chăm chú nhìn bàn cờ dưới ánh nến, tay phải hạ xuống một quân cờ trắng.

“Phong nhi, vì sao cứu các nàng?” Phong Huyết Lân lập tức hạ xuống quân cờ đen, trong đôi mắt có chút không hiểu, nếu Cổ Nhược Ly và Cổ Nhược Kỳ chết như vậy, đỡ làm bẩn tay Phong nhi nhà hắn!

“Ha ha,” Cổ Nhược Phong ngẩng đầu, “Nếu các nàng chết, ai sẽ tới bồi Diệp Tích Tuyết chơi đây?”

“Như vậy, có phải ta đây cũng nên làm chút gì hay không?” Con người huyết sắc xuất hiện một ánh sáng xinh đẹp khác thường, nếu Phong nhi muốn xem diễn trò, vậy người làm phụ quân này, cũng nên ra thêm chút sức rồi.

“Chủ tử.” Mị Vọng cùng ba con quý khác nâng bốn cái rượu lớn xuất hiện trong phòng.

“Chủ tử, không nghĩ tới Diệp Tích Tuyết kia thật rất tham!” Trên mặt là hưng phấn sau khi làm chuyện xấu.

Cổ Nhược Phong vung một tay lên, bốn cái rượu đã biến mất trước mắt tất cả mọi người: “Tình huống bên kia thế nào?”

“Người của Cổ Hạo Nhiên đã đi, Lượng còn đang ở lại đó.” Mị muốn tiến lên trước hai bước, nhưng nhìn thấy ánh mắt uy hiếp như có như không của Phong Huyết Lân, cuối cùng rút cổ, nấp sau lưng Sĩ, lộ ra một cái đầu, nịnh nọt hỏi: “Bây giờ chủ tử muốn đi qua đó sao?”

“Không vội, không còn sớm, ngày mai hỏi Vương phủ.” Dứt lời, ông tay áo vung lên, một cỗ nội lực đánh úp về phía tam quý Sĩ Mị Vọng, đẩy bọn họ ra bên ngoài tiểu viện, cửa cũng đóng lại theo.

“Chủ tử... chuyện này...” Mị vuốt cái móng bị đau, nghe răng trợn mắt nhìn chằm chằm cửa viện đóng chặt kia, hận không thể nhìn thấy một cái lỗ!

Sĩ ổn định thân quý, đau từ trong lòng đến bụng, chẳng lẽ tam quý mình quấy rầy chủ tử thân mật?

Khóe miệng Vọng giật giật, chủ tử, người kia trở mặt, không đúng, phải là không nhận thức quý chứ?

Vì thế, gió thật lạnh, buồn bã ngất trời, lqđ tối nay đại viện Cổ gia nhất định không yên tĩnh!

Thanh Phong biệt viện, Cổ Hạo Nhiên dẫn theo ám vệ từ sĩ của Cổ gia đứng ở trong đó, đôi mắt âm trầm nhìn cao thủ trong phòng, trong lòng không ngừng dậy sóng.

Không nghĩ tới Diệp Tích Tuyết lại bồi dưỡng nhiều thế lực như vậy! Nếu hôm nay không xảy ra chuyện, hắn cũng không phát hiện ra!

Giờ một tay lên, từ sĩ ám vệ sau lưng giống như sóng triều xông tới, phát động một trận giết chóc ở trong cái tiểu viện nhỏ này, màu máu làm cho đêm đen tối càng tăng thêm một chút quỷ dị...

Tất cả những người này đều là cao thủ, mặc dù không phải đứng đầu, nhưng cũng được cho là hạng nhất, cho dù bọn họ đi theo Diệp Tích Tuyết vì nguyên nhân gì, hắn không giữ lại được bọn họ!

Cho dù bọn họ có nguyện ý thay đổi ddleqdon làm thuộc hạ của hắn, hắn cũng không cam đoan được sau này bọn hắn sẽ không quay đầu làm thuộc hạ của người khác, dẫn đến chuyện phản bội hắn!

Nửa canh giờ, giết chóc trở nên yên tĩnh, chỉ có một người lui lại vào sát góc, toàn thân run rẩy, mượn ánh trăng u tối, có thể nhìn thấy đây là gã sai vặt bên người Diệp Tích Tuyết!

Cổ Hạo Nhiên nhìn thoáng qua hắn, phát tay, một người ám vệ mặc áo đen đi lên, vung đao đoạt mạng!

“Cổ gia chủ.” Trong sân yên tĩnh, một giọng nói không tính là lớn đột ngột vang lên.

“Ài?” Công phu bản thân mình không kém, hơn nữa trong việc có nhiều cao thủ như vậy, mà lại không phát hiện ra có người đến gần! Hiển nhiên người tới có công phu cực kỳ cao!

Một tiểu hầu mặc áo xanh chậm rãi đi vào cửa viện, lễ phép cúi đầu thi lễ với Cổ Hạo Nhiên: “Chủ tử nhà ta nói, việc này Cổ gia đã điều tra rõ, chủ tử

sẽ không nhúng tay vào.”

“Chủ tử nhà ngươi là ai?” Hai mắt Cổ Hạo Nhiên nheo lại, công phu của người này cao thâm như vậy mà chỉ làm một tiểu hầu, vậy chủ tử trong miệng hẳn là thần thánh phương nào?

“Huyết Vương gia và Huyết Vương phi.” Người tới nói xong liền biến mất ở trong không trung, khinh công này đã đạt tới đỉnh cao!

Cổ Hạo Nhiên sững sờ nhìn cửa viện không một bóng người, trong lòng nổi lên một trận rét lạnh, cảm thấy sự việc đã vượt ra khỏi tầm tay của mình!

Bên kia, tam quý Si Mị Vồng không sợ hãi, lqđ trên mặt tràn đầy vui vẻ tiến vào từ đường Cổ gia, từ trăm năm qua bọn hắn chưa bao giờ có thể đi vào nơi này!

Hôm nay, bọn hắn có thể mang cái bài vị này ra ngoài! Linh hồn bị trấn áp dưới bài vị, cũng sẽ được giải thoát!

Đúng vậy, một ngày này bọn hắn đã chờ rất lâu rồi!

Nữ tử vô tình bị phong áp kia, hôm nay, nàng có thể lại nhìn thấy mặt trời!

Bát quái kính treo trên xà nhà từ đường không ngừng đung đưa, ánh sáng hơi yếu có chút óng ánh, dần dần trở nên yên tĩnh.

“Phàm nhi, chúng ta tới đón người đây...” Vẻ mặt băng lạnh của Vồng dần dần rạn nứt, trong mắt chưa bao giờ có nhu tình.

Hàng loạt bài vị không ngừng rung rẩy, “Lang lang” âm thanh nơi này càng làm cho từ đường yên tĩnh trở nên đáng sợ hơn.

Thời gian qua ước chừng một nén nhang, một đạo ánh sáng âm u thoáng qua, một bài vị trong đó “bốp” một tiếng vỡ vụn, một cô gái mặc áo trắng tóc dài chấm đất xuất hiện, một gương mặt khuyên thành có chút tái nhợt!

“Phàm nhi!” Vọng ôm cổ nữ tử vừa xuất hiện này, dường như muốn khám thật sâu vào trong máu thịt mình, thì thào bên tai nữ tử: “Rốt cuộc ra cũng chờ được ngươi.” Thâm tình, cảm xúc mãnh liệt mà có được lan tràn khắp từ đường!

Nữ tử chậm rãi giơ tay lên, nhan sắc sáng chói mắt, vòng qua eo Vồng, nghiêng đầu dựa sát vào lồng ngực hắn, quá khứ trăm năm, dường như vẫn có thể nghe thấy nhịp tim mạnh mẽ của trái tim mình, môi trắng xanh khê mờ, giọng nói khàn khàn nhưng rất dễ nghe: “Quân...”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: Khinh Vũ cảm nhận chủ.

Editor: QuỳnhLQD

Thời tiết hôm nay thật đẹp, ánh nắng ấm áp chiếu rọi vào cửa chính hoa lệ vừa dày vừa nặng của Cổ gia, càng làm phát sáng hai chữ “Cổ phủ”, chói lóa mắt người.

Một đội thị vệ chỉnh tề đứng thẳng trước xe ngựa ở cửa, lqđ Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân dắt tay nhau đứng đó, nghe Cổ Uyển Ngưng dặn dò.

“Được rồi, thời gian không còn sớm, đừng chậm trễ bữa trưa.” Cổ Hạo Nhiên cắt ngang Cổ Uyển Ngưng thao thao bất tuyệt kia, trên mặt nồng đậm quan tâm, giống như chuyện xảy ra đêm qua không có bất kỳ ảnh hưởng gì đến hắn, về phần thực tế, sợ là chỉ có mình hắn biết rõ.

“Vậy Phong nhi các người lên đường cẩn thận, có phải hạ nhân trở về phủ chuẩn bị tốt bữa trưa chưa?” Cổ Uyển Ngưng lưu luyến dò hỏi.

“Rồi, mẫu thân người vào đi thôi, chúng ta đi.” Cổ Nhượng Phong giấu kín khóe miệng có chút giật giật, nắm chặt tay Phong Huyết Lân. Được rồi, nàng cực kỳ cảm động với sự cẩn thận của Cổ Uyển Ngưng, nhưng có cần phải đề nàng và Phong Huyết Lân sẽ không đứng ở cửa nghe giáo huấn trọn vẹn một canh giờ hay không?

Khóe miệng Phong Huyết Lân cũng không biến sắc cứng nhắc một chút, con người màu đỏ vừa hưởng thụ ôn nhu chưa bao giờ có, vừa khiêu chiến với kiên nhẫn sớm đã vô cùng yếu ớt.

Cuối cùng, hai người cách buổi trưa một canh giờ cũng bước lên xe ngựa, thờ phào một hơi...

“Phong nhi...” Phong Huyết Lân rồi rầm nhìn Cổ Nhượng Phong thờ phào nhẹ nhõm.

“Hả?” Cổ Nhượng Phong dậm dậm cái chân đã tê dại vì đứng lâu, lqđ giương mắt nhìn về phía Cổ Nhượng Phong, có rất ít người làm cho hắn rối rắm như

vậy, mẫu thân nàng đúng là một nhân tài!

“Nàng nói chúng ta có cần tìm bạn cho nương hay không?” Phong Huyết Lân vừa cân nhắc hỏi, vừa không ngừng đánh giá sắc mặt của Cổ Nhược Phong.

Cổ Nhược Phong nhú mày, trong lòng thầm than, thì ra mẫu thân của nàng cũng có uy lực đến mức này! Được rồi, nàng thừa nhận là nàng cũng có suy nghĩ này, mà còn rất mãnh liệt...

Hai người đối mặt, trong nháy mắt liền hiểu rõ ý nghĩ của đối phương, lại lúng túng rời mắt đi. Khụ khụ... Cổ Uyển Ngưng quan tâm đến bọn họ như thế, mà hai người bọn họ mới rời đi chưa tới một nén nhang liền thương lượng làm thế nào để nàng treo tường... Cái này hình như, có chút... Không phúc hậu nha!

Ngồi trên xe ngựa xóc nảy nửa canh giờ, rốt cục cũng thấy được cửa lớn bằng gỗ lim cao quý của Huyết Vương phủ, sư tử ngọc thạch so với sư tử đá bình thường uy nghiêm đặt ở hai bên, hai nhóm sáu người thị vệ canh giữ ở cửa, vậy mới uy phong làm sao!

“Cuối cùng cũng đến!” Cổ Nhược Phong vươn lưng mỏi, nửa canh giờ này, thiếu chút nữa khiến nàng không còn bộ xương nữa!

Phong Huyết Lân cười yếu ớt không nói, tay phải đưa ra nắm lấy eo Cổ Nhược Phong, nhảy xuống xe ngựa, đi thẳng vào bên trong phủ.

“Vương gia! Vương phi!” Sáu thị vệ giữ cửa cung kính cúi đầu hành lễ, lên tiếng không to không nhỏ, ai cũng không nhìn ra những người này chỉ mới được huấn luyện có nửa tháng mà thôi!

Sau khi dùng bữa trưa, lqđ Cổ Nhược Phong cho mọi người lui xuống, trong phòng to như vậy chỉ còn lại Phong Huyết Lân.

Cũng không thấy nàng có động tác gì, chỉ chớp mắt trong tay liền xuất hiện một thanh kiếm, chính là Kinh Vũ kiếm thắng được ở Vân Hồ ngày ấy!

Hàn Ngọc làm bệ, Thiên Tâm Ti làm dây, băng lạnh mà sâu kín.

Vốn là mấy ngày trước Cổ Nhược Phong muốn thử cây kiếm này một chút, chỉ tiếc khi đó Phong Huyết Lân bị thương, nàng không dám tùy tiện hành động, kiếm này rất quý giá, khi đó Phong Huyết Lân không có năng lực chống đỡ, nếu thương tổn đến hấn, nàng thà rằng hủy đi cây kiếm này!

Về sau lại đi Cổ gia, mấy ngày trôi qua, việc này liền bị trì hoãn lại.

Phong Huyết Lân lqđ nhìn Kinh Vũ kiếm khế chấn động trong tay Cổ Nhược Phong, nhú mày, không ngờ cây kiếm trong truyền thuyết không ai có thể làm nó vang lên lại cảm ứng ở trong tay Phong nhi!

Cổ Nhược Phong đột nhiên cảm thấy mạnh mẽ hơn, nếu không phải nàng dùng lực ổn định cây kiếm này, không chừng nó sẽ nhảy dựng lên rồi!

Một tay ổn định kiếm, tay phải đặt lên dây đàn, nhẹ nhàng gảy, phát ra một chuỗi âm thanh êm ái!

Ngay tại lúc này...

“Phá kiếm!” Hai mắt Cổ Nhược Phong gắt gao nhìn chăm chăm Kinh Vũ kiếm đã an phận kia, khẽ hạ chú!

Chỉ thấy ở trên dây đàn Thiên Tâm Ti có một giọt máu đỏ tươi, mắt thường có thể thấy được rất nhanh liền bị nó hấp thu!

Đôi mắt Phong Huyết Lân nheo lại, rất tốt, cần này chán sống sao? Dám thương tổn Phong nhi! Tuy là vì nhận chủ, nhưng hấn cũng không cho phép!

Thân Kinh Vũ kiếm run nhẹ một chút, bay vù đến phía sau Cổ Nhược Phong, thông qua dòng khí cảm ứng trên không trung, mắt Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân lộ ra vẻ hoặc, kiếm này... có vẻ sợ?

“Người có ý thức?” Cổ Nhược Phong nhìn miệng vết thương đã khép lại, xoay người ngồi vào lòng Phong Huyết Lân, đối mặt với Kinh Vũ kiếm.

Thân kiếm dựng đứng, lqđ mặt trên gật một cái, làm như đáp lại.

Khỏe miệng Cổ Nhược Phong giật giật, chẳng lẽ mình có ý thức linh khí cảm ứng trong truyền thuyết?

Cảm nhận được người sau lưng bởi vì trên tay mình bị thương mà tức giận, vỗ nhẹ nhẹ tay Phong Huyết Lân, tạm thời dập tắt lửa giận của hấn trước, tức giận hại thân, nàng cũng không nở!

“Tin đồn, người chiến vị trí thứ hai trong bảng xếp hạng binh khí thiên hạ?” Cổ Nhược Phong nheo đôi mắt nguy hiểm lại, bên trong là thẳng thắn khinh thường, nàng nhìn không ra phá kiếm này trừ bỏ toàn thân là Hàn ngọc cùng Thiên Tâm Ti ra, còn có cái gì đáng giá!

Kinh Vũ kiếm giống như có chút tức giận không phục lắc lắc thân kiếm, nó dường dường là Kinh Vũ kiếm lại bị người xem thường... Mà người này lại là chủ nhân của nó, này, này, điều này bảo nó làm sao mà chịu nổi!

Một trận ánh sáng mãnh liệt phát ra từ trên thân Kinh Vũ Kiếm, làm chói mắt người, mang theo nội lực mạnh mẽ, giống như khí tức tản ra từ trên người.

Cổ Nhực Phong nhếch miệng, lđ không nghĩ tới bản thân Kinh Vũ cầm lại có nội lực thâm hậu vậy! Được rồi, coi như nó miễn cưỡng đủ tư cách...

“Về sau liền ở trong nhẫn ngọc, đừng mang phiền toái đến cho ta.” Giọng nói bình thản, nhưng nhìn ra được Cổ Nhực Phong đã thừa nhận thân phận của nó!

Kinh Vũ cảm hưng phấn vây quanh Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân vòng vài vòng, vù một tiếng liền đi vào trong nhẫn ngọc.

Nơi nào đó trong biệt viện tâm thường ở Mộ Dung kinh thành, một nam tử mặc áo tím đang ngồi trên bàn đá dưới cây hòe, tóc đen được vấn chỉnh tề, rơi ở trên vai, mũi hoặc nói không nên lời, gương mặt tuấn tú mày kiếm nhập tóc mai, một cái nhẫn mà một nụ cười cũng đều đi sâu vào lòng người, cả người xem ra đều trầm ổn, đúng là Hiên Viên Cửu vương gia Hiên Viên Dật Vân!

“Vậy là nhận chủ rồi...” Thì thầm cũng không che dấu được kinh ngạc, hai mắt thâm trầm nhìn không ra thần sắc.

Nghĩ tới cái màn sa thật dày ngăn cách kia, ít khi gặp qua nữ tử, cùng với, một tin lại một tin đồn về nàng! Chốc lát, khóe miệng cong lên, hình như hẳn có hứng thú với nàng...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Huyết Vương phủ có khách tới chơi

Editor: Dung Sa

Không tới thời gian nửa tháng, chuyện tình của Huyết vương phi Cổ Nhực Phong và Huyết vương Phong Huyết Lân đã truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ kinh thành Mộ Dung, không biết có bao nhiêu phiên bản được truyền đi khắp Mộ Dung Vương Triều!

Nhưng trăm khoan anh vẫn quanh một đốm, không có phiên bản nào mà không phải là Huyết Vương phi sủng ái Huyết vương gia như thế nào, một cuộc hôn lễ đầm máu, một lần lễ hội Vân Hồ, một phen đoạt lấy Kinh Vũ cảm!

Đại hôn của Huyết Vương, hoàng đế Mộ Dung Tô đích thân tới chủ trì, mặc dù Huyết Vương phi giết Tân Khoa Trạng Nguyên Văn Thanh, nhưng về mặt hoàng thượng không hề biến sắc, không có nửa điểm trách phạt!

Hôm nay, "Phong Huyết Lân" đã trở thành ba chữ tôn quý nhất Mộ Dung Vương Triều!

Phong Huyết Lân tay trái gà không chặt, mười tám năm qua Mộ Dung Tô không hề chào đón, đây là chuyện tất cả mọi người đều biết, từ đó cũng có thể thấy được điểm mạnh của Cổ Nhực Phong!

Mà theo thời gian thúc đẩy, nhân sĩ khắp nơi cũng rục rịch góc đầu dây, đã ròng rã mười bốn ngày, rốt cuộc bọn họ cũng không phải chờ lâu nữa, hoặc là nói, càng muốn xem một chút hôm nay là ngày trăng tròn, nếu như Cổ Nhực Phong nhìn thấy bộ dạng hút máu của Phong Huyết Lân, sẽ phản ứng như thế nào! Có phải vẫn tiếp tục si mê tập hợp đủ muôn vàn sủng ái lên toàn thân hắn hay không?

Dù sao, truyền thuyết và tận mắt chứng kiến không giống nhau! Cổ Nhực Phong có thể bao dung hai trùng mắt đỏ quý dị của Phong Huyết Lân, nhưng năng có thể tiếp tục dễ dàng tha thứ cho một nam tử gần như là phế vật lại hút máu người hay không?

Mặt khác, bên trong Huyết Vương phủ, từ sáng sớm thức dậy Phong Huyết Lân liền có chút bất an, biết rõ đêm nay là ngày trăng tròn, trong cơ thể quen thuộc kia sẽ rối loạn làm cho hắn cảm thấy sợ hãi!

Đứng ở ngoài phòng không dám bước vào nửa bước, thỉnh thoảng đôi mắt nhìn về phía nữ tử vẫn bình tĩnh làm như không có chuyện gì xảy ra ở trong phòng, nàng, có sợ hay không?

"Vương Gia, vương phi, có khách tới chơi." Lý Vũ bước nhanh đi tới đứng ở đối diện, cung kính cúi đầu chờ phân phó. Điều này cũng không thể trách hẳn vội vàng, thật ra là vì người trong đại sảnh

"Hả?" Cổ Nhực Phong thả cuốn sách trong tay xuống, đi ra, liếc mắt nhìn Phong Huyết Lân ở ngưỡng cửa, khẽ nhíu mày, chẳng lẽ mình không đáng tin tưởng như vậy sao?

Giống như trừng phạt cầm tay Phong Huyết Lân, mười ngón tay đan xen vào nhau thật chặt, giữa các khớp ngón tay chặt chẽ không hề có khe hở, trái tim hơi đau đớn một chút.

Khóe miệng Phong Huyết Lân nâng lên, hẳn, dường như đã suy nghĩ quá nhiều.

"Những người đến đây là ai?" Cổ Nhực Phong rũ mi mắt xuống, không nhìn ra cảm xúc.

"Những người đến đây đều là các đại thế lực. Còn có.Cửu vương gia Hiên Viên vương triều." Lý Vũ nhủ mảy một cái, tại sao Cửu vương gia này cũng thờ chân vào đây rồi?

"Rất tốt." Hai chữ rơi xuống, không có chút dư thừa, khóe miệng phác thảo một nụ cười khát máu. Rất tốt, đây chính là kết quả nàng muốn!

Vốn định sau ba ngày lại mặt liền chuẩn bị tiến đến Thiên Thánh sơn, nhưng mà nhớ đến ngày trăng tròn kia, nàng liền sửa lại chủ ý. Các người đã muốn đến xem náo nhiệt, hơn nữa có lẽ là, muốn xem kết cục Phong Huyết Lân bị vứt bỏ! Cổ Nhục Phong ta sao có thể không thỏa mãn các người?!

Đúng vậy, nếu như nói không ghen tỵ, đó là giả dối! Rốt cuộc Phong Huyết Lân có cái gì tốt, tại sao lại có một nữ tử hết lòng vì hắn đến mức độ như vậy! Nghĩ lại chính mình, nếu như bên cạnh có một nữ tử vô song như vậy, thật là.

Chỉ tiếc, bọn họ cũng nói, nữ tử vô song, cõi đời này sao có thể tìm ra một người khác? !

Theo tiếng bước chân tới gần, tất cả mọi người trong đại sảnh đều ngẩng đầu nhìn về phía đôi bích nhân hoàn mỹ, trong đôi mắt hiện lên đủ loại thần sắc, gần như vui mừng mà ngay cả bọn họ cũng không thấy rõ

"Tứ muội." Cổ Nhiễm Mặc đứng dậy tiến lên một bước, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm Cổ Nhục Phong, có thể thấy rõ vẻ lo lắng bên trong! Cách đó không xa, trong ánh mắt thanh đạm của Cổ Nhiễm Trần cũng nổi lên con sóng

Hôm nay là 15, sáng sớm hán và đại ca liền thương lượng tới đây xem một chút, bây giờ xem ra quyết định này thật đúng là không sai!

Những người trong đại sảnh, người nào không phải là đến xem kịch vui? Một đám tâm hoài quỷ thai, thật là ăn no không có việc gì làm!

Cổ Nhục Phong cấp cho Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần một ánh mắt yên tâm, liền cùng Phong Huyết Lân đi về phía chủ vị.

Không thể không nói Si thiết kế đại sảnh thật sự là quá sung túc, vị trí chủ vị đặt một cái ghế tựa vừa đủ cho hai người ngồi xuống, hai bên cũng bày ra một bàn trà cùng màu với ghế tựa

Mỗi lần Cổ Nhục Phong thấy cái ghế kia, trong lòng đều sẽ không tự chủ được đặt biệt danh cho Si: quý thâm trầm!

Nhàn nhả ngồi xuống, Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân dựa vào rất gần nhưng không có vẻ phản cảm, lạnh nhạt nhìn khách trong phòng. Bây giờ vẫn là buổi sáng, bọn họ đã không kiềm chế được rồi sao? Nàng còn tưởng rằng tối nay bọn họ mới đến! Dù sao, lúc Phong Huyết Lân hút máu không phải canh ba sao?

"Không biết các vị tới đây có gì muốn làm?" Phong Huyết Lân khẽ nhếch khóe miệng mỉm cười, nâng lên độ cong nhàn nhạt không khó nhìn ra lúc này tâm tình của hắn rất tốt.

"Lúc hoàng đệ đại hôn bản cung không có tặng quà gì, hôm nay đặc biệt đến đây bổ sung." Mộ Dung Niệm Diệc cũng hơi híp mắt, đề xuống lửa giận trong lòng, Huyết vương này, nhìn thấy hắn vậy mà cũng không hành lễ! Nói thế nào hắn cũng là thái tử! Chỉ là, vì tối nay có kịch hay, hắn liền tạm thời nhẫn nhịn!

"Người tới, trình đồ vật lên!" Một tiếng ra lệnh, hai thị vệ mang một rương gỗ đi vào, cẩn thận để dưới đất, một người đem mở ra, chỉ thấy Huyết San Hồ cao nửa thước đứng thẳng trong đó, bày ra màu sắc giống như máu tươi!

"Tim Huyết San Hồ này làm cho bản cung tốn không ít công sức." Ánh mắt Mộ Dung Niệm Diệc gắt gao nhìn chăm chăm Phong Huyết Lân, giống như muốn nhìn thấu hắn!

Bàn tay trong tay áo của Cổ Nhục Phong nắm thật chặt, rất tốt, Mộ Dung Niệm Diệc, ta còn chưa tính sổ với ngươi việc hủy dung, ngươi còn dám đứng lên khiêu khích trước!

"Quả nhiên là đồ tốt, Lý Vũ, cất cho cẩn thận!" Khóe miệng kéo ra một chút khát máu, Cổ Nhục Phong khinh miệt nhìn về phía Mộ Dung Niệm Diệc, hắn, sẽ không chết! Bởi vì nàng không cho phép! Chết đối với hắn mà nói là quá dễ dàng rồi !

Mộ Dung Niệm Diệc trong con giận dữ, nhưng lại không tiện phát tác, ánh mắt khinh miệt mới vừa rồi của Cổ Nhục Phong làm cho hắn ghen một hồi, lên không lên, xuống không xuống!

Phong Huyết Lân vỗ nhẹ tay Cổ Nhục Phong, cảm ngón tay từ từ vân ve giống như muốn khám vào lòng bàn tay, khóe mắt mỉm cười nhìn mọi người trong đại sảnh, mơ hồ lộ ra mùi máu tanh lạnh lẽo!

"Bốn vương liền đa tạ Thái tử, không biết mấy vị khác?" Lời nói chỉ nói một nửa, nhưng mọi người biết rõ, nếu như người nói không ra lý do, vậy thì đứng trách Phong Huyết Lân hắn không khách khí!

Mặc dù bọn họ không hề e ngại Phong Huyết Lân nhưng Cổ Nhục Phong quả thật rất quý dị, một thân khinh công trên lễ hội Văn Hồ, tầm mắt Thiên Phụng, không phải người nào cũng có thể sánh kịp!

Nếu như thật sự chọc giận Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong, liều mạng với mấy người bọn họ cũng không phải là không có khả năng! Dù sao tình cảnh ngày đại hôn nửa tháng trước được người ta miêu tả cực kỳ chân thật! Cổ Nhục Phong nổi điên quả thật làm cho người ta khiếp sợ!

Hôm nay bọn họ tới đây cũng là vì xem kịch vui, nếu như có thể. Lôi kéo Huyết Vương phủ cũng chưa hẳn không phải là một chuyện tốt! Dù sao, thiên hạ này vĩnh viễn không có địch nhân, không phải sao?

"Tại hạ cũng bởi vì tặng quà thành hôn cho vương gia mà đến." Vài người đang ngồi liếc mắt nhìn nhau, cho ra một lý do giống nhau, bằng tính cẩn thận của bọn họ, tự nhiên có sách lược vẹn toàn, trước khi đến đều có chuẩn bị, mặc dù không tính là cái gì quý trọng, nhưng cũng coi như có bản lĩnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Bữa trưa đặc biệt của Huyết Vương phủ

Một bàn người trừ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm ra thì tất cả đều nhìn chăm chăm hai mươi mấy đĩa thức ăn. Bên trong đúng là...

"Khụ." Tay trái của Mộ Dung Niệm Hàn nắm thành quyền, ghé vào khoe miệng, ho nhẹ một tiếng, tiếp theo ngẩng đầu về mặt bình tĩnh nhìn Cổ Nhược Phong, "Người xác định cái này, cái này chính là bữa trưa của chúng ta?"

Mười người khác cũng dùng ánh mắt hoài nghi bắn quét Cổ Nhược Phong, trong mắt đều là mong đợi: đây không phải là sự thật! Thức ăn của bọn họ vẫn còn ở phía sau

"Người có thể lựa chọn. Không ăn." Cổ Nhược Phong mỉm cười nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, nhưng đáy mắt lại xác định cho bọn họ biết: đây chính là bữa ăn trưa!

Tay cầm chiếc đĩa của Huyền Băng run lấy bầy, gương mặt không dám tin, có phải nàng muốn chinh bọn hắn hay không?

Mặc dù nói bọn hắn tới Huyết Vương phủ để xem cuộc vui. Không tốt lành gì, nhưng không phải bọn hắn cũng đã chuẩn bị hậu lễ sao?!

Có phải muốn cho cả đám bọn hắn ăn bữa trưa không bằng bữa trưa của hạ nhân hay không!

Chỉ thấy trên bàn chính tề bày chừng hai mươi cái đĩa, toàn bộ đều là món ăn gia đình, nhưng nhìn thế nào, màu sắc này cũng. Khụ khụ, rất là thô tháo.

Rau xào, củ cải xào, đậu hũ rang, khoai tây sệt xào. Không có chút dầu trạch nào. Được rồi, thỉnh thoảng còn có hai đĩa thịt ram mặn, vẫn là thịt mỡ chiên đa số.

Trong đó còn có hai món canh, một canh trứng cà chua, một canh đậu hũ rau xanh. Phía trên nổi lơ lửng mấy thứ giống như váng dầu.

Dù là Sở Dạ Minh luôn luôn băng lãnh như sương cũng nhú mày giác, bị kích động quăng phát chiếc đĩa rồi đi

Khoe miệng Vũ Văn Thiên Hàm giật giật, được rồi, quả thật hẳn không nên vì thỏa mãn lòng hiếu kỳ nhỏ nhoi của mình, qua đây sớm như vậy để xem chủ tử đùa giỡn. Đúng là, Vương phi này cũng quá buồn chán rồi! Chủ tử tìm nữ nhân quả nhiên không tầm thường.

Trông mặt Hoa Huyền Trúc bốc lửa, Cổ Nhược Phong này, cho là mình có mấy cân mấy lượng? Không phải dựa vào Mộ Dung Tô dung túng sao?!

Không nói đến mọi người tới Huyết Vương phủ tặng không ít kỳ trân dị bảo, chỉ bằng thế lực phía sau, nhóm người này người nào không phải là thượng nhân! Đã khi nào nếm qua loại đồ ăn kém cỏi này?! Huống chi Cửu vương gia Hiên Viên vương triều cũng ở đây, nàng ta làm như vậy không phải là vứt bỏ thể diện của Mộ Dung Tô sao!

Vừa muốn đập bàn đứng lên, Cổ Nhược Phong lên tiếng trước ả ta một bước: "Bỏn vương phi không biết các vị lại đột nhiên viếng thăm, chuẩn bị đồ ăn này có chút cầu thả. Chỉ là, thường ngày Bỏn vương phi và vương gia cũng dùng bữa như vậy, chắc hẳn mọi người sẽ không để ý bỏn vương phi chuẩn bị bữa cơm không chu đáo chứ?"

Tuy là hỏi thăm, nhưng thần sắc trong mắt không phải như vậy, đơn giản chính là trần trướng khẳng định, áp chế không cho người khác cơ hội phản bác!

Nàng nói thường ngày đều ăn trưa như vậy, hơn nữa bọn họ cũng coi như khách không mời mà đến, bị đối xử như vậy tất nhiên không lời nào để nói!

Nhưng. bữa ăn trưa này thật sự chỉ "có chút" cầu thả thôi sao?

Trong lúc mười một người không biết xuống tay đường nào, Lý Vũ đi vào, cúi đầu bên người, nha hoàn đi theo ở đằng sau bụng đến ba cái mâm.

"Vương phi." Cung kính hô một tiếng liền đứng bên cạnh, chờ đợi gọi đến.

"Mang lên đi." Về mặt Cổ Nhược Phong không biến sắc đảo mắt nhìn một bàn người. Rất tốt, nếu dám đến, vậy sẽ phải chuẩn bị trả giá thật lớn!

Bước chân nha hoàn nhẹ nhàng, có thể thấy được công phu không kém, mâm trên tay đặt một chén canh to như một cái tô kiêu, phía trên có nắp, không nhìn ra bên trong đựng cái gì.

Huyết vương phi này lại muốn giờ trò quý gì? ! Mười một người mỗi người có một tâm tư riêng, 11 đôi mắt chăm chú nhìn tô kiêu, dường như muốn nhìn thấu nó!

Phong Huyết Lân cũng nhìn về phía mọi người tập trung ánh mắt, trong lòng cũng đang suy đoán, rốt cuộc Phong nhi muốn làm cái gì.

Chỉ thấy ba nha hoàn chia ra đi tới bên cạnh Cổ Nhượng Phong, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần, vững vàng đem tô kiêu đặt xuống trước mặt bọn họ, sau đó cùng Lý Vũ lui xuống

Cổ Nhiễm Mặc muốn đưa tay kéo lên xem một chút, nhưng lại không dám, thật ra hẳn quá hiểu thủ đoạn muối mè của hắn, bảo đảm bên trong không phải thứ gì đó cổ quái. ...

"Đại ca nhị ca, khoảng thời gian trước lúc lại mặt mẫu thân có nói với ta thân thể các huynh hữu dương, những ngày qua ta vừa tìm phương thuốc vừa điều chế thức ăn, sẵn dịp hôm nay các huynh thử một chút xem thế nào?"

Trong lòng Cổ Nhiễm Mặc mê man, lúc nào thì thân thể của hắn và đại ca hữu dương rồi hả?

Chỉ là, nhìn thấy thức ăn trên bàn kia thuộc loại đồ ăn hạng bét trong nhà bọn họ, tròng mắt chớp chớp, mặc kệ, dù sao tô kiêu này cũng không đến nỗi kém so với thức ăn trên bàn: "Vậy thì đa tạ Tứ muội rồi."

Dứt lời, mở cái nắp kia ra, ở giữa phủ lên một tầng nước sốt gì đó, bề ngoài tì mị giống như hỗn hợp thịt vụn, bên cạnh là một chút rau xanh màu sắc tươi đẹp, còn có một loạt miếng thịt, về phần phía dưới, không thấy rõ là cái gì, nhưng so với trên bàn, thật sự là tốt hơn nhiều lắm!

Trong tô của Cổ Nhiễm Trần cũng là món ăn như vậy

Vì vậy, chín người khác không phục! Nhưng mà, không phục người có biện pháp gì? Người ta cũng nói, đây là dược thiện! Người còn muốn cùng người ta tranh cãi một phần dược thiện hay sao?!

Vì vậy, tám đôi mắt mờ hồ toát ra ngọn lửa nhỏ trắng tấp nhìn về phía tô kiêu trước mặt Cổ Nhượng Phong! Cái này, người phải giải thích thế nào? ! Chẳng lẽ người cũng ngã bệnh? !

Cổ Nhượng Phong không phụ sự mong đợi của mọi người, giờ tay lên từ từ mở cái nắp ra, một trận hương thơm xông vào mũi! Chỉ nghe mùi vị liền biết đây nhất định là cực phẩm!

Giương mắt nhìn, chỉ thấy tầng cao nhất sắp xếp chỉnh tề các loại thức ăn, chung quanh có một vòng thịt bò thật dày, một ít rau xanh lót ở dưới, bên trong là một hàng thịt cá, bốn miếng ức gà phi nộm xếp sát nhau, tiếp theo là ánh sáng mê người của ba miếng thịt nạc kho tàu loại lớn, ba miếng đậu hủ non tinh xảo dán sát vào một bên, trong góc còn có một muỗng tương cà và thịt băm!

Nuốt một ngụm nước bọt, chín người càng thêm tức giận! Người ăn tốt như vậy, lại để cho chúng ta ăn thức ăn cho heo!

"Ta nghĩ các vị đang ngồi ở đây cũng biết, Vương gia nhà ta thể chất đặc biệt, đồ ăn này, dĩ nhiên là phải đặc biệt chuẩn bị."

Khóe miệng Vũ Văn Thiên Hàm hung hăng kéo ra, hẳn đi theo bên cạnh chủ tử lâu như vậy, làm sao không biết hắn phải chuẩn bị đồ ăn riêng? Có vẻ như chủ tử đã không có khả năng ăn cơm nữa!

Ném ánh mắt ai oán về hướng Phong Huyết Lân, hẳn không cần ăn những thứ đồ này! Nghĩ đến hẳn là thủ phủ đệ nhất thiên hạ, sao bị lưu lạc đến tình cảnh như vậy?!

Mặc dù đỉnh đầu của tám người còn lại đã bốc khói, nhưng vẫn cố nén ngồi ở chỗ đó, dù sao cái cơ của người ta cũng có lý, bọn họ không còn lời nào để nói!

Nhưng muốn bọn họ ăn loại thức ăn có thể so với thức ăn của heo này, bọn họ vẫn không làm được! Hơn nữa, nhìn bộ dáng Cổ Nhượng Phong như vậy, bữa ăn hằng ngày ở Huyết vương phủ nhất định là cực tốt! Bọn họ cũng không tin nằng nuột trôi những thứ trên bàn!

"Mọi người không ngại thì liền cùng bốn vương phi dự tiệc." Cổ Nhượng Phong sao có thể không biết bọn họ đang suy nghĩ gì! Tròng mắt quét nhẹ, quả nhiên ở thời đại này, không vượt qua được chênh lệch đẳng cấp

Mười hai người trên bàn đều nhìn về phía Cổ Nhượng Phong, nằng, thật sự muốn ăn?

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc nắm chặt đũa trúc trong tay, mặc dù từ nhỏ Phong nhi bị ba người kia khi dễ, nhưng sử dụng quần áo đồ ăn cũng coi như cũng toàn thứ tốt. Nằng thật sự có thể ăn được thứ này sao?

Phong Huyết Lân nhú chặt chân mày, lúc này hẳn ăn cao lương mỹ vị, nằng phải ăn những thức ăn thô thiến kia, làm sao hắn chịu được!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 57: Hút máu của ta

Cổ Nhựt Phong vươn chiếc đũa tới gấp món rau thì bị người chặn lại, nhìn theo đôi đũa trúc, những ngón tay thon dài trắng nõn đang cố chấp ngăn ở nơi đó, không chịu di động chút nào.

Nghỉ ngơi nhìn Phong Huyết Lân, chân mày mảnh khảnh mà không mất anh khí của Cổ Nhựt Phong hơi nhíu, nàng từ mười tuổi đã bắt đầu lăn lộn, có khổ gì chưa từng ăn qua? Những món ăn trên bàn này so với việc ngủ ngoài đồng ăn no một bữa đói một bữa tốt hơn nhiều!

"Quá nhiều bốn vương ăn không hết." Nói xong đẩy tô kiểu được Cổ Nhựt Phong đặt trước mặt tới giữa hai người, ý bảo Cổ Nhựt Phong ăn trong chén hẳn.

Mười ba người trên bàn đều rất tức giận, cứng còng nhìn tô kiểu giữa Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lân, nếu Cổ Nhựt Phong nhận, như vậy những lửa giận nghẹn đến ngực kia tuyệt đối sẽ bộc phát ra.

Nhưng mà, không nói tiếp lời, sắc mặt nhìn Phong Huyết Lân không kháng cự cũng không phản bác.

Vũ Văn Thiên Hàm biểu tình xem kịch vui, hừ, mặc dù người là nữ nhân của chủ tử, nhưng dám đối đãi với một thuộc hạ trung thành cảnh cảnh là ta đây như vậy, đáng đời hôm nay rơi vào tình cảnh tiến lùi không được như vậy!

Mộ Dung Niệm cũng híp hai mắt lại, bàn tay ở dưới áo thoáng nắm chặt, nữ nhân này, xem người làm thế nào! Mắt nhìn Hoa Huyền Trúc, những người trên bàn này có rất khả năng sẽ nhìn, nhưng là, ngoại trừ một người!

Quả nhiên, Hoa Huyền Trúc nhìn chòng chọc vào Cổ Nhựt Phong, lúc này nàng vẫn còn chút đầu óc, những người ở đây địa vị cao hơn nàng đều không lên tiếng, nàng cũng sẽ không ngu đến đi làm chim đầu đàn! Lời đồn bên ngoài nói thiên hạ đệ nhất trang, Vũ Văn Sơn Trang, Bách Hoa Sơn Trang cùng địa vị, trên thực tế, thực lực của Bách Hoa Sơn Trang kém xa hai cái trang khác, so tài không bằng Vũ Văn, tỷ võ không bằng đệ nhất trang! Hai trang này đối với Bách Hoa Sơn Trang chính là một đáng vè, căn bản là không cùng đẳng cấp!

Cho nên, Hoa Huyền Trúc nàng lúc ở cùng với Vũ Văn Thiên Hàm và Sở Dạ Minh cũng chưa bao giờ dám lên mặt, nhưng đối với Phong Huyết Lân bị người khi dễ mềm yếu vô năng mà nói, không phải hôm nay hẳn mới được chút cung chiều sao? Có gì không bình thường! Bách Hoa Sơn Trang mặc dù không bằng hai trang này, nhưng người hoàng tộc cũng phải cho Hoa Huyền Trúc nàng mấy phần mặt mũi đây!

Tiểu tiện nhân Cổ Nhựt Phong không biết phải trái này, nếu thật ăn chung một chén với Phong Huyết Lân, hôm nay chính là cố ý gây khó khăn cho tám người bọn họ! Hoa Huyền Trúc nàng ra mặt dạy dỗ một chút tiểu tiện nhân không có nhân lực này những người còn lại cũng sẽ không có ý kiến, xem sắc mặt bọn họ, chắc rất đồng ý chuyện mình làm đi! Không thể không nói, Hoa Huyền Trúc cũng có lúc rất có tự biết rõ và có nhân lực! Chỉ tiếc nàng quá coi thường ma nữ Cổ Nhựt Phong này rồi!

Cổ Nhựt Phong nhếch miệng, thế nào, một đám đều muốn xem chuyện cười của nàng?

Đúng là Cổ Nhựt Phong muốn dùng bữa trưa hôm nay để gây khó khăn cho bọn họ! Người ngay không làm việc mờ ám, nàng từ trước đến giờ đều là quang minh chính đại, hôm nay thật vất vả cho bọn hắn chút mặt mũi, tìm đủ lý do, thế nào, bọn họ nhất định muốn nàng nói thẳng ra là nàng không hoan nghênh bọn họ? !

(Mỗ Nguyệt khòe miệng co giật: người người ngay không làm việc mờ ám? Người là người sáng mắt sao? Cả trái tim đều là đen!

Tròng mắt Cổ Nhựt Phong híp lại, choáng nha, dám hủy đi kế hoạch của ta!

Mỗ Nguyệt nhìn trời: cuộc sống người này càng ngày càng lạnh rồi hả ? Chắc chắc, ta vẫn nên chui vào ổ chăn thôi ~ trong nháy mắt trốn đi.)

"Cám ơn Vương Gia." Gương mặt Cổ Nhựt Phong không chút thay đổi, mặt cảm động nhìn Phong Huyết Lân, chiếc đũa ở trước mặt những người kia không chút do dự đưa về phía tô kiểu trước mặt! Nàng lại không phải người ngu! Đồ ngon không ăn, cùng với bọn họ ở chỗ này ăn đồ ăn không có chút dầu mỡ!

"Cổ Nhựt Phong, người có ý gì? !" Con tức của con gà con nào đó bộc phát, tay vỗ bàn một cái rất mạnh, chén đũa chung quanh bàn bị chấn động phát ra tiếng đình linh leng keng!

"Hoa tiểu thư đây là. Ý gì?" Cổ Nhựt Phong mặt không hiểu vô tội nhìn Hoa Huyền Trúc đã tức điên, thật giống như thật không biết Hoa Huyền Trúc vì sao tức giận!

"Người!" Hoa Huyền Trúc bị tức mà nói không thốt nên lời, sáng sớm chạy tới Huyết Vương phủ đến bây giờ một giọt nước nàng cũng chưa uống, đồ ăn trên bàn lại không chút dầu mỡ, không có bất kỳ sắc màu, làm sao vừa khẩu vị của nàng! Nghĩ đến chỗ này, lửa giận lại đi tăng lên một cấp, hít sâu một hơi, "Người đường đường Huyết Vương phủ, một bữa ăn giống như ăn trưa cũng không bỏ nổi sao? ! Loại đồ ăn này, lấy ra cho chó ăn chó cũng không muốn! Huống chi, hôm nay Hiền Viên Cửu vương gia cũng ở đây, cái này thật sự là làm mất hết mặt mũi của Mộ Dung Vương Triều chúng ta!"

Dứt lời, còn ghét bỏ nhìn một đĩa đậu cô-ve xào trước mắt mình. cảm giác chán ghét không lời nào có thể miêu tả nói được!

Sắc mặt của tám người còn lại trên bàn càng tối thêm một phần, cho chó ăn chó cũng không muốn, vậy có phải nói bọn họ không bằng con chó hay không? ! Mặc dù lời nói đánh giá món ăn này là rất đúng, nhưng hôm nay mấy người bọn họ ở chung một chỗ, nghe thế nào cảm thấy giá trị con người của mình đề tiện.

Lông mày Hiên Viên Dật Vân chau lên, nói thật, hắn cũng không tức giận như bọn họ nghĩ, hôm nay hắn tới là muốn xem Huyết Vương phi trong truyền thuyết này có thật là sủng ái Huyết Vương mềm yếu vô năng giống như lời đồn đãi không, mặc dù tận mắt chứng kiến chuyện ở Vân Hồ tụ hội, trong lòng hắn cũng không tin tưởng cường thế như nàng, sao lại bị một nam tử vô dụng như vậy ràng buộc! Hắn càng muốn nhìn Phong Huyết Lân rốt cuộc có năng lực gì, lại lọt mắt xanh và có được sủng ái của nữ nhân vốn là lãnh bạc này! Hơn nữa, Khinh Vũ Cảm nhận thức nàng là chủ, mặc dù bây giờ hắn không tình yêu nam nữ với nàng, nhưng hắn phải có được nàng!

Về phần Hoa Huyền Trúc, hắn cho là nàng ta chỉ có chút ngu xuẩn, không ngờ lại ngu đến mức tăng lên sự kiện này tới chuyện bang giao hai nước!

Chỉ là, hắn rất chờ mong, cô gái mà Khinh Vũ Cảm đồng ý sẽ phản ứng như thế nào!

Khóe miệng Cổ Nhược Phong vốn là nâng lên càng thêm giơ lên, người này thật là có khả năng, một câu nói liền đắc tội tất cả mọi người! Có mấy lời là mặc dù trong lòng mình biết cũng không thể nói ra, nàng ta sống lâu như vậy chẳng lẽ cũng chưa học được những chuyện này sao?

"Hoa tiểu thư đây là đang nói. Bỏn vương phi thất lễ với các người sao? Hoặc là. Bỏn vương phi đây là. thất lễ với Cửu vương gia?" Âm thanh trở nên tà mỉa, lộ ra nguy hiểm, khóe mắt liếc qua Hiên Viên Dật Vân, vậy mà nét mặt của Cổ Nhược Phong vẫn dịu dàng trước sau như một, gấp món ăn trong tô kiểu đưa tới khóe miệng Phong Huyết Lân, trì hoãn lâu như vậy, hắn đối bụng rồi.

Từ lúc Phong Huyết Lân dùng bữa giống như người bình thường, hình như hắn càng giống với người bình thường hơn, đến lúc ăn cơm sẽ cảm thấy đói bụng, dĩ nhiên loại cảm giác này và khát vọng muốn hút máu là hoàn toàn bất đồng.

"Đúng thì sao? Người làm như thế vốn là thất lễ với chúng ta!" Ánh mắt khinh miệt Hoa Huyền Trúc khinh bỉ nhìn Cổ Nhược Phong, loại nữ nhân điên này, cũng chỉ có thằng ngốc Huyết Vương hèn nhát kia muốn!

"Há? Cửu vương gia, bỏn vương phi thất lễ với người sao?" Cổ Nhược Phong không để ý tới Hoa Huyền Trúc, bởi vì ánh mắt lạnh lùng muốn giết người này của nàng ta với mình, không có lực sát thương chút nào.

Hiên Viên Dật Vân không ngờ Cổ Nhược Phong sẽ trực tiếp hỏi mình, chuyện này tất cả mọi người đều thấy có được không?

Chỗ sâu đáy mắt xẹt qua một tia tán thưởng, nàng gọi mình Cửu vương gia, tự xưng bỏn vương phi, nếu hắn trả lời là "Đúng", chuyện này truyền đi là vấn đề về mặt mũi hai nước; nếu hắn trả lời không phải, một bàn thức ăn này đối với bọn họ mà nói quả thật chính là không thể nào nuốt xuống, người trên bàn cũng biết là thất lễ, da mặt hắn còn chưa dày đến loại trình độ này, mặc dù nhắm một mắt mở một mắt cũng nói không ra tiếng! Tóm lại, vô luận hắn trả lời phải hay không phải, đều là đánh mặt mũi của mình!

"Huyết Vương phi hôm nay chuẩn bị đồ ăn rất là. Kỳ lạ." Giọng nói Hiên Viên Dật Vân có chứa từ tính rất có sức quyến rũ, câu trả lời càng thêm hoàn mỹ. Kỳ lạ? Về phần thế nào cá kỳ lạ, vậy thì tự mình tưởng tượng đi.

Trông nét Cổ Nhược Phong buông xuống, Hiên Viên Dật Vân này quả nhiên trầm ổn như lời đồn đãi, xử sự không sợ hãi, mặc dù đối mặt với đồ ăn như vậy vẫn có thể bình thản, hơn nữa còn không để ý chuyện bị con gà nào đó bôi móc thê diện, còn có thể mặt không đổi sắc trả lời thỏa đáng như vậy! Hắn hôm nay tới đây, sợ không chỉ đơn giản là xem náo nhiệt như vậy? Hiên Viên vương triều Cửu vương gia. Trục giác nói cho nàng biết, người này cả chính là một thiên tài lớn!

Đột nhiên Cổ Nhược Phong không còn hăng hái chinh những người này, nghĩ đến sau này phải giao thiệp với nam nhân trầm ổn đến cơ hồ không có sơ hở kia, nàng liền đau đầu! Cũng may, hoàn hảo hai ngày nữa nàng và Phong Huyết Lân sẽ lên đường đi Thiên Thánh sơn rồi ! Chỉ là, Thiên Thánh sơn là biên giới của Hiên Viên vương triều. Cổ Nhược Phong lại nhức đầu một lần nữa.

Nàng vốn không có ý muốn cho bọn họ ăn bữa trưa này, cũng chỉ muốn cho bọn hắn một cảnh cáo, không nên vui sướng khi người gặp họa, hơn nữa người gặp họa lại là Cổ Nhược Phong nàng, còn một người là Phong Huyết Lân nữa, nàng tuyệt đối sẽ chiêu đãi bọn họ cho thật tốt!

"Huyết Vương phủ mới sửa lại không lâu, gia sản của bỏn vương phi đã hao hết, không bằng mọi người đến Thiên Cảnh các dùng bữa như thế nào?" Cổ Nhược Phong cúi đầu làm như rất nghiêm túc suy nghĩ một lát sau mới lên tiếng, giọng nói được cho là thành khẩn! Ai cũng cho rằng nàng là thật xin lỗi.

"Này không còn sai biệt lắm!" Hoa Huyền Trúc hừ lạnh một tiếng dẫn đầu đi ra ngoài, đồ ăn Thiên Cảnh các trừ đi Ngự Thiện Phòng ra là thiên hạ đệ nhất thức ăn ngon! Nàng là thiếu trang chủ của Bách Hoa Sơn Trang cũng không phải là ngày ngày có thể ăn được!

Không nói tới giá tiền ở Thiên Cảnh các mắc như thế nào, liền nó mỗi ngày chỉ chiêu đãi một trăm bàn khách nên hạn chế rất nhiều người!

Nghĩ đến chỗ này, Hoa Huyền Trúc không khỏi nghĩ Cổ Nhược Phong này có phải đã sớm đăng kí vị trí tốt không? Nếu không hôm nay mọi người đi qua sao lại có được vị trí? Hay là. Nàng lại ra một chiêu muốn bọn họ đi qua đó lại bởi vì không có chỗ trống ngồi mà bị ngăn trở ở ngoài cửa, để cho thê diện của mấy người bọn họ mất lần nữa? !

"Ta nghe nói Thiên Cảnh các một ngày chỉ chiêu đãi một trăm bàn khách, chúng ta trễ như thế mới qua sợ rằng đã sớm không có chỗ trống ngồi!" Hoa

Huyền Trúc quay đầu lại nói, trong mắt tràn đầy chất vấn, thấy nụ cười ở khoe miệng Cổ Nhục Phong thì nhứt mắt tất cả ghen tỵ bất mãn đều hiện lên mặt! Người được đẩy Cổ Nhục Phong, không ngờ thật sự có ý nghĩ như vậy!

"Bốn vương phi tưởng rằng Hoa tiểu thư xuất thân ở gia đình lớn, nên biết được chỗ ngồi Thiên Cảnh các là có thể đăng kí trước, chỉ là." Cổ Nhục Phong mân mà không nói, nhưng gương mặt kinh ngạc tiếc hận giấu cợt cũng là trần trườg khiêu khích!

"Người!" Hoa Huyền Trúc bỗng hiểu ra, mắc cỡ đỏ mặt, lúc trước đều là người làm đi làm chuyện này, làm sao đến phiên nàng đi tự mình xử lý? Nhưng mà bây giờ thành Cổ Nhục Phong viện cớ! Dù sao nhìn nét mặt của những người khác, đều là một bộ dáng đã sớm biết, chỉ sợ cũng chỉ có mình là người không có biết!

Phất tay áo đập cửa thật mạnh ra khỏi phòng, đi ra ngoài Huyết Vương, hiện tại nàng thật không có thể diện đối với mặt nhiều người như vậy! Chỉ là bữa cơm kia nàng tới ăn là chắc rồi! Nhìn nền đá gạch thượng đẳng dưới chân, ác ngoan dùng sức đập mấy cái, nàng phải ăn đến Cổ Nhục Phong hết tiền mới được!

Cửa Thiên Cảnh các, một nhóm mười ba người xuống xe ngựa, tạo thành một hàng toàn mỹ nam mỹ nữ.

Lại không nói người cũng là nhân trung long phượng, chính là một thân quần áo cũng đủ cho tiểu dân chúng ăn uống mấy đời!

Gã sai vật ở trước cửa thấy xe ngựa ký hiệu Huyết Vương phủ tới thì lập tức ra đón, còn hô với phía sau: "Trần chương quý, Huyết Vương gia và Huyết Vương phi đến rồi!"

Vì vậy, lúc đám người Cổ Nhục Phong vào, người được kêu là Trần chương quý mặt cười hoa cúc vọt tới: "Vương Gia, vương phi, xin, xin mời!"

Sau đó, hung hăng trợn mắt nhìn tiểu nhị một cái: "Còn không đi chuẩn bị món ăn! Để Vương Gia và vương phi chờ sốt ruột cần thận da của người!"

Lúc quay đầu lại đối mặt với đám người Cổ Nhục Phong lại biến thành mặt cúc hoa: "Vương Gia vương phi đại giá quang lâm thật là vinh hạnh của tiểu điểm! Phòng đã chuẩn bị tốt, xin, xin mời!"

Cổ Nhục Phong bị rung động. Bọn họ chỉ mới mười ngày không xuất phủ, mặc dù thỉnh thoảng nghe Si Mị Vồng Lượng nói lời đồn ở ngoài, lại không nghĩ rằng lại sẽ nhận được đối xử như vậy! Chẳng lẽ bọn họ không sợ chuyện Phong Huyết Lân hút máu rồi hả ? Chẳng lẽ bọn họ quên hành động điên của Cổ Tiểu Tứ này rồi hả ?

Phong Huyết Lân thấy ánh mắt kinh ngạc của Cổ Nhục Phong, buồn bực nở nụ cười, không ngờ dưới cảnh tượng này có thể thấy nàng thay đổi về mặt!

Cổ Nhục Phong đối với hành động này của Trần chương quý không hề nghi ngờ Phong Huyết Lân, dặt tay của hắn dùng sức ngắt, lấy nội lực truyền âm cho Phong Huyết Lân: "Chuyện gì xảy ra?"

"Truyền vài lời đi ra ngoài mà thôi." Lời đồn vĩnh viễn đều là nhanh nhất, hơn nữa hắn biết rõ đạo lý "tam nhân thành hổ" lời đồn nhiều người lặp lại người nghe sẽ tin là thật! Trước kia hắn không đi làm, đó là bởi vì hắn thấy không sao cả, mà nay có Cổ Nhục Phong, hắn sẽ không để cho bất kỳ lời đồn nào ảnh hưởng tới nàng!

Khỏe mặt Cổ Nhục Phong liếc qua vẻ mặt ngạc nhiên của Vũ Văn Thiên Hàm, trong lòng đã hiểu, Phong Huyết Lân trừ Vũ Văn Sơn Trang, còn có những thế lực khác, hơn nữa, nguồn thế lực kia hình như cũng không kém so Vũ Văn Sơn Trang! Nếu không, thời gian mười ngày, bọn họ sớm nên phát giác, tuyệt đối sẽ không có vẻ mặt kinh ngạc như hôm nay!

Đường cong khoe miệng trở nên nhu hòa, hắn có nhiều thế lực, nàng mới có thể càng yên tâm hơn! Dù sao ngoài mười bước công lực sẽ không còn quấy nhiễu nàng! Ngộ nhớ ngày nào đó không có nàng ở bên cạnh, chẳng phải là nguy hiểm? Tuy nói xác suất này rất là nhỏ!

Hoa Huyền Trúc trợn to hai mắt, nàng không nhìn lầm chứ? ! Mọi người đều biết Huyết Vương dễ khi dễ, Cổ Tiểu Tứ điên điên khùng khùng, sao có thể được đối xử như thế? !

Mặc dù Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng rất kinh ngạc, nhưng Tứ muội được người khác hoan nghênh đó là chuyện tốt không phải sao?

Mà Mộ Dung Niệm Diệc, Mộ Dung Niệm Hàn, Huyền Băng hai mắt sâu hơn, tính lên thân phận ba người bọn họ cũng không kém Phong Huyết Lân, mà chương quý kia làm như không thấy, điều này làm cho nội tâm của bọn hắn giống như là đặt trong chảo dầu lại vớt ra ngoài nướng!

Trong con ngươi của Sở Dạ Minh cũng là thoáng qua một tia ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền biến mất, từ trước đến giờ hắn không quan tâm những chuyện này, chỉ là, hắn là trang chủ của thiên hạ đệ nhất sơn trang, cộng thêm võ lâm minh chủ, có lúc không thể không đi theo trào lưu!

Sắc mặt của Hiên Viên Dật Vân sau khi xuống xe ngựa thấy ánh mặt trời liên hoàn toàn không thay đổi, hình như tất cả mọi thứ bên ngoài đều không dẫn lên sự chú ý của hắn, nhưng trên thực tế mỗi một chi tiết nhỏ cũng không chạy khỏi ánh mắt của hắn!

Người đàn ông này thực ưm quá nguy hiểm! Cổ Nhục Phong thấy Hiên Viên Dật Vân giống như pho tượng về mặt hoàn toàn không gọn sng, trong lòng lần nữa đưa ra kết luận!

Trong phòng bao, có thể chứa được mười mấy người bàn tròn lớn, rộng rãi sáng ngời, sát đường là một hàng cửa sổ, có thể thấy được quang cảnh ngoài phố trước mặt, quả thật không phụ lòng chương quý kia "Đây là phòng bao tốt nhất Thiên Cảnh các chúng tôi!" Những lời này.

Chỉ một lát sau, từng đĩa thức ăn tinh sảo được bày lên, vô luận là sắc hương vị, cũng coi là cao cấp, nhất là sau khi bọn hần xem qua bữa trưa "Khách khì" của Huyết Vương phủ, hôm nay bàn thức ăn trước mắt có thể so với đồ ăn của tiên!

Đôi bụng cho tới trưa, người nào cũng đã sớm đói bụng rồi, mặc dù tư thế ưu nhã, nhưng so với lúc trước cũng không ít vội vàng.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân lúc ở Huyết Vương phủ đã ăn một chút đồ ăn trong tô kiểu mới ra ngoài, cho nên hai người này cũng không vội, tương đối hưởng thụ!

Mười ba người, tổng cộng lên hai mươi tám món ăn, chỉ tiếc, hôm nay chén đĩa Thiên Cảnh các chỉ lớn bằng một nửa bình thường, rõ ràng không đủ mấy người này no bụng!

Hoa Huyền Trúc nhìn những cái đĩa đã rỗng tuếch trước mắt, lông mày thon dài cau lại, Cổ Tiểu Tứ này quả nhiên hẹp hòi! Mặc dù giá tiền đồ ăn bàn đều hơn mấy chục lượng bạc, nhưng nhiều người như vậy, nàng cũng không biết xấu hổ chỉ gọi vài món ăn như thế? ! Đáng tiếc nàng là cô nương, nói ra khỏi miệng sẽ không tốt, không thể làm gì khác hơn là ở một bên mảnh liệt phát tiết bất mãn của mình!

Gắt gao nhìn chằm chằm đầy ly trà, cuối cùng Hoa Huyền Trúc cũng nở nụ cười, kêu một tiếng với ngoài cửa: "Người đâu!" Rất có uy nghiêm của chủ nhà!

Tiểu nhị đi vào, nhìn Hoa Huyền Trúc ngồi ở chủ vị, sừng sốt một chút, đây không phải là vị trí của Huyết Vương phi sao? Sao vị cô nương này lại ngồi ở thượng vị? Chẳng lẽ thân phận của nàng còn tôn quý hơn Huyết Vương phi?

Nghĩ đến chỗ này, thái độ tiểu nhị thêm hai phần tôn kính: "Không biết ngài gọi tiểu nhân có gì phân phó?"

Hoa Huyền Trúc rất là hưởng thụ tiểu nhị cung kính như vậy, vì vậy hơn nâng lên đầu: "Không thấy trong chén của ta không có trà sao?" Dứt lời, mắt nhìn phía cái ly.

Tiểu nhị lập tức phản ứng kịp, chạy cầm bình trà châm cho nàng. Nhìn trên bàn không còn món ăn gì cả, nhìn Cổ Nhược Phong bên kia: "Vương phi, thức ăn này. . . ." Có muốn gọi thêm hay không?

Lúc đặt chỗ chỉ chọn những món ăn này, cho nên, vừa mới nhìn thấy nhiều người đi vào như vậy, Trần chương quỹ cũng giật mình, hai mươi tám món ăn này người nào ăn người nào nhịn! Chỉ là hần nhớ có thể là tới họp gấp, cũng không để ý ăn cơm, cũng liền theo Huyết Vương phi đi, dù sao, lúc món ăn không đủ tự nhiên có người sẽ truyền lời!

Lông mày Cổ Nhược Phong chau lên, hình như có chút kinh ngạc, một đôi mắt đẹp nhìn Hoa Huyền Trúc, làm như hỏi thăm ý kiến của nàng!

Vì vậy, tiểu nhị rất có mắt cũng dời ánh mắt đến trên người Hoa Huyền Trúc, thầm nghĩ trong lòng, chẳng lẽ bữa tiệc hôm nay là vị cô nương này mời?

Hoa Huyền Trúc thấy ánh mắt cung kính hỏi thăm của tiểu nhị, thật thỏa mãn hư vinh trong lòng!

"Trình toàn bộ những món ngon nhất lên một phần!" Vung tay lên rất ra dáng chủ nhà.

Tiểu nhị tròn tròn mắt, món ăn ngon nhất? Từ điểm của bọn họ nào có món ăn ngon nhất, nếu như thực phải có, mỗi một món ăn đều là món ăn ngon nhất! Kia rất nhiều bạc nha!

Chỉ là nhìn dáng vẻ chủ nhà của Hoa Huyền Trúc, ừ, người có thân phận địa vị như vậy khẳng định rất có tiền! Dù sao cũng không phải bạc của hần, hần sợ cái gì!

Chỉ thời gian một ly trà, canh cận thịt thừa trên bàn toàn bộ lui xuống, bắt đầu một vòng thức ăn mới mang lên, mặc dù không là trình lên toàn bộ lập tức, lại đầy đủ cho mọi người từ từ ăn!

Hoa Huyền Trúc khiêu khích nhìn Cổ Nhược Phong, như thế nào? Lần này còn không ăn chết người! Nàng cũng ăn ở Thiên Cảnh các không ít lần rồi, món ăn ở đây không một trăm cũng tám mươi! Gần một trăm món ăn, nói không chừng cũng mấy ngàn lượng bạc!

Cổ Nhược Phong thật sự là nhịn cười sắp nội thương, không biết Hoa Huyền Trúc làm sao sống tới bây giờ? Mình làm chủ vị cũng không biết!

Hơn nữa, nàng ta bị tính kế rõ ràng như thế, người chung quanh nhìn cũng rất rõ ràng, chỉ có Hoa Huyền Trúc không cảm giác được chút nào cho là mình kiếm lời!

Không thấy hai kẻ dờ hơi Mộ Dung Niệm Diệc và Huyền Băng đều đang nhịn cười sao? Bả vai run run còn kém không có bị kinh phong! Người nào cũng thấy khoảnh khắc Cổ Nhược Phong ngồi ở thứ vị cố ý để lại chủ vị cho Hoa Huyền Trúc, cho tới bây giờ Hoa Huyền Trúc một bộ dạng chủ nhà gọi món ăn, nghi ngờ từ trước cũng sáng tỏ, tiếp theo là hà hề. Dù sao bị tính kế cũng không phải là bọn họ, hưởng chi, mấy ngàn lượng bạc cũng không phải là số lượng nhỏ! Mặc dù đối với bọn họ mà nói cũng không ảnh hưởng, nhưng là tự nhiên mất mấy ngàn lượng, ai cũng sẽ cảm thấy khó chịu!

Một bữa cơm, tất cả mọi người đều vui vẻ! Có hai người là chờ xem Hoa Huyền Trúc sẽ như thế nào, còn có chín người là chờ xem cuộc vui! Bọn họ rất là tò mò, làm sao Cổ Nhược Phong có thể khiến Hoa Huyền Trúc cam tâm tình nguyện bỏ tiền!

Vì vậy, ăn trưa ăn được một nửa, dưới con mắt mọi người, Cổ Nhược Phong lôi kéo Phong Huyết Lân đi ra ngoài, mặt bình tĩnh.

Hoa Huyền Trúc chê cười, đi đâu cũng phải hai người cùng nhau!

Hiên Viên Dật Vân quét qua vạt áo Cổ Nhực Phong, cho dù là gương mặt vĩnh viễn bình tĩnh thì khóe miệng cũng co giật, còn người nào vô sỉ hơn nàng hay sao? ! Người khác có lẽ sẽ cho là hai người bọn họ đi rửa tay, dù sao ăn trưa cũng chỉ dùng qua một nửa mà thôi, còn có năm mười mấy món ăn chưa có lên! Nhưng Hiên Viên Dật Vân lại thấy rõ nụ cười mơ hồ của Cổ Nhực Phong! Đó chính là một loại tính toán! Hơn nữa còn làm cho người ta á khẩu không trả lời được, không cửa báo thù!

"Khụ khụ. Ta cũng ra ngoài một chút." Do góc độ của hắn vừa lúc có thể thấy hai người cực kỳ vừa lòng lên xe ngựa, cũng cách một đoạn lộ trình, tiểu nhị còn gật đầu khom lưng đứng ở phía sau. Rốt cuộc Hiên Viên Dật Vân cũng đứng lên, đi tới cửa, lấy có đi ngoài này thật là tốt! Giải thích cũng không cần.

Rốt cuộc, đợi thời gian một ly trà, không thấy hai người Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân trở lại, chín người còn lại cũng liên tưởng tới quá trình ăn trưa hôm nay, trong lòng liền sáng tỏ hai người này chắc hẳn đã đến cửa Huyết Vương phủ rồi ! Mà đoán chừng Hiên Viên Dật Vân cũng đã bỏ trốn mất dạng rồi! Dù sao, cũng không ai muốn là người cuối cùng ở lại với nữ nhân ngu ngốc này! Mặc dù bọn họ rất thích xem cuộc vui, nhưng nếu chọc một thân rồi sẽ không tốt.

Kế tiếp thời gian đốt hết một nén hương.

"Đại ca, huynh đệ chúng ta rất lâu không có hàn huyên rồi, đi ra ngoài chạy một vòng thôi." Rất kịp thời cộng với gương mặt có chút ửng hồng, chính là một bộ dáng ngẹn đi tiểu thật lâu nhưng lại không tiện mở miệng. Trời mới biết cái kia là dùng nội lực bức đi ra.

Cổ Nhiễm Trần để đùa xuống, hắn cũng ăn no rồi, đứng lên, bị Cổ Nhiễm Mặc quàng bả vai đi ra ngoài.

"Cái đó, Nhiễm Mặc, chờ ta một chút! Ta cũng muốn đi!" Huyền Băng đang ngồi bên cạnh Cổ Nhiễm Mặc, thấy bọn họ sắp biến mất trước mắt, chợt nhảy lên đi qua lôi kéo áo của hắn! Lúc này không đi thì đợi đến bao giờ? !

"Huyền Băng ngại lại dám không gọi tới ta! Muốn ăn đòn!" Mộ Dung Niệm Hàn làm như rất tức giận Huyền Băng làm huynh đệ thậm chí ngay cả chuyện đi nhà xí gia tăng tình huynh đệ đều không gọi hắn! Một đám xông ra ngoài! Trong chớp mắt biến mất! Càng cuối cùng càng khó chuẩn, đây là một sự thực máu me! Hắn không muốn làm vật hy sinh!

Bốn người, chỉ trong một hô hấp đã không thấy bóng dáng! Nhanh đến nỗi để cho người ta ngẹn họng trần trối mà nhìn, chuyện này. Đi nhà xí chơi vui sao? Hoa Huyền Trúc rất là tò mò, nhưng là nơi này chỉ một mình nàng cô nương, tuy nói cô nương trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, nhưng nói đề tài này hiện tại cũng không thích hợp nói ra.

Gương mặt Mộ Dung Niệm Diệc tối lại, từng cái một chạy so với ai đều nhanh hơn!

Trình Thỉnh Phong và Trương Túy liếc nhìn nhau, kinh ngạc thêm bất đắc dĩ. . . .

Khóe miệng Vũ Văn Thiên Hàm giật giật, hiện tại người trên bàn này đã đi hết một nửa, hắn. Phải tìm có gì?

Đang suy nghĩ, chỉ thấy Sở Dạ Minh nói đứng lên, mang theo một thân lạnh như băng, khuôn mặt tuấn tú như băng tạc cũng có khe hở nhỏ như thế, nhưng vẫn giữ vững vẻ mặt không có gì như trước đi ra ngoài, không một câu giải thích!

Thật mạnh mẽ. . . ! Vũ Văn Thiên Hàm sùng bái nhìn theo bóng lưng Sở Dạ Minh, hắn quyết định, hắn cũng muốn làm như vậy!

Vì vậy, Hoa Huyền Trúc vừa mới rời rắm giải quyết xong vấn đề nhà xí thì thấy trong phòng không một bóng người, ngoài cửa còn mơ hồ có thể thấy bốn vạt áo đang đồng thời bay đi.

Thấy cái bàn trống không, rốt cuộc Hoa Huyền Trúc lqđ hoàn toàn hiểu, vốn bọn họ không phải đi nhà cầu gì hết, mà rời khỏi Thiên Cảnh các!

Ở đây bây giờ cũng chỉ còn lại một mình mình, bàn đồ ăn này Cổ Nhực Phong tính tiền rồi hả? . . . Vội vàng hấp tấp đứng lên, đi xuống lầu dưới!

Bên kia, Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân tương đối nhàn nhã ngồi dưới bóng cây hoa hòe phơi nắng.

"Thích như vậy sao?" Phong Huyết Lân không hiểu vì sao từ khi rời Thiên Cảnh các trở về Cổ Nhực Phong vẫn hé miệng cười, giống như chính nàng đã không khổng chế được rồi! Không phải chỉ lừa Hoa Huyền Trúc kia mấy ngàn lượng bạc sao?

"Chàng không biết, hôm nay lúc ăn trưa Hoa Huyền Trúc nàng ta đã đuổi tùy tùng đi." Cổ Nhực Phong khoát tay.

"Lúc ở cửa phủ ta thấy rồi." Phong Huyết Lân tò mò nhìn chằm chằm Cổ Nhực Phong, chẳng lẽ còn có chuyện hắn không biết?

"Hoa Huyền Trúc bây giờ là. . . thân, không, phân, tiền!" Từng câu từng chữ, gằn ra từng chữ! Cho tới nay Hoa Huyền Trúc đều mang theo tùy tùng, bình thường tiền bạc là do tùy tùng phía sau trả, trên người đương nhiên không cần mang theo. Ngày hôm nay không hiểu phát điên cái gì, lại đuổi tùy tùng đi! Đoán chừng là do Cổ Nhực Phong chọc tức!

Phong Huyết Lân sững sờ, người không có đồng nào?

Thiên Cảnh các

Hoa Huyền Trúc tức giận nhìn tiểu nhị trước mắt dù chết cũng bám lấy ống tay áo nàng không để cho nàng đi, bắt đắc dĩ tức giận! Cỗ Nhược Phong dieendaanleequydonn đáng chết, lại dám tính toán nàng!

“Cô nương, người còn chưa trả tiền!” Tiểu nhị ôn tồn nói, dù sao người ta cùng đi với Huyết Vương phi, chắc sẽ không quỵt nợ đâu!

“Bữa tiệc này không phải do ta mời!” Hoa Huyền Trúc rút mạnh tay lại, nàng không phải là nữ tử yếu đuối có thể dễ mặc cho người khi dễ!

“Chuyện này... Món ăn này rõ ràng là ngài kêu đấy!” Tiểu nhị cũng nóng nảy! Gần một trăm món ăn kia đúng là do vị nữ tử này kêu, về mặt hào phóng lúc đó của nàng hẳn vẫn nhớ rõ nhất thanh nhị sở!

“Không phải người hỏi ta có muốn thêm đồ ăn không sao?!” Hoa Huyền Trúc nổi giận, người này rốt cuộc làm sao?!

“Còn nữa, bữa tiệc này là do Cỗ Nhược Phong đặt! Liên quan gì tới ta?! Tại sao muốn ta tính tiền?!” Hoa Huyền Trúc đúng lý hợp tình!

“Chuyện này...” Tiểu nhị cũng khó xử, bữa tiệc này đúng là do Huyết Vương phi phái người tới dự tính...

“Người đi phủ Huyết Vương hỏi một chút.” Trần chương quý ở một bên chặn cửa, vừa phân phó tiểu nhị.

“Vâng, tiểu nhân đi luôn.” Tiểu nhị gật đầu xong ra ngoài.

“Vị cô nương này, mời đi vào uống ly trà, đợi bên phủ Huyết Vương kia đáp lời tôi liền biết.” Trần chương quý coi như lễ phép nói.

“Hừ!” Hoa Huyền Trúc cũng không có cách nào, dù sao bây giờ là chính giữa trưa, tới đây dùng bữa đều là người có thân phận địa vị khá cao, nếu nàng kiên trì đi ra ngoài động tay động chân, nhất định sẽ có danh tiếng lqđ không tốt! Chỉ có điều, trông mắt hơi xoay chuyển, môi son nhẹ nhếch: “Vậy bản tiểu thư chờ, ta ngược lại muốn nhìn coi phủ Huyết Vương đặt tiệc lại quỵt nợ lên đầu ta là muốn tính như thế nào!”

Lời nói ra vừa khéo có thể để cho người đến ăn cơm ở Thiên Cảnh các nghe rõ ràng!

Sau một khắc, tiểu nhị cười ngựa chạy về, sờ mồ hôi trên đầu, trong đầu còn hiện lên dáng vẻ thân thiết lại ngạc nhiên của Huyết Vương phi.

“Như thế nào? Vương phi nói thế nào?” Trần chương quý hỏi vội, đối với Thiên Cảnh các mà nói mấy ngàn lượng bạc này không tính ra gì, nhưng nó liên quan đến danh tiếng của Huyết Vương phi, chuyện như vậy hẳn không chịu nổi trách nhiệm!

“Vương phi nói nàng vốn không có phái người tới đặt tiệc, hôm nay tới đây cũng chỉ để đáp lại lời mời của thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc!” Tiểu nhị rất tường tận nói tên chủ nhân bữa tiệc một cách rõ ràng, giọng nói không hề nhỏ hơn so với giọng nói của Hoa Huyền Trúc!

“Người nói vậy?” Hoa Huyền Trúc trong cơn giận dữ, rõ ràng là tiện nhân Cỗ Nhược Phong kia nói muốn tới đây! Yến tiệc này cũng do Cỗ Nhược Phong đặt! Đây là vu cáo!

Trần chương quý nhíu mày nhìn nữ nhân có diện mạo không tầm thường lại bị khuôn mặt dữ tợn làm hồng, thầm than, kém Huyết Vương phi không chỉ cấp bậc! Hẳn gọi tiểu nhị đi phủ Huyết Vương là người giỏi nhìn sắc mặt nhất trong tiệm, nếu hẳn nói Huyết Vương phi không phái người đi đặt chỗ, vậy khẳng định là không có.

Hắn thật sự không muốn nói thêm cái gì lqđ với nữ nhân chưa góa y hết người phụ nữ đã có chồng, coi như nàng ta là thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang thì như thế nào? Nàng ta còn không có bản lĩnh để cho hắn e ngại!

“Cô nương có phải là thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang Hoa Huyền Trúc?” Trong ngày thường người tới Thiên Cảnh các dùng cơm đều là quan to hiển quý, một thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang nho nhỏ còn không đến mức để cho hắn nhớ đến! Tuy nhiên... hẳn thật sự nhớ nàng ta...

“Ta đương nhiên...” Hoa Huyền Trúc định trả lời theo phản xạ, lại đột nhiên ngừng lại! Nếu nàng trả lời đúng, chẳng phải để cho họ nắm lấy không thả người? Nếu trả lời không phải, vậy nếu người nhận ra nàng biết chuyện này, sau này lẫn lộn trên giang hồ như thế nào!

“Là phải hay không phải?!” Trần chương quý quát to một tiếng, Hoa Huyền Trúc vẫn đang suy nghĩ cả kinh toàn thân chấn động, ngoác trả lời: “Phải.”

Trong giây lát Hoa Huyền Trúc kịp phản ứng, nàng là phượng hoàng thiếu trang chủ của một trong tam đại sơn trang lại bị một chương quý nho nhỏ dọa cho phát sợ, thể diện này còn cần hay không! Tức giận trợn trừng mắt nhìn Trần chương quý, lại nghĩ đến chuyện bữa trưa nay, sư tử Hà Đông Die nda nl e q uy do n lại bộc phát lần nữa mà rùng rợn: “Ta chính là thiếu trang chủ Bách Hoa sơn trang thì như thế nào?!” Nàng thật sự không tin những người này có thể bức nàng xuất bạc!

“Vậy thì mời thanh toán hết ngân lượng bữa trưa này đi!” Trần chương quý khinh thường nhìn nàng, chỉ một thiếu trang chủ thôi, có cái gì tốt mà đắc ý, chủ tử nhà mình lợi hại hơn nàng ta nhiều!

“Bữa trưa này không phải do ta đặt, vì sao ta phải trả tiền?!” Đầu Hoa Huyền Trúc choáng váng, vì sao chương quý này cứ nắm mình đến chết không thả? Cỗ tình đối đầu với mình?!

“Có phải người ngồi ở chỗ chủ vị trong phòng?” Trần chương quý cũng nổi giận, hẳn choáng rồi! Giao bạc ra đây là tốt rồi, Bách Hoa sơn trang không

đến mức thiếu chút ngân lượng này chứ?! Coi như quyết nợ cũng không như nàng ta vậy! Có biết xấu hổ không?!

Hoa Huyền Trúc cúi đầu nghĩ lại vị trí vừa rồi của mình, lúc ăn trưa tất cả mọi người đều đói bụng, chỗ ngồi đều tùy ý, mà nàng đi sau... Chỉ còn lại vị trí cuối cùng, nàng không chút suy nghĩ an vị rồi, từ đầu đã không chú ý tới... là chủ vị!

“Gần một trăm món kia có phải là ngại kêu?!” Trần chương quỹ hỏi tiếp, hoàn toàn không cho Hoa Huyền Trúc thời gian phản ứng! Hắn thật choáng tâm tình hẳn không tốt, nàng cũng đừng nghĩ sẽ dễ chịu!

“Ta... là ta kêu thì sao?” Hoa Huyền Trúc mạnh miệng nói lại.

“Ngươi ngồi chủ vị, người lai gọi gần trăm món ăn, có khách nhân nào giống ngươi vậy không? Ngươi không phải là chủ nhân thì là cái gì?!” Trần chương quỹ vô cùng “Kiên nhẫn” giải thích. Trong lòng thầm nghĩ Bách Hoa son trang sợ là sắp xong rồi, ngay cả thiếu trang chủ đã vô năng thành như vậy!

“Ta...” Hoa Huyền Trúc tắt tiếng, những chuyện này đúng là nàng làm, lúc gọi món ăn chỉ muốn Cổ Nhược Phong thiết thòi lqđ mà tức chết, suy xét nhiều như vậy! Nhưng mà, bây giờ xem ra, ngay cả chính nàng cũng cảm thấy hoang đường! Chuyện như vậy nếu truyền ra ngoài, danh tiếng Bách Hoa son trang chắc cũng hủy không sai rồi! Biện pháp tốt nhất bây giờ chính là thừa nhận chuyện bữa trưa này, chấm dứt món nợ oan uổng này!

“Thế nào, lại không muốn thừa nhận?!” Trần chương quỹ đã hao hết kiên nhẫn, vẻ mặt khinh thường nhìn Hoa Huyền Trúc, hai tay đã động, chỉ chờ lúc Hoa Huyền Trúc phản kháng sẽ bắt lại lần nữa, dù sao chuyện như vậy đã có chủ tử ở sau lưng làm chỗ dựa, một Bách Hoa son trang thôi, sợ gì!

“Hừ, bản cô nương lại thiếu chút bạc đó?!” Hoa Huyền Trúc đã nghĩ thông suốt, ngẩng đầu ưỡn ngực, ánh mắt khi dễ bắn sang phía Trần chương quỹ, chuyện cười, nếu chút bạc này Bách Hoa son trang cũng không lấy ra được, vậy mấy người ăn cơm đều là kẻ nghèo hèn rồi!

“An Nhân!” Hoa Huyền Trúc hô một tiếng theo thói quen, nhưng chờ mãi vẫn không thấy ai xuất hiện!

“An Nhân!” Kêu thêm một tiếng, trong giọng nói kèm theo lửa giận, tên nô tài này, lại lười biếng vào lúc này! Lúc trở về nhất định phải dạy dỗ hẳn thật tốt!

“An Nhân!” Gọi lần thứ ba, Hoa Huyền Trúc lqđ dè lo lắng trong nội tâm xuống, coi như lười biếng cũng không tới tận bây giờ An Nhân vẫn chưa xuất hiện! Nhíu mày, trong đầu chợt hiện ra lúc rời phủ Huyết Vương vào buổi trưa, chuyện mình đuổi An Nhân về khách điểm...

Bây giờ...

“Hoa tiểu thư, không biết chừng nào thì người tính tiền?” Ánh mắt sắc bén của Trần chương quỹ nhìn tình cảnh Hoa Huyền Trúc lúc này chính là không mang theo bạc rồi! Còn muốn tới ăn không ngồi rồi! Hơn nữa, càng thêm ghê tởm lại vu oan sự tình lên đầu Huyết Vương phi! Huyết Vương phi là người mà nàng có thể tùy ý vu oan sao?!

“Ta... Người hầu của ta không ở đây, chờ ta đi về sẽ kêu hắn đưa ngân lượng tới!” Mặc dù nội tâm Hoa Huyền Trúc có chút thấp thòm, nhưng vẫn là một dáng vẻ cao cao tại thượng như trước, giống như sai người mang bạc tới là một loại ban ân cho Trần chương quỹ vậy!

“Phi...” Trần chương quỹ vỗ nhẹ ghế, ngồi xuống, khoe mắt liếc nghiêng Hoa Huyền Trúc: “Hoa tiểu thư không biết quy củ Thiên Cảnh các sao? Ở đây... không ký sỏ!”

“Ta cũng không phải là ký sỏ! Chỉ để cho các người chờ một lát thôi!” Hoa Huyền Trúc nói bao biện, người phẩm chất cao quý như nàng sao có thể làm được chuyện ký sỏ như vậy!

“Hừ...” Trần chương quỹ tỏ ra đã hoàn toàn hết ý kiến, rốt cuộc đại tiểu thư này sống sao lớn vậy? Ngay cả ký sỏ cực kỳ cơ bản cũng không biết!

“Hoa tiểu thư, nếu không có bạc thì cho người gọi người tới đưa, bạc chưa tới, người, không thể đi!” Không ở đây nói nhảm lqđ với nữ nhân ngu ngốc này nữa, Trần chương quỹ phát tay áo đi tới phía sau quầy tính sỏ sách!

“Người tới, trông chừng kỹ cho ta!” Một câu nói không nặng không nhẹ, nhưng đã kích nặng nề tâm tư Hoa Huyền Trúc: Nàng lại bị giam rồi!

Trong nháy mắt ngoài cửa xuất hiện mấy nam tử vóc người cường tráng, nhìn tư thế này, cũng không thể so sánh với một tên côn đồ bình thường!

“Các người không thể đối xử với ta như vậy!” Hoa Huyền Trúc luống cuống, buổi trưa nàng đặc biệt phân phó An Nhân sáng mai nàng mới có thể trở về! Lúc này An Nhân vốn sẽ không ra ngoài tìm mình! Ít ra nàng phải đợi đến sáng mai mới có thể rời khỏi Thiên Cảnh các! Chuyện như vậy mà truyền đi, không biết sẽ truyền thành cái dạng gì!

Không ai để ý Hoa Huyền Trúc gào thét, nàng đứng đó giống như bị người vứt bỏ trước khi Trần chương quỹ mang nàng đến một góc nhỏ hẻo lánh! Cho dù muốn lao ra, cũng phải vượt qua mấy tên côn đồ đứng canh cửa!

Lại nói đến chín người theo phong trào “Đào tẩu” kia, Cổ Nhiễm Trần cũng Cổ Nhiễm Mặc không chút do dự chạy thẳng tới phủ Huyết Vương, dù sao mục đích tối nay của bọn họ chính là bảo vệ sự toàn của Phong nhi! Cho dù lời đồn đãi bên ngoài Phong Huyết Lân hút máu tới cùng là kinh khủng như thế nào, nhưng nếu như là người Phong nhi thừa nhận, bọn họ cũng chỉ có thể thừa nhận.

Mà Mộ Dung Niệm Hân và Huyền Băng cùng đi chung với hai người Cổ Nhiễm Trần rời khỏi Thiên Cảnh các, đương nhiên cũng cùng nhau tới phủ Huyết Vương, dù sao, có người làm nơi trú ẩn, Cổ Nhược Phong cũng nên tiêu tan chút tức giận chứ? Bọn họ chỉ cần có thể chống đỡ đến tối xem

xong diễn trò là được!

Hơn nữa, ai nấy đều thấy được Cổ Nhược Phong diễn đa năng uyển chuyển có tình thần đối với Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc, ở bữa trưa nay, cũng coi như đặc biệt ưu đãi hai người! Đi vào chung cùng bọn họ, chắc sẽ không bị đánh văng ra ngoài!

Hai người Mộ Dung Niệm Hàn và Huyền Băng đoán không sai, Cổ Nhược Phong đúng là sẽ không đuổi bọn họ ra ngoài, nhưng nguyên nhân tính toán để cho bọn họ đi vào, không liên quan đến huynh đệ Cổ Nhiễm Trần!

Thời gian rất nhanh, đến bữa tối Cổ Nhược Phong cũng không gây khó khăn cho hai người Mộ Dung Niệm Hàn và Huyền Băng nữa.

Một bình trà xanh, đặt bên cạnh bàn đá là một chiếc ghế nhỏ dạng nằm dành cho hai người, Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân liền tùy ý nằm nghiêng ngắm trăng dưới “nhiều người nhìn chăm chăm”.

Ánh trăng hôm nay, rất tròn rất lớn rất sáng, lại quý dị nhiễm chút sắc máu nhạt nhều đến mức gần như không có cách nào cảm thấy!

Đêm càng sâu, trong sân đám người Mộ Dung Niệm Diệc, Hiên Viên Dật Vân cùng Trình Thỉnh Phong, Trương Túy Dịch đã đến khiến trở nên náo nhiệt hơn, chỉ có điều trông mắt mọi người thỉnh thoảng liếc về Phong Huyết Lân.

Đám người Trình Thỉnh Phong vốn không định tới, dù sao trải qua chuyện ngày hôm nay đã đủ để nhìn ra Cổ Nhược Phong coi trọng Phong Huyết Lân! Nhưng nghe nói sau khi Mộ Dung Niệm Hàn cùng Huyền Băng vào phủ Huyết Vương vẫn bình yên vô sự, cũng không nhận lấy nhục nhã, mấy người rục rịch chộn rộn chạy tới, hôm nay diễn trò, đúng là bọn họ đã mong đợi nửa tháng, không, phải đúng là một tháng! Từ hôm đạo thánh chỉ kia hạ xuống, mấy người cũng chú ý tới Huyết Vương bởi vì hút máu mà nổi tiếng này! Cùng với lời đồn đại về Huyết vương phi biến hóa cực lớn Cổ Nhược Phong!

Hôm nay, bọn họ vừa mong đợi Cổ Nhược Phong vứt bỏ Phong Huyết Lân, mặt khác lại cảm thấy kết cục ấy có phần thương tiếc, dù sao, nữ nhân như Cổ Nhược Phong, rất khó có được! Cho dù nàng bỏ Phong Huyết Lân, cho dù Phong Huyết Lân thâm hiểm, nhưng cũng khiến cho hình tượng địa vị của lqđ nàng trong lòng mình sụp đổ không ít! Đối với nàng, sợ rằng hiện giờ không có chút hứng thú nào rồi!

Chỉ có điều, Cổ Nhược Phong không thêm để ý, hôm nay chỉ cần là người muốn xem náo nhiệt, nàng sẽ để cho bọn họ nhìn đủ! Nếu không phải Hoa Huyền Trúc quá riu rít, toàn nhảy nhót như một thằng hề, nàng cũng sẽ không để cho nàng ta bị vây khốn ở Thiên Cảnh các, khiến cho thể diện của nàng ta mất hết!

Bóng đêm sâu hơn, trăng tròn trên trời càng lúc càng sáng, sao chung quanh đã biến mất không tung tích, bầu trời cũng nhiễm lên màu máu nhạt nhòa...

“Vương gia, vương phi...” Lý Vũ đi đến, mặc dù vẫn cung kính không sợ hãi, nhưng cũng không khó nhìn ra sắc mặt của hắn hiện tại không được tốt.

“Chuyện gì?” Chuyện có thể khiến cho Lý Vũ biến sắc, thú vị! Nhưng nếu đặt vào hôm nay...

“Hoàng cung, đưa người tới...” Lý Vũ đau khổ chột thoát khỏi tầm mắt bức người của Cổ Nhược Phong, giống như hắn vừa chùi xuống một vốc mồ hôi lạnh...

Sắc mặt Phong Huyết Lân thay đổi, ngón tay đặt ở bên dần dần thu lại, sau đó giống như đã nghĩ thông suốt buông lỏng ra... Cổ Nhược Phong, nàng đã nói sẽ bảo vệ hắn cả đời, cho nên, nàng sẽ không vứt bỏ mình! Tuyệt đối không!

“Mang vào!” Giọng nói lạnh lẽo không che giấu được lửa giận của nàng, hoặc là, làm tăng lên lửa giận của nàng!

Cổ Nhược Phong, một nữ nhân luôn bình tĩnh giống như tảng đá, vừa gặp phải chuyện của Phong Huyết Lân, hình như luôn lqđ mất khống chế... Trong đáy mắt Hiên Viên Dật Vân chợt lóe lên cái gì, nhưng không ai nhìn rõ...

“Vương gia, vương phi...” Lý Vũ dẫn một, không, là ba người đi vào, hai người trong đó là thị vệ hoàng cung, theo y phục của bọn hắn có thể nhận ra là cấm quân thuộc về Mộ Dung Tô! Người còn lại dĩ nhiên đang hôn mê...

Tóc rối tung lộn xộn, không biết dính thứ gì, xem ra như dính một lớp hồ, một thân áo tù nhìn không ra màu sắc, vả lại bị rách nát không chịu nổi! Cả người tỏa ra mùi hôi thối, ngoài ba trượng có thể ngửi thấy, khiến cho người ta nôn mửa!

Không đợi Cổ Nhược Phong lên tiếng, hai thị vệ này đã lên tiếng trước: “Vương phi, đây là hoàng thượng ban thưởng cho vương gia.” Về phần, ban cho Phong Huyết Lân làm gì, người ở đây đều biết rõ!

Gió đêm lạnh run, Cổ Nhược Phong cảm thấy máu của bản thân đang đông lại, nàng giống như nghe được tiếng đóng băng, hoặc là, nghe thấy tiếng cọ xát của các đốt ngón tay từ từ nắm chặt dưới ống tay áo!

Lúc này, trăng trên trời ở chính giữa, người bị hai cấm quân vứt bỏ ngã co quắp trên đất đã mở mắt ra, lúc trông mắt mê man đang nhìn tình huống xung quanh, thê lương hét lên một tiếng: “Ta không muốn, đừng! Đừng! Giết ta! Giết ta! A!...”

Cổ Nhược Phong cảm thấy Phong Huyết Lân dieendaanleequydown đang nằm nghiêng bên người nàng dường như cứng đờ người, chỉ thấy hai mắt vốn màu đỏ càng thêm đỏ quý dị! Hàm răng vang lách cách, âm thanh này khiến cho nàng nghĩ đến tộc người hút máu kiếp trước, lúc bọn hắn ăn sẽ lộ ra bốn răng nanh bén nhọn, sau đó, rất tao nhã hôn lên bên tai thức ăn được lựa chọn, chậm rãi đâm rách làn da ở cổ, xâm nhập vào trong mạch máu, sau đó... Bắt đầu rút máu ra cung cấp năng lượng!

Nhìn Phong Huyết Lân không hề kinh ngạc hướng về phía âm thanh đang kêu gào, dĩ nhiên là tên tử tù đã rơi vào trạng thái điên cuồng, về mặt bình tĩnh cho thấy đây không phải là lần đầu tiên hắn đối mặt!

Đêm nay trăng sáng một cách quý dị, giống như tròng mắt Phong Huyết Lân, khiến cho những người tuổi khá lớn nhớ lại mười tám năm trước vào cái ngày trăng máu giống như vậy! Ví dụ như vào lúc này Mộ Dung Tô đang cười nói vui vẻ trong cung điện...

Dường như Phong Huyết Lân không khống chế được chính mình, khát vọng trong cơ thể mãnh liệt, đối với mùi chất lỏng nồng đậm ẩm áp đang lan ra kia, cảm giác đói cực độ khiến cho hắn dù chết cũng đi tới!

Người chung quanh trừng to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, mặc dù trước kia đã từng nghe nói chuyện Huyết Vương khát máu, nhưng hôm nay lại sờ sờ phát sinh ngay trước mắt mình lại là một chuyện khác! Kích thích? Kích động? Tò mò? Thấp Thòm? Sợ?... Tóm lại, tất cả các cảm xúc đều dâng lên!

Mấy người càng thêm vội vàng nhìn về phía Cổ Nhược Phong, nàng, thấy cảnh như vậy sẽ như thế nào?!

“Không! Không! Không! Ngươi không được tới đây! Ngươi tránh ra! Cứu mạng! Cứu mạng! Tên yêu quái này! Yêu quái!...”

Hai chữ “Yêu quái” kéo Cổ Nhược Phong đang trong trầm tư trở lại! Bên tai vẫn văng vẳng tiếng hét gào sợ hãi: “Yêu quái!”

Nhìn Phong Huyết Lân đã không thể tự động kiềm chế, đứng dậy đi về phía tử tù phía trước, tàn nhẫn trong lòng Cổ Nhược Phong lộ diện lên! Vung một tay lên, tên tử tù kia “Bịch” bay ra rất xa, đã tắt thở, chết không thể chết lại nữa! Nhưng trên người lại không có một vết thương nhỏ, nhưng nội lực cao thâm có thể nhìn ra khi nàng vừa vung tay, nội lực mạnh mẽ đó khiến cho bọn họ kinh hãi không thôi! Sợ rằng lực phù ngũ tạng của tên tử tù đó đã sớm vỡ vụn! Bọn họ đánh giá sai lầm rồi! Xương cốt của người đó đã vỡ thành bột!

Nàng tức giận sao? Không thể tiếp nhận chuyện Phong Huyết Lân hút máu, vậy có phải sẽ vứt bỏ hắn?

Tròng mắt Cổ Nhược Phong chăm chú nhìn một phương hướng, sau đó đi về phía Phong Huyết Lân.

Tay phải trong sạch tinh khiết xoa mặt Phong Huyết Lân: “Hắn, không xứng làm thức ăn cho chàng.” Giọng nói dịu dàng gần như có thể chảy thành nước! Tròng mắt càng thêm đau lòng khiến cho người ta lo lắng!

Nhưng mà, trong bàn tay trái buông xuống móng tay đã cắm vào trong lòng bàn tay! Mộ Dung Tô, người như thế mà tìm người như vậy làm thức ăn cho hắn! Rất tốt!

Đôi mắt Phong Huyết Lân khẽ nhúc nhích, giống như đang đang đấu tranh gì đó, khóe miệng khẽ nhúc nhích, lộ ra bốn chiếc răng nanh sắc nhọn!

Vậy mà, phối hợp với chiếc mặt nạ màu bạc, cùng với một phản gương mặt khuyếch thành lộ ở bên ngoài, lại đột nhiên tuyệt đối không khiến người ta sợ hãi, ngược lại tăng thêm một phần tà mị không thể so đo!

Đến gần Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong lộ đối mặt với hắn, tròng mắt đối nhau, gần từng chữ: “Chàng, chỉ có thể hút máu của ta!” Người khác, không có tư cách này!

Phong Huyết Lân giống như đã nghe rõ, đầu khẽ nghiêng về một bên, hắn ngửi thấy mùi máu thơm của nàng, đó là ngọt ngào mà hắn chưa từng cảm nhận được!

Nội tâm sôi trào lên khát vọng mãnh liệt! Từ từ đến gần, hôn lên gáy Cổ Nhược Phong...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Sao ta đành lòng

Mùi máu tươi nhẹ tràn ngập từ từ trở nên nồng đậm, càng làm cho những vết máu tăng thêm vài phần yêu dị.

Hai người ôm nhau rõ ràng xứng đôi như vậy, tay áo một đen một đỏ bay bay, tóc đen quán quít, cổ gáy giao nhau, dường như người nào cũng không thể chen chân vào được!

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đột nhiên phục hồi tinh thần lại, bọn hắn vậy mà lại ngây người đứng nhìn! Bây giờ... Phong nhi lại bị Phong Huyết Lân làm tổn thương!

Cổ Nhiễm Mặc trợn mắt trừng Phong Huyết Lân, sao hắn có thể vô tình như vậy! Phong nhi đối với hắn là chi hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên đời này đưa đến trước mặt hắn, không tha thứ bất kỳ người nào tổn thương đến hắn bất nạt hắn! Mà hiện tại, hắn lại đối xử với Phong nhi như vậy, hút máu nàng!

Lại nghĩ máu kia bị hút đi có nghĩa là sinh mệnh của Cổ Nhược Phong cũng dần mất đi, cuối cùng sẽ biến thành một thi thể băng lạnh, Cổ Nhiễm Mặc lại càng lo lắng, tiến lên phía trước một bước, hần nhất định phải ngăn cản Phong Huyết Lân!

Những người còn lại cũng thức tỉnh từ trong một màn quỷ dị mà lại cực kỳ hoàn mỹ này! Phong Huyết Lân, quả nhiên là hút máu người như lời đồn! Răng nanh nhọn hoắt phản xạ ánh trắng chiếu rọi vào trong lòng mọi người!

Bọn hần có thể nghe thấy tiếng răng nanh của Phong Huyết Lân cắn nát làn da của Cổ Nhược Phong, âm thanh đâm vào mạch máu hút máu tươi!

Hiên Viên Dật Vân nhìn một màn trước mặt này, trong lòng cũng bị rung động đến chỗ sâu nhất, đây là nữ tử như thế nào! Mà lại nguyện ý lấy thân làm thức ăn? Chẳng lẽ hần thật sự đáng để nàng làm như vậy sao?

Ai chẳng biết mỗi khi Phong Huyết Lân hút máu đều hút đến khô máu người mới dừng lại! Nàng lại hành động như vậy, chính là hoàn toàn không để ý gì đã đến tính mạng của mình sao!

Cũng không ai ngăn cản Cổ Nhiễm Mặc xông lên, nội tâm vẫn bất đồng như cũ, bọn hần hai mắt nhìn nhau, tất cả đều im lặng!

Nhưng khi Cổ Nhiễm Mặc đến gần, Phong Huyết Lân liền rời khỏi người Cổ Nhược Phong.

Không, phải nói là tuột xuống từ trên người Cổ Nhược Phong! Máu tươi chảy ra từ khoe miệng của hần, tương xứng với làn da trắng nõn, vô cùng tà mị!

Mọi người mở to hai mắt, nói khê trong lòng, chẳng lẽ Phong Huyết Lân đã hút khô máu Cổ Nhược Phong rồi sao? Nhưng mà, vì sao Phong Huyết Lân lại rơi vào tình trạng này, nói đúng hơn là người như sắp hôn mê! Chẳng lẽ mỗi lần hần hút máu xong đều như vậy?

Tất cả vấn đề này giống như một mớ bong bong bao phủ lấy mọi người, thân mình Cổ Nhược Phong vừa động liền ôm lấy Phong Huyết Lân sắp sủi ngã xuống đất, trong mắt chợt xuất hiện mộ cảm xúc, cuối cùng biến thành tình cảm sâu đậm.

"Sao chàng lại ngốc như vậy!" Nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Cổ Nhược Phong giờ tay phải lên lau đi vết máu ở khoe miệng Phong Huyết Lân.

Lúc này mọi người mới phát hiện Cổ Nhược Phong không có việc gì! Người có chuyện hình như là Phong Huyết Lân!

"Si!" Mắt Cổ Nhược Phong bây giờ chỉ có Phong Huyết Lân đang nằm ở trong ngực, ngoài ra ngay cả nửa khoe mắt cũng không để ý đồ đến người khác!

"Chủ tử!" Si rất nhanh đã xuất hiện trước mặt Cổ Nhược Phong, không thêm để ý đến vẻ mặt kinh ngạc cùng khiếp sợ của mười người trong phòng!

Bọn họ vốn không cảm nhận được sự tồn tại của người khác! Bọn người Hiên Viên Dật Vân tự nhận nội lực của mình đã cực kỳ thâm hậu rồi, vậy mà so với nam tử mặc đồ đen này, còn kém hơn rất nhiều!

Càng làm bọn họ khiếp sợ hơn là nam tử này lại gọi Cổ Nhược Phong là "Chủ tử"! Hơn nữa bộ dạng cung kính vâng lệnh tuyệt đối không phải là giả! Điều này nói lên cái gì! Hoặc là Cổ Nhược Phong có địa vị cao hơn hần, hoặc là thực lực của Cổ Nhược Phong phải cao hơn hần rất nhiều! Cho dù là lý do nào, thì chuyện này cũng khiến bọn hần cảm thấy vô cùng chấn động!

Cổ Nhược Phong tuyệt đối không phải người đơn giản! Với công lực của nam tử kia, coi như dòm mắt tìm khắp thiên hạ cũng không có mấy người là đối thủ của hần! Kể cả có Cổ gia làm chỗ dựa, một tứ tiểu thư của Cổ gia cũng không thể có loại thuộc hạ như thế này được!

"Chuẩn bị xong rồi sao?"

"Vâng." Si hồi đáp, mắt nhìn thẳng không chớp lấy một cái.

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần đứng cách đó không xa: "Các huynh vẫn muốn đi cùng ta sao?"

"Cái gì?" Cổ Nhiễm Mặc còn chưa hồi phục lại tinh thần sau chuyện vừa rồi, nghe thấy Cổ Nhược Phong hỏi, trên mặt có chút mờ mịt.

"Người phải đi?" Mộ Dung Niệm Hàn không nhịn được mở miệng hỏi trước, nàng muốn đi đâu? Hôm nay nhìn thái độ của nàng với Phong Huyết Lân, cái gì mà vứt bỏ, rõ ràng chỉ là ảo tưởng! Rốt cuộc là nàng muốn đi đâu?

"Người đi đâu?" Huyết Băng cũng xông tới, gương mặt tò mò, hần cảm thấy rất hứng thú với nữ tử này, muốn kết giao bằng hữu, nếu hôm nay nàng đi, vậy chẳng phải là không có cơ hội nữa sao?

Cổ Nhiễm Trần hơi kinh ngạc, liếc mắt nhìn Cổ Nhược Phong một cái, cuối cùng gật đầu, trước kia nàng đã nói sẽ dẫn bọn hần rời khỏi Cổ gia, xem ra hôm nay là lúc thực hiện rồi.

Cổ Nhiễm Mặc thấy Cổ Nhiễm Trần hỏi cũng không hỏi liền gật đầu đồng ý, cặp mắt mơ màng trở nên tỉnh táo, Cổ Nhược Phong là muối muối ruột của hần, nàng muốn làm gì hần dĩ nhiên đều hết sức ủng hộ!

Sách sử trong cung có ghi lại, Thiên Phụng mùa thu năm sáu trăm bảy mươi ba, ngày mười lăm tháng mười, Huyết nguyệt lại xuất hiện, Huyết vương phủ vườn không nhà trống, không tìm thấy bất kỳ dấu vết nào.

Đồng thời, nhị phụ nhân Cổ gia Cổ Uyển Ngưng biến mất ở Cổ gia, chỉ để lại một tờ thư hòa ly ở trên bàn trong thư phòng Cổ Hạo Nhiên.

Một đêm này, người nằm trên giường không sao ngủ được, trong đầu vẫn hiện lên một màn trong Huyết Vương phủ, rất lâu không thể bình thường trở lại!

Ngày thứ hai, cả kinh thành Mộ Dung đều náo nhiệt, huyết nguyệt tối hôm qua khiến cho mọi người có quá nhiều sợ hãi, gọi lên kí ức không thể xóa nhòa!

Người đến gần Huyết vương phủ rất nhanh liền phát hiện Huyết vương phủ hôm nay có gì đó khác thường! Sáu người thị vệ đứng nghiêm trước cửa lớn Huyết vương phủ nửa tháng nay giờ lại không thấy một bóng người! Huyết Vương phủ rất yên tĩnh! Mặc dù Huyết vương phủ trong quá khứ cũng yên tĩnh, nhưng thỉnh thoảng còn nghe thấy giọng nói tiếng cười, mà nay, bên trong hình như không có một người nào! Trông không giống như một tòa thành chết!

Rốt cuộc cũng có người bạo dạn đi lên gõ cửa! Dù sao, hai ngày nay trên phố lớn hay vào ngõ nhỏ đều lưu truyền Huyết vương phi xinh đẹp như một thế nào, thiên lương như thế nào, tài hoa như thế nào, cùng Huyết vương gia hai người yêu nhau như thế nào, lương thiện như thế nào... Dù sao, tất cả những từ ngữ tốt đẹp nhất đều dùng trên người Huyết vương phi, huyền hoặc hơn nữa còn nói rằng là thần mã chuyển thế nữa, dù sao Huyết vương phi cũng là nữ thần của Mộ Dung Vương Triều rồi! Hèn chi ngay cả những người có quyền thế cũng hòa theo tốt về nàng!

Cửa lớn không khóa, cửa lớn làm bằng hồng mộc thượng đẳng vẫn còn lưu lại mùi thơm như nửa tháng trước. Đẩy cửa ra, bên trong không có người nào! Ngay cả bóng ma cũng không có!

Qua nửa ngày, tin tức này như mọc thêm cánh bay khắp nơi trong kinh thành Mộ Dung!

Trong hoàng cung, Mộ Dung Tô luôn luôn cao cao tại thượng, xử lý chính sự không sợ hãi đang tức giận trừng mắt nhìn nam tử trung niên nửa người nửa tiên kia: “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Tốt nhất là người đứng trước mặt có thể cho hắn một lời giải thích hợp lý!

“Là ý trời!” Quốc sư Thiên Tâm giương mắt nhìn về phía đường chân trời, đám mây màu trắng tự do bay lượn...

“Ý trời?” Trong mắt Mộ Dung Tô dĩ nhiên không còn tôn kính như ban đầu, thậm chí sâu trong đáy mắt còn mang theo một chút khinh thường, “Trước kia không phải ngươi đã nói Cổ Nhược Phong chính là khắc tinh của người nọ sao? Trẫm nghe lời ngươi, hạ chỉ tứ hôn cho bọn họ, chờ tới bây giờ, sao Cổ Nhược Phong còn chưa có khắc chết hắn!”

Nghĩ đến ngày đại hôn, bộ dạng Cổ Nhược Phong hung hãn trước mắt hắn như vậy, không để ý đến thể diện của Hoàng đế như hắn, phát tay một cái liền giết chết Văn Thanh! Tuy nói Văn Thanh kia quá mức khoe khoang, coi như là lấy trứng chọi đá, kết cục thảm khốc tự mình nhận lấy, nhưng dù gì hắn cũng là tân khoa trạng nguyên của Mộ Dung vương triều! Là nhân tài chính tay hoàng đế chọn! Đây không phải là liên tiếp tát vào mặt Mộ Dung Tô hắn sao! Mộ Dung Tô hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Còn có mười thuyền ở Vân Hồ kia, được lắm, Cổ Nhược Phong lại lợi dụng lúc đại hôn hắn tạm thời dung túng, lấy thân phận sủng ái của hoàng đế mua được chiếc thuyền kia! Mười thuyền ở Vân Hồ này là do người của hắn quản, đương nhiên tin tức rất nhanh, biết buổi sáng hoàng đế đích thân tới Huyết vương phủ, đối với Huyết vương phi thêm vài phần “sủng ái”, chuyện giết người đều có thể mở một mắt nhắm một mắt! Hiển nhiên là không dám không tuân theo ý của Cổ Nhược Phong, dựa vào địa vị và tài phú cuối cùng cũng bán chiếc thuyền đó đi!

Còn có! Sửa sang lại Huyết vương phủ! Huyết vương phủ cuối cùng thành bộ dạng gì hắn cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy, chỉ nghe ám vệ hồi báo miêu tả lại! Đá gạch lát đường đều là thượng đẳng! Cũng không kém hơn hoàng cung là mấy! Ngay cả hoa cỏ vô danh cũng trồng từ trong đền ngoài, nhưng mà trong lúc đó trừ vô phòng ốc trong Huyết vương phủ sửa sang lại không khác hoàng cung này! Mà hiện giờ, còn xây thêm đình đài lầu các, lan can làm bằng ngọc thạch! Hoàng cung cũng chưa xa xỉ như vậy!

Hết thấy tất cả mọi người đều đề cao địa vị của đứa con chẳng lành kia lên thành người tôn quý nhất Mộ Dung vương triều! Hắn làm hoàng đế mới là thiên tử tôn quý nhất, khi nào thì đến phiên người kia rồi!

Hắn vẫn nhẫn nại, chờ một ngày nào đó đứa con ấy bị khắc chết, không nghĩ rằng chờ đến hôm nay lại là tin tức này! Mọi người trong Huyết vương phủ đều biến mất không tìm thấy! Đây có nghĩa là gì! Hắn không tin người kia đã chết!

Đêm đó thái tử cũng ở đấy, sau khi lâm triều hắn đã hỏi qua, Cổ Nhược Phong vốn đã sủng ái người kia đến trình độ vô pháp vô thiên!

Lại không nói không rằng một chương giết chết từ từ mỗi tháng hắn ban cho, còn tự mình để cho người nọ hút máu!

Đúng rồi, trước kia tại lễ hội Vân Hồ nàng đã đàn một khúc 《Phượng Hoàng kiếp》giành được Khinh Vũ cảm, chính là muốn đưa cho người kia! Hơn nữa, còn đặt tên hắn là Phong Huyết Lân! Cho dù mình không muốn gặp hắn, nhưng hắn cũng là con trai của mình! Nàng có tư cách gì đặt tên cho hắn! Còn lấy đuôi chữ làm họ, Huyết Lân Huyết Lân, huyết nguyệt sinh ra, chỗ hiểm của Cổ Nhược Phong! Tuyên bố khắp thiên hạ, Phong Huyết Lân là người mà cả đời nàng sẽ bảo vệ, người nào dám bắt nạt hắn thương tổn hắn, đó chính là kẻ địch của Cổ Nhược Phong nàng! Cái này có phải còn có ý là vì hắn mà nàng có thể đối địch với người trong khắp thiên hạ không!

Những thứ này Mộ Dung Tô hắn đều nhìn! Vì chờ ngày đó đến! Vốn tưởng rằng ngày đó là ngày đại hôn, không nghĩ tới ngày ấy lại không hề có động tĩnh gì, vì thế, hắn lại đợi đến ngày mười lăm, rốt cuộc cũng đến ngày trăng tròn, bầu trời đêm ứng đồ, giống như ngày người kia sinh gia, khi đó cũng quý dị yêu điểm như vậy!

Rốt cuộc hắn cũng đợi được rồi! Điều này cũng giống như lời quốc sư đã nói! Người kia nhất định sẽ chết!

Nhưng mà, vì sao quốc sư Thiên Tâm lại nói người kia còn sống! Rõ ràng Thái tử đã nói Phong Huyết Lâm không hút máu Cổ Nhược Phong, hơn nữa còn ngắt đi! Đó là điều chưa bao giờ xảy ra! Nhưng, vì sao người kia lại chưa chết!

Hơn nữa, lúc ấy Thái tử ở đấy cũng không biết đám người Cổ Nhược Phong rời đi như thế nào, khi bọn hắn kịp phản ứng, đình viện trước mặt trống trải chỉ chứa lại một ánh trăng tròn màu đỏ, không còn cái gì khác!

“Ta phải đi.” Lời nói nhẹ nhàng truyền đến, làm cho người ta không khỏi nhớ đến chủ nhân của giọng nói kia có phải là từ người bình thường đã khề mọc cánh thành tiên hay không?

Nhưng mà, toàn thân Mộ Dung Tô cảm thấy chấn động, nhìn hắn không dám tin: “Quốc sư, vậy người...” Tuy đối với chuyện người kia hắn có chút cáu giận, nhưng năng lực của quốc sư Thiên Tâm còn hữu dụng, năng lực đoán trước của hắn trợ giúp giải quyết rất nhiều vấn đề mà vương triều Mộ Dung gặp phải! Nhân tài như vậy, một người cảm quyền như hắn làm sao có thể dễ dàng buông tay?

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, đã không cần thiết phải ở lại chỗ này nữa rồi.” Theo giọng nói vang lên, trong đại điện, chỉ còn lại hơi thở nhợt nhạt của hắn, người, đã không thấy bóng dáng.

Mộ Dung Tô trở mắt nhìn đại điện trống rỗng, trong lòng dường như không tiếp nhận được kết quả thế này!

Quốc sư Thiên Tâm nói nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành? Là người kia sẽ không còn gây hại đến vương triều Mộ Dung nữa sao? Nghĩ đến đây, trong lòng Mộ Dung Tô cảm thấy tốt hơn nhiều, nhưng trong đầu lại hiện lên dáng vẻ lạnh nhạt cao ngạo của Thiên Tâm, lại không nhịn được trầm nghĩ trong lòng một phen! Hắn chẳng qua chỉ là một người đi du lịch nho nhỏ, nếu không phải có cái năng lực đoán trước, một hoàng đế tôn quý như hắn liếc mắt nhìn hắn (Thiên Tâm) một cái cũng cảm thấy bẩn mắt mình!

Cổ gia, thư phòng không ai được đến gần.

Cổ Hạo Nhiên nhìn tờ thư hòa ly đang bay trên bàn kia, vết tích trên mặt dường như có thể rất nhanh bị người khác nhìn ra, trong đầu nhớ lại chuyện tối ngày hôm qua.

Mười mấy năm nay Cổ Uyển Ngưng chưa bao giờ ôn nhu nhiệt tình, từ sau khi Cổ Nhược Phong ra đời, mình chưa bao giờ từng thấy qua.

Chuẩn bị một bàn thức ăn tinh xảo, tự mình rót rượu chia thức ăn, cuối cùng mình bị chuốc say đến mơ mơ màng màng, sau đó hình như Tam phu nhân tới... Chuyện tình sau đó, hắn không nhớ rõ, nhưng trong lúc hắn còn mơ hồ ấn dấu tay lên trên hai tờ giấy...

Hắn đã nhìn chằm chằm tờ thư hòa ly này cả một buổi sáng, tình cảnh cũng được mô tả càng ngày càng rõ ràng trong đầu! Nghĩ đến thế mà mình lại đưa cho Cổ Uyển Ngưng một tờ thư hòa ly như vậy! Đây! Điều nàng làm sao nàng chịu được?

Tuy tính tình Uyển Ngưng ôn hòa, chưa bao giờ chưa bao giờ tranh giành bát nháo, nhưng chuyện như vậy xảy ra trên người bất kỳ một nữ tử nào, người đó đều khó có thể chấp nhận được!

Suy nghĩ đến hai mươi mấy năm trước, dưới hoa lê kia, nữ tử dịu dàng yếu ớt không nói, chỉ liếc mắt một cái, hắn đã biết, người này, có thể là thê tử làm bạn cả đời của hắn! Chỉ là về sau, rất nhiều chuyện đều là bất đắc dĩ...

Cổ Hạo Nhiên trong lúc đó dường như già nua đi rất nhiều...

“Lão gia.” Quân gia gõ cửa, từ buổi sáng sau khi tỉnh lại lão gia liền nhốt mình trong thư phòng, cũng không biết hắn đang xử lý chuyện gì, chỉ nhìn chằm chằm tờ giấy trên bàn, hiện giờ đã nhìn trọn vẹn ba canh giờ rồi! Ai, hôm qua đáng về thê lương của Nhị phu nhân khi cầm thư hòa ly, mặc dù đã qua một đêm nhưng vẫn giống như ở trước mặt hắn như cũ!

Lần này lão gia sai lầm lớn rồi! Từ trước đến nay Nhị phu nhân an phận thủ thường, ở trong tiểu viện của mình không tranh cãi không ầm ĩ, thật là tốt hơn nhiều so với Đại phu nhân và Tam phu nhân! Lão gia hắn nhất định sẽ hối hận!

“Chuyện gì?” Giọng nói Cổ Hạo Nhiên có chút khàn khàn, đôi mắt cũng phấp phồng, nhưng khi ngẩng đầu lên, lại khôi phục bộ dạng như cũ.

“Ảnh vệ cầu kiến.” Quân gia cúi đầu hồi báo, trong giọng nói mang theo một chút bất đắc dĩ.

“Mau cho hắn tiến vào!” Giọng điệu của Cổ Hạo Nhiên mang theo một chút vội vàng.

Một nam tử toàn thân mặc đồ đen đi đến, cúi người thi lễ với Cổ Hạo Nhiên: “Chủ tử.”

Cổ Hạo Nhiên bước nhanh đến, dừng lại ở trước mặt hắn: “Như thế nào? Tìm được chưa?”

“Thuộc hạ vô năng!” Nam tử á náy cúi đầu, một nữ tử tay chơi gà không chặt cũng không tìm thấy, huấn luyện mấy năm nay của hắn đều luyện không rồi!

“Tự mình xuống lĩnh phạt!” Trong lòng Cổ Hạo Nhiên phiền muộn, phát phát tay với nam tử, vừa nhìn thấy hắn muốn bước ra khỏi cửa, liền mở miệng lần nữa: “Cho người tiếp tục tìm! Coi như có phải lật đổ cả kinh thành này cũng phải tìm được cho ta!”

Cổ Uyển Ngưng là một nữ tử, qđ trong thời gian gần như vậy nhất định vẫn ở kinh thành, cho dù có rời khỏi kinh thành cũng không đi xa được! Dựa vào năng lực ảnh vệ Cổ gia, thêm chút thời gian nhất định có thể tìm được!

Những người quyền lực cao nhất trong kinh thành Mộ Dung đều có tâm tư riêng, đều nghĩ đến mọi người trong Huyết vương phủ đột nhiên biến mất.

Mà trong một sơn cốc cách kinh thành ngàn dặm, cây xanh thành rừng, hoa cỏ thơm ngát, bên cạnh một hồ nước trong veo có một cái nhà gỗ nhỏ đơn sơ mà kín đáo.

Lúc này, tầm nhìn của mọi người trong nhà gỗ nhỏ này đều tập trung vào nhân vật ở giữa, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm người nằm trên giường bạch ngọc hoàn toàn không phù hợp với nhà gỗ nhỏ.

Tối hôm qua khi Phong Huyết Lân hôn mê, đám người Cổ Nhược Phong do bảy quý mang theo đi ngàn dặm đường suốt đêm, đi tới nơi gần như là thế ngoại đào nguyên* trong sơn cốc này.

*thế ngoại đào nguyên: thế giới thần tiên.

Đoàn người bao gồm người của Huyết vương phủ cùng với Cổ Nhiễm Trần, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Uyển Ngưng. Chỉ trong ba canh giờ ngắn ngủi liền đến nơi này.

Mấy chục thị vệ nhanh chóng dựng ngôi nhà gỗ nhỏ, trong nháy mắt của Cổ Nhược Phong đã có sẵn giường bạch ngọc, trực tiếp mang ra dùng, chấn gấm lam bằng tam ti, gối bông mềm, tôm lại, cái gì tốt nhất đều lấy ra ngoài.

Bên ngoài nhà nhỏ, Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần song song ngồi ở bên bờ hồ, đến bây giờ mới phản ứng vậy mà bọn họ đã rời khỏi kinh thành! Nghĩ đến tốc độ phi hành (bay) tối hôm qua, trong lòng bọn hắn vẫn còn thấy sợ hãi! Máy chục người kia rốt cục có lai lịch gì, thậm chí công lực lại thâm hậu như vậy! Không chỉ có khinh công vượt bậc, nội lực lại càng thâm hậu, phi hành lâu như vậy mà không hề hay biết, chẳng qua sắc mặt có chút trắng bệch mà thôi.

“Phong nhi còn lợi hại hơn so với trong tưởng tượng.” Luôn là người hỏi một câu ta đáp một câu, Cổ Nhiễm Trần lại mở miệng nói trước. Xem ra, Cổ Nhược Phong cho hắn chấn động thật không phải là lớn bình thường!

“Đúng! Nghĩ lại liền cảm thấy hồ thẹn!” Cổ Nhiễm Mặc giỡn đùa nằm trên thảm cỏ, đôi mắt lướt qua bầu trời cong một trăm tám mươi độ, nhìn về phía căn nhà gỗ nhỏ, lẩm bẩm nói: “Làm ca ca vốn phải bảo vệ nàng không phải sao...”

Cổ Nhiễm Trần ngồi nghiêng người, đùi phải cong lên, tay phải tùy ý đặt lên trên, tay trái không nặng không nhẹ quạt cỏ nhỏ bên cạnh, ánh mắt cũng nhìn về phía nhà gỗ nhỏ, lo lắng sợ hãi gần như vô tình xuất hiện trong mắt, chỉ là chuyện này đối với hắn mà nói, rất hiếm thấy!

Trong nhà gỗ nhỏ, Cổ Nhược Phong nhìn chăm chăm người nằm trên giường bạch ngọc kia, nhưng, lấy cái mặt nạ ra, người có khuôn mặt yêu mị tuyệt thế kia ngủ say mãi không tỉnh, lông mi thật dài đen bóng, khoe miệng cong lên giống như đang nghĩ đến chuyện gì đó vui vẻ, nhưng lông mày lại nhíu lại, giống như đang kiềm chế cái gì đó.

Cổ Nhược Phong nắm chặt bàn tay trong tay áo rồi lại thả lỏng ra, tiếp đó lại nắm chặt, theo hô hấp phập phồng của người kia mà không ngừng lặp lại...

Cuối cùng, hít sâu một hơi, qđ xê dịch người trên giường vào bên trong, vén chăn lên, nghiêng người nằm bên cạnh hắn.

Nhìn khuôn mặt hoàn toàn không có một chút tỳ vết của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong không thể không cảm thán, người huyết tộc quả nhiên đều là yêu nghiệt! Tuy Phong Huyết Lân không phải là người huyết tộc, nhưng lại có thiên tính giống như bọn họ. Trách không được hắn có thể tùy ý sống dưới ánh mặt trời, thân thể lạnh hơn nhiều so với người bình thường.

Vươn tay ra cầm lấy tay trái của Phong Huyết Lân, dùng nhiệt độ cơ thể mình truyền ấm áp cho hai người, nhắm mắt lại, không lâu sau tiếng hít thở liền trở nên nhẹ nhàng, hiển nhiên là đã ngủ.

Mặt trời lặn sau núi, ánh nắng chiều đầy trời, sơn cốc này thật sự là một chỗ tốt khó tìm! Thật không hiểu vì sao bọn hắn lại tìm được.

Nhưng bây giờ hai người Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc lại không thoải mái như vậy, hai người liếc nhau, nhìn lẫn nhau đang bước chậm về phía bọn hắn, nữ tử vẫn thướt tha thùy mị, khoe mắt lại liếc về phía cửa nhà gỗ nhỏ, qđ khoe miệng hiện ra một nụ cười khổ, xem ra là muốn bọn hắn giải thích chuyện này rồi.

“Hai tên tiểu tử các ngươi!” Khoe miệng Cổ Uyển Ngưng mỉm cười, nhưng vẫn làm người khác cảm thấy được nguy hiểm!

Lần đầu tiên Cổ Nhiễm Mặc nhìn thấy mẫu thân dịu dàng của mình cũng có mặt tà ác như vậy!

Chỉ thấy Cổ Uyển Ngưng giơ tay trái lên cao ra sức nín chặt lỗ tai Cổ Nhiễm Mặc, chỉ hận là không thể dùng sức kéo lỗ tai xuống!

“A! Đau... đau... đau... đau... đau... Nương người nhẹ một chút!” Cổ Nhiễm Mặc kêu đau! Vì sao lại kéo lỗ tai hắn, dựa vào cái gì mà Cổ Nhiễm Trần có thể tránh được một kiếp này chứ? Mắt ai oán nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, đang muốn lên án nàng không công bằng!

Cổ Uyển Ngưng dường như hiểu được suy nghĩ của Cổ Nhiễm Mặc. Tay phải giơ lên “bốp” một chưởng đánh vào ót Cổ Nhiễm Trần.

Vì thế, cân bằng với Cổ Nhiễm Mặc rồi... Khóe miệng Cổ Nhiễm Trần giật giật... Vì sao trước kia hắn không phát hiện Nhị nương lại dùng mảnh như vậy?

“Nói, rốt cuộc là hai người có cái chủ ý gì!” Cổ Uyển Ngưng hung dữ nhìn hai người cúi thấp đầu, đôi mắt sáng bùng.

Hai tiểu tử này, đêm qua chạy tới nói Phong nhi muốn đưa bọn họ đi, hỏi nàng có rời khỏi Cổ gia cùng không, nàng trừ bỏ ba người này không còn gì đáng để nàng lưu luyến! Cho dù là Cổ Hạo Nhiên, tình nghĩa sau cùng đối với hắn cũng tại ngày lại mất thứ ba của Phong nhi mà biến mất không còn một chút dấu vết!

Nhưng mà, hai người này chuẩn bị một bàn thức ăn, còn phái người mời Cổ Hạo Nhiên đến, hơn nữa lại yêu cầu mình phải nhiệt tình, dịu dàng!

Nhiệt tình? Dịu dàng? Nàng mười mấy năm không ở cùng một chỗ với Cổ Hạo Nhiên, nếu Cổ Uyển Ngưng không có phong phạm của tiểu thư khuê các, có lẽ đã tức giận gào âm lên: Nhiệt tình em gái người ấy!

Đến nỗi về sau, cũng không biết hai người này hạ được gì trong rượu và thức ăn, khiến cho Cổ Hạo Nhiên say thật, hơn nữa, còn không biết tại sao Thượng Quan Mạn Nhu kia lại đi đến, cuối cùng, hai tiểu gia hòa lại tiện tay đưa ra hai tấm thư hòa ly, kêu nàng để cho Cổ Hạo Nhiên ấn dấu tay lên!

Thư hòa ly? Thật mệt cho hai tiểu tử bọn hắn nghĩ ra được, qđ sau khi nàng hòa ly thì nàng và Cổ gia liền không hề có bất kỳ quan hệ nào nữa, đến lúc đó Cổ Hạo Nhiên cũng không thể làm gì mình!

Vì thế, Cổ Uyển Ngưng cũng rất vui vẻ trực tiếp cầm lấy tay Cổ Hạo Nhiên ấn dấu tay lên thư hòa ly, tiếp theo cùng hai người Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần phui mông chạy lấy người.

Không thể không nói, chuyện này thực TM thống khoái nha! Giải quyết được bức bối nàng đè nén mười mấy năm! Cho nên, nàng không chút suy nghĩ liền đồng ý!

Nhưng, đồng ý là một chuyện, làm lại là một chuyện khác, nếu như hai tiểu tử này không giải thích rõ ràng, vậy bọn hắn cũng đừng mong sẽ được sống thoải mái, nếu không về sau mình bị bọn họ bán đi không chừng lại còn vui vẻ giúp bọn hắn kiếm tiền! (Mồ Nguyệt: Ngưng tỷ, người thật quá thần rồi! Chuyện sau này mà cũng có thể tiên đoán được! Nhưng bất quá, bán cho người của người thôi... ha ha)

Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần nhìn nhau...

Cổ Nhiễm Mặc: “Có muốn nói hay không?”

Cổ Nhiễm Trần: “Phải nói thì người nói.” Bán đứng Cổ Nhượng Phong, hắn ăn no rừng mỡ! Cổ Nhượng Phong nàng chính là một ác ma!

Cổ Nhiễm Mặc: “Vậy thì không nói?”

Cổ Nhiễm Trần: “Vậy nói người nào?” Dù sao cũng phải có người chịu oan mới được chứ!

Cổ Nhiễm Mặc: “Người!” Vô điều kiện, tất nhiên là người rồi!

Khóe mắt Cổ Nhiễm Trần giật giật, có người đệ đệ nào bị bọm như vậy sao? Ánh mắt lên án nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc: “Người là huynh đệ không có nghĩa khí!”

Cổ Nhiễm Mặc chột dạ trừng mắt nhìn, qđ liền nghĩ đến Cổ Uyển Ngưng sắp sửa bùng nổ, trong phút chốc ánh mắt trở nên kiên định: “Người không vào địa ngục thì ai vào? Chết là đạo hữu, không chết là bản đạo.”

Hai mắt Cổ Nhiễm Trần tối sầm, quả nhiên nữ nhân như tay chân, huynh đệ là y phục! Ra tay trước thì chiếm được lợi thế, ca ca ta xin lỗi người!

“Nương!”

“Nhị nương!” Hai người cùng đồng thời mở miệng, tức giận nhìn về phía người nào đó.

Cổ Uyển Ngưng sớm đã thu ánh mắt của hai người vào trong đáy mắt, hai tiểu tử này đều một tay mình nuôi lớn, làm sao nàng lại không hiểu ý bọn hắn?

Xem ra chuyện này không phải do bọn hắn làm, vậy có thể khiến cho hai người bọn họ làm chân chạy vật, cũng chỉ có thể là Phong nhi. Chỉ là, vì sao Phong nhi lại thay đổi lớn như vậy? Hình như bắt đầu từ sau khi thất cổ tị sát liền biến thành một người khác. Nhưng mà mỗi lần mình thăm dò con bé, con bé đều có thể đáp được, dù là những bí mật chỉ có nàng và Phong nhi biết, con bé cũng nói rất rõ ràng! Hơn nữa lòng bàn chân Phong nhi có một vết bớt màu đỏ, cực kỳ yêu mị, trừ nàng không có ai biết! Cho nên, nàng cũng không nghi ngờ Cổ Nhượng Phong này là giả, nhưng cũng tò mò không biết vì sao con bé lại thay đổi lớn như vậy!

Lại nhìn hai nam tử đang trừng mắt lẫn nhau, qđ Cổ Uyển Ngưng đột nhiên liền tiêu tan, nếu Phong nhi gây nên chuyện này, vậy nhất định là nàng (CNP) có lý do, nàng sẽ không hỏi nhiều. Huống hồ có hai người bọn hắn, chắc cũng không hỏi được gì.

“Trần nhi, về sau người cũng giống như Mặc gọi ta là nương đi?”

Nhìn tiên tử Cổ Uyển Ngưng trong phút chốc liền biến thành vẻ dịu dàng, khóe miệng hai người đều hung hăng co quắp một cái! Nàng biến sắc mặt thật

là nhanh!

Ngay sau đó nghe lời Cổ Uyển Ngưng nói, khóe mắt Cổ Nhiễm Mặc hiện lên ý cười, hần và Cổ Nhiễm Trần có thể nói là cùng nhau lớn lên, tuy Phong nhi thay đổi, nhưng trong tâm của hần sớm đã xem là đại ca, bây giờ cho dù Cổ Nhiễm Trần không phải là người Cổ gia, cùng hần không có quan hệ huyết thống, nhưng khi Cổ Uyển Ngưng nói ra lời đề nghị này, Cổ Nhiễm Mặc cực kỳ vui vẻ!

Hai mắt Cổ Nhiễm Trần sáng lên, lqđ trong lòng có chút lo lắng, lúc đầu khi nhận thức Cổ Uyển Ngưng, trước là phòng bị, sau là “lợi dụng lẫn nhau”, đến cuối cùng là thừa nhận, hần cũng đã sớm đối đãi với nàng như mẫu thân, nhưng hôm nay Cổ Uyển Ngưng nói ra như vậy, hần cảm thấy vui sướng đến không biết nên diễn tả như thế nào! Ngây ngốc gật đầu một cái, ngay cả chuyện đáp lại cũng quên!

Cổ Nhiễm Mặc chưa từng thấy qua Cổ Nhiễm Trần luôn có vẻ bề ngoài phóng khoáng lại gian trá狡 hoạt như vậy, không khỏi cười lớn tiếng: “Đại ca...”

Cổ Nhiễm Trần bị câu này gọi tỉnh, mới thấy vừa rồi mình kích động thành như vậy, vội vàng ho một tiếng, rất nghiêm túc gọi một tiếng: “Nương!” Thế nhưng giọng nói run rẩy vẫn bán đứng hần!

Cổ Uyển Ngưng cười gật đầu: “Đã đến lúc dùng bữa tối, sao không thấy Phong nhi?” Khi đoàn người bọn họ đến núi này là buổi sáng, nàng chưa bao giờ đi xa nhà, dĩ nhiên là không chịu nổi con đường ngàn dặm của họ, khi bọn họ dừng lều ngủ một giấc, tỉnh lại liền đã đến nơi này rồi!

Nhìn theo ánh mắt của Cổ Nhiễm Trần, một cái nhà gỗ nhỏ đập vào mắt, cửa sổ đóng chặt ám chỉ chủ nhân chắc còn đang nghỉ ngơi ở bên trong.

Khóe miệng hiện lên một ý cười狡 hoạt, Cổ Uyển Ngưng kéo hai người Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đi về hướng có khói bếp bay lên: “Chúng ta đi dùng bữa trước thôi.” Không cần quấy rầy vợ chồng son bọn họ!

Cái nhìn của Cổ Nhiễm Mặc đối với Cổ Uyển Ngưng đã hoàn toàn thay đổi! Mẫu thân của hần, tuyệt đối không phải một con cừu nhỏ!

Ba người mất gần một ly trà nhỏ mới đi đến nơi ở của những người thị vệ, nơi này cách lều mà Cổ Uyển Ngưng nghỉ ngơi trước đó cũng một đoạn, xem ra là vì không quấy rầy nàng nghỉ ngơi nên mới cố ý chọn một nơi xa như vậy. Một loạt nhà nhỏ được dựng lên, đủ cho bọn họ ngủ yên rồi.

Trước mặt nhà gỗ nhỏ đang nướng đủ loại đồ ăn, còn có vài nồi đang nấu thức ăn khác, mùi canh thơm bay vào trong mũi người, khẩu vị mê người!

Thị vệ nha hoàn ngay ngắn trật tự, lqddđđ còn an ổn hơn so với trong quân đội! Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc âm thầm gật đầu, Phong nhi quả nhiên là người không tầm thường!

“Phu nhân, thiếu gia, đồ ăn đã chuẩn bị xong.” Lý Văn đi tới, cúi đầu cung kính xin chỉ thị. Vương phi nói, đối đãi với ba người này như đối đãi với chủ tử. Huống hồ, Cổ Uyển Ngưng là mẫu thân của chủ tử, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc là ca ca của chủ tử, suy ra cũng là chủ tử rồi!

“Phân phó xuống dùng bữa thôi.” Cổ Uyển Ngưng gật đầu, “Đúng rồi, trước hết giữ lại một phần cho Phong nhi, khi nào nàng gọi thì đưa qua.” Cổ Uyển Ngưng cực kỳ “săn sóc” hai người Cổ Nhược Phong, ngộ nhờ bọn họ đưa đồ ăn qua quấy rầy hai người thân mật, chẳng phải là sai lầm lớn sao? Người làm mẫu thân như nàng đương nhiên phải suy nghĩ tốt cho bọn họ chứ, đem những thứ có thể có hành động quấy nhiễu này tiêu diệt sạch trước! Nói, tuy tiểu tử Phong Huyết Lân kia trời sinh mất đồ, lại nghe đồn là hút máu người, nhưng ở ngày thứ ba lại mặt, vẫn rất vừa ý nàng! Đạo này, con rể tốt khó tìm, nàng phải bảo vệ tốt rồi! Tuyệt sẽ không để cho nữ nhân khác đoạt đi mất! (Mỗ Nguyệt: Ngưng tỷ, thỉnh thoảng nghe thể nào cũng không nghĩ người là muốn giữ hôn phu cho Phong nhi nhà người, mà ngược lại giống như một chú gà nhỏ đang che chở cho vị hôn phu của mình vậy? 囧囧 chứa oi.)

Giờ phút này, trong ngôi nhà gỗ nhỏ, Cổ Nhược Phong đã thức dậy, nghiêng đầu nhìn khuôn mặt say ngủ của Phong Huyết Lân, hần, hình như tốt hơn một chút, không còn đau đớn nữa rồi.

Thở dài một hơi, nhớ tới một màn tối hôm qua, khóe miệng khẽ cong lên, quả nhiên hần đáng để nàng trả giá!

Bọn họ cho là nàng kẻ ngốc sao? Nàng không ngu xuẩn đến nỗi chết một cách vô ích rồi để lại hần cô độc một mình trên thế giới này! Đó là tàn nhẫn lớn nhất đối với hần!

Nàng đã nói qua tuyệt đối sẽ không buông tay hần! Nếu như nàng làm như vậy, đối với hần, đối với mình đều là không công bằng!

Nàng đã xem qua thể chất của Cổ Nhược Phong, cùng một dạng với nàng ở kiếp trước, máu đặc biệt hơn so với người bình thường, năng lực theo nàng sống lại rất mạnh, cho nên, cho dù Phong Huyết Lân hút máu của nàng, nàng cũng sẽ tuyệt không chết!

Mà trước đây, nàng chăm chú nhìn vào nơi Sĩ đang đứng kia, nàng nhất định phải đảm bảo lúc nàng hôn mê vì mất máu quá nhiều, nàng và Phong Huyết Lân, hai người tuyệt đối được đảm bảo an toàn! Nếu không để cho tiểu nhân thừa cơ hội này, chẳng phải nàng sẽ tức đến thổ huyết mà chết sao?

Còn nữa, Phong Huyết Lân không giống huyết tộc bình thường, phải nói năng lực khống chế của hần còn mạnh hơn nhiều so với những huyết tộc kia! Như vậy, nên hần mới bỏ hút máu người được!

Tuy nàng không phản đối hần hút máu người, lqdd nhưng không ai biết việc này có thể tạo thương tổn nào khác cho thân thể hần hay không! Người khác chỉ biết huyết tộc có thể trường sinh bất lão, có được năng lực tối cao, dung nhan tuổi trẻ, nhưng lại không biết kết cục bị thảm chờ bọn họ sau khi trường sinh bất lão: hồn phi phách tán! Ở trên thế gian không lưu lại một hạt bụi! Thậm chí linh hồn cũng không tồn tại trong vũ trụ!

Nàng tuyệt đối không để Phong Huyết Lân có kết cục như vậy! Cho dù có phải hao hết cuộc đời của nàng! Cho dù có phải lần tìm Phượng Hoàng khắp đại lục! Cho dù có phải chọc thủng chín tầng trời! Nàng cũng phải tìm ra phương pháp giải! Nếu không, nàng tình nguyện biến mất cùng hắn!

Nghĩ đến đây, Cổ Nhục Phong liền nhủ thầm, từ khi nào mà cảm tình của nàng đối với hắn lại đến mức này? Nàng vốn tưởng rằng nàng đối với hắn chẳng qua chỉ là bước trăm bước trên đường phố, không nhiều hơn cũng không ít hơn một bước, nhưng khi nhìn thoáng qua cửa sổ, liền cảm thấy đau lòng, trái tim nàng mãnh liệt nói với nàng như vậy, người này, nàng không cho phép người khác bắt nạt hắn! Sau đó, đối với hắn, hành động luôn nhanh hơn suy nghĩ!

Đi từng bước một, mặc dù không đến nửa tháng, nhưng lại trải qua nhiều chuyện như vậy, giống như đã trải qua một thời gian dài rồi...

Phong Huyết Lân tuy chưa tỉnh lại nhưng biết rõ luôn có người bên cạnh mình, cảm giác quen thuộc khiến cho hắn an tâm. Khẽ mở mắt, thấy bộ dạng Cổ Nhục Phong đang nhìn hắn chăm chăm.

Khóe miệng khẽ nhếch lên, lại càng làm Cổ Nhục Phong thêm mê hoặc!

“Phong nhi, có phải bị vì phu mê hoặc hay không?” Chỉ hơi nghiêng đầu liền nhích đến gần bên tai Cổ Nhục Phong, giọng nói nhẹ nhàng mang theo một chút cảm dỗ truyền vào trong tai Cổ Nhục Phong, thở ra hơi ấm áp, quần quít bên tai nàng.

Rốt cuộc Cổ Nhục Phong cũng phục hồi tinh thần lại, giận dữ trừng Phong Huyết Lân, bộ dạng có chút dịu dàng, người này! Chỉ qua một đêm, lại biết đùa giỡn người?

“Ha ha...” Phong Huyết Lân cực kỳ hưởng thụ nhìn nét mặt của Cổ Nhục Phong, hình như Phong nhi... Có gì đó khác biệt? Không biết trong thời gian hắn hôn mê, nàng rốt cuộc đã nghĩ thông suốt chút nào chưa?

Nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của Phong Huyết Lân, trong mắt Cổ Nhục Phong hiện lên một tia đau lòng, xoa khẽ khuôn mặt Phong Huyết Lân, nhẹ nhàng vuốt ve, mang theo một chút dịu dàng thương tiếc, hắn, chịu quá nhiều đau khổ!

Đôi mắt hai người đối lập, một bên là yêu thương sâu sắc, một bên giống như ngọn sóng lẫn lẫn trong hồ!

Nàng thật sự thương hắn! Nếu không, sao có thể bởi vì nhìn sắc mặt hắn tái nhợt liền đau lòng như vậy chứ? Nàng là một người lạnh lùng kiên cường, đối với người khác vô tình trong nửa tháng qua hắn đều nhìn thấy! Giết người không chớp mắt, nàng khát máu không thua kém gì hắn! Nhưng, nàng thấy lúng túng với phần tình cảm của hắn! Nàng, thật sự đã hiểu rõ trái tim mình rồi sao?

Cặp mắt đỏ chuyển động, phát ra ánh sáng mê muội, hắn cảm giác mình đợi phần tình cảm này của nàng đã rất lâu rồi...

“Làm sao vậy? Có phải có chỗ nào khó chịu hay không?” Cổ Nhục Phong lo lắng nắm chặt tay phải Phong Huyết Lân, mạch tượng bình thường, thở khê ra một hơi, vừa rồi nhìn hắn như vậy, còn tưởng chuyện đêm qua đã để lại di chứng nào không tốt cho hắn rồi!

Phong Huyết Lân cười yếu ớt, lộ khóe miệng cong lên, một tay ôm Cổ Nhục Phong vào trong lòng: “Ta không sao.” Nếu nàng thấy không rõ, vậy thì để cho hắn chủ động đi, hắn không ngại dùng thời gian cả đời này để cho nàng hiểu!

Cổ Nhục Phong bị hành động của Phong Huyết Lân làm cho kinh hãi, thân thể cứng ngắc, tuy là ngày thường nàng và Phong Huyết Lân cũng dính chung một chỗ, ở trước mặt người khác lại càng thân mật gần bó, buổi tối cũng cùng giường chung gối, nhưng... Hai đời Cổ Nhục Phong nàng, ngoại trừ như vậy với em trai ruột Cổ Nhục Minh, hơn nữa đó là khi hai người còn bé! Còn lại nàng chưa bao giờ thân cận với người khác như vậy... Phong Huyết Lân trước cũng chỉ nằm cạnh nàng mà thôi, chưa bao giờ có hạnh động như thế.

Cổ Nhục Phong cảm giác máu trong thân thể đang không ngừng chuyển động, thân thể bị Phong Huyết Lân ôm chặt, đầu bị ấn nhẹ vào trong ngực, nàng có thể nghe được tiếng tim của Phong Huyết Lân đập nhanh hơn so với bình thường, bá đạo như vậy, an toàn như vậy mà nàng lại chưa bao giờ cảm nhận được!

“Nàng nói ta phải làm thế nào mới tốt đây?” Phong Huyết Lân than nhẹ, nhớ đến tình cảnh tối hôm qua, hắn liền thấy sợ, nếu lúc ấy hắn không khống chế được chính mình, răng nanh sắc nhọn kia sẽ đâm thủng làn da nõn nà của Cổ Nhục Phong, mạch máu, hút máu tươi của nàng! Đợi đến lúc hắn thanh tỉnh, nhìn đến chỉ sợ sẽ là thi thể lạnh lẽo của nàng! Thế giới này sẽ chỉ còn lại một mình hắn, trái tim vốn băng lạnh sẽ không còn đập nữa! Cũng may, cuối cùng hắn vẫn khống chế được! Mất đi nàng, hắn sống trên cõi đời này còn có ý nghĩ gì nữa! Phong nhi, nàng thật nhẫn tâm!

Cảm nhận được cơ thể Phong Huyết Lân đột nhiên run rẩy, Cổ Nhục Phong ngẩng đầu, đập vào mắt là đáy mắt khổ sở rồi rầm của Phong Huyết Lân! Hắn...

Trong nháy mắt liền nhớ tới hành động của mình tối hôm qua, sợ là đã làm tổn thương hắn rồi!

“Ta, thể chất của ta đặc biệt, không có việc gì.” Cổ Nhục Phong rất ít khi giải thích lúc này không chút nghĩ ngợi liền thốt ra, không thêm để ý người khác thấy như thế nào, không thêm để ý hành động như vậy có phải là mình hay không, nhìn thấy vẻ mặt hắn khi đó, nàng liền nghĩ muốn hung hăng đem nó xóa đi! Nàng không cho phép hắn đau khổ như vậy! Đừng, không cho phép! Bá đạo như vậy, mới là Cổ Nhục Phong nàng!

“Vậy cũng không được!” Phong Huyết Lân kiên định nói, đáy mắt hiện lên một tia ngoan tuyệt! Nàng vẫn không rõ sao? Nàng không cho người khác bắt nạt hắn, làm tổn thương hắn, không nguyện nhìn hắn chịu một chút ủy khuất nào, đem tất cả yêu thương cho hắn! Vậy thì hắn làm sao có thể thương tổn nàng? Tự mình ra tay chà đạp rằng hắn chết!

“Vi sao?” Cổ Nhược Phong vẫn bướng bỉnh như cũ, đầu óc từ trước đến giờ thông minh lanh lợi của nàng giờ phút này lại không đủ dùng.

Phong Huyết Lân khác với Cổ Nhược Phong là có một đôi con ngươi màu đỏ, hai mắt vừa bắt mắt đi lại vừa thâm tình, khóe miệng cười cung chiêu: “Sao ta đành lòng?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Vô tình gặp gỡ Hỏa Diễm

Editor: s0ck...d.d.lq.d

Đêm qua đi quá vội vàng, sơn cốc này là Lượng ngẫu nhiên phát hiện lúc còn sống, không nghĩ tới sau một trăm năm lại vẫn bảo trì nguyên dạng.

Trong sơn cốc không có người sinh sống, chim cá muôn thú, tự do lui tới, rất giống tiền cảnh.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân dùng xong bữa tối, dắt tay nhau tản bộ bên bờ hồ, từ xa nhìn lại, giống một đôi thần tiên quyến lữ.

"Vậy mà nương lại không nghĩ ngờ." Phong Huyết Lân rất là hưởng thụ ánh mắt hài lòng của Cổ Uyển Ngưng vừa rồi, lần nữa nghiêm túc quan sát nữ tử dịu dàng khéo léo này, rõ ràng ngày thường một bộ dạng hiền lành nhu nhược, trong xương lại có một loại khí chất ngạo nghễ, chuyện làm thư hòa ly một giọt nước không lọt, coi như chuyện này có Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc hiệp trợ, nhưng không có nàng phối hợp, cũng không có hiệu quả tốt như vậy. Nữ tử này, quả nhiên có một chút tương tự Phong nhi, đều là người cảm được thì buông được!

Chỉ có điều, sau đó nàng ngay cả mở miệng hỏi lý do cũng không có, cứ tin tưởng như vậy, người như vậy ngược lại rất hiếm thấy.

"Nói sao thì ta cũng là nữ nhi ruột thịt của nàng." Nhất định sẽ không hại nàng, vậy còn cần thiết hỏi sao?

"Phong nhi, " Phong Huyết Lân nhớ tới chuyện gì, khóe miệng gợi lên một nụ cười sáng chói, "Nàng còn nhớ chuyện hôm lại mặt chúng ta đã nói không?"

"Hả?" Cổ Nhược Phong cau mày nhớ lại, lại mặt? Máy ngày đó xảy ra hơn nhiều chuyện, hấn muốn nói câu nào?

"Nàng không thấy nương nàng vẫn còn rất trẻ sao?" Phong Huyết Lân nghiêng đầu nhìn gò má Cổ Nhược Phong, làn da nõn nà che lên một tầng ánh sáng nhu hòa mơ hồ, lông mi thật dài hơi xoắn nhìn gần rất rõ ràng.

Cổ Nhược Phong là một người thông minh, Phong Huyết Lân nói như thế tất nhiên là hấn đã nhắm được người.

"Chàng chọn được người rồi?" Nếu có thể tìm được đối tượng cho tiện nghi nương, nàng cũng không ngại, còn có thể cho nàng một đám cưới hài lòng, vậy thì nàng càng vui mừng.

"Nàng cảm thấy Hỏa Diễm thành chủ Vô Hỏa Thành thế nào?"

"Hỏa Diễm?" Cổ Nhược Phong lắc đầu, nàng mới tới đây một tháng, biết rõ các đại thế lực ở Thiên Phượng đại lục đã không dễ dàng, làm sao rảnh lại đi chú ý thành chủ Vô Hỏa Thành là ai?

"Hấn đã chờ mẫu thân nàng ba mươi năm." Phong Huyết Lân nghĩ tới chuyện này, nụ cười khóe miệng sâu hơn, nam tử như vậy, mới xứng với Cổ Uyển Ngưng, cũng sẽ không bôi nhọ nàng.

"Đội ba mươi năm?" Cổ Nhược Phong mở to hai mắt, mặt không thể tưởng tượng nổi. Cổ Uyển Ngưng chỉ mới ba mươi sáu tuổi, ba mươi năm trước cũng chỉ sáu tuổi mà thôi! Tiểu oa nhi sáu tuổi có thể thấy được cái gì? Cứ như vậy nhìn trộm? Hơn nữa, lại chờ ba mươi năm, thời đại tam thế tứ thập này lại còn có nam tử như vậy?

"Ừ, ba mươi năm trước nương vẫn còn ở Vô Hỏa Thành, hai người gặp nhau, khi đó Hỏa Diễm mười ba tuổi, chính là vừa thấy đã yêu, sau vẫn âm thầm chú ý nương, chỉ tiếc nương không biết chuyện này."

"Còn có chuyện như vậy? Nương không phải là một người tri độn như vậy." Cổ Nhược Phong nhú mày, nàng không hoài nghi tình thương của Cổ Uyển Ngưng! Nữ tử như vậy, sao có thể chuyện này cũng không thấy rõ?

"Ha ha." Phong Huyết Lân cười khề, giơ tay lên vuốt lỗ mũi xinh xắn của Cổ Nhược Phong, "Khi đó nương mới sáu tuổi, huống chi, hai năm sau nương rời đi Vô Hỏa Thành đi tới kinh thành Mộ Dung." Còn nữa, nàng lại dám nói Cổ Uyển Ngưng tri độn? Vậy sao nàng không thấy mình còn tri độn hơn Cổ Uyển Ngưng mấy phần?

Cổ Nhược Phong nghiêm túc nghe Phong Huyết Lân giải thích, nếu thành chủ Vô Hỏa Thành thật có tình nghĩa như vậy, nàng cũng muốn gặp thử. Trước khi nàng và Phong Huyết Lân đi Thiên Thánh sơn, chuyện này đường xá không biết hung hiểm, mang theo Cổ Uyển Ngưng đúng là một gánh nặng, chỉ

bằng trước an trí nài cho tốt!

Chỉ là." Vô Hòa Thành cách sơn cốc này có xa lắm không?" Sơn cốc này cách kinh thành ngàn dặm, lại gần với địa giới của Hiên Viên vương triều, vốn là vì tính toán muốn đi Thiên Thánh sơn. Nàng vốn muốn mang đám người Cổ Uyển Ngưng theo, trên đường đi nếu gặp phải một người thích hợp thì cho nàng tạm thời ở đó, cũng tiết kiệm không ít chuyện, nhưng nếu Vô Hòa Thành ngược đường với đường đi Thiên Thánh sơn, vậy kế hoạch bọn họ sẽ phải thay đổi lần nữa.

"Không xa. Hai ngày lộ trình." Phong Huyết Lân thấy Cổ Nhực Phong nghe được câu này chân mày giãn ra, khoe miệng nở một nụ cười hài lòng. Nàng suy tính cho hẳn như vậy, sao hẳn lại có thể nhẫn tâm để cho nàng đang đồng hành với hẳn lại còn phải lo lắng vấn đề an toàn của Cổ Uyển Ngưng đây?

Tối nay trăng sáng mặc dù không bằng tối hôm qua, lại sáng ngời dị thường, ngủ yên trong nhà gỗ nhỏ, nguyên nhân chính là bữa tối lúc thấy Phong Huyết Lân và Cổ Nhực Phong ân ái như thế, Cổ Uyển Ngưng đang nghĩ tới cảnh tượng qua nửa năm hay một năm là có thể ôm được một tiểu tử mập mập dạy hẳn kêu tổ mẫu, đột nhiên rung mình một cái, sau lưng dâng lên loại cảm giác quý dị không hiểu làm cho nàng có dự cảm xấu.

Ngày hôm sau, mấy chục người đã chờ xuất phát, ăn xong bữa sáng đột nhiên xuất hiện một đội ngũ "Người" võ nghệ cao cường lên đường ra sơn cốc, này trên đường lớn rộng rãi một chiếc xe ngựa to đã chờ sẵn, một con ngựa cường tráng đang phun hơi thở "Phù phù", muốn giương vó chạy, buồng xe làm bằng gỗ Tử Đàn thượng đẳng khắc đầy hoa Mạn Châu Sa, đằng sau là một hàng ngựa giống nhau.

Cổ Nhực Phong đỡ Cổ Uyển Ngưng lên xe ngựa, sau đó được Phong Huyết Lân chặn ngang ôm lấy, nhảy lên xe, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc theo phía sau, khoe miệng bình tĩnh giật giật. Đại ca! Có cần như vậy hay không! Xe ngựa đằng trước đã khoe khoang như vậy! Nhìn thân hình kia đi, đây là tay trời gà không chặt? Quả nhiên không thể tin tin đồn!

Chờ hai huynh đệ Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc lên xe ngựa thì những người còn lại cũng đã lên ngựa, nghe lệnh chuẩn bị lên đường. Người trong Huyết Vương phủ đều là nhân trung long phượng! Từ thế những nha hoàn lên ngựa cũng không chút thua kém những thị vệ kia! Bọn hẳn hôm nay, còn có ai dám tùy ý trêu chọc? !

Quan sát bày trí trong xe ngựa, hai bên nóc là một hàng dạ minh châu, làm cho xe ngựa này lúc nào cũng đầy đủ ánh sáng, chính giữa có một cái bàn nhỏ, bánh ngọt nước trà đều là tinh xảo thượng đẳng nhất, mặc dù bọn họ đã dùng qua đồ ăn sáng cũng có dự vọng muốn thưởng thức mỹ vị.

Trong cùng có một chiếc giường hai người có thể nằm, hai bên còn lại là hai ghế dài rộng rãi, có thể ngồi một lúc bốn người, cũng có thể cho một người nằm nghỉ ngơi. Đệm phía dưới chính là tơ vàng chần gấm mềm mại, cao quý hoa lệ.

Lúc này Cổ Uyển Ngưng đang ngồi trên chiếc giường trong cùng, ngồi hai bên là Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc một người chiếm một bên, ra lệnh một tiếng, xe ngựa liền bắt đầu chuyển động.

"Tứ muội rêu rao như vậy không sợ Mộ Dung Tô phát hiện sao?" Long mày Cổ Nhiễm Mặc hơi nhíu lên, mặc dù như vậy rất thoải mái, nhưng rất dễ dàng bị người chú ý!

"Hôm nay chúng ta đã cách kinh thành hơn ngàn dặm rồi, những thị vệ nha hoàn kia cũng đã hóa trang." Cho nên không dễ dàng bị phát hiện. Cổ Nhực Phong giải thích. Huống chi, Mộ Dung Tô tính tình đa nghi, nhưng lại cuồng vọng tự đại, đêm đó Phong Huyết Lân hôn mê bất tỉnh, Huyết Vương phủ lại có nhiều người như vậy, khẳng định hôm nay hẳn cũng chỉ đoán người của mình cách không xa kinh thành, tuyệt đối sẽ không phải người tìm tới đây! Còn nữa, nơi này gần Hiên Viên vương triều, thương nhân rất nhiều, nếu hẳn muốn tìm một đội người, thì cũng chỉ xem như một trong số đó thôi! Hơn nữa, coi như hẳn phái người tới đây, nàng sẽ cho bọn họ chỉ có tới mà không có về.

Cổ Uyển Ngưng bởi vì cảm giác quý dị tối hôm qua, không ngủ được, hôm nay trên xe ngựa, con đường yên tĩnh, tốc độ cũng không nhanh, buồng xe cũng không lắc lư, cho nên có chút buồn ngủ.

"Nương, mệt rồi thì nằm nghỉ ngơi một chút đi?" Cổ Nhực Phong thấy Cổ Nhiễm Mặc vừa há mồm muốn nói, quay đầu lại nói với Cổ Uyển Ngưng

Những người còn lại thấy trạng thái của Cổ Uyển Ngưng, cũng lo lắng nhìn Cổ Uyển Ngưng, không phải là bởi vì chuyện thư hòa ly có ảnh hưởng tới nàng chứ? Nghĩ tới đây, Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc lại lo lắng hơn.

Cổ Uyển Ngưng im lặng nhìn mọi người, nàng không có yếu ớt như vậy được không? !

"Ta không sao, chỉ là tối hôm qua ngủ không ngon giấc, hiện tại nằm nghỉ ngơi một chút là được." Nói xong nằm lên giường. Vừa nằm xuống, kèm theo xe ngựa lung la lung lay, chắc là có Cổ Nhực Phong cùng với đám người ở cùng, nàng cũng ngủ thiếp đi!

"Nương nàng." Ánh mắt Cổ Nhiễm Mặc lo lắng nhìn Cổ Uyển Ngưng, trong lòng có chút tự trách.

"Ha ha, nhị ca cảm thấy Nương là loại người cảm được mà không bỏ được sao?" Cổ Nhực Phong nhíu mày, không ngờ nhị ca luôn luôn tùy tiện nhưng cũng có lúc tỉ mỉ như vậy?

Nếu lời này để Cổ Nhiễm Mặc nghe được, nhất định hẳn sẽ hét lớn: Ta khi nào tùy tiện hả? Người nào không nói ta dụ dỗ? ! Chỉ có nha đầu thói người dám hình dung nhị ca người như vậy!

"Bây giờ chúng ta đi đâu?" Rốt cuộc Cổ Nhiễm Trần mở miệng hỏi, hai ngày nay đi theo Cổ Nhực Phong, đi khắp nơi, hôm nay cũng nên cho bọn họ biết chuyến này chỗ đi chứ? Cổ Nhiễm Trần là người luôn nắm tương lai trong bàn tay lần đầu tiên tin tưởng giao số mạng cho một nữ nhân như vậy! Cũng chỉ có Cổ Nhực Phong mới có thể làm được !

Cổ Nhiễm Mặc cũng nghi hoặc nhìn Cổ Nhượng Phong, lúc này hắn đã muốn hỏi, lại bị Phong nhi cắt đứt.

Ngón tay Cổ Nhượng Phong chấm một ít nước trà, viết lên bàn ba chữ thành tứ không mất phóng khoáng: "Vô Hòa Thành."

"Vô Hòa Thành? !" Ba chữ này liền nhảy vào đầu Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc!

Vô Hòa Thành, đối với người đã sống ở Thiên Phụng đại lục mười tám năm như bọn họ cũng không xa lạ! Bọn họ đã sinh tồn ở Cổ gia mười tám năm càng thêm biết rõ! Sinh sống bên cạnh Cổ Uyển Ngưng mười tám năm bọn họ càng rõ như lòng bàn tay!

Khó trách Phong nhi viết ra mà không nói ra!

Bọn họ cũng hoài nghi hôm nay Cổ Uyển Ngưng nghe thấy ba chữ này, có thể tỉnh lại trong khi ngủ say hay không!

Nơi đó, có người đợi nàng ba mươi năm, Hóa Diễm thành chủ Vô Hòa Thành!

Kể từ khi bọn họ biết sự tồn tại của Hóa Diễm luôn nghĩ ở trong lòng, thấy có lúc nương ở trong đình viện ngăn người, lúc ấy bọn họ suy nghĩ nương có từng hối hận hay không? Nam tử như vậy, vừa gặp đã thương, chờ một cái chính là ba mươi năm, hơn nữa còn là chờ đợi vô vọng! Bên cạnh lại không có một người nữ nhân nào! Người làm trong phủ thành chủ đều là nam! Đoán chừng trong phủ thành chủ này chỉ sợ con muỗi cũng là công đầy!

Liếc mắt nhìn nhau, trong mắt người nào cũng có nụ cười mơ hồ, nói thật, nếu không phải Vô Hòa Thành cách Kinh Thành quá xa, bọn họ cũng muốn đi xem rốt cuộc Hóa Diễm này là một người như thế nào!

Nếu hôm nay, nương có cảm giác với hắn, mặc dù đáng đáp Hóa Diễm không hoàn toàn phù hợp, tài trí không xứng với nương, bọn họ cũng sẽ hết sức ủng hộ! Dù sao, cỗi đời này, nam tử như vậy, rất hiếm, bọn họ cũng tự hỏi mình có thể cả đời chỉ thích một người chỉ cưới một thê, nhưng vô vọng chờ một người ba mươi năm, đó là không làm được.

Bên trong xe ngựa, mấy người vừa nói vừa cười, rất nhanh đã đến buổi trưa.

Mặc dù xe ngựa đi cũng không nhanh, lại bởi vì bánh xe lớn hơn bình thường, đường cũng dễ đi, so với các xe ngựa khác, có thể đi nhanh hơn gấp đôi!

Cho nên, lúc Cổ Uyển Ngưng tỉnh lại vén rèm xuống xe ngựa, đã thấy một khách sạn kim quang lấp lánh!

Một hàng chữ được mạ vàng dưới ánh mặt trời rất chói mắt ——"Duyệt Lai Khách Điểm" bốn chữ viết làm sáng ngời tâm thần con người! (được rồi, mỡ Nguyệt thừa nhận đây là cố ý. (>___<))

"Đây là. . . ." Nhìn bốn phía, xe ngựa như nước rất nóng, tiếng rao hàng của người bán hàng rong, người đến người đi, cùng lúc bọn họ mới vừa lên xe ngựa, hoàn toàn bất đồng! Hơn nữa, nàng hình như đã từng tới nơi này.

"Nhân thành." Cổ Nhượng Phong bình tĩnh nói, đỡ tay Cổ Uyển Ngưng đi vào trong khách sạn.

Rất rõ ràng, Cổ Nhượng Phong cảm nhận được cả người Cổ Uyển Ngưng run lên! Nhếch lên một nụ cười như ý, xem ra người nương luôn luôn bình tĩnh của nàng có tình cảm đặc biệt với nơi này! Hoặc là, người ở nơi này?

Cổ Uyển Ngưng không biết làm sao biểu đạt tâm tình của mình lúc này, kích động, thấp thòm, sợ. ? Nàng không biết, thậm chí nàng còn không biết nên làm sao đi tới, chỉ là được Cổ Nhượng Phong dắt đi về trước.

Nhân thành, cách Vô Hòa Thành nửa ngày lộ trình.

Nhân thành rất đẹp, nàng đã tới, lúc còn rất nhỏ.

Nhân thành.

"Xin hỏi mấy vị khách quan muốn ăn cơm hay là ở trọ? Bồn điểm là khách điểm tốt nhất Nhân thành, vô luận là phòng ở hay là đồ ăn đều là thượng đẳng nhất!" Tiểu nhị nhiệt tình chào hỏi.

"Ăn cơm." Phong Huyết Lân lạnh lùng nói, hắn không thích người khác nhìn chằm chằm Phong nhi như vậy! (một tiểu nhị, vô tội gạt lệ: lão đại, vị cô nương này đi ở đằng trước, không nhìn nàng thì nhìn người nào? ! Hắn đây là tận chức tận trách được không? ! Mặc dù. Khụ khụ, đáng đáp cô nương này đúng là đẹp, so với kia tiên tử trên trời còn phải đẹp hơn ba phần!

Mỡ Nguyệt: người gặp qua tiên tử trên trời?

Một tiểu nhị: ách. Không có.

Mỡ Nguyệt ánh mắt khinh bỉ: chưa thấy qua thì đừng hình dung loạn! Ta nhỏ vào! Tiên nữ! Nàng chính là một Ma Nữ!

Một tiểu nhị:)

"Ách. Mấy vị mời tới bên này!" Tiểu nhị cảm giác thấy lưng ẩm ướt, lau mồ hôi trên đầu, cũng sắp tới mùa đông rồi, sao lại có thể ra nhiều mồ hôi như vậy? Được rồi, đây là mồ hôi lạnh. Lắc lắc đầu, rất quý đi, về nhà kêu nướng tử đi cầu một lá bùa bình an mới được.

Dẫn đoàn người đi lên cầu thang, nhìn quần áo mấy người này cũng biết, một ống tay áo của người ta cũng đủ mình ăn uống mấy năm!

Cổ Nhược Phong kéo Cổ Uyển Ngưng đi phía sau, Lúc sắp tới cầu thang thì hơi cau mày, nướng vẫn đang thất thần? ! Mặc dù đây là chuyện tốt, nhưng như vậy làm sao lên cầu thang?

Đang suy nghĩ, bên tai lại truyền tới giọng nói của một tiểu nhị: "Khách quan đi thông thả!"

Ngẩng đầu, thì ra là trên lầu có một người xuống cầu thang. Cầu thang này vốn là có thể chứa được hai người cùng đi, hiện tại nàng và Cổ Uyển Ngưng đang cùng đứng ở đầu bậc thang, vừa lúc cản đường của người ta.

Nhìn người ta đã đi hết nửa cầu thang rồi, nên người ta lên cầu thang trước mình, mình nên nhường bộ.

Nghĩ vậy liền kéo Cổ Uyển Ngưng lui về sau một bước.

Cổ Uyển Ngưng vẫn đang cúi đầu, bị Cổ Nhược Phong kéo như vậy, mê mang ngẩng đầu lên, nghi ngờ nhìn Cổ Nhược Phong, không biết có chuyện gì xảy ra.

"Ngưng nhi!" Một tiếng thét kinh hãi, thẳng vào tai đám người Cổ Nhược Phong! Ngưng nhi? Là gọi nướng?

Mấy người ngẩng đầu nhìn chủ nhân của giọng nói, trùng hợp là người muốn xuống cầu thang!

Cổ Nhược Phong cẩn thận đánh giá nam tử này, chiều cao một mét tám mấy, bộ dạng bốn mươi mấy tuổi, nhìn không có vẻ già, dung nhan vẫn còn giữ lại mấy phần anh tuấn tiêu sái lúc còn trẻ, cả người tản ra hơi thở lạnh nhạt làm cho người ta không thể bỏ qua, đó là một loại bá đạo mà cường giả mới có!

Mất hẳn lúc này nhìn chăm chăm Cổ Uyển Ngưng, giống như sợ nàng lại đột nhiên biến mất, vốn là hai mắt lạnh giờ lại hiện lên vui sướng và không dám tin, lại có một chút sợ hãi, do dự.

Cổ Nhược Phong nhíu mày, người này, không phải là.

Cổ Uyển Ngưng quay đầu nhìn nam tử trên cầu thang, thân thể đứng vững lần nữa kích động, sóng mắt lưu chuyển, như có chút kinh ngạc, có chút hoài niệm, hình như, còn có chút. Ngưng ngừng!

Cổ Nhược Phong nhìn bộ dạng của Cổ Uyển Ngưng, trong lòng sáng tỏ, xem ra, sự lo lắng của nàng là dư thừa, hai người này chắc chắn có gian tình sao!

"Không biết người là?" Cổ Nhược Phong nói với nam tử trên cầu thang, mơ hồ có một tia hài hước.

"Tại hạ Hóa Diễm thành chủ Vô Hòa Thành." Nam tử trên cầu thang hồi phục tinh thần lại, bắt đầu quan sát Cổ Nhược Phong, thấy nàng đỡ Cổ Uyển Ngưng, diện mạo hai người lại có mấy phần tương tự, trong lòng đã sáng tỏ thân phận của Cổ Nhược Phong. Chậm rãi đi xuống, hình như có cảm giác "Gần người cùng quê thêm thân thiết".

Chuyện xảy ra ở Kinh Thành hắn đã biết, tự nhiên cũng biết chuyện Cổ Uyển Ngưng biến mất! Hôm nay xuất hiện ở nơi này, là vì muốn tới Kinh Thành tìm nàng! Hắn rất hối hận! Ban đầu lúc Cổ Uyển Ngưng xuất giá vì sao hắn không có ngăn cản? ! Ban đầu lúc Cổ Uyển Ngưng bị lạnh nhạt vì sao hắn không xuất hiện! Cuối cùng. Đợi đến lúc nàng mất tích tìm không thấy! Hắn cả đời này, lúc gặp phải Cổ Uyển Ngưng kia! Đã định trước vì nàng mà sống!

"Hóa. Diễm." Giọng nói Cổ Uyển Ngưng có vẻ run rẩy, nàng không biết lúc này nàng phải đối mặt với hắn như thế nào! Lúc ở Cổ gia, không biết bao nhiêu lần nàng hình dung gương mặt của hắn ở trong đầu, nhưng. Bọn họ không thể nào không phải sao? Hắn đã kết hôn, nàng đã gả! Hôm nay, con của nàng cũng đã lớn như vậy. Vậy con của hắn đâu? Thê thiếp của hắn đâu?

Bi thương trong mắt tràn ra, liền cúi đầu xuống, trầm mặc không nói, bọn họ. Đã bỏ qua.

Cổ Nhược Phong nhìn bộ dạng của Cổ Uyển Ngưng, trong lòng không hiểu, chuyện tình của nướng và Hóa Diễm. Hình như không đơn giản như vậy! Nhưng bi thương và bất đắc dĩ vậy trong mắt là chuyện gì xảy ra? ! Chẳng lẽ trong đó còn có chuyện mà bọn họ không biết?

"Người đâu! Lọc soát cho ta!" Lúc không khí càng ngày càng quý đi, một đội quan binh đột nhiên xông vào Duyệt Lai Khách Điểm, người dẫn đầu ra lệnh một tiếng, thủ hạ tản ra bốn phía vọt tới cầu thang chỗ Cổ Nhược Phong!

"Quan phủ nhận được tin, hải hoa tặc Ngọc Lưu Phong đang ở khách điểm này! Từ giờ trở đi, tất cả mọi người không được ra khỏi khách điểm! Người trái lệnh lập tức bắt giữ mang về!" Tiếp theo, giọng nói càng thêm vang dội truyền khắp khách điểm!

Chương 60: Sáu mươi tư món sính lễ

Editor: Puck – Diễn đàn Lê Quý Đôn

Mất thấy nhóm quan binh vọt tới, Cổ Nhược Phong theo thói quen muốn bảo vệ Phong Huyết Lân ở sau lưng, mặc dù năng lực Phong Huyết Lân dừng mãnh, nhưng hiện giờ hạn chế mười bước, cảnh tượng lúc này hỗn loạn như vậy, ai cũng phải bảo vệ không cho phép xảy ra điều gì ngoài ý muốn!

Nhưng nghĩ tới Cổ Uyển Ngưng bên cạnh, vừa muốn đưa tay mang nàng ra sau lưng, Cổ Nhược Phong liếc thấy Hòa Diễm đã nhanh hơn nàng một bước nghiêng người ngăn Cổ Uyển Ngưng ở phía sau hấn rồi!

Trước Hòa Diễm định đưa tay kéo Cổ Uyển Ngưng về phía sau lưng, nhưng đến lúc lại đành thu tay về!

Một cảnh này cũng không tránh được ánh mắt của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ở gần đó! Cổ Nhược Phong quay đầu nhìn Phong Huyết Lân, đều thấy được cân nhắc từ trong đáy mắt đối phương, Cổ Uyển Ngưng cùng Hòa Diễm, hình như... có không ít chuyện xưa?

“Đại nhân, Ngọc Lư Phong này sao có thể ở đây chứ! Tiểu nhân chưa từng thấy qua!” Chương quý trung niên ở phía sau quây “Vụt vụt vụt” chạy đến đứng bên cạnh thủ lĩnh, cúi thấp đầu nịnh nọt nói.

“Hừ, chẳng lẽ ngươi còn có thể ngu ngốc đến mức đi lừa gạt bạc của quan phủ?!” Thủ lĩnh khinh thường hừ lạnh một tiếng, cũng không ngần ngại coi cái mạng này có dùng bạc của quan phủ không!

“Đúng vậy đúng vậy!” Chương quý vội vàng gật đầu nói, đưa cho tiểu nhị bên cạnh một ánh mắt, ý bảo hấn đi pha trà thượng hạng.

Rất nhanh, một ly Bích Loa Xuân thượng hạng được đưa ra, chương quý tự tay dâng lên, đưa cho thủ lĩnh bên cạnh: “Đại nhân khổ cực như vậy, xin uống ly trà giải khát!”

Tên thủ lĩnh chăm chú nhìn dieenddanleequyddon ly trà này, lỗ mũi hít hai cái nhỏ nhẹ đến mức không thể nhận thấy, trong ly này hẳn là Bích Loa Xuân thượng hạng! Mấy lượng bạc một ly trà đó!

Không nhanh không chậm nhận lấy, nhấp một ngụm nhỏ, quả nhiên không tệ! Lại không sai biệt lắm! Tiếp theo liếc mắt nhìn người trong tiệm, giọng nói cũng nhu hòa đi mấy phần: “Ngươi thật sự không thấy Ngọc Lư Phong?”

“Nếu tiểu nhân thấy, đã sớm đi quan phủ thông báo đại nhân! Nào dám giấu giếm!”

"Ừ, có cho ngươi cũng không dám!"

Rất nhanh, từng người từng người một trong đám quan binh kia từ từ chạy chậm đến đại sảnh: “Đại nhân, không có!”

“Bẩm đại nhân, không có!”

"Đại nhân, không có Ngọc Lư Phong!"

"."

"."

Chân mày người thủ lĩnh nhíu thật chặt, cuối cùng hung hãn chửi thề một câu: “Lại để cho hấn chạy!” Tiền thưởng tháng này lại không có!

Lại nhìn chung quanh khách điểm một lần nữa, giống như muốn tìm ra chút dấu vết vậy, quét mắt qua từng người ở đây: “Các người nghe rõ, quan phủ có lệnh, cung cấp tin tức về Ngọc Lư Phong, tiền thưởng trăm vạn! Cát giấu Ngọc Lư Phong, lấy tội đồng lõa bỏ tù! Chúng ta đi!”

Đoàn người hùng hổ tới, lại nhanh chóng đi rồi.

Mất thấy đám người kia đi không còn bóng dáng, chương quý mới quay đầu lại nói thất lễ với người trong khách điểm: “Quan phủ lục soát người, quá nhiều mọi người, bữa ăn hôm nay coi như tiêu điểm mời, mọi người chậm dùng.”

Nhìn về phía người thủ lĩnh đã uống ly trà, tàn nhẫn liếc mắt! Tốt nhất là vĩnh viễn không tìm được Ngọc Lư Phong, ngay cả chức quan cũng mất mới tốt!

Cổ Nhược Phong cảm thán hóa ra mặc kệ kiếp trước hay kiếp này, quan phủ phách lối kiêu ngạo vĩnh viễn không sửa đổi được!

“Ngươi... không sao chứ?” Giọng nói lạnh nhạt cùng khí phách trầm ổn đặc hữu chỉ thuộc về hấn vang lên bên tai Cổ Uyển Ngưng, khiến cho lòng nàng tiếp tục không bình tĩnh được. Hấn... còn nhớ rõ mình...

Nhìn bộ dáng Cổ Uyển Ngưng trầm mặc, Hỏa Diễm hơi nóng này, chẳng lẽ chuyện vừa rồi hù dọa nàng?

Hai người Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân nhìn về phía Cổ Nhiễm Mặc, ánh mắt ý bảo hấn tiến lên.

Khỏe miệng Cổ Nhiễm Mặc giật giật, tức giận bắt bình trong mắt, tại sao muốn hấn làm bia đỡ đạn! Chỉ có điều dưới ánh mắt nhìn chăm chú cường thế của hai người Cổ Nhược Phong, cuối cùng không cam lòng bủi môi, tiến lên hai bước, đi tới bên người Cổ Uyển Ngưng, đỡ lấy Cổ Uyển Ngưng: “Nương, chúng ta lên lầu dùng bữa thôi.”

Cảm nhận được buồn bã ẩn sâu nơi đáy mắt, trái tim Cổ Nhiễm Mặc bắt đầu xoắn lại, oa! Tại sao lại để cho hấn thấy ánh mắt này?! Hấn có cảm giác mình giống như là người thứ ba giữa hai người này! Tại sao lại muốn hấn làm chuyện này... (Cổ Nhược Phong: Bởi vì ngươi dễ bắt nạt nhất...)

Cổ Uyển Ngưng đi theo Cổ Nhiễm Mặc lên cầu thang, đề nén kích động muốn bản thân quay đầu lại nhìn một chút, hai chân đi lên có chút run rẩy không yên.

Hỏa Diễm nhìn Cổ Uyển Ngưng bị Cổ Nhiễm Mặc dẫn lên trên, muốn mở miệng định nói gì đó, tuy nhiên lại không biết nói từ đâu. Cổ Uyển Ngưng bị một phong thư hòa ly của Cổ Hạo Nhiên đuổi ra khỏi đại môn Cổ gia, chuyện này... Chắc nàng cực kỳ thương tâm, nếu không sao lại có ánh mắt u oán thê lương như vậy? (Tứ Nguyệt: Khụ, khụ... Hỏa Diễm như tờ giấy trắng, thỉnh thoảng lại biểu hiện ra nhưng hiểu sai ý rồi...)

Ngơ ngác nhìn bóng dáng Cổ Uyển Ngưng sắp biến mất trước mắt mình, dưới ống tay áo tay Hỏa Diễm đã nắm chặt lại, hiện tại, hấn vừa nhìn thấy nàng lại rời đi như vậy sao? Hấn lại muốn gấp thoáng qua nàng sao? Hấn muốn tiếp tục khổ sở chờ đợi thêm ba mươi năm?!

Không! Đợi người có mấy cái ba mươi năm?! Lần này, hấn tuyệt đối không buông tay nữa!

Trong mắt Hỏa Diễm bộc phát ra vẻ kiên định! Cho dù trong lòng nàng không có hấn, hấn vẫn muốn đi theo bên cạnh nàng! Hấn không tin nàng vĩnh viễn không thấy được sự cố gắng của hấn! Mặc dù không thấy được, nhưng được hầu hạ bên cạnh nàng cả đời, đối với hấn cũng là thỏa mãn rồi!

Xoay người, vội vàng bước lên cầu thang, đuổi theo phương hướng Cổ Uyển Ngưng đi.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn nhau, Hỏa Diễm này cũng không phải đàn đến mức không có thuốc chữa!

Nắm tay nhau đi lên lầu, Phong Huyết Lân đi nd da nl e q uy ydo n chốt ghé sát bên tai Cổ Nhược Phong, phả ra hơi thở ấm áp, lượn quanh tai Cổ Nhược Phong, hơi ngửa: “Không biết khi nào thì Phong nhi thông suốt?”

Nói xong, Phong Huyết Lân liền đứng thẳng người, không hề khác thường đi về phía trước, khỏe mắt lại len lén nhìn về phía Cổ Nhược Phong, chỉ thấy Cổ Nhược Phong hơi ửng đỏ mặt, đôi mắt cau gợn nhìn Phong Huyết Lân! Người này bây giờ định đùa giỡn người ta?!

“Ha ha!” Cực kỳ sung sướng cười hai tiếng, tâm tình Phong Huyết Lân rất tốt kéo Cổ Nhược Phong, “Đi thôi, xem cuộc vui, không phải là điều nàng thích nhất sao?”

Nghĩ đến phản ứng sau này của Cổ Uyển Ngưng, trong lòng Cổ Nhược Phong cũng có chút chờ mong! Đúng rồi, bây giờ không phải nàng nên suy nghĩ một chút xem định thu bao nhiêu sinh lễ rồi hả?

Bên trong phòng bao trên lầu, chân trước Cổ Uyển Ngưng vừa bước vào, chân sau Hỏa Diễm liền theo sau mà đến: “Ngưng nhi.”

Cổ Uyển Ngưng quay đầu, không dám tin nhìn Hỏa Diễm đi theo phía sau mình! Hấn, không đi?!

“Nương, nhi từ xuống dưới lầu xem trưa nay ăn gì.” Cổ Nhiễm Mặc rất có ánh mắt mở miệng, không đợi Cổ Uyển Ngưng đồng ý liền chạy như một làn khói, chuyện cười, nếu hấn vẫn còn ngây ngốc ở đây, đợi ngày nào đó hai người bọn họ tốt hơn, thế nào cũng phải tính sổ sau! Hấn sao có thể dễ dàng làm một bia đỡ đạn!

Mới dọc theo hành lang đến chỗ ngoặt, liền nhìn thấy mấy người Cổ Nhược Phong đi tới, trên mặt tràn đầy nụ cười mà như thế nào thì hấn cũng cảm thấy quý dị!

“Phong nhi...” Hiu quạnh kêu một tiếng Cổ Nhược Phong, hấn có một dự cảm bi thống.

“Sao nhị ca lại ra đây? Nương đâu?” Cổ Nhược Phong “không hiểu” nhìn Cổ Nhiễm Mặc, “kia là phòng bao sao?”

Lại không đợi Cổ Nhiễm Mặc trả lời, đi tới căn phòng kia. Khi Cổ Nhiễm Trần đi qua Cổ Nhiễm Mặc thì một tay kéo, nào còn cái gì gọi là hơi thở của tiên giáng trần, hoàn toàn chính là một ác ma! “Nhị ca tốt” cực độ “kéo” Cổ Nhiễm Mặc trở lại. Lúc này không phải huynh đệ chết thì chính bản thân mình chết rồi, hấn không thể trêu chọc vào Cổ Nhược Phong con người tà ác này, vậy cũng chỉ có thể kéo theo đồng lõa thôi!

“Đại ca...” Ánh mắt ai oán của Cổ Nhiễm Mặc quét về phía Cổ Nhiễm Trần, đại ca không thể như vậy nha! Chúng ta là huynh đệ!

Cổ Nhiễm Trần rất “quan tâm” ngoái đầu lại nhìn: huynh đệ? Bây giờ mới xem ta là huynh đệ? Ngày hôm qua khi gặp Cổ Uyển Ngưng ở ven hồ, người nào khiến cho mình phải chịu oan uổng?

Cổ Nhiễm Mặc: ... Không phải huynh cũng đổ lỗi cho ta hả?

Cổ Nhiễm Trần, trực tiếp coi như không thấy.

Lúc này đã đến cửa phòng bao, cửa đang khép, bên trong mơ hồ có tiếng nói chuyện, chỉ có điều đối với đám người Cổ Nhược Phong mà nói cánh cửa này vốn không có tác dụng gì, nội lực thâm hậu như bọn họ, bên trong nói chuyện nghe rất rõ ràng!

“Ngưng nhi, muội đi theo ta có được không?” Hỏa Diễm chăm chú nhìn Cổ Uyển Ngưng, bây giờ nàng bị đuổi ra khỏi Cổ gia, hôm nay ở đây, chỉ sợ vì không thể trở về nhà mẹ đẻ ở thành Vô Hôa, chỉ có điều, một nữ nhân bị hòa ly, còn có ai muốn gặp mặt, hưởng chi, hẳn không biết được tình huống Cổ gia ở thành Vô Hôa như thế nào?! Gia đình như vậy, cho phép sự tồn tại của nàng như thế nào?!

“Cái gì?! Người định dẫn nương ta đi?!” Đúng lúc này, Cổ Nhược Phong “kẹt” đẩy cửa ra, mặt khiếp sợ!

Cổ Uyển Ngưng cũng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Hỏa Diễm, không dám tin, hẳn nói, muốn nàng đi cùng hẳn... Vậy có phải là hẳn vẫn còn có phần tình nghĩa như trước đối với nàng? Nghĩ đến đây, trên mặt đỏ ửng lên, nhưng đảo mắt lại thấy đám người Cổ Nhược Phong đang nhìn hai người bọn họ, còn Cổ Nhiễm Mặc định xuống lầu lại đang tỏ vẻ hời hợt cùng ảo não đứng sau cùng, chuyện này... chẳng lẽ Mặc nhi gọi bọn họ đi lên? (Tứ Nguyệt: Ngưng tỷ, con mắt nào của tỷ thấy tên Cổ Nhiễm Mặc kia có vẻ hời hợt rồi hả?)

Cho dù Cổ Nhiễm Mặc cúi thấp đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt bắn phá mãnh liệt của Cổ Uyển Ngưng... Trong lòng than thở, sao hẳn lại gặp phải một muội muội ác ma như vậy? Còn nữa, đại ca hẳn trở nên tà ác trắng trợn như vậy từ khi nào?! Im lặng ngẩng đầu... Khụ khụ, được rồi, bây giờ hẳn không muốn ngẩng đầu, ngẩng đầu liền đối diện với tầm mắt của Cổ Uyển Ngưng... Cúi đầu nhìn xuống, trong lòng âm thầm thề, hẳn nhất định phải báo thù này! Hẳn muốn lòng dạ càng trở nên hiểm độc hơn so với bọn họ! Nhưng nghĩ đến nhất định Cổ Uyển Ngưng Die nd da n l e q u u y d o n sẽ nhớ kỹ chuyện này, từ nay nương sẽ càng thêm kinh khủng, không chừng về sau cùng “kế phụ” kia kết hợp đào hố hẳn! Hẳn tề đại da đầu! Thế giới này quá nguy hiểm!

“Không biết có nên kiếm một chỗ nói chuyện?” Cổ Nhược Phong rất nghiêm túc tiến lên, giọng nói càng thêm tràn đầy phòng bị, người nọ định có ý đồ bất lương với nương sao? Dù thế nào thì Cổ Uyển Ngưng cũng là thân sinh ra thân thể của nàng, đương nhiên là nàng muốn đảm bảo an toàn cho nàng ta rồi!

Hỏa Diễm chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong, thầm nghĩ, Cổ Nhược Phong là nữ nhi, nếu có thể đã thông cửa ải của nàng ấy, vậy hẳn có thể gần Ngưng nhi thêm từng bước!

Gật gật đầu: “Được.” Tiếp theo, Hỏa Diễm quay đầu ôn hòa nói với Cổ Uyển Ngưng: “Ngưng nhi nàng trước cứ chờ một lát.” Giọng điệu này, về mặt này, dù thế nào cũng thấy là một phu quân săn sóc!

Đầu chân mày Cổ Nhiễm Mặc nháy lên, coi tình cảm giữa hai người, hẳn cảm thấy ngày chết của hẳn không còn xa...

Theo chân hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi vào một phòng bao không người, Hỏa Diễm bắt đầu nghiêm túc đánh giá Huyết vương phi mấy ngày gần đây ồn ào huyên náo vương triều Mộ Dung, lại là nữ nhi của Ngưng nhi Cổ Nhược Phong!

Nàng thật sự không giống với tin tức mà thủ hạ mình hồi báo, không, là ưu tú hơn chút! Nhan sắc khuynh thành, trên người toát ra hơi thở bức người, cùng với nội lực thâm sâu hẳn không thể dò xét! Mà vị nam tử mang mặt nạ màu bạc đứng bên cạnh nàng, sợ rằng chính là Huyết vương Phong Huyết Lân trong truyền thuyết rồi! Lấy tư thế của hẳn, rất xứng đôi với dung nhan của Cổ Nhược Phong, mà trên người hẳn có hơi thở tà mị như có như không, vừa có uy nghiêm không thể kháng cự, ngay cả bản thân mình là người đứng đầu một thành cũng còn xa mới sánh kịp!

Cổ Nhược Phong thân nhiên nhìn theo đánh giá của hẳn, nhếch miệng lên nở nụ cười tà mị: “Thành chủ thành Vô Hôa có nguyện ý làm một giao dịch không?”

Hỏa Diễm nhíu mày, nàng gọi mình không phải để nói chuyện về Ngưng nhi sao? “Giao dịch?”

“Đúng.” Trả lời không chút dài dòng dựa vào, giọng nói kiên định đoán rằng nhất định là hẳn sẽ đồng ý!

Vốn Hỏa Diễm không nhiều lòng hiếu kỳ trái lại để cho nàng quyến rũ, hẳn rất muốn xem nữ nhi của Ngưng nhi có bao nhiêu năng lực! Huống chi, chẳng lẽ nàng không biết trong buôn bán, nếu không có đầy đủ lợi ích, hẳn sẽ không hợp tác sao?

“Không biết giao dịch như thế nào?”

“Cổ, Uyển, Ngưng.” Gần từng chữ, nói rõ ràng dị thường.

Ngưng nhi? Sao nàng lại muốn dùng Ngưng nhi làm giao dịch?! Sao nàng có thể!

Nhìn Hỏa Diễm kích động đến mức muốn nhảy lên, trong lòng Cổ Nhược Phong cảm khái, chỉ sợ nam tử này quá yêu Cổ Uyển Ngưng rồi, nếu không, người bình thường nghe được câu này, đầu tiên phải nghĩ đến là giao dịch gì mà không phải giận dữ chứ? Huống chi, ở trong tình huống này, xét tình cảnh, nghe được giao dịch như thế, trước tiên nên suy tính coi có thể lợi dụng lần giao dịch này mà lấy được Cổ Uyển Ngưng không?

Như vậy nam tử này quả là hiếm thấy! Mặc dù tính tình liều chết, nhưng hết cách rồi, Cổ Nhược Phong nàng coi trọng người này! Cho nên, nàng định thương tình một chút, thu ít sinh lễ hơn.

“Người cũng biết, hiện giờ mẫu thân đã rời Cổ gia, trong người không có đồng nào, lại không có nơi để đi.”

Hòa Diễm nghe thế, lửa giận thoáng bình ổn lại, hẳn rất muốn xem Cổ Nhượng Phong này làm khoản giao dịch như thế nào!

“Hiện giờ cuộc sống của ta cùng phu quân cũng túng quẫn, mang theo mẫu thân lại khiến cho nàng chịu khổ, còn không bằng thay nàng tìm một người trong sạch để gả, cũng để cho nàng hưởng hạnh phúc.” Khi Cổ Nhượng Phong nói lời kia mặt không hồng, thở không gấp, còn rất có khuynh hướng “Ta toàn bộ là vì tốt cho mẫu thân”! (kim ngân tài bảo trong nhẫn ngọc đang kêu khóc: chúng ta không phải là tiền bạc sao?)

“Hả?” Vốn Hòa Diễm là người thông minh, trước bởi vì Cổ Nhượng Phong muốn dùng Cổ Uyển Ngưng làm giao dịch, nhất thời váng đầu, hiện giờ tỉnh tâm lại, xem ra Cổ Nhượng Phong cũng không phải hạng người háms lợi, nàng làm như thế, nhất định là có lý do của nàng! Bây giờ nàng nói như vậy, rốt cuộc mục đích cuối cùng là gì?

“Ta thấy tướng mạo Thành chủ đường đường, nhân phẩm cũng không sai, không bằng... ta bán mẫu thân cho người thì thế nào?”

Đáy mắt Hòa Diễm toát ra ánh lửa, thông minh như hẳn, sao có thể không nghe ra ý ở ngoài lời của Cổ Nhượng Phong?! Khóe miệng tràn ra chút chua xót: “Ngưng nhi nàng... không có ta ở trong tim” Hẳn lại bức hôn như thế, chỉ sợ nàng sẽ càng thêm thương tâm thôi...

Cổ Nhượng Phong nhú mày, không có hẳn ở trong tim? Sao nàng nhìn ra không giống? Chẳng lẽ đây chính là người ngoài sáng suốt người trong cuộc mờ hồ?

“Ta không biết giữa người và nương có hiểu lầm gì, nhưng mà ta thấy hình như không phải như vậy.”

Hiểu lầm? Hòa Diễm ngây người, giữa hẳn và Ngưng nhi... hiểu lầm? Chẳng lẽ ở giữa còn có chuyện gì mà mình không biết sao? Hay là... có người động tay động chân? Trong lòng Ngưng nhi có hẳn hay sao? Người Ngưng nhi thích... là hẳn, không phải Cổ Hạo Nhiên? Như vậy, hẳn mở lời cưới nàng, nàng không phản đối chứ?!

Cổ Nhượng Phong thấy Hòa Diễm đã nghe được lời của nàng, tiện đà nói: “Yêu cầu của ta cũng không cao, không cần người tam môi lục sinh *, chỉ cần trong ngày đại hôn người có kiện lớn tám người khiêng, mang theo tám tám sáu mươi tư món sinh lễ là được!” Lời này nói thật nhẹ nhàng! Tám tám sáu mươi tư món sinh lễ, nhà bình thường tối đa cũng chỉ có hai món sinh lễ, nhà giàu cũng không quá hai tám mươi sáu lễ! Nàng tính toán mua nửa thành nhỏ sao?!

(*) tam môi lục sinh: còn gọi là “tam thư lục lễ” là những nghi thức bắt buộc phải có trong tục cưới gả truyền thống Trung Quốc.

Vậy mà, quả thật mắt Hòa Diễm cũng không chớp gât đầu: “Ta sẽ sai người đi chuẩn bị!” So với Ngưng nhi mà nói sáu mươi tư món sinh lễ có coi là gì! Huống chi, mặc dù Cổ Nhượng Phong không đưa ra, hôm đại hôn hẳn sẽ làm như vậy! Chỉ có điều, vốn không biết đợi đến khi nào mới có được ngày này, không ngờ Cổ Nhượng Phong cấp cho hẳn một cơ hội!

Nhìn Hòa Diễm đi ra cửa, Phong Huyết Lân cung chiều vuốt nhẹ lỗ mũi xinh xắn của Cổ Nhượng Phong: “Phong nhi thật nghịch ngợm, sáu mươi tư món sinh lễ, chỉ sợ muốn móc rỗng phủ thành chủ kia!”

Cổ Nhượng Phong cực kỳ vô tội nháy mắt: “Phải biết rằng ta đây mang cái danh ‘bất hiếu’ trên lưng, phải cho chút bạc vụn an ủi chứ?”

Nụ cười của Phong Huyết Lân càng thêm rạng rỡ: “Vậy lúc nàng gả cho ta ngay cả một lượng bạc sinh lễ cũng chưa thu.” Như thế xem ra hẳn vẫn có thể coi là may mắn, nếu như Phong nhi biết rõ cảnh giới hư hồng này, chỉ sợ cho dù tám tám sáu mươi tư món sinh lễ cũng không lấy được nàng! Ngược lại hẳn muốn cảm tạ Mộ Dung Tô đã kịp thời hạ đạo thánh chỉ! Càng may mắn hơn trước đại hôn một ngày mình liếc nàng một cái trên đường chính. Hiện giờ hồi tưởng lại, khoảng cách trăm bước ngày đó, đập gió mà đi, cuộc đời này có mấy ai có thể gặp được nửa kia như vậy?!

Cổ Nhượng Phong tức giận tròn mắt nhìn Phong Huyết Lân: “Người đó là cổ phiếu tiềm năng, ta gọi là đầu tư, về sau muốn hồi báo lợi tức hiểu chưa?!”

Mặc dù Phong Huyết Lân không hiểu dieendandeequayddonn nàng nói “Cổ phiếu tiềm năng”, “đầu tư” là cái gì, thế nhưng “Hồi báo” hẳn ngược lại nghe rõ, liền tưởng tất mọi chuyện, cũng đại khái hiểu được nàng nói cái gì. Nhích tới gần một chút, hỏi “Phong nhi muốn hồi báo cái gì?” Cho dù là cái gì, hẳn cũng có thể mang hết toàn lực thay nàng nhận lấy! Cho dù nàng muốn trời, hẳn cũng có thể vì nàng mà lật đổ!

“Bản thân nuôi dưỡng tốt, sống phóng túng, chẳng tùy thời biến ra bạc cung cấp.” Cổ Nhượng Phong buông tay ra, mặt lộ vẻ “Ta thật sự rất dễ nuôi”.

“Ha ha!” Phong Huyết Lân cười khê ra tiếng, nàng đúng là dễ nuôi, nếu đối với người bình thường, yêu cầu này sợ rằng không làm được, dù sao, “sống phóng túng” theo lời nàng cần đến bạc, chỉ sợ cả quốc khố cũng còn xa mới đủ! Chỉ là, với hẳn mà nói, đây vốn không phải là vấn đề! Cho nên, điều này có phải có ý nghĩa, nàng chỉ có thể ở cùng một chỗ với hẳn rồi hả?

“Là nuôi dưỡng tốt, vậy hiện nay chúng ta có phải nên trở về nhìn nương một chút rồi không?” Dù sao cứ mang nàng ra bán như vậy, cũng nên trở về “an ủi thân cận” thật tốt một chút, hẳn xem như thấy rõ, mỗi một người trong ba huynh muội Cổ gia này đều là đèn cạn dầu *, Cổ Uyển Ngưng là mẫu thân của bọn họ, sau này biết rõ, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy!

(*) đèn cạn dầu: chỉ người dễ bắt nạt

“Sợ rằng trước khi đi còn phải xử lý xong một con chuột trên xà nhà.” Cổ Nhượng Phong bắt đắc dĩ lắc đầu, mắt nhìn lên xà nhà bí ẩn trong gian phòng

“Không ngờ cuối cùng bị người phát hiện.” Từ trên cao nhẹ nhàng hiện ra một người đáng đáp không tầm thường, cả người tỏa ra khí chất phong lưu mà không hạ lưu, người này...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Khách không mời mà đến

Editor: Puck – Diễn đàn Lê Quý Đôn

“Không ngờ Huyết Vương và Huyết Vương phi mà cả Kinh thành xôn xao loan truyền biến mất cả đêm lại ở đây!” Tròng mắt hẹp dài của nam tử mặc áo trắng lưu chuyển, nói không hết phong lưu, ít hơn một phần khí phách so với Mộ Dung Niệm Hàn, nhưng ngang ngạnh lại nhiều hơn một phần, tên hắc chính là Ngọc Lưu Phong!

Cổ Nhược Phong neho mắt lại, không ngờ năng lực ẩn nấp của người này lại tốt như vậy, ngay cả nội lực cũng không thua Hỏa Diễm, nếu không, lấy năng lực của Hỏa Diễm, nhất định có thể phát hiện ra sự tồn tại của hắn!

Không trách được quan phủ truy nã hắn bao nhiêu lâu, nhưng ngay cả một vạt áo của hắn cũng không đụng được, vừa rồi nhìn bản lĩnh tung người nhảy xuống từ trên xà nhà, chỉ sợ ngay cả hắn bay qua trước mặt lqđ đám quan binh kia, chưa chắc bọn họ đã nhận thấy, nhiều nhất chỉ cho là một làn gió thổi qua mà thôi!

Phong Huyết Lân nhìn ánh mắt của Ngọc Lưu Phong rất có hứng thú tìm tòi nghiên cứu Cổ Nhược Phong, thần sắc con mắt màu máu tối sầm, lại tiến lên một bước ôm Cổ Nhược Phong như muốn tuyên thệ, nữ nhân của hắn, người khác có thể mơ tưởng hay sao?!

Nhưng mà, suy nghĩ lúc này của Cổ Nhược Phong chính là, nhóm người mình rời khỏi kinh thành Mộ Dung mới trong thời gian ngắn gần nửa ngày, Ngọc Lưu Phong ở đây lại có thể biết được tin tức bên ngoài cách xa ngàn dặm, có thể thấy được năng lực của hắn không chỉ là “Hái hoa” mà thôi! Rốt cuộc diện mạo giấu dưới vẻ mặt phong lưu của hắn là gì, chỉ sợ không ai đoán được, nhưng, hắn nhất định tuyệt đối không đơn giản! Người như vậy, năng lực nên chọc ít thì tốt!

Nghĩ tới đây, nắm tay phải Phong Huyết Lân, mười ngón tay đan xen, xoay người rời đi, một câu cũng không lưu lại, giống như trong phòng không hề xuất hiện một người khác!

Hứng thú trong mắt Ngọc Lưu Phong càng sâu, tay trái ôm ngực, chấp cánh tay phải đặt lên đầu, ngón cái cùng ngón trỏ nhẹ nhàng vuốt cằm, tự nhủ: “Chẳng lẽ sức quyến rũ của bản công tử giảm xuống?”

Bên kia, Cổ Nhược Phong cùng Phong Huyết Lân đi vào phòng bao, món ăn đã đưa lên đủ, đám người Cổ Uyển Ngưng đang ngồi trên bàn chờ bọn họ. Mà không thấy bóng dáng Hỏa Diễm.

Cổ Nhược Phong nhìn ánh mắt Cổ Uyển Ngưng, dường như đang chuyển động nhỏ bé đến mức không thể nhận ra, quan sát bốn phía, có mong đợi, lại có cô đơn, sợ rằng đang đợi Hỏa Diễm...

“Nương.” Cổ Nhược Phong hô một tiếng, lúc này tất cả mọi người đã bắt đầu dùng bữa rồi, nhưng tay cầm đũa của Cổ Uyển Ngưng lại đặt ở đó, không hề cử động, ánh mắt ngẩn ra, không biết đang suy nghĩ gì.

Một tiếng kêu này cũng lôi kéo sự chú ý của mọi người đến trên người Cổ Uyển Ngưng, nhìn dáng vẻ mặt hờn mát vía của nàng, mọi người ở đây đều biết là xảy ra chuyện gì, rất ấn ý dùng ánh mắt mập mờ nhìn dieendaanleequydomm Cổ Uyển Ngưng chăm chăm. Chuyen cười. Không thừa dịp cơ hội lúc này “ché nhạo” Cổ Uyển Ngưng thật tốt một chút, chờ sau này người ta có chỗ dựa vững chắc rồi, kiêu ngạo, làm gì còn cơ hội tốt như vậy?!

Cổ Uyển Ngưng nhìn ánh mắt “ta hiểu” ý vị thâm sâu khó lường của bốn người, vừa then vừa cái, còn có chút nói không nên lời, nàng là trưởng bối, lại “Tư xuân” trước mặt nhi tử của mình, điều này khiến cho nàng về sau đối mặt với chúng như thế nào! Hơn nữa, trên đời này có kiểu nhi tử như thế này sao? Ánh mắt gì kia? Gào khóc, gào khóc, nàng muốn điên rồi!

Cổ Nhược Phong nhìn âm tình bất động trên mặt Cổ Uyển Ngưng, bởi vì vẻ mặt có dấu hiệu bạo phát, trên mặt nghiêm trang, hé miệng không nói, có quý mới biết trong lòng nàng gần như kim nén đến nội thương! Không, là bốn người hợp thành một! Thì ra nhìn mẫu thân cuồng như thế giống như xem chuyện cười! Sau này xem ra phải bí mật trao đổi thêm tình cảm, đưa ra sáng kiến gì đó!

Dùng xong cơm trưa, một đội nhân mã tiếp tục lên đường chạy tới thành Vô Họa, Cổ Uyển Ngưng đã đoán được mục đích của chuyến đi này, đứng bên cạnh xe ngựa không chịu tiến lên một bước.

“Nương, sao vậy?” Về mặt vô tội của Cổ Nhược Phong nhìn Cổ Uyển Ngưng, nhưng trong lòng lại nhớ tới Hỏa Diễm nhất định đã đi tra lại chuyện năm đó rồi, ai cũng nhìn ra tình cảm giữa mẫu thân và Hỏa Diễm, sợ rằng chuyện gả cho Cổ Hạo Nhiên năm đó cũng không đơn giản! Nếu Cổ Uyển Ngưng đã định Hỏa Diễm, Hỏa Diễm kia cũng có thể coi là nửa phụ thân của nàng, nàng giúp hắn một chút chắc không sai chứ? (Tứ Nguyệt: Người vô sỉ, muốn sáu mươi tư món sinh lễ cử việc nói thẳng, lại còn tìm một lý do đường hoàng cho chính mình như vậy! Nha đầu nguoi có chút xấu hổ không?!)

“Đây là định đi đâu?” Cổ Uyển Ngưng lẳng lơ chăm chú nhìn Cổ Nhượng Phong, trong nội tâm vừa đang mong chờ đáp án kia, lại càng sợ đối mặt, ở đó, có quá nhiều hồi ức, những hồi ức về Trần Phong không thể chạm vào, bây giờ sau khi đụng phải Hỏa Diễm lại càng không thể vấn hồi, nàng không biết sau khi nàng đến nơi đó, còn có thể miễn cưỡng khống chế tâm tình bình tĩnh không, suy nghĩ bây giờ, đã rối loạn.

“Thành Vô Hòa.” Cổ Nhượng Phong trả lời rất nghiêm túc, đám đông mãnh liệt, người đến người đi, Cổ Uyển Ngưng không nhìn thấy người khác nữa, cũng không nghe được âm thanh gì khác, những thứ này đều đã từ từ cách xa nàng mà đi, thế giới này chỉ còn lại một mình nàng... Đường như nàng thấy, ý xuân dạt dào tháng ba, mùa hoa đào bay tán loạn, nam nhân mặc áo trắng kia, ánh mắt lần đầu tiên nhìn thấy nàng, trong nháy mắt nơi đáy mắt lóe lên kinh ngạc, trong nháy mắt lại sững sờ, khóe miệng đã nhếch lên, dường như thời gian đã ngừng lại...

Hắn chậm rãi đi về phía nàng, đứng lại trước mặt nàng.

Chỉ có điều nàng chỉ đến eo hắn, ngửa cái đầu nhỏ nhỏ lên, nhìn dưới ánh mặt trời, khuôn mặt nhu hòa như được trải lên một tầng ánh mặt trời, lông mi thật dài, từng cái từng cái...

“Mẫu thân.” Cổ Nhượng Phong cắt đứt hồi ức của Cổ Uyển Ngưng, nhìn ánh mắt nàng từ từ trấn tĩnh, “Người thật sự muốn bỏ qua sao?”

“Người thật sự muốn bỏ qua sao?”

“Người thật sự muốn bỏ qua sao?”

Một lần lại một lần đã kích lòng Cổ Uyển Ngưng, nàng hiểu, Cổ Nhượng Phong nói điều gì, người nam tử đã chôn sâu nơi đáy lòng lẳng lơ suốt ba mươi năm, nàng thật sự muốn bỏ qua sao? Hiện tại nàng đã không còn bất cứ quan hệ gì với Cổ Hạo Nhiên, nhưng mà, một khoảng trống hai mươi mấy năm kia, đã từng là quá khứ không chịu nổi, nên che giấu bù đắp như thế nào?

Hắn đã thành thân, một nữ nhân dịu dàng không thua nàng chút nào, hắn còn có hài tử, hiện giờ có lẽ đã lấy vợ sinh con...

Bọn họ... thật sự vẫn còn có thể sao?

Ánh mắt từ từ ảm đạm xuống, nàng không biết nên đối mặt như thế nào, khoảng cách xa cách như vậy.

Có lẽ, cứ như vậy, không quấy rầy, là kết cục tốt nhất của bọn họ...

Cổ Nhượng Phong nhìn thân sắc không ngừng biến chuyển nơi đáy mắt của Cổ Uyển Ngưng, rốt cuộc mất hết kiên nhẫn, phát tay trực tiếp điểm huyết mạch của Cổ Uyển Ngưng!

Coi như là nàng đã rõ, chờ Cổ Uyển Ngưng đứng cầm đưa hai chân ra bước tới trước, trinh nữ đã thành đàn bà rồi!

Nàng mặc kệ cho tới cùng đã xảy ra chuyện gì rồi, rốt cuộc giữa Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm có hiểu lầm như thế nào, tóm lại, hai người này, hoàn toàn độc thân không hề có bất kỳ tình cảm ràng buộc nào phía sau, ai cũng đừng nghĩ ngăn trở Cổ Uyển Ngưng gả cho Hỏa Diễm!

Về phần đã từng hiểu lầm kia, rốt cuộc là trùng hợp, hay là có người cố ý làm... Nàng nghĩ Hỏa Diễm nhất định sẽ xử lý thật tốt! Nếu không, Hỏa Diễm không có tư cách đứng bên cạnh Cổ Uyển Ngưng! Không thể bảo vệ nữ nhân mà mình yêu, chỉ có yêu thì không đủ!

Dĩ nhiên, với tính cách của nàng, sau khi Cổ Uyển Ngưng và Hỏa Diễm xử lý xong những người đó, không ngại tốn chút tiền bạc để thuê người gian xảo luận “ý nghĩa nhân sinh” với những người đó! Mặc dù đã chết, nàng cũng có thể đào ba thước đất! Chọc người nàng muốn bảo vệ, sẽ phải chuẩn bị trả giá thật lớn cho những việc làm trước đó!

Cổ Nhiễm Trần cùng Cổ Nhiễm Mặc nhìn đáy mắt âm u bất định của Cổ Nhượng Phong, mơ hồ để lộ ra hung ác cực độ, trong lòng đoán chừng sợ rằng nàng lại muốn xử lý người... Tiếp theo nhớ đến nhóm người đi cùng Ôn Vận Lan, đã từng có lỗi với thân mẫu Phong Huyết Lân, bây giờ đã sớm bị hành hạ thành phế nhân rồi!

Toàn thân tỏa ra một trận rừng rậm, Cổ Nhượng Phong, quá độc ác! Chỉ có điều, bọn họ ủng hộ! Đòi lại là bọn họ, nhất định sẽ không bỏ qua những người gây thương tổn cho thân nhân của bọn họ! Chỉ có điều, thủ đoạn trừng phạt của Phong nhi hơi tàn nhẫn chút!

Cổ Nhượng Phong ôm lấy Cổ Uyển Ngưng lên xe ngựa, Phong Huyết Lân theo sát mà lên, ngay sau đó Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng lên xe, một đội nhân mã tiếp tục đi về phía trước.

Ra khỏi thành Nhân, đi thêm lộ trình gần mười dặm, màn đêm từ từ phủ xuống.

Lý Vũ dẫn người tìm một chỗ đất lẳng lơ bằng phẳng nghỉ ngơi, chung quanh là rừng cây, được gió thổi qua, ngược lại là một chỗ đất tốt để hạ trại.

Xuống ngựa hạ trại, động tác của mấy chục người nhanh chóng, đóng lửa bùng lên rất nhanh, người đi săn mỗi cũng đã trở về.

Không lâu lắm, mùi thơm nồng đậm truyền đến, tài nấu nướng này không hề kém ngự trù hoàng cung chút nào! Một nhóm người này, có thể nói là mỗi người đều mang tuyệt kỹ, trong đó có hai người có tài nấu nướng càng vượt trội!

Khi Cổ Uyển Ngưng tỉnh lại liền thấy trong tay Cổ Nhượng Phong cầm một miếng thịt nướng đã được cắt gọn, vén rèm xe lên chui vào xe ngựa.

Mê man một hồi, ngay sau đó nghĩ đến tình cảnh buổi trưa, chợt ngồi dậy: “Đây là đâu?!”

“Ngoại ô thành Nhân.” Nét mặt Cổ Nhực Phong lạnh nhạt, khiến cho Cổ Uyển Ngưng có chút không giải thích được, Phong nhi làm sao vậy?

“Phong nhi, con...” Thận trọng nhìn về phía Cổ Nhực Phong, dường như tâm tình của nữ nhi không được tốt, chẳng lẽ gặp phải khó khăn gì rồi hả? Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi lo lắng, lại ném chuyện tình vẫn canh cánh nhớ đến trong lòng ra sau óc.

“Gặp phải chuyện gì khó khăn rồi sao?” Trong mắt Cổ Uyển Ngưng tràn đầy lo lắng, từ sau lần tình lại, dường như lạ bất kỳ chuyện gì cũng không thể làm khó được Phong nhi, trên mặt chưa hề kém như hôm nay.

“Không có, nương ăn một chút trước đi.” Cổ Nhực Phong nói sơ qua, đưa cái mâm tới trước mặt Cổ Uyển Ngưng, nhưng ngay cả lạnh lùng cũng không cách nào che giấu vẻ mặt ưu sầu lo âu! Rõ ràng đụng phải chuyện tương đối khó giải quyết!

Cuối cùng Cổ Uyển Ngưng không đành lòng nhìn đáng về Cổ Nhực Phong như vậy, từ nhỏ nữ nhi của nàng đã chịu nhiều khổ, hiện giờ không dễ dàng được tốt đẹp, mà lại gặp phải chuyện phiền lòng như vậy, nàng làm mẫu thân dĩ nhiên muốn xem xem có thể giúp được cái gì không, mặc dù tình cảnh hiện giờ của nàng cũng không tốt: “Phong nhi, nói cho nương biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cổ Uyển Ngưng cầm lấy cái mâm trong tay Cổ Nhực Phong, đặt trên bàn nhỏ, kéo Cổ Nhực Phong lên giường ngồi bên cạnh nàng.

“Không có...” Cổ Nhực Phong vừa định nói không có việc gì liền bị Cổ Uyển Ngưng cắt đứt: “Có hay không chẳng lẽ nương còn nhìn không ra? Nói đi, xem nương có thể giúp con ra một chút chủ ý không?”

“Haizz...” Cổ Nhực Phong thở dài một hơi, cau mày, nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, “Thật không dám giấu diếm, khuya ngày hôm trước chúng ta đi quá vội vàng, mãi đến hôm nay khi đến khách điểm dừng bữa mới phát hiện, trên người không mang nhiều ngân lượng, bạc hiện giờ, sợ rằng không đủ cho chúng ta kiên trì trong hai bữa ăn rồi!”

Dứt lời, cúi thấp đầu, làm như nghĩ đến phải xử lý chuyện này như thế nào.

Cổ Uyển Ngưng nghe xong cũng ngậy ngẩn cả người, không có bạc? Đây đúng là một chuyện phiền phức rồi, mấy chục người như vậy, mặc dù ăn uống cũng phải bạc, không có bạc, liền nửa bước khó đi!

Nhưng mà, nàng là một nữ tử, không có bất kỳ kinh nghiệm gì với buôn bán, ba mươi sáu năm qua vẫn dùng bạc do quý phủ cấp, vốn không cần nàng lo lắng những chuyện này, cũng không biết bạc này tới như thế nào!

Lúc này Cổ Nhực Phong cúi thấp đầu, trong ánh sáng mờ nhạt của viên dạ minh châu miệng nhếch lên nhẹ đến mức không thể nhìn thấy, trong lòng âm thầm may mắn hôm qua lúc ở sơn cốc Cổ Uyển Ngưng đi nd da nl e q uu ydo n không vào chỗ nhà nhỏ nàng và Phong Huyết Lân ở, cũng không thấy giường bạch ngọc. Mà nay Cổ Uyển Ngưng đang vì chuyện bạc mà lo âu, càng không suy nghĩ xem bữa tối trong sơn cốc ngày hôm qua làm như thế nào, nôi chén muối chậu từ đâu tới.

Cổ Uyển Ngưng hao hết suy nghĩ, nghĩ tất cả các biện pháp, cuối cùng cảm thấy, dường như họ chỉ có thể trở lại thành Vô Hố, dù sao trong thành Vô Hố còn có nhà nương, coi như không chào đón nàng, vẫn sẽ cho nàng ăn cơm no, trong khoảng thời gian đó, Trần nhi cùng Mặc nhi chắc chắn thành người, đến lúc đó cũng không cần ăn nhờ ở đậu. Đại trưởng phu có thể co có thể đuổi, Cổ Uyển Ngưng nàng cũng có thể làm được vậy!

“Chúng ta đi thành Vô Hố.” Rốt cuộc, Cổ Uyển Ngưng giống như hạ quyết tâm nói ra những lời này, sau đó nhắm mắt lại, nghĩ tới thời gian đến nhà nương lục đục với nhau, đầu dường như hơi đau, cho nên, nàng không nhìn thấy Cổ Nhực Phong đang cười thành công.

“Vậy mẫu thân nghỉ ngơi cho tốt, con đi xuống xem một chút.”

“Ừ, con đi đi.” Cổ Uyển Ngưng phát phát tay, nàng hơi mệt.

Bên cạnh xe ngựa, ba người Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhiễm Trần Cổ Nhiễm Mặc đang đứng, bọn họ nghe rất rõ ràng đối thoại trong xe ngựa vừa lạ rồi! Bà vai hơi run rẩy, thâm thâm trong lòng, Phong nhi này quả thực giết người không đền mạng, ngay cả mẫu thân cũng dám trêu đùa! Thật sự không biết sau này mẫu thân biết sự thật sẽ làm ra vẻ mặt cùng phản ứng gì?!

“Thế nào, đều không có việc gì có thể làm rồi hả?” Cổ Nhực Phong nhú mày, diễn trò cũng không phải để xem như vậy, nếu không phải vì để có thể đảm bảo trăm phần trăm thành công, mình sẽ không đích thân ra trận! Tính tình Cổ Nhiễm Trần cùng Cổ Nhiễm Mặc, Cổ Uyển Ngưng đã rõ nhất thanh nhị sở, lấy bản tính của hai người bọn hắn, dù chết đói cũng không nói vấn đề bạc với Cổ Uyển Ngưng, còn Phong Huyết Lân, phương diện này càng không tốt để nói chuyện với Cổ Uyển Ngưng!

Nghĩ đến về sau khi Cổ Uyển Ngưng biết sự thật, sợ rằng coi như mình là nữ nhi của nàng, cũng sẽ không bỏ qua rồi? Dù sao nhóm người mình lừa gạt nàng như vậy!

Hơi nhưc đầu, thôi, ngược lại thì cùng lắm cuốn gói đi, Phong Huyết Lân đi núi Thiên Thánh sớm một chút cũng tốt. Về phần Cổ Uyển Ngưng có thể chuyển lừa gạt lên người Cổ Nhiễm Trần hay Cổ Nhiễm Mặc không, đó không phải là chuyện nàng phải suy tính!

Cổ Nhiễm Trần cùng Cổ Nhiễm Mặc đang há hê đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh đi, giống như sau lưng có người tính toán bọn họ! Rốt cuộc là ai?!

“Chủ tử.” Si đột nhiên xuất hiện.

Cổ Nhực Phong kinh ngạc nhủ mầy, đám người Sĩ Mị Vồng Lượng du đãng ở bốn phía, thuận tiện giám thị tình huống chung quanh, không có chuyện gì quan trọng tuyệt đối sẽ không xuất hiện, theo như lqđ nàng đoán, mấy ngày nay chắc không có ai tìm đến đoàn người bọn họ! Mà nơi rừng núi bọn họ nghỉ ngơi, nàng đã sớm phái “Người” đi dò xét, không có sơn tặc linh tinh.

Bây giờ Sĩ xuất hiện ở đây, vậy có ý nghĩa gì?

“Đường lớn bên kia có hai trăm người áo đen, tất cả võ nghệ không tầm thường!” Tuy trong mắt Sĩ không có sợ hãi, nhưng nặng nề khác thường! Dù sao, mười mấy thị vệ nha hoàn phủ Huyết Vương ưu tú hơn nhiều so với thị vệ bình thường, lấy một địch mười, nhưng võ nghệ mấy người áo đen kia cao hơn bọn họ nhiều!

Sĩ hiện hình xuất hiện, những lời này, Cổ Nhiễm Trần cùng Cổ Nhiễm Mặc cũng có thể nghe thấy, trong mắt hiện lên lo âu cùng nghiêm trọng, bọn họ biết võ nghệ của Sĩ, biết Sĩ là người thận trọng, những người đang tới kia nhất định không đơn giản!

Cổ Nhực Phong lại không lo lắng, chỉ có điều, nàng nghi ngờ rốt cuộc những người đó do ai phái tới? Nếu Sĩ báo lại, nhất định là người đi theo hướng của bọn họ đến!

Nàng tự hỏi chuyện này làm cẩn thận, người của Mộ Dung Tô không thể đến nhanh như vậy, còn Cổ Hạo Nhiên thì không thể nào! Khi nàng đến thế giới này mặc dù phách lối, nhưng cũng không kết thù hận lớn như vậy với người nào, nếu thật sự có, cũng chỉ có Hoa Huyền Trúc. Chỉ có điều bằng vào phế vật như Hoa Huyền Trúc, Bách Hoa sơn trang còn không có năng lực có thể lần theo dấu vết tung tích của bọn họ!

“Đại ca nhị ca, hai huynh bảo vệ mẫu thân.” Lỗ tai nhẹ nhàng nhúc nhích, những người đó sắp đến.

“Nhưng mà, còn Phong nhi thì sao?!” Cổ Nhiễm Mặc vội vã hỏi, coi như công phu của Phong nhi lợi hại, nhưng cũng không nên một mình đi mạo hiểm!

“Muội? Không phải còn có huynh ấy sao?” Cổ Nhực Phong cười khê nhìn Phong Huyết Lâm, vậy mà, cùng Phong Huyết Lâm đan xen tay chặt lại một chút. Hiện giờ công lực bị phong tỏa ngoài mười bước còn chưa có giải trừ, tối nay, nàng sẽ không cách hấn nửa bước!

Trước đó Cổ Nhiễm Trần cùng dieendaanleequuydonn Cổ Nhiễm Mặc đã từng thấy Phong Huyết Lâm ôm Cổ Nhực Phong lên xe ngựa, (PS: chính là hình dung động tác khoe khoang, lại nói, thật ra Tứ Nguyệt muốn dùng hai chữ táo bạo (>___<)) phản công lực kia, tuyệt đối không thấp hơn bọn hắn, liền yên lòng gật đầu. Bọn họ sẽ bảo vệ tốt cho nương!

Rất nhanh, những người áo đen đó đã đến, rất ấn ý bao vây đám người Cổ Nhực Phong vào giữa, ánh mắt ác độc khát máu, vẻ mặt khinh thường, những động tác hiện ra đó không khỏi thể hiện bọn họ là người trong giang hồ!

Thị vệ nha hoàn phủ Huyết Vương đã xếp xe ngựa thành một vòng, bảo vệ chủ tử trong vòng vây, gương mặt nặng nề nhưng không khiếp đảm!

Mà lũ quỷ chỉ có Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lâm nhìn thấy thì đang lay động trong không trung, tùy thời chuẩn bị chờ Cổ Nhực Phong ra lệnh tiến công những vị khách không mời mà đến!

Cổ Nhực Phong hơi híp mắt, nhìn qua đồng lửa đang cháy hừng hực, quan sát nhóm người áo đen, hô hấp kéo dài chứng tỏ công lực bọn chúng thâm hậu, hành động nhất trí có tổ chức! Những người này, không phải thể lực bình thường có thể có!

“Các vị đây là có ý gì?” Giọng nói réo rắt của Cổ Nhực Phong trong ban đêm yên tĩnh ở nơi đây có vẻ càng rõ ràng!

“Giao Cổ Uyển Ngưng ra, tha cho các ngươi một mạng!” Ánh mắt của một người giống như là thủ lĩnh áo đen nhìn Cổ Nhực Phong lqđ chăm chú, cũng thỉnh thoảng lướt qua nàng nhìn chỗ xe ngựa, cái miệng dưới khăn đen nhếch lên, mặc dù các ngươi giao ra đây, cũng chỉ có chết!

“Thật xin lỗi, mạng của ta, chưa bao giờ cần người khác tha cho!” Cổ Nhực Phong cười giễu cợt, chuyện cười, chuyện hoang đường lừa gạt người này chỉ sợ là đưa trẻ ba tuổi bây giờ cũng sẽ không tin!

“Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí! Lên!” Ra lệnh một tiếng, hơn hai trăm người như sóng triều phóng tới xe ngựa!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Đế Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 62: Di chuyển bị lừa

Cổ Uyển Ngưng nghe thấy bên ngoài có tiếng động lạ, xuyên qua màn cửa xe nhìn tình cảnh bên ngoài, vừa định ra ngoài xe ngựa liền bị Cổ Nhiễm Trần ngăn lại: “Nương người đợi ở trong xe ngựa đi, như vậy ta và Mặc mới có thể dễ dàng bảo hộ người hơn.” Giọng nói lạnh nhạt lại lộ ra chút quan tâm.

Cổ Uyển Ngưng cũng biết nàng ở lại trong xe ngựa mới là an toàn nhất, nhưng bên ngoài nhiều người tới như vậy, làm sao nàng có thể yên tâm được?

“Nương, võ công của những người đó thường thôi, chúng ta không có việc gì. Người ở lại trong xe ngựa đừng để chúng ta phân tâm là được.” Vẫn là Cổ Nhiễm Mặc hiểu Cổ Uyển Ngưng hơn, lúc này cho dù nói cái gì cũng đều không hiệu quả bằng những lời này.

Quả nhiên, Cổ Uyển Ngưng an tĩnh lại, nếu võ công của những người đó không cao, bọn Mặc nhi không có việc gì, mình lại không hề có võ công phòng thân, ra ngoài bị bọn họ bắt được, ngược lại thật sẽ gây phiền hà cho bọn Mặc nhi, gật đầu: “Được, các người cũng phải cẩn thận một chút.” Sau đó lại xuyên qua khe hở hẹp nhìn tình cảnh bên ngoài.

Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần cùng thở phào nhẹ nhõm, tình huống bây giờ quả thật không mấy lạc quan, tuy võ công của những người này không bằng mình, nhưng người đông thế mạnh, cho dù là bọn người đó thay nhau đánh đều có thể làm tiêu hao hết nội lực của mình! Đến lúc đó không phải là dễ nặc cho người xấu xé sao!

Chẳng qua, cho dù thế nào, chưa đến phút cuối cùng, không ai biết được kết quả sẽ như thế nào! Nếu hôm nay còn sống, vậy ngày khác nhất định phải tìm ra chủ nhân sau màn của những người này, không chặt hãn làm trăm mảnh không được!

Tay trái Cổ Nhực Phong giữ chặt tay phải Phong Huyết Lân, mắt nàng nhìn về phía thủ lĩnh áo đen, tay phải đã vận đầy nội lực chỉ chờ phát động!

Chỉ trong nháy mắt, người ngựa hai phe đã bắt đầu giao thủ!

Do ở trên không còn có một đám quý hỗ trợ, thỉnh thoảng đánh lẽ xuống, nhóm người của Cổ Nhực Phong ngược lại không có ai bỏ mạng.

Nhưng, những tiểu quý đó, trừ Sĩ Mị Vồng Lưỡng ra, công phụ còn lại đều không tốt lắm, đây đã là cực hạn của bọn hãn rồi.

Lúc này tứ quý Sĩ Mị Vồng Lưỡng cũng bắt đầu gia nhập trận huyết chiến trên không, hơn hai trăm hắc y nhân dĩ nhiên đã giết đỏ cả mắt rồi! Những người này đều có võ nghệ cao hơn nhiều so với người mà Bách Hoa Sơn trang phái tới Huyết vương phủ ám sát, cho dù là Sĩ Mị Vồng Lưỡng để ứng phó với nhiều người như vậy cũng đều phải cố hết sức.

Tất cả những người đến gần Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân đều bị nội lực cường đại của Cổ Nhực Phong đánh bay, nàng, không cho phép có bất kỳ nguy hiểm nào đến gần Phong Huyết Lân! Tình cảnh hôm đó ở Huyết vương phủ vẫn rành rành trước mắt nàng! Máu tươi chảy ra từ khóe miệng Phong Huyết Lân nàng vĩnh viễn không quên! Nàng làm sao có thể để sự tình đó phát sinh lần nữa?

Nhìn gương mặt thị sát (thích giết chóc) của Cổ Nhực Phong, trong lòng Phong Huyết Lân có chút đau đớn, Phong nhi của hãn không nên như vậy, nàng nên được bảo hộ dưới cánh chim của hãn sống vô ưu vô lo!

Khê đến gần Cổ Nhực Phong, cười khê: “Phong nhi, có muốn thử di chuyển trong nháy mắt không?” Lân đó trên đường cái, nàng dẫn hãn đạp gió mà đi, giẫm lên xương bả vai của người trên phố, bây giờ, hãn dẫn nàng, di chuyển trong nháy mắt, giết hết những sát thủ áo đen này!

Cổ Nhực Phong hơi sững sờ, di chuyển trong nháy mắt? Nháy mắt? Cảm giác cũng khác với tốc độ nhanh đến mức tối đa, vậy dĩ nhiên là không thể dùng tốc độ để hình dung, khoảng cách nhanh không đo đếm được! Những thân vương đứng mảnh của Huyết tộc ở kiếp trước cũng không nhất định phải dùng kỹ năng này!

Phong Huyết Lân hài lòng nhếch miệng, không ngờ cũng có lúc Phong nhi của hãn lại kinh ngạc đến như vậy!

Vì thế, những người áo đen đang vây quanh hai người Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân trở mắt nhìn hai người sống đột nhiên biến mất, không có một chút dấu vết! Toàn bộ ngàn người, không dám chớp mắt, nhìn khắp bốn phía đều không thấy hai người đã biến mất kia!

Với công lực của bọn họ, tại đại lục Thiên Phượng đương nhiên cũng được coi là cao thủ, cho dù nội lực của hai người này cao hơn, cho dù khinh công tốt hơn, cũng không thể biến mất trước mặt bọn hãn mà bọn hãn lại hoàn toàn không phát hiện ra!

Liếc mắt nhìn nhau một cái, đều có thể thấy được kinh ngạc trong mắt đối phương, rung mình một cái, sau lưng xuất hiện một chút lạnh giá, chuyện này quá quý dị rồi! Chẳng qua, Những người này đều đã chịu qua huấn luyện chuyên môn, cho dù nhìn thấy những chuyện như vậy, cũng sẽ không hô to ra ngoài!

Dường như cố ý cho bọn hãn một chút thời gian để phản ứng, thấy trong mắt những người kia lộ ra vẻ sợ hãi, Phong Huyết Lân hài lòng nở nụ cười: “Thế nào, Phong nhi có vừa ý không?”

Lúc này hai người đang đứng yên ở giữa không trung cách mặt đất mười trượng, không hề có chỗ dựa! Nhưng mà, lấy công lực của hai người bọn hãn, nét mặt của tất cả mọi người phía dưới đều nhìn thấy rõ ràng!

Cổ Nhực Phong vẫn nghĩ đến năng lực kỳ lạ này của Phong Huyết Lân như cũ! Trước kia nàng nhìn thấy người của Huyết tộc có thể dừng lại ở giữa không trung một thời gian dài, nhưng đó là bởi vì bọn họ bay thật cao, lại thêm khả năng có thể tự do không chế giảm tốc độ, nhưng bọn hãn cũng không thể đứng yên ở trong không trung lâu như Phong Huyết Lân!

Nghe thấy câu hỏi của Phong Huyết Lân, ngẩng đầu, vừa lúc nhìn thấy nụ cười sùng nịnh của hãn, không tự giác liền cong môi lên cười: “Ừ, cực kỳ vừa ý.” Nàng đã thử qua di chuyển kinh người của hãn, 1 giây? Không! Không phải một giây? Cũng không phải! Càng ngắn! Ngắn đến nỗi nàng còn tưởng rằng mình vẫn đứng ở dưới mặt đất như cũ.

Phong Huyết Lân nhìn Cổ Nhực Phong bởi vì rời khỏi trận chiến mà dần mất đi vẻ thị huyết, trong lòng cũng bớt đau lòng hơn. Nhìn phía bước nhóm

hắc y nhân bắt đầu chuyển sang đánh về phía xe ngựa, đôi mắt đỏ chột ló lên chút tàn nhẫn, miệng cong lên tươi cười tà mị, đồng thời ngay lúc Cổ Nhược Phong còn chưa kịp phản ứng liền lần nữa biến mất trên không trung! Người trên xe ngựa là người Phong nhi muốn bảo hộ, cũng chính là người hắc tử muốn bảo hộ! Vậy hắc tử sẽ không cho phép người khác tùy ý gây thương tổn!

Yên tĩnh! Yên tĩnh đến kỳ lạ!

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc đã không biết phải hình dung tâm tình của mình như thế nào nữa rồi!

Bọn thị vệ nha hoàn của Huyết vương phủ lại càng chết lặng người nhìn cảnh tượng trước mặt này!

Trên không trung, ánh mắt sùng bái của tất cả những tiểu quý đánh lên và Si Mị Vồng Lượng đều hướng về một chỗ!

Cổ Nhược Phong yên lặng, quay đầu trừng mắt nhìn ánh mắt bình thường luôn tỏ vẻ cung chiêu của Phong Huyết Lân giờ đây lại có chút mơ hồ hơi dữ tợn, khiến nàng thật rất muốn chửi thề! Ông trời ơi! \$@, &! , &!

Cái này thật sự không thể trách nàng! Ngày thường nàng rất có chừng mực! Nhưng bởi vì chuyện trước mặt này quá... quá... quá TM quý dị đi!

Một hô hấp mà thôi? Chỉ một lần hít thở thôi? Chỉ chút thời gian như vậy, những sát thủ áo đen hung hãn tàn ác vốn lúc này sống nhăn răng bây giờ toàn bộ lại chết hết rồi! Không chỗ nào không có thi thể người! Chừng trăm cái đầu lăn lông lốc trên mặt đất, có chút vui sướng...

“A...khụ khụ.” Cổ Nhược Phong bắt đầu dĩ ho hai tiếng kêu những người đang trong khiếp sợ kia tỉnh lại, chuyện này... Phải giải thích thế nào đây? Nói với bọn họ, là Phong Huyết Lân làm? Ai tin? Tốc độ nhanh như vậy, nếu không phải tự mình thể nghiệm, cho dù thấy cũng không tin được! Lại nói, tốc độ nhanh thế kia có thể nhìn thấy sao?...

Giải thích với bọn họ trên đời này có quý, là quý làm? Thuận tiện lời Si Mị Vồng Lượng ra để cho bọn họ biến thân thành quý? Vậy không phải sẽ hù chết nhóm người này sao?

Cuối cùng, lúc tất cả mọi người nhìn về phía nàng, trước ánh mắt khao khát “cầu giải thích”, của mọi người, Cổ Nhược Phong kìm nén không được nói ra một câu: “Mọi người chỉnh lý lại chuẩn bị lên đường.” Kỳ thật, nàng muốn nói: “Mọi người dọn dẹp rồi ngủ đi”... Nhưng mà, chỗ này không phải là nơi thích hợp...

Một đám người lập tức hóa đá... Được rồi, tuy trực giác của bọn họ cho rằng việc này dĩ nhiên không khỏi liên quan đến Cổ Nhược Phong, nhưng chuyện này không hợp với lẽ thường, đã vượt qua khỏi phạm vi hiểu biết của bọn họ, nhưng Cổ Nhược Phong lại không chịu nói một câu, vậy cũng chỉ có thể chôn sâu vào đáy lòng thôi, khi nào lên men xong thì đào ra ăn với cơm...

Xe ngựa chạy suốt đêm, những thi thể liền nằm lại ở nơi đó, mà hồn ma của bọn hắc tử vẫn ở trong thân thể như cũ, chờ đến khi sứ giả câu hồn đến mới cho thể được phóng thích ra ngoài! Đến lúc đó hồn phách của bọn họ không cần theo dõi mà liền tiến hành trả thù, nhưng Cổ Nhược Phong không hề sợ, những con quỷ này không có bất kỳ năng lực gì, chỉ có thể dọa người một chút thôi, một tên thủ hạ nho nhỏ của Cổ Nhược Phong cũng có thể diệt bọn hắc tử!

Lúc xe ngựa đến thành Vô Hòa, cửa thành vừa vặn mở ra, trời tờ mờ sáng, tướng lĩnh thủ vệ cửa thành chỉ liếc mắt một cái liền mở to hai mắt nhìn, đó không phải xe ngựa mà thủ thành đã miêu tả sao? Còn đoàn người kia, cùng với lời nói của chủ thành không sai chút nào! Chợt quay đầu phân phó thủ hạ bên cạnh: “Người nhanh đi đến phủ Thành Chủ, nói người Thành Chủ chờ đã tới!”

Sau đó sửa sang lại quần áo, kiểm tra thấy mình hoàn toàn không có gì khác thường mới chạy tới, xe ngựa bởi vì vào cửa thành mà đi chậm lại, cung kính đi đến gần xe ngựa nói: “Thành Chủ đại nhân cho mời!”

Xe ngựa vẫn chưa dừng lại, chỉ nghe thấy một giọng nữ cực kỳ êm tai truyền ra: “Đẫn đường.”

Sau đó tướng sĩ kia liền dắt một con ngựa chạy tới phía trước, đi song song với thị vệ dẫn đầu.

Nhìn con ngựa to lớn dưới người thị vệ, diện ddannleeeequyyddooon ánh mắt lộ ra vẻ thèm muốn, xúc động nói: “Huynh đệ, ngựa của ngươi từ đâu tới? Ngựa tốt nha!”

Thị vệ nhìn hắc tử một cái, nửa ngày mới đáp lại: “Chủ tử cho.” Ngựa này coi như là chủ tử cho bọn hắc tử đi? Nói thật, lần đầu tiên hắc tử nhìn thấy con ngựa này đã thích rồi! Thị vệ nhà ngươi nói không sai, con ngựa chủ tử cho bọn hắc tử đích thực là ngựa thượng đẳng! Đừng nói ngày đi ngàn dặm, đi năm trăm dặm cũng không thành vấn đề!

Tướng lĩnh kia nghe xong, trong mắt càng thêm hâm mộ: “Chủ tử nhà ngươi thật là hào phóng! Con ngựa này tốn không ít tiền đâu!” Chắc mấy chục năm làm thị vệ, cũng không đủ bạc để mua con ngựa này đâu!

“Đó là!” Nghe tướng lĩnh nói vậy, ánh mắt thị vệ kia càng lộ ra vẻ kiêu ngạo, nhưng không cho người ta cảm thấy khoe khoang. Chủ tử hắc tử đối với hạ nhân vô cùng tốt, chi phí ăn mặc tốt hơn nhiều so với thị vệ người khác? Quan trọng nhất là chủ tử chưa từng coi thường bọn hắc tử, càng không coi bọn hắc tử là bia đỡ đạn!

Lúc này bên trong xe ngựa, Cổ Uyển Ngưng sau khi trải qua một trận kinh sợ đã ngủ thiếp đi, bốn người Cổ Nhược Phong có nội lực hộ thể, cũng không cảm thấy buồn ngủ, nghĩ đến tình cảnh lát nữa đến phủ Thành Chủ, tinh thần cực kỳ hưng phấn, không biết lúc thấy chuyện này mẫu thân sẽ có vẻ mặt gì?

Phủ thành chủ, hôm qua Hỏa Diễm ở trong thành nghĩ đến cảnh tượng Cổ Uyển Ngưng gả cho Cổ Hạo Nhiên, càng nghĩ càng cảm thấy nghi ngờ, liền dùng bỏ câu đưa tin cho người điều tra kỹ chuyện năm đó, sau đó lại ra roi thúc ngựa nhanh chóng chạy về phủ Thành Chủ, bắt đầu chuẩn bị chuyện đại hôn!

Mới ngủ hai canh giờ, hạ nhân liền tới gõ cửa nói chiếc xe ngựa hôm qua hấn kêu người chú ý đã vào thành, hiện giờ đang đi tới phủ Thành Chủ!

Hỏa Diễm chợt nhảy lên một cái, ý thức vốn có chút mơ hồ liền trở nên thanh tỉnh sau lời nói của hạ nhân!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Tiêu diệt Bách Hoa Sơn Trang

Cái bàn tứ phương đặt gần cửa sổ trên lầu hai của quán trà, mỗi người ngồi một phương, lúc này trên đường cái người đến người đi, rất là náo nhiệt.

Cái bàn tứ phương đặt gần cửa sổ trên lầu hai của quán trà, một bầu Quân Sơn Ngân thượng hạng đặt ở giữa, còn có vài đĩa điểm tâm tinh xảo, tản ra mùi thơm mê người.

(tứ phương: Đông Tây Nam Bắc)

Về mặt Cổ Nhiễm Mặc rồi rảo nhìn Cổ Nhược Phong, do dự hồi lâu cuối cùng mở miệng hỏi: "Phong nhi, chúng ta đối với nương như vậy, nếu như sau này nàng biết" Nhất định nàng sẽ không bỏ qua cho chúng ta đâu!

Khỏe miệng Cổ Nhiễm Trần co giật, chẳng lẽ hấn không biết nhất định nương sẽ biết sao? Chẳng qua là vấn đề thời gian!

Cổ Nhược Phong chân thật nhìn Cổ Nhiễm Mặc, nhíu mày: "Không phải Hỏa Diễm là phụ thân của chúng ta sao?" Ý ở ngoài lời, chúng ta chính là giúp đỡ Hỏa Diễm, đến lúc đó hấn có thể thấy chết mà không cứu sao?

Cổ Nhiễm Mặc suy nghĩ một chút, điều này cũng đúng, nói thế nào chúng ta đều đứng về phe Hỏa Diễm, để cho hấn được ôm ấp kiểu thế!

Nhưng mà, Cổ Nhược Phong hết chỗ chê là: nàng đã yêu cầu Hỏa Diễm nâng tám tám sáu tư sinh lễ làm điều kiện giúp hấn. Hơn nữa, giám hộ chứng tử của Hỏa Diễm như vậy, tuyệt đối chính là một người không có nhân tính!

Mất thấy mặt trời chech ở bên trong, đoán chừng Cổ Uyển Ngưng đã tỉnh rồi, nghĩ tới bộ dáng dịu dàng như nước thẹn quá thành giận của mẫu thân, Cổ Nhược Phong liền không nhịn được muốn bật cười. Như vậy không phải rất tốt sao? Cổ Uyển Ngưng vốn nên là người như vậy, hướng chi, không có ma sát thì tia lửa ở đâu ra?

Vừa muốn đứng dậy trở về, Si liền xuất hiện: "Chủ tử." Về mặt nghiêm túc, hình như trên trán còn có thể thấy được một chút mồ hôi hột. Lại nói, quý có mồ hôi sao?

"Như thế nào?" Trong lòng Cổ Nhược Phong đã đoán được có tin tức của người ở phía sau giật dây việc ám sát tối qua rồi.

"Là Bách Hoa Sơn Trang!" Si hiểu được bản thân mình đã là quý, nhưng vẫn có thể cảm thấy lạnh buốt! Không dám ngừng đầu nhìn về phía Cổ Nhược Phong, hơi thở kia của chủ tử thực sự quá khát máu!

Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng cảm thấy một trận hít thở không thông! Cổ Nhược Phong chỉ híp tròng mắt lại mà thôi, nhưng lại làm cho cả người bọn họ có một loại cảm giác không thể nhúc nhích!

Phong Huyết Lân đứng lên, từ phía sau vòng chặc thân thể Cổ Nhược Phong, lòng hấn đau! Sao hấn có thể không biết bộ dáng Cổ Nhược Phong như vậy chỉ vì nghĩ đến những người thương tổn tới mình, còn mưu toan muốn thương tổn Cổ Uyển Ngưng!

"Rất tốt. . . ." Âm thanh Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng truyền đến, ở nơi này dưới ánh mặt trời, lại có một loại rộn cả tóc gáy!

Bách Hoa Sơn Trang! Nàng ta thật sự cho rằng người của nàng dễ khi dễ như vậy sao?! Lúc trước phái người đến Huyết Vương phủ ám sát mình, kết quả Phong Huyết Lân bị thương nặng! Hôm nay, lại muốn ức hiếp mẫu thân! Lúc trước nàng đã nói tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Bách Hoa Sơn Trang! Chỉ là, lần này trên đường đi Thiên Thánh sơn vừa lúc có thể đi qua Bách Hoa Sơn Trang, Phong Huyết Lân bị thương, cho tới bây giờ đều là nàng tự mình bắt tay xử lý. Chỉ có nửa tháng, để cho nàng chơi đùa loại yêu thiêu thân này! Bách Hoa Sơn Trang? Rất đáng gờm sao? Hôm nay nàng sẽ để cho nó biến thành Tàn Hoa Sơn trang!

"Người nào chỉ điểm?" Nàng không tin chỉ bằng Hoa Huyết Trú khoa chân múa tay, ngực lớn nhưng không có đầu óc, có thể sai khiến hơn hai trăm người cao thủ!

"Trang chủ Bách Hoa Sơn Trang, Hoa Linh." Lúc Sĩ nói ra cái tên này, thâm than trong lòng, không ngờ Trang chủ Bách Hoa Sơn Trang được người đời đồn đãi dịu dàng thiện lương cũng có một mặt u ám như vậy!

"Nguyên nhân?" Cổ Nhực Phong nhíu mày, nàng vẫn cực kỳ muốn biết, vì sao Hoa Linh này phải phải ra nhiều người như vậy tới ức hiếp một người tay trái gà không chặt! Hay là, nàng ta đã sớm biết Cổ Uyển Ngưng ở bên cạnh mình, muốn nhất cử tiêu diệt đoàn người của mình?!

"Thuộc hạ không biết." Sĩ có chút xấu hổ, thậm chí ngay cả chút tin tức này hắn cũng dò xét không tới! Nhớ tới thời điểm kia mỗi người đều vô cùng cẩn thận, không tiết lộ một câu nói quan trọng nào!

"Người đi xuống đi." Cổ Nhực Phong khoát tay áo, Sĩ làm việc vốn là vô cùng toàn diện, hắn đã nói không biết, đây nhất định là Hoa Linh này làm việc một giọt nước không lọt! Nữ tử có tâm cơ như vậy, hiền lành cái gì?!

Nhìn thoáng qua ánh mặt trời ảo mộng dưới vòng ngón tay trắng nõn, bọn họ, thật lâu không có nhuộm máu rồi. Nàng tuyệt không để cho bọn họ vẽ loạn lên nhan sắc tươi đẹp!

"Phong nhi. . . ." Phong Huyết Lâm đưa tay cầm tay Cổ Nhực Phong, tựa đầu đặt trên vai của nàng, "Hiện tại có muốn đi qua hay không?" Bây giờ Bách Hoa Sơn Trang đã ở gần thành Vô Hồn, nếu không, những hắc y nhân đó cũng không tìm đến rừng cây kia nhanh như vậy!

"Tốt!" Cổ Nhực Phong gật đầu, quả nhiên hắn hiểu nàng nhất!

Liên chuyển sang Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc: "Đại ca nhị ca, buổi tối chúng ta liền trở lại."

"Bách Hoa Sơn Trang cách chỗ này cũng rộng rãi nửa ngày lộ trình!" Cổ Nhiễm Mặc kinh ngạc tròn to hai mắt, lúc này bọn họ tính toán đi làm cái gì?

"Yên tâm, ta chỉ đi xem một chút." Cổ Nhực Phong cho một ánh mắt yên tâm

Cổ Nhiễm Mặc nghĩ đến tứ quý Sĩ Mị Vồng Lộng, công phu có thể so với ma quỷ, còn có Phong Huyết Lâm nội lực bí hiểm, vì vậy liền yên lòng, trợn mắt như vậy, cho dù tung hoành Bách Hoa Sơn Trang cũng không có vấn đề!

Mang theo Cổ Nhực Phong, điểm xuống mặt đất, rút trường kiếm lên, không có đập phong đi, trong chớp mắt biến mất ở trước mặt Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc, hai người cả kinh tròn to hai mắt, tốc độ này! Phong Huyết Lâm quả nhiên là thâm tàng bất lộ!

Bách Hoa Sơn Trang, Hoa Linh đang quăng ném thứ gì đó trên bàn sách, giấy ám văn thượng hạng bay bổng rơi xuống đất, nước mực mài xong vẩy trên mặt đất, tùy ý tạo thành một bức tranh vẩy mực! Mà lúc này bên trong phòng, mảnh sứ vỡ đầy đất, bộ sách rải rác, đã không còn có thứ gì có thể cho nàng quăng ném! Nhưng mà, dù vậy, cũng không thể tản đi lừa gạt trong lòng của nàng!

230 cao thủ! Không người nào không phải là tinh anh của Bách Hoa Sơn Trang! Lại trong một đêm mất mạng trong tay hắn! Chuyện này đối với nàng mà nói thật sự là một đả kích không thể trầm trọng hơn nữa!

Lúc sáng sớm nhận được hồi báo, nàng đã quá tức giận, hôm nay, thám tử trong thành Vô Hồn lại dùng bò câu đưa tin nói tiện nhân kia lại tiến vào Thành Chủ Phủ! Đó là địa phương mà một khí phụ như nàng có thể đi vào sao?!

Nghĩ đến nam tử bà đạo lạnh nhạt kia, Hoa Linh liền bức mình một trận! Tại sao! Tại sao! Rõ ràng mình đã cùng hắn thân mật như vậy, thậm chí mang thai cốt nhục của hắn, không để ý ánh mắt thế tục hạ sinh! Thế nhưng hắn lại chưa bao giờ cho nàng một cái nhìn vừa mắt!

Rốt cuộc con tiện nhân kia có cái gì tốt? ! Hơn nữa bây giờ đã là tàn hoa bại liễu! Tại sao hắn còn có thể muốn cưới nàng ta làm vợ!

Dùng vật phẩm tốt nhất đám cưới! Muốn đám cưới hoa lệ nhất! Những thứ này, những thứ này vốn phải thuộc về Hoa Linh nàng đây! Con tiện nhân kia có tư cách gì!

Hoa Linh đã lâm vào trong điên cuồng, nhưng mấy chục năm qua đã thành thói quen không cho phép nàng la to! Bởi vì như vậy quá dễ dàng bại lộ bí mật của nàng! Nàng, không thua nổi!

Bên ngoài Bách Hoa Sơn Trang, Cổ Nhực Phong, Phong Huyết Lâm cùng với Sĩ Mị đang ngẩng đầu nhìn bảng hiệu khí phách hùng vĩ thanh tú lộ ra ngoài.

Mị tiến lên hai bước, xoa xoa mắt: "Tại sao chữ trên bảng hiệu này lại khó coi như vậy? Còn bảo không cho quý sống?" Được rồi, hiện tại hắn cực kỳ thích ứng với cuộc sống làm quý.

Về mặt Sĩ không đổi sắc nói một câu: "Khó coi liền phá hủy đi, người nào dám không cho người sống?" Lại giương mắt nhìn bảng hiệu kia một cái, quả nhiên xấu không gì sánh được!

"Ừ, Sĩ nói lời này rất có đạo lý." Cổ Nhực Phong gật đầu một cái, chỗ sâu trong đáy mắt nhìn hai con quý kia có một tia mập mờ, sao nàng cảm giác không khí giữa hai con quý này dường như.

Mị được mệnh lệnh hô một trận gió liền đem bảng hiệu quật xuống dưới, "Pằng"! Gõ thật nặng xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề, cũng kinh động người ở bên trong sơn trang!

"Người nào!" Rất nhanh bên trong đi ra một đám người trang phục thủ vệ. Nhìn thấy bảng hiệu Bách Hoa Sơn Trang bị người ta hung hăng đâm xuống nhất thời trừng lớn cặp mắt, trong con giận dữ! Người này đối với Bách Hoa Sơn Trang lại bất kính như vậy!

"Bắt lại cho ta!" Ra lệnh một tiếng, một nhóm người xông tới, trên mặt là muốn đem Mị rút gân lột da! Đám đập bảng hiệu Bách Hoa Sơn Trang! Hắn là chán sống!

Nhưng mà, vô luận bọn họ vòng vây thế nào, đều để cho người nọ đào thoát, không, phải nói, người nọ căn bản là đang trêu chọc bọn họ!

Rốt cuộc tên thủ lĩnh ý thức được điểm ấy, liếc thấy ba người cực kỳ nhàn nhã đứng ở một bên, tròng mắt híp lại, hần canh giữ cửa này cũng vài chục năm rồi! Người nào không gặp qua?! Thật đúng là tìm không ra một người dám khiêu khích Bách Hoa Sơn Trang như vậy! Cho dù là thiên hạ đệ nhất Sơn Trang và Vũ Văn Sơn Trang, cũng cấp cho bọn họ mấy phần mặt mũi! Nhưng mà, nhìn những người này không chút hoang mang, còn có vẻ mặt xem kịch vui, cuối cùng hắn không lạnh nhạt, phát tay ra hiệu thủ hạ dừng tấn công, tiến lên hai bước đi tới trước người Nhục Phong: "Không biết các vị vũ nhục Bách Hoa Sơn Trang như vậy là có ý gì?!"

Vô luận là người nào, cho dù là hoàng thượng, cũng không dám làm như vậy! Vậy thế lực của những người này còn lớn hơn hoàng thượng sao?! Mặc dù bây giờ người ta căn bản là tìm đến gốc, nhưng tin tức sáng nay truyền đến, những thủ hạ này không biết, một thủ lĩnh như hắn có thể không biết sao?! Đêm qua phái ra nhiều người như vậy, nhưng lại không có một người trở về! Hơn nữa sáng nay Trang chủ toàn thân tức giận, sợ là có đi không trở lại! Hiện tại thế lực Sơn Trang không lớn bằng lúc trước, mặc dù hắn tức giận không dứt, cũng không thể không tỉnh táo lại nói chuyện với nhau thật tốt!

"Tiểu gia nhìn bảng hiệu chó này cứ thấy khó chịu thế nào ấy!" Dáng vẻ của Mị tương đối lưu manh du dương lên tiếng, mắt còn khinh thường liếc cái bảng hiệu đã sớm nát bấy không thể nát bấy hơn nữa!

"Người!" Dù là thủ lĩnh muốn thuyết phục chính mình không nên tức giận, bây giờ không phải là lúc tùy ý xử trí đám người này! Nhưng câu nói "Bảng hiệu chó" của Mị, quả thật đem cho hắn một bao thuốc nổ và một cây thuốc!

"Người cái gì người! Tiểu gia ta cho người biết, hôm nay tiểu gia còn muốn phá hủy Bách Hoa Sơn Trang này!" Đôi mắt lưu ly đen của Mị tràn đầy tình quang, lần này chủ tử tới đây không phải là muốn tiêu diệt Bách Hoa Sơn Trang để hả giận sao?! Món nợ đã thương Lân chủ tử còn chưa tính toán xong phẳng, đêm qua lại phái người cướp giết đoàn người của chủ tử! Chuyện như vậy! Mị sẽ không để yên cho bọn họ!

Hôm nay, sẽ để cho hắn xung phong trận đầu, cho chủ tử giải trí!

"Người đâu! Bắt hắn lại cho ta!" Bốn người này rõ ràng là một phe! Hắn cũng không tin dựa vào thực lực của Bách Hoa Sơn Trang còn không đối phó được mấy người bọn họ! Mặc dù hôm nay nguyên khí tổn hao nhiều, nhưng lực đã gãy còn lớn hơn ngựa! Hắn lăn lộn trong giang hồ vài chục năm có người nào chưa từng thấy qua, e rằng cũng chỉ là mấy con em thế gia có danh tiếng ra ngoài du ngoạn mà thôi! Lúc trước hắn bị động kinh mới có thể bắn khóa những người này!

Những người trong sơn trang bởi vì nghe được tiếng đánh nhau nên không ngừng đi ra ngoài, lực lượng của hắn càng thêm đầy đủ! Cho dù võ nghệ của bốn người kia có cao siêu một chút, nhưng bên trong Bách Hoa Sơn Trang còn nhiều cao thủ, còn có thể sợ những người này hay sao? !

"Lên cho ta!" Lại một lần nữa rất có khí thế hô một tiếng, mặc dù hắn là một thủ lĩnh nhỏ nhỏ giữ cửa Bách Hoa Sơn Trang, nhưng thân phận của hắn ở trong mắt người khác cũng tài trí hơn người! Không nói, so sánh với tướng lĩnh giữ cửa thành cũng có không thành vấn đề gì!

Trong lúc nhất thời, người cầm đao kiếm ủa lên, tình cảnh hỗn loạn thành một đồng! Được rồi, đây chỉ là hình dạng trong mắt người nhiệt huyết sôi trào thôi.

Cổ Nhục Phong không thủ vị nhìn những anh hùng muốn khoe khoang, lại có vài người tham sống sợ chết, bĩu môi khinh thường, Bách Hoa Sơn Trang chỉ có bao nhiêu mặt hàng, sợ là hơn hai trăm người tới qua đã làm tổn hại thực lực không ít! Đánh nhau đến bây giờ cũng không xuất hiện người lợi hại hơn một chút, sơn trang này không có ai sao?

"Người nào dám gây chuyện ở Bách Hoa Sơn Trang?!" Rốt cuộc, lúc Cổ Nhục Phong phiền muộn không chịu nổi, một nữ tử trung niên toàn thân áo trắng đi ra, mặc dù không tính là trẻ tuổi, thể nhưng dung mạo vẫn có mấy phần thanh lệ, búi tóc kéo cao, tay trái cầm một thanh kiếm, vỏ kiếm có khắc hoa văn phức tạp, có vài phần thần sắc, hắn là có chút lai lịch.

Cổ Nhục Phong đồng thời đánh giá nàng, Hoa Linh cũng chăm chú nhìn Cổ Nhục Phong, dung nhan tuyệt thế, thật làm cho nàng đổ kỵ! Mặc dù con gái của nàng cũng mười sáu mười bảy tuổi rồi, nhưng mọi người đều có lòng thích cái đẹp, huống chi trước đây nàng chính là giang hồ đệ nhất mỹ nữ, con gái của nàng cũng thừa kế y bát của nàng, đón lấy danh hiệu giang hồ đệ nhất mỹ nhân!

Hôm nay thấy nữ tử mặc áo đen này, không có một câu nói, cứ đứng ở nơi đó như vậy, cảm giác mãnh liệt tồn tại, đã làm cho không người nào có thể bỏ qua! Mỹ mạo khuynh thành kia, nàng và Trúc nhi hoàn toàn không có khả năng so sánh được!

Lúc này, chiến đấu tĩnh lại, những người kia vốn đang đánh nhau riu rít cũng nhìn về phía Cổ Nhục Phong, trước, bởi vì bảng hiệu bị người ta giẫm trên mặt đất làm cho bọn họ tức giận vàng đầu, căn bản cũng không có chú ý tới dung mạo người kia! Bây giờ vừa nhìn, đúng là so với Trang chủ, Thiếu trang chủ đều đẹp hơn mười phần! Không, mỹ mạo của nàng căn bản là không ai có thể đánh đồng!

Dư quang khóe mắt nhìn đến thủ hạ của mình lộ ra ánh mắt si mê, trong lòng Hoa Linh tức giận hơn, liền hô to với Cổ Nhục Phong: "Nha đầu thối từ đâu tới, không có một chút quy củ, Bách Hoa Sơn Trang là nơi người có thể trêu chọc sao!" Hôm nay nàng nhất định phải hủy đi khuôn mặt của nàng ta! Ánh sáng âm ngoan lóe lên một cái rồi biến mất, nhưng không tránh được ánh mắt của bốn người Cổ Nhục Phong

Trong lòng Phong Huyết Lân liền rầm rầm dấy lên một cơn lửa giận! Nữ nhân này quá độc ác, lại dám có ý đồ với Phong nhi! Nàng là chán sống rồi ư! Rất tốt, hẳn sẽ để cho biết nàng có một loại người gọi là: người muốn nguyên rửa trong lòng một lần cũng không được!

"Vị lão bà bà này, chẳng lẽ bà chính là trang chủ Bách Hoa Sơn Trang?" Cổ Nhược Phong kinh nghi nhìn chăm chăm Hoa Linh, đáy mắt thâm sâu xẹt qua giễu cợt, quả nhiên loại nữ nhân này là ghê tởm nhất, vẫn là mẹ của nàng đáng yêu nhất!

"Lão bà bà. . . ." Hoa Linh gần như muốn nổi điên, nàng là giang hồ đệ nhất mỹ nữ, tuy rằng đó là chuyện trước đây, nhưng dầu gì dung mạo cũng còn ở nơi này! Lại bị người ta nói thành lão bà bà! Nha đầu kia là có ý!

"Hừ, người sắp là con vịt chết mà còn mạnh miệng, người tới, bắt lại cho ta!" Bách Hoa Sơn Trang của nàng không có yếu thế đến mức để cho nha đầu thối này châm chọc! Cho dù đêm qua tổn thất hơn hai trăm người, nhưng hôm nay cao thủ trong trang vẫn còn mấy chục người! Căn bản là nàng không cần phải tự thân động thủ!

Sau lưng xuất hiện vài lam y nhân, vật liệu may mặc thượng đẳng cũng biểu hiện địa vị của bọn họ ở trong trang không thấp!

"Dạ, Trang chủ!" Thi lễ một cái với Hoa Linh, nhanh chóng bay đến bốn người Cổ Nhược Phong, đao kiếm đi thẳng vào chỗ hiểm, rõ ràng muốn lấy tính mạng bốn người bọn họ!

"Tìm chết!" Si hừ nhẹ một tiếng phi thân mà lên! Mấy người này quả thật là ông Thọ sống lâu quá nên chán muốn thất cô! Bách Hoa Sơn Trang, căn bản đều nuôi dưỡng độc hoa! Tất cả những người ở bên trong đều là lòng dạ độc ác! So ra, những người gác cổng kia lại thuận mắt hơn nhiều!

Hai ba lần đã giải quyết mấy người phi thân đến, Si cầm lấy cây kiếm trong tay xoa xoa trên người của tên lam y nhân đã ngã xuống đất không đứng dậy nổi, kiếm này dùng để giết bọn hắn đúng là vũ nhục!

"Các nguoi!" Hoa Linh bị một màn trước mắt rung động triệt để, thủ pháp lưu loát, hoàn toàn không thua sát thủ chuyên nghiệp! Giết người không chớp mắt, bất quá bọn họ cũng chỉ đạt được trình độ này! Ở nơi này giống như là thị vệ của đại hộ nhân gia bình thường thôi?!

Nhớ tới những người hôm qua phái đi bắt cóc Cổ Uyển Ngưng, toàn bộ thi thể chia lìa! Lại nhìn nam tử hồng y mang mặt nạ bạc, và nữ tử kẻ vai sát cánh với hắn, nhìn kỹ xuống, thật sự có vài phần tương tự với tiền nhân kia! Chẳng lẽ bọn họ chính là Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong?! Nhân vật trung tâm mà một tháng vừa qua không ngừng đồn đãi?!

Không phải bọn họ nên ở thành Vô Hòa sao? Chẳng lẽ bọn họ vừa tới Thành Chủ Phủ liền chạy tới nơi này? Vậy bọn họ đã tra được chuyện đêm qua là nàng gây nên sao? Đây là trùng hợp hay là.?

Hoa Linh không dám nghĩ tiếp, nếu thật có thực lực như vậy, đừng nói là Bách Hoa sơn trang, chỉ sợ ngay cả Thiên Hạ Đệ Nhất Sơn Trang cũng không địch lại!

Bất quá... Hai mắt Hoa Linh càng thêm sâu sắc, bọn họ chạy suốt đêm, nếu tính thời gian, cũng đã một ngày một đêm chưa nghỉ ngơi rồi! Tuổi trẻ a tuổi trẻ! Cao ngạo tự đại, không biết nặng nhẹ! Dám tới bốn người, cũng không sợ có đến mà không có về!

Khóe miệng nhếch lên một nụ cười tàn nhẫn: "Toàn bộ lên cho ta!" Nàng không tin nhiều người như vậy lại không bắt được bốn người này! Đêm qua trong đoàn người bọn họ nhất định có cao thủ, mà mấy người trước mắt đây, tuy hai người hầu kia võ nghệ cao, nhưng cũng không phải là đối thủ của nàng, mà hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, nàng không nhìn thấy có nội lực! Nàng cũng được coi là có thiên phú tập võ cao, bây giờ cũng chỉ tới đây, hai người kia có thể có nội lực cao hơn nàng? ! Sợ là một tia nội lực đều không có, tay trái gà không chặt mà thôi! Những lời đồn đãi kia, dù sao cũng là lời đồn mà thôi, mắt thấy mới là thật, nàng còn không đến mức sẽ nhìn nhầm!

Hơn mười người mặc lam y vây quanh bốn người, bọn hắn nhìn không ra thực lực của mấy người này, lại thêm quý vừa rồi nữa, tự nhiên phải càng thật cẩn thận!

Mà Phong Huyết Lân không đợi Cổ Nhược Phong tự mình xuất thủ, trực tiếp ôm ngang Cổ Nhược Phong biến mất trước mặt Hoa Linh, sau đó xuất hiện sau lưng của nàng, hung hăng đá Hoa Linh một cước! Muốn mệnh của Phong nhi, cũng phải coi người có tư cách này hay không!

Một kiếm này của Hoa Linh vốn là dùng toàn lực, hoàn toàn muốn một kiếm lấy mệnh Cổ Nhược Phong! Mục tiêu đột nhiên liền mất còn chưa phản ứng kịp, sau lưng lại bị người hung hăng đá một cước, lực đạo kia! Căn bản chính muốn đá chết người! hai bên giao thủ, kết cục của nàng có thể nghĩ, quỳ rạp trên mặt đất, tạo thành cái hố sâu mấy tấc* trên mặt đất! Kiếm đã bay ra ngoài! Mặc dù nàng có nội lực hộ thể, cũng chịu đựng không nổi và chạm như vậy! Lực phù ngũ tạng giống như bị vỡ nát đau đến hô hấp khó khăn! Trên mặt lại nóng rát!

(tác: đơn vị đo chiều dài 10 phân là 1 tấc, 10 tấc là 1 thước TQ)

Những người đang đánh nhau cũng ngừng lại, im lặng nhìn Hoa Linh đang quỳ rạp trên mặt đất giống như rất khó đứng lên, trang chủ..

Hoa Linh cật lực ngẩng đầu, miến cưỡng đưa tay phui đi tro bụi trên mặt, không nghĩ tới vừa đụng vào, mặt liền đau nhức! Mỡ to mắt nhìn, trên tay toàn là máu tươi! Nàng! Nàng! Mặt của nàng bị thương! Đáng chết! Cổ Nhược Phong! Nàng tuyệt sẽ không tha cho tiểu tiện nhân này!

Thấy thủ hạ chung quanh đang nhìn chăm chăm mình, lửa giận trong lòng càng tăng: "Sao còn chưa bắt bọn họ lại cho ta, bắt không được các nguoi cũng không cần sống nữa!"

Cổ Nhược Phong im lặng giựt giựt khóe miệng, hiện tại nàng ta không phải nên quan tâm Bách Hoa sơn trang có giữ được hay không sao? !

Nhìn thoáng qua những người mặc lam y đang do dự có nên tiến lên hay không, đáy mắt xẹt qua trào phúng, thói đời này, quả nhiên là bất nạt kẻ yếu! Lúc đầu thấy bên mình chỉ có bốn người, ý vào người đông thế mạnh xuống tay không chút lưu tình, hiện giờ thấy chủ tử đều đã thành như vậy, liền nổi lên ý nghĩ lùi bước, đến mệnh lệnh của Hoa Linh cũng không nghe! Tuy Hoa Linh có chút cuồng vọng tự đại, thanh cao kiêu ngạo, còn có chút không biết rõ tình hình! Nhưng dù sao cũng là chủ tử! Mệnh lệnh của chủ tử nên tuân thủ! Có thủ hạ như vậy, có thể thấy được Hoa Linh làm người thất bại!

"Quý." Cô Nhưộc Phong kêu lên, nàng không phải là hạng người thiện lương! Vừa rồi bọn hắc muốn lấy mệnh của nàng! Nếu không phải thực lực của bản thân đủ mạnh, giờ phút này người quý rạp trên mặt đất sẽ là nàng rồi! Mà còn những người mặc lam y kia làm chuyện lấy nhiều khi ít tới ánh mắt cũng không nháy, lại xuống tay tàn nhẫn hơn, có nghĩa là bọn họ sớm thành thói quen! Người như vậy, giữ lại cũng gây họa cho dân chúng, còn không bằng cho đi xuống Địa Phủ báo danh!

Cô Nhưộc Phong nàng chưa bao giờ là người tốt! Ai muốn mệnh của nàng, thì nàng sẽ lấy mệnh của người đó! Còn việc cho cơ hội hối lỗi sửa sai, đó chính là thả hổ về rừng! Nếu muốn hối lỗi sửa sai, cho tới bây giờ nàng đều có hảo tâm đưa bọn họ đến chỗ Diêm vương gia mà từ từ ăn năn!

Quý càng không cố kỵ bắt đầu vận dụng ưu thế tốc độ của mình! Lúc đầu chỉ là chơi đùa với bọn họ mà thôi! Mấy chục người mà thôi, đem qua hơn hai trăm người bốn người bọn hắc đều giết hết được, huống chi là mấy chục người? !

Rốt cục những người mặc lam y cũng cảm thấy sợ hãi, ném kiếm trên tay đi: "Cầu đại hiệp tha cho chúng tôi đi! Chúng tôi sẽ trung thành và làm việc cho ngài!"

Phong Huyết Lân xuy một tiếng, đại hiệp? Thực xin lỗi, hắc không phải là đại hiệp! Còn có, trung thành vì mình làm việc? Hiện giờ hắc cũng thấy rất rõ sự trung thành của mấy người này, muốn bọn họ trung thành, còn không bằng đi nuôi chó càn an toàn hơn!

Quý cũng đã đi theo Cô Nhưộc Phong hơn một tháng, Phong Huyết Lân cũng đã hơn nửa tháng, tự nhiên biết tính tình hai người này, loại phế vật này, chủ tử căn bản là khinh thường thấy!

Đồ sát tùy ý, cuối cùng những người mặc lam y cũng luống cuống, hô lớn: "Các người không thể như vậy! Như vậy không hợp với đạo nghĩa giang hồ! Nếu truyền ra ngoài, các người tuyệt đối sẽ không sống yên ổn trong giang hồ!" Trong giang hồ, những người đầu hàng sẽ không bị giết! Trừ phi là không muốn lẫn lộn trong giang hồ nữa, nếu không truyền ra, sẽ bị toàn bộ người giang hồ phi nhổ nhục mạ!

"A...?" Cô Nhưộc Phong nhú mày, hiện tại cùng nàng nói về đạo nghĩa giang hồ? Lúc đầu thì sao? Xem thủ pháp của bọn hắc, giết người đơn giản giống như thái đồ ăn! Ánh mắt âm ngoan kia, sợ là làm không ít chuyện có tổn hại "Giang hồ đạo nghĩa" đi!

Đang lúc những người mặc lam y kia mừng thâm trong lòng, chiều này quả nhiên hữu dụng!

Cô Nhưộc Phong mỉm cười: "Đáng tiếc... Ta không phải là người trong giang hồ."

Ngữ khí chuyển lạnh: "Cho nên, không nên nói với ta cái gì là đạo nghĩa giang hồ! Đó chẳng qua là cách người giang hồ các người lừa mình dối người mà thôi!"

Quay đầu, không nhìn bọn hắc, bàn tay đang nắm tay Phong Huyết Lân hơi hơi chặt lại, đạo nghĩa giang hồ? Hừ, thứ đó đến cứt chó cũng không bằng!

Nếu có giang hồ đạo nghĩa, cha mẹ kiếp trước sao lại chết thảm như vậy! Vì một vị trí, tình nghĩa thân huynh đệ còn không có, huống chi đạo nghĩa giang hồ? !

Từng tiếng hét thê lương vang lên ở cửa Bách Hoa sơn trang, thanh âm kia làm cho tim gan của những thủ vệ thị vệ cấp thấp cảm thấy run sợ!

Hoa Linh trừng to mắt, nhìn thủ hạ đắc lực mình phản bội mình, sau là một đám chết thảm dưới kiếm quý! Mỗi một kiếm đều nhắm ngay vị trí yếu hại, lại là vị trí yếu hại đau nhất! nơi nơi đều là tay chân chân chặt đứt!

Nàng biết đây là đe dọa! Nhưng làm được mặt không đổi sắc như vậy, nàng cũng không thể không thừa nhận tiện nhân kia có mệnh tốt hơn những nữ nhân bình thường! Nếu Trúc nhi của nàng cũng có thể như vậy, vậy hắc sẽ nhìn nàng một cái hay không?

Người mặc lam y cuối cùng cũng ngã xuống, rốt cuộc trái tim Hoa Linh cũng chịu không nổi, máu tươi đầy đất, mùi huyết tinh nồng đậm đầy hơi thở của nàng!

"A!" Cuối cùng hét lớn một tiếng! Chẳng lẽ ông trời muốn diệt nàng? ! Nàng không cam tâm!

Ba mươi năm trước, Hỏa Diễm bị Cô Uyển Ngưng cướp đi! Rõ ràng là nàng gặp hắc trước, rõ ràng là nàng thích hắc trước! Vì sao cuối cùng hắc lại chọn kẻ tiện nhân kia!

Hiện giờ, một tiểu nha đầu mười sáu tuổi cũng hung hãn như vậy đứng ở trước mặt mình, hủy Bách Hoa sơn trang của mình!

Giận nhất là tiểu nha đầu kia lại là nữ nhi của tiện nhân kia!

Điều này làm sao mà nàng chịu nổi!

Nàng cố gắng như thế! Nàng tranh thủ làm tốt toàn bộ như thế! Vì sao kết quả cuối cùng lại là như vậy!

Nàng rất hận! Rất hận!

Hận Cổ Uyển Ngưng xuất hiện! Nếu đã cho Hoa Linh nàng gặp Hòa Diễm, để cho nàng ái mộ hắn, vì sao lại xuất hiện thêm một Cổ Uyển Ngưng? !

Hận Hòa Diễm si tình lại vô tình! Si tình với một mình Cổ Uyển Ngưng, nàng ưu tú như vậy cố gắng ba mươi năm vẫn vào không được tâm của hắn!

Hận ông trời bất công! Nàng sai làm sai chỗ nào? ! Vì sao hắn chỉ để ý tới Cổ Uyển Ngưng mà với nàng lại đánh vào dạ ngực mà dằn vò?

Trong đôi mắt hiện lên sắc thái điên cuồng, nếu phải chết, vậy thì mọi người cùng nhau chết đi! Nàng dù chết, cũng phải kéo Cổ Nhục Phong theo!

Toàn thân đột nhiên tràn ngập lực lượng, giống như hồi quang phản chiếu! Hoa Linh đứng lên, cười có chút điên cuồng, kiên quyết nhìn chằm chằm Cổ Nhục Phong!

Phong Huyết Lân đột nhiên cảm thấy bất an! Hoa Linh làm cho hắn có cảm giác quý dị!

Cổ Nhục Phong cũng nhủ mảy, Hoa Linh điên rồi sao? Vì sao trong lòng nàng có một tia bất an? !

Tóc dài bay lên, không gió mà bay, trên gương mặt Hoa Linh loang lổ vết máu đứng thẳng dưới ánh mặt trời, tình cảnh vô cùng quý dị! hai cánh vươn tới, lấy tốc độ cực nhanh bay thẳng tới Cổ Nhục Phong!

Đó là quyết tâm đồng quy vu tận! Tốc độ đột nhiên bạo phát, dù là Cổ Nhục Phong cũng không phản ứng kịp, trong giây lát đã tới!

Hoa Linh vốn rất gần Cổ Nhục Phong, lại là công kích bất ngờ, người nào cũng không ngờ rằng Hoa Linh đã trọng thương đang hấp hối lại có thể có sức bật như vậy!

Phong Huyết Lân cảm thấy máu toàn thân đông lại, tim ngừng đập! Dựa vào bản năng xoay người đưa lưng về phía Hoa Linh, gất gao ôm Cổ Nhục Phong vào trong ngực!

Những việc này đều xảy ra trong chớp mắt!

Thấy ngón tay Hoa Linh sắp đụng vào Phong Huyết Lân, lại bị một người chặn đứng!

Mà đồng thời, Phong Huyết Lân cũng thuận di mang hai người ra khỏi mảnh đất nguy hiểm! Hắn sẽ thuận di, nhưng hắn lo lắng nếu chậm một chút, sẽ làm Phong nhi bị thương! Cho nên, hắn thả rằng lấy lưng bảo hộ nàng trước!

Còn chưa đứng lại, Cổ Nhục Phong mạnh mẽ xoay người bắt đầu kiểm tra trên người Phong Huyết Lân có vết thương không!

Vừa rồi, lúc Phong Huyết Lân che chở nàng, nàng không khống chế được nhịp tim của mình! Nàng rất sợ, sợ Phong Huyết Lân sẽ bị thương! Sao nàng có thể dễ dàng vì nàng mà bị thương? ! Đúng vậy, nàng biết, mình bị thương hắn sẽ không tha thứ cho mình! Cho nên, nàng chỉ có thể đứng yên chờ hắn mang nàng ra khỏi chỗ nguy hiểm! die nda neq uyd on

Khóe miệng Phong Huyết Lân nở nụ cười sùng nịch, kéo tay Cổ Nhục Phong xuống nắm trong lòng bàn tay: "Phong nhi, ta không sao."

Hai mắt Cổ Nhục Phong đỏ lên, ánh mắt nghỉ lại mà sợ kia làm cho Phong Huyết Lân hạnh phúc lại đau lòng, nhẹ nhàng ôm Cổ Nhục Phong, vỗ lưng nàng: "Không sao rồi." Hắn sẽ không để cho nàng gặp phải tình cảnh nguy hiểm như vừa rồi!

Bình phục tâm tình, Cổ Nhục Phong ngẩng đầu nhìn Hoa Linh, vừa rồi nàng cảm thấy có người chặn Hoa Linh lại!

Bên kia, một nam tử toàn thân hắc y đang cầm cổ tay Hoa Linh, điểm huyết của nàng! Mà Hoa Linh, đang dùng ánh mắt không dám tin và phẫn hận nhìn nam tử kia! Hiển nhiên hai người này biết nhau!

"Vừa rồi đa tạ." Cổ Nhục Phong ra khỏi vòng ôm của Phong Huyết Lân, nhưng mười ngón tay hai người vẫn đan xen như cũ. Tuy người nọ không ra tay, Hoa Linh cũng sẽ không làm nàng và Phong Huyết Lân bị thương, nhưng người ta đã xuất thủ tương trợ, cảm ơn vẫn phải có.

Khóe miệng nam tử hắc y nở nụ cười chua xót: "Lấy công lực của hai vị, không cần ta xuất thủ cũng sẽ không bị thương." Nội lực của hai người bọn họ đã sâu không lường được! die nda neq uyd on

"Không biết tại hạ có thể thỉnh cầu hai vị thiếu hiệp một việc hay không?" Sau khi nam tử Hắc y do dự thật lâu, nhưng vẫn nói ra những lời này, trên mặt là chân thành khẩn cầu, nhưng mà cô đơn nơi đáy mắt cũng không qua được ánh mắt Cổ Nhục Phong.

Nam tử hắc y này cũng không kém Hòa Diễm, khí chất tu dưỡng toàn thân cũng không phải một người trong giang hồ có thể có, đúng là, trên người hắn tựa hồ thêm một phần lạnh nhạt, cũng nhiều hơn một phần u buồn...

Cổ Nhục Phong chỉ là nhìn hai người đối diện, không nói với vấn đề mà nam tử hắc y nói, không nói đáp ứng cũng không có cự tuyệt, chỉ nhìn như vậy.

Nam tử hắc y cười khổ một tiếng, hai người này không tầm thường, tuổi còn nhỏ mà đã có kiên nhẫn và định lực như vậy rồi !

Trên mặt nhiều hơn một tia thường thức và bội phục, cũng càng thêm thành khẩn: "Ta nghĩ muốn thỉnh hai vị... Tha cho Hoa Linh một mạng." Thân thể cứng ngắc, làm tốt chuẩn bị bị hai người trào phúng, dù sao Hoa Linh đã làm nhiều chuyện thương tổn bọn họ như vậy, đổi thành ai, nghe được thỉnh cầu vô lý này của hắn, chắc chắn đều sẽ tức giận.

Nhưng mà, ngoài dự kiến của hắn, trên mặt Cổ Nhượng Phong không có chút dấu hiệu tức giận nào! Mà thấy ánh mắt nàng hắn càng thêm khó hiểu!

Trầm mặc một lúc, nam tử hắc y cho rằng Cổ Nhượng Phong cự tuyệt, lòng này thanh tú mà thâm thúy của Cổ Nhượng Phong nhếch lên: "Ta muốn biết nguyên nhân." Hoặc là nói, nàng càng muốn biết, vì sao Hoa Linh hận mầu thân nàng như thế! Phải hơn hai trăm người muốn bắt cóc Cổ Uyển Ngưng, nếu không phải thực lực nhóm người của mình quá cường hãn, đổi thành người bình thường, sợ đã sớm đắc thủ! Như vậy hoàn toàn là thủ pháp không sơ hở, tại sao lại dùng trên người mà không có thể lực nào? Chuyện này, nàng rất tò mò!

Nam tử hắc y do dự một chút, khóe miệng chưa sột đã tràn đến cả khuôn mặt! Hắn cũng muốn biết nguyên nhân, vì sao nàng chỉ thấy được Hóa Diễm, lại không nhìn tới hắn!

"Có thể chỗ khác không?" Thông minh như nam tử hắc y, hắn tự nhiên biết nguyên nhân Cổ Nhượng Phong ra yêu cầu này cũng không đơn giản như vậy! Nha đầu này, hôm nay lúc hắn thấy nàng liền biết, người này nhất định không tầm thường!

"Có thể." Cổ Nhượng Phong gật đầu, nàng không có ý kiến, dù sao đây là bí mật, mà nơi này quá nhiều người!

Bách Hoa son trang đổi chủ... Trong vòng mười ngày tin tức này đã truyền khắp đại lục Thiên Phượng! Dù là người trong giang hồ, hay là trong triều đình, hoặc là dân chúng bình thường, không chỗ nào không biết không chỗ nào không hiểu!

Nghe nói, Bách Hoa son trang đã đổi tên, hiện giờ gọi là Huyết Nguyệt son trang!

Nghe nói trang chủ là một hồng y nam tử đội mặt nạ ngân sắc, nghe nói hồng y nam tử kia có một phu nhân đẹp tựa thiên tiên!

Nghe nói gần đây Huyết Nguyệt son trang muốn làm việc vui!

Nghe nói người kết thân gia với Huyết Nguyệt son trang là Hóa Diễm thành chủ thành Vô Họa, người mà hơn bốn mươi tuổi vẫn chưa thành thân!

Nghe nói...

Nghe nói...

Mộ Dung Tô quảng ngả tất cả đồ cô nổi tiếng trong đại điện! Huyết Nguyệt! Ngân sắc mặt nạ! Hồng y nam tử! Tốt tốt! người mang điềm xấu kia thậm chí còn có cả son trang của mình!

Đây là chuyện sau này.

Mà lúc này, Cổ Nhượng Phong hí hai mắt lại, nghĩ đến cái gì, tâm tình rất tốt! Mà khi nhìn nam tử hắc y lại trở nên nghiêm túc: "Người muốn ta tha nàng, cũng được. Nhưng mà, nàng làm nhiều chuyện thương tổn nương ta như vậy, phải có câu trả lời thỏa đáng, còn có, sao ta có thể đảm bảo nàng sẽ không trở về báo thù?"

Nam tử hắc y sụp hai mắt xuống: "Người muốn thế nào?" Hắn tự nhiên biết nàng sẽ không dễ dàng tha cho Hoa Linh. Như vậy, cũng là Hoa Linh nên chịu đi...

"Cho nàng tự chặt một tay, sau đó ăn cái này." Phi một viên thuốc màu trắng tới. die nda nleq uyd on

Nam tử hắc y nhíu mày, viên thuốc này hắn chưa bao giờ thấy quá, ăn hết... Sẽ còn sống sao? Nhưng mà, nếu Cổ Nhượng Phong đã đáp ứng tha nàng một mạng, nên sẽ không nuốt lời!

"Ăn được kia sẽ biến thành ngọc tử, còn có, mỗi đầu tháng toàn thân sẽ đau nhức hơn một canh giờ." Cổ Nhượng Phong mặt không đổi sắc, nàng sẽ tha cho nàng ta, nhưng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha!

Nam tử Hắc y thờ phào nhẹ nhõm, chỉ cần nàng còn sống là tốt rồi!

Nam tử hắc y nhân đi tới, mang theo Hoa Linh đi, ai cũng không biết bọn họ đi nơi nào...

Ai cũng không biết nam tử hắc y kia đã nói gì với Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diễm Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Mời dạm hồng trang

Sau khi Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân trở lại phủ thành chủ đã nói chuyện thật lâu với Hỏa Diễm, lúc từ trong thư phong đi ra đụng phải Cổ Uyển Ngưng tới tìm mình.

Cổ Uyển Ngưng thấy Cổ Nhượng Phong cùng Phong Huyết Lân đi qua, trong mắt có vẻ trách cứ, còn có chút lo lắng mơ hồ: “Phong nhi, Lân nhi, các con đi đâu? Sao trễ như vậy mới về?”

Thì ra một chuyến đi tới Bách Hoa sơn trang cộng thêm trò chuyện cùng đám người mặc đồ đen, dĩ nhiên đã khuya, sau khi trở về vừa đúng lúc gặp được Hỏa Diễm lại cùng hấn nói chuyện một lát, nhìn sắc trời bây giờ, không ngờ trăng đã lên rồi! Khó trách Cổ Uyển Ngưng sẽ lo lắng!

Chuyến ám sát đêm qua khiến cho đến bây giờ trong lòng Cổ Uyển Ngưng vẫn còn sợ hãi, mặc dù biết được hai người Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân có đám thủ hạ rất lợi hại, nhưng trễ vậy mà chưa trở về, nàng vẫn lo lắng.

“Nương... con...” Đột nhiên Cổ Nhượng Phong cảm thấy mình không tìm được lý do gì để giải thích... Nàng không đến nỗi nói mình ở bên ngoài ngắm phong cảnh nên về trễ chứ? Hay là nói đi ra ngoài du ngoạn hơi xa? Hoặc là nói trực tiếp bị lạc đường? Nàng đâu phải là đứa trẻ lên ba tuổi! Chuyện hoang đường như vậy Cổ Uyển Ngưng liếc mắt là nhận ra có được không!

Về mặt Cổ Nhượng Phong như vậy rơi vào trong mắt Cổ Uyển Ngưng, liền là...

Ôi, đứa nhỏ này chắc sợ mình trách con bé lừa mình, cho nên núp ở bên ngoài không dám trở về...

Cổ Nhượng Phong nhìn về mặt Cổ Uyển Ngưng là biết nàng đang suy nghĩ gì, năm đó nàng học qua tâm lý học, mặc dù chưa đạt tới đỉnh cao, nhưng cũng coi như có thành tựu nhỏ... Điem chắc chắn vẫn có...

Cổ Nhượng Phong nàng có phải “tránh” đến mức đó không?

Không nói gì... Nhìn trời... Bóng đêm tối nay thật đẹp... Hết sức bỏ qua nét mặt của Cổ Uyển Ngưng...

“Khụ khụ...” Hỏa Diễm là người thông minh, mặc dù chưa học qua cái gọi là tâm lý học, nhưng đối với Cổ Uyển Ngưng dieendaaneequydonn hoàn toàn hiểu rõ như lòng bàn tay, huống chi là nét mặt này của nàng? Vốn ở trong thư phòng suy nghĩ về bữa tiệc mà Cổ Nhượng Phong nói tới lại nhìn thấy sắc mặt kích động của Cổ Uyển Ngưng, trái tim gần như đã bắt đầu có chuyển biến...

Hết sức kìm nén kích động muốn bật cười, sắc mặt chỉnh tề: “Thời gian không còn sớm, mọi người về nghỉ ngơi sớm đi.”

Cổ Nhượng Phong cho Hỏa Diễm một ánh mắt ý tứ sâu xa, cuối cùng vì một câu nói của Hỏa Diễm là liếc nhìn về mặt Cổ Uyển Ngưng, thầm nghĩ trong lòng, tương lai đại ca nhị ca còn thành gia lập nghiệp, nếu không chắc sẽ bị về mặt của mẫu thân làm cho chán ngán...

Phong Huyết Lân nhìn Cổ Nhượng Phong làm chuyện mờ ám, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, Phong nhi của hấn thật nghịch ngợm, ngay cả mẫu thân của mình cũng dám rửa thắm*.

(*) Nguyên gốc: Phúc phỉ (腹诽): giữ ở trong lòng, không nói ra miệng | rửa thắm

Khoe mặt Cổ Nhượng Phong liếc thấy ánh mắt chế nhạo của Phong Huyết Lân, tức giận trừng mắt hấn một cái: “Chàng còn không giống vậy!” Hấn dám nói hấn không nghĩ như vậy?

Hỏa Diễm nhìn sự tương tác giữa hai người, lại nhìn Cổ Uyển Ngưng một chút, khi nào thì hấn và Ngưng nhi có thể như vậy? Chỉ có điều... ngày này không còn xa...

Gần đây Cổ Uyển Ngưng rất phiền não.

Bởi vì...

Mỗi sáng Hỏa Diễm sẽ xuất hiện trước qđ cửa phòng ngủ của nàng! Trước khi nàng rời giường... Và lại, cho dù nàng dậy sớm hơn, thì hấn vẫn sớm hơn nàng một bước!

Hỏa Diễm luôn bụng đồ ăn sáng đến tìm nàng cùng nhau dùng bữa! Khi nàng vừa mới rửa mặt xong, sửa lại dung nhan... Mà cho dù nàng chậm cỡ nào, hấn vẫn có thể kiên nhẫn chờ!

Mỗi ngày Hỏa Diễm đều mời nàng ra ngoài du ngoạn! Khi nàng nuốt xuống miếng đồ ăn sáng cuối cùng, lau xong khoe miệng... Cho dù nàng cự tuyệt như thế nào, hôm sau hấn lại nhắc lại!

Sau mỗi lần nàng cự tuyệt lời mời của hấn Hỏa Diễm lại để lại cho nàng vài tờ giấy, phía trên là vài chuyện xưa mà nàng chưa bao giờ thấy qua... Và lại, mỗi khi tới chỗ đặc sắc lại không có đoạn sau!

Đến ngày thứ năm sau khi Cổ Uyển Ngưng thấy tờ giấy chính là đang lúc hưng phấn kích động muốn lấy cho bằng được, sau đó câu chuyện bị mắc kẹt ở đoạn bí thông thì rõ ràng như bị hắt một chậu nước lạnh, cuối cùng nổi giận!

Có để cho người ta sống nữa không! Nghĩ đến hôm nay nàng có thể tưởng tượng tới tình tiết phát triển tiếp theo trong câu chuyện nhưng phải chờ đến tờ giấy ngày mai, loại tâm tình rối rắm giống như bị trụng dầu bị đun nước bị lửa nấu.nàng không nhận được liên thăm hỏi tổ tông mười tám đời nhà Hỏa Diễm một lần! (Tứ Nguyệt: Ngưng tỷ, về sau tổ tông mười tám đời nhà Hỏa Diễm cũng sẽ là của nàng, nàng đây đang hỏi tổ tông về sau của chính mình! (>__<))

Rốt cuộc, sau khi ở trong phòng lưỡng lự đủ chín chín tám mươi một vòng, Cổ Uyển Ngưng hít sâu một hơi, đẩy tấm màn che cửa phòng, sải bước ra ngoài!

Bằng bất cứ giá nào! Nàng nhất định phải tìm Hỏa Diễm yêu cầu phần sau của câu chuyện!

Bên trong thư phòng, Cổ Nhiễm Mặc lqđ đặt hai chân dưới bàn sách, không chút hình tượng nào ngồi nghiêng trên ghế, gào lên: “Ta không thể! Đại ca cứu mạng!”

Cổ Nhiễm Trần liếc mắt nhìn Cổ Nhiễm Mặc: “Không thấy ta và người giống nhau sao?” Tiếp theo cúi đầu múa bút thành văn!

“Oa!” Thê lương gào khóc một tiếng, Cổ Nhiễm Mặc áp xuống kích thích muốn bóp chết Cổ Nhược Phong!

Vì sao chứ! Dựa vào cái gì!

Nàng và Phong Huyết Lân hai người tiêu sái đi dạo phố, còn hấn và đại ca hai người ở trong thư phòng rách nát phê sô con!

Được rồi, nguyên nhân gây ra sự tình chỉ đơn thuần như vậy...

Lại nói năm ngày trước...

Sau khi ăn sáng, bốn người Cổ Nhược Phong Die nd da nl e q uu ydo n rất hài hòa ngồi chung một chỗ thảo luận chuyện lớn cả đời của mẫu thân bọn họ.

Ánh mắt Cổ Nhiễm Mặc hài lòng: “Nhìn cũng biết mẫu thân thích Hỏa Diễm! Hỏa Diễm cũng thích mẫu thân, vậy thì ở cùng thôi!” Chuyện như vậy hấn nhìn một cái là thấu! Còn cần thảo luận sao!

Cổ Nhiễm Trần cũng rất ăn ý gật gật đầu: “Ừ, Hỏa Diễm không tệ.”

Nhất thời mắt Cổ Nhiễm Phong tỏa ra sắc vàng! Hiện tại Cổ Nhiễm Mặc cùng Cổ Nhiễm Trần nghĩ đến lại thấy buồn nôn! Đó chính là tính toán trần trụi! Ngay cả che giấu cũng không có! Thật vô sỉ!

“Các huynh đều đã đồng ý! Vậy bỏ ra chút sức lực chứ?” Đó không phải là đề nghị, cũng không phải nghi vấn, đó chính là câu khẳng định! Vốn không để cho người ta đường sống mà phản kháng!

“Mấy ngày nay Hỏa Diễm muốn phụng bồi mẫu thân, các huynh nên ở trong thư phòng giúp hấn xử lý công vụ cho tốt. Còn nữa, kế tiếp chính là đại hôn, bọn họ kết hôn khẳng định phải lưu lại cho bọn họ chút thời gian, các huynh xử lý hết sự tình trong vòng ba tháng kế tiếp đi.” Nói xong câu đó, Cổ Nhược Phong cực kỳ tiêu sái cùng Phong Huyết Lân biến mất trong viện, trong không trung còn câu nói “Chúng ta đi chuẩn bị thủ tục đại hôn” nhẹ nhàng rơi xuống...

Và rõ ràng đã đi xa còn ... truyền âm ngàn dặm... có thể rõ ràng vang lên bên tai “Hỏa Diễm là phụ thân tương lai, cần phải lấy lòng”... Muốn cột nhà như vậy không! (Muốn dùng từ này từ lâu rồi (>__<))

Bọn hấn có thể phản đối sao? Nhưng... câu nói sau lqđ cũng rất có sức hút! Đối với những việc hai người làm hoặc tự nguyện hoặc bị bức hiếp cho mẫu thân trước kia, nhớ lại được Cổ Uyển Ngưng dịu dàng dạy dỗ...

Suy nghĩ một chút... vẫn là lấy lòng phụ thân tương lai trước đi! Đảm bảo về sau còn có thể thay bọn họ nói vài câu!

Vì vậy, hai người liền bắt đầu khổ cực mỗi ngày đẩy tăng tốc độ công việc! Bởi vì về sau Cổ Nhược Phong lại vô lương hạ xuống một kỳ hạn: “Mười ngày sau đại hôn! Các huynh chỉ có thời gian mười ngày.”

Gào khóc gào khóc oa! Sao nàng lại tàn nhẫn như vậy! Dù thế nào thì bọn họ cũng là ca ca ruột! Đó là ca ca ruột!

Lại nói, lúc này Cổ Uyển Ngưng với khí thế vội vàng phóng tới thư phòng Hỏa Diễm! Bây giờ phủ thành chủ này nàng đã quen thuộc tới mức không thể quen thuộc hơn! Dĩ nhiên, trong lòng nàng cũng biết phủ thành chủ không có phụ nhân thành chủ! Cái gì mà nha hoàn thị thiếp chính là cách biệt với phủ thành chủ.

Trong lòng cũng mơ hồ hiểu vài phần tâm ý của Hỏa Diễm. Chỉ có điều... thực sự là nàng đã từng gả cho Cổ Hạo Nhiên khiến cho nàng khó có thể mở rộng cánh cửa lòng cho Hỏa Diễm, nàng như vậy, vẫn xứng với hấn sao?

Chỉ có điều, bây giờ Cổ Uyển Ngưng lqđ không nghĩ nhiều như thế! Nàng chỉ biết, hôm nay nàng nhất định phải lấy được đoạn sau của chuyện xưa! Nếu không, ăn ngủ không yên suốt bốn ngày! Thêm nữa chắc nàng thật sự muốn điên rồi!

“Phu nhân, thành chủ không có ở thư phòng.” Quân gia xuất hiện bên người nàng trước một khắc khi Cổ Uyển Ngưng đang định gõ cửa thư phòng, rất cung kính nhắc nhở. Đối với phu nhân tương lai này, hắn vốn có tương đối ý kiến, một nữ tử hòa ly, sao lại có thể xứng đôi với thành chủ đại nhân! Hơn nữa, cũng bởi vì nữ tử này, hai mươi năm trước tinh thần thành chủ đại nhân nhà hắn đã bị thương thật là, hơn nữa đến nay chưa lập gia đình!

Chỉ có điều, theo quan sát mấy ngày nay của hắn, nàng vẫn có nhiều chỗ thích hợp, là tiểu thư khuê các có tu dưỡng, nhưng lại không có tính khí cao cao tại thượng vênh mặt hất hàm sai khiến, bình thường đối đãi với người ngoài cực kỳ lễ phép hòa ái, quan trọng hơn cả, thành chủ đại nhân nhà hắn xác định nàng! Hắn cũng không có biện pháp! Huống chi, nhìn mấy nhi tử của nàng, mỗi người đều là nhân trung long phượng, có thể dạy dỗ nhi tử như vậy, sợ là năng lực bản thân không hề đơn giản! Nữ tử như vậy, xứng đáng với thành chủ đại nhân nhà hắn, dường như không tệ lắm. .

Vì thế, quân gia đại nhân rồi rắm, cuối cùng ngoan độc nhẫn tâm! Được, hắn tiếp nhận! Thành chủ liền nhận định nữ tử này rồi, nếu hắn không phục, chẳng phải bản thân mình gây khó dễ? Lại nói, hắn cũng không có không phục!

Vì vậy, quân gia đại nhân thật sự từ trong đáy lòng coi Cổ Uyển Ngưng là phu nhân thành chủ. . Trong lòng còn thầm nghĩ, nếu thành chủ cưới nữ nhân này, mấy đứa bé có phải cũng đi theo gọi thành chủ là phụ thân? Vậy có phải hắn đã có thiếu gia tiểu thư? Đây chính là điều hắn mong đợi trong suốt hơn ba mươi năm đó!

Chính vì lẽ đó, quân gia đại nhân bắt đầu mong đợi thành chủ đại nhân sớm cưới Cổ Uyển Ngưng vào phủ! Cho nên, hắn mới kịp thời xuất hiện bên người Cổ Uyển Ngưng, hơn nữa. .

“Thành chủ ở trong tiểu hoa viên.” Được rồi, trong lòng quân gia đại nhân yên lặng cầu nguyện: Thành chủ à, lão đây cũng chỉ muốn tốt cho ngài, cũng không xem như ta bán đứng ngài, ta chỉ nhắc nhở phu nhân một chút mà thôi. .

Cổ Uyển Ngưng nói một tiếng “Cám ơn”, xoay người đi tới vườn hoa nhỏ, cũng không thấy được ánh mắt “Gián trá” của quân gia!

Tiểu hoa viên, Hòa Diễm đang cầm bút khổ sở suy tư điều gì đó, trên bàn đá bày hỗn độn trang giấy tràn ngập chữ viết chi chít. .

“Hòa Diễm!” Cổ Uyển Ngưng lqđ đứng trên bậc thang dưới đình kêu một tiếng, trong mắt còn mang theo chút dứt khoát! Nàng, bằng bất cứ giá nào!

Hòa Diễm đang như đi vào cõi thần tiên, bị tiếng kêu của Cổ Uyển Ngưng, chợt phục hồi tinh thần, tay cầm bút lông đang chống cằm run lên, một đường đen dài vạch lên một bên gương mặt tuấn tú trắng nõn!

Quay đầu, liền thấy Cổ Uyển Ngưng, nàng mặc một bộ váy màu xanh biếc, tóc vấn thành búi tóc đơn giản, dường như đi hơi gấp, trăm bạc hình bướm bướm hơi nghiêng, sắp gần giờ Ngọ ánh mặt trời hơi chói mắt, nhưng tất cả hoàn toàn bé nhỏ không đáng kể khi so với nàng! Trong mắt Hòa Diễm chỉ có đáng người đẹp mắt kia của Cổ Uyển Ngưng, vẻ mặt có chút giận dữ. . Ngay cả trên mặt mình có vết mực không cẩn thận quệt lên cũng quên mất. .

Cổ Uyển Ngưng chăm chú nhìn Hòa Diễm, đương nhiên lúc Hòa Diễm quay đầu trong nháy mắt liền nhìn thấy vết mực rất khôi hài trên mặt hắn.

“Ha ha ha. .” Cuối cùng không nhịn được mà bật cười, không dè dặt như đại gia khuê tú, cũng không bởi vì cười to mà thành trò cười, có một kiểu đáng yêu khác.

Hòa Diễm nhìn Cổ Uyển Ngưng lqđ cười càng trở mất không chớp mắt, ngay sau đó nhớ tới trước đó không cẩn thận vạnh lên một vết mực, bây giờ có thể cảm nhận được cảm giác mực nước có chút lành lạnh.

Bất đắc dĩ lắc đầu “Có gì buồn cười sao?” Không để ý bản thân bày trò cười trước mặt Cổ Uyển Ngưng, vẩy vẩy tay với nàng, ý bảo nàng bước lên bậc thang, dù sao ánh mặt trời buổi trưa vẫn có chút phơi nắng.

Cổ Uyển Ngưng cười, cũng tạm thời quên đi mực dính tới đây, nàng vừa nhìn thấy vết mực kia liền không nhịn được muốn bật cười, cũng không quản trước kia mình có cảm giác lúng túng khi đi chung với Hòa Diễm, đi lên bậc thang, đúng lúc nhìn thấy vài tờ giấy bị xóa và sửa thậm chí đến mực không rõ nhìn, tò mò hỏi: “Đây là cái gì?”

Vừa vươn tay định cầm lên nhìn kỹ một chút.

Vốn đang lau vết mực đen trên mặt Hòa Diễm đột nhiên đứng thẳng lên, lấy tốc độ thật nhanh thu tất cả tờ giấy trên bàn vào, trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện ra vẻ lúng túng.

“Đó là cái gì?” Điều này dĩ nhiên đã gọi lên lòng hiếu kỳ cực lớn của Cổ Uyển Ngưng rồi, tờ giấy sửa chữa bởi quét đến mực không thể nhìn vào mắt, nét chữ trên giấy dường như rất quen thuộc. . nhìn thấy ở đâu. .

Trong đầu hiện ra vầng sáng, đây không phải là kiểu chữ nàng nhìn thấy mỗi ngày trong câu chuyện xưa trên giấy sao?! Chẳng lẽ hắn đang chép chuyện xưa cho nàng? Nhưng vẽ loạn sửa chữa là như thế nào?

“Khụ khụ. .” Hòa Diễm bị ánh mắt nhìn chằm chằm của Cổ Uyển Ngưng mà xấu hổ, đành phải nghiêng đầu, tầm mắt dời về bụi hoa phía sau lưng Cổ Uyển Ngưng: “Nàng tới đây có chuyện gì?” Mấy ngày nay nàng luôn tránh hắn không kịp, hôm nay nghĩ sao lại đi tìm hắn rồi chứ? Chỉ có điều, dường như trong lòng mơ hồ đoán được chút nguyên nhân, nhếch miệng nở một nụ cười.

Câu hỏi của Hòa Diễm khiến Cổ Uyển Ngưng lqđ thu lại suy nghĩ, nghĩ tới cuộc sống mấy ngày nay bị câu chuyện xưa hành hạ đến cơm nuốt không trôi, nhất thời tròng mắt: “Đưa hết phần chuyện xưa còn lại cho ta!” Hắn cố ý! Hắn tuyệt đối cố ý! Cũng không biết hắn tìm chuyện xưa từ nơi nào, tuy nàng đọc sách rất nhiều, nhưng chưa bao giờ thấy chuyện xưa đặc sắc như vậy, cũng để cho người ra ngoài tìm xem có bộ sách truyện xưa này bán không, lại

hoàn toàn không có bản trong tay nàng đã đọc!

Hỏa Diễm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn như muốn phóng hỏa của nàng, cuối cùng không nhịn được cười: “Trên tay ta không có toàn bộ chuyện xưa.” Chẳng lẽ nàng không biết nàng lấy giọng nói này nói chuyện với một nam nhân chính là làm nũng sao? Chỉ có điều, hắn sẽ không nhắc nhở nàng!

Cổ Uyển Ngưng nhìn chằm chằm Hỏa Diễm hồi lâu, đây chính là một con hồ ly!

“Ngươi nói bừa, trước ta thấy rõ ràng ở trên bàn!” Hôm nay nếu không đọc xong chuyện xưa này, nàng sẽ không được ngủ yên giấc!

Hỏa Diễm buông tay, đặt một xấp giấy xộc xệch đầu sau lưng lên bàn: “Nàng xem, vốn chưa viết xong.”

“Chưa viết xong?” Cổ Uyển Ngưng nghi ngờ lắm lắm, tiếp theo cất cao giọng, “Chuyện xưa này do ngươi viết?”

Hỏa Diễm lại gần Cổ Uyển Ngưng hơn: “Là ta viết, chỉ vì nàng, viết chuyện xưa này hao phí không ít tinh thần của ta.” Hỏa Diễm lẳng lơ dứt khoát bắt đầu giờ trò vô lại, lộ ra vẻ mặt nàng phải phụ trách! Hắn hao phí không ít tâm tư tinh thần, dường như hai nhĩ tử của người ta cũng vì hắn mà nửa sống nửa chết phê duyệt đồng công văn trong thư phòng!

“Ngươi...” Giọng Cổ Uyển Ngưng hơi khàn, trong lòng nói không cảm động là giả! Hắn đợi mình ba mươi năm, thêm nữa bên cạnh không có dù chỉ một thê thiếp, hôm nay vẫn còn nịnh nọt mình, hao phí suy nghĩ như vậy! Nhưng mà, bởi vì hắn như vậy, nàng lại cảm thấy khó đối mặt với hắn! Nàng... sao còn xứng với hắn?! Hơn nữa, bóng dáng người đứng bên cạnh hắn năm đó vẫn tồn tại trong lòng nàng, mặc dù bây giờ không nhìn thấy nàng ta, nhưng trong lòng hắn vẫn còn một khúc mắc không nhỏ...

Nhìn ánh mắt Cổ Uyển Ngưng dần trở nên âm trầm, Hỏa Diễm tiến lên một bước, hắn không muốn đợi thêm nữa! Rất không dễ dàng đợi đến lúc Ngưng nhi chủ động tìm mình, nếu để cho nàng lại tiếp tục rút về, sau này sợ là khó để cho nàng mở rộng cánh cửa trái tim rồi!

Khi Cổ Uyển Ngưng còn chưa lấy lại tinh thần, Hỏa Diễm liền ôm lấy nàng vào trong lòng, cảm nhỏ đặt lên tóc Cổ Uyển Ngưng: “Ngưng nhi, cho chúng ta một cơ hội được không?” Giọng nói nhẹ nhàng, lại kèm theo chút thỉnh cầu cùng chờ đợi.

Dù thế nào thì Cổ Uyển Ngưng Die nd da nl e q u u ydo n cũng không ngờ Hỏa Diễm lại nói rõ như thế! Lúc trước hắn biểu hiện cực kỳ rõ ràng, nhưng giữ lại cho hai bên chút không gian, mà bây giờ lại nói rõ ràng ra như thế... Nàng bắt đầu do dự rồi...

Lý trí trong lòng đang kêu gào: “Cực tuyệt đi cực tuyệt đi! Ngươi và hắn không có khả năng! Ngươi như vậy sao có thể xứng với một người tốt đẹp như hắn?!”

Nhưng mà bên kia cũng không ngừng giãy giụa: “Đồng ý đồng ý! Hắn chỉ nói cho hai người một cơ hội, nếu cứ cực tuyệt như vậy, các ngươi thật sự không có tương lai! Về sau chỉ sợ ngay cả gặp mặt cũng không thể! Chẳng lẽ ngay cả chút dũng khí này ngươi cũng không có?”

Cúi đầu liếc thấy vẻ mặt bồn chồn của Cổ Uyển Ngưng, rốt cuộc trong lòng Hỏa Diễm đặt tảng đá xuống, chỉ cần nàng không phủ nhận là tốt rồi!

“Ngưng nhi, ngay cả một cơ hội nàng cũng không cho ta, điều này làm cho ta...” Hỏa Diễm khẽ đẩy Cổ Uyển Ngưng ra, mặt đối mặt cùng nàng, bị thương dày đặc trong mắt, ánh mắt vút bỏ lúc này lập tức chạm vào nơi mềm mại nhất trong lòng Cổ Uyển Ngưng! Cuối cùng khẽ gật gật đầu, đồng ý! Chỉ là một cơ hội mà thôi, nàng cũng coi như cho chính bản thân mình một cơ hội...

Thấy Cổ Uyển Ngưng gật đầu, Hỏa Diễm gần như vui mừng muốn nhảy dựng lên, ôm Cổ Uyển Ngưng xoay vài vòng, tâm tình khó có thể hình dung giống như vừa mới mất đi mà lấy lại được!

Từ ngày này, dân chúng thành Vô Hỏa cũng biết, thành chủ đại nhân của bọn họ vốn có cuộc sống phu thê giống như hòa thượng lại luôn mang theo một nữ tử lác lác trên đường!

Mặc dù nàng kia không còn trẻ, nhưng gương mặt này, bản lĩnh này, đúng là không thể phản đối rất xứng với thành chủ đại nhân!

Qua ba ngày, không biết ai đồn đãi, nói nữ tử này chính là phu nhân chưa qua cửa của thành chủ đại nhân!

Càng không biết từ đâu truyền tới, hai ngày sau bọn họ sẽ thành thân!

Mà ba ngày này, tiến triển giữa Hỏa Diễm và Cổ Uyển Ngưng có thể nói là nhanh chóng!

Vào ngày thứ tư, rốt cuộc Hỏa Diễm lẳng lơ đã thu được tin tức từ mười ngày trước phái ra, mọi chứng cứ đầy đủ, chân tướng năm đó bị vạch trần!

Cổ Uyển Ngưng cùng Hỏa Diễm im lặng nhìn nhau, cảm khái việc đời khó đoán, cuối cùng trong mắt không có gì ngăn cách!

Mấy ngày qua Cổ Uyển Ngưng đã thấy rõ ràng lòng của Hỏa Diễm, hắn không thêm để ý tới chuyện cũ của mình, nếu mình còn quá để ý nặng nề tới chuyện này, đều là tổn thương đối với hai người! Cho tới bây giờ Cổ Uyển Ngưng nàng sẽ không tiếp tục làm chuyện ngu xuẩn như vậy!

Hỏa Diễm kéo Cổ Uyển Ngưng lại, trên mặt nhu hòa càng che giấu một tầng tình yêu cùng chờ mong: “Ngưng nhi, gả cho ta được chứ?” Hắn đợi lâu như vậy, chính là vì ngày này!

Cổ Uyển Ngưng có chút ngượng ngùng hơi cúi đầu xuống, khe khẽ gật đầu, hé miệng không nói, trên mặt đã đỏ ửng!

Rốt cuộc Hòa Diễm vui vẻ cười ra tiếng, nàng đồng ý!

“Vậy ngày mai chúng ta thành thân!” Ngày vừa vặn! Hắn không thể không cảm thán Cổ Nhựt Phong thêm lần nữa, tính toán thật chuẩn!

“Hà?!” Cổ Uyển Ngưng mở to hai mắt, hắn nói gì? Ngày mai thành thân?! Nàng không nghe lầm chứ?!

“Ha ha...” Hòa Diễm cười khê, vẻ mặt Ngưng nhi thật khiến cho hắn sung sướng, giờ tay lên véo lỗ mũi xinh xắn của Cổ Uyển Ngưng, “Nàng không nghe nhầm, ngoan ngoãn chờ làm tân nương đi!”

Vừa qua giờ Ngọ, Cổ Uyển Ngưng lqđ đã được người Bách Hoa sơn trang, không đúng, Huyết Nguyệt sơn trang dẫn đi! Nàng chuẩn bị xuất giá từ Huyết Nguyệt sơn trang!

Lúc này ở kinh thành Mộ Dung, rốt cuộc Cổ Hạo Nhiên đã nhận được tin tức của Cổ Uyển Ngưng, biết nàng đang ở thành Vô Hòa, còn ở trong phủ thành chủ!

Vậy mà, tin tức tiếp theo ám vệ đưa tới càng làm cho lửa giận trong lòng ngực hắn lớn đến mức có thể tiêu hủy tất cả! Chỉ thấy trên tấm giấy nho nhỏ viết: Ngày hai mươi bảy tháng mười đại hôn của thành chủ thành Vô Hòa Hòa Diễm.”

Nơi này cách thành Vô Hòa hơn ngàn dặm! Bây giờ chạy tới vốn không ngăn cản được chuyện này! Nhưng mà, trông mắt hắn thoáng hiện ra tia hung dữ! Mặc dù hòa ly cùng nàng là không đúng, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép nàng gả cho người kia!

Một con chim bồ câu dần biến mất trong không trung mờ nhạt...

Huyết Nguyệt sơn trang, bằng hiệu đã được đổi mới rồi, kiểu chữ to lớn khoáng đạt nhưng không thiếu phần phóng khoáng! Chất liệu là gỗ lim tơ vàng tốt nhất! Khung bên ngoài nạm vàng, vàng đủ mười phần! Người nào có bút tích bạc này! Cho dù là trong hoàng cung cũng chỉ có một lớp sơn vàng mà thôi!

Tuyệt hơn chính là mặc dù kiểu dáng hoàn toàn khoe khoang như vậy, nhưng lại làm cho người ta không có cảm giác thô tục chút nào!

Hoa Huyền Trúc dieendaaneequydonn đứng trước cửa sơn trang, trông mắt đầy máu! Trước nàng đã dùng bồ câu đưa tin cho nương biết về chuyện ở phủ Huyết Vương, để nương báo thù cho nàng! Nhưng chỉ ngăn ngừa trong mười ngày, không ngờ Bách Hoa sơn trang này lại đổi chủ!

Ngày mười sáu đó, rốt cuộc nàng được An Nhân tìm thấy, đi ra từ Thiên Cảnh các! Nhưng người phủ Huyết Vương lại vườn không nhà trống! Khiến cho nàng muốn báo thù mà không có cửa! Nàng chỉ gửi một phong thư đến Bách Hoa sơn trang, để mẫu thân phái người đi tìm, thuận tiện dạy dỗ con tiện nhân Cổ Nhựt Phong kia thật tốt! Lại dám hăm hại nàng!

Nhưng mà, năm ngày trước, nàng nghe được tin đồn, Bách Hoa sơn trang đổi chủ, đổi tên thành Huyết Nguyệt sơn trang! Người vốn ở trong trang cũng không biết đi nơi nào!

Trong cơn giận dữ, trong lòng vừa nóng vừa giận, không biết mẫu thân nàng thế nào! Vậy mà, trên đường nhanh chóng trở về, lại đụng phải một người trong Bách Hoa sơn trang chỉ còn một hơi thở thoi thóp cả người đầy vết thương của roi thể thảm không nổi nhìn! Từ trong miệng nàng ta, biết người tiêu diệt Bách Hoa sơn trang của nàng chính là con tiện nhân Cổ Nhựt Phong!

Hơn nữa! Tất cả nam tử nữ tử đáng về thùy mỵ thượng hạng của Bách Hoa sơn trang đã bị đưa đến thanh lâu sò quán, bị buộc tiếp khách! Lại còn tiếp loại người hạ đẳng! Chỉ cần có tiền, cho dù là tên khất cái trên đường cũng không được cự tuyệt!

Đây cũng là lý do tại sao người của Bách Hoa Sơn Trang biến mất tích trong chốn giang hồ! Những người đó bị đưa đi các nơi đều là thành lớn, những người của Bách Hoa sơn trang đó vốn là đáng về cao không thể chạm, đi đường cùng người đầu, thậm chí lắm kẻ còn che mặt bằng lụa tơ tằm trắng, chỉ sợ người đi đường nhìn thấy dung nhan của mình, ở trong lòng bọn họ, những người kia không có tư cách nhìn dung mạo của mình!

Rất nhiều người trong giang hồ không trêu chọc được chính là khinh thường, mặc dù biết tướng mạo người Bách Hoa sơn trang tuấn mỹ, lại rất ít tiếp xúc! Đương nhiên cũng không biết người trong thanh lâu chính là những người Bách Hoa sơn trang biến mất!

Nhưng mà Hoa Huyền Trúc lqđ không biết, người trốn khỏi Bách Hoa sơn trang là do Cổ Nhựt Phong cố ý thả ra! Nếu không, bằng vào thủ đoạn của Cổ Nhựt Phong, mặc dù có thể chạy khỏi, cũng tuyệt đối không thể có cơ hội sống thêm một canh giờ!

“Cổ Nhựt Phong, kẻ tiện nhân này ra đây cho ta!” Hoa Huyền Trúc tròn đỏ con mắt, nàng mới là chủ nhân của Bách Hoa sơn trang! Cổ Nhựt Phong hủy Bách Hoa sơn trang của nàng, Hoa Huyền Trúc nàng không đội trời chung với nàng ta!

Không bao lâu, Si liền xuất hiện, trực tiếp bắn vào trong miệng Hoa Huyền Trúc một viên thuốc màu trắng, nhìn kỹ thì giống viên thuốc mà Hoa Linh uống vào ngày đó như đúc! Sau đó túm lấy Hoa Huyền Trúc liền biến mất ở cửa, một trận gió thổi qua, giống như Hoa Huyền Trúc chưa từng xuất hiện ở đó!

Mị tựa vào ngưỡng cửa, đưa mắt nhìn Si rời đi: “Ngày bận rộn như vậy còn tới quấy rầy, thật không thức thời!” May mà chủ tử đã nói sớm, chỉ cần Hoa Huyền Trúc xuất hiện, không cần nói gì cả, trực tiếp mớm viên thuốc cho nàng ta, nàng cũng không có thời gian phụng bồi Hoa Huyền Trúc cần nhân ở chỗ này! Hôm nay là đại hôn của phu nhân, người trong trang còn có ai rảnh rỗi mà quan tâm nàng ta!

Lúc này Huyết Nguyệt son trang treo đầy lụa đỏ, đuôi sa tanh tung bay, bây giờ là cuối tháng mười, vốn khí trời hơi rét đã tăng thêm phần ấm áp!

Trời vẫn còn tờ mờ sáng! Mị nhìn ra xa hồi lâu, rốt cuộc đã thấy một đám người thật dài!

Kiểu tám người khiêng, mười tám lụa mỏng nhàn nhạt lay động theo gió, sáu mươi tư món sính lễ theo sát phía sau!

Hôm nay như một kỳ tích Cổ Nhục Phong qđ đã thay đổi một bộ trang phục màu đen, mặc một màu đỏ thắm đơn giản như Phong Huyết Lân, Mạn Châu Sa Hoa phiền phức quần quanh ông tay áo và vạt áo, cả người tao nhã diêm dúa lộng lẫy nói không nên lời! Kề vai sát cánh cùng Phong Huyết Lân, lại càng thêm một đôi trời đất tạo nên!

Hỏa Diễm cười bạch mã, đi phía trước đội ngũ, mặc dù bắt đầu lên đường từ nửa đêm, nhưng thần thái vẫn sáng láng, nghĩ đến hôm nay có thể cưới Cổ Uyển Ngưng vào cửa, trái tim tỉnh lặng hơn hai mươi năm của hắn lại nhảy lên giống như ba mươi năm trước khi nhìn thấy Cổ Uyển Ngưng!

Trang phục màu đỏ vui mừng, phía trên thêu ngọn lửa giống như phượng hoàng trông rất sống động, so với Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân thì y phục càng thêm hoa lệ gấp mấy lần!

Cổ Nhục Phong hài lòng gật gật đầu, nàng không lo lắng trang phục màu đỏ của mình hôm nay sẽ ảnh hưởng tới phong thái của mẫu thân cùng Hỏa Diễm!

Cổ Uyển Ngưng được người đỡ từ bên trong ra, trên người còn chậm rãi lưu động nội lực do Cổ Nhục Phong cấp cho! Nửa đêm thức dậy bắt đầu trang điểm rất mệt mỏi, nhưng mà hôm nay nàng lại không cảm thấy mệt mỏi chút nào!

Từ khi Cổ Uyển Ngưng ra ngoài, ánh mắt của Hỏa Diễm chỉ nhìn thấy nàng! Phượng hoàng bay lên, khăn voan màu đỏ nhạt che giấu dung nhan của nàng, lại có năng lực mờ hồ khiến cho người ta muốn dòm ngó đến ba phần, càng thêm mê người!

Hắn đồ kỵ! Hắn ghen! Vội nhảy xuống ngựa, phi thân qua ôm Cổ Uyển Ngưng lên rồi nhét vào trong kiệu tám người khiêng! Lễ qđ tiết gì cũng bỏ hết! Về đẹp của nàng sao có thể để cho người khác nhìn!

Mà lúc này, sáu mươi tư món sính lễ sau lưng đã mang vào son trang, đặt trong phòng Cổ Nhục Phong chỉ định rồi!

“Tân nương khỏi kiệu!” Người làm mai theo kiệu hô to một tiếng, cả đội ngũ chuẩn bị đi về.

“Chậm đã.” Âm thanh réo rắt của Cổ Nhục Phong xuyên qua đám người, “Các người quên đồ cưới rồi!”

Hỏa Diễm quay đầu nhìn lại chỉ thấy từng nhóm người mang thùng lớn quần tơi lụa hồng đi ra.

“Phụ thân đại nhân chắc không ngại mấy người chúng ta đi theo náo nhiệt chứ?” Cổ Nhiễm Mặc nhíu mày nhìn Hỏa Diễm, hôm nay mẫu thân đại hôn, bản thân mình không đi nhận lễ?!

Hỏa Diễm hiểu ý cười một tiếng: “Đều là người nhà, sao có thể thiếu các người!” Tiếng “Phụ thân đại nhân” kia của Cổ Nhiễm Mặc khiến hắn rất sung sướng!

Đội ngũ lên đường, chạy về thành Vô Hòa, hiện giờ Hỏa Diễm đi phía trước cũng không biết, đồ cưới theo lời của Cổ Nhục Phong rốt cuộc động trời như thế nào!

Mấy người Cổ Nhiễm Trần cùng Cổ Nhiễm Mặc nhìn từng rương đồ cưới trong phòng giam bó, theo câu nói “Đầy đều là bạc của Bách Hoa son trang” trong lòng từ từ phục hồi tinh thần lại!

Vô si thật vô si! Bách Hoa son trang là khái niệm gì?! Tuy nói tài phú không so được với Vũ Văn son trang, nhưng so với quốc khố hoàng cung, đúng là nhiều hơn gấp bao nhiêu lần!

Mà lúc này Cổ Nhục Phong qđ đang lôi kéo Phong Huyết Lân tra xét tám tám sáu mươi tư món sính lễ.

Phong Huyết Lân buồn cười nhìn Cổ Nhục Phong thấy vàng mà ánh mắt lấp lánh, nói nàng tham tài đi, đúng là khi chuẩn bị đồ cưới cho Cổ Uyển Ngưng đã khiến hắn ghen hòng nhìn trần trụi! Nói nàng hào phóng đi, hiện giờ lại ôm chặt lấy sáu mươi tư món sính lễ, đáng về chết cũng không buông!

Mất thấy đội ngũ đã đi được nửa canh giờ, Phong Huyết Lân tốt bụng nhắc nhở: “Chúng ta nên đi.” Sợ rằng đồ cưới đã vận chuyển không sai lầm rồi!

Quả nhiên, khi đám người Cổ Nhục Phong đi ra Huyết Nguyệt son trang, vừa đúng lúc món đồ cưới cuối cùng được mang ra ngoài!

Mấy người chậm rãi đi theo phía sau, cũng không hoàn toàn lo lắng mười tám hồng trang đồ cưới có thể bị người vây lấy! Trong đội ngũ có không ít quý!

Cổ Nhiễm Mặc nhìn đội ngũ kéo dài nhìn không thấy tận cùng, cảm thán nói: “Phong nhi muội thật có tiền!”

Lập tức y hệt chân chó tiến tới gần phía trước: “Lúc nào ta đón dâu muội cũng đưa cho ta chút lễ nha! Ta không cần nhiều như vậy, một nửa là tốt rồi!”

Cổ Nhục Phong im lặng: “Nhị ca... tại sao ta có cảm giác huynh càng ngày càng có tiềm chất của Mị rồi hả?” Từ lúc nào thì Cổ Nhiễm Mặc cũng trở

nên chân chó như vậy?

“Ách...” Cỗ Nhiễm Mặc lqđ sờ sờ lỗ mũi, trong lòng than thở, muối muối của hắn thật không lưu tình! Hu hu hu, đều là vàng đó bạc đó châu báu đó! Hắn cũng muốn!

Mà lúc này trong lòng Cỗ Nhược Phong lại là: hừ, liền định hết ăn lại uống đấy! Bằng vào năng lực của chính hắn, chút tiền này còn không kiếm được?!

Dân chúng thành Vô Hảo kinh hãi!

Mặc dù bọn họ biết hôm nay thành chủ đại hôn, nhưng lại không biết nửa đêm canh ba hắn phải đi đón tân nương!

Sáng sớm tinh dậy đã nghe người cầm mõ canh nói, tối hôm qua hắn tận mắt thấy thành chủ dẫn theo sáu mươi tư món sính lễ đi! Sáu mươi tư món! Cũng có thể mua được nửa cái thành nhỏ rồi!

Mà bây giờ, đến giờ ngo, rốt cuộc thành chủ đại nhân đã mang tân nương của hắn trở lại!

Xa xa một mảnh đỏ rực quanh co như vậy!

“Mười... Mười dặm hồng trang!” Có người lqđ chạy về phía cửa thành, hôm nay hắn vừa lên đường vào thành, liền gặp được phô trương lớn như vậy! Đó chân chính là mười dặm hồng trang! Trước kia nghe nói hoàng đế sắc phong hoàng hậu, sợ rằng không hùng vĩ như thế này!

“Cái gì cái gì?!” Người chen chúc tại cửa thành lo lắng hỏi, nhìn về mặt kích động của hắn, xem ra là tin tức mới rất lớn!

“Mười dặm hồng trang!” Mặc dù học thức của hắn không nhiều lắm, nhưng cảnh tượng này, khi lần đầu tiên nhìn thấy liền nghĩ đến từ này! Không có gì thích hợp hơn để so sánh với nó!

“Hà!” một tiếng, “mười dặm hồng trang” này liền truyền từ cửa thành vào trong thành như thủy triều! Không bao lâu, gần như mọi người đều biết chuyện này!

Thậm chí, đứng ở cửa thành, đoán chừng đội ngũ dài bao nhiêu! Có người còn đếm đồng đồ cưới!

Mười dặm hồng trang, không nhiều người có, sợ rằng đồ cưới này dieendaanleequydonn không phải người bình thường có khả năng có!

“Sáu mươi tư món!” Một người kêu lên, đồ cưới này không thể ít hơn so với sính lễ! Vì vậy, người bên cạnh đã gia nhập vào đội ngũ đếm sính lễ!

"....."

“Một trăm hai mươi tám món!” Lại một lần nữa kêu lên! Đây vốn là đồ cưới của thiên giới!

"....."

“Năm trăm tám mươi tám món!” Đám người kích động, này, này cũng có thể mua một thành tiếp theo rồi!

"....."

“Sáu trăm sáu mươi sáu món!” Có còn hay không? Có còn hay không?!

"....."

“Tám trăm món!” Gào khóc hu! Tám trăm món! Đây không phải người rồi!

"....."

“Tám trăm tám mươi tám món! Mọi người bình tĩnh... đếm thôi... tiếp tục đếm thôi...”

"....."

“Chín trăm chín mươi chín!” Người cuối cùng đếm xong, cả cửa thành yên tĩnh! Chuyện này... là công chúa nước nào xuất giá! Mẹ nó! TMD, công chúa xuất giá cũng chưa từng thấy nhiều món đồ cưới như vậy!

Bốn người Cỗ Nhược Phong lqđ đi theo cuối cùng gần cửa thành, nhìn đám người kích động cuồng nhiệt kia, trong đó có không ít người lộ ra ánh mắt tham lam!

Trong lòng hiểu rõ, nếu không phải đe dọa một chút, sợ rằng sẽ gặp phải không ít phiền toái!

Giơ một tay lên, chỉ thấy sau lưng Cỗ Nhược Phong có hai yêu quái mang theo một đám thủ hạ, mang mấy rương lớn, mở ra, một đồng bạc vụn chói lọi!

“Hôm nay Huyết Nguyệt Sơn Trang cùng thành chủ đại hôn, để thêm vui mừng, đặc biệt xuất ra mười vạn ngân lượng!”

Theo tiếng nói, bạc trắng từ trên trời rơi xuống, cũng rất trùng hợp mỗi một khối bạc vụn rơi vào trong tay một người, ngay cả trong chén khắt cái bên đường cũng không nhiều không ít rơi một khối!

Không có một ai nhiều hơn hai, cũng không có ai không có! Công phu như vậy khiến cho tất cả mọi người ở đây kinh ngạc lần nữa! Trong nhất thời những người nổi lên lòng tham lạnh đi! May mắn không có hành động! Ngay cả mấy tên thủ hạ đã có công phu đến mức này! Có thể thấy được Trang chủ Huyết Nguyệt son trang có võ công như thế nào!

Bọn họ sao có thể quên đời trước của Huyết Nguyệt son trang chính là Bách Hoa son trang! Bách Hoa son trang cường hãn không phải bọn họ không biết! Chỉ trong vòng một ngày đổi chủ từ, sửa lại danh hiệu! Thực lực như vậy! Mấy tiểu lâu la như bọn họ có thể chọc nổi sao!

Đám người Cổ Nhược Phong lại không dừng lại nữa, vui mừng vì được cho bạc, cảnh cáo cũng đã có, như vậy tiếp theo mà còn có kẻ không biết điều, cũng đừng trách thủ hạ nàng vô tình!

Nàng đã nói, ngày đại hôn, thấy nhiều máu thì vui mừng! Nhưng hôm nay là đại hôn của nương nàng, trên tay nàng còn nhiều biện pháp không thấy máu!

Phủ thành chủ, Hòa Diễm dắt tay Cổ Uyển Ngưng hai người đứng phía sau cửa chờ đã nửa canh giờ! Vốn cho rằng mấy người Cổ Nhược Phong sẽ lập tức đến, nhưng mà, tới lại là quản gia đầu đầu mồ hôi hỏi: “Thành chủ, đồ cưới để chỗ nào?”

“Đồ cưới?” Hòa Diễm ngược lại quên vụ này, “Đặt ở hậu viện là được.” Ngay cả chuyện nhỏ như vậy mà quản gia cũng đến hỏi mình sao?

Quản gia đại nhân lau mồ hôi: “Hậu viện đã đầy!” Hiện tại cũng đặt hơn một trăm món đồ cưới rồi! Hơn nữa, nhìn như vậy, hình như phía sau còn có...

“Đầy?” Rốt cuộc Hòa Diễm nhìn thẳng, sinh lễ của hắn cũng chỉ chiếm có nửa tiểu viện! Đồ cưới theo lời Cổ Nhược Phong này...

Mang theo Cổ Uyển Ngưng chạy về tiểu viện, ở giữa tràn ngập hương buộc lụa đỏ!

“Bỏ vào ngân khố đi!” Hòa Diễm nhíu mày, nhiều đồ cưới như vậy, quả thật xử lý không tốt! Nhà đầu Cổ Nhược Phong kia lại cho hắn phản đại lễ như vậy!

Vậy mà, để cho hắn càng khiếp sợ hơn chính là...

Được rồi, bây giờ hắn cùng Cổ Uyển Ngưng nhìn toàn bộ đồ cưới được khiêng vô trợn vện nửa canh giờ, rốt cuộc thấy được bóng dáng đám người Cổ Nhược Phong!

Gương mặt dưới khăn voan của Cổ Uyển Ngưng đã kích động đến mức mặt không chút thay đổi rồi... Bởi vì... Kích động đến cứng đờ...

Nàng đương nhiên biết lý do Cổ Nhược Phong đưa ra nhiều đồ cưới như vậy! Thân phận của nàng sớm muộn gì cũng phải ra ánh sáng, một nữ tử hòa ly, cho dù là hòa ly, trong mắt người đời vẫn là người bị phụ quân ruồng bỏ!

Mà Cổ Nhược Phong làm như vậy, mặc dù nàng là người bị phụ quân ruồng bỏ đuổi ra khỏi nhà, nhưng còn có ai dám thuyết tam đạo tứ*?! Đồ cưới phô trương như vậy! Ai có thể có bản lĩnh! Hơn nữa, Hòa Diễm là hạng người gì người của thành Vô Họa ai không biết? Hắn nửa đời không thành thân, nửa đời này người có tiền có thể thích hắn có bao nhiêu?! Một mực cự tuyệt, trong lòng chỉ chờ một mình nàng!

(*) Thuyết tam đạo tứ: hình dung không chịu trách nhiệm, nghị luận lung tung.

Mặc dù có người nói chuyện nhảm, thế nhưng chỉ là đồ kỳ mà tạo thành cố ý hăm dọa mà thôi, cho tới bây giờ Cổ Uyển Ngưng nàng đều không để ý đến những thứ này!

Cổ Nhược Phong nhìn hai tân nhân * đứng ở cửa phủ, khóe miệng cười trừ chọc: “Giờ lành sắp đến.” Được rồi, nàng thừa nhận mùi dấm hồng trang này là nàng có phần cổ ý! Nàng chính là muốn hai người bọn họ đợi thêm một chút! Mấy ngày nay bản thân mình là chuyện không thể ít hơn so với đại ca nhị ca! Mặc dù đều là phân phó thủ hạ đi làm...

(*) Hai tân nhân: Tân lang, tân nương

Làm việc tốt thường gian nan thôi! Khí trời hôm nay thật tốt, không biết tin tức này truyền tới kinh thành Mộ Dung...

Nghĩ đến sắc mặt của Mộ Dung Tô, còn đó mặt lại tối đen của Cổ Hạo Nhiên, nàng liền không nhịn sung sướng được!

Hừ, đám phái người tới quấy rối, sẽ thấy phải trả giá thật lớn!

Tin tức của Mộ Dung Tô cũng tương đối nhanh nhạy, năm ngày trước đã phái người chạy tới thành Vô Họa, mà mục đích của hắn cũng chỉ muốn hai người là mình và Phong Huyết Lâm chết thôi, nhưng thật xin lỗi, mẫu thân Cổ Nhược Phong nàng vừa đúng lúc đại hôn, cho nên, những nhân tố nguy hiểm tiềm tàng này nàng chỉ có thể giải quyết ở nửa đường thôi! Đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy ngày nay bên cạnh nàng không có quý xuất hiện. Cổ Nhược Phong nàng cũng không phải người tốt đẹp gì, người muốn mệnh của nàng, không chết cũng phải để cho nàng lột một lớp da, thi thể mùi mấy cao thủ này coi như là lễ ra mắt “Đặc biệt chiếu cố” của Phong Huyết Lâm đưa cho Mộ Dung Tô! Đừng tưởng rằng nhóm người mình rời kinh thành đi chính là bỏ qua cho hắn! Nàng sẽ cho hắn ném cái cảm giác gì mà bị cô lập hoàn toàn! Mà ngòi nổ chính là... vị trí hắn đang ngồi!

Về phần Cổ Hạo Nhiên! Khóe mắt Cổ Nhược Phong liếc thấy mấy người biến mất trong nháy mắt ở chỗ rẽ cách đó không xa, Cổ gia thành Vô Họa sao? Chỉ có ngần ấy năng lực mà muốn nhiễu loạn hôn lễ của nương nàng! Coi Cổ Nhược Phong nàng là đồ trang trí sao?! Vốn không muốn nhúng tay vào Cổ gia ở đây, chỉ cần bọn họ an phận, mình sẽ bỏ qua cho bọn họ một ngựa! Không nghĩ tới hôm nay ngược lại tự đưa tới cửa, nàng há có đạo lý từ chối ngoài cửa?!

Nàng nghĩ, Bách Hoa sơn trang kia nhất định có không ít phòng giam? Nhiều thêm một hai người hoàn toàn không là vấn đề!

Phủ thành chủ hôm nay đã được Cổ Nhược Phong cho lũ quý đã thu trong mười mấy ngày nay bao vây tầng tầng lớp lớp, mấy trăm con quý dày đặc ở giữa không trung nhìn chằm chằm trong ngoài phủ thành chủ, trừ đi từng người có ý đồ bất chính!

Vòng vây bên ngoài gió thổi mây lộng, nhưng bên trong phủ thành chủ lại là một nơi ấm áp hài hòa!

Tuy đại hôn đã sớm chuẩn bị, nhưng hôm qua mới thông báo ra, cho nên người tới tặng lễ chỉ có người ở thành Vô Họa.

Nhìn hàng loạt đồ cưới được khiêng vào, hơn mười đôi mắt đều nóng bỏng! Hóa Diễm này thật đúng là quá phát! Chỉ có điều, trong lòng mấy người cũng hiểu, hiện giờ bọn họ không thể tùy ý khiêu khích thành chủ này! Vốn là râu cộp sờ không được, bây giờ có thêm Huyết Nguyệt sơn trang là chỗ dựa cho hắn, ai còn dám có ý đồ liều mạng với hắn!

Cho nên, đại hôn này, tất cả mọi người an phận, không dám có chút hành động, mặc dù hăm dọa ký chín trăm chín mươi chín món đồ cưới kia, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười chúc phúc!

Cổ Nhược Phong cười lạnh nhìn đám người dối trá này, quả nhiên tất cả đều là kẻ diễn trò, chỉ có điều, hy vọng bọn họ hiểu rõ thì tốt, nếu không, nàng sẽ cho bọn họ biết kết quả khi dám đánh chủ ý lên phủ thành chủ! Bách Hoa sơn trang cũng có thể tiện tay tiêu diệt, một đám người có chức tước nhỏ nhỏ trong thành chủ, vốn không cần nàng tự thân động thủ! Bất cứ thủ hạ nào của nàng cũng có thể khiến cho bọn họ thân bại danh liệt, không còn đất đặt chân!

Phụ mẫu Hóa Diễm mất sớm, khi hắn hơn hai mươi tuổi, mà Cổ Uyển Ngưng biết rõ khi phụ mẫu nàng biết nàng bị đuổi ra khỏi Cổ gia đã không coi nàng là nữ nhi mà đối đãi, lại càng sẽ không tới phủ thành chủ này. Mà trên thực tế, hai lão bắt từ Cổ gia đang ở trong địa lao của Huyết Nguyệt sơn trang, một thân y phục hoa lệ bị che đậy bởi bụi bặm. Chính là hai người biến mất lúc Cổ Nhược Phong vào phủ thành chủ đã liếc thấy!

Mặc dù chỉ liếc qua, Cổ Nhược Phong lại cũng thấy rõ vẻ tính kế trong mắt bọn họ, cho dù bọn họ muốn làm gì, chỉ sợ đều không phải là chuyện tốt gì! Cũng không giấu lại, thủ hạ của Cổ Nhược Phong nàng ngồi không sao?

Vì vậy, trên chỗ cao đường, là một lão giả rất hiền lành đang ngồi, Cổ Nhược Phong chưa từng thấy, nhưng nhìn ánh mắt tôn kính của Hóa Diễm thì biết rõ người này đức cao vọng trọng.

Chỉ thấy sau khi Hóa Diễm và Cổ Uyển Ngưng làm lễ bái lạy với hắn, lão giả nở nụ cười ha ha, nội lực hùng hậu tràn khắp nhà: “Tốt tốt tốt!” Liên tiếp ba chữ “tốt” cho thấy tâm tình lão cao hứng!

“Rót cuộc Diễm nhi kết hôn rồi! Nha đầu này không tệ!” Đáy mắt lão giả xẹt qua tia sáng, hiển nhiên rất hài lòng với Cổ Uyển Ngưng.

“Đây là sư phụ của ta.” Hóa Diễm nghiêng đầu nói với Cổ Uyển Ngưng đang nghi ngờ, âm thanh tuy nhẹ, nhưng mượn vào công lực mấy người Cổ Nhược Phong tất nhiên nghe thấy rõ ràng.

Mặc dù trong lòng mấy người kinh ngạc Hóa Diễm này từ lúc nào mà đột nhiên lộ ra một sư phụ? Nhưng nhìn lão nhân quang minh chính đại, cực kỳ hòa ái, lại tán thưởng với Cổ Uyển Ngưng, phải là người không tồi, nên cũng yên lòng.

“Phu thê giao bái!” Lễ quan hô lớn, sau cùng khi cúi đầu xuống, rốt cuộc Hóa Diễm đã bỏ xuống tảng đá vẫn treo trong lòng! Hắn lo lắng hôm nay người của Cổ gia sẽ tới gây nhiễu loạn, nếu mình đuổi bọn họ ra, nói thế nào thì bọn họ cũng là phụ mẫu của Ngưng nhi, không hợp lý; nhưng nếu bọn họ ở đây làm ầm ĩ, hôn lễ càng tiến hành không xong!

Nhưng hiện giờ bái đường đã kết thúc, người của Cổ gia không tới, mặc dù có tới, muốn phản đối, sự thật đã định, không còn đường đổi ý rồi!

Một buổi hôn lễ, kiệu tám người lộng lẫy, sáu mươi tư món sính lễ, mười dặm hồng trang, mười vạn bạc mừng, tiệc bảy ngày! Những điều này, giống như đã mọc cánh truyền khắp thành Vô Họa, truyền về kinh thành Mộ Dung, cuối cùng truyền khắp vương triều Mộ Dung!

Hoàng đế trắc phi, công chúa xuất giá, cũng không phô trương cỡ này! Đại hôn này của Hóa Diễm và Cổ Uyển Ngưng, là hôn lễ hoa lệ nhất cả đại lục Thiên Phụng! Khiến trong cuộc sống sau này, tất cả nữ tử chưa xuất giá đều mong chờ đại hôn!

Kinh thành Mộ Dung, Ngự thư phòng trong hoàng cung, Mộ Dung Tô quảng tấu chương lên trên bàn dài, một đôi mắt hung ác nham hiểm giống như ác quỷ đến từ địa ngục! Đề tiện tàn nhẫn!

“Phé vật!” Đây là một đám phế vật! Thế mà lại bị người diệt hại ở giữa! Tuy ngoài mặt Mộ Dung Tô tức giận, nhưng sâu trong nội tâm cũng hiểu rõ, thực lực của Cổ Nhược Phong và người họ tuyệt đối không phải là tầm thường! Vậy mà có thể giả ngây giả dại ở dưới mí mắt hắn mười lăm năm! Đây quả thật là thất bại lớn nhất của cuộc đời hắn!

Hắn nghĩ hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm sẽ chết, nhưng mà, bằng vào thực lực hiện tại của mình, chắc chắn là không có khả năng!

Đôi mắt u ám càng thêm thâm sâu, không phải hai người kia muốn đi Thiên Thánh sơn sao? Vậy hẳn không ngại hợp tác một lần cùng với Hiền Viên Vũ! Về phần Cổ gia, sinh ra một nữ nhi như vậy, có phải cũng nên cho hẳn một cái công đạo hay không!

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên đang nhìn hai vị phu nhân quý trên mặt đất, đầu thấy choáng váng, rốt cuộc đòi trước hẳn đã tạo ra cái nghiệt gì! Lại cưới hai nữ tử có tâm kế như vậy vào cửa! Các nàng không thể để cho hẳn sống yên ổn một ngày được sao?

Cổ Hạo Nhiên suy nghĩ đến ngày ấy khi hẳn trở lại phòng ngủ, dieddan lê quy donnnn lại thấy trên bàn trong phòng có một phong thư, hai đứa con bất hiếu Cổ Nhiễm Mặc và Cổ Nhiễm Trần vậy mà lại theo Cổ Uyển Ngưng rời đi! Ngay cả gia sản cũng không cần! Đứa con bất hiếu này! Từng người từng người đều bị mê muội! Cổ Nhực Phong trở nên khác thường, không hề có chút tôn trọng nào đối với người làm phụ thân như hẳn, thỉnh thoảng còn châm chọc uy hiếp khiêu khích hẳn! Còn hai người Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc cũng để lại thư rồi trốn đi! Cái gì gọi là “cái gia đình này đã không có lý do gì giữ lại bọn hẳn rồi.”? Cái gì gọi là “Đuyên phận phụ tử đã hết, sau này gặp cũng chỉ là người xa lạ?”

Mà hai nữ nhân trước mặt nạt, từ sau khi ba người Cổ Uyển Ngưng rời đi, mỗi ngày đều người tranh ta đấu, làm cho cái nhà này không có một ngày bình yên! Gần như là từ đó ăn sáng đưa cho ai trước đến việc người nào đi ra cửa trước người nào, những thứ việc nhỏ nhặt cũng khiến hai người tranh đến người chết ta sống, cuối cùng luôn luôn khóc lóc kể lể đến trước mặt hẳn!

Mà gần đây vì chuyện của Cổ Uyển Ngưng, trong lòng hẳn cảm thấy áy náy, lại bởi vì nàng gả cho Hỏa Diễm mà cảm thấy phần nộ! Nàng là nữ nhân của hẳn, làm sao có thể gả cho Hỏa Diễm!

Nhưng mà, khi Cổ Hạo Nhiên nhận được tin tức hai người thành hôn từ thủ hạ của hẳn truyền đến thì liền tức giận đến công tâm, lão đảo hai bước, trong nháy mắt người như già đi mười mấy tuổi!

Hẳn nghĩ, hẳn thật sự yêu Cổ Uyển Ngưng, nếu không năm đó làm sao có thể hao tổn tâm cơ tính toán kỹ lưỡng để cho nàng hết hy vọng với Hỏa Diễm?

Nếu không làm sao khi nghe thấy Cổ Uyển Ngưng cảm từ thư hòa ly rời khỏi Cổ gia trong lòng lại như có lửa đốt, không ăn không uống chờ suốt cả một ngày một đêm?

Nếu không tại sai tại thời khác cảm thấy vô cùng lạnh như vậy, trong lòng giống như thiếu thiếu cái gì đó?

Cổ Uyển Ngưng, sao nàng lại nhẫn tâm như vậy?

Nhưng, Cổ Hạo Nhiên hẳn đã từng nghĩ tới, có lẽ hẳn thật sự yêu Cổ Uyển Ngưng, cho dù là hẳn yêu nàng ít hơn yêu tiền tài địa vị quyền lợi! Vậy hẳn có tư cách gì trách Cổ Uyển Ngưng vô tình?

Tình cảm trên thế giới vốn cũng không thể nói là có công bằng! Khi một người yêu người, người sẽ là toàn bộ thế giới của nàng, lúc nàng không thích người, vậy người không là cái gì cả!

Huống chi, Cổ Uyển Ngưng vốn không thích Cổ Hạo Nhiên, chuyện năm đó, nàng không hận hẳn đã là nhân tử với hẳn rồi! Mà đây cũng là bởi vì nàng khinh thường hận hẳn!

Thành Vô Họa, phủ Thành Chủ cực kỳ náo nhiệt, mở tiệc bảy ngày, người đến người đi, mặc kệ là thật tâm đến chúc mừng hay là dối trá nịnh nọt, Hỏa Diễm đều cười ha ha tiếp nhận.

Trong địa lao Huyết Nguyệt sơn trang, các loại cực hình muôn màu rực rỡ, bất luận là đồ bằng sắt hay bằng gỗ, đều đã biến thành màu đỏ sẫm, làm cho nơi này càng thêm âm trầm tối tăm.

Vẫn là một chiếc ghế đất tiền như cũ, hơn nữa còn tản ra mùi hương ngọt ngào, chỉ là, bây giờ đổi thành Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhực Phong.

Quần áo màu đỏ cùng cổ lim màu vàng chế tác ghế dựa kia thật là tương xứng, mạn châu sa hoa vô cùng xinh đẹp quần quanh vạt áo của hai người, hai người đều mặc y phục màu đỏ, phẩm chất màu sắc kiểu dáng giống nhau rất có cảm giác như một bộ y phục dành cho tình nhân vậy!

Chung quanh đang thi hành hình phạt khiến cho người ta cảm thấy kinh hãi run sợ, trên roi da in hẳn dấu vết màu đỏ, thay nhau xuất trận! Ngay sau đó là một tiếng kêu thảm thiết lọt vào tai!

Hai lão nhân ngã xuống trước ghế, mặc dù tóc đã bạc, nhưng lại được bảo dưỡng vô cùng tốt! Chỉ là, lúc này biểu tình trên mặt cực kỳ khó coi!

“Thấy sao?” Cổ Nhực Phong nuốt xuống miếng Quế Hoa Cao trong miệng, cuối cùng thưởng cho bọn hẳn một cái liếc mắt: “Những người này, là người muốn gây rối trong ngày đại hôn.”

Mỗi một chữ, nói rất vân đạm phong khinh (điềm nhiên, bình thản như mây như gió), lại khắc sâu vào trong lòng hai người dưới đất.

Cổ Kỳ đề nén nổi sợ hãi trong lòng, nhìn chằm chằm Cổ Nhực Phong, lớn tiếng gọi: “Người không để đối với chúng ta như vậy! Chúng ta là ngoại tử phụ mẫu (ông bà ngoại) của người!”

“Ngoại tử phụ mẫu?” Cổ Nhực Phong khẽ xì một tiếng, đó là cái gì? Thực xin lỗi, nàng chưa từng nghe qua.

Sau đó ánh mắt liền trở nên hưng dữ: “Ta mặc kệ các người có mục đích gì, ta chỉ nói một lần. Đừng vọng tưởng có được cái gì hoặc lợi dụng cái gì từ

chỗ mẩu thân, cũng đừng khoe khoang thân phận của các người ra ngoài. Nếu không, để ta biết, ta không ngại khiến cho các người ngậm miệng vĩnh viễn đâu! Nhớ kỹ, Cổ Uyển Ngưng đã không còn là người của Cổ gia, bây giờ nàng là Uyển Ngưng của Hòa gia.”

“Người! Người! Người đưa con gái bắt hiểu!” Người nữ tử trên mặt đất cũng lớn tiếng nói, nàng là mẩu thân Vu Tình của Cổ Uyển Ngưng.

“Hà...? Đưa con bắt hiểu?” Cổ Nhược Phong nghiêng người tiến lên một chút, “Người cảm thấy người có tư cách làm mẩu thân của mẩu thân ta sao?” Vì quyền lợi địa vị của mình, không tiếc đem mẩu thân đẩy vào Cổ gia giống như hang sói ở kinh thành Mộ Dung! Nàng vốn là người Cổ gia, làm sao không biết gia tộc Cổ gia tranh đấu kịch liệt như thế nào! Đem Cổ Uyển Ngưng mười tuổi đẩy vào hoàn cảnh như vậy, thật là tàn nhẫn!

Vu Tình tức giận tròn tròn mắt: “Nàng có thể gả vào Cổ gia ở kinh thành đều là nhờ công lao của ta! Mọi thứ ta làm đều là vì muốn tốt cho nàng! Nếu ta không có tư cách thì ai có tư cách?”

“Ha ha...” Cổ Nhược Phong cảm thấy mình và nàng hoàn toàn không có tiếng nói chung! Nếu nói hợp tình hợp lý như thế, vì sao sâu trong đáy mắt lại né tránh?

“Sau này mẩu thân và các người không có bất kỳ quan hệ gì, nghe rõ chưa?” Cho nên sau này không cần tìm mẩu thân đòi hỏi bất kỳ cái gì! Trong lòng Cổ Nhược Phong nàng chưa từng có thân thích gì! Người chọc phải ta, vậy thì nói trước nên chuẩn bị sẵn sàng đi, phải biết, giống như chú nàng ở kiếp trước vậy, chết không có chỗ chôn, thi thể cũng bị nàng tận tay bóp cho sùi an!

“Người!” Cổ Kỳ chưa bao giờ gặp qua người nào hung hãn như vậy! Hơn nữa còn là cháu của hần! Hần sống lâu như vậy, cho dù gia chủ hiện tại của Cổ gia là Cổ Hạo Nhiên, gặp hần cũng phải cung kính ba phần! Tại sao Cổ Uyển Ngưng lại dạy ra một đứa con bắt hiểu như vậy! Đúng rồi, Cổ Uyển Ngưng này là đứa con bắt hiểu, bản thân nàng cũng không có đức hạnh gì! Nếu không sao lại bị đuổi ra khỏi Cổ gia, hoàn toàn không có một chút mặt mũi nào, đã thế còn gả cho Thành Chủ! Chỉ là... nghĩ đến mười tám dặm hồng trang kia, đôi mắt Cổ Kỳ liền lóe sáng lên! Cửa hồi môn kia không phải ai cũng có thể nhận ra được!

Trước đó hần nghe nói Bách Hoa son trang bị diệt môn chỉ trong một đêm, nay đổi thành Huyết Nguyệt son trang, tuy trong lòng cảm thấy sợ hãi nhưng tên một son trang lại đậm mùi máu tanh như vậy, mặt nạ màu bạc y phục màu đỏ, lại còn có một phu nhân mặc y phục màu đen, người như vậy, nhìn cũng biết là người không dễ đối phó! Nhưng mà, tại sao sau đó lại không thấy Bách Hoa son trang có bất kỳ hành động gì, tuy trong lòng bọn hần cảm thấy bất an, nhưng bọn hần chẳng qua chỉ là một Cổ gia nho nhỏ ở thành Vô Họa mà thôi, không cần thiết phải làm vật hi sinh cho các thế lực khác!

Rồi sau đó liền nghe thấy hạ nhân nói Cổ Uyển Ngưng lại xuất hiện ở thành Vô Họa, nhưng mỗi ngày đều ở chung một chỗ với Hòa Diễm thành chủ! Sau khi hần phái người đến Cổ gia ở kinh thành nghe ngóng, lại hòa ly với Cổ Hạo Nhiên rồi! Hòa ly? Kia căn bản là bị hù! Đuổi ra khỏi nhà, không cho một phần tiền, mặt mũi của Cổ Kỳ hần bị nàng làm cho mất sạch! Hơn nữa Cổ Hạo Nhiên còn nói, nếu dám chứa chấp Cổ Uyển Ngưng, vậy gia chủ Cổ gia nho nhỏ ở thành Vô Họa như hần cũng không cần làm nữa!

Nhưng, hần không biết, Cổ Hạo Nhiên vốn không có nói như vậy, người Cổ Kỳ phải đi vô tình gặp gỡ sai vật của Thượng Quan Mạn Nhu, cũng hỏi thăm tin tức từ hần! Bởi vì Cổ Hạo Nhiên khẳng khái cho rằng chuyện hần và Cổ Uyển Ngưng hòa ly là do Thượng Quan Mạn Nhu động chân động tay trong đó! Cho nên, thái độ càng ngày càng lạnh nhạt với nàng, điều này khiến cho Thượng Quan Mạn Nhu cảm thấy vô cùng oán hận! Cho nên gả sai vật của nàng nói như vậy cũng là bình thường!

Vì vậy, cho dù Cổ Uyển Ngưng xuất hiện ở trên đường cái giữa ban ngày, Cổ Kỳ cũng đã phái người đi nói một tiếng! Nói rõ để cho nàng tự sinh tự diệt!

Mà ngày đại hôn ấy, Cổ Kỳ nhận được tin Cổ Hạo Nhiên dùng bò câu đưa tới, khiến hần đi ngăn cản Cổ Uyển Ngưng gả cho Hòa Diễm! Hần nghĩ bị chồng ruồng bỏ liền gả cho người khác, lại còn tái giá trong thời gian ngắn vậy, việc này đối thành bất kỳ người nam nhân nào cũng khó có thể tiếp nhận được!

Ngày ấy vốn định tiến đến nhục mạ Cổ Uyển Ngưng một chút, mình lấy lý do “Đại Nghĩa Diệt Thân”, cũng không nghĩ đến lại thấy nhiều đồ cưới như vậy! Đồ cưới kia, có giá trị bằng mấy cái Cổ gia ở thành Vô Họa! Nhưng... tài lực mà Cổ Hạo Nhiên quản lý ở Cổ gia còn vượt xa chín trăm chín mươi chín món đồ cưới này!

Cho nên, lúc đó hần đã hạ quyết tâm nhất định phải ngăn cản đám cưới này, mang Cổ Uyển Ngưng trở lại Cổ gia, còn phải mang cả đồ cưới kia nữa!

Mà sự thật lại luôn nằm ngoài dự kiến của hần, cổ kiêu của hần còn chưa đi đến chỗ ngoặt đã bị người hung hăng đánh cho ngất xỉu! Khi tỉnh lại trước mặt hần liền là cảnh tượng như vậy!

Nhưng người trước mặt dù gì cũng là nữ ngoại tôn của hần! Thế nào cũng không đến mức đuổi cùng giết tận một lão nhân gia như hần!

Nhưng mà, nhìn vẻ tàn nhẫn trong mắt Cổ Nhược Phong, dieddan lqdonn hần không thể tin được, đây rõ ràng chỉ là một nha đầu mười sáu tuổi, có người nào so sánh nổi với sự độc ác với nữ tử này! Có thể ở nơi như địa ngục này mà mặt không đổi sắc, còn có thể nhiệt tình ăn điểm tâm, nhất định là đã sớm quen với cảnh tượng như vậy rồi!

Cổ Kỳ không cam lòng, nhưng vẫn có chút sợ Cổ Nhược Phong, trong lòng nghĩ chờ hần ra khỏi đây, nhất định sẽ làm cho nàng đẹp mặt!

Cổ Nhược Phong thật sự mệt mỏi khi phải cùng nói chuyện với kẻ yếu mà còn tự cho mình cái quyền đi giảng đạo lý cho người khác! Phát phát tay: “Si, đưa bọn họ ra ngoài.” Sau đó liền cùng Phong Huyết Lân, hai người xoay người đi ra ngoài, chỉ còn lại một mảnh vạt áo màu đỏ.

Hai người Cổ Kỳ và Vu Tình đứng ở trước cửa Huyết Nguyệt son trang, ngẩng đầu không dám tin nhìn dòng chữ to đỏ như máu kia!

“Huyết... Huyết Nguyệt son trang...” Tuy Vu Tinh không biết Huyết Nguyệt son trang này lợi hại như thế nào, nhưng đã từng nghe bọn hạ nhân nói qua, diệt Bách Hoa son trang chỉ trong một đêm, chính là do trang chủ bây giờ làm!

“Vậy nam tử kia là trang chủ của Huyết Nguyệt son trang?! Vậy chẳng lẽ Cổ Nhược Phong cũng là người trong trang?” Cổ Kỳ trầm nghĩ, buổi sáng sau khi hấn ra khỏi cửa vẫn ở trong kiệu, nhắm mắt dưỡng thần, dáng vẻ như một Đại lão gia, không để ý đến chuyện bên ngoài, hơn nữa không đi cùng một đường với đội ngũ đón dâu, dĩ nhiên không biết hôm nay Cổ Nhược Phong mặc y phục màu đỏ!

Nhớ lại hành động thân mật vừa rồi của hai người, Cổ Kỳ không khỏi hừ lạnh một tiếng, khoe mắt liếc nhìn Vu Tinh một cái: “Hừ, còn nhỏ tuổi đã biết đi quyến rũ người, người dầy dỏ nữ nhi thật tốt!” Phất tay áo rời đi, hấn cũng không tin trang chủ Huyết Nguyệt son trang này có thể vì một nữ nhân mà đi đối phó với Cổ gia! Chỉ dùng một ngày để tiêu diệt Bách Hoa son trang làm của riêng, thực lực như vậy khiến người ta vừa cổ kỳ vừa muốn phá hủy nó! Nếu Huyết Nguyệt son trang vẫn không có mắt muốn động đến Cổ gia, vậy chỉ sợ là sẽ gặp phải sự hợp tác tấn công của mấy thế lực! Đến lúc đó sợ rằng đến chết thể nào cũng không biết!

Nghĩ thông suốt, Cổ Kỳ cảm thấy yên lòng, bước chân cũng dần chậm lại, nhìn trời sắp tối, trong lòng không khỏi mắng chửi Cổ Nhược Phong. Đường xa như vậy cũng không biết phái người đưa bọn họ về! Hấn đường đường là gia chủ của một nhà khi nào thì chịu qua nỗi nhục như vậy!

“Lão gia, lão gia, ngài chờ thiếp với!” Vu Tinh chạy chậm ở phía sau, thở hồng hộc, từ trước đến giờ nàng đều sống trong nhung lụa, chưa bao giờ phải đi nhiều như vậy! dienddddddanleeequydon n Trước kia Cổ Kỳ cực kỳ bất mãn với nàng, nàng đều thấy được, nhưng bây giờ là đêm tối, nhìn thể nào cũng không thấy bóng người, nàng vẫn có thể theo sát bước chân hấn đã là tốt lắm rồi!

Trong lòng Cổ Kỳ thầm mắng Bách Hoa son trang mấy lần, khi không lại đi xây dựng son trang ở nơi hẻo lánh thế này làm gì! Bây giờ thì tốt rồi, ngay cả một người đi qua đường cũng không có, nếu không bằng thế lực của hấn ở thành Vô Họa, tùy tiện kêu một chút, sẽ có người chạy đi tìm cổ kiệu cho hấn rồi!

Cuối cùng Vu Tinh cũng đuổi kịp Cổ Kỳ, nhìn ánh trăng sáng, bây giờ là cuối tháng mười, trăng này vốn không đủ để chiếu sáng mất đường! Một bước lại một bước hai người gian nan đi về phía trước!

Gió lạnh thổi đến, làm cho khuôn mặt trở nên lạnh lẽo, càng làm cho người ta có cảm giác giống như ai đó đang dùng đôi tay lạnh lẽo sờ soạn lên mặt...

“A!” Cuối cùng Vu Tinh cũng không chịu nổi cảm giác quý dị này nữa liền kêu lên một tiếng! Nàng cảm thấy bên cạnh mình có những người khác.

Khi cảm thấy trên mặt dường như có gì đó chạm vào, Cổ Kỳ áp chế sợ hãi trong lòng, quát lên một tiếng: “Người nào, đừng giả thần giả quỷ nữa!”

Trong rừng cây vọng lại tiếng của Cổ Kỳ, nhưng, trừ lần đó ra, hình như không có những gì khác nữa... ngay cả tiếng chim vốn phải bị hù dọa cũng không có! Đây... càng thêm quý dị!

Rừng cây rậm rạp, bóng cây loang lổ, dienddan leeeeqdonnn Cổ Kỳ giữ vững tinh thần đi về phía trước, tay cũng không cự tuyệt nắm lấy tay Vu Tinh! Hai người dù sao cũng hơn một người!

“Hu hu hu...” Mơ hồ giống như có tiếng khóc, lại cứ cho rằng đó là tưởng tượng của mình thôi, dần dần tiếng khóc này càng trở nên rõ ràng, tay Cổ Kỳ bắt đầu run rẩy!

Vu Tinh đứng sát vào người Cổ Kỳ một chút: “Lão gia... Người, người có nghe thấy tiếng khóc của nữ nhân hay không?”

“Nói bậy! Làm gì có tiếng khóc nào!” Cổ Kỳ khề bịt hai tai, coi như không nghe thấy gì!

“Nhưng... Nhưng...” Giọng nói run rẩy của Vu Tinh trong đêm càng khiến cho người ta rợn tóc gáy!

Cổ Kỳ hung hăng tròn mắt nhìn Vu Tinh một cái: “Nói không có là không có!”

Đoạn đường núi này cực kỳ khó đi, rất cuộc, khi Vu Tinh té ngã lần thứ ba, nàng nhịn không được nữa liền khóc lên: “A! Lão gia! Thật sự có người bắt chân ta!” Càng nắm chặt tay Cổ Kỳ! Nếu như nói lần đầu tiên có thể là do nàng đi đường không cẩn thận bị trượt chân ngã, lần thứ hai là do nàng ảo giác, nhưng liên tiếp ba lần, trong lòng của nàng đã không chịu nổi nữa rồi! Rõ ràng nàng cảm thấy có ai đó nắm cổ chân nàng, âm trầm lạnh lẽo!

Lúc Cổ Kỳ và Vu Tinh đi đến cửa thành Vô Họa trời đã tờ mờ sáng, toàn thân đầy tro bụi, xiêm y cao quý bây giờ lại càng tàn tạ đến không chịu nổi, cỏ vụn lá cây dính đầy đầu, hiện giờ lại càng không có sức lực bước đi nữa, tê liệt ngã xuống mặt đất, hai người sống sờ sờ giờ như kẻ ăn mày!

Trở lại Cổ gia, hai người cùng đổ bệnh nặng một trận, tròn vẹn năm ngày!

Ngày thứ sáng, cũng là ngày đại hôn thứ bảy của Cổ Uyển Ngưng, yến tiệc vẫn như cũ không có chỗ ngồi! Hóa Diễm ai đến cũng không cự tuyệt, cho dù người là dân chúng của thành Vô Họa, hay là người qua đường cũng được, là người có thân phận cao quý, hay là ăn mày bên đường, chỉ cần người không phải đến gây rối, chỉ cần đưa đến một câu chúc phúc, tùy người muốn ăn ít hay nhiều. Có mười dặm hồng trang kia làm chỗ dựa, cho dù ăn một năm cũng hoàn toàn không thành vấn đề!

Ngày này, cuối cùng Cổ Kỳ cũng đi xuống khỏi giường bệnh, nghe nói trang chủ và trang chủ phu nhân của Huyết Nguyệt son trang hiện giờ đang bề bộn rất nhiều việc, vị hồng y trang chủ kia cũng không cùng Cổ Nhược Phong tiếp tục ở lại thành Vô Họa rồi! Vừa định kêu Vu Tinh đi tìm Cổ Uyển Ngưng, tính toán sổ sách! Nữ nhi bất hiếu đó!

Còn chưa có ra cửa, liền thấy Cổ Hạo Nhiên đang bước từng bước vào cửa lớn!

Cổ Kỳ vội vàng nghênh đón, tiêu dùng hàng năm của hắn ở thành Vô Hảo còn phải xem Cổ Hạo Nhiên cho ít hay nhiều: “Gia chủ, sao người lại tới đây?”

Sắc mặt Cổ Hạo Nhiên u ám, nhìn chằm chằm Cổ Kỳ nửa ngày: “Người làm hư chuyện, còn không biết xấu hổ lại hỏi ta vì sao đến đây?” Nếu hắn không vô dụng, Ngưng nhi có thể gả cho Hỏa Diễm sao! Còn có nghịch nữ Cổ Nhược Phong kia! Nếu không phải nàng, hôm nay Cổ gia hắn sẽ phải hợp tác với lão hồ ly Mộ Dung Tô sao?!

Cổ Hạo Nhiên vốn cực kỳ tin tưởng vợ chồng Cổ Kỳ, tin tưởng hai người bọn hắn ra tay, đám cưới của Cổ Uyển Ngưng nhất định sẽ không tiến hành được nữa! Bởi vì năm đó, Cổ Uyển Ngưng tôn trọng cùng phục tùng hai người bọn hắn như vậy! Nhưng không nghĩ, thế mà lại làm hỏng việc!

Lúc đó hắn vốn định chờ đám cưới qua rồi đến, liền tạm thời xử lý chuyện ở kinh thành trước, từ đầu đến cuối cũng không quá mấy ngày, nhưng không nghĩ tới chuyện Cổ Uyển Ngưng gả cho Hỏa Diễm lại xong trước.

Lòng nóng như lửa đốt chuẩn bị chạy tới thành Vô Hảo, lại bị một đạo thánh chỉ của Mộ Dung Tô triệu vào cung! Lão hồ ly Mộ Dung Tô kia! Nói đi nói lại vẫn là vì nghịch nữ Cổ Nhược Phong! Trước mang Phong Huyết Lân biến mất không nói, bây giờ lại cùng hai người đại ca nhị ca của nàng cho Cổ Uyển Ngưng nhiều đồ cưới như vậy! Dẫn tới sự nghi ngờ của Mộ Dung Tô!

Cổ gia vốn là thế lực thâm hậu, trước đã khiến cho Mộ Dung Tô đề phòng, nay lại xuất ra chín trăm chín mươi chín món đồ cưới! Mộ Dung Tô không gấp mới là lạ!

Cổ Nhược Phong, đây không thể trách phụ thân được rồi! Người và ta vốn không có tình cảm phụ nữ (cha và con gái), trước kia dễ dàng tha thứ cho người là vì người điên, cho nên mới thu thập cục diện rồi rắm cho người, đó là vì dù sao người cũng là nữ nhi của ta. Mà người trái lại cho ta không ít chuyện phiền toái! Khuyết tay rề ra ngoài, lại càng cùng ta tranh giành đối lập! Như vậy, hắn cũng không gặp vấn đề trong chuyện tình cảm này nữa rồi!

Mộ Dung Tô muốn mạng của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, hắn muốn Cổ Uyển Ngưng, tuy hợp tác với Mộ Dung Tô khác nào bảo hổ lột da! Nhưng Cổ Hạo Nhiên hắn cũng không phải là kẻ dễ bắt nạt! Sóng to gió lớn gì mà hắn chưa từng gặp qua, một Mộ Dung Tô còn chưa đến mức có thể hù dọa được hắn!

Phù thành chủ, trong lúc Hỏa Diễm dắt tay Cổ Uyển Ngưng đi hết một vòng quanh tân khách, trên mặt tràn đầy vẻ hạnh phúc thỏa mãn không khỏi làm hắn nhớ đến chuyện đêm qua thật sự là... tốt. Cổ Uyển Ngưng nhìn ánh mắt ai muội của mọi người, cuối cùng xấu hổ cúi thấp mặt xuống, oán trách véo nhẹ một cái vào cánh tay Hỏa Diễm, lên án hành vi của hắn!

Hỏa Diễm cười ha ha, tâm tình cực kỳ sung sướng. Đúng lúc này, quản gia Lưu Kỳ đi đến gần Hỏa Diễm, lấy giọng nói cực kỳ nhỏ thì thầm vào tai hắn một câu, sắc mặt Hỏa Diễm liền trở nên âm u, tâm tình vốn tràn đầy vui vẻ biến mất không còn dấu vết!

“Làm sao vậy?” Cổ Uyển Ngưng hỏi, bộ dạng này của Hỏa Diễm khiến trong lòng nàng cảm thấy lo lắng, Cổ Kỳ tới nói với hắn cái gì sao?

Hỏa Diễm do dự một chút, vẫn là ngẩng đầu nhìn Cổ Uyển Ngưng nói: “Cổ Hạo Nhiên đến, hơn nữa... Cha nương nàng cũng tới.” Chuyện này vốn liên quan đến Ngưng nhi, hắn không nghĩ sẽ giấu diếm cái gì, nàng có quyền được biết. Gặp hay không gặp đều do nàng định đoạt.

Cuối cùng Cổ Uyển Ngưng cũng không để cho hắn thất vọng, lông mày xinh đẹp lúc này lại lộ ra một chút khí khái anh hùng, khoe miệng mang theo chút tà khí: “Nếu đã đến, vậy chúng ta liền đi gặp mặt thôi.” Cha nương? Đó là cách gọi người đã lâu rồi!

Hỏa Diễm gật đầu: “Được.” Ngưng nhi của hắn quả nhiên là không giống với nữ tử bình thường.

Chính sảnh, không náo nhiệt như tiền viện, ba người Cổ Hạo Nhiên và Cổ Kỳ Vu Tĩnh ngồi ở phòng khác. Cổ Kỳ và Vu Tĩnh bắt đầu thưởng thức Đại hồng bào trong tay, trên mặt có chút hâm mộ cùng đồ kỵ, phù thành chủ này cũng có trà ngon như vậy!

Mà sắc mặt của Cổ Hạo Nhiên vốn đã u ám giờ lại càng trở nên đáng sợ! Đại hồng bào này! Rõ ràng là hắn cho Cổ Nhược Phong mang về vào ngày thứ ba lại mất! Toàn bộ nửa cân! Lúc ấy tim phổi hắn đều cảm thấy đau!

Đại hồng bào này ngoài trừ hoàng thất và mấy quốc gia có thế lực lớn, ngoại nhân căn bản không có cơ hội nhìn thấy! Hỏa Diễm chỉ là một thành chủ của thành Vô Hảo, ở đâu ra loại trà cực phẩm này!

Nhìn trà trong tay, hơi hậm tím cả ruột! Rõ ràng biết nghịch nữ này không phải là thứ gì tốt, vậy mà mình còn ngu xuẩn đến mức ngoan ngoãn dâng lá trà lên!

“Thì ra là Cổ gia chủ, Hỏa Diễm không thể nghênh tiếp từ xa, thật thất lễ.”

Cổ Hạo Nhiên nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy hai người đứng ở cửa, trên người đều mặc y phục màu đỏ, mặc dù không lông lẩy, nhưng cũng là loại tốt nhất! Nam tử cao quý lạnh nhạt, nữ tử dịu dàng động lòng người, mười ngón tay đan xen vào nhau làm mất hẳn cảm thấy đau nhói!

Nàng chưa từng như thế với mình, trên mặt chưa bao giờ có nụ cười chân thật hạnh phúc như vậy! Tất cả tốt đẹp như thế nhưng hắn lại muốn hung hăng xé rách toàn bộ! Hắn căm ghét vẻ mặt hạnh phúc này! Cái này vốn nên thuộc về hắn!

Ngay người trong chốc lát, Cổ Hạo Nhiên lập tức phản ứng lại, trên mặt cũng nở nụ cười giả dối, hẳn chưa bao giờ thua khí thế trước mặt người khác: “Phu nhân Cổ mở ra ngoài giải khuây, đừng không, Ngưng nhi?” Ánh mắt cười như không cười nhìn Cổ Uyển Ngưng, khóe mắt hướng về phía Cổ Kỳ, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65

Cổ Uyển Ngưng theo tầm mắt của Cổ Hạo Nhiên nhìn về phía vợ chồng Cổ Kỳ ngồi đối diện với hắn. Ánh mắt của nàng xoẹt đến mái tóc hoa râm trên đầu cha mẹ già.

Kể từ khi Phong nhi diên, bọn họ chưa từng đi thăm nàng, thoáng một cái đã mười mấy năm, 3000 chữ gửi đi cũng đã thành sương.

Nàng từng hối hận, từng ăn năn, nếu như năm đó nàng không rời khỏi thành Vô Hóa, có phải mọi chuyện sẽ không như bây giờ hay không? Vẫn còn nhớ rõ đêm hôm trước mẫu thân ở bên cạnh dạy bảo mình: "Ngưng nhi, đi bên kia, con phải ngoan ngoãn nghe lời, nhất định phải làm cho thiếu gia vui lòng có biết không? Tuyệt đối không thể làm trái ý của hắn, chộc giận hắn, nếu không, Cổ gia chúng ta ở thành Vô hòa chỉ sợ cũng không xong."

"Mẫu thân cũng luyện tiếc con, nhưng mà, không có cách nào khác."

"Nhất định phải leo lên vị trí chủ mẫu có biết không?"

"."

"."

"Phu nhân, hiện tại lão gia mời người đi qua." Tiểu nha đầu đi vào bẩm báo, trên mặt còn có đồ ửng nhàn nhạt.

Vu Tinh vừa nghe, liền đứng lên, nhìn Cổ Uyển Ngưng một cái: "Nhớ, nhất định phải lên làm chủ mẫu!" Sau đó vội vã rời đi.

Khi đó, Cổ Uyển Ngưng mười tuổi, nhưng ở trong đại viện dơ bẩn kia, đã sớm hiểu cái gì gọi là "Số mạng", càng hiểu rõ cái gì là lục đục đầu đá, đầu tranh gay gắt.

Đối với cách làm của Cổ Kỳ đêm đó, nàng đã rõ ràng, hẳn đang ám chỉ mình, nếu như ngoan ngoãn nghe lời, mẹ ruột của nàng mới có thể ở Cổ gia này, lấy được sủng ái của hắn, đạt được tất cả địa vị, mới có thể không bị những người trong phòng khác đạp xuống!

Nhìn thấy vẻ mặt Vu Tinh có chút tái nhợt, Cổ Uyển Ngưng vẫn có chút đau lòng, dù sao, người mẫu thân này của nàng, chỉ có một nữ nhi là nàng, khi còn bé, đã đối đãi với mình cực kỳ tốt

Chỉ là.

Có một số việc, nàng không muốn thỏa hiệp nữa! Nếu như mẫu thân nguyện ý, nàng có thể phụng dưỡng bà cả đời, cảm y ngọc thực vùng tiền tung bạc, còn hơn cả cuộc sống giàu có

Nắm tay của Hòa Diễm thật chặt, đảo mắt nhìn về phía Cổ Hạo Nhiên: "Cổ gia chủ tìm phu nhân, sao lại chạy tới Phủ Thành Chủ hỏi ta? Ta mới vừa đại hôn, làm sao biết chuyện của Cổ gia?" Cổ Uyển Ngưng cong khóe miệng cố ý nhấn mạnh hai chữ "Phu nhân" và "Đại hôn". Âm thanh vang vọng trong phòng, so sánh với lời thề son sắt của Cổ Hạo Nhiên trước đây, càng có vẻ châm chọc!

Sắc mặt Cổ Hạo Nhiên biến hóa, không thể không chế được lửa giận, tốt, tốt! Cổ Uyển Ngưng, ngươi không sợ ta sẽ ra tay với Cổ Kỳ sao?

Hòa Diễm nhìn hai người đầu tranh gay gắt, đáy lòng đau đớn dùm Cổ Uyển Ngưng, nàng lại gả cho một người ích kỷ như vậy hơn hai mươi năm! Hắn nên sớm dẫn nàng trở lại!

Mang theo Cổ Uyển Ngưng bước vào phòng khách, đi tới ngồi xuống vị trí chủ tọa, ngày đại hôn thứ hai, hai người đã sớm thành thói quen, vị trí chủ tọa đã bị Cổ Nhượng Phong thay đổi hình thức, hai người cũng có thể ngồi, nếu như quan sát cẩn thận, không khó phát hiện vị trí kia là phiên bản của Huyết Vương phủ!

Hòa Diễm không khỏi may mắn đưa tay ôm lấy Cổ Uyển Ngưng, đại tẩu ân ái! Cổ Hạo Nhiên, ngươi đã không nắm cho thật chặt, hôm nay hối hận, nhưng mà không phải ngươi nói trở về liền trở về?! Ngưng nhi cũng không phải là vật phẩm! Nàng là người hắn yêu nhất, há có thể dễ dàng tùy ý khi dễ!

Liếc thấy Cổ Kỳ và Vu Tinh ở bên kia đứng ngồi không yên, mới vừa rồi Ngưng nhi nhìn thấy bọn họ nhưng không chào hỏi, đó chính là không thừa nhận, Ngưng nhi đã không thừa nhận, Hòa Diễm hẳn cần gì phải đi lấy lòng?

Hắn thấy trong mắt hai người kia âm thầm mưu tính liền thấy không thoải mái!

"Nếu Cô gia chủ đã đến nơi này, không bằng lại một lần nữa uống ly rượu mừng rồi hãy trở về?" Hòa Diễm thân nhiên nói, nếu bọn họ đã tuyên bố là tới bói móc, hẳn cũng không cần thiết đưa ra sắc mặt hòa nhã

Cô Hạo Nhiên thấy rõ tình hình hiện tại, lúc trước hẳn cho Cô Uyển Ngưng một tờ thư hòa ly, sợ là trong lòng nàng ghi hận, cái này hẳn có thể hiểu được, cho nên, cho nên hẳn mới mang theo Cô Kỳ và Vu Tĩnh cùng đi! Nhưng mà, không ngờ ngay cả mặt mũi của hai người này nàng cũng không thêm để ý đến!

Bây giờ hẳn biết là không lôi kéo Cô Uyển Ngưng được rồi, nhưng nếu như để hẳn trở về như vậy, nghĩ cùng đừng nghĩ! Cho Cô Kỳ một ánh mắt, Cô Hạo Nhiên liền ngồi xuống xem cuộc vui

Cô Kỳ nhận được ánh mắt của Cô Hạo Nhiên, đây là đi cũng không phải, không đi cũng không phải! Chọc giận Cô Hạo Nhiên, ai cũng đừng nghĩ có trái cây tốt ăn! Nhìn lại thái độ kia của Cô Uyển Ngưng, chỉ sợ cũng không cho hẳn mặt mũi rồi!

Đốc lòng tiến lên phía trước, chính là tự xé da làm mình bẽ mặt, không đi cũng không được, quay đầu lại nhìn Vu Tĩnh, nữ nhân này, lúc này chính là nên dùng làm bia đỡ đạn! Huống chi, mới vừa rồi mặc dù Cô Uyển Ngưng không để ý hẳn, nhưng ánh mắt nhìn Vu Tĩnh vẫn còn quyến luyến!

Vu Tĩnh sống năm mươi mấy năm, sao có thể không biết trong lòng Cô Kỳ và Cô Hạo Nhiên tính chuyện gì, trong lòng hung ác, nhớ lại mình không có làm chuyện gì có lỗi với Uyển Ngưng, hơn nữa, dù thế nào mình cũng là mẫu thân nuôi dưỡng nàng hơn mười năm! Đồi đãi nàng không tệ, nàng sẽ không trái ý của mình.

Ổn định tâm thần một chút, nhìn về phía Cô Uyển Ngưng: "Ngưng nhi, theo chúng ta trở về." Khi còn bé Uyển Ngưng rất là nghe lời, mặc dù lúc ấy cảm mến Hòa Diễm, nhưng mình bảo nàng đi Cô gia ở kinh thành, nàng còn không ngoan ngoãn đi? Lần này, cũng không ngoại lệ!

Cô Uyển Ngưng nhìn bộ dạng vành mặt hất hàm sai khiến của Vu Tĩnh, trông mắt dần dần toát ra vẻ thất vọng.

Bà vẫn cao cao tại thượng như vậy! Có bao giờ bà từng chân thành lo lắng cho hạnh phúc nữ nhi duy nhất của mình? Dù là một chút?

Tâm, cuối cùng dần dần lạnh, thôi thôi, Phong nhi nói không sai, có một số người, nếu không có tâm, dù người có móc tim móc phổi cho bà thì cũng uống công.

Hòa Diễm ôm chặt Cô Uyển Ngưng, trong con người rũ xuống chợt lóe lên hung dữ, nếu người kia không phải là mẫu thân của Ngưng nhi, hẳn cũng không cần nhẫn nhịn! Những thứ này, hẳn sẽ tôn trọng Ngưng nhi! Hẳn tin tưởng Ngưng nhi sẽ không để cho hẳn thất vọng!

Nhưng mà cũng chỉ là thời gian một hơi thở, Cô Uyển Ngưng điều chỉnh tốt tâm tính của mình, trong lòng không khỏi thở dài: quả nhiên là nán lại ở Cô gia bản thủ quá lâu, ngay cả tâm thái cũng có thể khôi phục nhanh như vậy.

"Trở về? Về đâu?" Ánh mắt nghi hoặc, giống như mình thật sự không biết. Diễn trò, ai không biết? Phong nhi nói rồi, người nào muốn cắt đứt hạnh phúc của nàng, nàng liền cắt đứt mạng của người đó! Hôm nay nàng cũng chỉ là "Nho nhỏ" phớt lờ mặt mũi của mấy người, chưa tính là trừng phạt quá nặng chứ?

"Dĩ nhiên là trở về Cô gia! Người là một người đàn bà, ở Phủ Thành Chủ này lâu như vậy, truyền đi sẽ giống cái gì hả?" Vu Tĩnh dường như đã quên. ...Bây giờ Cô Uyển Ngưng nàng đã là thành chủ phu nhân

"Ta dĩ nhiên là một người đàn bà, gả cho Thành chủ, không ở lại Phủ Thành Chủ này thì nên ở đâu?" Cô Uyển Ngưng cười chum chim nhìn về phía Vu Tĩnh, nàng hao phí hơn hai mươi năm thanh xuân, vì Cô gia này, đã quá đủ rồi!

"Người! Nữ nhi bất hiếu này! Rõ ràng là phu nhân Cô gia, sao lại gả cho Thành chủ?" Vu Tĩnh tức giận, sao bà có thể sinh ra nữ nhi không biết xấu hổ như vậy! Sáng sớm hôm nay, Cô Hạo Nhiên đã tự mình tới nói, hẳn không có đuổi Cô Uyển Ngưng rời khỏi Cô gia, mà tờ thư hòa ly kia cũng chỉ là người gian tính kế thôi! Vậy coi như, Cô Uyển Ngưng vẫn còn là phu nhân Cô gia!

Cô Uyển Ngưng không chút hoang mang lấy tờ thư hòa ly từ trong ống tay áo ra, bày ra trước mắt mọi người: "Cô gia chủ, ngài thấy rõ ràng rồi chứ? Giấy trắng mực đen, đừng nói Cô Uyển Ngưng ta làm chuyện có lỗi với ngài, chúng ta. Không có bất cứ quan hệ gì."

Cô Hạo Nhiên chăm chú nhìn tờ thư hòa ly, chữ ký kia, rõ ràng chính là chữ viết của hẳn! Hắn.

"Đó là Thượng Quan Mạn Nhu sắp đặt! Sao nàng có thể không để ý đến hai mươi năm tình cảm của chúng ta, lại gả cho hẳn? !" Rốt cuộc Cô Hạo Nhiên kích động, tờ thư hòa ly là sỉ nhục lớn thứ hai trong đời của hắn! Lại bị một nữ nhân tính kế!

"Hả? Thượng Quan Mạn Nhu sắp đặt?" Trong mắt Cô Uyển Ngưng có vẻ mê mang, hình như đang suy nghĩ chuyện đêm đó, cẩn thận xét lại tình cảnh phát sinh đêm đó, về phần sự thật như thế nào, chỉ sợ là quý cũng không biết.

Chợt nhìn về phía Cô Hạo Nhiên, trong mắt Cô Uyển Ngưng hiện ra nghiêm túc, giống như muốn cho mình và Cô Hạo Nhiên một cơ hội: "Bây giờ Thượng Quan Mạn Nhu như thế nào?" Nếu hẳn biết chuyện này là Thượng Quan Mạn Nhu động tay động chân, vậy. Hẳn đối đãi Thượng Quan Mạn Nhu ra sao?

Toàn thân Cô Hạo Nhiên chấn động: "Nàng ta. Nàng ta vẫn còn ở Cô gia. Nàng cũng biết nàng ta là nữ nhi của Lễ Bộ Thượng Thư, ta tùy ý xử

trí cũng không tốt, huống chi nàng ta cũng sống cùng chúng ta hơn hai mươi năm, tình cảm này."

"Ha ha." Cổ Uyển Ngưng bật cười, đây chính là Cổ Hạo Nhiên! Vô tình vô nghĩa, mặc dù có, cũng chỉ là thương hại dư thừa!

Tay phải dưới ống tay áo của Hỏa Diễm nắm thành quyền, Cổ Hạo Nhiên, tên cận bã này! Vậy hơn hai mươi năm, Ngưng nhi trôi qua như thế nào!

Cổ Uyển Ngưng cảm nhận được lửa giận của Hỏa Diễm, vỗ nhẹ nhẹ tay của hắn, ý bảo mình không có việc gì.

Mà lúc này Cổ Hạo Nhiên mới tỉnh táo lại, tại sao mình hồ đồ như thế! Bây giờ khuyên nàng trở về mới là quan trọng nhất, về phần sau khi trở về.

"Ngưng nhi, ta bảo đảm, sau khi trở về liền thôi Thượng Quan Mạn Nhu! Như thế, nàng theo ta trở về đi!" Lần này được chưa? Nữ nhân, không phải đều muốn địa vị vinh sùng sao? Bản thân được cho mặt mũi, dù sao cũng sẽ bị cảm động!

Cổ Uyển Ngưng cảm thấy, mình và Cổ Hạo Nhiên thật sự là không có tiếng nói chung, hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt, không có ý nghĩa.

Tiến vào làm ổ trong lòng Hỏa Diễm, không nói nữa, nàng thấy rõ ràng ý định của ba người này rồi, cái gì cha mẹ, cái gì phu nhân, hoàn toàn là mây trôi trên trời, cũng không có ai ôm ấp nàng như vậy, bây giờ tất cả mọi thứ nàng đều chân thành giao cho phu quân chủ trì!

Khỏe miệng của Hỏa Diễm gọi lên một chút ý cười, Ngưng nhi đây là. Toàn quyền giao cho mình xử lý? Vậy sao hắn có thể làm cho nàng thất vọng đây?

"Cổ gia chủ, hiện giờ Ngưng nhi đã là thê tử kết tóc với ta, sợ là không thể trở về với ngài rồi."

"Ta muốn Ngưng nhi tự mình trả lời!" Cổ Hạo Nhiên chưa từ bỏ ý định nhìn về phía Cổ Uyển Ngưng, tàn nhẫn quét mắt về phía hai người Cổ Kỳ.

Toàn thân Cổ Kỳ chấn động, cảnh tượng vừa rồi làm cho hắn ngây người, ba người này. . . Nghĩ tới thủ đoạn tàn nhẫn của Cổ Hạo Nhiên, trong lòng bắt đầu phát rét, vội kéo Vu Tinh đứng lên: "Ngưng nhi, theo chúng ta trở về! Phụ thân nói mà cũng không nghe sao?"

Vu Tinh cũng vội nói: "Đúng vậy, Ngưng nhi, chúng ta trở về đi thôi. Con cũng biết cha con."

Trong lòng Cổ Uyển Ngưng hừ lạnh, lại dùng chiêu năm đó sao? Không nghĩ tới hai mươi mấy năm qua, thủ đoạn của người mẹ này không có một chút tiến bộ!

Hỏa Diễm nhìn ba người đang đứng một chút: "Ngưng nhi và Cổ gia đã sớm không còn bất kỳ quan hệ gì, nếu ba vị không phải tới uống rượu mừng của Hỏa nổ, vậy thì mời trở về đi!" Hắn không hề dễ chịu khi đối đãi với mấy người mở miệng ngậm miệng liền muốn mang Ngưng nhi đi!

"Tại sao không có quan hệ! Chúng ta sinh nàng nuôi nàng nhiều năm như vậy!" Vu Tinh kêu hô, bà đã hao tổn biết bao tâm huyết trên người nàng!

Hỏa Diễm nhìn sắc mặt của Vu Tinh, trong đáy lòng đều đem tổ tông mười tám đời của Cổ gia thăm hỏi một lần, đây là cái quái gì!

"Lại không nói Ngưng nhi sống ở Cổ gia tại kinh thành cho các người tăng thêm bao nhiêu tiền bạc, nhắm chừng ơn sinh dưỡng mười năm của các người, tính theo mỗi ngày ăn uống tiêu xài tốt nhất, cùng lắm là mười vạn lượng bạc trắng, chút tiền ấy, Thành chủ ta đây vẫn xuất ra được!" Hỏa Diễm khinh thường nhìn hai người một cái, hôm nay nếu muốn vạch mặt, Hỏa Diễm hẳn phải khi dễ nhiều một chút?!

"Người đâu! Đi ngân khố lấy mười vạn lượng bạc cho bọn họ, tiễn khách!" Lời này nghe thế nào cũng giống như đang tống cổ ăn mày "Người tới, đi lấy bánh mận thầu cho bọn họ, đuổi ra ngoài."

Cổ Kỳ và Vu Tinh bị mười vạn lượng bạc trắng làm cho kinh hãi, mười vạn lượng bạc trắng đối với Cổ gia mà nói mặc dù không nhiều lắm, nhưng mà cũng không ít! Hằng năm Cổ gia chủ cũng chỉ phụng dưỡng một vạn lượng bạc trắng!

Thấy Cổ Hạo Nhiên còn muốn nói gì, Hỏa Diễm liền dứt khoát ôm Cổ Uyển Ngưng đứng dậy, giống như tuyên thệ nói: "Cổ gia chủ, ngài và Ngưng nhi đã hòa ly, hiện giờ Ngưng nhi cũng đã gả cho ta, để tránh hiềm nghi, kính xin Cổ gia chủ không nên gặp mặt Ngưng nhi." Dứt lời, tiêu sái mang theo Cổ Uyển Ngưng rời đi

Đến cửa, chợt dừng chân lại: "Cầm mười vạn lượng bạc trắng này, Ngưng nhi và các người coi như là hoàn toàn không có quan hệ, về sau, ta không hy vọng lại nghe được những chuyện linh tinh!" Trong đó cảnh cáo không cần nói cũng biết! Một thành chủ nho nhỏ, kiên quyết như vậy! Mặc dù ở trước mặt gia chủ của Cổ gia, vẫn như cũ không chút nào lùi bước!

Lúc ba người đang tròn mắt hốc mồm, ngay cả một góc áo dư thừa cũng không lưu lại, biến mất hoàn toàn không còn bóng dáng!

Quản gia mang theo mười cái rương, đi tới: "Các vị, xin mời."

Cổ Hạo Nhiên tức ức, hắn có nghĩ qua Hỏa Diễm sẽ che chở Cổ Uyển Ngưng, nhưng không có nghĩ tới Hỏa Diễm lại cường thế như vậy! Ngay cả mặt mũi của Cổ gia cũng không để ý! Hoặc là nói, hắn quyết định tập trung đối phó với Cổ gia!

Hừ lạnh một tiếng, phát tay áo ra cửa, mười vạn lượng bạc trắng, hắn hoàn toàn nhìn không thuận mắt! Đừng quên hắn còn có giao dịch với Mộ Dung Tô, đến lúc đó. Trong thiên hạ đều là vương thổ, Hỏa Diễm chỉ là một thành chủ nho nhỏ.

Lại nói Hỏa Diễm và Cổ Uyển Ngưng đi vườn hoa hậu viện, Hỏa Diễm vẫn lo lắng tâm tình của Cổ Uyển Ngưng, sợ nàng bởi vì ba người kia đến nơi này cuối cùng có chút uất ức.

Cổ Uyển Ngưng buồn cười nhìn sắc mặt rối rắm của Hỏa Diễm muốn hỏi cũng không dám hỏi: "Ta không sao." Trên mặt cười khê biểu hiện nàng thật sự không có việc gì. Những người đó, những chuyện kia, qua nhiều năm như vậy, nếu vẫn nhìn không thấu, nàng coi như là sống uống phí rồi!

"Thật không có việc gì?" Hỏa Diễm vẫn còn có chút lo lắng.

Cổ Uyển Ngưng tức ức, nàng kém như vậy sao? Đưa tay phải ra nắm chặt lỗ mũi Hỏa Diễm: "Ta không chịu nổi một kích như vậy sao? Há?"

Nhìn Hỏa Diễm mím môi, bởi vì khó thở mà sắc mặt dần dần biến đỏ, nhưng vẫn còn không đành lòng, biết rõ là hấn cố ý, vẫn là buông tay ra, câu giận trùng mắt liếc Hỏa Diễm.

Tâm tình Hỏa Diễm rất tốt, Ngưng nhi như vậy, là thật sự không sao, đúng thế, sao Ngưng nhi của hấn có thể nhìn không thấu, không chịu nổi một kích đây?

Bây giờ ánh mặt trời không phải rất nóng, khí trời hơi lạnh, vừa vặn, Hỏa Diễm dắt Cổ Uyển Ngưng bước đi: "Cổ Hạo Nhiên chắc chắn sẽ không bỏ qua, sau này trước khi nàng ra ngoài phải nói với ta một tiếng." Hấn sẽ không hạn chế hành động của Ngưng nhi, nhưng mà, bây giờ là lúc rối rắm, nếu thật sự xảy ra điều gì sơ xuất, hấn hối hận cũng không kịp.

"Chẳng lẽ chàng đã quên trước khi rời đi Phong nhi đã cho ta bốn người?" Cổ Uyển Ngưng buồn cười nhìn Hỏa Diễm, "Công phu của những người kia chàng cũng biết rõ, có bọn họ ở đây, không có việc gì."

Thật ra thì. Cổ Nhược Phong cho nàng bốn con quỷ. Được rồi, vì không muốn hù dọa mẫu thân cường hãn của nàng, nên hóa trang thành người xuất hiện.

Bốn con quỷ này ước chừng cũng tương đương với Si Mị Vồng Lượng, công phu năng lực đều đứng đầu, chia ra gọi là Cầm Kỳ Thi Họa, trong ngày đại hôn của Cổ Uyển Ngưng Cổ Nhược Phong liền đưa cho nàng, coi như là một trong số lễ vật đại hôn.

Thấy vẻ mặt của Hỏa Diễm vẫn có chút không đồng ý như trước, Cổ Uyển Ngưng bắt đắc dĩ cười cười, hấn chính là quá lo lắng cho mình: "Được rồi, được rồi, ta bảo đảm trước khi đi ra ngoài nhất định báo cho chàng!"

Nếu như Cổ Nhiễm Trần và Cổ Nhiễm Mặc ở tiền đình chiêu đãi khách tới chúc mừng nghe được hai người nói chuyện, chắc chắn sẽ lớn tiếng gào thét: Phụ thân, người muốn hay không! Hai người bọn họ đã giúp hấn xử lý công sự đến sau tháng ba rồi! Ba tháng này, thỉnh thoảng chỉ có một chút chuyện nhỏ đột nhiên xuất hiện cần hấn phê duyệt một phen.

Hơn nữa. Hai người bọn họ không ở lại thành Chủ Phủ này. Có tiểu muội ác ma kia uy hiếp áp bức, bọn họ dám không làm việc để cho phụ thân này được tiện nghi sao

Nhìn trong sảnh thế lực khắp nơi, đáy lòng hai người càng thêm hỏi thăm Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân từ đầu đến chân! Choáng nha! Những người này vì ai mà tới bọn họ có thể không biết sao? Còn không phải là bởi vì lúc này hai người kia không biết đã chạy đi đâu, Huyết Nguyệt Sơn Trang chỉ còn một đám hạ nhân, không tìm được chủ tử, không thể làm gì khác hơn là sẽ tới Thành Chủ Phủ này hỏi thăm tin tức một chút. Người nào làm cho mọi người Thành Vô hòa biết, Cổ Uyển Ngưng xuất giá từ Huyết Nguyệt Sơn Trang, đồ cưới giá trên trời, đã truyền khắp ngàn dặm rồi!

"Ai, huynh đệ, ta nói ngươi bây giờ là đang giúp tiệc mừng đó, tại sao lại bày ra gương mặt khóc lóc như vậy?" Vũ Văn Thiên Hàm bu lại, hài hước đung cánh tay Cổ Nhiễm Mặc một cái

Cổ Nhiễm Mặc hung hăng liếc Vũ Văn Thiên Hàm một cái, bây giờ hấn và Cổ Nhiễm Trần đều biết Vũ Văn Thiên Hàm là thủ hạ của Phong Huyết Lân. Một câu "Người trong nhà không cần thiết giấu giếm" của Phong Huyết Lân liền làm cho huynh đệ bọn họ ngoan ngoãn nghe lời! Đúng vậy, bí mật lớn như vậy cũng nói cho bọn họ, tin nhiệm trong đó hiển nhiên thấy rõ!

"Ngươi muốn ăn đòn!" Cổ Nhiễm Mặc hừ lạnh, choáng nha! Ngày đại hôn thứ hai tiểu tử này liền tới báo cáo, hiện tại đã ở đây trượt tay động tròn sáu ngày! Bây giờ hấn và Cổ Nhiễm Trần uống rượu chết đi sống lại, tiểu tử này còn dám nói nói mát! Tại sao Phong Huyết Lân lại thu nhận cái tên không đòi mừng như vậy!

Mà lúc này, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đang thành thoi ung dung trên đường đi đến kinh thành Mộ Dung! Đúng, không sai, chính là đường đi đến kinh thành Mộ Dung, xe ngựa hoa lệ nhưng không mất phần tao nhã, rêu rao sáng chói một đường, sắp đến Kinh Thành!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhớ rất rõ ràng, chuyện vòng tay huyết ngọc, Thiên Thánh sơn bên kia xem ra là quá quý dị nguy hiểm, ngoài mười bước công lực sẽ bị phong tỏa, hai người sẽ tăng thêm một phần nguy hiểm. Mà Cổ Nhược Phong sợ Phong Huyết Lân bị thương, Phong Huyết Lân lại sợ Cổ Nhược Phong bị hấn hạn chế, bị người ta uy hiếp! Vì vậy, đoạn đường đi Thiên Thánh sơn cũng chậm chậm lắc lư, thích ứng trong mọi tình cảnh, dù sao, có một số việc, không phải ngươi muốn như thế nào thì như vậy, có lẽ, trên đường có thể phát hiện phương pháp giải phong ấn cũng không chừng.

Mà đến kinh thành Mộ Dung này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Điện Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Chương: 66

Mộ Dung Niệm Hàn nhìn hai người đột nhiên xuất hiện trước mắt, trong lòng chấn kinh đến bây giờ vẫn chưa lấy lại tinh thần!

Cổ Nhực Phong cũng không ngại, hai người tìm cái ghế ngồi xuống, Cổ Nhực Phong rúc vào trong lòng Phong Huyết Lân thưởng thức lợn tóc dài của hắn.

"Các người... Các người..." Mộ Dung Niệm Hàn xoay người đối mặt với hai người Cổ Nhực Phong, bọn hắn không phải đột nhiên biến mất rồi sao? Tất cả thị vệ nha hoàn trong phủ Huyết vương! Lúc ấy bọn hắn thất thần một chút, lúc lấy lại tinh thần cả phủ Huyết vương chỉ còn lại hai trăm thị vệ phụ hoàng đưa cho bị nhốt trong một tiểu viện bị hành hạ chỉ còn xương bọc da thần chí không rõ! Diễm nữ lễ uý đôn (Tứ Nguyệt: Các vị thân mến còn nhớ rõ không... con chuột mất Thị Vệ Trưởng ~ bị thống cho bọn hắn ~ một ngày chỉ một bữa cơm, một bữa cơm còn chưa tính, lại vẫn chỉ có hai cái bánh bao... Lại bị hạn chế hành động, không cửa "Giải oan" ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ)

Về sau hắn lại nghe Bách Hoa sơn trang bị diệt, đổi thành Huyết Nguyệt sơn trang, mà trang chủ là ngân diện hồng y, trang chủ phu nhân toàn thân hắc y, trời đất tạo thành một đôi, lúc ấy không biết tại sao trong đầu lại hiện ra hai người này! Về sau xác định! Quả nhiên là bọn hắn!

"Mộ Dung Niệm Hàn, chúng ta làm giao dịch như thế nào?" Cổ Nhực Phong nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, trong mắt là chân thành!

"Giao dịch gì?" Mộ Dung Niệm Hàn thốt ra, hai người này thật sự cho hắn rất nhiều rung động!

"Giang sơn Mộ Dung." Gần từng chữ, thấy sắc mặt Mộ Dung Niệm Hàn dần dần thay đổi!

"Người! Chuyện này là chuyện đại nghịch bất đạo!" Toàn thân Mộ Dung Niệm Hàn run rẩy, nếu việc này để cho phụ hoàng biết...

"Đừng nói người chưa từng có ý nghĩ này?" Cổ Nhực Phong khinh thường, bất luận là hoàng tử nào, hoặc ít hoặc đều có ý nghĩ này!

"Ta... Hiện tại thái tử là đại hoàng huynh!" Đây là trước chuyện thực! Mặc dù hắn có ý nghĩ này, vị trí thái tử đã định, hưởng hồ, người trong triều, có một nửa là người của đại hoàng huynh!

"Nếu... Thái tử bị hủy dung?" Cổ Nhực Phong nói nhỏ, giống như tự hỏi. Mà hiển nhiên, Mộ Dung Niệm Hàn nghe rất rõ, còn vang vọng bên tai!

"Cái gì..." Mộ Dung Niệm Hàn, "Người..." Thái tử hủy dung, đó chính là tàn nhan, một thiên tử, đại thần phía dưới sẽ không cho phép quân vương của mình có chỗ khiếm khuyết! Nhưng mà... Muốn Mộ Dung Niệm Diệc bị thương, còn là bị thương trên mặt, như vậy người bình thường có thể làm sao? ! Bất quá... Cổ Nhực Phong đến Bách Hoa sơn trang cũng có thể lấy được, việc này... Sợ cũng không khó đi. Mộ Dung Niệm Hàn Diễm nữ lễ uý đôn động tâm rồi.

Nhưng là..." Vì sao các người giúp ta?" Hoàng tử trừ Mộ Dung Niệm Diệc, còn nhiều người khác! Vì sao lại chọn hắn? ! Hoặc là... Phong Huyết Lân cũng là một hoàng tử, cũng có khả năng cạnh tranh, vì sao không tự mình ngồi lên ngôi vị hoàng đế? !

"Không phải giúp người, là hợp tác. Còn vì sao chọn người, đó là bởi vì... Người là người thích hợp nhất."

"Ta thích hợp nhất?"

"Mộ Dung Niệm Dục chỉ có phong độ của một đại tướng, mà Mộ Dung Niệm Chân, còn chưa đủ thành thực." Có lẽ Mộ Dung Niệm Chân có tâm cơ, nhưng vẫn thua xa Mộ Dung Niệm Hàn. Tuy nàng muốn hủy Mộ Dung Tô và Mộ Dung Niệm Diệc, lại không muốn hủy giang sơn Mộ Dung này, dù sao, dân chúng vẫn vô tội. Tuy Cổ Nhực Phong nàng nhẫn tâm, cũng chỉ nhắm vào những người thương tổn đến người nhà của nàng!

"Vậy người... Vì sao không cho hắn lên?" Mộ Dung Niệm Hàn nhìn Phong Huyết Lân, đây mới là nghi hoặc lớn nhất của hắn!

"Cũng không phải ai cũng muốn vị trí kia." Phong Huyết Lân khinh thường nói, nếu như hắn muốn, Mộ Dung Tô còn có thể ngồi chỗ kia lâu như vậy sao?

Mộ Dung Niệm Hàn nhìn vẻ khinh thường và chán ghét trong mắt Phong Huyết Lân, trong lòng nghĩ đến mười tám năm chịu khuất nhục kia của hắn, sợ là thật sự cực kỳ chán ghét vị trí kia đi! Nếu không, chỉ bằng thực lực một ngày diệt Bách Hoa sơn trang kia của Cổ Nhực Phong, tưởng thành hoàng cung cũng chống đỡ không được bao lâu!

Nhớ lại Cổ Nhực Phong nói muốn hủy dung của Mộ Dung Niệm Diệc, không khỏi nhớ tới Mộ Dung Niệm Diệc từng hủy nửa gương mặt của Phong Huyết Lân, trong lòng thầm cảm thấy may mắn bản thân lúc trước có quan hệ không tốt với Mộ Dung Niệm Diệc, nên không cùng hắn đi khi dễ Phong Huyết Lân! Nếu không, sợ là hắn cũng bị Cổ Nhực Phong ghi hận, vậy thì thảm rồi !

"Các người muốn gì?" Nếu là hợp tác, nhất định bọn hắn cũng có chỗ cầu!

"Rất đơn giản, không được đi tìm Hóa Diễm thành chủ thành Vô Hóa và Cổ Uyển Ngưng gây phiền toái." Yêu cầu của nàng từ trước đến nay đều rất thấp.

Mộ Dung Niệm Hàn cười khê: "Dựa vào thực lực của các ngươi, còn có ai muốn chết dám đi tìm phiền toái?"

Cổ Nhược Phong tự tiểu phi tiểu nhìn Mộ Dung Niệm Hàn, đến lúc thấy trong mắt hắn có sợ hãi, sau cùng nói một câu: "Nhớ kỹ, ngươi đừng chủ động tới chọc ta, ta vĩnh viễn sẽ không động đến vị trí kia của ngươi." Lời này coi như là cho Mộ Dung Niệm Hàn một hứa hẹn, tin tưởng chỉ cần hắn có chút đầu óc, mình, không phải là người mà hắn có thể chọc được!

Nàng cũng không muốn lúc đang tìm tin tức vòng tay huyết ngọc còn bị người gây phiền toái sau lưng, tuy không phải là chuyện lớn, nhưng phiền toái lớn hay nhỏ, cũng đều là phiền toái! Nàng lười, vậy thì giải quyết một lần luôn.

Mộ Dung Niệm Hàn biết rõ ý tứ những lời này của Cổ Nhược Phong, cảm kích nhìn hai người Cổ Nhược Phong, tuy hắn từng nghĩ tới nếu như nữ tử là của hắn... Chỉ là, sau cái đêm huyết nguyệt đó, hắn đã chặt đứt ý niệm này! Nữ tử này, hắn không có khả năng khống chế! Mặc dù có tính kiêu chiến là chuyện tốt, nhưng, nếu là nguy hiểm đến tánh mạng và địa vị của mình, vậy thì không động vào vẫn tốt hơn!

Hiện giờ Cổ Nhược Phong cho một hứa hẹn là chuyện tốt. Tuy một tháng này hắn không tiếp xúc nhiều với nàng, nhưng tính tình của nàng hắn thấy rất rõ ràng, nói được làm được! Như vậy, sau này hắn cũng an tâm rồi!

Nhìn mắt Mộ Dung Niệm Hàn từ từ sáng lên, hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc nhau, xem ra Mộ Dung Niệm Hàn này cũng là người thông minh.

Trong một cái sân ở ngoài Kinh thành, đây là căn nhà Cổ Nhược Phong mới mua, lúc này, trong một gian phòng có bốn người mặc quần áo hoa lệ đang bị trói! Về mặt Bốn người đều phần nộ nhìn hai người đang nhân nhả ngồi đối diện!

Tâm tình của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân rất tốt, bởi vì rốt cục bọn họ cũng thảo luận làm sao xử lý bốn người cũng được coi là có địa vị tối cao ở Mộ Dung Vương Triều rồi. Bất quá, địa vị thôi, ở trong mắt hai người đều là phù vân ~

Cổ Nhược Phong vung tay lên, Mộ Dung Tô liền ngã đi, hoàng hậu Trình Ngọc bên cạnh hét chói tai: "Hoàng thượng! Hoàng thượng người làm sao vậy? ! Tiện nhân! Ngươi đã làm gì hoàng thượng? !"

"Phụ hoàng!" Bên kia công chúa Mộ Dung Chiêu Tuyết luôn vênh mặt hất hàm sai khiến cũng kêu lên.

Đôi mắt hung ác nham hiểm của Mộ Dung Niệm Diệc nhìn Cổ Nhược Phong, quả nhiên, nữ tử này không giữ được! Hắn sớm nên giết nàng!

Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng phui phui ống tay áo không hề có tro bụi: "Các ngươi không nghĩ tới, ta có thể bắt tri bắt giác bắt bốn người các ngươi tới đây, vậy thì có thể..." Đôi mắt tự tiểu phi tiểu nhìn ba người.

"Ngươi... Ngươi muốn làm cái gì..." Cuối cùng Trình Ngọc chịu không nổi ánh mắt quý dị kia của Cổ Nhược Phong, âm thanh run rẩy hỏi.

Mộ Dung Chiêu Tuyết phần nộ lại sợ hãi nhìn Cổ Nhược Phong: "Ngươi Cổ Tiểu Tứ, ta nhất định sẽ kêu phụ hoàng tru đi cửu tộc nhà ngươi!"

Cổ Nhược Phong không nói gì, đầu óc Mộ Dung Chiêu Tuyết này bị lừa đã rồi? ! Chẳng lẽ nàng Diễm đã lên kế hoạch ôn còn không thấy tình huống hiện tại của mình? Thật không biết lúc trước người này làm sao có thể trộn lẫn với ba tỷ muội của Cổ gia kia!

"Võng." Cổ Nhược Phong kêu một tiếng với không trung, hai mắt lại nhìn Mộ Dung Chiêu Tuyết, ngươi đã gấp như thế, thì xuống tay với ngươi trước đi.

Võng đột nhiên xuất hiện, mặc dù gương mặt tuấn đạt lạnh lùng nhưng cũng làm cho Mộ Dung Chiêu Tuyết thất thần trong nháy mắt.

Cổ Nhược Phong nhíu mày, nhìn Phong Huyết Lân: "Phàm sẽ không ăn dấm chua chứ?" Sau đó, liền thấy thân thể thẳng tắp kia của Võng không ngừng run lẩy bẩy...

Võng vung tay lên, trên thân thể Mộ Dung Chiêu Tuyết liền xuất hiện mấy vết cắt, trên thân thể nàng dứt lòi, không đợi Mộ Dung Chiêu Tuyết từ trong vui mừng phản ứng kịp, "Leng keng" một tiếng, một chủy thủ sắc bén tỏa ra hàn quang rơi xuống tại cạnh chân nàng, hàn quang lấp lánh kia làm mắt nàng đau nhói, rét lạnh lòng của nàng.. Hắn không phải tới cứu nàng sao? Ngẩng đầu mê mang nhìn Võng, trong mắt còn có lệ quang, nhìn như thế nào cũng là một người nhu nhược!

Võng giựt giựt khoe miệng, trong lòng kêu rên: "Chủ tử, sao ngươi lại gọi ta! Nhất định lát nữa hắn lại bị Phàm giáo dục!" (Cổ Nhược Phong vô tội nhìn trời nhìn đất nhìn trái nhìn phải: "Ta không phải cố ý. Ai kêu dùng hình là sở trường của ngươi...")

Lời nói lạnh lùng từ miệng Võng phun ra, không có chút cảm tình: "Cho ngươi một lựa chọn, hoặc là ngươi chết, hoặc là hủy dung của hắn." Ánh mắt nhìn Mộ Dung Niệm Diệc thỏa mãn khi thấy sắc mặt hắn khê biến! Sau đó lui một bước, đứng ở một bên.

Mộ Dung Chiêu Tuyết nhìn chủy thủ trên mặt đất, do dự, hắn là hoàng huynh cùng mẫu hậu với nàng, tuy thường ngày cũng không đối tốt với nàng lắm, nhưng thấy nàng bị khi dễ cũng sẽ giúp nàng một tay. Nhưng mà... Chết sao... Nàng không muốn chết, nàng còn trẻ, nàng mới mười lăm tuổi! Nàng còn chưa lập gia đình! Phụ hoàng nói sẽ tìm cho nàng một lang quân như ý! Không, không, nàng không muốn chết!

Nhưng mà... Hủy gương mặt của hoàng huynh, đối với hoàng huynh cũng quá tàn nhẫn! Nàng, nàng không làm được!

Trên chủy thủ hàn quang lóng lánh, nàng tựa hồ có thể thấy được đến gương mặt của mình!

Trình Ngọc thấy Mộ Dung Chiêu Tuyết nhìn chằm chằm chủy thủ ngẩn người, cho rằng nàng muốn chọn lựa chọn sau, xuống tay với gương mặt của Mộ Dung Niệm Diệc, trong tình thế cấp bách vội vàng hét lớn: "Tuyết Nhi, ngươi không thể hủy đi gương mặt của hoàng huynh ngươi!" Nàng biết một thái tử bị hủy dung, Diễ nđầ nêlq ỹđ ôn tương lai sẽ có kết cục gì! Không chỉ ngôi vị hoàng đế, ngay cả sủng ái của hoàng thượng, cũng sẽ cùng nhau biến mất!

Mộ Dung Chiêu Tuyết nghe Trình Ngọc nói, ngẩng đầu không dám tin, đập vào mắt nàng là gương mặt quen thuộc đang khẩn trương lo lắng. Lo lắng như vậy, khẩn trương như vậy! Là sợ mình hủy gương mặt của hoàng huynh! Chẳng lẽ... Tánh mạng của Mộ Dung Chiêu Tuyết nàng không quan trọng sao? ! Hoàng huynh chỉ bị hủy dung, nhưng vẫn còn sống, mà nàng, vì như vậy mà mất đi mạng sống! Sao mẫu hậu có thể vô tình như vậy!

Trong hai mắt từ từ hiển hiện ra điên cuồng! Nếu các nàng đều muốn nàng chết, vậy thì nàng sẽ không chết!

Nhặt chủy thủ trên mặt đất lên, từng bước đi tới Mộ Dung Niệm Diệc!

Hai mắt Mộ Dung Niệm Diệc hung ác nham hiểm trừng mắt nhìn Mộ Dung Chiêu tuyết: "Ngươi dám!" Bình thường hấn đối với nàng cũng không tệ, bây giờ lại đối đãi với mình như vậy! Hủy dung, vậy thì cái gì hấn cũng không còn ! Muốn dụng nội lực cắt đứt dây thừng trói chặt kia, lại lần nữa phát hiện, mình... Nội lực đã bị phong bế lại rồi !

Từ lúc Mộ Dung Chiêu Tuyết nhặt lên chủy thủ, bên tai luôn có tiếng vọng "Ngươi không thể hủy gương mặt của hoàng huynh ngươi!" và "Ngươi dám" !

Hai người này, bọn hấn đều muốn mình chết! Đều muốn mình chết!

Một đao, một đao... khắc sâu lên gương mặt của Mộ Dung Niệm Diệc!

"A! Tuyết Nhi ngươi không thể!" Tiếng quát tháo thê lương của Trình Ngọc bên cạnh vang lên.

"Mộ Dung Chiêu Tuyết!" Thanh âm phần nộ của Mộ Dung Niệm Diệc vang vọng gian phòng!

Mộ Dung Chiêu Tuyết giống như không nghe thấy máy móc hạ xuống một đao lại một đao! Lúc này trong lòng nàng chỉ còn lại: Ta không muốn chết!

Cổ Nhược Phong rúc vào trong lòng Phong Huyết Lân, thờ ơ nhìn toàn bộ, đây là nhân tính, trong hoàng gia, nhân tính lại càng phát huy vô cùng nhuần nhuyễn! Bất quá... Trò hay vẫn ở phía sau! Mộ Dung Niệm Diệc, Diễ nđầ nêlq ỹđ ôn lúc trước lúc ngươi hủy mặt của Lân nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy! Cái giá phải trả này... Ngươi có hải lòng không?

Mộ Dung Chiêu Tuyết được Vồng cho ngừng, điểm huyết đạo tê liệt ngã xuống một bên, ngơ ngác nhìn chủy thủ đầy máu trong tay, còn có bàn tay đầy máu... Mặt của Mộ Dung Niệm Diệc, hủy rồi... Ha ha, tự tay nàng đã hủy mặt của hoàng huynh nàng..

Si được Cổ Nhược Phong ra hiệu, còi trối cho Mộ Dung Niệm Diệc, Mộ Dung Niệm Diệc đang phần nộ và tuyệt vọng, lại bị một câu của Cổ Nhược Phong cho ngăn lại: "Ta có thể trị được mặt của ngươi."

Mộ Dung Niệm Diệc trào phúng nhìn Cổ Nhược Phong: "Loại mặt này... Làm sao trị?" Vết đao cơ hồ đã nhập vào xương cốt! Hấn nên thấy may mắn là hấn lại không chết!

"Hồi nhan đan, nghe qua sao?"

"Hồi nhan đan? !" Mộ Dung Niệm Diệc từ kinh ngạc và vui sướng bình tĩnh lại. Đứng, hồi nhan đan, hồi nhan đan trong truyền thuyết kia sao có thể có! Nhưng mà, hồi nhan đan... Rất ít người biết nó! Nhưng mà, nếu Cổ Nhược Phong nói ra...

"Ngươi có?" Nhìn Cổ Nhược Phong, chuyện quan trọng bây giờ là chữa khỏi mặt của hấn, nếu không, hấn sống còn ý nghĩa gì!

"Có." Cổ Nhược Phong mở tay ra, kia khóa đan dược màu lam nhạt lẳng lẳng nằm trong tay, trong không khí nhất thời tràn ngập mùi thuốc, hít vào một hơi, làm cho người ta cảm thấy sáng khoái tinh thần! Mà mùi hình dạng màu sắc kia, cùng trên sách ghi lại giống nhau như đúc!

Trong mắt Mộ Dung Niệm Diệc dần hiện ra thần sắc khát vọng! Chỉ cần có nó, toàn bộ đều sẽ khôi phục nguyên dạng!

"Hai nữ nhân này thường cho ngươi, hầu hạ các nàng cho tốt, đan dược này sẽ là của ngươi." Rõ ràng là lời nói tàn nhẫn, Cổ Nhược Phong nói lại đi thường thoải mái! Hai mắt nhìn Mộ Dung Niệm Diệc, thưởng thức đan dược trong tay kia...

"Chúng ta ở bên ngoài chờ ngươi. Nhớ kỹ, ngươi chỉ có nửa canh giờ. Nếu như qua nửa canh giờ, ngươi còn không hầu hạ tốt các nàng thì..." Khóe mắt nhìn chằm chú đan dược trong tay, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ra khỏi phòng. Vồng cũng đi, bên trong im ắng, tàn ra không khí quỷ dị!

Bên cạnh bàn đá trong tiểu viện, Cổ Nhược Phong vẫn rúc ở trong lòng Phong Huyết Lân, đưa tay cầm một ly trà, nhọt nhạt thưởng thức, ánh mắt nhìn về phía trong phòng. Tàn nhẫn sao? Có lẽ vậy. Diễ nđầ nêlq ỹđ ôn Nhưng mà, So với những chuyện bọn hấn đã làm với Phong Huyết Lân và Cổ Tiểu Tứ, thì tính là gì? Lúc trước khi bọn hấn làm những chuyện đó đó, có gì từng nghĩ tới, này, đối với Phong Huyết Lân và Cổ Tiểu Tứ là tàn nhẫn? !

Nhớ tới những chuyện Phong Huyết Lân đã gặp, bàn tay cầm ly trà của Cổ Nhược Phong run nhè nhẹ, đôi mắt trung dần dần ẩn hiện màu đỏ, những người đó, một người nàng cũng sẽ không bỏ qua!

Phong Huyết Lân nhẹ nhàng nắm tay Cổ Nhực Phong, đặt cầm lên bờ vai nàng, nói nhỏ: "Phong nhi, đều đã qua..." Cho nên, không cần lại tức giận, hấn có nàng, vậy thì hấn là người hạnh phúc nhất thiên hạ!

Trong phòng, huyết đạo của Mộ Dung Chiêu Tuyết đã được giải, nhìn Mộ Dung Niệm Diệc từng bước đi tới gần mình, bối rối lắc đầu: "Không, không, người không thể!" Bọn hấn là thân huynh muội!

Trình Ngọc nhìn một màn trước mắt, kia thanh âm khàn khàn lại thốt ra: "Hoàng nhi! Nàng là thân muội muội của người!" Đây là loạn luân!

Mộ Dung Niệm Diệc nhìn hoàng hậu: "Thân muội muội? Là người nào hủy mặt ta? !" Không do dự, xé y phục của Mộ Dung Chiêu Tuyết đang vùng vẫy.

Thân muội muội? Nàng hủy mặt của hấn, nàng có biết sẽ hủy đi toàn bộ này hủy đi của hấn hay không! Mặc dù Cổ Nhực Phong không yêu cầu, hấn cũng nhất định sẽ tìm người hủy đi nàng! Chẳng qua, hiện giờ hấn và Cổ Nhực Phong có giao dịch! Người hủy nàng biến thành tự mình mình ra trận!

Thân muội muội? Hấn đối với nàng không tệ, so với những người khác, hấn đối với nàng đã cực kỳ nhân từ rồi! Lúc trước nể tình nàng là thân muội muội của hấn, Diễ nđà nêq ụyđ ôn lúc gặp nạn còn có thể giúp đỡ nàng nhất chút! Mà hiện giờ, nàng lại đối đãi với hấn như thế nào!

Thân muội muội không có đầu óc như vậy, không cần cũng được!

Oán hận trong lòng thiêu đốt lí trí của hấn! Trong mắt cũng biến thành điên cuồng! Vì hồi nhan đàn, chuyện này tính là gì!

Nhìn ánh mắt tuyệt vọng của Mộ Dung Chiêu Tuyết dưới thân hấn, nước mắt ràn rụa, hấn cảm thấy tốt hơn nhiều, có khoái cảm báo được thù! Lại càng giống đã thú hung hăng va chạm Mộ Dung Chiêu Tuyết!

Một phút đồng hồ qua đi...

Mộ Dung Niệm Diệc đứng dậy, thấy hai mắt Mộ Dung Chiêu Tuyết từ phần hận đến mê ly, bất mãn với việc hấn rời khỏi, trong lòng cười nhạt, không nghĩ tới nàng lại không biết xấu hổ như vậy!

Từng bước đi tới chỗ Trình Ngọc, hấn nhớ Cổ Nhực Phong nói, hấn chỉ có thời gian nửa canh giờ!

Trình Ngọc thấy Mộ Dung Niệm Diệc đến gần, trong mắt kia lộ ra thần sắc hoảng sợ với chuyện sẽ phát sinh!

"Không, không, ta là mẫu hậu của người!" Khàn giọng kêu la!

Mộ Dung Niệm Diệc cười lạnh, hấn không quên, nếu không phải nàng hô lên, Mộ Dung Chiêu Tuyết không hủy mặt của hấn nhanh như vậy! Có lẽ, nàng sẽ chọn tự sát! Tuy nhiên, khả năng này không lớn, Diễ nđà nêq ụyđ ôn nhưng cũng là một khả năng không phải sao? Tính như vậy, nàng coi như là một trong những đầu sỏ gây nên! Còn có, mẫu hậu? Thân muội muội hấn đều đã làm, nhiều hơn một cái mẫu hậu thì có sao?

Không để ý Trình Ngọc vùng vẫy, dây thừng trói chặt ngăn cách, xé nát quần áo của nàng thành từng mảnh!

Khẽ vuốt trên mặt Trình Ngọc đến eo nàng, nhìn nàng dưới tay của mình run nhè nhẹ, Mộ Dung Niệm Diệc đến gần tai nàng, nhỏ giọng hỏi: "Có phải hấn đã lâu không sùng hạnh người rồi hay không? Nhìn bộ dáng phóng đảng này của người..."

"Không... Không..." Trình Ngọc lắc đầu, hấn không thể làm như vậy!

"Không?" Mộ Dung Niệm Diệc cười lạnh, tốc độ lại càng nhanh hơn, "Nhưng thân thể của người không nói như thế."

Xuống tay lưu không tình, khí tức lăng phí xa hoa, thấp giọng rên rỉ, nặng nề thờ dốc, vang vọng trong phòng nhỏ...

Mộ Dung Tô mở to mắt nhìn thấy một màn là một nam tử mặt đầy máu đang rong ruổi trên người một nữ tử, mà người nữ tử kia... Không phải hoàng hậu thì là ai! Về mặt mê ly ngênh hơp kia làm hấn phần nộ!

"Hoàng hậu! Các người đang làm cái gì!" Mộ Dung Tô hét lớn một tiếng, hấn thật sự không thể tin, ở dưới mí mắt hấn, hoàng hậu lại cùng người khác đầu hoan!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 67: Hoàn mỹ

Trình Ngọc cùng Mộ Dung Niệm Diệc đột nhiên tỉnh dậy, quay đầu nhìn về phía Mộ Dung Tô đang tức giận, trong khoảng thời gian ngắn còn trì hoãn không đi tới, đối với một căn phòng mê loạn... Mộ Dung Chiêu Tuyết đang co rúc nơi góc tường, áo quần rách nát, ánh mắt dờ dẩn...

Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân ở trong viện nghe âm thanh trong phòng đến nhất thanh nhị sở, lúc Mộ Dung Tô lqđ rống giận, Si liền mang theo hồi nhan đan tiến vào, khóe mắt liếc nhìn bốn người kia.

“Chủ tử nói coi như nàng hài lòng, đây là hồi nhan đan.” Si ném vật cầm trong tay cho Mộ Dung Niệm Diệc, lại nhìn đến thần sắc căm phẫn tuyệt tình của Mộ Dung Tô, trong mắt lóe lên một ánh sáng quý dị, chiều này của chủ tử quả nhiên tuyệt độc! Đối với người cận bã như vậy nên để cho bọn họ sống không bằng chết!

Mùng bảy tháng mười một năm Thiên Phượng sáu trăm bảy mươi ba, hoàng hậu Trình Ngọc bị cung nữ thiếp thân phát hiện tư thông với nhạc công trong cung, hủy bỏ hậu vị, biếm lãnh cung!

Đồng thời, dung nhan của Thái tử vương triều Mộ Dung Niệm Diệc bị ác nhân phá hủy, nhóm ngư y cũng thúc thủ vô sách, chúng đại thần rồi rít dẳng tấu hoàng đế Mộ Dung Tô, lấy lý do vua không thể bị hủy hoại dung nhan, tấu xin lập thái tử khác.

Mùng chín tháng mười một, cuối cùng Mộ Dung Tô không chống lại được áp lực của chúng đại thần, thái tử Mộ Dung Niệm Diệc bị phế, phong làm Diệc vương, sẽ không tham gia vào tranh giành vị trí thái tử!

Vì chuyện của hoàng hậu và thái tử, dieendaanleequydonn trong lòng Mộ Dung Tô có nút thắt, chỉ đảo mắt, già nua đi rất nhiều, trên đầu cũng có không ít hoa râm, thậm chí ăn không vô, ngủ không thể say giấc.

Mười hai tháng mười một, Mộ Dung Tô hạ chỉ phong tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn làm thái tử.

Đêm đó, Mộ Dung Tô đột tử trong tâm cung, cả nước cù tang ba ngày. Thái tử Mộ Dung Niệm Hàn đăng cơ vào ba ngày sau.

Lúc này, hai người Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân đang ở phủ tân thái tử, thưởng thức ánh trăng.

Mộ Dung Niệm Hàn cau mày nhìn hai người tuyệt phối này, trong lòng còn đang khiếp sợ với cái chết của Mộ Dung Tô! Hẳn cho là, Mộ Dung Tô tối đa cũng chỉ bị giam lỏng, không ngờ... Có phải hẳn nên cảm thấy may mắn vì không trêu chọc Phong Huyết Lân, lại chiếm được sự ngưỡng mộ cùng trợ giúp của hai người này? Đối kháng với bọn họ, không bằng tìm đến cái chết còn thoải mái hơn!

“Nhớ kỹ ước định trước kia.” Cổ Nhực Phong đến gần Phong Huyết Lân, lại sắp tới mười lăm rồi... Vầng trăng kia, không đẹp chút nào.

“Ta hiểu rồi. Các người...” Muốn đi rồi sao? Mộ Dung Niệm Hàn nhìn hai người Cổ Nhực Phong, tuần mỵ như tiên giáng trần, nhưng... Mộ Dung Tô bị chặt đứt tứ chi, chọc mù hai mắt, nhổ hết hàm răng, cắt mất lỗ mũi tai lưỡi, lúc này đang ở trong hũ dưới địa lao phủ Tam hoàng tử, còn sống... Mà nữ tử được Mộ Dung Tô kim ốc tàng kiều mười tám năm, trở mặt nhìn tất cả, cuối cùng hôn mê trong nhà lao.

Chỉ trong nháy mắt, Cổ Nhực Phong cùng Phong Huyết Lân lập tức biến mất ở trước mắt, trình độ khinh công như vậy, tất cả mọi người không thể đuổi kịp, mặc dù hẳn có lòng muốn giết hai người này, sợ rằng côi đòi này cũng không thể tìm được người có thể giết bọn họ.

Trong bầu trời đêm, chỉ còn lại một mình Mộ Dung Niệm Hàn than nhẹ, nhìn rượu ngon được chuẩn bị trước đặt trên bàn đá, vốn muốn dùng để đưa tiễn bọn họ, chỉ có điều, hai người kia lại không cần đưa tiễn? Đi tiêu sái như vậy, giữa bọn họ hình như chỉ có giao dịch, ngay cả bằng hữu cũng không phải...

Cầm rượu ngon tràn quý lên, hương thơm làm say lòng người phiêu dật trong không trung, mê hoặc lòng Mộ Dung Niệm Hàn, đêm nay hẳn phải say một trận! Mặc dù không phải tự mình làm, nhưng cũng lqđ đã nhìn Cổ Nhực Phong từng bước đẩy Mộ Dung Tô vào tuyệt cảnh! Giết cha! Ha ha... hoàng gia này, làm gì có cái gì gọi là tình thân? Thái tử qua một đêm đã bị lật đổ, hoàng hậu vào lãnh cung, Mộ Dung Tô nào có chảy qua một giọt nước mắt?

Hoặc là, đúng như Cổ Nhực Phong, ra ngoài giang hồ hỗn loạn, sẽ có ngày phải trả giá đắt. Mười tám năm trước phụ hoàng đã đối đãi với Phong Huyết Lân như vậy, đao chém lửa đốt, lấy huyền thiết ngăn năm giam cầm, một lòng đưa hán vào chỗ chết. Hôm nay, Cổ Nhực Phong chặt bỏ tứ chi của người, nhét vào trong hũ, đây có tính là quả báo không? Chỉ có điều, Phong Huyết Lân hẳn có thể tự lành, còn phụ hoàng...

Cổ Nhực Phong nhìn Phong Huyết Lân đang ôm mình trầm mặc không nói, nghĩ đến Mộ Dung Tô và Ôn Vận Lan đến cùng vẫn là sinh thân phụ mẫu của hán, nàng làm như vậy, có phải gây thương tổn cho hán không?

“Ta... có phải quá đáng không?” Cổ Nhực Phong khép hờ mắt, đã thương trái tim của hán, nàng... thật sự xin lỗi.

Phong Huyết Lân ôm chặt Cổ Nhực Phong, hơi thở nhàn nhạt nhẹ nhàng phả lên vành tai Cổ Nhực Phong: “Phong nhi... Vì như vậy mà tới sao?” Cắt tứ chi, cắt tai mũi người ta, bản lĩnh lưu loát như vậy, ánh mắt lạnh nhạt như vậy, nàng từng trải qua bao nhiêu, mới có thể không ngại không sợ hãi, gần như độc ác nhẫn tâm!

Trong lòng Cổ Nhực Phong khẽ run, hán không trách nàng sao? Bây giờ hán nghĩ là...

Mí mắt hạ xuống thấp hơn, che đầy tất cả thần sắc, vì như vậy mà tới sao? Ha ha, vì thế ư, bắt đầu từ năm mười tuổi mất cha mẹ, nàng chính là như vậy, vì sinh tồn, vì báo thù... Thế giới kia, không phải người giết ta, thì chính là ta giết người rồi.

Nhìn Cổ Nhực Phong cúi thấp đầu không nói một câu, trong nháy mắt Phong Huyết Lân cảm thấy trong lòng có chút hít thở không thông, bọn họ, là người giống nhau, khẽ vuốt mái tóc đen như mực lqđ của nàng: “Sau này là do ta bảo vệ nàng.” Cho tới nay, vẫn là nàng bảo vệ hán, từ bây giờ, đổi thành hán bảo vệ nàng! Nàng độc ác lạnh lùng như vậy, hán chỉ hy vọng vĩnh viễn không xuất hiện.

“Được.” Cổ Nhược Phong nhếch miệng, dần dần biến thành đường cong vui sướng, “Ta muốn rất nhiều thật nhiều cực kỳ nhiều tiền.”

“Ừ, không biết Vũ Văn son trang cho nàng thì sao?” Rốt cuộc nàng quá vợ vét của cái đi! Rất nhiều thật nhiều cực kỳ nhiều? Vậy rốt cuộc là bao nhiêu?

“Tốt! Ta muốn có mỹ thực thiên hạ!”

“Thiên hạ đệ nhất từ lâu ở kinh thành vương triều Hiên Viên vừa khéo có thể thỏa mãn yêu cầu của nàng. Chúng ta đi nơi đó được không?”

“Ừ, miễn cưỡng coi là tốt. Còn có, lúc ta nhàm chán chẳng phải tìm nơi chơi thật vui, ta...”

“Được được được! Đều thỏa mãn nàng, vậy đã vừa lòng chưa?” Phong Huyết Lân buồn cười nhìn gương mặt Cổ Nhược Phong thay đổi trong nháy mắt, bây giờ cặp mắt hào hoa phong nhã vô song đang phát ra ánh sáng lấp lánh.

“Đây là chàng nói, ăn vạ là quý nhỏ!” Cổ Nhược Phong hừ lạnh, mãi mới chờ được đến lúc cây này trưởng thành, dieendaanleequydonn nàng không dựa vào bóng mát thì cũng thật có lỗi với đạo sấm chớp đã đưa nàng tới đây!

Khỏe miệng Phong Huyết Lân co rút bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, ăn vạ là quý nhỏ... có thể đổi thành cái khác?

Mà lúc này trong thành Vô Hòa, Cổ Hạo Nhiên nhìn thấy pháo hiệu bảy màu, khiếp sợ trong mắt rất lâu không tản đi! Mộ Dung Tô, đã chết?!

Pháo hiệu bảy màu, chỉ khi nào có Hoàng đế băng hà hoặc Tân đế lên ngôi mới có thể đốt, từ kinh thành lan ra, Thành chủ xung quanh nhìn thấy sẽ đốt theo, tốc độ cực nhanh, chưa tới nửa ngày tin tức sẽ lan truyền khắp vương triều Mộ Dung!

Cổ Hạo Nhiên vốn định đoạt Cổ Uyển Ngưng từ trong tay Hóa Diễm nhưng lúc này thay đổi chủ ý, Hoàng đế băng hà, tân đế lên ngôi, hẳn nhất định phải trở về chuẩn bị mọi thứ!

Mà bên này, xe ngựa của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân trở về thành Vô Hòa càng thêm nhàn nhã hơn so với khi trước. Hai ngày di chuyển, mới được lộ trình hai trăm dặm.

Ngày mười lăm, đúng đêm trăng tròn, xe ngựa dừng lại trong rừng cây nhỏ. Sĩ Mị Vồng Lượng cùng tùy tùng, ngũ quỷ nhanh chóng làm một ngôi nhà gỗ nhỏ đơn sơ mà kín đáo, sau đó trông coi các phương, phòng thủ rừng cây này cực kỳ chặt chẽ!

Cổ Nhược Phong không chớp mắt lấy giường bạch ngọc từ trong nhẫn ngọc ra vút vào trong phòng, nhưng mà, đôi tay run nhẹ nhè đã để lộ ra lòng nàng không bình tĩnh.

Đêm mười lăm, đột nhiên nàng ghét cay ghét đắng ngày vốn có ngụ ý đoàn viên! Chịu được khát vọng đối với máu ở trong lòng, không phải nàng không biết, những thân vương huyết tộc kia tự chủ được đã coi như là dừng cảm rồi, thế nhưng đáng về lúc nổi điên, nếu cố tình kiềm chế, không phải nàng có thể tưởng tượng nổi khổ sở trong đó! Nàng không biết lần này hẳn có thể hay không...

Còn có đám người đi theo bọn họ lqđ dọc đường nữa! Đừng tưởng rằng nàng không biết! Nếu là hôm nay, định tìm cái chết, nàng tuyệt đối không nương tay!

“Phong nhi...” Phong Huyết Lân lo lắng nhìn Cổ Nhược Phong, hẳn định để cho nàng rời đi, nếu tối nay không thể khắc chế, vậy Phong nhi... Không, hẳn không muốn nàng bị thương! Nhưng mà, với hiểu biết của hắn, sao lại không biết nàng tuyệt đối sẽ không cách mình nửa bước?!

Cổ Nhược Phong nhú mày: “Thế nào, không tin tưởng ta còn không tin tưởng chính bản thân?”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Lại gặp trăng tròn

Khỏe miệng Phong Huyết Lân tản ra chút khổ sở: “Ta...” Hắn cũng không thể xác định có thể kiềm chế, khát vọng khát máu trong cơ thể còn mãnh liệt hơn so với lần trước!

Không tiếp tục nhìn Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong tiếp tục lấy ra vài cái bàn ghế trong nhẫn ngọc, còn có món ăn đã làm xong, dùng nội lực đun nóng một chút, lại có sắc màu tươi mới giống như vừa ra lò, hương thơm nóng hổi.

“Dùng bữa tối trước.” Nói xong, ả Phong Huyết Lân ngồi vào vị trí, sau đó ngồi xuống bên cạnh hắn, bắt đầu chia thức ăn cho hắn như ngày thường.

Phong Huyết Lân cúi đầu nhìn gò má không chút tỳ vết của Cổ Nhược Phong, khỏe miệng khẽ nhếch, nụ cười chân thật, nhưng mà, đáy mắt che giấu tầng lo lắng, hẳn nhìn thấy rõ ràng. Chỉ có điều, dù vậy thì tính sao? Hắn muốn nàng xa cách hắn vào giờ phút này, đối với nàng mà nói, cảm giác không

phải là tàn nhẫn, không phải là thương hại sao?!

Cho nên, nếu sự thật đã không có cách nào thay đổi, sao hán lại không thể tiếp nhận? Nghĩ như vậy, rốt cuộc trên lqđ mặt Phong Huyết Lân mang theo nụ cười, ăn toàn bộ món ăn mà Cổ Nhược Phong chuẩn bị cho hán không còn một mống, cũng vì Cổ Nhược Phong mà thêm vào chén nạng một chút thức ăn nạng thích.

Ở bên này, hai người vui vẻ hòa thuận, mà bên kia, Si Mị Vồng Lượm Phàm năm quý đang bận xử lý mấy người ngu đưa mạng đến. Âm thanh huyền não liên tiếp, mùi máu tươi cũng bắt đầu tràn ngập trong rừng cây nhỏ.

Mị xử lý người cuối cùng trong tay, nhủ mảy: “Những người này đã hết chưa!” Đã là nhóm thứ mấy rồi?! Không biết là người phe nào, dù sao lộn xộn lung tung cái gì cũng có!

Si nhìn một đồng người chết, nơi sâu nhất trong lòng mắt xẹt qua một ánh sáng âm u: “Phía sau còn nữa, chú ý.” Những người này chỉ là tôm tép mà thôi, nhìn phía chính diện trông không đi chuyên tới gần ánh trắng sáng tỏ, tiếp đó, có một trận ác chiến phải đánh rồi.

Đêm nay bầu trời đêm không đỏ như máu, nhưng vẫn khiến trong lòng Cổ Nhược Phong dấy lên nỗi bất an khó hiểu! Nhìn Phong Huyết Lân ở bên cạnh đang cố gắng kiềm chế ham muốn hút máu mình, đau đớn nín chặt đáy lòng, nạng nhất định phải tìm phương pháp giải quyết sớm một chút!

Phong Huyết Lân cảm thấy dục vọng khát máu trong cơ thể càng lúc càng mãnh liệt, cắn phá trái tim trống không, hai suy nghĩ “hút máu, hút máu, hút máu...” cùng “Nhịn xuống! Nhất định phải khắc chế! Không thể gây tổn hại cho Phong nhi!” đấu tranh ở trong đầu! Theo vầng trăng càng lúc càng lên cao, đấu tranh càng thêm kịch liệt!

Ôm đầu liều chết chống lên bàn, không, hán sẽ không làm tổn hại Phong nhi!

Vồng run rẩy đánh rơi thanh kiếm đầy máu tươi, ở giữa không trung híp mắt nhìn về phía bóng người càng lúc càng gần ở xa xa, dieendaaneequydonn tay run rẩy vừa rồi chính là nói lên mức độ kịch liệt của cuộc chiến vừa rồi!

Đáy mắt Lượm thoáng qua một chút nghi ngờ: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều cao thủ như vậy?!” Lúc trước khi bọn họ điều tra vốn không phát hiện những người đó! Từ khi nào trong chu vi trăm dặm lại xuất hiện một nhóm người như vậy rồi!

Mị vốn luôn vui cười khuôn mặt cũng trầm mặc đáng sợ: “Cho dù như thế nào, phải bảo vệ chủ tử an toàn!”

Bốn quý còn lại cũng đồng thời gât đầu, đây là chuyện chính yếu của bọn hán! Chủ tử để cho bọn họ sống gần giống như con người, thậm chí có thể cảm nhận ánh mặt trời, xuất hiện trước mắt người khác! Không phải là linh hồn lúc ẩn lúc hiện có thể tiêu tán bất cứ lúc nào! Ân tái sinh này, bọn họ không có gì báo đáp, tối nay là đêm Lân chủ tử khát máu, Phong chủ tử cũng rất nguy hiểm, mặc kệ thế nào, bọn hán sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đến gần nơi này!

Trong chớp mắt đón nhận những cao thủ vọt tới này, không thể so với những người trước đó, những người này, mạnh hơn!

Ở nơi này ham thích giết chóc không tiếng động trong đêm càng quý dị hơn, không có bất kỳ lời nào, chỉ có tiếng đao kiếm chạm vào nhau, mặc dù Si Mị Vồng Lượm vốn là thân quý, nhưng vẫn không thể chống nổi công kích cường thế như vậy! Dù sao năng lực của bọn họ cũng có hạn, mà những người vừa đến, quá cường hãn! Tính từng người một, đã là thiên hạ cao thủ đệ nhất! Tùy tiện xuất hiện một người trong giang hồ, đã là đối tượng được các thế lực khắp nơi tranh đoạt! Đột nhiên xuất hiện những cao thủ này, rốt cuộc là từ đâu tới?!

Trong nháy mắt nơi đây biến hóa muôn vạn, so chiều chỉ trong chớp mắt, mà trong nhà gỗ nhỏ, Phong Huyết Lân khổ sở nhủ mảy, cố gắng âm thầm chịu đựng...

Rốt cuộc tiếng đánh nhau càng lúc lqđ càng kịch liệt lại kéo dài không ngừng ở bên ngoài đã thu hút sự chú ý của Cổ Nhược Phong, Si Mị Vồng Lượm không thể vô năng đến mức không thể giải quyết những người này, nghe âm thanh... người khác? Rốt cuộc là ai?!

Không phải nạng chưa nghĩ tới Huyết Nguyệt son trang nổi lên sẽ đưa tới hàng loạt người căm thù, tam đại vương triều, cho dù là giang hồ hay là triều đình, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội điều tra, cũng không thiếu người muốn dồn mình và Phong Huyết Lân vào chỗ chết! Chỉ có điều, nạng không thể không nói, người chọn tối nay thật TMD có mắt!

Hai trong mắt thoáng hiện lên cơn khát máu sáng ngời có thể so với trăng tròn sáng tỏ, tới một người giết một người, tới hai người giết cả đôi, nạng không để ý chút nào tới ở nơi đây lại thêm mấy mạng người mang theo bên mình! Ta không giết người thì chính là bị người giết, Cổ Nhược Phong nạng không ngu như vậy!

Trăng lên chính giữa, Phong Huyết Lân giống như lần trước, hôn mê bất tỉnh. Cổ Nhược Phong đặt hán lên giường bạch ngọc, nhìn hán mặc dù đang ngủ mê man nhưng vẫn nhủ chặt chân mảy, đáy lòng thoáng hiện qua chút thương tiếc. Không phải nạng không biết đánh ngất hán, nhưng khát máu trong cơ thể hán cần chính ý chí của hán chống cự, ngoại lực cường chế đánh ngất hán vốn không có bất cứ tác dụng gì, sẽ chỉ khiến hán hút máu người trong vô thức!

Tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, chân mảy Cổ Nhược Phong nhếch lên, dường như những người này không tầm thường! Rốt cuộc là thế lực phương nào, lại có cao thủ như vậy!

“Chủ tử, đi mau!” Giọng nói của Si truyền đến, khổ sở được đè nén mơ hồ khiến Cổ Nhược Phong ý thức được, tình huống bên ngoài... rất không tốt!

Đi ra ngoài phòng, cảnh bừa bộn đầy đất đập vào mắt, mùi máu tanh nồng nặc tràn ngập miệng mũi!

"Đều trở về." Theo mệnh lệnh của Cổ Nhục Phong, Sĩ Mị Võng Lượng Phàm năm quý nhanh chóng lui về bốn phía nhà gỗ nhỏ, lấy ngũ tinh trận phòng thủ chặt chẽ!

Theo sát phía sau ngũ quý là hàng loạt người áo đen, từ trên người bọn họ còn có thể nhìn thấy dấu vết đánh nhau, xem ra trận chiến đã lâu rồi! Áo đen thống nhất, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không nhìn ra là người do ai phái tới. Trong mắt mỗi người đều lạnh giá, ánh mắt tập trung về phía nhà gỗ nhỏ, có lẽ là, Phong Huyết Lân trong nhà gỗ nhỏ!

Rất tốt, rất tốt! Không biết đánh chủ ý lên người ở bên trong, sẽ nhận kết cục gì sao?

Một tay giơ lên, Khinh Vũ cầm tuyệt thế liên xuất hiện trước mắt mọi người, Hàn Ngọc làm đế, dây đàn bằng Thiên Tâm Ti, trong ánh sáng mờ hồ của màn đêm lạnh lẽo càng thêm lạnh giá! Khinh Vũ cầm này bị nhốt trong nhẫn ngọc rất lâu, rốt cuộc tối nay có thể ra ngoài hồng mắt, hơn nữa, hình như có thể chiến đấu một trận, cả thân cảm hưng phấn run rẩy!

Cổ Nhục Phong nhếch miệng lộ ra nụ cười tà ác tùy tiện, người tới tối nay, một cũng không cản trở về...

Vốn đám người áo đen bởi vì thấy Khinh Vũ cầm mà hơi chần chừ, nhưng khi nghe thấy âm thanh du dương của tiếng đàn thì trong mắt lại lộ ra vẻ tham lam, Khinh Vũ cầm, lại có người gây ra tiếng! Vậy có phải bọn họ cũng có cơ hội, cũng có khả năng trở thành chủ nhân của Khinh Vũ cầm?!

Lúc bọn hắn không còn bất kỳ hành động gì, dieendaanleequydonn tiếng đàn dần dần trở nên bén nhọn, mang theo nội lực phong phú mạnh mẽ đánh tới đám người áo đen! Giống như từng thanh kiếm sắc bén đâm về phía từng người áo đen, khiến cho bọn chúng không còn chỗ lánh thân!

Người áo đen chợt hồi phục lại tinh thần, muốn vận khí tránh đi, nhưng không nghĩ tới cả người bị một khối lực lượng cường đại bao phủ, hơi thở cường đại kia khiến cho bọn hắn không có cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút! Sợ hãi chết chóc bao phủ bọn chúng! Đối diện đó là nữ tử toàn thân trang phục màu đen, nội lực suy cho cùng có bao nhiêu thâm hậu?! Đến tốt cùng nàng ta cường hãn bao nhiêu?! Ở trước mặt nàng ta, bọn họ chỉ có cảm giác mình giống như con kiến không đáng kể trong tay nàng, nàng không cần tốn nhiều sức lực cũng có thể khiến cho đám người mình chết không thể chết lại!

Trong mắt Cổ Nhục Phong thêm sâu, con khát máu đỏ sậm chảy xuôi bên trong khiến người ta kinh ngạc! Nếu muốn chết, nàng sẽ tiễn bọn họ một đoạn đường! Nghĩ tới Phong Huyết Lân đang phải chịu đựng khổ sở trong nhà gỗ nhỏ, Cổ Nhục Phong liền bộc phát tức giận! Các người cứ nghĩ rằng đưa ta vào chỗ chết, đưa hắn vào chỗ chết như vậy sao! Trên đời này, không thể để Phong Huyết Lân cùng nàng tồn tại như vậy sao?! Con mắt màu máu hút máu người thì như thế nào? Tiêu diệt Bách Hoa sơn trang thì sao?! Chọc Phong Huyết Lân cùng người của nàng, dù một nàng cũng không bỏ qua! Nếu dám phái người tới cướp giết, sẽ phải chuẩn bị có đi mà không có về!

Trong tay tăng thêm sức lực, sự áp chế càng cường đại hơn hướng tới người áo đen! Xem ra hơn phân nửa những người áo đen kia đã bị trọng thương!

Mắt thấy sẽ giết toàn bộ đám người, đột nhiên phía đối diện xuất hiện một hơi thở cường hãn, trong nháy mắt công kích Cổ Nhục Phong!

Cổ Nhục Phong ngừng đầu lên, bởi vì phát ra nội lực mà tóc đen như mực tung lên, lộ ra khoe miệng khát máu trước mặt mọi người, giống như ác ma tuyệt mỹ nhất nhưng cũng tàn bạo nhất nơi địa ngục!

Rất tốt, có thể cắt đứt công kích của mình, người này... trang phục màu trắng, trong trời đêm càng đặc biệt bắt mắt, tuổi gần trung niên, ánh mắt lạnh nhạt, toàn thân hơi thở như có như không, đáng về tiên phong lqđ đạo cốt thật giống thần tiên!

Nhưng... Nguy hiểm trên người tỏa ra từng chút, nàng không nhìn nhầm! Người kia, hình như chính là quốc sư Thiên Tâm đột nhiên biến mất...

Nhìn đám người áo đen lấy hắn làm trung tâm mà vây xung quanh, trong con mắt lộ ra ý thù địch cùng ham thích giết chóc, khát máu xẹt qua chỗ sâu nơi đáy mắt hắn bé nhỏ đến mức không thể nhìn thấy!

Khoe miệng Cổ Nhục Phong cười tà mị hơn, hắn... không phải là người của Lân sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Hiểm Trung Cầu Thắng

"Quốc sư Thiên Tâm?" Giọng điệu khẳng định, trong mắt Cổ Nhục Phong từ từ trở nên bình tĩnh, có một số việc, sớm muộn gì cũng phải đối mặt, chỉ là, không thể không nói, hắn chọn thời gian rất tốt.

"Giao hắn ra." Lướt qua Cổ Nhục Phong, Thiên Tâm nhìn về phía nhà gỗ nhỏ, người kia, có lẽ đã ngất rồi, thật là trời giúp hắn!

"Hắn?" Cổ Nhục Phong nhíu mày, "Hình như ngươi quên, hắn là chủ tử của ngươi."

Phong Huyết Lân nói qua, quốc sư Thiên Tâm làm việc cho hần, chỉ là, hôm nay xem ra, thù hạ này rất không nghe lời, còn rất. Không coi ai ra gì!

"Chủ tử? Hừ! Một yêu quái cũng muốn? !" Lúc trước hần chỉ giả vờ phục tùng thôi! Thật không biết rốt cuộc nữ nhân trước mắt này từ đâu tới! Lại làm cho hôm nay hần hoàn toàn không tính được số mạng của người kia! Lúc trước hần có thể nhìn thấy một nửa vận mệnh của người kia, biết sẽ có nữ nhân này xuất hiện, cũng biết, chỉ có thông qua nàng, hần mới có cơ hội giết con yêu quái kia!

Nhưng. Người tính không bằng trời tính, nàng vừa đến, ngay cả một chút tương lai của con yêu quái kia hần cũng dòm không tới! Mà nữ tử này, hần hoàn toàn nhìn không thấu!

"Yêu quái." Nhẹ nhàng thì thầm, tiêu tán trong gió lạnh, tròng mắt Cổ Nhược Phong trở nên kinh khủng, nửa con ngươi màu đỏ, làm cho quốc sư Thiên Tâm ở phía đối diện cảm thấy kinh hãi! Đêm nay hần bắt đầu coi trọng nữ tử chỉ mười sáu tuổi mà hần chưa bao giờ để ý. Khuôn mặt không thoả phần trang điểm so với bất kỳ một người nào cũng tuyệt mỹ hơn, khoe miệng nâng lên, không nói ra được tà tứ, cặp mắt ngây thơ vốn là lứa tuổi này nên có lại thâm trầm ngay cả hần cũng không thể nhìn thấu dù chỉ một chút! Hần, đã xem thường nàng rồi!

"Vụt!" Dây đàn bằng thiên tâm của Kinh Vũ Cầm hung hăng rung động, với nội lực cực kỳ hùng hậu quốc sư Thiên Tâm lấy khí thế sét đánh không kịp bưng tai đánh tới, tử vong uy áp, mặc dù có quốc sư Thiên Tâm ở phía trước ngăn cản một phần, nhưng những hắc y nhân kia lại bị xui xẻo trên mặt đất, mất hết năng lực chiến đấu!

Tóc mực tung bay, có mấy sợi phát phơ trước mắt, lời nói của Cổ Nhược Phong âm lãnh giống như từ dưới núi băng ngàn năm truyền ra: "Hần không phải."

Tròng mắt nhìn về phía quốc sư Thiên Tâm, hung dữ ở trong đó làm cho trong lòng hần cũng không nhận được bắt đầu run rẩy!

"Trên đời này, không ai được phép nói hần như vậy." Không có cảm tình lên tiếng, lại dùng hành động đại biểu cho phần nợ của nàng! Tiếng đàn cuộn cuộn như nước lũ liều chết đánh về phía người đối diện! Quyết tâm dứt khoát dồn người ta vào chỗ chết trong bầu trời đêm không chút nào lưu giữ!

Yêu quái? Cho dù là yêu quái, đó cũng là nàng bảo vệ! Ai cũng không thể vũ nhục kêu lên!

Quốc sư Thiên Tâm nhìn nội lực như thú dữ đập vào mặt, đôi tay nhanh chóng kết ấn, chỉ là chốc lát liền tiêu trừ hết!

"Chút tài mọn!" Sau cùng hần hừ nhẹ một tiếng, cũng chỉ là một chút năng lực như vậy, lại vẫn dám đối kháng với hần, quả thật không tự lượng sức!

Một tay giương lên, hơi thở càng thêm tràn đầy bá đạo đi về hướng Cổ Nhược Phong!

Tròng mắt Cổ Nhược Phong híp lại, quả nhiên linh lực và nội lực không cùng một đẳng cấp! Chỉ là, hần vẫn còn xem thường nàng rồi!

Đứng lên thu lại Kinh Vũ Cầm, đứng nghiêm trên mặt đất, trong tay áo đã sớm chuẩn bị nội lực để chống đỡ! Nàng không thể lui! Sau lưng chính là nhà gỗ nhỏ, nếu như nàng đẩy ra, Phong Huyết Lân sẽ bị thương! Nội lực mạnh mẽ như thế, sẽ quét đến một mảnh vụn cũng không còn!

Tay vung nội lực ra, thân thể Cổ Nhược Phong cũng phóng về phía quốc sư Thiên Tâm! Trong nháy mắt lập tức xuất hiện một thanh nhuyễn kiếm, đâm thẳng mục tiêu!

Đạo lý ra tay trước thì chiếm được lợi thế nàng chắc chắn hiểu, nàng và Thiên Tâm chênh lệch nhau trong lòng hai người bọn họ đều hiểu rõ, trận chiến hôm nay, chỉ có thể hiếm trung cầu thắng! Nàng, tuyệt sẽ không thua!

Khoe miệng Thiên Tâm nâng lên một nụ cười khinh thường, người phạm, có năng lực gì! Toàn thân hần linh lực, mặc dù ở trong tộc, cũng là ở vào hàng cao nhất! Mà Cổ Nhược Phong, nàng cũng chỉ là có không ít nội lực thôi!

Nhìn nhuyễn kiếm đâm về phía hần, Thiên Tâm không trốn không tránh, đứng yên ở nơi đó, chỉ là, tay phải hần hơi gồng cứng biểu lộ hần không ổn giống như bề ngoài, dù sao.Nội lực của Cổ Nhược Phong, rất khủng bố! Ngay cả hần cũng không thể không cẩn thận đối đãi!

"Bùm!" Hai luồng mạnh mẽ chạm vào nhau! Nhuyễn kiếm nhắm ngay tay của Thiên Tâm, hai người cứ cứng còng đứng ở nơi đó!

"Ngươi! Phốc!" Cao thủ ra tay, một chiêu phân thắng bại! Thiên Tâm phun ra một ngụm tiên huyết, tay trái che dòng máu chuyển động trong lồng ngực, vốn là bộ dáng phạm tiền đã đổi thành kinh ngạc!

Nhìn về mặt bình tĩnh của Cổ Nhược Phong ở phía đối diện, giễu cợt ở đáy mắt kia, cuối cùng không nhận được vung tay áo: "Hừ, hôm nay liền tha cho ngươi một mạng!" Lời còn chưa dứt, người đã ở bên ngoài trăm trượng! Trong chớp mắt, đã vô tung vô ảnh!

Hần không có nghĩ đến, sau lưng Cổ Nhược Phong lại có nội lực thâm hậu như vậy, mặc dù hần có là linh lực, nhưng vẫn không đỡ được một kiếm của nàng ta! Ngay cả hần cũng phải e ngại sự uy nghiêm và khủng bố đó! Một khắc kia, dường như hần cảm giác được cái chết! Nếu không phải hần nhanh như chớp, sợ là hôm nay đã thành vong hồn dưới kiếm của nàng ta rồi! Để lại cuộn cuộn trong ngực, xem ra, hần không thể không bé quan một thời gian!

Quay đầu lại liếc mắt nhìn địa phương hơn trăm dặm, tròng mắt âm trầm đáng sợ, về sau có rất nhiều cơ hội! Chủ yếu dựa vào đêm nay trăng tròn, một lần bắt lấy Phong Huyết Lân! Thời cơ đã đến, hần có năng lực này có thể giết chết hần ta rồi! Lại không nghĩ rằng Cổ Nhược Phong cường đại như vậy! Nữ tử này, giữ lại không được!

Đứng yên trong gió chốc lát, cho đến khi cảm giác quốc sư Thiên Tâm đã đi rất xa, rốt cuộc Cổ Nhược Phong buông lỏng nhuyển kiếm đang nắm chặt, hơi cúi đầu, chậm rãi xoay người, đi tới nhà gỗ nhỏ.

Si Mị Vồng Lượng và Ngũ Quỷ nhìn sắc mặt Cổ Nhược Phong từ từ trở nên tái nhợt, lo lắng mơ hồ xông lên đầu: "Chủ tử."

"Canh kỹ nơi này, giết không tha." Âm thanh trong miệng Cổ Nhược Phong truyền đến nhẹ gần như không nghe được, nhưng ngoan độc ẩn chứa trong đó lại không suy nhược tí nào!

"Dạ, chủ tử!" Lập tức triển khai Ngũ Giác Tinh Trận, mở rộng phạm vi, cách ly nhà gỗ nhỏ với tất cả mọi người trong vòng trăm trượng! Si Mị Vồng Lượng nhú chặt lông mày nhưng lại không tập trung, bộ dạng của Phong chủ tử, thật không tốt. Đáy mắt thoáng qua một vẻ hung dữ, nếu như còn có người không thức thời dám tới quấy rầy, đừng trách bọn họ vô tình!

Đóng cửa nhà gỗ nhỏ, ngăn cách toàn bộ thế giới bên ngoài, nhuyển kiếm đã thu vào nhẫn ngọc, từ từ di chuyển bước chân đi tới giường bạch ngọc, nhìn về mặt an tĩnh ngủ của Phong Huyết Lân, miệng nâng lên một nụ cười âm áp, hoàn hảo hẳn không có giọt minh tinh giác.

Vén một góc chăn lên, chui vào, hơi thở kia lạnh như băng, mặc dù có giường bạch ngọc sưởi ấm thân thể cũng không chống đỡ được, trong lòng thật thấp thỏm một tiếng, cầm tay Phong Huyết Lân thật chặt, muốn đem nhiệt độ của mình truyền cho hắn

Chỉ là. Dòng khí chuyển động quanh lồng ngực, làm cho nàng đau đớn không cách nào ngủ được, cuối cùng không nhìn được từng chút máu tươi không tiếng động tràn ra khỏi miệng, tay trái rãnh rồi gắt gao nắm chặt khăn trải giường dưới thân.Nàng, bị thương nặng hơn quốc sư Thiên Tâm! Đột phá nội lực cường hân này, cũng chỉ là thúc giục tiềm lực trong cơ thể nàng, nội lực liên tục tăng vọt gấp ba lần! Nhưng mà, di chứng cũng rất kinh khủng.

Nàng không thể nào lựa chọn, rõ ràng quốc sư Thiên Tâm có mưu đồ với Phong Huyết Lân, mặc dù hắn có bắt từ chi thân, nhưng Cổ Nhược Phong lại chưa bao giờ tin tưởng chuyện trường sinh bất tử! Trên đời này, nếu như có thể tìm được phương pháp giết chết hắn cũng không phải là không thể nào!

Nhìn đáy mắt ác độc và hải lòng của quốc sư Thiên Tâm, nàng không dám xác định, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không giao hắn vào tay của bất kỳ kẻ nào! Huống chi, hắn vẫn còn đang hôn mê!

Còn nếu như thức tỉnh hắn, nàng không biết sắp sửa chịu đựng hậu quả như thế nào, có lẽ có thể dễ như trở bàn tay đánh bại quốc sư Thiên Tâm, nhưng mà, sau đó? Hắn còn không chế được ham muốn không? Chịu đựng như vậy khổ sở như thế nào?!

Nàng không nở, cho nên nàng ích kỷ. Ích kỷ để cho mình bị thương, ích kỷ một mình quyết định thời gian kế tiếp muốn hắn bảo vệ nàng! Không phải hắn đã nói sẽ bảo vệ nàng cả đời sao? Phong Huyết Lân, cảm tạ ta đi, ta chính là cho chàng cơ hội.

Máu ngoài khe miệng đã tụ hợp thành một dòng, từng giọt từng giọt in vào hoa văn trên khăn trải giường màu trắng, làm hoa kia biến thành hoa mai màu máu. Thầm cười khổ, bây giờ nàng, hình như ngay cả sức lực giờ tay lên lau máu nàng cũng không có rồi.

Bầu trời sáng choang, ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở nhà gỗ nhỏ chiếu vào phòng, vẩy vào trên giường, bao phủ thân thể hai người đang ngủ, ấm áp

Phong Huyết Lân mở to con mắt có chút mờ mịch, thời gian hắn tỉnh lại hình như sớm hơn lần trước. Hơi thở quen thuộc trong mũi làm cho hắn an tâm. Chỉ là. Mùi máu tươi nhàn nhạt kia, có chứa tươi đẹp đặc thù thuộc về nàng!

Chợt quay đầu, bên trái, khuôn mặt quen thuộc kia, chỉ là, trong phút chốc màu đỏ chói mắt làm tim của hắn nhú chặt!

Máu! Máu của nàng! Dòng máu toàn thân Phong Huyết Lân ngưng tụ! Đường như tận lực che giấu lực lượng đang điên cuồng dâng lên trong người, lan tràn toàn thân! Trong con ngươi đều là màu đỏ!

Nhưng mà tất cả những thứ này Phong Huyết Lân không có tâm tư chú ý, bây giờ trong lòng và trong mắt hắn đều là Cổ Nhược Phong đang nằm yên tĩnh!

Nửa ngồi dậy, ghé vào phía trên nàng, tay phải vỗ nhẹ nhẹ mặt của Cổ Nhược Phong: "Phong nhi, Phong nhi!" Trên khăn trải giường một bãi máu màu đỏ sẫm làm cho hắn kinh hãi! Rốt cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì?! Vì sao Phong nhi lại bị thương?!

Kéo tay phải Cổ Nhược Phong, mạch tượng hỗn loạn dưới tay hắn nhảy lên!

Không suy nghĩ nhiều, kéo Cổ Nhược Phong ngồi xếp bằng, mình cũng hai chân ngồi xếp bằng ở sau lưng của nàng, linh lực thâm hậu riêng biệt của hắn chuyển qua người Cổ Nhược Phong, từ từ dẫn đường chải chuốt làm thông suốt nội lực tán loạn của nàng, một lần lại một lần.

Qua hai canh giờ, mặt trời ngã về tây, cuối cùng Phong Huyết Lân thu tay lại, thở phào một hơi, để Cổ Nhược Phong nằm ngang, nhìn khe miệng nàng đọng lại vết máu, chân mày dưới mặt nạ hơi nhíu lại, nơi đó, chói mắt như vậy!

Không chút suy nghĩ cúi đầu càng lúc càng gần hôn lên vết máu tươi, đầu lưỡi khéo léo thăm dò, nhẹ nhàng liếm láp dòng máu đã khô cứng. Từng chút từng chút, từ từ nuốt vào trong bụng, rõ ràng là hương vị ngọt ngào, nhưng chỉ còn lại chua xót. Rất tốt, tổn thương người của Phong Huyết Lân hẳn, vô luận là người nào, hẳn sẽ cho hắn trả giá đắt!

Trong giấc mộng, Cổ Nhược Phong cảm thấy có một lực lượng ấm áp bao quanh mình, an ủi nội lực vốn hỗn loạn, cuối cùng lồng ngực không còn đau đớn nữa

Không biết qua bao lâu, từ từ mở mắt, ở trước mắt mình chính là gương mặt yêu nghiệt của Phong Huyết Lân được phóng đại không biết gấp mấy lần! Mà giờ phút này hắn....

Cổ Nhược Phong rú tròng mắt xuống vừa lúc thấy môi Phong Huyết Lân đang đụng chạm khoe miệng của mình, hình như đầu lưỡi mềm nhũn kia còn đang liếm cái gì đó....

Vốn là sắc mặt tái nhợt trong nháy mắt lại giống như bị lửa thiêu hiện ra đỏ rực, đôi môi khẽ nhếch: "Chàng"

Âm thanh có chút khàn khàn còn chưa nói xong, liền bị bá đạo chặn lại! Ngay sau đó một nụ hôn như cuồng phong giày xéo mà đến!

Đôi mắt màu máu của Phong Huyết Lân trái ngược với hai tròng mắt đen của Cổ Nhược Phong, trong mắt kia lo lắng sợ hãi, hung dữ tức giận, tất cả đều đập vào đáy mắt của Cổ Nhược Phong

Cuối cùng Cổ Nhược Phong nhếch miệng, khoe mắt tràn đầy ý cười, vươn hai tay ôm chặt Phong Huyết Lân, nhắm mắt lại đi vào nụ hôn trừng phạt của hắn! Cảm giác. Hình như không tệ.

Thấy Cổ Nhược Phong đã khôi phục khuôn mặt huyết sắc, Phong Huyết Lân âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo trợn mắt giận dữ nhìn Cổ Nhược Phong: "Về sau không cho làm như vậy!" Hắn thật sự hối hận muốn chết không ngờ đêm qua đã ngủ mê man!

Cổ Nhược Phong cực kỳ bất đắc dĩ nhún nhún vai, ánh mắt kia chính là nói: "Ta muốn cũng không thể nữa"

Đúng vậy, một tháng kể tiếp, nàng nghĩ cũng đừng nghĩ dùng nội lực, cưỡng ép sử dụng cảm kị khiến cho nội lực tăng vọt, hậu quả chính là kinh mạch bị hao tổn nghiêm trọng! Dù nàng có Phong Huyết Lân giúp đỡ khai thông giảm hóa giải, nhưng vẫn phải chữa trị một tháng!

"Người nào tôn thương nàng?" Công phu của nàng đã đạt tới đỉnh cao, trên đời này vốn hiếm có đối thủ, vậy đêm qua người tôn thương nàng là ai? Huyết sắc trong đôi mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn thích giết chóc, vô luận là người nào, đều chờ đợi chuẩn bị chết đi.

"Quốc sư Thiên Tâm." Cổ Nhược Phong cũng nghi ngờ nhìn về phía Phong Huyết Lân, hắn có biết lai lịch của người kia hay không?

"Quả nhiên là hắn!" Máu đỏ ở đáy mắt của Phong Huyết Lân tiếp tục tăng vọt, sớm biết như thế, lúc đó hắn nên giết hắn ta!

"Chàng biết?"

"Ừ." Trong mắt Phong Huyết Lân có một chút hối hận và bất đắc dĩ làm cho Cổ Nhược Phong ý thức được, hiện giờ quốc sư Thiên Tâm còn sống sợ là Phong Huyết Lân có lý do riêng của mình. Vô luận như thế nào, sau này hắn sống không được rồi! Một kiếm kia của mình, mặc dù không đâm vào cơ thể hắn, thế nhưng không phải chủ yếu, chủ yếu là trong kiếm ẩn chứa nội lực, cho dù là quốc sư Thiên Tâm, bây giờ có lẽ cũng đang chịu đựng đau khổ trong đó! Cái tay kia của hắn, nếu như xử lý không tốt, sẽ phải phế đi!

Ánh mắt tín nhiệm của Cổ Nhược Phong làm cho lòng Phong Huyết Lân ấm áp, vừa định mở miệng nói rõ, liền bị Cổ Nhược Phong cười ngắt lời: "Ta hiểu." Cho nên chàng không cần giải thích, chàng chỉ cần biết, vô luận chàng làm cái gì, chỉ cần không phải phản bội ta, vậy thì tất cả ta đều ủng hộ! Mà chàng, không phản bội ta! Đương nhiên ta cũng không phản bội chàng! Cứ cho là chúng ta giống nhau đi! Yêu, cũng chỉ có một mình đối phương!

Trong một sơn động bí ẩn, quốc sư Thiên Tâm đang ngồi xếp bằng ở bên trong, đôi mắt nhắm lại hơi hơi chuyển động, sau cùng lại phun ra một ngụm máu tươi! Mà trên mặt đất, đã có không ít dấu vết như vậy rồi!

Đáy lòng nguyên rủa Cổ Nhược Phong trên một trăm lần! Rốt cuộc nàng ta tu tập công phu gì thế?! Bá đạo ngoan độc như vậy! Thấy tay phải của mình dường như hoàn toàn mất đi trực giác, về mặt không hề lạnh nhạt nữa, tàn nhẫn tràn ngập trong đó.

Lúc này ở kinh thành Mộ Dung, Mộ Dung Niệm Hàn đã lên ngôi vị hoàng đế, bây giờ không còn có cái gì là phù Tam hoàng tử nữa

Mộ Dung Niệm Hàn ngồi ở Ngự Thư Phòng, nhìn tấu chương thật cao và ngọc tỷ độc nhất vô nhị, một phòng minh hoàng hoa lệ, còn có, phía dưới không biết có bao nhiêu người thêm thường long ý

Hắn lấy được ngôi vị hoàng đế rồi, đơn giản như vậy, đơn giản chính hắn cũng không thể tin được!

Vậy mà, giờ phút này hắn, là tôn quý, cũng cô độc, trong tim trống không, nghĩ đến Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân thì càng trở nên bức phát khó nhin!

Bách Hoa tử, Hắc Bạch tử, tay trái rượu, tay phải cờ, đây là một ván cờ mình tự chém giết mình, không có thắng bại.

Bách Hoa Sơn Trang bị diệt, Huyết Nguyệt Sơn Trang không bao giờ đối kháng với hắn, Cổ gia mất hai người thừa kế, phải không đại sự, Trình gia Trương gia, hai phe thế chân vạc, hoàn toàn thăng bằng, mà hôm nay Hiến Viên và Thiên Vu vẫn rất thân thiện, Mộ Dung Vương Triều này hắn hoàn toàn không cần lo lắng.

Rốt cuộc hắn cũng hiểu rõ tại sao ban đầu Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân lại khinh thường ngôi vị hoàng đế như vậy! Hắn chỉ lên ngôi một ngày, liền cảm thấy sống một ngày bằng một năm.

Hắn nghĩ, nếu như hắn là một vương gia nhàn tản, có phải lúc này đang nắm tay giai nhân chèo thuyền du ngoạn Vân Hồ hay không? Hoặc là, giống như Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, tìm một người làm bạn đời hành tẩu giang hồ?

Nhưng mà toàn bộ những thứ này chỉ là ảo tưởng, hắn, đón lấy ngôi vị hoàng đế này, đã tâm trong tìm thủy chung vẫn không để xuống, cho nên, hôm nay hắn mới cảm thấy cô tịch như thế này.

Ba ngày thời gian, Cổ Hạo Nhiên từ Hòa thành chạy tới kinh thành, một đường tin đồn làm cho trong lòng hắn lo lắng hơn!

Hoàng hậu cùng người họ Tư bị đẩy vào lãnh cung, thái tử Mộ Dung Niệm Diệc bị hủy dung mạo, đã phế, tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn được phong thái tử.

Toàn bộ những thứ này, nếu nói không phải là có người cố ý sắp đặt, đánh chết hắn cũng không tin, nhưng mà, nếu nói là tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn làm, hắn cũng không tin! Con hồ ly Mộ Dung Tô kia có bao nhiêu xảo quyết không phải hắn không biết! Bày ra kế hoạch vụng về như vậy, chắc là Mộ Dung Tô sẽ không đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Mộ Dung Niệm Hàn đâu! Dù sao, Mộ Dung Tô còn trẻ, hắn có nhiều thời gian tiếp tục làm thêm mấy thập niên! Sao có thể dễ dàng định ra vị trí thái tử! Mặc dù định ra, cũng sẽ không chọn người đã hại thái tử!

Nhưng mà, đêm đó Mộ Dung Tô định ra thái tử liền chết, chuyện này không thể không nói rất là kỳ hoặc, làm cho người ta không khỏi suy nghĩ đến Mộ Dung Niệm Hàn!

Nhưng mà, Mộ Dung Niệm Hàn lên ngôi, hoàn toàn không có một vị đại thần phản bác, điều này làm cho hắn mờ mịt! Nếu như không phải ý tứ chân chính của Mộ Dung Tô, bấy giờ triều đình nhất định đang cãi vã rất lợi hại, làm sao có thể để cho Mộ Dung Niệm Hàn lên ngôi hoàng đế như vậy?!

Không thể không nói, Cổ Hạo Nhiên lấy tin tức rất nhanh, lúc bước vào cửa chính của Cổ gia thì ám vệ đã tra rõ tất cả! Dĩ nhiên, những chuyện tra rõ là những chuyện mà Cổ Nhược Phong muốn cho bọn họ biết!

Thì ra là, hôm đó Mộ Dung Tô lập thái tử, là do Mộ Dung Tô tự mình chấp bút, cũng nghiêm túc dặn dò những trọng thần kia phải ra sức nâng đỡ Mộ Dung Niệm Hàn! Hơn nữa, khuynh hướng kia. Hình như hoàn toàn coi thường mạng sống của mình!

Mà đêm hôm đó liền xảy ra chuyện như vậy, cả người giống như ngủ thiếp đi, không có bất kỳ phản ứng, ngay cả hô hấp cũng không có, không có bất kỳ dấu hiệu trúng độc gì!

Cho nên, mọi người liền cho là tiên hoàng Mộ Dung Tô không chịu nổi đã kích, cứ như vậy đau lòng quá độ. Chết đi.

Trước khi Mộ Dung Tô chết vẫn gọi nhị hoàng tử Mộ Dung Niệm Dục và ngũ hoàng tử Mộ Dung Niệm Chân đến bên giường, ở trước mặt các đại thần dặn dò phải trợ giúp Mộ Dung Niệm Hàn.

Mộ Dung Niệm Dục vốn là người con có hiếu, rất nghe lời của Mộ Dung Tô, mà bản thân hắn lại càng yêu chiến trường không thích giang sơn, cho nên mới lựa chọn chức vụ đại tướng quân!

Về phần Mộ Dung Niệm Chân, mặc dù hắn có chí tâm đoạt vị, nhưng bản lĩnh của Mộ Dung Niệm Hàn hắn cũng biết được mấy phần, hơn nữa Mộ Dung Tô đã nói như vậy, hắn dám phản bác sao? Đó chính là tạo phản! Mặc dù thành công, cũng không thể chặn miệng dân chúng được!

Mà Mộ Dung Niệm Diệc dùng loại đan dược hồi nhan gì thì khuôn mặt cũng không có khởi sắc, đó là bởi vì trên miệng đao kia thoa kịch độc, cho dù có đan dược hồi nhan, cũng chẳng ăn thua gì! Dĩ nhiên, chuyện này, chỉ sợ cũng chỉ có trong lòng Mộ Dung Niệm Diệc và đám người Cổ Nhược Phong biết rõ!

Cổ Hạo Nhiên ngồi im trong thư phòng sắp xếp lại tin tức trong đầu óc, hắn nhất định phải cẩn thận suy nghĩ làm sao để sắp xếp lại mối quan hệ hỗn loạn trong triều đình! Mộ Dung Tô vừa nhắm mắt xuôi hai chân ra đã chết như vậy, làm cho quan hệ đại thần trong triều đình thành một đống hỗn loạn!

Trông thật hip lại, vì Cổ gia, hắn phải suy tính thật kỹ! Mộ Dung Niệm Hàn này, cũng không hề nhàn tản vô năng như bề ngoài, đây là chuyện trong triều ai cũng biết! Nếu không, sao đám lão bất tử lại có thể đồng ý cho Mộ Dung Niệm Hàn lên ngôi?!

"Lão gia, muốn đi nơi nào sao?" Thời gian quy định tháng này đã qua, cửa hàng bên ngoài cần huy động vốn gấp, hắn ở chỗ này tóc cũng nhanh bạc trắng! Mới vừa rồi quản sự các cửa hàng lại tới bẩm báo, hắn cũng gấp gáp! Việc làm ăn buôn bán, mỗi thời mỗi khác đều là bạc!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Thành Ngọc

Cổ Hạo Nhiên nghe quản gia đứng ngoài cửa hỏi, cau mày suy nghĩ một chút, vốn là mấy ngày trước mình phải mở kim khố điều ngân lượng, kéo tới bây giờ đã mười ngày, sợ là tài chính ở cửa hàng báo thiếu rồi!

Cửa phòng được mở ra, Cổ Hạo Nhiên đi ra, đi nhanh lên trước: "Đi thôi."

Hiện tại sắp tới năm mới, các cửa hàng đều phải chuẩn bị hàng hóa, khoản tiền kia không phải là số nhỏ, mà vì phòng ngừa quân sự nuốt riêng ngân lượng, lợi nhuận hàng tháng đều phải nộp lên cho vào kim khố, sau đó mới tiến hành điều phối ngân lượng!

Trước bởi vì chuyện của Cổ Uyển Ngưng, chạy tới thành Vô Hòa, vốn tưởng rằng dựa vào bốn sự của cửa hàng, kéo dài một thời gian cũng không sao diễn-đàn-lê-quý-đôn, lại quên mất còn hai tháng nữa là qua năm mới, việc tích trữ hàng hóa là vô cùng cấp bách!

Cổ Hạo Nhiên im lặng đi đến kim khố, quản gia theo sát phía sau, nơi đó, nhất định phải đi qua ba cánh cửa, ba đạo cơ quan, người được gia chủ Cổ gia cho phép mới có thể đi vào! Mà hần, cực kỳ may mắn là một trong số đó!

Ngân lượng nơi đó, rất nhiều người cả đời ngay cả tướng trọng cũng không dám! Ngân lượng ở đó, có thể so với quốc khố! Ngân lượng ở đó, hoàn toàn có thể so với một cái tàng bảo khố!

Một đường đi tới, rốt cục hai người cũng đến kim khố!

Cơ quan cuối cùng được mở ra, cánh cửa cũng chậm chậm mở ra, chỉ là...

Bên trong trống không!

Mất Cổ Hạo Nhiên trừng to, hai mắt đỏ bừng, toàn thân run rẩy, bạc ? Bạc đâu! Tại sao có thể như vậy!

Quản gia kinh hãi trong lòng cũng không thua Cổ Hạo Nhiên! Cả đời hần bán mạng cho Cổ gia, tất nhiên cũng biết nơi này có ý nghĩa gì với Cổ gia! Nơi này, căn bản chính là Cổ gia thứ hai! Đạo lý cây to đón gió người nào cũng biết! Người làm ăn càng biết lợi dụng những vật chết này, lợi càng nhiều thì mình càng mạnh! Chẳng qua là, hiện giờ trong mắt hoàng đế Cổ gia vẫn là một cái đỉnh chói mắt, nếu như không thu liễm một chút, nhất định sẽ chết không có chỗ chôn!

Nơi này, là tâm huyết mấy đời của Cổ gia!

Nghĩ tới cái gì, hai mắt Cổ Hạo Nhiên càng đỏ! Cổ Nhượng Phong! Việc này nhất định là nghịch nữ Cổ Nhượng Phong kia làm! Trên đời này, người trong một đêm có thể lấy được Bách Hoa sơn trang!

"A!" Kim khố trống không làm cho Cổ Hạo Nhiên phần nộ gào thét! Cừu hận trong mắt ngay cả quản gia cũng cảm thấy kinh hãi! Xem ra, sợ là người trộm bạc sẽ chết không được từ tế rồi !

Mà giờ phút này, xe ngựa của Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân đã đến trước cửa thành, cao cao trên đỉnh cửa thành, tảng đá có khắc hai chữ: thành Ngọc!

Nhìn sắc trời không còn sớm, Si thấp giọng hỏi người trong xe: "Chủ tử, hôm nay có muốn ngủ lại hay không?" Đêm qua Phong chủ tử bị trọng thương, cũng không biết Lân chủ tử làm gì, xem ra không có gì đáng ngại, đối với Phong Huyết Lân, hần càng ngày càng tôn kính, bởi vì từ khi ra khỏi nhà gỗ Phong Huyết Lân cảnh ngày càng cường đại! Cái loại khí tức cường hãn này, làm cho hần không tự chủ run rẩy!

"Thành Ngọc ..." Phong Huyết Lân nhỏ giọng lặp lại một lần, giống như nghĩ tới cái gì, khóe miệng gợi lên một nụ cười sung sướng, nhẹ nhàng "Uh`m" một tiếng với ngoài xe ngựa.

Xe ngựa đi qua cửa thành, đi trên con đường phồn hoa, ngừng lại trước cửa một khách điếm cũng không tệ lắm.

Tiểu nhị vội vàng chào đón, sau đó cung kính đứng một bên, xe ngựa này nhìn không xa hoa, nhưng người lái xe này vừa nhìn thì biết không phải là người bình thường, sao có thể qua được ánh mắt nhìn người mười mấy năm của hần!

Nhìn hai người trong xe bước xuống, tiểu nhị không khỏi sùng sốt, chỉ thấy một nam tử hồng y đeo mặt nạ nhưng vẫn phong hoa tuyệt đại như cũ trong lòng đang ôm một nữ tử hắc y không thấy rõ diện mạo diễn0đần0lê0quý0đôn, nhưng từ dáng người của nàng cũng không khó nhìn ra, người này cũng có diện mạo bất phàm!

Phong Huyết Lân nhìn người đang ngu ngơ, mắt hần nhìn chăm chăm mình, không khỏi có chút hờn giận, nhất là thấy ánh mắt hần nhìn Cổ Nhượng Phong, lửa giận lại càng thiêu đốt, đôi mắt huyết sắc nhìn chăm chăm tiểu nhị, giống như muốn thiêu đốt hần!

Tiểu nhị hồi hồn, trùng hợp chống lại cặp mắt huyết sắc của Phong Huyết Lân, cả người nhất thời đóng băng.. Cặp mắt huyết sắc... Một mặt nạ bạc... Hồng y tung bay... Còn có hắc y nữ tử trong lòng hần...

Toàn thân run lên bần bật: "Huyết, Huyết vương gia!" Kia không phải là Huyết vương gia đã mất tích thì là ai! Còn hắc y nữ tử trong lòng hần kia, không phải là Huyết vương phi trong truyền thuyết sao? !

Hai tôn đại thần này đại giá quang lâm, là chuyện mà tiểu điếm bọn hần mong mà không được!

Ánh mắt vốn cung kính lại càng cung kính, còn mang theo một chút sùng bái! Ai không biết Huyết vương gia này là người tôn quý nhất Mộ Dung vương triều! Không nói đến sùng ái của tiên hoàng với hần, bây giờ tân hoàng mới đăng cơ cũng ban thánh chỉ, thấy Huyết vương gia như nhìn thấy trẫm !

"Bịch!" một tiếng, tiểu nhị liền quỵ xuống! Kịch động đến nỗi nói cũng không nói rõ: "Tiểu nhân... Tiểu nhân, bái, bái kiến Huyết vương gia, Huyết vương phi! Vương gia thiên tuế thiên tuế thiên tuế! Vương phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế!"

Một tiếng hô kia, làm cho mọi người đang đi trên đường đều ngừng chân lại, không tới nửa giây, toàn bộ mọi người đều quỵ xuống! Cũng cao giọng hô lên như tiểu nhị!

Cổ Nhục Phong đang ngủ trong lòng Phong Huyết Lân khẽ nhủ mày, sao lại âm ỉ như thế? Những người đó hô nàng tự nhiên cũng nghe được rất rõ ràng! Tuy Phong Huyết Lân của nàng cũng nổi danh nhưng cũng không đến trình độ này đi? !

Cổ Nhục Phong không biết, từ lúc nàng mang theo Phong Huyết Lân đạp gió mà đi, sau đó mất tích, sự tích truyền đi, hai người cơ hồ thành thần ở Mộ Dung vương triều rồi! Đương nhiên, người giả dạng Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân cũng không thiếu, nhưng mà, ai có thể có hai trông mất màu đỏ như Phong Huyết Lân? Đó là điểm mà người khác giả không được!

Phong Huyết Lân thấy Cổ Nhục Phong trong ngực tỉnh lại, nhăn mày lại, đáng chết, đánh thức nàng rồi!

"Đều đứng lên đi." Giọng nói lạnh lùng mang theo chút lười biếng, Cổ Nhục Phong biết, nếu mình không lên tiếng, sợ là những người này phải quỳ luôn rồi.

Mắt nhìn về phía tiểu nhị đang kịch động, bây giờ hai người mình cũng coi như là "Cải trang đi tuần" đi? Nhưng sao lại phô trương như vậy rồi?

Không thể không nói tiểu nhị này tiếp khách hai mươi mấy năm, đã luyện được một đôi mắt hỏa nhãn kim tinh, liếc mắt một cái liền biết nghi vấn trong mắt Cổ Nhục Phong, tiến lên lấy lòng: "Hoàng thượng nói, thấy Huyết vương gia như nhìn thấy trẫm!"

Cổ Nhục Phong có chút nghiêng răng nghiêng lợi, Mộ Dung Niệm Hân này rất giáo hoạt! Như nhìn thấy trẫm, quang minh chính đại cho Phong Huyết Lân một địa vị được tôn sùng! Một chiều này, coi như là thuyết minh, hần tuân thủ ước định. Nhưng mà, phương pháp này...

Khỏe miệng Phong Huyết Lân giựt giựt, này có tính là lòng tốt biến thành xấu? Đây là có chuyện gì! Về sau ai nhìn thấy bọn hần đều phải quỵ xuống, nhớ lại việc này, Phong Huyết Lân liền cảm thấy đau đầu! Người khác không chê quỵ mệt, nhưng hần phải trả lời cũng rất mệt!

Cùng Cổ Nhục Phong liếc nhau, đều thấy được bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Ôm Cổ Nhục Phong vào khách điểm, âm thanh nghị luận sau lưng vẫn được truyền đến: "Bộ dáng Huyết vương gia quả thật là thiên hạ vô song!"

"Huyết vương phi cũng là tuyệt thế giai nhân! Hai người này thật là tuyệt phối!"

"Không biết bọn hần tới thành Ngọc làm gì?"

"Ai... Người là người nơi khác đi, tới này thành Ngọc đương nhiên là..."

"..."

"..."

Khỏe miệng Si giựt giựt, đi theo, thuê ba gian phòng tốt nhất, Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân một gian, Si Mị Lượng một gian, Vồng Phàm một gian. Kỳ thật, thuê hai phòng kia đối với năm quý bọn hần mà nói, căn bản là không có tác dụng...

Huyết vương gia và Huyết vương phi tới thành Ngọc. Chuyện này giống như gió xuân thổi vào cỏ, người toàn thành đều đã biết!

Trong phòng, Cổ Nhục Phong nằm nghiêng trên giường, vị trí gần cửa sổ để cho nàng vừa vặn có thể nhìn toàn cảnh ở dưới đường, nhưng mà, lúc này nàng lại đang mỉm cười nhìn Phong Huyết Lân: "Thành Ngọc chơi rất vui?" Ngừ khí khẳng định. Nàng cũng không bỏ qua ở cửa thành lúc Si hỏi đáy mắt Phong Huyết Lân đột nhiên có ý cười!

Phong Huyết Lân chép miệng, sao Phong nhi của hần thông minh như vậy...

"Sinh nhật hàng năm của thành chủ thành Ngọc đều tổ chức thi đấu giữa các tài tử giai nhân, mà người được hạng nhất có thể chọn một món trong lễ vật mà hần thu được."

Đáy mắt Cổ Nhục Phong vẫn có chút nghi hoặc, dù vậy, cũng không đủ lý do hấp dẫn hần đi? Trừ phi...

"Khi nào thì?" Hần đã nhìn trúng gì đó, nàng tự nhiên là theo hần rồi.

"Ngày mai." Không thể không nói, vận khí bọn hần tương đối tốt! Nghĩ đến món đồ kia, khỏe miệng Phong Huyết Lân nhin không được cong lên điển.đàn.lê.quý.đôn! Này có tính là trời cũng giúp bọn hần không?

"A...?" Nhìn hai mắt Phong Huyết Lân chứa ý cười và tình thế bất buộc, Cổ Nhục Phong cũng không khỏi tò mò, vật có thể làm cho Phong Huyết Lân dễ ý như vậy, tựa hồ cũng không nhiều...

Chuyện Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong đến rất nhanh liền truyền tới phủ thành chủ, rất nhanh thành chủ thành Ngọc đã tới khách điểm, địa vị của

Huyết vương gia có thể so với hoàng thượng! Người khác không biết, sao hần có thể không biết? Tân hoàng đăng cơ, chuyện thứ nhất không phải điều phối chức quan, không phải thay đổi chính sách, không phải cái gì khác, mà là ra một thánh chỉ đưa thân phận địa vị của Huyết vương gia lên cao nhất ở Mộ Dung vương triều!

"Chủ tử, thành chủ thành Ngọc bá kiến." Thanh âm nghiêm túc vạn năm không đổi của Si vang lên, trong giọng nói hình như có chút không vui.

Cổ Nhược Phong hứng thú, bồn sự của thành chủ thành Ngọc cũng lớn thật, có thể làm cho gương mặt vạn năm không đổi của Si thay đổi, nhú mảy: "Mời hần tiến vào."

Thành chủ Ngọc thành Ngọc Tây Âu, năm nay sáu mươi tuổi, cả người đầy sức sống, tuy có một chút lầy lờn, nhưng cũng không khiến người chán ghét.

Sau đó, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liền biết tại sao Si lại không vui.

Phía sau Ngọc Tây Âu có một hồng y nữ tử. Bộ dáng như hoa như ngọc, ngượng ngùng e thẹn, đúng là một liễu yếu đào tơ nha!

Vì thế... Cổ Nhược Phong nở nụ cười... Mục đích Ngọc Tây Âu tới là?

Nhú mảy nhìn Phong Huyết Lân, ánh mắt như muốn nói: "Hình như là tới tìm chàng."

Phong Huyết Lân bắt đầu đi liếc mắt, sau đó sửa sang lại sắc mặt, nhìn Ngọc Tây Âu: "Không biết thành chủ tới đây...?"

Ngọc Tây Âu khom người thi lễ: "Huyết vương gia, Huyết vương phi, hạ quan không biết hai vị đại giá quang lâm không tiếp đón từ xa, phủ thành chủ đã chuẩn bị phòng tốt, không biết..." Hần cũng không dám trực tiếp mở miệng muốn hai tôn đại thần này đi giá tới phủ thành chủ. Ai không biết đại nhân vật nào đều có thói quen của mình, vạn nhất người ta thích ở khách điểm, không phải mình trộm gà không được còn mất nắm gạo? Lần trước lúc công tử tới, hần cũng ăn không ít thiệt thòi!

"Đúng vậy, phụ thân vừa nghe Vương gia đến, liền chuẩn bị phòng." Nàng tiến lên một bước nhỏ, nói khẽ, ánh mắt mong ngóng thường nhìn Phong Huyết Lân, cái bộ dáng kia, đổi lại là ai cũng không đành lòng cự tuyệt, đần, lè, quý, đôn!

Cổ Nhược Phong hí mắt nhìn hồng y nữ tử. Hồng y? Rõ ràng là một hoàng hoa khuê nữ, mà lại mặc hồng y, thú vị... Chi là...

"Không biết vị tiểu thư này là?" Cổ Nhược Phong chậm rãi mở miệng, thanh âm trong veo mà lạnh lùng nghe không ra hi vọng, mà ánh mắt nhìn nàng kia lại mang ý cười.

Ngọc Tây Âu thấp thòm trong lòng, nghe đồn Huyết vương phi rất bảo hộ Huyết vương gia, nàng.. Thật cẩn thận nhìn Cổ Nhược Phong, thấy ánh mắt nàng ôn hòa, dễ xuống tảng đá lớn trong lòng: "Đây là tiểu nữ Ngọc Y Nhi của hạ quan."

Ngọc Y Nhi, nữ nhi mà Ngọc Tây Âu có lúc tuổi già, tự nhiên là coi như bảo bối! Tuy chưa từng thấy Huyết vương gia, nhưng cũng đã nghe lời đồn, đối với Huyết vương gia, hần có ba phần e ngại. Chỉ tiếc, Y Nhi nghe những lời đồn về về Huyết vương gia, trái tim thiếu nữ liền trao cho hần! Ngọc Tây Âu cũng không có biện pháp, bây giờ nghe nói Huyết vương gia tới Ngọc Thành, liền quán muốn theo tới, làm sao cũng không ngăn được!

Ý cười khoe miệng Cổ Nhược Phong càng sâu: "Ngọc Y Nhi, tên rất hay."

Ngọc Tây Âu thở ra một hơi: "Kia, Vương gia và vương phi là...?" Đi phủ thành chủ ở sao?

Hai mắt Phong Huyết Lân chỉ nhìn Cổ Nhược Phong, khi thấy khoe miệng nàng cong lên, đến khoe mắt cũng chưa cho hai phụ tử Ngọc Tây Âu: "Không đi." Không chút khách khí cự tuyệt, phủ thành chủ cũng không phải chưa từng ở, cần phải đi phủ thành chủ sao? Huống hồ, dòi tới dòi đi chẳng phải Phong nhi của hần sẽ mệt nhọc sao?!

Phong Huyết Lân vừa thốt lên, Cổ Nhược Phong liền thấy hốc mắt Ngọc Y Nhi đỏ lên, nước mắt giống như sẽ rơi xuống! Bộ dáng điềm đạm đáng yêu, làm cho người ta hận không thể đi lên ôm vào trong ngực mà an ủi!

Sắc mặt Ngọc Tây Âu cũng lập tức thay đổi, không phải hần không nghĩ qua Huyết vương gia sẽ cự tuyệt, chỉ là, hần không ngờ Huyết vương gia sẽ cự tuyệt mà không chừa chút mặt mũi! Nhưng mà, nghĩ tới thân phận của Huyết vương gia, chuyện này hình như cũng bình thường!

"Ngày mai phủ thành chủ có tổ chức hội tài tử giai nhân, không biết có thể khẩn cầu Huyết vương gia và Huyết vương phi tới hay không?" Nếu hai người này có thể tới, vậy là rất có thể diện rồi!

Phong Huyết Lân nhướn mày, không nghĩ Ngọc Tây Âu lại tự mời, vậy càng thêm dễ dàng, dù sao cũng không có quy định bọn hần không thể tham gia không phải sao?

"Uh'm." Lúc Phong Huyết Lân nói chuyện với người ngoài, lời nói ít đến thương cảm! Nếu không phải cần thiết, hần căn bản không muốn nói chuyện!

Ngọc Tây Âu đến lâu như vậy, coi như đã thấy rõ một chuyện, hình như Huyết vương gia này không muốn gặp hần, bất quá, chỉ cần tham gia hội tài tử giai nhân ngày mai là tốt rồi.

Hần lẩn lộn trên quan trường lâu như vậy, tự nhiên là hiểu được tiến thoái, khom người chào Phong Huyết Lân: "Vay hạ quan cáo lui, ngày mai xin đợi đại

giả Vương gia vương phi."

Không đợi Phong Huyết Lân đáp lại, thấy hắn im lặng, lui về sau ba bước sau đó đi ra ngoài, đã thấy Ngọc Y Nhi đang si ngốc nhìn Phong Huyết Lân, Ngọc Tây Âu cả kinh trong lòng, khoe mắt liếc Cổ Nhược Phong, thấy nàng đang nhìn Phong Huyết Lân thấp giọng nói gì đó, căn bản là không chú ý bên này.

Vội vàng kéo Ngọc Y Nhi qua, thối lui ra ngoài! Lau mồ hôi trên đầu, Y Nhi cũng quá trắng trợn rồi! Mặc dù hình như Huyết vương có hảo cảm với nàng, nhưng là cũng không nên nhìn Huyết Vương gia như vậy!

Huyết vương phi... Cũng không phải là một người dễ trêu chọc!

Trong phòng, từ cửa sổ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn hai phụ tử Ngọc Tây Âu rời đi, thú vị rồi..

Hội tài tử giai nhân, chỉ cần là người thành Ngọc điển;đàn;lê;quý;đôn, không ai không muốn tham dự một lần! Mà không phải là người thành Ngọc , người nghe nói cũng sẽ vội vàng tới để nâng cao kiêu thức! Thắng sẽ có danh tiếng và ích lợi, người nào không muốn?

Ngày này, người trong thành giống như đặc biệt nhiều, lại giống như đặc biệt ít.

Phù thành chủ, lựa đồ đầy trời, người đến người đi, rất náo nhiệt!

Phù thành chủ thành Ngọc, bởi vì được xây dựa vào núi, bên trong lại có một hồ nước không nhỏ! Mà yến hội hôm nay, được tiến hành ngay tại cái đình nghỉ chân ở giữa hồ nước! Sợ là đình nghỉ chân này được xây để phục vụ cho yến hội này!

Một đám nữ tử mỹ mạo như hoa, một đám nam tử ăn mặc phong lưu phóng khoáng đang ngắm hoa ngắm hồ ngắm giai nhân. Ngươi tới ta đi, mặt mày ửng hồng, hi vọng ở hội tài tử giai nhân mỗi năm một lần có thể tìm một người xứng đôi đũa tay cả đời.

Yến hội bắt đầu sớm, đình nghỉ chân trống trải, đã bày đầy bàn, các loại thức ăn rực rỡ, bốn phía bày các loại giấy và bút mực, để cho bọn họ dùng lúc ngẫu hứng.

Bởi vì trận đánh đêm trước Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân tiêu hao không ít nội lực, lại lên xe ngựa chạy đi, liền ngủ đến giờ Ngọ.

Trước bàn trang điểm, Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng chải mái tóc dài mà đen như mực của Phong Huyết Lân, xúc cảm như tơ lụa thượng đẳng để cho nàng yêu thích không buông tay, cài trăm bạch ngọc vào trong tóc, sau đó nhìn trái nhìn phải, sau cùng vẫn thờ dài, đưa tay rút ngọc trăm ra, để cho ba ngàn sợi tóc tự do rơi xuống trên người điển đànlê quý đôn Phong Huyết Lân: "Nó không xứng với chàng." Tiện tay thu cây trăm trong mắt thế nhân đã là trần phàm vào trong nhân ngọc.

Trên đời này, hồng ngọc khó tìm, mặc dù có, phẩm chất cũng rất thấp, hồng ngọc thượng đẳng, trừ bỏ vòng tay huyết ngọc còn chưa thấy qua...

Phong Huyết Lân cầm tay Cổ Nhược Phong, nàng làm rất lâu, cũng không biết vì sao, hôm nay lại nổi lên hứng thú này, nhất định phải vấn tóc cho mình, lại phải làm đến lúc nàng hài lòng mới thôi.

Cổ Nhược Phong nâng mặt Phong Huyết Lân lên, nhìn trái nhìn phải, sau cùng lại thờ dài: "Quả nhiên như vậy thuận mắt hơn." Có thể để cho mình thưởng thức...

Phong Huyết Lân sùng nịnh cười cười: "Vậy thì để như vậy." Nàng thích liền theo nàng.

Sau đó kéo Cổ Nhược Phong qua, bắt đầu vấn tóc cho nàng, ba ngàn sợi tóc kia, bay bay theo từng động tác của nàng, hấp dẫn nói không nên lời. Hắn không muốn cho người khác nhìn thấy!

Búi tóc đơn giản , trăm ngọc bích gần như trong suốt, toàn thân hắc y, những thứ trên người Cổ Nhược Phong, không có cái nào không phải là tốt nhất.

Nhìn y mực màu đen không thay đổi kia, Phong Huyết Lân nhú nhú mày, hắn cảm thấy nàng mặc màu đỏ càng đẹp, chỉ là, không biết vì sao, hình như nàng... Không thích.

"Đi thôi, đoán chừng Ngọc Tây Âu đã đợi đến nóng ruột." Cổ Nhược Phong kéo tay Phong Huyết Lân đi tới cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Rượu

Kèm theo một tiếng “Huyết Vương gia giá lâm, Huyết Vương phi giá lâm”, tất cả mọi người ở phù thành chủ đều quỳ xuống! Trải qua chuyện hôm qua, ai mà chẳng biết hai người Huyết Vương gia và Huyết Vương phi đang ở thành Ngọc chứ!

Người đời đều biết địa vị của hai người này có bao nhiêu tôn quý, hôm nay hai người tới tham gia bữa tiệc này, coi như đã cho thành chủ đại nhân mặt mũi rồi!

“Bình thân.” Giọng nói đặc biệt cuốn hút chỉ thuộc về Phong Huyết Lân thu phục mọi người trong nháy mắt.

Ngẩng đầu, chỉ thấy Huyết Vương gia mặc bộ y phục màu đỏ, được chế tạo từ Băng Tầm Tơ thượng đẳng, một mảnh ống tay áo đã có thể tạo thành hơn trăm ngàn món y phục hoa lệ rồi! Mặt nạ màu bạc sáng & lên dưới ánh mặt trời, vẻ cao quý nói không nên lời, nửa gương mặt lộ ra bên ngoài càng thêm khuynh quốc khuynh thành, khiến cho bọn họ càng thêm xấu hổ khi so sánh! Tóc buông xõa tùy ý, thiếu một phần nghiêm khắc, nhiều thêm một phần tiêu sái, mà cả người toát ra hơi thở không thể tiến gần khiến cho bất kỳ ai cũng không thể bỏ qua!

Nữ tử mặc đồ đen đứng bên cạnh có dung nhan tuyệt thế, khiến một đám động vật giống đực liên tiếp nhìn thẳng! Về ái mộ trong mắt không che giấu chút nào! Cho đến khi nhìn thấy mười ngón tay của hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đan xen mới giật mình tỉnh ngộ, thật ra bọn họ chỉ có thể âm thầm suy nghĩ tới hai người này!

Ngọc Tây Âu khom người đứng bên cạnh: “Huyết Vương gia Huyết Vương phi đại giá đến dự, quả thật là vinh hạnh cho hạ quan! Mời! Xin mời!”

Trên đỉnh tài tử giai nhân, công tử tiểu thư trẻ tuổi ngồi khắp, bây giờ từng ánh mắt cũng rơi trên hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân!

Vốn Ngọc Tây Âu ngồi chủ vị đã đổi thành vị trí của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, không ai dám phản đối! Nói giỡn, thân phận địa vị của hai người này, tùy tiện một cái cũng có thể đè chết người, ai dám bất mãn?!

Lúc này, đi trên cầu đá tới đỉnh tài tử giai nhân, một thị vệ tay nâng cái mâm, dáng vẻ thận trọng, tất cả mọi người có thể đoán thứ trong khay đó rồi.

Ngọc Tây Âu đứng lên, nhìn lướt qua toàn trường có bao nhiêu người hơi kích động, giọng nói vang dội phát ra: “Các vị đoán không sai, trong khay chính là lễ vật mà lão phu thu nhận hôm nay. Giống như năm trước, người nào có thể đứng thứ nhất trong cuộc đấu thì nhận được!”

Cái mâm kia bị tấm vải đỏ che, dieendaaneequydonn không nhìn ra bên trong là thứ gì, chỉ có thể dựa theo ngoại hình mà đoán đại khái, nhưng chính sự mơ hồ mông lung này lại khiến cho người ta lưu lại không gian tưởng tượng vô hạn! Lễ vật người khác đưa, mặc dù không tính là hạng nhất, cũng có thể xếp vào hàng trân quý!

Ngọc Tây Âu nói như thế, cũng biểu lộ hội tài tử giai nhân lần này bắt đầu!

Hội tài tử giai nhân, đấu thơ, đấu cảm!

Nếu trong hai trận đấu xuất hiện một nam một nữ thì chính là cuộc tranh tài tài tử giai nhân, nếu đều là nam tử hoặc đều là nữ tử, hai người tiếp tục tranh đấu, về phần nội dung thi đấu, là do thành chủ Ngọc Tây Âu quyết định!

Theo lệ thường hàng năm, hội tài tử giai nhân này, kết quả cuối cùng vốn đều là một nam một nữ, mà hai người cũng thường trở thành một đôi, danh xứng với thực tài tử xứng đôi với giai nhân!

Cổ Nhược Phong nghiêng người dựa vào trên người Phong Huyết Lân, một cặp mắt màu đen như ngọc lưu ly quét toàn cuộc đấu, rất có hứng thú giống như xem cuộc vui. Mà cuối cùng ngừng lại ở phía trên một loạt lễ vật, rốt cuộc trong đó có cái gì, mà có thể khiến cho Phong Huyết Lân muốn đến tham dự một chân?

Phong Huyết Lân hí mắt, cúi đầu cung chiều nhìn Cổ Nhược Phong, không thèm đếm xỉa đến những ánh mắt ái mộ hân ở chung quanh.

Huyết Vương, thân phận địa vị không ai có thể đạt tới, huống chi người tiến vào phủ Huyết Vương đã miêu tả sinh động lqđ cảnh tượng bên trong, trang trí như vậy, tuyệt đối phải có tài lực hùng hậu mới chống đỡ được! Hơn nữa càng chủ yếu chính là, Huyết Vương gia này chỉ có một vị phi tử là Huyết Vương phi, trắc phi thị thiếp gì đó không có ai, nếu là...

Nhìn trong mắt những nữ tử kia bộc phát ra nguyện vọng, Cổ Nhược Phong đến gần Phong Huyết Lân, thấp giọng trêu tức: “Làm sao bây giờ, có người muốn vào phủ Huyết Vương kìa?” Mặt nhủ lại, là phong tình lưu chuyển vô cùng!

Khóe miệng Phong Huyết Lân càng lúc càng cười cợt chiều: “Vậy Phong nhi phải trông coi thật kỹ rồi.” Sau đó, đảo qua mấy nữ tử lộ ra ánh mắt si mê, trong lòng khẽ giễu cợt “Si tâm vọng tưởng”!

Trận đấu, đấu thơ!

Thơ, có thể nói từ nhỏ mỗi tài tử giai nhân đã mưa dầm thấm đất! Từ khi biết chữ đã bắt đầu tiếp xúc!

Ngọc Tây Âu đứng lên: “Lão phu trùng hợp nhận được vài hũ rượu ngon thượng hạng, hôm nay dùng “Tửu” làm đề đấu thơ! Người đâu, châm đầy cho các vị công tử tiểu thư!”

Mở niêm phong hũ rượu, mùi rượu bay bốn phương, trước mặt mỗi người cũng đặt một ly rượu thật nhỏ, mặc dù đầy, nhưng cũng chỉ gần nửa hớp rượu! Mà mùi rượu bay bốn phía không thể nào không nói lên rượu này khó có cơ hội thưởng thức! Hôm nay có thể được uống nửa ngụm rượu nhỏ như vậy, đó là may mắn biết chừng nào!

Mấy người Ngọc Tây Âu cùng Cổ Nhục Phong ngồi ở vị trí chủ vị, Ngọc Y Nhi liền đứng lên, cầm bầu rượu nho nhỏ d*d*I*q*d đi tới, thất lưng mềm mại lắc lư qua lại, mê hoặc trái tim người ta, nhóm công tử nhìn đến ngây người!

Ngọc Y Nhi đi đến bên cạnh Phong Huyết Lân, hơi cúi người, không biết là cố ý hay vô ý, cổ áo hơi mở rộng một chút, nếu nhìn kỹ lại, cảnh xuân ở trong tầm mắt!

Cổ Nhục Phong híp mắt lại, thường thức giai nhân mềm yếu này, bàn tay dưới ống tay áo đã được Phong Huyết Lân giữ trong lòng bàn tay chậm rãi vuốt ve.

“Huyết Vương gia, Y Nhi rót rượu cho ngài.” Nói xong, Ngọc Y Nhi liền đi tới trước mặt Phong Huyết Lân rót rượu từ trong bình nhỏ vào ly không, mùi rượu thoang thoảng bay vào trong mũi Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân, rượu ngon!

Ngọc Y Nhi rót đầy rượu, đứng lên, chỉ có điều, dường như vì rót rượu mà bị rượu ngon xông lên đến mức đầu hơi choáng váng, lại mất thăng bằng, té xuống về phía trên người Phong Huyết Lân!

Sương mù nơi đây mất Cổ Nhục Phong nhỏ bé đến mức không thể nhìn thấy, Phong Huyết Lân chợt lóe sắc đỏ, khát máu nhàn nhạt quét qua...

“Ngọc tiểu thư xin coi chừng.” Ngọc Y Nhi được người ta đỡ lấy, vững vàng đứng nghiêm một bên, sắc mặt trắng xanh chuyển đỏ, cúi thấp đầu, thưa dạ trả lời: “Cám ơn...”

Chỉ có điều hai chữ “Vương Gia” còn không thốt lên, liền nhìn thấy rõ trước mặt mình là đôi giày màu đen, là đôi giày đen thuộc về nam tử, nhưng mà phía trên không có chút hoa văn nào, mà trên giày đen của Huyết Vương gia, không nói đến chất liệu, chính là hoa văn đặc biệt, nàng nhớ rất rõ! Vậy người này...

Ngẩng đầu lên, chỉ thấy nam tử tuấn tú không chút biểu cảm nào đứng trước mặt mình, mặc dù không bị nổi với Huyết Vương gia, diendaaanleequydonn nhưng cũng có thể coi là nhân trung long phượng rồi! Chỉ có điều... trong lòng nàng chỉ có Huyết Vương gia! Những nam tử khác, sao có thể dễ mất!

Cặp mắt rung rung nhìn về phía Phong Huyết Lân, nàng cho rằng, đỡ được nàng là Huyết Vương gia! Người đòi đền đài Huyết Vương gia khát máu vô tình, nhưng mà nàng không sợ! Chính phục được nam tử như vậy mới có thể cho thấy Ngọc Y Nhi nàng không giống người thường! Huống chi, ánh mắt cương chiều của Huyết Vương gia nhìn Cổ Nhục Phong, đâu phải là người vô tình! Nàng nhất định phải để ánh mắt của hắn dừng lại trên người nàng! Còn về Cổ Nhục Phong...

“Huyết Vương gia...” Giọng nói yếu ớt vang lên giống như oán phụ trách cứ, tựa như đang nói Phong Huyết Lân vô tình, trong nháy mắt kích thích toàn bộ sinh vật giống đực nảy sinh ý muốn che chở!

Cổ Nhục Phong híp mắt thu lại toàn bộ về mặt không biến sắc của Ngọc Y Nhi vào đáy mắt, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, nữ tử này, là tới chịu chết sao?

Ngay cả một khoe mắt Phong Huyết Lân cũng không cho Ngọc Y Nhi, người như vậy, càng để ý đến nàng ta thì càng được voi đòi tiên!

Cúi đầu, một cặp mắt đỏ chứa đầy tình ý chỉ nhìn Cổ Nhục Phong, vốn không có chỗ cho người khác, liên tiếp làm như không thấy Ngọc Y Nhi!

Si ghét bỏ lau lau vạt áo, sao hắn lại ra ngoài đỡ nữ tử này!

Hôm nay Mị Vồng Lượng Phạm d% d\$ I* q& d cũng hóa thân thành người, cung kính đứng phía sau Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân, mặt u ám nhìn Ngọc Y Nhi nhu nhược như cảnh liễu, gió vừa thổi liền bay, nữ tử này sống thiếu kiên nhẫn thì phải? Ngay cả Lân chủ tử cũng dám mơ tưởng! Thật TMD muốn đi lên tát nàng ta một cái!

Trong lúc nhất thời, ngoại trừ Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân, người trong bàn này cũng rơi vào lúng túng yên lặng. Người sáng suốt đều nhìn ra được dáng vẻ này của Ngọc Y Nhi, tình cảm ái mộ của nàng ta với Huyết Vương gia có thể nói là trần trụi! Mà Huyết Vương gia, dường như hoàn toàn không chào đón nàng ta, một lòng chỉ tập trung trên người Huyết Vương phi!

Ngọc Tây Âu đau lòng cho nữ nhi duy nhất của hắn, khẽ ho một tiếng: “Y Nhi, còn không về chỗ?”

Lúc này Ngọc Y Nhi mới kịp phản ứng, Huyết Vương gia... thật sự không có cảm giác gì với nàng! Nàng tự nhận sắc đẹp cùng sự yếu đuối của mình sẽ khiến cho bất kỳ nam tử nào cũng ái mộ, nhưng mà, Huyết Vương gia này... dường như chỉ có nàng để ý đến hắn! Nắm chặt tay dưới ống tay áo, đối với Phong Huyết Lân, nàng quyết phải có!

Trở lại chỗ ngồi, Ngọc Y Nhi đã khôi phục dáng vẻ lúc trước, nước mắt vốn vương quanh hốc mắt đã tự nhiên thu lại, không phải, hoàn toàn không nhìn ra dấu vết!

Trong lòng Ngọc Y Nhi rõ ràng, nam tử sẽ thích nữ nhân yếu đuối, nhưng khóc nhiều hơn, cũng sẽ làm cho người ta phiền lòng! Nàng sẽ không ngu xuẩn đến mức để cho hắn phiền lòng về mình!

Mà ở dưới bởi vì đặt trước mặt mình là rượu ngon, mặc kệ là tài tử hay giai nhân, cũng không có ý định chăm chú đi nhìn mấy vị ở trên đài, rượu kia, đúng là màu đỏ! Mùi rượu như có như không, khiến cho người ta không nắm giữ được!

Đã có người không nhìn được mà đưa tay cầm ly rượu lên, đưa đến khoe miệng, trong lành như vậy, mùi vị giống như lửa cháy mạnh mẽ thật sự không thể nói hết trong một câu! Mùi vị đó chỉ sợ tự mình thưởng thức mới có thể lĩnh hội, chỉ hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời!

Trong lúc nhất thời, dưới đài yên tĩnh không tiếng động, sau đó luôn miệng khen ngon! Rượu này chỉ có ở trên trời, nhân gian quả khó mà thấy được! Vậy mà hôm nay bọn họ lại có may mắn chính miệng thưởng thức!

Cổ Nhục Phong nhìn về mặt người dưới đài, khoe miệng hơi nhếch lên, thưởng thức ly rượu trước mặt trong tay Phong Huyết Lân, chất lỏng màu hồng khẽ lay động, mùi rượu nhẹ nhàng xông vào mũi!

“Rượu ngon...” Lời nói giống như nỉ non thoát ra từ trong miệng Cổ Nhục Phong.

Ngọc Y Nhi chăm chú nhìn chăm chăm ly rượu trong tay Cổ Nhục Phong, đó là cho hắn, sao người có thể uống! Khăn lụa trong tay bị nắm chặt đến mức không còn hình dạng!

Ngọc Tây Âu nhìn về phía Cổ Nhục Phong, dường như Huyết Vương phi rất hài lòng với rượu này, nhìn dáng vẻ quả chuyên chú của nàng, chắc cũng là cao thủ thử rượu!

“Vương gia, vương phi, rượu này do chính hạ quan dùng ngọc tốt thượng đẳng đổi lấy, cồi đời này chỉ sợ có được vài hũ như vậy.” Trong lời nói không thiếu vẻ hả hê!

Cồi đời này chỉ sợ có vài hũ như vậy sao?

Rót đầy rượu, trong tay Cổ Nhục Phong nhẹ nhàng lay động, lại vừa vặn không tràn ra một chút nào! Đây đúng là rượu ngon! Mà nàng, lại là người chung tình với rượu ngon!

Một ly rượu, dưới ánh nhìn chăm chú của người trong bàn, rót vào sau cùng... Hương rượu, mang theo chút máu tanh...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Trong rượu có độc.

Ngọc Y Nhi chăm chú nhìn chăm chăm ly rượu trong tay Cổ Nhục Phong, bàn tay dưới ống tay áo đã lộ ra các đốt ngón tay, đáy mắt xẹt qua chút u ám, sau đó ngẩng đầu lên, cầm lấy bầu rượu nhỏ trong tay lần nữa, đứng lên, đi tới bên cạnh Phong Huyết Lân, ý đồ rõ ràng là muốn rót thêm một ly rượu nữa cho hắn.

Người dưới đài đã bắt đầu làm thơ, lui tới lui cực kỳ náo nhiệt.

Cổ Nhục Phong nghiêng người dựa vào trên người Phong Huyết Lân, dáng vẻ lười biếng, ánh mắt chỉ nhẹ nhàng quét qua, lại khiến cho nữ tử phía dưới không dám tơ tưởng tới Phong Huyết Lân nữa! Khí thế của Huyết Vương phi, thật đáng sợ, các nàng không có khả năng chọc được!

Hôm nay Phong Huyết Lân rất hào hứng, cũng muốn tham dự một chân vào cuộc đấu thơ này, nếu điểm này Ngọc Tây Âu quả không nhìn ra được, vậy vị trí thành chủ của hắn nên nhường cho người có tài rồi!

“Có phải Vương gia đã có thơ hay rồi không?” Ngọc Tây Âu giờ ly rượu trong tay lên, dáng vẻ chờ đợi Phong Huyết Lân viết ra thơ hay, nâng chén chúc mừng trước tiên.

Hai tròng mắt màu máu của Phong Huyết Lân khẽ chuyển động, dĩ nhiên trong lòng đã có một bài thơ. Không đợi Ngọc Tây Âu phân phó người khác, Sĩ đã cầm giấy bút thượng hạng chờ một bên! Hiệu suất như vậy, không ai có thể so sánh!

Ôm lấy Cổ Nhục Phong, khẽ nghiêng người, tay phải tập trung cầm bút lông sói điểm mực, đầu ngón bút mạnh mẽ có lực viết lên giấy Tuyên Thành dày hơn một phần, trơn nhẵn hơn ba phần so với giấy thường, là loại giấy mà chỉ có người trong hoàng tộc hay người nhà danh giá mới dùng nổi, hạ bút như nước chảy mây trôi, chưa tới nửa ly trà, bài thơ này, lại càng là một áng văn tuyệt thế đã xuất hiện trước mặt mọi người!

“...”

Trong thơ không nói tới một chữ Tù, nhưng, giữa những hàng chữ đều là rượu!

Bài thơ hiển thị ra, tất cả mọi người phía dưới ngừng bút, tất cả gần xa đều nhìn trang giấy chưa khô nét mực!

Toàn sân không có chút âm thanh nào, dieendaanleequydown trong hô hấp đều dè dặt cẩn thận, sợ nặng một chút, văn chương tuyệt thế bậc này sẽ biến mất trước mắt!

“Thơ hay!”

“Tuyệt bút!”

“Tài tử hạng nhất!”

...

Trong lúc nhất thời, khen ngợi thường thức các kiểu đều giống như nấm mọc lên ầm ầm! Danh tiếng tài tử đệ nhất trừ Phong Huyết Lân ra thì không còn ai!

Kể từ khi Phong Huyết Lân bắt đầu vung bút viết thì đôi mắt sáng trong như trăng tròn của Ngọc Y Nhi liền chăm chú lưu lại trên tay Phong Huyết Lân, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, móng tay mượt mà, đôi tay này quả thật chính là trời sinh ra để sủng ái! Nàng chưa từng thấy đôi tay nào đẹp như thế! Mặc dù nàng tự nhận mình có đôi tay mượt mà trắng như ngọc vốn thiên hạ hiếm có, nhưng thấy tay Phong Huyết Lân thì cũng cảm thấy xấu hổ!

Còn có chữ đẹp của hắn, tài năng giấu kỹ lại khí phách mười phần mà không mất đi phóng khoáng! Người có thể viết ra chữ như vậy hẳn là người có nhiều triển vọng!

Bài thơ chủ đề Từ này, trực tiếp đánh bại tất cả mọi người!

Nam tử như vậy, nhất định phải thuộc về Ngọc Y Nhi nàng!

Ngọc Y Nhi nắm chặt bầu rượu nhỏ trong tay, nàng tiếp tục tiến đến bên cạnh Phong Huyết Lân! Ly rượu này... hẳn nhất định phải uống!

Lại tiếp thêm một ly rượu đầy màu đỏ nhạt cho Phong Huyết Lân, sau đó bung ly rượu cùng màu của mình lên, trên mặt lq đầy vẻ ngưỡng mộ, ngưỡng ngừng vừa đủ, từng cử động giống như đã làm vô số lần: “Vương gia thật tài hoa! Y Nhi kính Vương gia một ly!”

Dứt lời, tay trái nâng lên, ống tay áo thật dài duyên dáng che lại dáng vẻ lúc uống rượu, đôi mắt to xinh đẹp hơi mọng nước nhìn chăm chăm Phong Huyết Lân như vậy, uống một hớp rượu nhỏ trong chén. Ngay tức khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn màu hồng nhạt càng thêm đỏ, lại thêm yếu điệu, duyên dáng, một giai nhân tuyệt vời! Thảo nào có danh xưng đệ nhất mỹ nhân thành Ngọc!

Phong Huyết Lân thường thức ly rượu trong tay, rượu màu đỏ nhạt nhẹ nhàng dao động trong ly, hứng thú lưu chuyển trong cặp mắt màu đỏ như ngọc lưu ly, không nhìn ra hắn đang suy nghĩ gì.

Bởi vì động tác của Ngọc Y Nhi, vốn nhìn chăm chăm vào bài thơ, bây giờ tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm vào Phong Huyết Lân, chẳng lẽ Huyết Vương gia lại cự tuyệt! Dù sao mỹ nhân mời rượu, chuyện như vậy ai lại không muốn! Chỉ có điều Ngọc Y Nhi thật to gan lớn mật, Huyết Vương phi còn ở đây, liền dám đi lên mời rượu như vậy, đây không phải là khiêu khích Huyết Vương phi sao?! Rốt cuộc Huyết Vương gia sẽ làm như thế nào? Uống, hay không uống?

Nghĩ như vậy, nhóm người phía dưới càng thêm sáng mắt nhìn, một chút cũng không bỏ qua!

Cổ Nhược Phong thành thoi ném đồ ăn trên bàn, hoàn toàn không hề để ý tới ánh mắt của các bàn khác, giống như coi trận chiến lq không khói thuốc súng này hoàn toàn không liên quan đến nàng!

Trong lòng mọi người kinh ngạc: Chẳng lẽ Huyết Vương phi không sợ Huyết Vương gia nhìn trúng Ngọc Y Nhi, nấp về làm trác phi tiểu thiếp gì đó sao?

Ngọc Tây Âu nhìn khóe miệng Phong Huyết Lân khẽ nhếch lên vui vẻ, nhất thời buông lỏng tảng đá lớn đè trong lòng xuống, xem ra Huyết Vương gia vẫn có chút cảm giác với Y Nhi!

Dưới ánh nhìn chăm chú của tất cả mọi người, chỉ thấy Phong Huyết Lân chậm rãi nâng ly rượu bạch ngọc lên, ngón tay thon dài, có thể nói ly rượu bạch ngọc này được tài nghệ điêu luyện tạo nên, mỗi một chi tiết, liên tiếp khiến cho sắc màu ly rượu bạch ngọc này trong suốt hơn! Có phải càng hoàn mỹ hơn không! Phải không!

Không thêm một phần cũng không thiếu một phần, vừa đúng lúc này, một trận gió thổi tới, ly rượu ở giữa không trung đổ xuống, không nhanh không chậm, rượu màu đỏ theo gió nghiêng một góc, rơi trên mặt đất ngay bên cạnh vạt áo Phong Huyết Lân, không dính một giọt!

Đây là?

Đồ? Cứ... đồ như vậy?

Cái ly lật ngược, đã rơi xuống không còn một giọt rượu rồi! Một ly rượu ngon hoàn toàn thuộc loại giá trị xa xỉ thế gian khó tìm cứ đổ xuống như vậy một giọt cũng không thừa!

Không thể nghi ngờ đây chính là một cái tát mạnh mẽ lên mặt Ngọc Y Nhi, không, còn có mặt thành chủ Ngọc Tây Âu kia!

Điều này còn không tuyên bố rõ: Y Nhi kính rượu, ta sẽ không uống!

Ngọc Y Nhi mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, hần thê mà lại đồ ỉ! Dưới con mắt mọi người không lưu lại chút mặt mũi nào! Điều này làm cho sau này nàng còn mặt mũi nào để xuất hiện trước mặt người khác, dieendaanleequydonn không phải, từ hôm nay chuyện cười này sẽ truyền khắp toàn bộ thành Ngọc rồi!

Mặt chữ quốc của Ngọc Tây Âu đã trầm xuống, nói thế nào thì hôm nay cũng là sinh thần của hần! Huống chi, Y Nhi mời rượu hần đã sai ở chỗ nào?! Đồ rượu rồi, đây không phải là nói nữ nhi của thành chủ mình không có tư cách mời rượu hần ta sao?! Phong Huyết Lân hần chỉ là một vương gia mà thôi, tuy thân phận cao quý, nhưng tình hình hôm nay, rõ ràng không coi thành chủ mình vào trong mắt!

Mọi người sợ ngây ra, đầu gì cũng là thành chủ, nói thế nào đây cũng là ở trên địa bàn nhà người ta có phải không?! Sao lại kiêu ngạo như vậy?!

Đáy mắt quét qua sắc mặt của mọi người, Cổ Nhược Phong lập tức giải thích: “Thân thể Vương gia không tốt, cấm uống rượu.”

Sau đó, không giải thích thêm! Một câu nói này đã đầy đủ!

Sắc mặt mọi người hơi bình thường lại, thì ra là như vậy! Đương nhiên là thân thể Huyết Vương gia quan trọng! Huyết Vương gia chính là thân thể ngàn vàng, một ly rượu nhỏ nhỏ mà thôi, đồ hết rồi! Huyết Vương phi đã nói, cấm uống rượu! Huyết Vương gia là người cao quý như vậy, lời này nhất định là do ngự y quyết định, ai dám phản bác?! Nếu cưỡng ép Huyết Vương gia uống ly rượu kia, chẳng phải là để Huyết Vương gia rơi vào nguy hiểm?!

Mọi người nhớ đến ly rượu đầu tiên Ngọc Y Nhi mời Huyết Vương gia, khó trách Huyết Vương phi uống ly rượu đó, thì ra Huyết Vương gia không thể uống rượu!

Lời vừa nói ra, sắc mặt Ngọc Tây Âu lại chuyển tốt, nhưng đối mặt với ánh mắt cười như không cười của Cổ Nhược Phong thì sau lưng đột nhiên dâng lên hơi lạnh cả người, trong lòng hồi hộp, Huyết Vương phi sẽ không cho rằng mình cố tình mời rượu để hại Huyết Vương gia chứ?

Lại nghĩ đến thủ đoạn tàn nhẫn của Huyết Vương phi, trân trọng Huyết Vương gia vô cùng, sắc mặt Ngọc Tây Âu liền trắng bệch, thoáng cái quỳ xuống!

“Vương gia, vương phi, chuyện thân thể Vương gia không tốt không thể uống rượu, hạ quan quả thật không biết!”

Ngọc Tây Âu biết, nữ tử như Huyết Vương phi, thông minh thấu suốt từ trước đến giờ, người có thể đánh bại Bách Hoa son trang là người có trình độ sâu không thể lường được! Giờ trò gì trước mặt nàng quả thật không khác gì tìm cái chết! Biện pháp tốt nhất chính là nói thật!

Bởi vì những lời này của Ngọc Tây Âu không khí trên sân nhất thời lúng túng, thành chủ đại nhân làm sao vậy? Đang yên đang lành lại quỳ xuống? Sau đó nghĩ đến Huyết Vương gia không thể uống rượu, Ngọc Y Nhi còn cố gắng rót rượu cho hần, trong lòng mọi người cũng sáng tỏ, xem ra Ngọc Y Nhi nịnh bợ là tặng sai nơi rồi!

Nữ tử ái mộ Phong Huyết Lân đặc ý cười lạnh trong bụng: Cho người già bộ! Bây giờ bị té nhào! Cũng không ngần ngại coi Huyết Vương gia là hạng người nào, cho rằng bản thân là nữ nhi thành chủ thì được rồi hả? Bình thường không đặt chúng ta vào trong mắt, rất phách lối! Nhìn Huyết Vương gia xem, ngay cả ý tứ để mắt tới người cũng không có!

Trí thông minh của Ngọc Y Nhi lại không kém, lần này nếu còn không nhìn ra vốn Phong Huyết Lân không có ý gì với mình thì chính là kẻ ngu! Nhưng mà, nàng cố tình cố chấp rồi!

Cặp mắt mờ sương làm cho người ta yêu thương, đáng vẻ khóc sụt sùi càng khiến cho người ta không đành lòng trách cứ một câu: “Vương gia, rượu này rất tốt cho sức khỏe. Y Nhi đặc biệt điều tra, có nhiều chỗ tốt cho thân thể vương gia, cho nên ... Y Nhi ... mới rót rượu cho Vương gia...”

Xem thế này, tình hình thay đổi, biểu cảm trên mặt mỗi người rất đặc sắc! Thì ra rượu này còn có chỗ tốt! Ngọc Y Nhi cũng rất có lòng, ngay cả chuyện Huyết Vương gia không được uống rượu cũng hỏi thăm rõ ràng, còn có ý chuẩn bị rượu này! Huyết Vương gia không biết rõ tình hình lại đồ rượu...

Xôn xao ~ ánh mắt hơi trách cứ nhìn về phía Phong Huyết Lân, giống như đang nói, nếu ngài không uống một ly, thật có lỗi với tấm lòng của cô nương này đối với ngài! Chính là kẻ phụ tình hạng nhất!

Ngọc Y Nhi hơi hạ thấp cặp mắt, nơi đáy mắt là đặc ý cùng thâm trầm mà người khác không thấy được! Vật Ngọc Y Nhi nàng cần tìm, chưa bao giờ không chiếm được trong tay! Phong Huyết Lân, nhất định là của Ngọc Y Nhi nàng!

Cổ Nhược Phong khẽ nheo mắt, nhìn không ra cảm xúc trên mặt, không vui không giận, Ngọc Y Nhi chính là không hề coi trọng lời nói của Huyết Vương phi nàng!

Tuy lời Cổ Nhược Phong nói là lại thanh minh thay cho Huyết Vương gia, nhưng đối với Ngọc Y Nhi lại là “Oan uổng”, cho nên, cho dù coi như không giải thích cũng nên an ủi tâm tư bị thương của nữ tử này!

Chỉ có điều...

Máu chảy xuống từ khóe miệng, màu đỏ thắm cùng da thịt trắng nõn mà sao chói mắt như vậy!

Một giọt, một giọt, chảy xuống, thoải mái chảy lên y phục màu đen, nhiều đến mức khiến người ta kinh hãi!

Cặp mắt phong tình vô tận của Cổ Nhược Phong dần khép lại, ánh mắt hoài nghi nhìn thẳng về bầu rượu nhỏ trong tay Ngọc Y Nhi, khóe miệng giống như dốc hết toàn lực nói ra bốn chữ: “Trong rượu có độc...”

Chương 73: Thạch thất trong giếng cạn(1-2-3)

Phong Huyết Lân sững sờ nhìn biến cố bất thành linh, màu máu đen kia làm tim hắn đau đớn!

“Phong nhi!” Vội vàng kêu to, khẩn trương đến nỗi không lời nào có thể tả được!

Chỉ là, hai mắt của nữ tử có dung mạo tuyệt thế kia vẫn nhắm chặt như vậy, không có một chút đáng vẻ muốn tỉnh lại!

Một màn này khiến tất cả mọi người đều sợ ngây người, sau đó, đều trợn mắt nhìn ly rượu trước mặt mình! Huyết Vương phi nói bốn chữ kia, tuy nhỏ nhưng không khó nhìn ra bốn chữ “trong rượu có độc” từ trong miệng! Bọn họ đều đã uống rượu này, vậy không biết... nỗi kinh sợ trong nháy mắt liền ập vào lòng!

“Người tới, phong tỏa phủ Thành Chủ!” Đôi mắt đỏ của Phong Huyết Lân âm trầm đến đáng sợ! Dám dấn thương Phong nhi, hắn sẽ cho bọn họ biết phải trả một cái giá cao như thế nào!

“Huyết... Huyết vương gia...” Hai chân Ngọc Tây Âu vẫn quỳ trong chốc lát liền mềm nhũn... Huyết vương phi trúng độc! Rượu này, rượu này làm sao lại có độc?

Phong Huyết Lân ra lệnh một tiếng, tứ quý Si Mị Vỡng Lượng lập tức trông coi bốn phía phủ Thành Chủ, không người nào có thể ra ngoài! Một trận rối loạn qua đi trong đình trở nên vô cùng an tĩnh, ai cũng không dám thở mạnh, ánh mắt sắc bén của Phong Huyết Lân liếc nhìn một cái trực tiếp đóng băng bọn hắn! Mọi người nom nớp lo sợ đứng yên thỉnh thoảng liếc mắt nhìn người đứng ở trên đài kia.

Gắt gao ôm Cổ Nhục Phong vào trong ngực, bây giờ đôi mắt đỏ của Phong Huyết Lân càng trở nên đáng sợ, trừng mắt nhìn về phía Ngọc Y Nhi vẫn đứng một bên chưa kịp phản ứng: “Giao giải được ra đây!”

Tình huống như thế, người sáng suốt nhìn một cái liền biết, Cổ Nhục Phong ăn mấy món ăn, uống một ly rượu, tất cả món ăn trên bàn này đều được mọi người dùng qua, ai cũng không có việc gì thì Cổ Nhục Phong liền gặp chuyện không may, mà rượu bên trong bầu, cũng chỉ có một mình Cổ Nhục Phong uống qua, vậy không phải nói rõ trong rượu có vấn đề sao?

“Ta...Ta không có...” Ngọc Y Nhi không dám tin nhìn vết máu đen chảy ra từ khóe miệng Cổ Nhục Phong, làm sao có thể, làm sao có thể... Rượu này rõ ràng là...

“Y Nhi, người...” Ngọc Tây Âu hoài nghi nhìn về phía nữ tử nhu nhược từ nhỏ được hắn nâng trong lòng bàn tay, là nữ nhi hắn nhìn từ nhỏ đến lớn, trên thế gian này người hiểu nàng nhất là hắn, sao hắn lại không biết tính cách chân chính của Y Nhi như thế nào.

“Ta không có!” Ngọc Y Nhi ra sức lắc đầu, cái này không phải nàng làm! Nàng không làm cái này!

Nữ tử duy nhất lưu lại đứng sau lưng Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân, tóc được búi lên tỉ mỉ cẩn thận, bày ra gương mặt còn tuyệt sắc hơn không biết bao nhiêu lần so với đệ nhất mỹ nữ của Ngọc thành!

Không ai nhìn thấy rõ nàng ra tay như thế nào, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, nữ tử áo trắng đã đến bên cạnh Ngọc Y Nhi, đôi tay thon dài có lực trắng hơn bạch ngọc kia đang ở trên cổ Ngọc Y Nhi!

Lúc này trên cổ liền xuất hiện dấu vết lõm xuống thật sâu, cho thấy nữ tử áo trắng dùng sức không phải là chuyện đùa, nếu có thể, nàng lập tức muốn lấy mạng Ngọc Y Nhi!

Khuôn mặt trắng nõn của Ngọc Y Nhi đã đỏ lên, giống như chỉ có hít vào mà không có thở ra! Tay ở dưới áo quơ loạn xạ muốn tách tay của Phàm ra!

Ngọc Tây Âu quý bò đến bên chân Phong Huyết Lân, đưa tay ra muốn kéo vạt áo của Phong Huyết Lân, nhưng một giây trước khi tiếp xúc liền thấy Phong Huyết Lân vốn đang ở trước mặt hắn giờ lại cách xa hắn ba trượng! Muốn chạm vào góc áo của Phong Huyết Lân, Ngọc Tây Âu hắn không có tư cách đâu!

“Vương gia! Vương gia! Cầu Vương gia tha cho tiểu nữ một mạng!” Bị Phong Huyết Lân nhìn chằm chằm, Ngọc Tây Âu không dám phản bác chỉ trực tiếp cầu xin tha thứ! Tính tình nữ nhi của hắn, hắn biết rõ, vật nàng muốn có nhất định phải cầm được trong tay! Lần này nhìn trúng Huyết Vương gia, sợ là thật sự làm ra chuyện đại nghịch bất đạo! Huyết vương gia là người nàng có thể trêu chọc sao? Huống hồ, hôm nay người trúng độc là Huyết vương phi! Không nói hiện giờ Huyết vương phi có danh dự địa vị ở vương triều Mộ Dung, hay ở trong lòng Vương gia đều không thể thay thế được! Huyết Vương gia có thể có địa vị như ngày hôm nay, không thể không có công của Huyết vương phi, còn nữa, tình ý của hai người kẻ ngốc cũng nhìn thấy được! Lần này Y Nhi thật là gặp đại họa rồi!

“Giải được.” Phong Huyết Lân không nói nhảm với hân, chuyện gì cũng chờ sau khi đưa giải được ra trước đã! Về phần Ngọc Y Nhi này, nàng có tâm kế, chỉ tiếc đối diện với tâm kế có thực lực tuyệt đối thâm sâu này tất cả đều là vô ích!

Ngọc Tây Âu nhìn vào mắt Phong Huyết Lân, ánh mắt tàn nhẫn vô tình khiến cho lòng của hân lạnh như tuyết mùa đông, đồng thời cũng làm lòng trở nên yên tĩnh! Đúng vậy, giải được! Hiện giờ Huyết vương phi trúng độc, nếu không có giải được, vậy Y Nhi sẽ phải chôn theo cùng nàng! Chỉ có giao ra giải được, Y Nhi mới có thể sống!

Ngọc Tây Âu nhìn Ngọc Y Nhi, đứng lên, từng bước một đi về phía nàng, trong đáy mắt có chút bất đắc dĩ, là hân quá cứng chiều nàng, mới tạo nên sai lầm ngày hôm nay!

“Y Nhi, còn không mau giao giải được ra đây!” Không có cứng chiều như ngày thường, xem ra Ngọc Y Nhi chưa bao giờ nhìn thấy Ngọc Tây Âu nghiêm túc như hôm nay!

Cổ bị Phàm bóp chặt, muốn nói cũng khó, Ngọc Y Nhi vốn đã rung rung nước mắt lúc này hai mắt trắng xanh liền chảy xuống hai hàng nước mắt! Đau thương kia, đời này nàng sẽ không quên được! Nhưng mà nàng thật sự không có hạ độc!

Phàm vùng tay lên, liền quăng mạnh Ngọc Y Nhi xuống đất, nếu không phải vì muốn lấy giải được cho chủ tử, người đã sớm chết rồi!

“Khụ khụ...” Hai tay Ngọc Y Nhi sờ lên cổ, mỗi lần nàng hô hấp đều cảm thấy yếu hèn đau đớn! Trong phút chốc, nàng cảm thấy cái chết đang đến gần! Cúi đầu thấp xuống suy nghĩ về những chuyện đã trải qua, rốt cuộc là ai, là ai muốn hãm hại nàng! Nếu để nàng tìm thấy, nàng nhất định sẽ phanh thây hân ra!

“Y nhi...” Ngọc Tây Âu cúi người, muốn đỡ Ngọc Y Nhi dậy, nói thế nào nàng cũng là nữ nhi hân nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan, cho dù nàng có làm sai chuyện, nàng vẫn là nữ nhi của hân! Bị Phàm quăng như vậy, té ngã trên đất, một tiếng ho khan kia, thật là làm cho hân đau lòng!

“Phụ thân...” Ngọc Y Nhi ngẩng đầu lên, một đôi mắt đầm lệ đầm đìa đáng yêu, nhưng người xung quanh, trừ Ngọc Tây Âu không có ai đồng cảm với nàng. Mặc dù bộ dạng của nàng ôn nhu, là đệ nhất mỹ nữ Ngọc thành, cũng coi là tài hoa hơn người, nhưng hôm nay làm ra chuyện hạ độc Huyết vương phi, vậy bọn hân không thể đồng tình với nàng rồi! Nữ tử có tâm địa độc ác như vậy, ai cũng sẽ không thích!

Ngọc Tây Âu run rẩy đỡ Ngọc Y Nhi đứng lên, yếu hội mới bắt đầu nửa canh giờ, Ngọc Tây Âu đã già đi mười mấy tuổi!

“Y Nhi, mau đưa giải được cho Vương gia!” Bây giờ Ngọc Tây Âu đã bất đắc dĩ còn nóng lòng, chuyện này nếu không cẩn thận, nhất định sẽ rơi đầu, bình thường Y Nhi rất thông minh, lần này sao lại trở nên hồ đồ như vậy!

Ngọc Y Nhi trải qua chuyện này, nàng thật sự nghĩ không ra, rượu này vốn không có vấn đề, Tiểu Cẩm là nha hoàn bên người nàng, từ nhỏ đã hầu hạ nàng, tuyệt đối không hai lòng! Rốt cuộc là lỗi ở đâu chứ?!

“Y Nhi!” Nhìn Ngọc Y Nhi cho tới bây giờ vẫn còn đang ở cõi thần tiên không biết suy nghĩ cái gì, coi mình như không có, cuối cùng Ngọc Tây Âu nổi giận, rốt cuộc nàng có biết nếu không giao giải được ra, nàng sẽ sống không có chỗ ở chết không có chỗ chôn hay không! Nhìn cặp mắt âm trầm của Huyết vương gia, dĩ nhiên không cho phép nàng do dự!

Ngọc Y Nhi bị Ngọc Tây Âu quát một tiếng, liền phục hồi tinh thần, nhủ mày, về mặt quyết tuyệt: “Phụ thân, ta không có hạ độc, ở đâu ra giải được?” Nàng không hiểu, vì sao phụ thân hỏi cũng không hỏi liền nhận định mình hạ độc Cổ Nhược Phong! Bị đồ oan khiến nàng càng hận Cổ Nhược Phong, độc không phải nàng hạ, nàng cũng không có giải được, không có chứng cứ làm sao có thể định tội nàng?

Mặt nạ bạc che khuất nét mặt của Cổ Nhược Phong, thế nhưng hai mắt lại lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, mọi người đều thấy rõ sự tàn nhẫn khát máu trong đôi mắt hân!

“Lục soát cho ta.” Thanh âm lạnh lẽo vô tình hàm chứa lửa giận, một mệnh lệnh đơn giản, nhưng lại khiến cho những người ở đây run sợ!

Khi Huyết vương gia và Huyết vương phi tới chỉ dẫn theo năm người, hiện giờ bốn người bảo vệ phủ Thành Chủ, chỉ còn lại nữ tử áo trắng trước đó bóp cổ Ngọc Y Nhi. Chẳng lẽ muốn một mình nữ tử này lục soát từng người tìm giải được? Phủ Thành Chủ này không nhỏ, chỉ sợ lục soát ba ngày ba đêm cũng chưa xong? Vậy chẳng lẽ bọn hân phải ở lại đây ba ngày ba đêm hay sao?

Mà lúc này Ngọc Y Nhi cảm thấy lạnh hết cả người! Đúng, lạnh lẽo! Nàng tuyệt đối không nhìn nhầm, Phong Huyết Lân kia chỉ làm vô tình liếc mắt nhìn nàng một cái, chỉ là cái nhìn kia, khiến cho nàng bưng tỉnh! Trong hai mắt đỏ vô tình không khỏi nhắc nhở thật ra hân là một người khát máu, hân đối đãi với người khác không dịu dàng cứng chiều giống như với Cổ Nhược Phong! Mà mình giống như một người không quan trọng, nếu chết... cũng không có quan hệ! Không, không phải, trong mắt kia nói đúng, mình tiếp tục sống là dư thừa!

Ngọc Y Nhi sợ hãi, nàng vẫn cho rằng chuyện Cổ Nhược Phong làm được, dựa vào cái gì mà Ngọc Y Nhi nàng không làm được, nếu Phong Huyết Lân gặp mình trước, nói không chừng vị trí Huyết vương phi kia đã sớm là của mình! Mà người Phong Huyết Lân sủng nịch cũng là Ngọc Y Nhi nàng! Nữ tử tôn quý nhất vương triều Mộ Dung nên là Ngọc Y Nhi nàng!

Nhưng bây giờ, ánh mắt ghét bỏ của Phong Huyết Lân trực tiếp đánh nàng vào mười tám tầng địa ngục! Trong đôi mắt đỏ kia ngoài tàn nhẫn không còn cái gì khác! Hân nhìn nàng, giống như nhìn một người chết!

Ngọc Tây Âu nghe thấy Phong Huyết Lân ra lệnh, trong lòng liền cả kinh, nhưng không còn cách nào khác, Huyết Vương gia này không phải là người hân có thể chọc vào! Buổi sáng hôm qua nhận được thánh chỉ Hoàng Thượng chiếu cáo thiên hạ, gặp Huyết vương gia như gặp quỷ! Nếu hân ngăn cản

không khác nào kháng chi!

Một tia nội lực mạnh mẽ quét qua, nữ tử áo trắng kia hẳn là cao thủ trong cao thủ!

“Á!” một tiếng thét kinh hãi vang lên!

Toàn bộ ngoài trừ yên tĩnh vẫn là yên tĩnh!

Toàn thân Ngọc Tây Âu đứng ở nơi đó run rẩy!

Ngọc Y Nhi... toàn thân trần như nhộng, nàng vốn mặc y phục đồ thẩm bảnh bao lại bị một tia nội lực của Phạm xé nát không còn một mảnh! Cảm giác toàn thân lạnh lạnh mới khiến cho nàng ý thức được chuyện gì đã xảy ra trên người mình!

Không mảnh vải che thân... ngay cả cái yếm và tiểu khố cũng không giữ lại cho nàng!

Nàng cứ như vậy đứng ở nơi dễ bị các tài tử giai nhân trông thấy nhất, làm trò cười cho tất cả mọi người! Đừng nói là làm Huyết vương phi, ngay cả một gia đình bình thường sợ là cũng không thể rồi!

Ngồi xồm trên mặt đất ôm lấy thân mình, tận lực ngăn cản cảnh tượng bị tiết lộ, nhưng thân nàng không mảnh vải vẫn “lộ ra bên ngoài”, làm thế nào cũng không che được!

Phong Huyết Lân coi thường cảnh tượng kia, cúi đầu nhìn Cổ Nhược Phong an tĩnh nằm trong lòng, trong lúc hôn mê, thân thể nàng hơi run giống như đang cố sức kiềm chế cái gì đó...

Rốt cuộc Ngọc Tây Âu cũng phản ứng kịp, lập tức cởi áo khoác ngoài của mình ra bao lấy Ngọc Y Nhi, gương mặt già nua lúng túng thêm chút tức giận! Huyết vương gia làm vậy hơi quá đáng! Sao hắn có thể đối xử với Ngọc Y Nhi như vậy! Ngọc Tây Âu hẳn dù mất tất cả cũng phải đòi lại công đạo cho Y Nhi! Ngắc đầu, ria mép khẽ run rẩy!

Vừa định chất vấn Phong Huyết Lân, diện mạo le%quy!don sao lại làm tổn hại đến danh dự của nữ tử chưa xuất giá như vậy, hẳn không thích hợp với cái tên Huyết vương gia này rồi?

Chỉ thấy nữ tử áo trắng vừa phát tay một cái đã khiến cho thể diện của Ngọc gia hắn không còn kia khom lưng nhặt lên một cái bình sứ nhỏ, mở ra khẽ ngửi một cái, sau đó cung kính đưa cho Phong Huyết Lân: “Chủ tử, giải được.”

Bốn chữ, giống như sét giữa trời quang khiến cho những lời chất vấn của Ngọc Tây Âu bị ngăn lại ở trong yết hầu, không thốt ra được!

Trong cái bình sứ nhỏ màu xanh kia là... giải được...

Ngọc Y Nhi vốn đang chìm đắm trong xấu hổ cùng phần nộ, lúc này không dám tin nhìn chằm chằm bình sứ nhỏ màu xanh trong tay Phong Huyết Lân, làm sao có thể, rõ ràng nàng giấu ở trong phòng, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Về mặt kinh ngạc của Ngọc Y Nhi không thoát được ánh mắt của mọi người xung quanh, trên mặt một đám lộ ra vẻ: Độc này quả nhiên là do Ngọc Y Nhi hạ! Nàng đúng là mỹ nhân rắn rết! Lúc này vẫn còn ở trước mặt mọi người, trên thân không mảnh vải che, nữ tử như vậy, cho dù là ăn mày đẳng cấp thấp nhất cũng không muốn! Nói không chừng, ngày nào đó không cẩn thận mắc bẫy của nàng, chết thế nào cũng không biết!

Ánh mắt khinh thường há hê giống như tơ nhện dệt thành một cái lưới khổng lồ bao vây lấy Ngọc Y Nhi!

Phong Huyết Lân cho Cổ Nhược Phong ăn giải được, qua thời gian một ly trà nhỏ, Cổ Nhược Phong liền từ tỉnh lại, lúc đầu mở mắt còn cảm thấy mơ màng, đến khi nhìn thấy Ngọc Y Nhi co quắp trên mặt đất liền trở nên tỉnh táo hẳn, tức giận dâng trào, xuyên qua đáy mắt!

“Ngọc Y Nhi, ngươi muốn mưu hại Vương gia sao?” Gầm lên giận dữ, Phong Huyết Lân là người trong lòng nàng muốn bảo hộ, mà Ngọc Y Nhi không biết trời cao đất rộng lại muốn động đến hắn!

Trong lòng Ngọc Tây Âu thật lạnh, dường như hắn thấy được đoạn đầu đài ở ngoại ô kia, trên trăm người của Ngọc gia hẳn quỳ ở nơi đó, vừa đến giờ Ngọ, đầu rơi xuống tấp tắp, máu chảy thành sông!

Mưu hại Vương gia! Dieeen dan le quy donnnnĐó là tội tru di cửu tộc! Tôn nghiêm của hoàng thất không cho phép người khác vũ nhục, huống chi là đắc tội mưu hại Vương gia! Hơn nữa, người Vương gia này còn là Huyết vương gia tôn quý nhất của vương triều Mộ Dung! Không nói đến Hoàng Thượng sẽ không bỏ qua, chỉ cần một đầu ngón tay của Huyết Nguyệt sơn trang cũng đủ bóp chết bọn hắn! Cho dù cả hai thế lực đó không ra tay, vậy Hóa Diễm thành chủ của thành Vô Họa làm sao có thể bỏ qua cho người!

“Bộp!” một tiếng quỳ xuống, bây giờ Ngọc Tây Âu đã không còn lời nào để nói, nhân chứng vật chứng ở đây, mọi người đều chứng kiến, cho dù hôm nay Ngọc Nhi có chết cũng không thể nhận bị giao cho Hình bộ thẩm lý, hình phạt như vậy một nữ tử yếu đuối như nàng cũng không thể chịu được!

“Vương gia, tội thần không biết dậy được nữ nhi, xin Vương gia mở lượng khoan hồng, tội thần nguyện ý một mình chịu tội thay!” Hắn không thể để Y Nhi có việc gì! Y Nhi là người thân duy nhất của hắn trong mười mấy năm qua, nương Y Nhi chết sớm, Y Nhi đã đủ đáng thương, nếu để nàng chịu thêm tội này, hẳn không đành lòng, càng không cho phép!

Nhưng mà, Ngọc Tây Âu đã quên, hần chả qua chỉ là một thành chủ nhỏ nhỏ của Ngọc thành, có năng lực gì nói không cho phép?

Lúc này Cổ Nhược Phong đã khôi phục lại dáng vẻ vân đạm phong khinh vốn có, khóe miệng mang theo nụ cười nhẹ, mà nụ cười này, làm cho đáy lòng người ta cảm thấy lạnh! Người muốn thương tổn Phong Huyết Lân, cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ hạ thủ lưu tình!

“Ngọc Tây Âu, ngươi thân là thành chủ của một thành, bản Vương phi cho rằng, ngươi nên biết Ngọc Y Nhi phạm phải tội gì!” Giọng nói nhẹ nhàng, nhưng có thể khiến cho mọi người ở đây nghe thấy rõ ràng! Chuyện Cổ Nhược Phong nàng muốn làm, không ai có thể ngăn cản!

Phong Huyết Lân cười như không cười, dienddanm le quyyyy donn sau đó nhìn Ngọc Tây Âu, muốn xem một vị quan chính trực như hần sẽ xử lý chuyện này như thế nào! Đối với chuyện này, ngược lại hần không có cảm xúc gì lớn, xử lý thế nào cũng được, chỉ cần Phong nhi vui vẻ là được.

“Vương gia, có thể tìm một chỗ khác nói chuyện không?” Ngọc Tây Âu cương quyết ngắt đầu nhìn chằm chằm Phong Huyết Lân!

Ánh mắt cương quyết quyết như vậy, bên trong còn mang theo chút gãy giữa, khiến Cổ Nhược Phong cảm thấy hứng thú, ngược lại nàng muốn nhìn xem Ngọc Tây Âu này sẽ lấy cái gì ra để đàm phán với bọn họ!

Nhìn Cổ Nhược Phong hơi nhàu mày, Phong Huyết Lân liền biết suy nghĩ của nàng, nhẹ nhàng giơ tay lên, Phàm vận nội lực, nói với mọi người trong đình: “Các vị tiểu thư công tử, mời lập tức rời khỏi phủ Thành Chủ.” Đuổi người, không cần lý do! Chỉ cần hung hăng như vậy!

Si Mị Vồng Lượm canh giữ ở cửa cũng trở lại, bay qua một hồ nước trong vắt, từ bốn phương mà đến, kinh công quá tuyệt đỉnh!

Ai cũng không có dị nghị, khí thế như vậy, bọn họ không có khả năng phản kháng! Hôm nay tài tử giai nhân có thể nhìn tới đây, đã coi như là mạng lớn rồi! Nếu như mới vừa rồi không tìm được thuốc giải, Huyết Vương phi không cần thận ngã ngang, theo như dáng vẻ kinh khủng của Huyết Vương gia kia, người ở nơi này sợ là cũng muốn chôn theo Huyết Vương phi cho rồi!

Đám đông tản ra khỏi cửa phủ Thành Chủ, lập tức đi không còn một mống, giai nhân tài tử không còn ai, chỉ còn lại Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân cùng với Ngọc Tây Âu mang vẻ mặt nghiêm túc. Dd lê qu ý đôn. Ngọc Y Nhi tê liệt ngã xuống đất đã được mang xuống dưới. Si Mị Vồng Lượm Phàm trần thủ ngũ giác, mặc dù võ công cao tới đâu, cũng không cách nào nghe lén được nội dung cuộc nói chuyện của mấy người ở trong này!

Hai tròng mắt màu đen như ngọc lưu ly của Cổ Nhược Phong nhìn chằm chằm Ngọc Tây Âu, tay ngọc mảnh khảnh vuốt ve một ít tóc dài của Phong Huyết Lân, cũng không mở miệng nói chuyện, chờ, nàng tương đối có kiên nhẫn.

Ngọc Tây Âu cắn răng, ngắt đầu lên đối diện với ánh mắt của Cổ Nhược Phong: “Ngọc gia có bảo vật gia truyền, nếu Vương Gia và vương phi chịu bỏ qua cho tiểu nữ một mạng.” Câu nói kể tiếp, trong lòng người có mặt ở đây đều biết rõ

Bảo vật gia truyền? Cổ Nhược Phong nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Ngọc Tây Âu, trong lòng thầm nghĩ bảo vật gia truyền kia sợ là không đơn giản như vậy!

Trong đình trầm mặc không nói gì, an tĩnh đáng sợ.

Rốt cuộc, trước mặt khắc Ngọc Tây Âu cho là chuyện này không có hy vọng, Cổ Nhược Phong chậm rãi lên tiếng: “Vậy phải xem xem bảo vật gia truyền của ngươi đáng giá hay không đáng giá rồi.” Mặc dù thật sự là vô giá, cũng không cứu được Ngọc Y Nhi! Nàng đã nói, tổn thương Phong Huyết Lân, một người nàng cũng không bỏ qua! Bốn người Mộ Dung Tô là điển hình tốt nhất! Còn có một Ôn Vận Lan đang sống bị hù chết! Đúng! Khi đó Ôn Vận Lan đã bị hù chết rồi! Người xấu, rõ ràng là người xấu, thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, không phải một Ôn Vận Lan tiểu gia thị tộc, cung đấu hai năm, nữ tử được cưng chiều vài chục năm có thể thừa nhận!

Để cho nàng ta tận mắt chứng kiến Mộ Dung Tô suy bại, cảnh tượng thê thảm! Để vương thượng ngày cao cao tại thượng, hôm nay là kết quả như vậy! Chính là hậu quả mà lúc trước bọn họ đối đãi với Phong Huyết Lân! Cho dù Ôn Vận Lan là mẹ đẻ của Phong Huyết Lân thì thế nào, khi bọn họ rời khỏi Huyết Vương phủ đến thành Vô Họa, trong khoảng thời gian này thành lập Huyết Nguyệt sơn trang để trả thù Mộ Dung Tô, Ôn Vận Lan chưa bao giờ được giáng đoạn hình phạt! Đẳng đẳng hai tháng! Đó là gấp bội lần khoảng thời gian nàng ta dùng hai tay bóp chặt cổ Phong Huyết Lân muốn dồn hần vào chỗ chết!

Về phần Ngọc Y Nhi.

Ngọc Tây Âu gật đầu một cái, hần tin tưởng tuyệt đối vào giá trị của bảo vật gia truyền này!

“Vương Gia vương phi mời theo tội thần.” Cung kính chào một cái, Ngọc Tây Âu đi ra ngoài đình, mặt thất đã mấy chục năm chưa từng mở ra, hôm nay, muốn gặp lại ánh mặt trời!

Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong trong ngực không nhanh không chậm theo ở phía sau, hai người nói nhỏ.

“Bây giờ chàng có thể nói cho ta biết mục đích của chàng tới nơi này được chưa?” Giọng nói Cổ Nhược Phong tương đối không vui, tay đang ôm thắt lưng của Phong Huyết Lân cũng không tự chủ nắm chặt hơn!

Nếu không phải đêm qua phái Si đi theo Ngọc Y Nhi tới đây thăm dò một lần, hôm nay sợ là thật sự xảy ra chuyện lớn!

Rượu kia, không có độc.

Máu màu đen kia chỉ là Tiểu Quả màu đen mà Cổ Nhược Phong ngâm trong miệng, đó là nước của Tiểu Quả, nhìn giống như máu đen Rượu, không có độc.

Nhưng mà! Trong rượu kia có mùi máu tươi nhàn nhạt sao có thể giấu được cái mũi giống như chó sói của Cổ Nhược Phong!

Đó là máu của Ngọc Y Nhi! Mà trong bình sứ màu xanh kia là "Mê Hồn", không màu không mùi, lấy máu làm chất dẫn, lấy rượu trợ giúp, người cùng giới tính uống xong sẽ không có bất kì cảm giác gì, mà người khác phái sau khi uống xong gặp lại máu của chủ nhân sẽ tỉnh sâu mãi mãi, quyết một lòng!

Yêu mến tôn thờ một người cũng không sai, chỉ là dùng cái thủ đoạn như vậy để khống chế một người, ngay cả hạ lưu cũng không bằng!

Hơn nữa, "Mê Hồn" này còn phục dụng lên người khác phái, sẽ tạo thành tổn thương cực lớn đối với thân thể, nếu nàng không có nhớ lắm, giảm thọ mười năm!

Ngọc Y Nhi vì lấy được Phong Huyết Lân, lại muốn tổn thương hắn như vậy!

Nghĩ đến chỗ này, cặp mắt Cổ Nhược Phong tràn ngập huyết vụ, xơ xác tiêu điều lan tràn ra!

Phong Huyết Lân ôm chặt Cổ Nhược Phong, trên người nàng khát máu làm cho hắn kinh hãi lần nữa, mặc dù trong lòng hắn biết Cổ Nhược Phong cũng chiều hắn có thể nói là vô pháp vô thiên, nhưng hôm nay thấy nàng tức giận vì hắn, lòng hắn đau! Rốt cuộc hắn nên vui mừng hay là khổ sở? le^quy^don.

Chuyện này, Phong Huyết Lân đương nhiên biết rõ, nếu không, lúc ấy Cổ Nhược Phong chảy ra "Máu đen" hắn nên bộc phát, không giao thuốc giải hắn có rất nhiều biện pháp để hành hạ! Mà ai ở trong cuộc cũng đừng mong tránh được!

"Phong nhi." Nhẹ nhàng gọi, kéo Cổ Nhược Phong đang khát máu trở về, "Nàng đã nói đây là một màn kịch vui." Nàng nói nàng muốn xem kịch nên hắn mới cùng nàng diễn trò. Nào biết nàng cũng chiều hắn đến mức độ như vậy!

Cổ Nhược Phong thu lại sát khí, bình tĩnh tâm tình muốn thâm thúy Ngọc Y Nhi thành vạn đoạn, khôi phục lại bộ dáng lúc trước, có chút nhẹ nhàng, có chứa một chút ý cười, dường như có chút vô lương

"Chàng vẫn chưa trả lời vấn đề của ta trước." Rốt cuộc phủ thành chủ này có đồ vật gì làm cho hắn nghĩ đến?

Phong Huyết Lân bắt đầu nhìn nữ tử trước mặt kỳ yêu và cực kỳ đau lòng: "Yến hội lần này có thất thái Tuyệt Liên." Lequ ý đồn.

"Thất thái Tuyệt Liên?" Cái này là bảo vật khó gặp! Lại có người tặng cho Ngọc Tây Âu bảo vật như vậy sao?

"Ừ, là một lão hữu tương giao rất tốt tặng cho Ngọc Tây Âu." Quả sinh nhật như vậy thật là quý trọng!

"Hắn thật sự có thể lấy ra làm phần thưởng, vậy thật là khó khăn!" Có vật như vậy, ai mà không cất giấu, cho người ta xem một cái cũng cảm thấy nhức nhối, hắn có thể hết lòng tuân thủ lời hứa, cũng coi như là một người tốt.

"Tài tử giai nhân sẽ giành được vinh dự đứng thứ nhất, chọn lựa những lễ vật chúc mừng đều có vải che dày màu đỏ, thậm chí đặt ở trong hộp." Cứ như vậy, người ngoài hoàn toàn không biết rốt cuộc bên trong là cái gì, nhìn bên ngoài giống như là thất thái Tuyệt Liên, giành tới tay thì không phải. Xem ra Ngọc Tây Âu này đúng là xảo diệu! le^quy^don. Chỉ là, nếu như là quà tặng, vậy cũng không đến nỗi quá kém, cho nên, tùy tiện chọn một cái cũng coi như kiếm lời

Hai người một đường nhẹ nói cười, đi theo Ngọc Tây Âu trái cong phải cuộn đến một tiểu viện cỏ đầy sân

"Vương Gia, vương phi, ở chỗ này." Ngọc Tây Âu chỉ vào một cái giếng cạn, không biết đã cạn nước bao nhiêu năm, nhìn có vẻ còn rất sâu.

Nếu như là người khác thì đã sớm một cước đá đi rồi! Choáng nha, là một cái giếng cạn, đây không phải là lừa bịp bọn họ sao? Ai sẽ đem bảo bối giấu ở tiểu viện hoàn toàn không có người canh giữ! Ngày nào đó bị người ta đánh cắp cũng không biết!

Nhưng mà, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân vốn là về mặt thoải mái lại nhiễm lên một chút nặng nề! Giếng này.

Ngọc Tây Âu thấp thỏm nhìn Phong Huyết Lân, chỉ sợ hắn một không vui một chường vồ tới đây, mình sẽ chết rồi lại chết nữa! Nhớ năm đó khi cha hắn mang theo hắn tới nơi này, tuổi của hắn cũng lớn gấp đôi hai người này, cũng không dám tin cười nhạt, trong cái giếng cạn này có thể có cái gì chứ!

Nhìn gương mặt bình thản không sóng của Phong Huyết Lân, Ngọc Tây Âu không cho phép thái độ của hai người nặng nề như vậy: "Vương Gia."

Hai con mắt màu đỏ của Phong Huyết Lân thâm trầm, ngay cả Cổ Nhược Phong cũng đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì.

Nhưng mà cũng chỉ là thời gian một hơi thở, Phong Huyết Lân nhìn về phía Ngọc Tây Âu: "Bỏ vương nghe nói trong lễ vật chúc mừng ngày hôm nay có thất thái Tuyệt Liên?" Đây hoàn toàn là một câu khẳng định!

Ngọc Tây Âu sống nhiều năm như vậy, sao có thể không hiểu ý tứ trong lời nói của vị đại gia Huyết Vương này!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 73: Thạch thất trong giếng cạn (4)

"Hôm nay Vương gia là quan trọng nhất yến hội, tội thân phải đi lấy tới ngay."

Chỉ chớp lát sau, Ngọc Tây Âu liền mang thất thái Tuyết Liên tới. Tuy tiểu viện này lụn bại, vẫn còn một nhà xí nhỏ ngoan cường đứng thẳng.

Phong Huyết Lân cũng không để ý tới Ngọc Tây Âu, trực tiếp gạt bỏ hần ở bên hông cửa, ôm Cổ Nhược Phong đi vào.

Trong nhẵn ngọc của Cổ Nhược Phong có bàn ghế, giường gỗ lim quý giá, phía trên lót chăn gấm thật dày, ở nơi này đang là đầu mùa đông cũng không đến nỗi đông lạnh người.

Phong Huyết Lân cẩn thận đặt Cổ Nhược Phong ở trên giường, mở hộp ngọc chứa thất thái Tuyết Liên ra, chỉ thấy bảy đạo lưu quang di chuyển trong hộp ngọc!

Cổ Nhược Phong không hiểu nhìn về phía Phong Huyết Lân, người này muốn làm cái gì?

"Ăn nó đi."

Một câu nói làm Cổ Nhược Phong cả kinh trợn mắt hốc mồm, ăn nó đi? Nàng từng nghe qua thất thái Tuyết Liên này có thể trị bách bệnh, vô cùng trân quý, còn có vẻ xứng với tất cả các loại thuốc khác cộng lại? Nàng cứ trực tiếp ăn nó như vậy? Có xa xỉ quá hay không?

Phong Huyết Lân gật đầu một cái: "Như vậy công lực của nàng sẽ khôi phục." Uống một mình Thất thái Tuyết Liên, hiệu quả tốt hơn, chỉ là, bình thường sẽ không có người làm như vậy, làm thành viên thuốc gì đó thì có thể cứu được vài người, trực tiếp ăn một đóa, cũng chỉ có thể cứu được một người, nếu không đạt được công hiệu, cũng không có ý nghĩa. Một người ăn, thật là xa xỉ thật là xa xỉ!

Cổ Nhược Phong nghe Phong Huyết Lân nói, không ngờ này thất thái Tuyết Liên hữu dụng như vậy! Nghĩ đến cái gì đó trong giếng cạn, Cổ Nhược Phong chợt hiểu, Phong Huyết Lân là sợ bây giờ mình không thể cưỡng ép sử dụng nội lực, vào giếng cạn sẽ có cái gì ngoài ý muốn, cho nên mới bảo Ngọc Tây Âu lấy thất thái Tuyết Liên ra. Trong lòng dâng lên một cảm giác không nói được, Cổ Nhược Phong không biết cái này gọi là gì. Thật ra thì có hần ở đây, nàng hoàn toàn sẽ không bị thương!

Thất thái Tuyết Liên, vào miệng là tan, trong nháy mắt kinh mạch toàn thân được tăng cường phục hồi, có bệnh trừ bệnh, không có bệnh phòng thân, chính là sủng nhi Thiên Địa Vạn Vật!

Cũng chỉ là thời gian một ly trà, Cổ Nhược Phong mở to mắt, đứng dậy, đi hai bước, cả người thoải mái, nội lực thâm hậu nguyên bản trong cơ thể bây giờ đã nâng cao thêm một tầng! Mà kinh mạch bởi vì liều mạng với quốc sư Thiên Tâm bị hao tổn lại càng khôi phục, và lại khuếch trương không ít, độ mềm và dai cũng tốt hơn trước nhiều!

"Đi thôi." Gật đầu một cái với Phong Huyết Lân một mực ở bên cạnh coi chừng mình, ý bảo mình đã khỏe

Phong Huyết Lân thờ ra một hơi, giống như người vừa mới hấp thu thất thái Tuyết Liên là mình, từ trên giường nhỏ, dắt tay Cổ Nhược Phong, đi ra ngoài phòng. Mà giường kia, lúc Cổ Nhược Phong xoay người liền thu vào trong nhẵn ngọc! Nhẵn ngọc! So với thất thái Tuyết Liên càng thêm kiều ngao lấp lánh không biết đã sống bao nhiêu lâu! (một nhẵn ngọc phách lối ngửa đầu: thất thái Tuyết Liên cũng chỉ xứng xách giày cho ta! Nguyệt: người có giày sao?)

"Lân, công lực của chàng hình như tăng lên không ít?" Trước kia nàng bị trọng thương không nhận thấy được, hôm nay công lực khôi phục, cao hơn một tầng, không ngờ khí tức của hần so với trước kia lại thâm hậu tới mức đó! Sức mạnh này nàng cũng không có cách nào đo lường được!

Phong Huyết Lân nâng khóe miệng lên: "Đã giải trừ ngoài mười bước công lực bị phong tỏa." Như vậy hần cũng không cần lo lắng về sau mình sẽ làm liên lụy nàng!

"Lúc nào? !" Cổ Nhược Phong cảm thấy hôm nay mình thật sự là vui mừng không thôi! Đầu tiên là lấy được thất thái Tuyết Liên, nữa là công lực khôi phục, càng thâm hậu hơn, hiện tại lại nghe được tin tức như thế! Nàng hoài nghi mình có phải nghe lầm rồi hay không!

Phong Huyết Lân có phút chốc trầm mặc: "Hôm qua." Hần nhớ tới vết máu màu đỏ sậm phơi bày dưới ánh mặt trời rất là nhức mắt kia, đó là đau đớn mà hần không bao giờ quên được!

"Hôm qua?" Cổ Nhược Phong mê mang. Ngày hôm qua dường như không có xảy ra chuyện gì?

Một chút khổ sở tràn lan lên khóe miệng Phong Huyết Lân, nắm thật chặt mười ngón tay đan xen: "Máu của nàng." Chính là giải phong ấn! Hần không biết vì sao trời cao lại tàn nhẫn như vậy! Hôm qua lúc hần yên lặng, ngắm nghĩ tình tiết lúc ấy, chính là máu của nàng! Nhìn thấy máu của nàng thì sức mạnh dâng lên điên cuồng!

Mặc dù bây giờ nghĩ lại tim gan của hắn cũng run sợ! Hôm qua nếu không phải Phong nhi hao hết nội lực, trong lúc ngủ say, lấy nàng tỉnh tỉnh, sao có thể để cho mình nhìn thấy một màn kia! Muốn giải phong ấn, không chừng Phong nhi lại muốn chịu thương tổn gì nữa! Hoặc là, một lần liền là trí mạng! Hắn không dám tưởng tượng! Nếu như mất đi nàng, làm sao hắn sinh tồn được trên thế giới này!

"Máu của ta." Cổ Nhược Phong rũ mắt, tay giấu ở ống tay áo đã nắm chặt trắng bệch, thật là nguyên rủa ác độc! Nàng không biết rốt cuộc là ai hạ, nhưng vô luận người kia mạnh cỡ nào, nàng muốn quét hết tất cả Dd lệ qu ý đôn, để cho hắn nợ máu trả bằng máu! Nàng không dám tưởng tượng nếu như Phong Huyết Lân thấy cảnh tượng nàng bị thương mất máu! Hôm qua nàng lúc thanh tỉnh vẫn có thể cảm nhận được đáng vẻ run rẩy của hắn khi ôm nàng! Vậy lúc mình hôn mê, hắn có bao nhiêu phần nộ, bao nhiêu sợ hãi?!

Đến gần Phong Huyết Lân một chút, tay phải Cổ Nhược Phong cũng kéo tay phải Phong Huyết lân, chưa bao giờ có cử động và thân nật, hắn sợ, nàng cảm nhận được. Nàng muốn chứng minh chính là mình tuyệt đối sẽ không rời bỏ hắn dù chỉ là một chút! Cho nên, cho dù chết nàng cũng phải kéo hắn xuống địa ngục! Để hắn ở lại một mình, quá tàn nhẫn!

Phong Huyết Lân cúi đầu liền đụng phải con ngói đen đứt khoát của Cổ Nhược Phong, kiên định như vậy, mỗi một giây của nàng đều là quyết tâm và hứa hẹn!

Phong Huyết Lân cười, không phải nụ cười phúc hắc khi tính kế kẻ địch, không phải nụ cười tà mị khi sinh ra đã có, là một nụ cười đơn thuần đến mức tận cùng, hạnh phúc đến mức tận cùng! Lòng của Cổ Nhược Phong, hắn nhìn đã hiểu

"Vương Gia, vương phi." Ngọc Tây Âu nôm nớp phát run đứng ở một bên, rốt cuộc hai người này đi ra rồi! Trái lại hắn muốn thừa dịp này cuốn gói gia sản bỏ trốn! Nhưng không nói đến hoàng thượng, chỉ cần một Huyết Nguyệt son trang cũng đủ làm Ngọc gia chết một trăm lần rồi

Ba người đi tới bên cạnh giếng cạn, ánh sáng mặt trời nhô cao lên, rõ ràng là mới qua giờ Ngọ, lại làm cho người ta cảm nhận được khí lạnh nhẹ nhẹ. Giếng cạn này, không phải là từng có người chết chứ?

Ngọc Tây Âu cắn răng, dẫn đầu bò đi xuống! Mặc dù hắn là quan văn, nhưng Nhất Thành Chi Chủ sao có thể không có chút công phu, tuy bây giờ già rồi, thế nhưng vẫn còn một chút nội lực!

Vách giếng bóng láng, lúc trước Ngọc Tây Âu có trói một sợi dây thừng trên tảng đá, bây giờ liền dọc theo sợi dây này đi vào bên trong giếng sâu, chui vào!

Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong theo sát phía sau, không ngờ trong tiểu viện phủ Thành chủ này lại có một đường hầm như vậy! Nếu như ở thành chủ khác, nói như vậy cũng được, nhưng Ngọc thành này chỉ là một thành nhỏ mà thôi! Nơi này, rốt cuộc là cái gì?

Đó là một cửa vào hình tròn cao cỡ nửa người, sau khi đi vào, trong nháy mắt bên trong mở rộng, cửa vào kia cũng chỉ là một lá chắn dày!

Bên trong, cao nửa người, đường đi đen kịt hai người cũng có thể sống vai đi lại.

Ngọc Tây Âu đi vào trước cũng không biết làm cái gì, ám đạo từ từ sáng lên, cách ba trượng đều có một ngọn đèn nhỏ mờ tối, cũng không thấy Ngọc Tây Âu cốc cốc một chút, liền sáng lên như thế!

Thật ra thì tối tăm đối với Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân mà nói cũng không có cái gì, Phong Huyết Lân vốn là một đôi huyết mâu, Lequ ý đôn ban ngày và ban đêm đối với hắn hoàn toàn không có gì khác biệt! Mà Cổ Nhược Phong có quý nhãn, dĩ nhiên có thể nhìn thấy nơi này rõ ràng!

Ám đạo một vòng một vòng đi xuống, giống như cầu thang lượn vòng, chỉ là, thỉnh thoảng đường bằng, thỉnh thoảng thì nghiêng

Ba người đi ước chừng một khắc đồng hồ, trước mặt đã không có đường nữa, cửa đá khổng lồ hung hãn đứng thẳng, hơi thở uy nghiêm làm cho người ta không dám khinh thường!

Ngọc Tây Âu tiến lên một bước, đáy mắt là vẻ nghiêm túc! Nơi này, trước kia hắn vẫn đi cùng phụ thân tới đây! Bây giờ, vốn nên là lúc truyền lại cho Y Nhi!

Nâng tay phải lên, cắt qua ngón tay, máu đỏ thẩm liền xông ra, ấn lên giữa cửa đá, dọc theo chính giữa dường như nhìn không thấy tuyến một đường đi xuống!

Ước chừng qua thời gian uống cạn nửa ly trà, âm thanh "Ừng ừng" truyền đến, hình như mặt đất cũng đang chấn động! Nếu không phải cách mặt đất phía trên khá xa, sợ là người phía trên đi qua sẽ đều bị chấn động!

Theo cửa đá mở ra, tình cảnh bên trong cũng đập vào tầm mắt ba người!

Bên trong là một thạch thất đóng kín, ước chừng dài mười trượng rộng mười trượng, sáng ngời ánh sáng từ cửa đá xuyên qua hiện ra, Lequ ý đôn đó là vàng sáng đặc trưng của dạ minh châu!

Nhưng mà, thạch thất rộng lớn này lại vắng vẻ trống không, chỉ có một chiếc bàn bạch ngọc ở giữa, phía trên đặt một cái hộp ngọc màu tím, bên trong tản ra hơi thở.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được khiếp sợ từ đôi phương.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Chương 74: Quỷ Vương Ly Lạc

Bên trong lộ ra hơi thở nghiêm nghị, lực lượng khổng lồ kia cũng làm cho Cổ Nhược Phong kinh hãi! Rốt cuộc đó là thứ gì!

Về mặt Ngọc Tây Âu nghiêm túc đứng một bên: "Vương gia, vương phi, bên trong là một khối Mặc Ngọc ngàn năm." Mặc Ngọc, có thể so với Hồng Ngọc! Tại Thiên Phụng đại lục cũng rất khó gặp, huống chi là Mặc Ngọc ngàn năm! Đây đúng là vô giá rồi!

Mặc Ngọc ngàn năm, là cái mà truyền thuyết nói có được nó là có thể đạt được công lực vô thượng. Đã từng nhắc lên một hồi gió tanh mưa máu trên giang hồ, không nghĩ tới nó lại bị Ngọc gia giấu ở chỗ này! Chỉ là, vì sao Ngọc gia không sử dụng?

Thấy khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nghe đến "Mặc Ngọc ngàn năm" ánh mắt có chút nghi hoặc, Ngọc Tây Âu thở dài trong lòng, nếu bọn hắn có biện pháp, cũng sẽ không lưu Mặc Ngọc đến bây giờ rồi!

Đúng lúc này, hộp Từ Ngọc hiện ra một tia hắc sắc, làm thức tỉnh ba người đang suy tư.

Ngọc Tây Âu thấy hắc vụ tràn ra, kinh hãi trong lòng, Mặc Ngọc này người khác không biết, sao hắn có thể không biết, mấy đời tiếp nhận chưa bao giờ thấy Mặc Ngọc có động tĩnh gì! Nhớ tới lời lão tổ tông nói diễn, đàn lê quý, đôn, Mặc Ngọc có linh tính, chỉ có người nó nhận định mới có thể khống chế nó! Chẳng lẽ...

Hơi thở cường hãn mãnh liệt truyền đến, trực tiếp đá Ngọc Tây Âu ra ngoài cửa! Mà Cổ Nhược Phong có nội lực thâm hậu, Phong Huyết Lân thể chất biến thái, vẫn đứng thẳng trong cuồng phong, ngay cả vạt áo cũng không lay động!

"Àm!" Cửa đá đóng lại, ngăn cách hoàn toàn với bên ngoài! Ngay cả âm thanh cũng không truyền vào được! Dù Ngọc Tây Âu bên ngoài cửa đá la to, bên trong đều không nghe được!

Mà lúc này, hắc vụ chung quanh hộp Từ Ngọc càng nồng đậm!

Gió đã ngừng, thạch thất hoàn toàn an tĩnh, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn chằm chằm hộp Từ Ngọc, hoặc là nói, xuyên qua hộp Từ Ngọc nhìn Mặc Ngọc ngàn năm bên trong!

Giống co như vậy khoảng một ly trà nhỏ, nắp hộp Từ Ngọc không có dấu hiệu gì lại tự động mở ra! Bên trong...

Một người đi ra! Không, chính xác mà nói, là một con quỷ! Một đầu tóc trắng không gió mà bay, một đôi mắt hẹp dài cũng màu đỏ! gương mặt có chút tái nhợt, khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị, năng lực cũng không thấp hơn Phong Huyết Lân! Quan trọng nhất là...

Nha, trừ ánh mắt có chút khác nhau, gương mặt này hoàn toàn giống Phong Huyết Lân!

Cổ Nhược Phong trừng to mắt, không phải nói bên trong là một khối Mặc Ngọc ngàn năm sao? Sao lại ra một tên yêu nghiệt! Lại còn có vẻ bề ngoài giống người bên cạnh nàng!

Dựa vào! Thế giới này có cần kinh sợ như vậy hay không!

Phong Huyết Lân nhìn nam tử kia, đôi mắt huyết sắc không dám cũng tin mở to ra! Trong lòng cảm giác quen thuộc...

Nam tử tóc trắng nhìn hai người trước mắt, khóe miệng cong cong lại càng cong lên trên, nở nụ cười sung sướng: "Ta là Ly Lạc."

Đồng thời, thanh âm có chút kinh ngạc và nghi ngờ của Cổ Nhược Phong truyền đến: "Người là quỷ." Đúng vậy, hắn là một con quỷ! Nàng sống hai đời, duyệt qua vô số quỷ, sao lại không nhìn ra nguyên hình của tên yêu nghiệt này!

Nam tử tóc trắng nhũn mày, không nghĩ tới nữ tử này cũng có chút bản lĩnh! Gật đầu: "Ta là Quỷ Vương."

"Quỷ Vương..." Khóe miệng Cổ Nhược Phong giật giật, nàng vậy mà lại thấy được Quỷ Vương... Quỷ Vương Ly Lạc... Nhưng mà, ai tới giải thích cho nàng một chút tại sao bộ dáng người này lại giống Phong Huyết Lân như đúc! Gào khóc diễn, đàn, lê, quý, đôn, cái này quá khó hiểu rồi! Chẳng lẽ Phong Huyết Lân cũng là quỷ? Không giống nha...

Cổ Nhược Phong rất xúc động, ông trời! A... Không, cho sét đánh nàng đi! Người nào có lòng từ bi nói cho nàng chuyện này là như thế nào hay không!

Ly Lạc chậm rãi đi tới trước mặt Phong Huyết Lân, tay trái để ngang ngực, khuỷu tay phải để lên tay trái, ngón trỏ không ngừng vuốt cảm: "Người để ta chờ lâu quá."

Một câu làm cho hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân càng thêm khó hiểu, Quý Vương nói... Hắn cố ý ở chỗ này chờ Phong Huyết Lân?

Thấy hơi thở trên người Ly Lạc không chứa nguy hiểm, Cổ Nhược Phong lấy ba cái ghế từ nhẫn ngọc ra, ba người, ách không, hai người một Quý Vương cực kì hài hòa ngồi bên bàn bạch ngọc bắt đầu "Tán gẫu".

Nhìn ra hai người rất hiểu kì với diện mạo của mình, Ly Lạc cười cười: "Chúng ta là huynh đệ."

Cổ Nhược Phong cảm thấy mình đang ngón ngang trong gió, Phong Huyết Lân là người, Ly Lạc là quý, lại còn là quý vương! Hiện tại hắn nói hai người bọn hắn là huynh đệ, điều này làm sao mà nàng chịu nổi? ! Chẳng lẽ bởi vì hai đời Cổ Nhược Phong nâng đỡ giao tiếp với quý, sau cùng lại trúng thưởng gả cho quý? !

Lúc này Phong Huyết Lân cực kỳ bình tĩnh, bộ dáng ung dung kia không bởi vì lời nói của Ly Lạc mà có phản ứng gì, thậm chí đôi mắt huyết sắc kia còn có chút hiểu rõ!

Ly Lạc thấy bộ dáng Phong Huyết Lân, bắt đầu đi lắc đầu: "Người vẫn kiên trì như trước kia!" Đã qua ngàn năm, vậy mà không có chút biến hóa, tiểu tử này rất đáng đánh đòn rồi !

Cổ Nhược Phong hết nói nổi rồi... Được rồi, kỳ thật là nàng được Ly Lạc không ngừng cho "Kính hi" Cho nên đã bình tĩnh lại rồi...

Phong Huyết Lân thấy Ly Lạc đang cảm khái, khẽ mày cau, rốt cục mở miệng nói câu đầu tiên: "Chúng ta người nào lớn hơn?"

Khỏe miệng Ly Lạc hung hăng giật giật, cố nén xúc động muốn xông lên đánh người nào đó tội bởi, sau đó ngẩng đầu, vô cùng tự hào nói: "Đương nhiên là ta!" Hừ hừ, không có biện pháp diễ dần lên úy don, ai kêu Phong Huyết Lân ra trẻ hơn hắn một nển nhang, đây là chuyện mà hắn vẫn kiêu ngạo!

Lúc Ly Lạc đang dương dương tự đắc, "Bốp!" một tiếng, một chưởng rất có uy lực đánh về phía Ly Lạc! Rất khí thế!

Chỉ thấy Ly Lạc nhảy dựng lên, thoát đi hiện trường sắp trở thành bị kịch kia, miệng hô to: "Muru sát chồng!"

Khỏe miệng Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đồng thời giựt giựt, tiểu tử kia có cần khoa trương như vậy hay không! Một chưởng kia nhìn hung ác, nhưng thật ra sẽ không tổn thương đến người! Một chưởng này, có thể nói là mười phần kỹ xảo! Không tin quý vương Ly Lạc này lại nhìn không ra!

Một trận gió tới, một nữ tử áo đỏ xuất hiện, một đầu tóc đen như mực, dung nhan tuyệt sắc, khí tức bá đạo mười phần, hồng y càng thêm diễm lệ!

Nữ tử này là ai?

...

Cổ Nhược Phong tà tà dựa vào ghế, cùng Phong Huyết Lân nhìn hai người diễn trò, có phim không xem không phải phải xin lỗi nhân dân xin lỗi đảng sao? ...

Nữ tử áo đỏ liếc mắt, thu tay xuất chưởng về, ngồi lên cái ghế của Ly Lạc, nhử mày nhìn về phía hai người nào đó về mặt xem kịch vui.

Nam tử mang mặt nạ ngân sắc một đầu tóc để tùy ý rối tung, hai mắt huyết sắc thâm trầm, khí tức thu liễm diễ.đàn lê,quý don, từ bề ngoài rất khó biết hắn đang nghĩ gì, ngay cả tâm tư cũng rất khó đoán ra dù chỉ một chút!

Hắc y nữ tử ba ngàn sợi tóc được đơn giản vấn lên, dung mạo tuyệt sắc so với mình không thua chút nào, một đôi mắt màu đen đang cười như không cười đáng giá mình, khỏe miệng có chứa ý cười, rõ ràng là đang ngồi chờ xem kịch vui! Nha Nha! Nhưng lại làm cho nàng có chút yêu thích!

Nữ tử cực kì khí phách nhìn người nào đó đang "Chặt vật" đứng bên cạnh mình, sau đó nhìn thẳng vào mắt Cổ Nhược Phong nói : "Ta là Sở Thiên Ca."

"Đại tẩu." Cổ Nhược Phong nhử mày, nàng cũng không quên một tiếng hét kinh hãi vừa rồi của Ly Lạc. Bộ dáng của Ly Lạc và Phong Huyết Lân rất giống nhau, nếu không phải một người là người một người là quý, thì sao nàng có thể tiếp nhận chuyện này!

Chỉ là, thực lực của đại ca đại tẩu đều rất cao, nên nàng sẽ miễn cưỡng tiếp nhận, quan trọng nhất là, Lân không phản bác, cũng là thừa nhận rồi. Nàng có thể không nhận sao?

Sở Thiên Ca và Ly Lạc nghe tiếng "Đại tẩu" kia mà có cảm giác sớn gai ớn!

Quả nhiên...

"Lần đầu tiên gặp mặt, dù sao đại ca đại tẩu cũng nên cho em đầu lễ gặp mặt đi?" Cổ Nhược Phong mặt không đỏ không thở gấp rất đúng lý hợp tình nói!

Khỏe miệng Ly Lạc giựt giựt, sao đệ đệ hắn lại coi trọng một nữ tử như vậy!

Trong lòng Sở Thiên Ca rất hậm hực xoắn xuýt! Nha! Đây có được coi là trắng trợn ăn cướp! Đều là cường đạo! So với nàng năm đó tới hoàn toàn chỉ có hơn chứ không kém! Chỉ là... Nữ tử này rất hợp khẩu vị của nàng !

Sở Thiên Ca hung hăng liếc Ly Lạc một cái: Thấy chuyện tốt chàng làm chưa! Vừa rồi còn đắc ý đi! Hung hãn đi! Hiện tại rất tốt, có người muốn tới "Đòi nợ" rồi !

Ly Lạc lau mồ hôi lạnh trên đầu, em dâu này cũng quá bu ru hân... Hu hu hu, nương tử tức giận, về nhà phải quỳ tắm ván giặt y phục rồi...

Bất quá, Ly Lạc không biết từ nơi này lấy ra một cái túi gấm, đưa cho Cổ Nhựt Phong: "Thứ này có thể giúp nhóm người của ngươi thoát một kiếp nguy hiểm."

Túi gấm màu lam dùng sợi tơ màu đỏ thêu đầy hoa Mạn Châu Sa, trong túi rất đầy, không biết bên trong là cái gì.

Cổ Nhựt Phong đang nhíu mày trầm tư câu nói kia "Nguy hiểm một kiếp", đưa tay lấy túi gấm trên tay Phong Huyết Lân qua diễm đảm lễ quýy đôn, cẩn thận cho vào túi bí mật trong y phục, trên mặt cũng có chút cảm kích: "Cảm ơn."

Cảnh tượng quý dị này đã có một chút hài hòa!

Nhưng, nghi hoặc trong lòng Cổ Nhựt Phong lại càng lúc càng lớn!

"Ngươi có thể rút!" Cái gì gọi là trở mặt! Chắc là cái này! Chỉ trong một hô hấp, Phong Huyết Lân thu liễm cảm kích trên mặt, cái gì đều không muốn hỏi! Không kiên nhẫn bắt đầu đuổi người!

Mặt Sở Thiên Ca cứng ngắc, xú tiểu tử này không hổ là huynh đệ của Ly Lạc, tính tình rất giống hần trước kia! Nói gì thì bọn hần cũng tới giúp hần, cảm kích cũng chưa tới hai giây! Có cần vô tình như vậy hay không!

"Ta tới xem náo nhiệt." Ly Lạc khó chịu, ôm Sở Thiên Ca dựa vào ghế, không che dấu biểu tình vui sướng khi người gặp họa trong mắt. Hừ, xú tiểu tử! Chính là muốn tức chết hần! Hần ở chỗ này không đi thì sao nào!

Cổ Nhựt Phong từ đoạn đối thoại trên cũng thấy được trọng điểm, tuy trong lòng có chút lo lắng, nhưng cảnh tượng hiện giờ làm nàng muốn lo lắng cũng không được rồi...

Yêu nghiệt kia đầu gì cũng là Quý Vương! Nhưng cảnh tượng này hoàn toàn là một tên vô lại!

Lúc này Sở Thiên Ca mới mở miệng: "Chúng ta phải đi." Đây... Xem như phá vỡ sân khấu của Ly Lạc sao?

Ly Lạc bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn Phong Huyết Lân và Cổ Nhựt Phong: "Xú tiểu tử liền giao cho ngươi, chúng ta ở nơi đó chờ các ngươi." Nói xong, hai người liền biến mất, mà lúc này cửa đá cũng từ từ mở ra...

Ngọc Tây Âu đang không ngừng gõ cửa cũng dừng động tác lại ...

Xoa xoa mắt, rốt cục cũng xác định không phải mình hoa mắt, Ngọc Tây Âu vọt vào: "Vương gia vương phi các ngươi không sao chứ?"

Bên trong thạch thất không khác gì với lúc hần bị đá ra ngoài, ba cái ghế được Cổ Nhựt Phong lấy ra cũng được thu lại lúc cửa đá mở ra diễm. đàn lễ, quý đôn hộp Từ Ngọc kia cũng khôi phục nguyên dạng!

"Uh'm." Phong Huyết Lân gật gật đầu, kéo Cổ Nhựt Phong đi ra ngoài.

Lúc này Ngọc Tây Âu không hiểu, quay đầu nhìn hộp Từ Ngọc chưa bị động tới, tiến lên hai bước, hai tay run rẩy, vẫn mở không ra như cũ! Đúng vậy, lần trước hần tới với phụ thân cũng mở không ra! Nhưng mà sau khi lão tổ tông bỏ thì đã không mở ra được nữa! Vậy bây giờ?

Ngọc Tây Âu buồn bực...Rốt cuộc Mặc Ngọc có còn bên trong hay không?

Thấy Cổ Nhựt Phong và Phong Huyết Lân đã đi ra ngoài, Ngọc Tây Âu cũng không nghĩ nhiều, liền xông ra ngoài: "Vương gia vương phi, kia..." Mặc Ngọc... Còn có tính mạng của Y Nhi...

Phong Huyết Lân ngừng lại, có một số việc vẫn phải nói rõ mới tốt: "Mặc Ngọc vẫn còn trong đó." Chỉ là, không còn có công dụng mà thôi...

"A! Vậy... vậy..." Huyết vương gia bất mãn sao, vậy tính mạng của Y Nhi...

"Niệm tình ngươi làm quan công chính, bốn vương sẽ suy xét."

"Tạ ơn Huyết vương gia! Tạ ơn Huyết vương gia!" Ngọc Tây Âu cảm thấy được đòi này hần chưa từng rồi rầm như vậy...

Đúng vậy... Bởi vì còn có càng rồi rầm...

"Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha." Giọng nói âm u không cho người khác đường phản bác! Người làm cho Phong nhi của hần tức giận, hần sẽ không dễ dàng buông tha!

Ngọc Tây Âu hồi hộp, lời này của Huyết vương gia... Tầng đá lớn trong lòng lại nặng hơn!

Ra khỏi giếng cạn, mặt trời đã ngã về tây, Sĩ Mị Vồng Lượng Phàm lại vẫn thủ ở chung quanh, thấy mấy người Cổ Nhược Phong xuất hiện, đứng vững một bên, chờ đợi mệnh lệnh! Vừa rồi, cổ hơi thờ ơ nghiêm kia, mặc dù cách rất xa diễn, đàn lê, quý đôn nhưng bọn hấn cũng cảm nhận được! Đó là cảm giác làm cho người ta muốn quỳ xuống trước uy nghiêm của vương giả!

Bên kia, có thể nói là một thời không khác, Ly Lạc và Sở Thiên Ca vững vàng rơi xuống đất, nhìn nhau, trong lòng đều thờ ra một hơi!

Không tôi không bị phát hiện! Nếu không phải một kiếp kia của Phong Huyết Lân quá nguy hiểm, bọn hấn cũng sẽ không dùng biện pháp này!

Nheo hai mắt lại, lúc Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong trở về, bọn hấn nhất định phải phế đi những người trên chín tầng trời kia!

Ly Lạc nắm thật chặt tay của Sở Thiên Ca: "Bọn hấn sẽ bình an trở về!" Hấn là đệ đệ Ly Lạc sao có thể yếu được!

Ngọc Y Nhi đã thay y phục, đang đi tới đi lui trong phòng, trong lòng dần dần bình tĩnh lại, kinh hoàng và sợ hãi lúc đầu đã được tính toán và mưu đồ thay thế! Hận ý cũng điên cuồng ập vào lòng!

Kế hoạch của nàng hoàn mỹ như vậy! Vậy mà lại thất bại! Nghĩ đến tia máu đen ở khóe miệng Cổ Nhược Phong kia trong lòng nàng liền có chút sáng khoái! Nhưng sau đó trong đầu lại hiện ra cảnh Phong Huyết Lân ôn nhu dứt giải được cho Cổ Nhược Phong, trên mặt Ngọc Y Nhi trở nên hung dữ!

Đáy mắt xẹt qua ý nghĩ sâu xa, Cổ Nhược Phong trúng độc, binh sứ lại xuất hiện ở đó, rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng? ! Đúng, đây là hãm hại!

Binh Sứ kia rõ ràng đã được nàng giấu ở hốc tối dưới gầm giường trong phòng, tìm cũng sẽ không tìm tới! Nếu như nói người có thể biết, người kia... Chỉ có thể là nha hoàn bên người nàng tiểu Cẩm!

Không, chắc là không phải, nàng biết tiểu Cẩm rất trung thành! Tiểu cẩm là cô nhi, không cha không mẹ, mấy năm nay nàng đối xử với tiểu Cẩm không tệ, tiểu Cẩm không cần phải làm như vậy!

Vậy sẽ là ai?

Hạ độc, giải được!

Đúng, trong binh sứ kia là "Mê hồn" ! Đâu cần giải được! Vậy Cổ Nhược Phong đang giả bộ! Vậy dứt giải được cũng là giả! Phong Huyết Lân cũng giúp Cổ Nhược Phong giả bộ!

Nghĩ đến này, hai mắt Ngọc Y Nhi càng hung dữ, trong lòng bộc phát ra một cỗ tàn nhẫn, nàng sẽ không buông tha cho kẻ tiện nhân Cổ Nhược Phong kia! Mà Phong Huyết Lân, nàng phải có được! Hiện tại, nàng muốn ở trước mắt mọi người vạch trần Cổ Nhược Phong! Hãm hại nữ nhi của thành chủ một thành, không phải một chuyện nhỏ! Mặc dù Cổ Nhược Phong là Huyết vương phi, vậy cũng phải theo án thường giải quyết, cho nàng một công đạo!

Lúc này Ngọc Y Nhi đã quên, là nàng hạ "Mê hồn" trước, muốn có được Phong Huyết Lân!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 75. Hình phạt mười năm

Trong lúc Ngọc Y Nhi hạ quyết tâm, khi cửa phòng ngủ kéo ra đóng lại một hồi thì đoàn người Cổ Nhược Phong cũng vừa lúc ra đến trước cửa.

Cửa vừa mở ra, hai người đứng lúc vô tư đối mặt, nhìn rất rõ ràng biểu cảm của đối phương!

Ngọc Y Nhi nghĩ đến một nữ tử áo trắng, quần áo bản thân đã nát bấy ở phía trước tài tử giai nhân, ném vào mặt mũi mình, tức giận càng trào lên điên cuồng, nàng cũng muốn Cổ Nhược Phong trở thành người trở trên bị người người cười nhạo! Nàng muốn chà đạp lên tất cả cao ngạo cùng tôn nghiêm của Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong nhẹ nhàng liếc mắt nhìn Ngọc Y Nhi, khiêu khích nơi khóe mắt nhỏ bé đến mức không thể nhận ra, hình như vẫn còn ý chí chiến đấu vang dội?

"Cổ Nhược Phong! Người hãm hại ta!" Ngọc Y Nhi thẳng lưng bước tới trước một bước, nàng thật sự muốn xem Cổ Nhược Phong ngụy biện như thế nào! Mặc dù nàng không biết vì sao Cổ Nhược Phong lại cầm binh sứ men xanh trong tay, nhưng có điều, binh sứ men xanh này không phải là thuốc giải, dieenddaanllequydôn Cổ Nhược Phong trúng độc tuyệt đối là giả bộ! Một điểm này, không thể phủ nhận!

"Lớn mật! Người có biết vu cáo hãm hại Huyết Vương phi là tội gì không!" Phàm cũng tiến lên một bước, càng có khí thế hơn Ngọc Y Nhi! Tôm tép nhỏ như vậy, để Phàm đến giải quyết là được rồi, không cần chủ tử ra tay! Còn làm dơ bản mặt chủ tử!

“Ta vu cáo hãm hại nàng ta?” Ngọc Y Nhi cười nhạo một tiếng, coi nàng là kẻ ngu hèn, không có chứng cứ nàng sẽ ra đứng nói như vậy?

“Phụ thân, binh sứ men xanh đâu?” Ngọc Y Nhi thông minh liền chuyển sang Ngọc Tây Âu, nơi này giúp được nàng cũng chỉ có phụ thân! Vừa rồi mình nhếch nhác được người ta đưa về phòng, dĩ nhiên không để ý binh sứ men xanh rốt cuộc đi đâu, nhưng nói thế nào phụ thân cũng là chủ nhân phủ thành chủ này, trong phủ thành chủ xảy ra chuyện như thế sao tránh được ánh mắt của người!

Ngọc Tây Âu nhìn đáng vẻ nhất quyết không tha của Ngọc Y Nhi, mà trong đôi mắt nữ nhi còn có lời thề son sắt. Nữ nhi nói Huyết Vương phi hãm hại mình, chẳng lẽ chuyện này...

Nghi ngờ nhìn về phía Cổ Nhục Phong, Y Nhi sẽ không ngu ngốc đến mức mà nói không có bằng chứng, bây giờ d^đ@l(q*đ nữ nhi nói như vậy nhất định có chỗ để dựa vào! Chẳng lẽ chuyện này thật sự oan uổng Y Nhi rồi hả?

Trầm mặc chốc lát, Ngọc Tây Âu cắn răng, cho dù như thế nào, chuyện hôm nay đã náo động đến mức này, nếu Y Nhi có phương pháp chứng minh bản thân trong sạch, vậy không ngại buông tay liều mạng! Trước đó Huyết Vương gia đã đồng ý sẽ lưu lại cho Y Nhi một mạng!

Chuyển hướng sang Phong Huyết Lân, vừa rồi hình như binh sứ men xanh ở trên tay Huyết Vương gia! “Vương gia.. đây?” Ngọc Tây Âu thông minh không chỉ đích danh, ở trước mặt Huyết Vương gia, bản thân mình sao có thể làm chủ, nhưng mình hỏi như thế, chắc là Huyết Vương gia sẽ không phản bác lời mình nói trước mặt mọi người, bằng không chẳng phải sẽ thành bao che cho Huyết Vương phi đang bị tình nghi?

Phong Huyết Lân buồn cười nhíu mày, Ngọc Y Nhi vẫn muốn chui vào chỗ chết hả? Thật không biết đầu này ăn cái gì mà lớn, còn đầu gối hơn cả gối!

“Bốn vương đề binh sứ men xanh lên bàn rồi.” Ý tứ chính là không có trên tay hắn, về phần rốt cuộc đi đâu, vậy phải hỏi người của phủ thành chủ rồi.

Ngọc Tây Âu nhíu nhíu mày, không biết nói gì với thủ hạ ở sau lưng, thủ hạ này vội vội vàng vàng chạy đi.

Ước chừng một khắc, người nọ chạy bước nhỏ trở lại cầm trong tay chính là binh sứ men xanh!

“Đại nhân.” Người nọ trình binh sứ men xanh lên.

Ngọc Tây Âu nhận lấy, hài lòng gật gật đầu, người này làm việc hắn rất yên tâm, có thể đảm bảo binh sứ men xanh này lqđ chính là binh mà Huyết Vương gia đề trên bàn! Đây chính là chuyện liên quan đến sự trong sạch của Y Nhi đấy! Không thể qua loa! Vậy mà, Ngọc Tây Âu cũng không biết, cũng bởi vì hắn tìm được binh sứ men xanh này, cuối cùng đẩy Ngọc Y Nhi vào tình cảnh không thể cứu vãn!

“Huyết Vương gia?” Hiện giờ không thể trông mong vào bản thân muốn làm gì trước hết cũng phải xin phép vị đại Phật này đây!

Phong Huyết Lân bị hắn trái một câu Huyết Vương gia phải một câu Huyết Vương gia làm cho phiền lòng, chỉ nói: “Người cứ làm việc, không cần xin phép bốn Vương.” Cứ tiếp tục như vậy nữa, trời tối cũng không thể rời khỏi phủ thành chủ này!

Lúc này Ngọc Tây Âu mới đưa binh sứ men xanh cho Ngọc Y Nhi, trong mắt có mong đợi, lại còn có thêm lo lắng!

Ngọc Y Nhi nhận binh sứ men xanh, cho Ngọc Tây Âu một ánh mắt an tâm, nàng tin tưởng sẽ không có ai giở trò với binh sứ men xanh này! Cổ Nhục Phong này... nàng muốn nàng ta phải thân bại danh liệt!

Ngọc Y Nhi vuốt ve binh sứ men xanh, trong con mắt lộ ra vẻ hả hê, một chút tính toán!

“Huyết Vương phi, nếu Y Nhi chứng minh được độc này không phải Y Nhi hạ, vậy có phải ngài sẽ nói lời xin lỗi Y Nhi trước mặt dân chúng toàn thành này không, còn cho Y Nhi một cái trong sạch?”

Khá lắm Ngọc Y Nhi, lại muốn Cổ Nhục Phong nói xin lỗi trước mặt dân chúng toàn thành! Coi như độc này không phải Ngọc Y Nhi hạ, Cổ Nhục Phong trúng độc ở phủ thành chủ, phủ thành chủ này có thể chối bỏ trách nhiệm?! Nàng ta tưởng rằng chỉ bằng điều này có thể lau sạch tội không còn một mảnh, Cổ Nhục Phong không biết Ngọc Y Nhi này quá hồn nhiên lại còn quá ngây thơ!

“Được, theo lời người nói.” Nàng rất chờ mong khi Ngọc Y Nhi thấy kết quả kia sẽ có nét mặt gì!

Ngọc Y Nhi mừng rỡ trong lòng, dieendaanleequyđonn như vậy không chỉ tìm về mặt mũi, còn giúp phụ thân rửa sạch tội trạng, quả nhiên là mình cực kỳ thông minh đấy! Cổ Nhục Phong này đúng là đồ đàn độn!

“Tất cả mọi người đều thấy Huyết Vương phi trúng độc phun ra máu đen, vậy Huyết Vương phi có biết, binh sứ men xanh này vốn không phải là thuốc giải gì cả, mà là một chai độc dược!” Ngọc Y Nhi nói son sắt, hoa văn trên binh sứ men xanh này là độc nhất vô nhị, Nhục Phong dù lợi hại cũng sẽ không thể lấy ra một bình giống hệt! Mà vừa rồi nàng vừa len lén nhìn, xuyên qua miệng bình, ở đây vẫn là hương vị của “Mê hồn”! Cho nên nàng khẳng định Phong Huyết Lân thông đồng với Cổ Nhục Phong, vốn không đổ thứ trong binh sứ men xanh vào miệng Cổ Nhục Phong!

“Hả?” Cổ Nhục Phong nhíu mày, nàng ta cứ khẳng định như vậy?

“Ngọc thành chủ, đi tìm một đại phu.” Cổ Nhục Phong đưa mắt nhìn binh sứ men xanh nhỏ, miệng nói với Ngọc Tây Âu. Nếu nàng ta nhất định tìm chết, vậy sao không thỏa mãn nàng ta?

Ngọc Tây Âu tin tưởng Ngọc Y Nhi d%/đ*!@q&đ mười phần, lại nhìn thoáng qua vẻ mặt nửa cười nửa không của Cổ Nhục Phong, độc ác nhẫn tâm,

cuối cùng phái người đi mời Tàn đại phu có y thuật tốt nhất thành Ngọc.

Mặt trời dần lên qua đỉnh núi, nhiệt độ không khí không ấm áp như buổi trưa rồi.

Tàn đại phu cầm bình sứ men xanh ngời tới ngời lui, cau mày suy nghĩ kỹ càng một chút, cuối cùng đứng lên, cung kính thi lễ với Phong Huyết Lân: “Huyết Vương gia, trong chai này chính là ‘Vân tâm’, là thuốc giải của kịch độc ‘đoạn trường’.” Hãn hành y nhiều năm như vậy, tuyệt đối sẽ không phán đoán sai! Mặc dù mùi ‘Vân tâm’ có chút tương tự ‘Mê hồn’, nhưng ‘Vân tâm’ nhiều hơn ‘Mê hồn’ chút vị ngọt!

“Người nói láo!” Ngọc Y Nhi không dám tin trọn to mắt, chứa bên trong này rõ ràng là ‘Mê hồn’, sao giờ biến thành thuốc giải của kịch độc ‘đoạn trường’! Nàng đã từng ngửi ‘Mê hồn’ rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không phán sai!

Ngọc Y Nhi vừa hồ như vậy, sắc mặt Tàn đại phu lập tức thâm trầm, hãn là người đức cao vọng trọng của thành Ngọc, người sống cả đời, ai chẳng bệnh nặng bệnh nhẹ, những quan to hiển quý này không cảm ơn hãn cũng phải để cho hãn ba phần mặt mũi, khi nào la to nói lớn như vậy với hãn! Huống chi, người khác không biết thái độ làm người của Ngọc Y Nhi này, nhưng hãn rất rõ ràng!

“Lão phu hành y nhiều năm, sẽ không phán đoán sai!” Quyền uy của hãn tuyệt đối không cho phép nữ nhân như vậy chất vấn!

Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn cặp mắt ứ máu của Ngọc Y Nhi, trong lòng chê cười, nàng đã bảo Mị đi đổi thứ gì đó trong bình sứ men xanh từ sớm, diễnđaanleequydoôm chút độc này không làm khó được nàng! Nếu hôm nay Ngọc Y Nhi không ra tay với Phong Huyết Lân, nàng vốn định để cho Ngọc Y Nhi một ngựa, lại không nghĩ rằng đến bước này, có phải nàng nên thấy may mắn là bản thân đã có dự liệu trước?

“Người nhất định là thu được thứ tốt gì từ bọn họ đúng không?!” Giờ phút này đầu óc Ngọc Y Nhi đã không còn rõ ràng, chỉ cho là Tàn đại phu bị đám người Phong Huyết Lân cho chỗ tốt!

Tàn đại phu thật sự nổi giận, Ngọc Y Nhi thật quá đáng, hãn hành y nhiều năm, thầy thuốc chăm sóc như lòng cha mẹ, thường xuyên phát thuốc cứu người, trong sạch này sao cho phép Ngọc Y Nhi tùy ý đập tắt!

Tình hình hôm nay hãn vừa nhìn liền rõ ràng, hơn nữa dọc đường đi đã nghe nói, đáy lòng cũng đã đoán chừng sự việc thông suốt, Tàn đại phu vung ống tay áo: “Ngọc tiểu thư, người vu oan người cũng phải xem rõ tình thế! Lão phu do người của thành chủ đại nhân mời tới, có phải lão phu được chỗ tốt từ thành chủ đại nhân?!”

Ngọc Y Nhi ngây ngẩn cả người, Tàn đại phu nói không sai, hãn được phụ thân phái người đi mời...

Mắt nhìn Cổ Nhược Phong đang xem kịch vui, rốt cuộc trong lòng Ngọc Y Nhi hiểu được mấy phần, sợ rằng vấn đề phát sinh ở bên trong bình sứ màu xanh!

“Phụ thân, nhất định là có người động chân động tay vào bình sứ men xanh này!” Lúc nói lời này, mắt Ngọc Y Nhi như có như không liếc nhìn Cổ Nhược Phong, ý vị sâu xa! Nhưng mà dường như nàng đã quên, bây giờ nàng hoàn toàn không có tư cách chất vấn!

“Y Nhi con... ôi, bình sứ men xanh này không bị người giờ trò!” Người của hãn vẫn chú ý thay đổi trong đình, sau khi Huyết Vương gia lqđ đặt bình sứ lên bàn vốn không có ai động tới! Mà lúc Huyết Vương gia mớm thuốc cho Huyết Vương phi, nhiều đôi mắt nhìn chằm chằm như vậy, càng không thể nào gian lận rồi! Sao con bé lại nhìn không ra!

Ngọc Y Nhi nhìn bất đắc dĩ cùng thất vọng trong mắt Ngọc Tây Âu, trong lòng lạnh nửa phần, Ngọc Tây Âu hiểu nàng, nàng cũng hiểu Ngọc Tây Âu! Lúc này ánh mắt Ngọc Tây Âu nói lên cái gì, Ngọc Y Nhi nàng sao lại không rõ ràng! Chuyện này, sợ rằng không có đường sống mà quay về! Rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?!

Ngọc Y Nhi vẫn còn trong trầm tư, nhưng Cổ Nhược Phong không chờ lâu được như vậy, nàng không rảnh ở đây nhảy nhót mù quáng với tôm tép nhãi nhép này!

“Ngọc thành chủ, sự việc cũng đã sáng tỏ rồi, chuyện này...” Cổ Nhược Phong chậm rãi mở miệng, mỗi một lời khiến lòng của Ngọc Tây Âu rút xuống rất sâu! “Liền giao cho ngài xử lý.” Không ai từng nghĩ tới Cổ Nhược Phong lại nói như vậy! Giao cho Ngọc Tây Âu xử lý! Nghe giống như mở ra một mặt, xuống tay lưu tình, nhưng mà mọi người ai cũng hiểu rõ, Huyết Vương phi này chính là giết người không thấy máu!

Đầu độc Huyết Vương phi, hiện giờ còn vu khống Huyết Vương phi, quả thực tội của Ngọc Y Nhi chính là ván đã đóng thuyền!

Nhưng mà, Phong Huyết Lân đã nói trước đó rồi, sẽ để cho Ngọc Y Nhi một mạng, nhưng là nói, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tránh!

Vậy rốt cuộc phải xử lý như thế nào?!

Chuyện này giao cho Ngọc Tây Âu, không khác nào khiến Ngọc Tây Âu tự tay xử lý Ngọc Y Nhi, vẫn không thể d^đ#@q*đ phạt nhẹ, hơn nữa ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cho nữ nhi cũng bị đánh đứt!

Mà lúc này quả thật trong lòng Ngọc Y Nhi chính là vui mừng đến cực điểm! Thuận tiện mắng Cổ Nhược Phong vô số lần trong lòng, khi dễ thêm vô số lần, cuối cùng nàng muốn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha, Cổ Nhược Phong người đúng là ngu xuẩn! Phụ thân vô cùng lo lắng cho ta, xử phạt ta như thế nào? Cổ Nhược Phong người giao chuyện này cho phụ thân xử lý, quả thật chính là tốt quá!”

Ngược lại với suy nghĩ của Ngọc Y Nhi, mặt Ngọc Tây Âu trắng bệch, hãn làm quan nhiều năm như vậy, sao không hiểu ý tứ của Huyết Vương phi!

Ngồi đến bối cảnh sau lưng Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, hoàng thượng tôn kính, có Huyết Nguyệt son trang là chỗ dựa, ngay cả thành Vô Hồn, hẳn chọc được cái nào?! Huống chi, Huyết Vương phi giữ mạng cho Y Nhi đã là cực hạn, nếu hẳn gian lận, bị phát hiện, sợ rằng ngay cả mạng Y Nhi... Nhưng mà, Y Nhi là bảo bối của hắn, sao hắn có thể nhẫn tâm nhìn con bé bị phạt, huống chi, trừng phạt này...

Lúc này Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong đã xoay người đi ra cửa phủ thành chủ, cách ước chừng ba trượng, giọng nói dằng dặc của Cổ Nhược Phong truyền tới: “Nghe nói Ngọc thành chủ luôn công bằng chính trực, bốn vương phi sẽ nhìn thật kỹ.”

Một câu nói, khiến cả người Ngọc Tây Âu rùng mình, Huyết Vương phi không nói rõ để cho ai giám sát hình phạt, lời kia rõ ràng sẽ cho người âm thầm theo dõi hẳn xử lý chuyện này! Nếu hắn có chút nghiêng về, vậy chờ đợi, chờ đợi Y Nhi...

“Hạ quan sẽ chấp hành theo luật lệ!” Trong lòng Ngọc Tây Âu kiên quyết, chết vinh còn hơn sống nhục, Y Nhi à, dieendaaanleequydonn lần này phụ thân không giúp được con! Nhưng mà, phụ thân không thể nhìn con chết!

Cổ Nhược Phong hơi cong môi, không phải lòng dạ nàng độc ác, tội cha không dạy con, Ngọc Y Nhi có ngày hôm nay, Ngọc Tây Âu chiếm phần lớn trách nhiệm! Ngọc Tây Âu sùng ái Ngọc Y Nhi không có lỗi, cung chiều cũng không thể chỉ trích nặng, chỉ có điều, Ngọc Y Nhi này ngàn lần vạn lần không nên làm ra chuyện như vậy với Phong Huyết Lân! Huống chi, trong ngày thường dường như Ngọc Y Nhi không ít lần khi dễ người khác! Như vậy nếu không cho nữ tử này chút dạy dỗ, chỉ sợ về sau sẽ càng vô pháp vô thiên rồi!

Trải qua chuyện này, Ngọc Tây Âu cũng nên làm rõ trách nhiệm của hắn! Bình thường mắt nhắm mắt mở bỏ qua hành động việc làm của Ngọc Y Nhi làm như không thấy, bây giờ tạo thành quả đắng như thế này, đau thương hắn cũng phải nuốt xuống!

Sau lưng truyền đến âm thanh đè nén run rẩy của Ngọc Tây Âu: “Người đâu, phạt Ngọc Y Nhi một trăm roi, nhốt vào đại lao! Hình phạt mười năm!”

Phạt roi này, rất nhẹ! Nhưng mà đối với Ngọc Y Nhi mà nói, đã là hình phạt cực nặng! Phạt một trăm roi, không biết thân thể nhỏ bé yếu ớt này có thể chịu nổi không! Mà nhốt vào đại lao mười năm, vậy càng phá hủy cuộc đời của nàng! Mười năm, nữ tử đẹp lòng lấy chói mắt, đường thăng quan tiến chức rộng mở mười năm! Sợ rằng về sau khi ra tù làm thiệp cho gia đình không tiền không thế lực cũng là xa xỉ rồi!

Nhìn vẻ mặt sáng tỏ mà bình tĩnh yên ả của Cổ Nhược Phong ở bên cạnh, Phong Huyết Lân khẽ nhíu mày, Phong nhi lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, dường như không phù hợp với tính cách của nàng? Trừ phi...

“Không định nói cho ta biết sao?” Hắn thật sự tò mò Phong nhi sẽ xử lý chuyện này như thế nào! Huống chi, đáy mắt Phong Huyết Lân xẹt qua một tia sáng tối tăm, nữ nhân kia dám để cho Phong nhi tức giận! Coi như Phong nhi cứ buông tha cho nàng ta như vậy, nhưng hắn sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Cổ Nhược Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm trang hỏi: “Nghe nói đại lao thành Ngọc có không ít tử tù?” Tuy là câu hỏi, vốn là khẳng định! Một cho nàng còn làm bộ nghiêm trang! Ngụ ý sau lưng, chỉ cần là người có đầu óc đều hiểu rõ!

Trong tù, là nơi âm u nhất, có không ít tử tù, cũng không ít người chết trong tù, như vậy tìm một hai con quỷ cũng không lạ khó khăn. Bằng vào Si Mị Vồng Lượng Phàm, tùy tiện một quỷ cũng có thể cho lũ quỷ kia ngoan ngoãn nghe lời! Cho quỷ kia chút năng lực, để cho lúc không có ai coi giữ thì nó không cẩn thận mở khóa, ném Ngọc Y Nhi vào trong nhóm tử tù gì đó...

Mười năm, đột nhiên Cổ Nhược Phong cảm thấy có phải nên trở lại cảm tạ Ngọc Tây Âu một chút? Tiện thể suy tính xem có nên cho Ngọc Y Nhi chút thuốc tốt, để nàng ta chống đỡ mấy năm...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 77: Chương 75. Hình phạt mười năm (2)

“Người nói láo!” Ngọc Y Nhi không dám tin trọn to mắt, chứa bên trong này rõ ràng là ‘Mê hồn’, sao giờ biến thành thuốc giải của kịch độc ‘đoạn trường’! Nàng đã từng nghe ‘Mê hồn’ rất nhiều lần, tuyệt đối sẽ không phán sai!

Ngọc Y Nhi vừa hồ như vậy, sắc mặt Tần đại phu lập tức thâm trầm, hẳn là người đức cao vọng trọng của thành Ngọc, người sống cả đời, ai chẳng bệnh nặng bệnh nhẹ, những quan to hiển quý này không cảm ơn hắn cũng phải để cho hắn ba phần mặt mũi, khi nào la to nói lớn như vậy với hắn! Huống chi, người khác không biết thái độ làm người của Ngọc Y Nhi này, nhưng hắn rất rõ ràng!

“Lão phu hành y nhiều năm, sẽ không phán đoán sai!” Quyền uy của hắn tuyệt đối không cho phép nữ nhân như vậy chất vấn!

Cổ Nhược Phong liếc mắt nhìn cặp mắt ứ máu của Ngọc Y Nhi, trong lòng chê cười, nàng đã bảo Mị đi đổi thứ gì đó trong bình sứ men xanh từ sớm, dieendaaanleequydoonn chút độc này không làm khó được nàng! Nếu hôm nay Ngọc Y Nhi không ra tay với Phong Huyết Lân, nàng vốn định để cho Ngọc Y Nhi một ngựa, lại không nghĩ rằng đến bước này, có phải nàng nên thấy may mắn là bản thân đã có dự liệu trước?

“Người nhất định là thu được thứ tốt gì từ bọn họ đúng không?!” Giờ phút này đầu óc Ngọc Y Nhi đã không còn rõ ràng, chỉ cho là Tần đại phu bị đám

người Phong Huyết Lân cho chỗ tốt!

Tần đại phu thật sự nổi giận, Ngọc Y Nhi thật quá đáng, hần hành y nhiều năm, thầy thuốc chăm sóc như lòng cha mẹ, thường xuyên phát thuốc cứu người, trong sạch này sao cho phép Ngọc Y Nhi tùy ý đập tắt!

Tình hình hôm nay hần vừa nhìn liền rõ ràng, hơn nữa dọc đường đi đã nghe nói, đáy lòng cũng đã đoán chừng sự việc thông suốt, Tần đại phu vung ống tay áo: “Ngọc tiểu thư, người vu oan người cũng phải xem rõ tình thế! Lão phu do người của thành chủ đại nhân mời tới, có phải lão phu được chỗ tốt từ thành chủ đại nhân?!”

Ngọc Y Nhi ngăn cả người, Tần đại phu nói không sai, hần được phụ thân phái người đi mời...

Mắt nhìn Cổ Nhược Phong đang xem kịch vui, rớt cuộc trong lòng Ngọc Y Nhi hiểu được mấy phần, sợ rằng vấn đề phát sinh ở bên trong bình sứ màu xanh!

“Phụ thân, nhất định là có người động chân động tay vào bình sứ men xanh này!” Lúc nói lời này, mắt Ngọc Y Nhi như có như không liếc nhìn Cổ Nhược Phong, ý vị sâu xa! Nhưng mà dường như nàng đã quên, bây giờ nàng hoàn toàn không có tư cách chất vấn!

“Y Nhi con... Ồi, bình sứ men xanh này không bị người giờ trò!” Người của hần vẫn chú ý thay đổi trong đình, sau khi Huyết Vương gia lại đặt bình sứ lên bàn vốn không có ai động tới! Mà lúc Huyết Vương gia mớm thuốc cho Huyết Vương phi, nhiều đôi mắt nhìn chăm chăm như vậy, càng không thể nào gian lận rồi! Sao con bé lại nhìn không ra!

Ngọc Y Nhi nhìn bất đắc dĩ cùng thất vọng trong mắt Ngọc Tây Âu, trong lòng lạnh nửa phần, Ngọc Tây Âu hiểu nàng, nàng cũng hiểu Ngọc Tây Âu! Lúc này ánh mắt Ngọc Tây Âu nói lên cái gì, Ngọc Y Nhi nàng sao lại không rõ ràng! Chuyện này, sợ rằng không có đường sống mà quay về! Rốt cuộc là ai muốn hãm hại nàng?!

Ngọc Y Nhi vẫn còn trong trầm tư, nhưng Cổ Nhược Phong không chờ lâu được như vậy, nàng không rảnh ở đây nhảy nhót mà quáng vớ tôm tép nhai nhép này!

“Ngọc thành chủ, sự việc cũng đã sáng tỏ rồi, chuyện này...” Cổ Nhược Phong chậm rãi mở miệng, mỗi một lời khiến lòng của Ngọc Tây Âu rớt xuống rất sâu! “Liền giao cho ngài xử lý.” Không ai từng nghĩ tới Cổ Nhược Phong lại nói như vậy! Giao cho Ngọc Tây Âu xử lý! Nghe giống như mở ra một mặt, xuống tay lưu tình, nhưng mà mọi người ai cũng hiểu rõ, Huyết Vương phi này chính là giết người không thấy máu!

Đầu độc Huyết Vương phi, hiện giờ còn vu khống Huyết Vương phi, quả thực tội của Ngọc Y Nhi chính là vấn đề đã đóng thuyền!

Nhưng mà, Phong Huyết Lân đã nói trước đó rồi, sẽ để cho Ngọc Y Nhi một mạng, nhưng là nói, tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tránh!

Vậy rốt cuộc phải xử lý như thế nào?!

Chuyện này giao cho Ngọc Tây Âu, không khác nào khiến Ngọc Tây Âu tự tay xử lý Ngọc Y Nhi, vẫn không thể đỡ được, hơn nữa ngay cả cơ hội cầu xin tha thứ cho nữ nhi cũng bị đánh đứt!

Mà lúc này quả thật trong lòng Ngọc Y Nhi chính là vui mừng đến cực điểm! Thuận tiện mắng Cổ Nhược Phong vô số lần trong lòng, khi dễ thêm vô số lần, cuối cùng nàng muốn ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha, Cổ Nhược Phong người đứng là ngu xuẩn! Phụ thân vô cùng lo lắng cho ta, xử phạt ta như thế nào? Cổ Nhược Phong người giao chuyện này cho phụ thân xử lý, quả thật chính là tốt quá!”

Ngược lại với suy nghĩ của Ngọc Y Nhi, mặt Ngọc Tây Âu trắng bệch, hần làm quan nhiều năm như vậy, sao không hiểu ý tứ của Huyết Vương phi! Nghĩ đến bối cảnh sau lưng Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, hoàng thượng tôn kính, có Huyết Nguyệt son trang là chỗ dựa, ngay cả thành Vô Hố, hần chọc được cái nào?! Huống chi, Huyết Vương phi giữ mạng cho Y Nhi đã là cực hạn, nếu hần gian lận, bị phát hiện, sợ rằng ngay cả mạng Y Nhi... Nhưng mà, Y Nhi là bảo bối của hần, sao hần có thể nhẫn tâm nhìn con bé bị phạt, huống chi, trừng phạt này...

Lúc này Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong đã xoay người đi ra cửa phủ thành chủ, cách ước chừng ba trượng, giọng nói dằn dặc của Cổ Nhược Phong truyền tới: “Nghe nói Ngọc thành chủ luôn công bằng chính trực, bốn vương phi sẽ nhìn thật kỹ.”

Một câu nói, khiến cả người Ngọc Tây Âu rùng mình, Huyết Vương phi không nói rõ để cho ai giám sát hình phạt, lời kia rõ ràng sẽ cho người âm thầm theo dõi hần xử lý chuyện này! Nếu hần có chút nghiêng về, vậy chờ đợi, chờ đợi Y Nhi...

“Hạ quan sẽ chấp hành theo luật lệ!” Trong lòng Ngọc Tây Âu kiên quyết, chết vinh còn hơn sống nhục, Y Nhi à, dieendaaaneequydonn lần này phụ thân không giúp được con! Nhưng mà, phụ thân không thể nhìn con chết!

Cổ Nhược Phong hơi cong môi, không phải lòng dạ nàng độc ác, tội cha không dạy con, Ngọc Y Nhi có ngày hôm nay, Ngọc Tây Âu chiếm phần lớn trách nhiệm! Ngọc Tây Âu sùng ái Ngọc Y Nhi không có lỗi, cung chiều cũng không thể chỉ trích nặng, chỉ có điều, Ngọc Y Nhi này ngàn lần vạn lần không nên làm ra chuyện như vậy với Phong Huyết Lân! Huống chi, trong ngày thường dường như Ngọc Y Nhi không ít lần khi dễ người khác! Như vậy nếu không cho nữ tử này chút dạy dỗ, chỉ sợ về sau sẽ càng vô pháp vô thiên rồi!

Trải qua chuyện này, Ngọc Tây Âu cũng nên làm rõ trách nhiệm của hần! Bình thường mắt nhắm mắt mở bỏ qua hành động việc làm của Ngọc Y Nhi làm như không thấy, bây giờ tạo thành quả đắng như thế này, đau thương hần cũng phải nuốt xuống!

Sau lưng truyền đến âm thanh đè nén run rẩy của Ngọc Tây Âu: “Người đâu, phạt Ngọc Y Nhi một trăm roi, nhốt vào đại lao! Hình phạt mười năm!”

Phạt roi này, rất nhẹ! Nhưng mà đối với Ngọc Y Nhi mà nói, đã là hình phạt cực nặng! Phạt một trăm roi, không biết thân thể nhỏ bé yếu ớt này có thể chịu nổi không! Mà nhốt vào đại lao mười năm, vậy càng phá hủy cuộc đời của nàng! Mười năm, nữ tử đẹp lòng lấy chổi mắt, đường thẳng quan tiền chức rộng mở mười năm! Sợ rằng về sau khi ra tù làm thiếp cho gia đình không tiền không thế lực cũng là xa xỉ rồi!

Nhìn vẻ mặt sáng tỏ mà bình tĩnh yên ả của Cổ Nhược Phong ở bên cạnh, Phong Huyết Lân khẽ nhíu mày, Phong nhi lại có thể dễ dàng bỏ qua như vậy, dường như không phù hợp với tính cách của nàng? Trừ phi...

“Không định nói cho ta biết sao?” Hắn thật sự tò mò Phong nhi sẽ xử lý chuyện này như thế nào! Huống chi, đáy mắt Phong Huyết Lân xẹt qua một tia sáng tối tăm, nữ nhân kia dám đề cho Phong nhi tức giận! Coi như Phong nhi cứ buông tha cho nàng ta như vậy, nhưng hắn sẽ không bỏ qua cho nàng ta!

Cổ Nhược Phong nghiêng đầu suy nghĩ một chút, sau đó nghiêm trang hỏi: “Nghe nói đại lao thành Ngọc có không ít tử tù?” Tuy là câu hỏi, vốn là khẳng định! Một cho nàng còn làm bộ nghiêm trang! Ngụ ý sau lưng, chỉ cần là người có đầu óc đều hiểu rõ!

Trong tù, là nơi âm u nhất, có không ít tử tù, cũng không ít người chết trong tù, như vậy tìm một hai con quỷ cũng không lạ khó khăn. Bằng vào Si Mị Vồng Lượng Phàm, tùy tiện một quỷ cũng có thể cho lũ quỷ kia ngoan ngoãn nghe lời! Cho quỷ kia chút năng lực, để cho lúc không có ai coi giữ thì nó không cẩn thận mở khóa, ném Ngọc Y Nhi vào trong nhóm tử tù gì đó...

Mười năm, đột nhiên Cổ Nhược Phong cảm thấy có phải nên trở lại cảm tạ Ngọc Tây Âu một chút? Tiện thể suy tính xem có nên cho Ngọc Y Nhi chút thuốc tốt, để nàng ta chống đỡ mấy năm...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Chương 76: Kết thúc cuốn một.

Xe ngựa giản dị không xa hoa, nhưng đồ trang trí bên trong thực khiến người ta níu lưỡi, trên sập êm ái bày vài món điểm tâm, đồ dùng không phải nói đều là những thứ thượng đẳng đẹp nhất!

Phong Huyết Lân nằm nghiêng trên giường đệm, cẩn thận ôm Cổ Nhược Phong vào trong lòng, nhìn vẻ mặt đầm chiêu nhưng kỳ lạ của nàng, không khỏi bật cười: “Phong nhi, nàng không hiểu kỳ sao?” Ly Lạc và Sở Thiên Ca xuất hiện, khó hiểu như vậy, nàng không cảm thấy tò mò một chút xiu nào sao?

Cổ Nhược Phong miễn cưỡng nhìn Phong Huyết Lân một cái: “Không phải là chàng sẽ nói sao?” Một câu hỏi ngược lại khiến Phong Huyết Lân á khẩu không trả lời được. Đúng vậy, hắn sẽ nói, nhưng nha đầu này không cần phải lúc nào cũng ăn hắn đến chết như vậy có được không? Nhưng, nói đi cũng phải nói lại, không phải là hắn tình nguyện để nàng ăn chết hay sao?

“Ly Lạc là ca ca ruột của ta.” Điểm này, khi hai mắt của hắn và Ly Lạc đụng phải nhau, trong lòng liền phát ra một cảm giác quen thuộc được giấu kỹ trong ký ức đã khẳng định, đây chính là ruột thịt của mình! Không chỉ vì hai người bọn hắn có khuôn mặt giống nhau như đúc! Mà là trí nhớ khắc sâu trong thân thể, cho dù hóa thành tro cũng không quên được!

Ly Lạc xuất hiện giống như chìa khóa để mở ra trí nhớ bị khóa kia, tại sao hắn lại xuất hiện ở thế giới này, tại sao lại phải Cổ Nhược Phong, những thứ này, như một mạng lưới hiện rõ trong tâm trí Phong Huyết Lân.

Nhớ tới mấy người ở trên chín tầng mây kia, Phong Huyết Lân kiểm chế lửa giận trong lòng, hắn nhất định sẽ trở lại – phá nát hang ổ của bọn hắn!

“Ta bị người hãm hại đưa tới nơi này, nhất định phải vượt qua thiên định cửu kiếp mới có thể trở về.”

“Bị người hãm hại? Thiên định cửu kiếp?” Cổ Nhược Phong đỡ đầu một giây, sau đó đôi mắt nhắm lại, từ trong đó bộc phát ra vẻ khát máu, cho dù là Phong Huyết Lân cũng không thể ngăn cản được!

“Phong nhi?” Phong Huyết Lân khẽ kêu một tiếng, rốt cuộc cũng kéo Cổ Nhược Phong sắp sửa bùng nổ tức giận trở lại, trong lòng thở dài, hình như nàng vừa nghe đến chuyện của mình liền không thể nào không chế được cảm xúc, đây đến cùng là chuyện tốt hay chuyện xấu? Phong Huyết Lân cảm thấy mình có chút dở khóc dở cười.

“Thiên định cửu kiếp như thế nào?” Cổ Nhược Phong bình tĩnh lại, nhưng không hỏi bị người nào hãm hại. Nếu Phong Huyết Lân nói bị người hãm hại mới đi đến thế giới này, như vậy, người hãm hại hắn nhất định sẽ không ở nơi này! Mà mặc kệ hắn lưu lạc đến đâu, nàng đều nên ngăn vạ lần mời hắn trở lại! Trước mắt, chuyện cấp bách nhất là phải vượt qua cái thiên định cửu kiếp* kia!

thiên định cửu kiếp: nó là quá trình tu tiên, để từ người phàm thành tiên cần phải vượt qua chín đạo lôi kiếp của trời

Phong Huyết Lân ôm chặt Cổ Nhược Phong: “Cụ thể thế nào ta cũng không biết, nhưng mà, mỗi lần vượt qua một kiếp, sức mạnh trong thân thể của ta sẽ được giải phóng một tầng. Hiện giờ, ta đã vượt qua được ba kiếp.”

“Ba kiếp?” Cổ Nhực Phong cau mày, nếu nói máu câu mình là một kiếp trong đó, vậy hai kiếp kia là cái gì?

Nhìn đầy mắt tràn đầy nghi hoặc của Cổ Nhực Phong, Phong Huyết Lân khẽ vuốt tóc nàng: “Đầu tiên là lúc vừa ra đời, không chết, đó chính là vượt qua một kiếp. Kiếp thứ hai, là khi nàng gả cho ta.”

“Hả... Ta gả cho chàng cũng được coi là một kiếp?” Cổ Nhực Phong sờ sờ mũi, vô tội nói, làm thế nào nàng cũng không nhìn ra cái đó cũng gọi là một kiếp nạn.

“Không phải Mộ Dung Tô tính kế muốn giết ta sao? Mà còn, quốc sư Thiên Tâm cũng tính rồi, mạng nàng khác ta, cho nên, mới nói với ta, nàng có thể giúp ta, vậy nên Mộ Dung Tô mới gả nàng cho ta.”

Cổ Nhực Phong gật đầu: “Chỉ tiếc ta không có khắc chết chàng, đúng không?” Trách không được, khi đó Mộ Dung Tô tùy mình náo loạn, cũng không có bất kỳ tức giận gì, không phải là đang chờ mình khắc chết Phong Huyết Lân sao?

Phong Huyết Lân rất nghiêm túc, thật rất nghiêm túc lắc đầu: “Ai nói không có khắc ta? Không phải ta bị nàng ăn sạch sành sanh sao?”

Cổ Nhực Phong lại càng mở to hai mắt nhìn, khụ khụ, được rồi, trong lòng của nàng bị sắc rồi. Tuy Phong Huyết Lân và nàng bây giờ đã xác định tình cảm của đôi phương, nhưng chưa bao giờ như vậy, chưa bao giờ nói qua những lời mật mờ như vậy!

Sắc trời dần tối, trong đại lao thành Ngọc.

Thời tiết cuối tháng mười một bắt đầu vào mùa đông, nhà tù vốn âm thấp nay lại càng thêm rét lạnh!

Ngọc Tây Âu rời khỏi nơi Ngọc Y Nhi bị giam, đưa lưng về phía Ngọc Y Nhi, thân thể không ngừng run rẩy, bước chân cũng không vững, thoáng cái đã già thêm mười tuổi!

Phía sau hẳn, Ngọc Y Nhi thoi thóp nằm ở chỗ này, sau lưng dường như đã được xử lý tốt, trong phòng giam có mùi vị của nhân sâm thượng đẳng.

Ngọc Tây Âu rời đi, hẳn là thành chủ của thành Ngọc, nếu cứ đợi ở chỗ này, sẽ làm tổn hại đến danh dự của mình, mà hẳn, nhất định phải nhốt Ngọc Y Nhi vào trong lao để bảo vệ địa vị mười năm làm thành chủ thành Ngọc của mình, chỉ có như vậy, mới có thể cho Ngọc Y Nhi có cuộc sống tốt nhất!

Trong phòng giam im ắng, chỉ là, nhà giam này tốt hơn nhiều so với những nhà giam khác, được dọn dẹp sạch sẽ, giường đá cũng được phủ một chiếc chăn bông thật dày, bàn ghế coi như đủ cả.

Đương nhiên Ngọc Tây Âu có thể làm nhiều hơn vậy, nhưng mà, hẳn không dám! Mệnh lệnh của Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân một thành chủ thành Ngọc nhỏ nhỏ như hẳn không dám cãi lời! Hiện giờ có thể giữ lại được mạng của Ngọc Y Nhi đã không phải là chuyện dễ dàng rồi! Nếu hôm nay hẳn vì Ngọc Y Nhi, một câu nói trách xuống của Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân, cái mạng nhỏ của Ngọc Y Nhi sợ là sẽ không còn!

Hắn thương tiếc Ngọc Y Nhi, nhưng mà, hẳn càng không nỡ nhìn Ngọc Y Nhi chết! Dồn nén đau đớn trong lòng, sắc mặt Ngọc Tây Âu tái nhợt, trong đêm trăng càng có vẻ thể lương.

Lúc này, cửa phòng giam của Ngọc Y Nhi không tiếng động mở ra, xiềng xích rơi xuống đất không tạo nên bất kỳ âm thanh nào.

Ngọc Y Nhi mở to mắt, đã lâu như vậy, thêm nữa người của Ngọc Tây Âu ra tay cũng không ngoan độc, lại có được tốt thượng đẳng, hiện giờ đã không có gì đáng ngại. Không khí quý dị trong phòng giam khiến cho nàng không thể không mở mắt.

Một nữ tử mặc áo tù nhân đứng ở trước mặt nàng, đầu tóc rối bời, sắc mặt tái nhợt, so với người vừa mới bị một trăm roi như nàng còn phờ phạc hơn! Ánh mắt kia nhìn Ngọc Y Nhi, đôi mắt nhìn Ngọc Y Nhi không biết là đang tính kế hay là vui sướng khi thấy người gặp họa!

Ngọc Y Nhi cảm thấy nóng rát cùng đau đớn phía sau lưng bỗngưng biến mất không thấy nữa, thay vào đó là một cổ lãnh lẽo không tả được!

Khẽ chớp mấy mắt, Ngọc Y Nhi nhìn nữ tử càng ngày càng gần nàng: “Ngươi, ngươi là ai?!” Nhìn bộ dạng của nàng chẳng qua chỉ là một nữ tù nhếch nhác, bây giờ đã là đêm khuya, sao nàng lại đến đây?!

“Ta là ai không quan trọng, ngươi chỉ cần biết, ta tới dẫn ngươi đi đến nơi ngươi nên đến.” Nữ tử không chút hoang mang, không có chút khẩn trương khi bị người khác phát hiện! Trong mắt nàng, thoáng qua một tia âm độc! Nàng vốn là oan hồn trong nhà lao này, mà thật là khéo, vụ án này do chính phụ thân Ngọc Tây Âu, thành chủ mới nhận chức của thành Ngọc thẩm án!

Mà nàng ở trong này nhiều năm như vậy, nghe được không ít, lại càng thấy rõ mọi hành vi cử chỉ của Ngọc Y Nhi! Đại tiểu thư mảnh mai này, cũng không phải là người ôn nhu như vẻ bề ngoài của nàng! Những người nàng hại sợ là dùng mười đầu ngón tay cũng đếm không hết! Hôm nay mình được chủ tử thu nhân, mặc dù không lật lại được án oan năm đó, nhưng chủ tử đã phái người giúp mình bán thù! Bây giờ, chẳng qua chỉ là phải tiếp tục chờ ở phòng giam này mười năm, mỗi ngày khi trời tối lại hoạt động ở nơi này một chút, ban ngày cũng có thể mình cũng có thể sinh hoạt, không hề sợ ánh mặt trời kia nữa, nàng tất nhiên là nguyện ý trung thành với chủ tử!

“Nơi ta nên đi...” Ngọc Y Nhi cảm thấy những lời của nàng ta rất quý dị, toàn thân không khỏi run lên, trong lòng cảm thấy có một cỗ dự cảm xấu!

“Người đâu! Người đâu!” Ngọc Y Nhi kêu to lên, nơi này là nhà giam, phụ thân của mình đã dặn dò đội trưởng nhà giam phải chăm sóc mình thật tốt,

biện pháp tốt nhất hiện giờ là phải gọi bọn họ tới!

Chỉ là... Âm thanh xuyên qua cả lối đi của phòng giam, có thể nghe thấy tiếng vang, mà những lão đầu kia giống như đã chết, không có bất kỳ hồi đáp nào!

Nhìn nữ tử trước mặt nở nụ cười trào phúng, trong lòng Ngọc Y Nhi từ từ trầm xuống...

Nữ tử vung tay lên, vết thương trên lưng Ngọc Y Nhi vốn đã tốt lên, làn da bóng loáng giống như chưa từng chịu qua hình phạt, chỉ là, bên trong vẫn đau đớn như cũ, chẳng qua chỉ là làn da bên ngoài tốt thôi!

"Không, không... không được qua đây! Cha ta là Thành chủ! Ngươi..."

Không đợi Ngọc Y Nhi nói xong, nàng kia liền nhấc tay nàng lên, bay ra khỏi phòng giam, trong chớp mắt đến một phòng đầu tù nhân khác trong nhà lao.

Ngọc Y Nhi miễn cưỡng ngẩng đầu lên, những người ở bên trong tóc tai bù xù, không biết bao năm rồi chưa có rửa mặt chải đầu qua, mùi hôi thối bốc lên khiến cho người ta đứng ở cửa phòng giam cũng cảm thấy buồn nôn!

Không đợi Ngọc Y Nhi chất vấn, nàng kia nhanh chóng rút cho nàng một viên thuốc, sau đó không chút lưu tình ném nàng vào trong, tiếp đó nói một câu ôn nhu, trực tiếp đánh Ngọc Y Nhi vào địa ngục!

"Đêm nay là của các người, đừng đùa chết là được." Dứt lời, người đã biến mất không thấy đâu nữa.

Tù nhân trong nhà lao sững sờ, ngay sau đó liền phục hồi tinh thần lại, nhìn Ngọc Y Nhi quỳ rạp trên mặt đất, trong mắt không ngừng lộ ra sắc dục, bảy tám người từ từ đứng lên, từng bước một đi đến gần Ngọc Y Nhi. Bọn hắn đã là tù tử, ở trong phòng giam tối tăm không thấy ánh mặt trời này không biết bao nhiêu năm, đã có nữ nhân miễn phí để chơi đùa, dù sao cũng đều phải chết, còn không bằng trước khi chết được phong lưu một chút, thỏa mãn chính mình!

Ngọc Y Nhi nhìn đám người từ từ đến gần mình, nghĩ muốn vùng vẫy, nhưng vết thương sau lưng khiến cho nàng không có sức lực để động đậy!

Nước mắt chảy xuống: "Các người đừng qua đây, đừng qua đây! Ta là nữ nhi của thành chủ! Cha ta mà biết nhất định sẽ không tha cho các người!"

"Hừ, nữ nhi của thành chủ cũng bị giam vào nhà lao sao?"

"Nếu ngươi là nữ nhi của thành chủ, vậy ta chính là thành chủ!"

"Cho dù chết, ta cũng sẽ thỏa mãn tiểu mỹ nhân."

...

Ánh trăng chiếu rọi khắp nơi, trong nhà tù u ám này, những thị vệ trông giữ vẫn đứng thẳng tắp, nhưng trong mắt lại không hề có một chút ánh sáng.

Trong nhà giam âm u trừ bỏ gian chính đang tiến hành chuyện tình kia, những phạm nhân ở nơi khác giống như người chết không hề có bất kỳ động tĩnh nào!

Dù Ngọc Y Nhi có la rách cổ họng, rơi lệ đầy đất, cũng không có ai đồng tình hay thương tiếc nàng! Những người tử tù này bị cầm dục đã lâu giờ giống như dã thú muốn xé xác ăn nàng! Hơn mười cánh tay vuốt ve lưng tung, trên làn da trắng như muốt như ngọc trong chốc lát không còn chỗ nào sạch sẽ!...

Mà lúc này, Cổ Nhượng Phong và Phong Huyết Lân đang ngồi trên xe ngựa rời khỏi thành Ngọc, đi về hướng thành Vô Hố!

Ngoại công của Phong Huyết Lân đã giải được mười phần, là lúc có thể lên đường tìm kiếm nguồn gốc của vòng tay huyết ngọc.

Tất cả đều ở phía trước, thiên định cửu kiếp, trận đấu ở Thiên Thánh sơn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Chương 1

Editor: Dung Sa

Đêm đen nhánh, gió gào thét, mùi máu tươi mơ hồ không ngừng lan tràn trong rừng cây rậm rạp.

Nơi này là biên giới Mộ Dung Vương Triều và Hiến Viên vương triều, vùng ngoại ô ngoài rừng cây có tên là thành Bắc Cố

Hàng loạt hắc y nhân xuyên qua rừng cây, phía trước, hơn mười người dùng hết sức lực chạy trốn, trầm mặc không tiếng động, thỉnh thoảng truyền đến một hai tiếng kêu đau thảm thiết.

Cách đó không xa trên một thân cây, Phong Huyết Lân một thân hồng y, cố gắng thu lại phong nhã hào hoa, một tay ôm lấy Cổ Nhục Phong, áo đen dung nhập vào trong đêm.

Chân hai người điem trên ngọn cây, mặc cho gió thổi cây đong đưa, không nhúc nhích chút nào, dĩ nhiên công lực đã đạt đến đỉnh cao

Cổ Nhục Phong thấy thực lực đuổi bắt chênh lệch quá xa, người ở phía trước chạy trốn giống như là tiểu bạch thỏ hoảng sợ, mà hắc y nhân ở phía sau, không khác nào một đàn sói đói bụng, không hề trì hoãn muốn bẻ xương những con thú tay trái gả không chặt này cho vào bụng!

Cái gì gọi là thờ ơ lạnh nhạt, chính là miêu tả thái độ hiện tại của Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân

Mắt trong trẻo lạnh lùng không có đồng tình, không có chán ghét, không có hả hê, không có gì cả, bọn họ, chỉ là bình tĩnh nhìn cảnh đùa giỡn này. Mèo đuổi theo con chuột, sói đói bắt cừu

Thế giới này vốn là cá lớn nuốt cá bé, không có năng lực bảo vệ mình thật tốt, vậy thì chỉ có thể bị người khác khi dễ! Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đều là người đã từng bước từng bước từ trong đó đi ra. Đồng tình, đối với bọn họ mà nói là hoàn toàn không tồn tại

Tối nay đoàn người Cổ Nhục Phong vừa lúc đi qua ngọn núi này, đến trong rừng cây này, mắt thấy qua đêm nay, sáng sớm ngày mai là có thể đi tới thành Bắc Cố, nhưng nửa đường lại tuôn ra hai nhóm người. Quấy rầy thanh tịnh đẹp đẽ của nàng và Phong Huyết Lân, không tính số với bọn họ đã coi như khách khí rồi. Giây giụa giữa sống và chết, kết quả đã định trước là đùa giỡn thôi.

Cổ Nhục Phong không thủ vị bữu môi, ưu nhã trách mắng, xem ra ban ngày chạy quá nhanh vẫn là cực kỳ tiêu hao năng lượng

Mắt thấy trò chơi sắp kết thúc, nhưng, từ trên trời giáng xuống một nữ tử áo trắng, giống như tiên tử đi lạc ở phạm trần, đứng giữa hai nhóm người, bảo hộ những người chắc chắn phải chết ở phía sau lưng, trường kiếm ra khỏi vỏ, liền chặn lại truy sát của hắc y nhân!

Hắc y nhân híp híp con mắt, nhìn nữ tử đột nhiên xuất hiện này, từ bộ dáng che mặt của nàng ta không khó để nhìn ra đây nhất định là một đại mỹ nữ! Nhưng mà, cản đường của bọn họ, cho dù là mỹ nữ, cũng phải cho một lời giải thích!

"Không biết cô nương đây là ý tứ gì? !" Âm thanh âm u ra khỏi miệng, trong bóng đêm càng thêm âm trầm!

Nữ tử áo trắng hừ lạnh một tiếng, đẩy mắt thoáng qua khinh thường: "Cút!" Chỉ bằng những người này, nàng hoàn toàn không để vào mắt!

"Ha ha, cút?" Âm thanh càng thêm âm lãnh từ trong miệng hắc y nhân bắn ra, nữ tử này thật đúng là cho rằng bản thân có bản lĩnh công phu thì liền khó lường sao! Nhìn cách ăn mặc của nàng, đoán chừng là kiều tiểu thư nhà ai lên kút chuẩn ra ngoài! Bởi vì bản thân có chút công phu, hành hiệp trượng nghĩa. Hắn không ngại để cho nàng thấy rõ sự thật tàn khốc trên thế giới này! Dĩ nhiên, nhìn dáng dấp nàng cũng không tệ lắm, hắn sẽ lưu lại cho nàng một cái mạng!

"Lên cho ta, bắt được nàng mỗi người đều có phần!" Trong mắt hắc y nhân lộ ra tham lam sắc dục, nữ tử như vậy, nhìn như thiên tiên, nhưng mà, ai biết trong xương cốt thể nào! Người như vậy bọn họ cũng không phải gặp qua một hai lần, ở bên cạnh biên giới này, hỗn loạn sinh sôi, cho dù người là đại gia thị tộc có bối cảnh thế lực lớn, cũng không tra được là ai làm!

"Cô nương cô đi nhanh đi, chúng ta không thể hại cô!" Một nam tử trung niên lôi kéo ống tay áo của nữ tử áo trắng, trong nháy mắt làm màu trắng kia nhiễm đầy máu

Nữ tử áo trắng hơi nhíu mày, rút ống tay áo từ trong bàn tay máu kia ra, mắt lạnh nhìn những hắc y nhân đang bay đến: "Ta muốn cho người nào sống thì người đó chưa bao giờ chết!"

Dứt lời, đón lấy hắc y nhân, tốc độ cực nhanh làm cho người ta hoàn toàn không bắt được thân hình!

Chỉ là mấy hơi thở, những hắc y nhân bản lĩnh sói đói đã tắt thở, cổ họng bị cắt vỡ, máu chảy đầy đất, không còn khả năng sống sót!

"Tạ ơn cô nương! Đại ân đại đức của cô nương. . . ."

Không đợi nam tử trung niên nói xong, nữ tử áo trắng đi về phía tàng cây Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đứng, cung kính cúi đầu nói: "Chủ tử, người đã giải quyết."

Những người may mắn còn sống sót nhìn thấy tình hình này, hiểu rõ là nam tử mặc hồng y đứng ở trên ngọn cây cứu bọn họ!

Nhất thời, mười mấy người rối rít quỳ xuống: "Cám ơn ân cứu mạng của đại hiệp!"

Cổ Nhục Phong nhíu mày một cái, lộ ra một chút không vui, chỉ là giấu rất kỹ.

Nhưng, một chút cảm xúc như vậy đã đủ cho Phong Huyết Lân bắt được, liếc nữ tử áo trắng kia một cái, không nói một câu, mang theo Cổ Nhục Phong biến mất giữa bầu trời đêm!

Nữ tử áo trắng nắm thật chặt đôi tay dưới ống tay áo rộng rãi, móng ngón tay chống ở lòng bàn tay, đau đớn nhập tâm, nhưng không sánh bằng một chút đau thương trong lòng!

Trong mắt của hắn vẫn không có nàng! Rõ ràng là nàng gặp hắn trước! Nàng làm cho hắn nhiều chuyện như vậy!

Nàng cho là, lâu như vậy, trong lòng hắn coi như không thương nàng, cũng sẽ có một chút ôn tồn chứ!

Cổ Nhục Phong đó có cái gì tốt, ngang ngược can rở, thật ra còn làm hại hắn lúc Huyết Nguyệt khắc chế khát máu khô sở như vậy! Trừ bỏ gương mặt, con tiện nhân kia có chỗ nào hơn nàng!

Tài hoa của nàng có thể nói thiên phượng Đế Nhất Tài Nữ, võ công của nàng có thể nói đã Độc Bộ Thiên Hạ! Nàng lại yêu hắn sâu đậm như vậy!

Cổ Nhục Phong có cái gì? !

Một người điên điên khùng khùng mà thôi, thanh danh giống như những người trơ trên một đồng cỏ* chó, mặc dù về sau có thay đổi, nhưng nếu không có chủ tử âm thầm tương trợ, hôm nay nàng ta sẽ có lời ca ngợi Huyết vương phi bỏ tất sống sao!

Cái gì đập gió mà đi, cái gì vụn đứt cổ tân khoa trạng nguyên, tiện nhân kia chỉ biết đối phó với người tay trái gà không chặt! Nếu như gặp cao thủ, nàng ta còn không chết không nơi chôn thân!

Mới vừa rồi ở trên ngọn cây, nếu không phải chủ tử đỡ nàng ta, chỉ bằng chút nội lực của Cổ Nhục Phong, sao nàng ta đứng vững được! Sợ đã sớm té thành nhão nhoẹt rồi!

Rủ thấp trông mắt cơ hồ lộ ra tơ máu, nàng là Tuyết Cơ, cao quý vô cùng, mặc dù chỉ là thuộc hạ bên cạnh hắn, nhưng so với hoàng hậu, vương phi, cao quý hơn không biết bao nhiêu lần!

Cổ Nhục Phong, sớm hay muộn ta phải đuổi người ra khỏi hắn!

"Cô nương. . . ." Mới đập đầu một cái, ngẩng đầu không bóng dáng của nam tử hồng y rồi, nam tử trung niên ngoác nhìn Tuyết Cơ một mình lẻ loi, không biết làm sao.

Tuyết Cơ hít sâu một hơi, nàng phải tỉnh táo! Mở mắt, khinh thường nhìn một đám người quý trên đất, cũng xoay người biến mất trong màn đêm

Những người đó, coi như vận khí bọn họ tốt, loại người hèn mọn giống như côn trùng, có tư cách gì để cho nàng ra tay cứu giúp!

Hắn, vậy mà không nhìn mình một lần!

Rõ ràng từ nhỏ bị người ta bắt nạt, đáng lẽ không nhìn nổi những cảnh tượng ỷ mạnh hiếp yếu chứ, ngày xưa chỉ ít hắn cũng nhìn mình một lần, nhưng hôm nay, có con tiện nhân kia ngay cả khóe mắt cũng không chịu cho một cái sao? Vậy nàng cứu bọn họ để làm gì!

Lúc này Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đã trở lại xe ngựa, dạ minh châu trong xe ngựa phát ra minh quang, xoay quanh một vòng một vòng, rất là ầm ập.

Cổ Nhục Phong than nhẹ một tiếng: "Hình như lại có kịch hay. . . ." Tuyết Cơ đó, kể từ sau khi lễ hội Vân Hồ liền bị Phong Huyết Lân phải đi làm việc, cho tới hôm nay mới trở về.

Tuyết Cơ. Sao?

Hình như nàng ta đối với mình có lòng thù địch, đối với những thứ này, trong lòng nàng rất rõ ràng. Vậy còn phải cảm tạ kiếp trước nàng tìm tòi cần đánh cào, xa hoa truy lạc, những thứ này, đối với nàng mà nói cũng chỉ là một đĩa đồ ăn.

Thích Phong Huyết Lân sao? Ha ha, Phong Huyết Lân chỉ thuộc về Cổ Nhục Phong nàng, nàng cho phép lequy/donTuyết Cơ thích Phong Huyết Lân, nàng cũng cho phép Tuyết Cơ khai vu hắn, nhưng, nếu như làm tổn thương nàng và Phong Huyết Lân, thì đừng trách Cổ Nhục Phong nàng xuống tay vô tình, ác độc sắc bén!

"Ngày mai liền tống nàng ta đi là được?" Phong Huyết Lân thản nhiên nói. Lần này Tuyết Cơ làm thật quá đáng!

Mình cũng không có kêu nàng đi cứu những người đó, nàng cứu, hắn cũng không có bất kỳ cảm giác gì, nhưng, nàng không nên tự chủ trương đặt ân cứu mạng trên đầu của hắn! Lại càng không nên vọng tưởng thứ không thuộc về nàng!

Ân cứu mạng? Những thứ này đối với hắn hoàn toàn là mây trời, hắn vốn là người từ địa ngục bò ra, những thứ hư vô đó đối với hắn mà nói giống như không có, cứu người, cứu không nhất định là người tốt, có lẽ, còn có thể mang tới cho người phiền toái vô tận.

Cổ Nhục Phong cười khê lắc đầu một cái: "Chàng không phải cảm thấy, gần đây có chút nhàm chán rồi hả?" Bọn họ chạy mấy ngày đường, dọc theo đường đi cũng không có chuyện gì xảy ra, thật có chút nhàm chán, hôm nay nếu như Tuyết Cơ nguyện ý tới diễn trò, nàng không ngại dắt tay Phong

Huyết Lân nhàn nhai đứng ở một bên xem

Lân nói qua, thiên định chín kiếp, bất cứ lúc nào cũng có thể là một kiếp. Cho nên, hiện tại bọn họ chẳng hề sốt ruột điều tra chuyện vòng tay Huyết Ngọc, cứ theo lẽ thường lên đường, nói không chừng, lúc nào đó đột nhiên hạ xuống một kiếp

Cổ Nhược Phong hơi híp mắt lại, chỗ sâu trong đáy mắt lưu chuyển cảm xúc làm cho người ta khó có thể suy nghĩ, trời mới biết nàng đã sắp đặt ở lại sau chín kiếp, nàng muốn đến tận hang ổ để săn đuổi những người đã hãm hại Phong Huyết Lân!

Cái gì không thể mang vũ khí thời gian khác vào thời gian đồng nhất, cái gì không thể đẩy nhanh bước chân lịch sử, để những hạn chế này đi gặp quý đi! Nàng hoàn toàn không ngại ôm một quả bom nguyên tử đi nổ bay những người đó!

Phong Huyết Lân bắt đầu đi lại mong đợi nàng lên một nụ cười quý dị: “Ta cũng muốn nhìn một chút.” Nhìn xem rốt cuộc Tuyết Cơ kia muốn làm cái gì, diễn xuất như vậy, hẳn rất thích xem. Ở ngoài sáng hẳn biết có Cổ Nhược Phong phía sau, còn động hay không động lòng, thì trong mắt hẳn Tuyết Cơ đã là người chết rồi! Nếu không phải Cổ Nhược Phong nói giữ lại xem kịch hay, bây giờ Tuyết Cơ đã không tồn tại trên đời này rồi, liên đới linh hồn!

Bên ngoài xe ngựa, Tuyết Cơ đứng ở nơi đó, gương mặt trắng bệch, nỗ lực đè nén hơi thở của mình, không để cho người trong xe ngựa phát hiện

Mới vừa rồi theo như lời nói của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, nàng nghe không sót một chữ!

Cổ Nhược Phong, con tiện nhân kia, muốn nhìn nàng diễn trò, cho rằng nàng dễ khi dễ như vậy sao?! Le,q, úy, đôn Nàng sẽ làm cho Phong Huyết Lân thấy diện mạo chân thật của con tiện nhân kia! Nàng muốn Cổ Nhược Phong hai bàn tay trắng!

Hiện giờ Cổ Nhược Phong chỉ dựa vào sủng ái của Phong Huyết Lân mà thôi! Tuyết Cơ nàng, sẽ từng chút từng chút làm cho nàng ta mất đi yêu thương của Phong Huyết Lân, để cho nàng ta nhìn thấy Phong Huyết Lân quay lại yêu thương mình, làm cho nàng ta đau khổ không muốn sống

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Chương 2

Editor: Dung Sa

Lúc đoàn người Cổ Nhược Phong tới thành Bắc Cố thì ánh sáng mặt trời đã nhô lên cao, mặt trời mùa đông chiếu vào người ẩm áp, trên đường cái người đến người đi rất náo nhiệt.

Bằng kinh nghiệm nhiều năm, Sĩ trực tiếp vội vàng thúc ngựa từ từ chạy trên đường phố chính, dừng lại trước cửa một quán cơm không tệ

Vậy mà, qua một lúc lâu cũng chưa có người chào đón.

Mị và Sĩ liếc nhau một cái (Nguyệt viết đến câu này luôn có một chút cảm xúc bí ối, cảm giác mờ hồ nhỏ giọt =.=), rốt cuộc nhảy xuống xe ngựa muốn đi hỏi, cửa tiệm này mở rộng ra, bên trong người đến người đi, xe ngựa của nhóm người mình được chế tạo từ gỗ lim to vàng thượng đẳng, quần áo cao quý không thua kém bất kỳ một người nào, lộ vẻ tiền tài quyền thế, lại bị coi như không có, đối lại là ai cũng phải đi hỏi cho ra nhè! Chẳng lẽ nơi này kỳ thị "Dân nhập cư"?

Vẫn chưa đi vào cửa chính, bên trong liền nhào ra một người, ngăn cản đường đi của Mị: "Vị công tử này, ngài không thể vào." Lời nói coi như là tôn trọng

Mị áp chế lửa giận sinh sôi trong lòng, người ở bên trong rõ ràng là thấy đám người bọn họ rồi, làm như không thấy tạm thời không nói đến, bây giờ còn cản đường đi của hắn như vậy, ngay cả cửa cũng không cho vào, đây là ý tứ gì?

Mặc dù Mị chân chó nhưng cũng chỉ như vậy trước mặt hai chủ tử Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân mà thôi, ở trước mặt những người khác, nên có phong độ tôn nghiêm thì không thiếu chút nào! Trên đời này, có quyền có tiền đó chính là đại gia! Mình làm một thủ hạ cũng toàn thân toả ánh sáng, liếc mắt cũng biết thế lực của chủ tử, đầu tiểu nhị này chắc là bị lừa dối? Mặc dù đoàn người của mình không phải gây chuyện với ông chủ, nhưng bây giờ đã ở vào tình cảnh “Nhục nhã” như vậy thì ông chủ càng đứng là thất lễ!

Hoàn hảo trước khi Mị động thủ, tiểu nhị kia kịp thời giải thích: "Bồn điểm có ba quy củ: vào cửa không được mặc áo đen, ngồi xuống phải ngâm một bài thơ, một món ăn thì phải giải một đề."

Mị nháy mắt một cái, thật sự chỉ là nháy mắt một cái mà thôi, thật ra thì, hắn càng muốn rống một câu: “Vãi l*o, đây chỉ là một tiệm cơm nhỏ thôi người có cần lớn lối như vậy không?!”

Sau đó, bị một câu nói của tiểu nhị dập tắt: "Bồn điểm miễn phí tất cả." Được rồi, người ta quả thật có tư cách phách lối.

"Hả? Nếu như ta nhất định phải đi vào thì sao?" Lời của Cổ Nhực Phong từ phía sau xông ra, trong nháy mắt về mặt Mị cung kính lui đến đứng phía sau Cổ Nhực Phong. Trước mặt người ngoài, quy củ nên có thì không thể thiếu!

Tiểu nhị ngẩng đầu nhìn lại, trong lúc đó có một đôi nam nữ một đỏ một đen đứng chung một chỗ, nam tử một thân hồng y nhanh nhẹn, tóc mực tùy ý xoắn, mặt nạ màu bạc khóa chặt nửa gương mặt, một nửa lộ ra bên ngoài không nói hết bao nhiêu khuynh thành tao nhã! Tay phải ôm lấy eo nhỏ nhắn của nữ tử, cao quý không thể so đo. Nữ tử ba búi tóc đen tì mĩ vẫn lên, đơn giản không mất ý vị, lông mày kẻ đen, khóe mắt quét nhẹ đều là bộ dáng thùy mị lưu loát, dung nhan so với nam tử vốn đã giắt nẩy mình bên cạnh không thua kém chút nào! Nhưng mà.....Nàng lại cổ tình mặc đồ đen.....

"Ách....." Trong nháy mắt tiểu nhị dờ dẫm, câu hỏi của Cổ Nhực Phong làm cho đầu óc của hắc đình trệ một chút, hắc muốn cự tuyệt, nhưng lời nói dờ dạng cứ mắc kẹt trong cổ họng

Lúc này, hình như người ở bên trong cũng chú ý tới tình hình bên ngoài, một người đáng vẻ quân sự đi ra, không dấu vết đánh giá Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân một cái, khi nhìn thấy búi tóc của Cổ Nhực Phong thì nhẹ nhàng nhún mày, sau đó lễ độ không chút thấp hèn mà hỏi: "Không biết hai vị là?"

Cổ Nhực Phong nhìn đầy mắt hiện lên vẻ nghi ngờ sáng loáng của hắc, đôi môi nhẹ nâng: "Đi ngang qua ăn cơm." Muốn biết thân phận của bọn họ như vậy, ngay cả một ngụm nước trà cũng không có, sao nàng có thể để hắc như ý nguyện?

Quân sự hạ mi mắt xuống nhỏ đến mức không thể nhìn thấy: "Nếu như muốn mặc áo đen vào cửa cũng không phải không có cách, chỉ cần cô nương đổi ra câu đối tương xứng."

Nhất thời, chung quanh truyền đến một tiếng hút khí, theo ngón tay quân sự, Cổ Nhực Phong nhìn về phía trên tường đối diện cửa chính, vừa đứng treo nửa bức văn thơ đối ngẫu: "Thượng câu vi lão, hạ câu vi lão, lão khảo đồng sinh, đồng sinh khảo đến lão."

Nghe trong đại sảnh có tiếng nghị luận lúc lớn lúc nhỏ, Cổ Nhực Phong không cần đoán cũng biết, câu đối kia sợ là treo lên được một thời gian rồi. Nghe tiểu nhị kia giải thích, tiệm cơm này cung cấp đồ ăn miễn phí, chỉ là, còn phải qua năm cửa ải chém sáu tướng mới được ăn, chờ tới khi có thể ăn thì cũng đói đến hôn mê rồi!

Nếu quân sự này không hiền hậu, nàng cũng không cần thiết khách khí với hắc: "Nếu như ta đối được câu đối kia, thì mấy người chúng ta có thể lập tức dùng bữa đúng không?" Mặc dù có phần hiếu kỳ đối với chủ nhân ở phía sau tiệm này, nhưng nàng không chút nào để ý trước tiên tìm một nơi lấp đầy bụng rồi trở lại gặp qua người nơi này. Cho tới bây giờ Cổ Nhực Phong nàng cũng không thiếu hụt kiên nhẫn, nhưng nàng càng không muốn ngược đãi mình.

"Đúng! Nếu như cô nương đối được câu đối kia, bốn điểm lập tức dâng tất cả thức ăn lên!" Câu đối này cũng treo vài chục năm rồi, chủ tử cũng nghiên cứu thật lâu vẫn không thể đối hoàn chỉnh, hắc cũng không tin nữ tử tuổi còn trẻ như vậy có thể đối được!

Vậy mà, lúc này Cổ Nhực Phong quay đầu lại: "Lân muốn ở chỗ này dùng bữa sao?" Nếu như hắc không muốn, vậy liền tìm một nơi khác, nàng cũng không chút để ý đảo mắt bỏ câu nhìn quân sự!

Mọi người trong đại sảnh đều lộ ra ánh mắt khinh thường, còn tưởng rằng nữ tử này có nhiều tài hoa, không ngờ lại vô năng như vậy! Bọn họ lý giải những lời của Cổ Nhực Phong là: ta không đối được, chúng ta đến chỗ khác ăn cơm đi

Chỉ tiếc, Cổ Nhực Phong là ai, đối với ánh mắt nghị luận của những người này nàng hoàn toàn hời hợt không chút cảm giác! Theo ý nàng, bọn họ đối với nàng mà nói chính là người qua đường, nhìn một cái cũng lãng phí thời gian

Phong Huyết Lân nâng lên một nụ cười, nàng đứng là gài bẫy không đèn mạng người, rõ ràng một khắc trước đã dự tính đồng ý quân sự sẽ đối câu đối kia, chuyển mặt một cái liền hỏi mình có muốn ăn cơm trong này không, đây là nỏ ám khinh thường "Mình Nguyệt hiền" sao!

Chủ nhân phía sau có thể lấy ra một khoản tiền lớn như vậy để chống đỡ tiệm cơm, vậy thực lực không cần phải nói cũng có biết bao nhiêu hùng hậu rồi! Chủ yếu hơn chính là, người có thể tới nơi này đều không đơn giản, "Mình Nguyệt hiền" này chỉ sợ là một vị trí tượng trưng cho thân phận thôi!

Huống chi, lấy khừu giác của hắc, thức ăn ở nơi này có thể so với Ngự Thiện Phòng, món ăn như vậy không phải người nào cũng có khả năng làm được!

Phong nhi trên quân sự này như vậy, mặc dù sắc mặt người nọ không tốt, vẫn không kêu một tiếng, quả thật là người bảo trì bình thân, toàn bộ nơi này đều đang chứng tỏ ba chữ: không đơn giản.

Nhưng này tiền quyền trên đời này đối với hắc mà nói như mây trôi, cho nên, dù không đơn giản, trong mắt hắc cũng chỉ là bụi bậm thôi.

Sau lưng truyền đến tiếng thì thầm bất mãn, nhưng không tránh được thánh lực của Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân! "Mất mặt xấu hổ!"

Bốn chữ, khiến Phong Huyết Lân không vui nhún mày, không cần nghĩ cũng biết người lên tiếng là người nào.

Cổ Nhực Phong cười khê, người nào đó đối với nàng quả thật rất bất mãn, thật hy vọng nàng có thể sống lâu một chút, cũng làm cho cuộc sống của mình không nhàm chán như vậy.

"Thức ăn ở đây không tệ, Phong nhi có định ném thử không?" Le, quý..d.ôn Phong Huyết Lân nhẹ nhàng nói làm cho tất cả mọi người trong đại sảnh khiếp sợ, cái gì gọi là phách lối, tới nơi này chỉ vì đồ ăn ở đây không tệ?! Ở trong mắt bọn họ, tài nấu nướng của đầu bếp nơi này là tuyệt nhất rồi, đào cũng đào không thấy! Có thể ăn được đồ ăn mà người ăn lại trở thành tài tử trong mắt mọi người, hơn nữa, có thể ăn được càng nhiều thức ăn, thì địa vị

ở chỗ này xem như càng cao!

Theo như quy củ nơi này, cũng không đơn giản giống như trên mặt chữ! Một món ăn cần giải một đề, đề này mặc dù thua xa câu đối không người nào đối được, nhưng cũng đủ làm cho người ta đau đầu! Không phải những người nghèo kiết hủ lậu đọc mấy quyển kinh thi là có thể giải quyết! Cho nên, vào cửa dễ dàng, ngồi xuống dễ dàng, nhưng muốn ăn được một món ăn, có thể nói là khó khăn, khó khăn, khó khăn!

Mới vừa rồi quân sự còn nói chỉ cần đối ra câu đối phù hợp, liền dâng tất cả thức ăn lên, vậy, bọn họ không có lời nào để nói, dù sao có thể đối ra câu đối tương xứng, thực lực người ta là tràn đầy!

Nhưng mà, bây giờ nam tử này dám nói thức ăn coi như không tệ, ném thử một chút? Người có can lớn lối như vậy hay không?!

Gắng sức nhìn, rốt cuộc.

"Huyết Vương gia? !" Một tiếng thét kinh hãi, khiến mọi người trong đại sảnh thiếu chút nữa té ngã trên đất!

Huyết Vương gia, ở đâu? Cũng không biết đập lên cái vận cú* chó gì mà sau khi cưới Huyết Vương phi liền vượt bậc lên làm người tôn quý nhất Mộ Dung vương triều! Làm sao hắn lại xuất hiện ở chủ thành biên giới này?!

Theo ánh mắt của người kinh hô, rốt cuộc, mỗi một ánh mắt đều tập trung trên người Phong Huyết Lân!

Vừa nhìn, không được rồi, thật sự là mắt màu máu! Hồng y, mặt nạ bạc, mắt màu máu, đó không phải là nhung trang kinh điển của Huyết Vương gia sao?! Còn có nữ tử bên người hắn, toàn thân áo đen, dung nhan tuyệt thế! A a a! Sao hai người này lại xuất hiện ở đây?!

Quân sự kia cũng đứng hình, trong nháy mắt phản ứng kịp, quỳ xuống: "Thảo dân bái kiến Huyết Vương gia, Huyết Vương phi!" Mồ hôi lạnh lan khắp toàn thân, hoàn hảo lúc này mình không nói gì đắc tội với hai pho tượng phật lớn!

Thì ra là, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đứng ở cửa, leu yd on vừa lúc chặn lại ánh mặt trời, Phong Huyết Lân lại theo thói quen khép hờ trông mắt quan sát nơi này, người trong đại sảnh dĩ nhiên không thấy rõ màu mắt của hắn. Mà tiểu nhị và quân sự kia liếc mắt nhìn quần áo hai người liền nhận ra thân phận nhất định không tầm thường, nhưng mà làm hạ nhân không được nhìn thẳng ánh mắt của chủ tử! Hơn nữa trên đầu Cổ Nhược Phong xoắn búi tóc thiếu nữ đơn giản, bọn họ tự nhiên cho rằng hai người này sợ là công tử tiểu thư có tiền sùng bái Huyết vương gia và Huyết vương phi nên tạo hình giống như vậy. Chuyện như vậy cũng không phải gặp một hai lần!

Chỉ là không ngờ. Lại thật sự là Huyết Vương gia và Huyết Vương phi.

Cổ Nhược Phong giơ tay lên sờ sờ búi tóc trên đầu, búi tóc vương phi và búi tóc phu nhân đã có gia đình quả thật rườm rà muốn chết, hơn nữa nhìn thế nào cũng thấy không vừa mắt, cho nên Phong Huyết Lân liền cho nàng vẫn búi tóc thiếu nữ. Lúc trước nàng còn kỳ quái tưởng rằng người nơi này không có nhận ra Phong Huyết Lân tới, không ngờ búi tóc của mình lại mơ hồ nổi lên tác dụng.

Thấy khóe miệng Phong Huyết Lân kéo ra nhỏ đến mức không thể nhìn thấy, Cổ Nhược Phong cố nín cười, Lân như vậy có tính là thất sách không?

Thấy quân sự quỳ trên mặt đất run run rẩy rẩy, cùng với một ít người không biết là quỳ hay là đứng trong đại sảnh, Cổ Nhược Phong nhìn chằm chằm nửa bên câu đối, nói: "Nghe cho kỹ, về dưới là."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 81: Chương 3. Thành Cổ Bắc

"Nhất nhân thị đại, nhị nhân thị thiên, thiên đại nhân tình, nhân tình đại quá thiên. Như thế nào? Bỏn Vương phi đối vậy có tính là tinh tế?"

Cổ Nhược Phong híп trông mắt, quét tất cả vẻ mặt của mọi người trước mặt vào trong đáy mắt, hoặc cúi đầu trầm tư, hoặc nhìn về đôi liễn*, hoặc tròn mắt há hốc mồm. . .

(*) liễn: dải vải hoặc giấy, hoặc tấm gỗ dài dùng từng đôi một để viết, khắc câu đối treo song song với nhau. (Nguồn Wikipedia)

Chẳng lẽ nàng không nhìn ra ánh mắt của những người đó nhìn Phong Huyết Lân sao? Nhìn gì vậy? Hâm mộ đồ kị, cảm hận? Cộng thêm khinh thường khi dễ? Lân của nàng sao có thể để cho những người đó chà đạp?! Bọn họ có thể hâm mộ, có thể đồ kị, cũng có thể cảm hận, cũng có thể khinh thường! Nhưng duy nhất chỉ không thể khi dễ! Bản thân Lân không để ý, nhưng mà, dieendânleequyydoonn nàng lại để ý! Nàng không cho phép những người đó coi thường Lân như vậy!

Hắn là vương giả ưu tú nhất, bất luận kẻ nào cũng không thể sánh bằng! Hắn càng là người mà nàng muốn bảo hộ cả đời, cũng là người phải bảo hộ nàng cả đời!

Quần sự lau mồ hôi lạnh trên đầu, uy nghiêm của Huyết Vương phi không phải lợi hại bình thường! Những người cách quá xa có lẽ không có cảm giác quá lớn, hẳn ở khoảng cách gần nhất ngay cả chân cũng run lên rồi! Mà về đối này, hẳn tìm không ra chút sai lầm! Về đối không có lời giải mười mấy năm qua đã được đối rồi!

“Huyết Vương phi quả nhiên là tài hoa hơn người, học rộng tài cao!” Lúc này từ trên lầu có một nam tử mặc áo tím chậm rãi đi xuống, tóc đen buộc cao, quạt giấy cầm trong tay, trong ánh mắt có ý cung kính không thể không nhận ra!

Cổ Nhược Phong nhíu mày, đây không phải là nhị công tử Trình gia Trình Thỉnh Phong sao? Tại sao hắn lại ở đây?

Vừa nghĩ tới, chỉ thấy quần sự nhìn về phía Trình Thỉnh Phong, cúi đầu vô cùng cung kính nói: “Chủ tử.”

Trình Thỉnh Phong đi tới trước mặt Cổ Nhược Phong dừng lại cách ba bước: “Không biết Huyết Vương gia cùng Huyết Vương phi có thể tha cho thủ hạ vô dụng của thần không?” Tiếng kim rơi trong hành lang cũng có thể nghe được, trong không khí bắt đầu xuất hiện mùi quỷ dị!

Trình Thỉnh Phong này là ai chứ! Nhị công tử Trình gia của tam đại thế gia! Tuy là nhị công tử, cũng là trưởng tử! Hiện giờ lại có thể nói đại bộ phận của Trình gia đều do Trình Thỉnh Phong quản lý! Nếu hắn dám chân một cái, sợ rằng đất Mộ Dung rung động không chỉ ba lần.

Lại nói “Minh Nguyệt hiền” này, mặc dù xây dựng ở cạnh biên giới thành Cổ Bắc, nhưng danh tiếng đã vang dội! Đã là người của thành Cổ Bắc ai lại không biết “Minh Nguyệt hiền” chính là nơi tập hợp toàn bộ quyền thế tiền bạc nhân tài! Người khó gặp trong ngày thường, xuất hiện trong “Minh Nguyệt hiền” một chút cũng không kỳ quái!

Quần sự quý dưới đất, có thể quản lý tiệm này, bản lãnh không cần nói cũng biết! Hôm nay nghe từ trong miệng đại gia Trình Thỉnh Phong trở thành “Vô dụng”? Lời này, ý vị sâu xa!

Người khác chỉ thấy ba ánh mắt của ba người Trình Thỉnh Phong cùng Cổ Nhược Phong, Phong Huyết Lân lần lượt thay đổi, “Sát khí” vang lên đùng đùng!

Mà chân chính biết được hàm nghĩa trong đó chỉ sợ cũng chỉ có ba người trong cuộc rồi!

Trình Thỉnh Phong bắt đầu cười khò, hẳn có thể chọc nổi hai đại tôn thần này sao?

Tụ họp ở Vân Hồ hẳn liền nhìn ra Cổ Nhược Phong không phải đơn giản. Khi đó hắn chỉ ôm thái độ xem trò vui, muốn nhìn nữ tử trong lời đồn đại vô cùng chịu không nổi, hơn nữa dường như còn không sống được bao lâu thay đổi gió mây, ngăn con sóng dữ như thế nào!

Đêm trăng máu đỏ, hẳn đã bị năng rung động đến sâu sắc, nữ tử si tình như vậy, hẳn vẫn chưa từng thấy, người đối mặt với sinh tử mà thoải mái như uống nước, hẳn có mong muốn đi tìm hiểu nội tâm của nàng! Nhưng mà, nàng lại biến mất!

Sau lại nghe nói Bách Hoa son trang bị hủy diệt trong một chiều tối, đổi thành Huyết Nguyệt son trang, thực lực như vậy, có lẽ nếu hắn hao tổn một nửa Trình gia có thể làm được như vậy, nhưng không có can đảm dấn thân khi phách như nàng! Tồn thất một nửa Trình gia, ở vương triều Mộ Dung, không quá nửa năm sẽ bị tiêu diệt ngay cả căn bản cũng không còn! Hắn không đánh cuộc được!

Tuổi Mộ Dung Tô cũng không lớn, thân thể vốn khỏe mạnh, Mộ Dung Niệm Diệc cũng không phải là người tốt, có chỗ dựa là hoàng hậu, một nửa đại thần trong triều nghiêng về, lại bị tam hoàng tử Mộ Dung Niệm Hàn cả ngày phong lưu đoạt ngôi vị hoàng đế! Trong này nếu không có gì mờ ám có đánh chết hắn hẳn cũng không tin! Mặc dù Mộ Dung Niệm Hàn có chút bản lãnh, nhưng còn xa mới làm được những điều này! Nếu không, soán vị không phải đơn giản như ăn cơm?! Trên đời này ai cũng có thể đi soán vị được! Theo tin tức trong tay hắn, chuyện này hẳn là kiệt tác của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân!

Còn nữa, Huyết Vương gia tay trái gà không chặt trong lời đồn, sợ rằng không đơn giản như vậy! Cổ Nhược Phong lợi hại hơn nữa, thủ hạ cũng chỉ có mấy người như vậy, mình phải đi người nào cũng không có một người trở về! Hơn nữa, cũng như hắn, không biết có mấy phe thế lực phái người đi! Theo hắn tính toán, mặc dù không có chừng mười phe cũng phải có năm sáu phe! Người phải đi điều tra trở về đều đang run rẩy, vài trăm đầu người rớt xuống, gần như ngàn người chết trong trận chiến đầu kia! Trước kia phải đi ám sát cũng vậy, thử dò xét cũng có, hoàn toàn không có một người sống!

Trước đây hắn vẫn cho là Phong Huyết Lân không có chút nội lực nào, bây giờ, sợ rằng nội lực của hắn vượt xa mình, cho nên vốn điều tra không tới! Đây là cấp độ như thế nào!

Hắn bây giờ, chỉ có thể nhìn lên hai người trợ tay làm mưa che trời làm mây ở vương triều Mộ Dung, tâm tư còn lại hoàn toàn không có, người như vậy, không phải hắn có thể chọc, Trình gia cần một chỗ dựa vững chắc! Mộ Dung Niệm Hàn vừa lên ngôi liền bắt đầu ra chiếu thư thông báo cả nước, dienaarleequydonn thấy Huyết Vương gia Phong Huyết Lân như nhìn thấy quỷ! Tình hình như vậy mà hắn còn không nhìn thấy rõ, vậy hắn sống hơn hai mươi năm hoàn toàn là uống phỉ rồi!

Nhìn sự tôn kính sâu trong đáy mắt Trình Thỉnh Phong, trong mắt Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều thoáng qua chút kinh ngạc, đáy lòng lắm bực: Minh không khùng bố như vậy chứ?

“Trình công tử đa lễ, Bôn vương cũng chỉ mang theo Vương phi tới đây ăn cơm thường mà thôi.” Phong Huyết Lân nói không nặng không nhẹ.

Một câu nói lời toàn bộ mọi người ngoài khét trong sống! Ăn cơm thường? Đi đâu ăn không được lại cố tình chọn nơi này?! Đây không phải là rõ ràng có thù với nơi này sao?

Vì thế dòng tình trong mắt mọi người giống như Thiên nữ vẩy hoa rồi rớt rơi lên người Trình Thỉnh Phong. Dĩ nhiên là Trình Thỉnh Phong nghe hiểu được hàm nghĩa trong câu nói của Phong Huyết Lân, Huyết Vương gia người ta đã cho bậc thềm để đi xuống, hơn nữa Huyết Vương phi đã đổi được câu đối, bản thân cũng theo bậc thềm mà xuống! Đứng ở đây có cảm giác vô cùng thận trọng!

“Mời Vương gia Vương phi đi bên này.” Trình Thỉnh Phong rất thức thời lui qua một bên, hướng dẫn hai người đi lên lầu.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đi theo phương hướng Trình Thỉnh Phong chỉ, ánh mắt giao nhau trên tức nói không ra.

Được rồi, là bọn họ cố ý.

Lấy thế lực của Phong Huyết Lân qđ ở vương triều Mộ Dung, nếu chút tin tức này cũng không biết thì hẳn cũng đừng lẫn lộn!

Lúc trước ở rừng cây ngoại ô hai người liền thương lượng buổi trưa tới đây dùng bữa, ai bảo đầu bếp nơi này có cấp bậc ngự trù!

Đương nhiên là bọn họ biết quy củ nơi này, vào cửa không mặc áo đen, ngồi xuống phải ngâm một bài thơ, một món ăn phải giải một đề. Đáng tiếc, tạm thời không nói đến Cổ Nhược Phong mặc áo đen hàng năm, chính là tứ quý Sĩ Mị Vỡng Lượng ngày ngày áo đen, vốn không có y phục màu sắc khác! Nàng không đến nỗi vì dừng lại ăn cơm trưa mà phải mua mấy bộ y phục chứ? Không cần thiết! Không biết nàng là nô lệ của vợ vệt của cái sao?! Bây giờ giá cả cao như vậy, mấy bộ y phục đủ ăn xong nhiều bữa cơm, lừa bịp!

Cho nên mới có chuyện đoàn người ngựa Cổ Nhược Phong dừng lại trước cửa “Minh Nguyệt hiên”, có yêu quái “Thâm tình nhìn thẳng vào mắt”, khu khu, được rồi, thật ra thì cái gọi là ánh mắt thâm tình đang đối diện là cuộc đối thoại như vậy:

Mị (ánh mắt hưng phấn): “Ta đi!” Chuyện đùa giỡn tốt như vậy không phải hẳn thì người nào đi!

Si (ánh mắt bất chấp): “Người lưu lại ta đi!” Nếu để cho tiểu tử này đi không đảm bảo không làm hư chuyện của chủ tử!

Mị (ánh mắt kiên định): “Ta đi!” Kiên quyết! Thật lâu không có chuyện đùa chơi thật vui, ngày ngày lên đường, hẳn sắp mốc lqđ meo rồi (Mỗ Nguyệt: Xin các vị tự mình tưởng tượng dáng vẻ quý lên mốc... Bỏ chạy!)

Si (ánh mắt hoài nghi): “Người xác định sẽ không làm hư chuyện của chủ tử?”

Mị (ánh mắt lấy lòng): “Ừm! Xác định nhất định cùng với khẳng định!”

Tiếp theo, Mị (ánh mắt chuyển thành đóm nhỏ sùng bái, ps: 【 sao có 】hai tay ôm quyền để ở ngực rỗng rỗng rỗng!): “Ta biết ngay Si người tốt nhất!”

Sau đó, lúc Si còn chưa hạ quyết tâm gạt đầu, Mị liền như một làn khói xuống xe ngựa... Tẩu trước chém sau trong truyền thuyết, không đồng ý vậy tiền trăm hậu tẩu!

Khu khu, “Thâm tình nhìn thẳng vào mắt” trên đây đã tự thuật xong!

Cổ Nhược Phong vốn có thể chiếm tiện nghi kiên quyết muốn chiếm, hơn nữa nguyên tắc bản mạng chiếm một điểm không dư thừa, không biết có phải bởi vì phu nhân trong nhà đã lâu không đi bái Phật dâng hương cầu thế tốt cho quân sự không mà hẳn chọc ghẹo đụng chạm tới Cổ Nhược Phong nổi lòng trắc ẩn, nghĩ tới ăn ngon một châu rồi tiếp tục gấp rút lên đường, không ngờ lại lòi ra đại BOSS Trình Thỉnh Phong. Chỉ có điều, hiện giờ ngược lại Trình Thỉnh Phong mang đến cho nàng bất ngờ rất lớn, ánh mắt vừa rồi của người này có phải coi như thần phục không?

Phòng bao lâu hai, đầy đủ mọi thứ thiết bị, còn thiếu không bày một cái giường lớn thêm dụng cụ rửa mặt là thành một căn nhà rồi!

Trên bàn tròn bằng gỗ hoa lê ở giữa phòng, bày tám tám sáu mươi tư món ăn mới ra lò, hương thơm bay bốn phía. Thì ra là khi Trình Thỉnh Phong nghe được lời Cổ Nhược Phong nói liền phản phó chuẩn bị thức ăn! Tiếng Cổ Nhược Phong nói không chói tai cũng không thô thiển, dieēnddaanleequyiddoon giọng nói vừa phải lại mang theo chút cuốn hút không thể nhận ra, lời nói ra rõ ràng bay bổng lại không giảm mất uy nghiêm, âm thanh đó chỉ thuộc về nàng! Trình Thỉnh Phong từng nghe một lần liền ghi nhớ trong lòng rồi!

Chỉ có điều, hẳn vừa định bước chân đi xuống thì nghe thấy lời quân sự nói đành dừng lại, quân sự lại không nhận ra! Hơn nữa, bên trong đại sảnh rõ ràng có một đám người thông minh lại hoàn toàn không nhận ra hai người kia! Sau nghĩ tới bây giờ trên đường phố thỉnh thoảng xuất hiện một số nam nữ đều giả dạng như vậy, vừa thấy búi tóc Cổ Nhược Phong, càng thêm im lặng lác lác đầu, quả nhiên ngoại hình của người nào đó rất dễ dàng đầu độc người ta.

Ôm kích hay không tha làm lỡ mất may mắn trong lòng, Trình Thỉnh Phong liền muốn xuống trễ một chút, không ngờ thiếu chút nữa hẳn đã làm liên lụy quân sự...

Thật ra thì, ấn tượng mà Cổ Nhược Phong cho hẳn chính là khát máu, trong đại hôn tự tay đâm Văn Thanh, không hề sợ hãi khi đối mặt với Phong Huyết Lân hút máu đêm trắng máu, một chiều làm Bách Hoa son trang biến mất, người quyết đoán như vậy sợ rằng sau lưng dùng xương người chết chất đồng rồi!

Cho nên, vì quân sự “Vô dụng” kia, hẳn vẫn nên xuống lầu sớm một chút, tránh cho nghi ngờ chậm trễ một bước mà chôn vùi một thủ hạ khó có được.

Thật ra thì không thể không nói Trình Thỉnh Phong này có lúc suy nghĩ quá nhiều, hẳn làm người cẩn thận nhưng thỉnh thoảng động kinh mắc phải lỗi nhỏ, sau đó sẽ đền bù kịp thời, ví dụ như muốn xem Cổ Nhược Phong diễn trò, nhưng mặc dù đang nhìn hẳn cũng sẽ để ý tới mạng quân sự, sẽ không đắc tội

Cổ Nhược Phong, làm việc cũng coi là chu đáo.

Cổ Nhược Phong luôn luôn sẵn sàng thủ hạ, bình thường lúc ăn cơm sẽ không muốn bọn họ nhất định phải đứng ở cửa giường lắng mắt nhìn, một dặm chân một ánh mắt, Trình Thỉnh Phong trà trộn trong nhóm thương nhân liền hiểu trong nháy mắt, phát phát tay: “Trình Tam, dẫn bọn họ xuống dưới dùng bữa.”

Trình Tam, chính là vị quân sự bất hạnh kia, cung kính đáp một tiếng, xoay người nhìn về phía đoàn người Sĩ Mị Vồng Lượng nói: “Mời các vị đi bên này.” Ngón tay hướng về phía bên phải cửa phòng, hoàn toàn không thể tra xét hơi thở của bốn người này, trong lòng chất chứa sợ hãi. Đồn đại bên người Huyết Vương phi có bốn tùy tùng lớn, tới không thấy hình đi không thấy dáng, đoán chừng chính là bốn người này rồi, quả nhiên thực lực không thể đo! Về phần vị nữ tử áo trắng, dung mạo nhu hòa, dáng vẻ nhu nhược tao nhã, mặc dù không nghe ngóng qua, nhưng hẳn tuyệt đối không xem thường nàng ta, với ánh mắt sắc bén của hắn, nữ tử này gần như có thể sánh với bốn người tùy tùng kia! Còn có một nữ tử áo trắng, lạnh lùng cao ngạo, hẳn cũng chưa từng nghe nói, nhưng không thể khinh thường nội lực trên người nàng ta, gần như có thể tương đương với thiếu gia! Trình Tam đột nhiên cảm thấy, tuyệt đỉnh cao thủ trên đời này sao đặc biệt nhiều vô số kể!

Sĩ Mị Vồng Lượng rất thức thời mà biến mất, nơi này đã không cần bọn họ, chủ tử nói rồi, nên làm gì thì làm, không có việc gì thì tự bản thân đi tìm việc mà làm, đừng cả ngày như du hồn không có việc gì lác lác trước mặt nàng. Như đã nói, bọn họ chính là du hồn! Những lời này tứ quý cũng không dám gào lên trước mặt Cổ Nhược Phong, nếu không, người nào đó sẽ rất khó chịu, có thể dẫn đến bị kịch là đưa bọn họ bay đến nơi nào đó làm việc khổ cực rồi.

Phàm theo sát sau Vồng đi ra ngoài, bọn họ đã không nhìn thấy nhau hơn trăm năm, bây giờ ước gì có ngày chung một chỗ. Dưới ống tay áo tay của Tuyệt Cơ siết chặt, hẳn cũng đồng ý lời Cổ Nhược Phong nói, cũng đuổi nàng ra ngoài sao? Bản thân mình lúc trước, mặc dù không được nhìn hẳn dùng bữa, nhưng có khi nào hẳn đuổi mình?! Cổ Nhược Phong... trong đầu hiện lên một nữ tử mặc áo đen lúc ẩn lúc hiện cao cao tại thượng như vương giả, Tuyệt Cơ khẽ hạ mắt xuống, che giấu tất cả cảm xúc, theo mấy người bước ra khỏi phòng, thời điểm chưa tới, nàng sẽ tìm cơ hội khiến nàng ta chết mà không có đất chôn!

Dùng xong bữa trưa, Cổ Nhược Phong đi và Phong Huyết Lân vốn định thừa dịp thời tiết tốt ra khỏi thành Cổ Bắc trước khi trời tối chạy tới ranh giới Hiền Viên, “thành Lĩnh Nam” ở biên giới, sau đó đi thẳng tới núi Thiên Thánh. Nhưng đoàn người vừa mới bước ra khỏi “Mình Nguyệt hiền” liền bị người ngăn cản đường đi.

Cổ Nhược Phong nhìn nam tử trung niên bản khoắn lo lắng đứng thẳng cung kính cách xa ba bước, đáy mắt tràn đầy lòng cảm kích, khóe mắt thâm thúy nhếch lên, đây lại xướng tuồng gì?

Huyết Vương gia và Huyết Vương phi đến thành Cổ Bắc, cũng chỉ thời gian ăn xong một bữa cơm, tin tức đã truyền khắp thành Cổ Bắc. Bây giờ không chỉ có đoàn người nam tử trung niên tận lực đứng đợi ở cửa “Mình Nguyệt hiền, còn có Bắc Ưng - thành chủ thành Cổ Bắc, cùng với dân chúng đủ các kiểu cảm xúc đứng chen chúc nơi này!

Nam tử trung niên nhanh tay lẹ mắt, nhìn đám người Phong Huyết Lân vừa ra ngoài, liền tiến lên một bước, khẽ cúi người xuống: “Thảo dân có mắt không trông, hoàn toàn không nhận ra người cứu một nhà thảo dân đêm qua là Vương gia Vương phi, ân cứu mạng không có gì báo đáp, kính xin Vương gia Vương phi cho thảo dân một cơ hội cảm tạ, nếu không có gì trở ngại mời Vương gia Vương phi đến nhà thảo dân ở vài ngày, để thảo dân làm tiệc tẩy trần đón gió cho Vương gia Vương phi.”

Nói xong một hồi, khiến toàn dân chúng sững sờ, ngay cả Trình Thỉnh Phong cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ, nam tử trung niên này chính là Dư Thạch – gia chủ “Dư gia” phố Bắc thành Cổ Bắc, Dư gia trong thành cũng được coi là số một số hai, theo y phục hẳn mặc cũng có thể nhìn ra một chút, danh tiếng người này coi như không tệ, nhưng Trình Thỉnh Phong không thể có ấn tượng tốt với hắn.

Đêm qua Dư gia chịu nạn diệt môn, lấy đường dây tin tức của Trình gia, đương nhiên đã biết trước rồi, nhưng không biết vì sao, Dư Thạch mang theo mười mấy người trở lại Dư gia trước khi trời sáng, tuy rằng chặt vật, nhưng tính mạng không nguy ngập, bên trong xảy ra chuyện gì không ai biết. Bây giờ xem ra, chẳng lẽ gặp đoàn người Cổ Nhược Phong rồi được cứu? Tuy hẳn gặp gỡ lại Cổ Nhược Phong không nhiều nhưng hiểu rõ, nàng tuyệt đối không phải là người có tâm tư lương thiện, giơ tay giết người nhắc tay đã thương người nàng làm không hề thiếu, ngay cả Cổ Hạo Nhiên là phụ thân ruột thịt của nàng, nàng còn có thể giết Cổ Uyển Nguyệt ngay trước mắt mọi người! Đây không thể nghi ngờ là cho Cổ gia một cái tát! Mặc dù nàng không phải “Bồ tát sống” như lời đồn, cũng không biết ai mất mủ hươu cầu, dù sao đi nữa hẳn không tin một chút nào! Cổ Nhược Phong, chỉ sợ ngoại trừ Phong Huyết Lân, người này tâm địa sát đả đối với bất kỳ ai!

Nhưng mà Dư Thạch nói như vậy với Cổ Nhược Phong trước tất cả dân chúng, quan trọng nhất chính là, hẳn nói sau đó lại còn sống, điều này không thể không cân nhắc lại lần nữa. Chẳng lẽ tâm tình Cổ Nhược Phong thật sự tốt lên, cứu đoàn người Dư Thạch? Hoặc là mục đích tới thành Cổ Bắc của Cổ Nhược Phong chính là Dư Thạch? Tuy Dư gia ở thành Cổ Bắc cũng được coi như đứng đầu, nhưng so với Huyết Nguyệt sơn trang, ngay cả tư cách xách gậy cho Cổ Nhược Phong còn không có!

Trình Thỉnh Phong hơi nghi ngờ, đồng thời, ít nhiều hứng thú nơi đáy lòng cũng dâng lên. Dù sao sau một bữa cơm hẳn đã nghĩ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã tỏ rõ lập trường, Trình gia, tuyệt đối sẽ không đối lập với Huyết Vương gia Huyết Vương phi! Cũng coi như một loại thần phục khác! Trình Thỉnh Phong hẳn làm việc cẩn thận, lại không phải sợ ai đó, càng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ thần phục bất kỳ ai, ngay cả hoàng đế vương triều Mộ Dung, đều không có bản lĩnh để Trình gia thần phục! Nhưng, đối với Cổ Nhược Phong có thể coi là nữ tử biến thái mà nói, hẳn không có cách nào phân bác, dường chỉ có một, hoặc là thần phục, sau đó bình an vô sự tiếp tục làm việc làm ăn của mình, có lẽ một ngày nào đó rơi vào cảnh bị hai đại gia tộc khác chen ép, có thể được Huyết Nguyệt sơn trang che chở, dieendaanleequydomn tùy tiện nói một hai câu là có thể giải quyết chuyện này rồi. Còn con đường khác, mình tự đi, đến một ngày nào đó không thể bảo vệ bản thân dấn vào địa bàn của người ta, chỉ cần một bàn tay đã có thể tiêu diệt Trình gia rồi! Hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân còn có thể vô thanh vô tức * tiêu diệt lão hồ ly Mộ Dung Tô không còn một mống, đoán chừng đến chết hẳn ta cũng không thể nhắm mắt! Tuy Trình Ngọc là hoàng hậu, là cô cô hắn, nhưng hắn và Trình Ngọc không qua lại sâu, mọi người vốn lợi dụng lẫn nhau mà thôi, nàng ta mưu cầu tiền đồ cho Trình gia, Trình gia làm hậu thuẫn kiên cố cho nàng ta!

(*) vô thanh vô tức: không tiếng động, âm thầm.

Cho nên, mặc kệ như thế nào, bây giờ lựa chọn đặt ngay trước mắt, tuy có hai con đường, nhưng theo ý hấn, vốn không cần lựa chọn, thiên hạ Mộ Dung, đã là của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân rồi! Cho dù là triều đình hay giang hồ, đều là thế lực đứng đầu! Trình gia cũng được, Trương gia cũng thế, thậm chí là Cổ gia, cũng phải đứng sang bên vì hai người! Về phần mấy đại sơn trang, tuy Huyết Nguyệt sơn trang thành lập không lâu, nhưng phát triển có thể so với Hân Huyết Thiên lý mã *, sau một tháng đã cùng Thiên hạ đệ nhất sơn trang, Vũ Văn sơn trang hình thành thế chân vạc!

(*) Hân Huyết Thiên Lý mã: Hân Huyết mã = ngựa xích thố, gắn liền với tên Quan Công trong Tam Quốc, là con ngựa ngày đi ngàn dặm, trèo non vượt suối dễ dàng.

Thiên Lý mã: là giống ngựa có sức khỏe dẻo dai, chạy xa vạn dặm nhưng nhẹ như lông hồng, chân không in dấu.

Trình gia phát triển đến bây giờ, đã ở trạng thái cường thịnh, có thể nói khắp nơi ở vương triều Mộ Dung đều có cửa hàng của lqđ Trình gia, nếu đi theo Cổ Nhược Phong, nói không chừng có thể phát triển ở hai vương triều khác! Bằng vào ảnh hưởng của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân với Mộ Dung Niệm Hân, để cho thuê má qua cửa giảm bớt một chút, Trình gia hấn có thể coi là viên mãn rồi!

Trình Thính Phong vô ý thức rơi vào khát khao tương lai tốt đẹp, thuê qua cửa quả thật là mục tiêu phấn đấu đời này của hấn! Chỉ có điều trong nháy mắt đã bị giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Cổ Nhược Phong kéo trở lại: “Đêm qua cứu một nhà người là nàng ta, người không nên nhận nhầm ân nhân cứu mạng.”

Mọi người theo lời Cổ Nhược Phong nhìn lại, thấy một nữ tử áo trắng đang đứng trước gió, tóc đen khẽ bay, mặt mang mạng che mặt hơi mờ, thấp thoáng có thể thấy tuyết sắc tao nhã ở phía dưới, cao ngạo lạnh nhạt không thể bám lấy, giống như Lãnh Nguyệt tiên tử, chỉ có thể đứng từ xa nhìn mà không thể khinh nhờn!

Chỉ có điều, nhìn nữ tử đơn độc này rất có phong cách, nhưng so sánh với Huyết Vương phi, khí thế khiếp người của Cổ Nhược Phong khiến người ta không dám nhìn thẳng quan sát, nhưng mặc dù lướt qua liếc mắt một cái, cũng giật nảy mình! Cho nên, có thể nói nữ tử áo trắng kia chỉ có thể là thù hạp mà thôi!

Tuyệt Cơ nhìn sáng tỏ trong mắt mọi người, tương đối trầm trệ, khó nhịn tức giận trong lòng, nhưng lại chỉ có thể nhịn mà đè nén! Nàng thay đổi chủ ý, nàng nhất định phải cào nát bộ mặt mê hoặc của Cổ Nhược Phong, kéo nàng ta trên đường cái như nô lệ! Để cho bọn họ xem xem rốt cuộc ai mới là người đứng bên cạnh Phong Huyết Lân, ai mới có thể trở thành người của chủ tử!

Dur Thạch sừng sốt, dieenddaanleequyyddoonn hấn không nghĩ tới Huyết Vương phi lại nói vậy, không phải đêm qua nữ tử áo trắng kia kêu bọn họ là chủ tử sao? Hấn vẫn nhớ rõ ràng đấy!

Mặc dù Dur Thạch không nghĩ ra, nhưng Dur gia có thể đi đến nước này, hấn cũng coi như là người thông minh lanh lợi, nhìn trong mắt nữ tử áo trắng lóe lên khói mù, dường như có... với Huyết Vương gia. Chẳng lẽ bởi vì chuyện đêm qua, Huyết Vương phi ghen tỵ? Suy nghĩ trong giây lát, như vậy là bình thường, mấy nữ nhân nhà mình không phải đầu đi đầu lại cả ngày sao, nhìn dáng vẻ Huyết Vương gia lộ ra ngoài lớp mặt nạ, dung nhan tuyệt thế, nếu không phải có cặp mắt màu máu cùng hút máu người kỳ quái, cõi đời này chỉ cần là nữ tử cũng sẽ yêu hấn?!

Vì vậy, Dur Thạch mang ánh mắt mong đợi nhìn Phong Huyết Lân: “Huyết Vương gia người xem?” Thói đời này, vẫn là nam tử làm chủ, mặc dù Huyết Vương phi lợi hại, nhưng trong xương không phải cũng giống những nữ tử kia, cũng tranh giành tình nhân như vậy!

Phong Huyết Lân nhìn đầy mắt Dur Thạch có khinh thường khó nắm bắt với Cổ Nhược Phong, cặp mắt màu máu u ám nửa phần, người này chán sống sao?!

“Vương phi nói không sai, cứu mấy người các người tối hôm qua là Tuyệt Cơ.” Dứt lời, nắm tay Cổ Nhược Phong như định đi, bọn họ muốn chạy tới thành Linh Nam trước khi trời tối, nếu không sợ rằng phải ngủ trên xe ngựa ngoài trời.

“Chuyện này...” Hiện giờ Dur Thạch hoàn toàn kinh hãi, hấn không ngờ Huyết Vương gia nghe theo lời Huyết Vương phi lqđ nói! Nhưng đêm qua rõ ràng hấn thấy công lực thâm sâu khó lường của Huyết Vương gia! Người có thể ôm một nữ tử thoải mái đứng trên ngọn cây như vậy, hấn còn chưa từng thấy!

Khi Dur Thạch còn chưa kịp phản ứng, xe ngựa đã đến, nhưng, đám người Cổ Nhược Phong lại bị ngăn cản đường đi, người này, vừa đúng là Bắc Ứng thành chủ thành Cổ Bắc!

Bắc Ứng, cao một trượng mặt chữ quốc tiêu chuẩn, tuổi cũng xấp xỉ Dur Thạch, trên người tản ra hơi thở thuộc về quân đội, khí chất này giống như tên của hấn, giống một con chim ưng hùng mạnh bay lượn!

“Bắc Ứng khẩu kiến Huyết Vương gia Huyết Vương phi!” Trước mắt mọi người, Bắc Ứng cứ quý thẳng tắp như vậy! Dù gì Bắc Ứng cũng là thành chủ một thành, mặc dù thấy Vương gia cũng không phải hành đại lễ mức này!

Mơ hồ trong chốc lát, mọi người mới tỉnh ngộ, theo Bắc Ứng đồng loạt quỳ xuống “Thảo dân khẩu kiến Huyết Vương gia Huyết Vương phi” âm thanh vang dội tận trời! Sao bọn họ lại quên, khoảng thời gian trước tân đế đã ban thánh chỉ “Thấy Huyết Vương gia như thấy trẫm!” Nhưng trong đầu bọn họ vẫn không hiểu, thường ngày thành chủ đại nhân của bọn họ đầu muối không vào, sổ sách không mua * sao lại cung nghênh Huyết Vương gia như vậy?

(*) dầu muối không vào, sổ sách không mua: ý chỉ người cứng đầu, ai nói cũng không nghe.

Lời này còn phải nhắc lại sau khi Cổ Nhực Phong xử tử đám người Mộ Dung Tô, Cổ Nhực Phong giàu đến chầy mỡ nhưng keo kiệt đến chết lại phá lệ bỏ ra một ngàn vạn bạc trắng. Số tiền này đương nhiên không dùng để chúc mừng Mộ Dung Niệm Hân đăng cơ, đây là dùng để cấp cho tướng sĩ biên thành! Kiếp trước Cổ Nhực Phong thấy được nhiều tham quan ô lại, khiến cho no ấm d#@!\$q*đ của binh lính thủ vệ quốc gia cũng là vấn đề! Giữa mùa đông mặc một áo bông mỏng ra ngoài trực gác đêm, những quan cao cấp kia lại áo lông cáo ầm ập với mỹ nữ! Cho nên, lần này, Cổ Nhực Phong chỉ có một điều kiện, số tiền kia, không có phần của quan viên, nếu ai tham ô dù chỉ một lượng, liền chặt đầu ngón tay, chặt hết mười ngón tay thì chặt đến ngón chân, đã chặt hết rồi thì cứ một lượng bạc một lạng thịt, người Huyết Nguyệt sơn trang tùy thời kiểm tra thí điểm, người nào không muốn sống thì cứ tham ô đi!

Tên Huyết Nguyệt sơn trang vừa ra, ai dám làm loạn nữa, đó không phải là tìm chết sao! Cho nên số tiền kia xưa nay chưa từng thấy ngay cả một lượng bạc cũng không thiếu được chuyển đến biên cảnh. Bắc Ưng không chỉ là một thành chủ, lại còn là một tướng lĩnh, đối với binh lính thủ hạ như huynh đệ, thế nhưng quan viên triều đình kia bao che cho nhau, mỗi lần bổng lộc ngân lượng đến tay hẳn đã sớm bị lột mất một lớp da rồi, lại thêm núi cao hoang đê ở xa, cửa cung sâu như biển, gặp Mộ Dung Tô vốn không phải chỉ liên lụy một mạng là có thể giải quyết được vấn đề! Cho nên, ở đây vừa gặp ngày đông, thời kỳ binh lính khó chịu đựng nhất, khoản bạc của Cổ Nhực Phong đến, quả thật chính là cứu tinh! Cho dù Bắc Ưng là nam nhân cứng như thép dầu muối không ngấm vào đâu cũng hoàn toàn phục tùng theo Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhực Phong, nói vậy đã là gì!

Thi lễ xong, Bắc Ưng liền đứng một bên, hẳn có thể làm đến vị trí thành chủ này, đầu óc cũng không đơn giản! Chỉ có điều hẳn không tâm địa gian xảo như người khác, thích trực lai trực vãng * thôi.

(*) trực lai trực vãng: ngay thẳng, chính trực, không nham hiểm thủ đoạn.

Nhìn xe ngựa cùng tình thế đoàn người Cổ Nhực Phong, cẩn thận hỏi một câu: “Có phải Vương gia Vương phi muốn ra ngoài vương triều Mộ Dung?” Người tới thành Cổ Bắc chỉ có hai mục đích, một là thăm dò tin tức làm ăn ở thành Cổ Bắc, hai là rời khỏi thành Cổ Bắc tới vương triều Hiên Viên!

Lúc này Cổ Nhực Phong mới ngước mắt nhìn Bắc Ưng vào mắt, người này cho năng ẩn tượng coi như không tệ.

Nhìn ánh mắt Cổ Nhực Phong, Bắc Ưng không đợi bọn họ nói liền lập tức bật ra: “Hiện giờ đang là ngày đông, đường đến lqđ gần vương triều Hiên Viên đã có tuyết đọng, cho dù là xe ngựa như vậy, giờ ra khỏi thành sợ rằng cũng không thể tới thành Linh Nam trước lúc cửa thành đóng.” Nói xong ánh mắt nhìn sang xe ngựa, ánh mắt tập trung ở hai người đánh xe ngựa quý, ý tứ chính là, cho dù bây giờ các người chạy ra khỏi thành, sẽ phải ăn ngủ ngoài đồng rồi.

Bắc Ưng là tướng lĩnh khu vực này, đối với vài trăm dặm chung quanh thành Cổ Bắc, không ai quen thuộc hơn hẳn! Cho nên, Cổ Nhực Phong không hề hoài nghi lời hắn nói. Trên người Bắc Ưng có khí chất kiên cường mà phải trải qua máu thịt chiến tranh mới có, thẳng thắn vĩ đại hơn mấy quan viên chỉ hiểu lý luận suông, khoa chân múa tay, ngay cả đánh giặc như thế nào cũng không biết. Loại người như vậy, tâm tính của hắn cứng cỏi cùng vô tư hơn cái gọi là người thiện lương!

Phong Huyết Lân nhìn ánh mắt thương thức của Cổ Nhực Phong, trong lòng có chút không vui, nắm chặt tay Cổ Nhực Phong, năng thế mà lại dùng ánh mắt như thể nhìn nam tử khác! (Tứ Nguyệt: Đây là đại thúc trung niên đơn thuần! Mỗ Lân, trông mắt màu máu: đại thúc tuổi trung niên cũng không được! Chỉ cần là giống đực cũng không được! Không đúng, ngoại trừ ta ra đều không được!)

Mặc dù Phong Huyết Lân không vui, nhưng trong lòng biết Cổ Nhực Phong chỉ thương thức Bắc Ưng mà thôi, Bắc Ưng là người như vậy, ngay cả hắn cũng có một phần thương thức (Tứ Nguyệt: Phong Huyết Lân, ta vô cùng khinh bỉ người! Mỗ Lân: Lộ ra răng nanh nhỏ. Tứ Nguyệt: bỏ chạy...)

“Vậy ngày mai đi cũng được, Phong nhi cảm thấy thế nào?” Hắn cũng không có ý kiến gì, đối với hắn mà nói, dieendaanleequydomn ban đêm hay không ban đêm vốn không khác biệt, nhưng dù sao Phong nhi là người thương, mấy ngày nay liên tiếp lên đường, mặc dù không tính là nhanh, nhưng cũng rất mệt mỏi.

“Được, liền ngủ ở phủ thành chủ đi.”

“Phong nhi thích là tốt rồi.” Phong Huyết Lân gật gù đầu, chỉ có hai người tự hiểu cảm xúc lưu chuyển trong ánh mắt khi hắn nhìn Cổ Nhực Phong.

Vì vậy đoàn người gồm dân chúng cùng tùy tùng chậm rãi đi về phía phủ thành chủ, bao gồm cả Trình Thỉnh Phong cùng Dư Thạch luôn miệng kêu la muốn Phong Huyết Lân và Cổ Nhực Phong đến làm khách trong phủ của hắn.

Tuyệt Cơ nắm thật chặt bội kiếm trong tay, độc chiếm Cổ Nhực Phong của Phong Huyết Lân cùng ánh mắt chứa đầy tình cảm lần lượt đan xen của hai người vừa rồi, khiến cho nàng đỏ kị đến nổi điên! Phong Huyết Lân là của nàng! Nàng đi theo hắn đã mười năm! Vì sao Cổ Nhực Phong vừa tới liền lấy đi ánh mắt của hắn, ngay cả khỏe mắt cũng keo kiệt cho nàng! Nàng không cam tâm!

P phủ thành chủ thành Cổ Bắc, không giả dạng phủ đệ trang nhã như Hỏa Diễm thành Vô Hóa, lại không phải kiểu phủ đệ hoa lqđ lệ đất tiền như Ngọc Tây Âu ở thành Ngọc. Nơi này, không có hoa quý cỏ lạ, không có bậc thang bằng đá ngọc, ở trong sảnh chính trên tường chỉ treo duy nhất một bức tranh chữ! Kiểu chữ cương nghị mạnh mẽ, vừa nhìn liền biết xuất ra từ tay ai.

P phủ đệ như vậy, nói dễ nghe thì vô cùng đơn giản, khó nghe thì chính là nhà nghèo rách nát chỉ có bốn bức tường. Ngay cả trong nhà người bình thường sợ rằng cũng bày biện một hai món trang trí, đây hoàn toàn sạch sẽ sạch trơn, ngoài bốn bức tường, trừ bộ bàn ghế, cũng chỉ có người.

Bắc Ưng ngượng ngừng sờ đầu: “Đây, chuyện này...” Thứ gì đó trong phủ thành chủ hắn đã cầm đi bán làm quân lương cho binh lính từ sớm rồi, dù sao hắn cũng không thương thức nổi đồ sứ đồ cổ gì đó, về phần hoa quý cỏ lạ, hẳn không biết quý lạ ở đâu, không khác gì hoa dại trên núi, thật không biết vì sao nhiều người cướp mua như vậy, dù thế nào đi nữa hắn chỉ cần bán được tiền là tốt, hai năm trước thành Cổ Bắc càng lạnh thêm, về điểm này quân

lượng khiến hân gấp đến bạc đầu!

“Rốt cuộc Vương gia có thể viết tấu chương rồi, chủ thành Cổ Bắc thanh liêm đáng ngợi khen không phải sao?” Cổ Nhược Phong liếc mắt lướt qua căn nhà này, thấy Bắc Ứng quả nhiên là tướng yêu binh, cái khác có thể gạt được người, nhưng một đồng cỏ đại đình viện này không lừa được ai, cỏ cao không biết bao nhiêu, bùn đất không có dấu hiệu lật chuyển, tuyệt đối không phải lqđ cố ý làm nên. Còn có mạng nhện ở góc nhà, tuy chỉ có một ít, nhưng thật sự khó có thể tìm thấy trong sảnh chính phủ thành chủ, sợ rằng nhà này đã lâu chưa tổng vệ sinh rồi. Một đường đi tới đây, đi qua đi lại đều là binh lính, thủ vệ sâm nghiêm hơn nơi khác, nhưng nha hoàn người dưới lại không thấy mấy.

“Phong nhi nói rất đúng.” Phủ thành chủ này không hề kém phủ Huyết Vương năm đó bao nhiêu! Có thể biến phủ thành chủ thành như vậy, hân không thể không nói Bắc Ứng rất có năng lực! Sợ rằng Mộ Dung Tô cũng không ngờ, hân luôn luôn cường điệu việc tăng mạnh quản lý biên cương, quân lương phát xuống hoàn toàn bị tham ô thành như vậy, nếu không Bắc Ứng cũng không cần phải thiếu chút nữa thì bán cả phủ thành chủ! Xem ra, quan viên kia thật sự đủ để khiến cho Mộ Dung Niệm Hân đau đầu một trận.

Lúc này Mộ Dung Niệm Hân đã dùng xong bữa trưa đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng hất hơi một cái, lắc đầu tiếp tục xem tấu chương trong tay, trong lòng thầm vui vì có Huyết Nguyệt son trang làm chỗ dựa, lời vừa phát ra, những quan viên tham ô hoàn toàn không có ai dám táy máy tay chân vào quân lương, ngay cả thuế thu nộp lên cũng không dám chậm trễ chút nào. Vuốt ve bút lông trong tay, trầm tư hồi lâu, nói với người dưới ngoài cửa: “Người đâu, mời Ngũ Vương gia Mộ Dung Niệm Chân tới!”

Lại nói bên này, Bắc Ứng nghe Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nói, xua tay lia lịa: “Không được không được, Vương gia Vương phi ngài vẫn tha cho ta đi, nếu hoàng thượng biết ta biến phủ thành chủ thành như vậy, người còn không lột da của ta!” Mấy thứ gì đó trong phủ thành chủ cũng đáng giá hơn vài chục vạn lượng bạc, bây giờ để cho hân đi đâu tìm số bạc đó!

Lúc Trình Thỉnh Phong đi theo phía sau Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân từng bước vào cửa phủ thành chủ liền bắt đầu run rẩy khóe mắt, bây giờ càng thêm im lặng tuyệt đối, mặc dù hân cũng hiểu biết một chút về những quan viên tham ô kia, cũng ở thành Cổ Bắc nghe nói qua chuyện của Bắc Ứng, nhưng không ngờ có thể tham ô đến mức để cho tướng quân biến phủ thành chủ thành ra như vậy, toàn bộ quả thực sạch sẽ còn hơn bị giặc cướp!

Dur Thạch sinh trưởng ở thành Cổ Bắc mấy chục năm, đương nhiên hiểu rõ tình huống phủ thành chủ, nên không có quá lqđ nhiều kinh ngạc, chỉ có điều nghĩ thân phận Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cao quý, thấy nhà như vậy chắc sẽ thay đổi chủ ý đến phủ đệ của hân nghỉ ngơi chứ?

Âm thầm quan sát sắc mặt hai người, tính toán khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cau mày thì xông tới mời hai vị đại thần đến nhà mình thết đãi ăn ngon uống say trước, dù sao nếu không có bọn họ ra tay cứu giúp, bây giờ hân đã thành khối tử thi rồi!

Nhìn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ngồi đó thật lâu mà không có người dâng trà, Dur Thạch không kiềm chế được phân phó với người bên cạnh: “Nhanh về phủ pha trà ngân châm Quân Sơn * cao cấp bùng lại!”

(*) Quân Sơn ngân châm trà: Trà ngân châm của vùng Quân Sơn, tỉnh Hồ Nam.

Diễn tích: Có vị vua Minh Tông sau thời Ngũ Đại, một hôm thiết triều, thái giám dâng ly trà. Khi đổ nước pha trà, thấy bóng hạc trắng soi đáy cốc, ngược nhìn lên không trung, thấy một con hạc trắng quay đầu về phía vua, gập ba cái rồi bay đi. Chén trà đột nhiên dâng lên làn hương cùng bọt nhỏ từ dưới đáy, lẫn lẫn bóng nước, và chậm chậm lan tỏa không dứt, nhác trông giống bông hoa tuyết. Lại hợp với lời tâu thái giám, loại trà này pha bằng chiếc lông hạc (Ngân châm). Vua cảm động và sung sướng, hạc trắng cúi đầu chào ba lần, ý như cung chúc vua vạn tuổi. Vua Minh Tông sau đặt tên là trà Quân Sơn Ngân Châm. Loại trà này xưa chỉ để tiến vua... (Nguồn sieuthitra)

Tuy giọng Dur Thạch nhẹ, nhưng lại không biết cao thủ ở đây nghe rõ ràng trong tai. Mặt Bắc Ứng đỏ lên nhanh chóng, bắn khoả lo lắng đứng ở một bên, dáng vẻ không biết làm sao của một hân tử cao lớn như vậy trông thật buồn cười. Nhưng, quả thật trong lòng Cổ Nhược Phong khẽ nhúc nhích, không để lại dấu vết liếc nhìn Dur Thạch, lại nhìn Bắc Ứng, miệng phân phó với Mị: “Mị, mua về tất cả những thứ gì đó trong phủ thành chủ bán ra. Nhớ mang theo lão quản gia phủ thành chủ.” Dĩ nhiên không phải nói mua là mua, chỉ là tìm thứ giống như đức thôi.

Mị vốn chân chó bây giờ lại nghiêm trang: “Dạ, chủ tử.” Ngân lượng trong tay mỗi người Si Mị Vồng Lượng không dưới d#đ@l\$*đ trăm vạn, từ trước tới giờ Cổ Nhược Phong không hề keo kiệt vấn đề tiền bạc với người mình, dùng lời Cổ Nhược Phong nói, người dùng xong, có thể chi trả. Mặc dù không biết chi trả có ý gì, nhưng đại khái vẫn có thể hiểu được: tiêu tiền của chủ tử. Hơn nữa, mạng vì chủ tử, còn có gì không phải là của chủ tử?

Thời gian qua hành động của Mị luôn nhanh chóng, chỉ có điều, bây giờ muốn sắm lại đồ cho phủ đệ phủ thành chủ, một người cũng cần rất lâu, Si nhìn bóng dáng Mị sắp ra khỏi cửa, cung kính nói với Cổ Nhược Phong: “Chủ tử, ta đi giúp một tay.”

Cổ Nhược Phong nhìn dáng vẻ Si muốn lập tức chạy lấy người mà không thể không xin phép ý mình, cùng với sợ mình không đồng ý mà tay run nhè nhẹ, lúc Si cho rằng Cổ Nhược Phong sẽ không đồng ý, rốt cuộc gạt đầu một cái: “Đi đi, thuận tiện dẫn theo mấy người, để giúp lão quản gia chỉ huy khuôn vác này nọ, tránh cho lão quản gia ảnh hưởng tới... tốc độ của người và Mị.” Cửa cách đó không xa, truyền đến tiếng vật nặng ngã xuống đất, rõ ràng như ở bên tai.

Si giựt giựt khóe miệng: “Dạ, chủ tử.” Xoay người, có thể thấy lưng thẳng tắp hơi cứng ngắc...

“Vương phi vậy không được!” Bắc Ứng xấu hổ lúc trước chuyển thành nói dứt khoát, nhưng lại sử dụng giọng điệu quân đội nói với Cổ Nhược Phong, đôi khi phản ứng kịp, chỉ thấy vẻ mặt Cổ Nhược Phong cười như không cười, dáng vẻ quý dị khiến cho hân chảy mồ hôi lạnh ròng ròng.

Nhưng mà, tuy Bắc Ứng biết giọng điệu này có phần không thỏa đáng, nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hơn nữa, Huyết Vương phi làm vậy quả thật không ổn, giá tiền mua lại thứ gì phủ thành chủ bán ra ít nhất bị đề giá cao gấp đôi! Vốn là vài chục vạn lượng bạc, giờ không có năm mươi vạn lượng không thể làm thỏa đáng! Năm mươi vạn lượng, đó không phải là số lượng nhỏ! Huyết Vương gia cùng Huyết Vương phi đã quỳn tặng một ngàn vạn để giải quyết

tình hình khẩn cấp cho chiến sĩ biên cương, Bắc Ưng hẳn sao có thể để Huyết Vương phi xuất tiền mua sắm cho phủ thành chủ!

Người ở chỗ này ai cũng cho rằng Cổ Nhược Phong muốn nổi đóa rồi, dù sao, nàng là một Vương phi, dieendaanleequydonn còn là một Vương phi có địa vị tôn quý, càng là một Vương phi có thực lực lợi hại! Bị một chủ thành nho nhỏ có thể “hồ to gọi nhỏ” đối đãi như vậy, giống như bị mất thể diện.

Vậy mà... chuyện luôn có ngoài ý muốn.

“Bỏn Vương phi và Vương gia đã tới đây như vậy, sao không thấy phu nhân thành chủ ra nghênh tiếp?” Một câu nói khiến hán tử kiên cường như sắt thép đỏ mặt trong thoáng chốc, thẳng qua bên tai còn thể không bỏ qua lan tràn xuống tận dưới cổ!

“Cái này... cái này... Hạ quan không có phu nhân thành chủ...” Nói hoàn toàn như tiếng muỗi kêu, nhưng Cổ Nhược Phong có nhãn lực kinh người nghe rất rõ ràng!

“Cái gì? Phu nhân người tên gọi Vân Lan? Tên này tốt!”

“Àm”! Mặt Bắc Ưng ngay tức khắc lqd như bị lửa đốt, khí thể cháy bùng hực không thể đỡ!

“Vương, Vương phi ngài...” Chỉ có điều phía sau ‘ngài’ không nói ra được nữa...

Nhìn khoe miệng Cổ Nhược Phong nhếch lên tỏ ý đùa giỡn, Phong Huyết Lân không nhịn được đưa tay nhẹ nhàng kéo kéo khuôn mặt của nàng: “Nghịch ngợm!”

Lúc trước hai người đã rõ ràng cách làm người của Bắc Ưng, mà bằng vào thể lực của Phong Huyết Lân, đương nhiên biết hôm nay chắc chắn không ra khỏi thành được, nếu Bắc Ưng không đi “Minh Nguyệt hiền”, bọn họ cũng sẽ đến phủ thành chủ một chuyến, còn Vân Lan...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Chương 4: Bắc Ưng Vân Lan.

Đây là chuyện xưa của một vị tiểu thư phú gia lên núi bái Phật, lúc bị trêu ghẹo, liền được một vị anh hùng cứu đúng lúc, sau đó dùng trái tim để báo đáp.

Nữ chính trong chuyện xưa này chính là tiểu thư Vân Lan, nam chính là thành chủ thành Bắc – Bắc Ưng đại nhân. Chỉ là, mọi người cũng thấy rõ, Bắc Ưng tuy có quyền, nhưng lại không tiền, hơn nữa là người chính trực không hiểu những “đạo lý tình người” này, muốn bề cong hẳn quả thực là nằm mơ. Loại chuyện anh hùng cứu mỹ nhân mà trong lòng các tiểu thư khuê các hướng tới này, vốn là ác mộng kinh hồn của các gia tộc.

Vân Lan rất đẹp, trong nhà lại có tiền, hoàn toàn là phiên bản tiểu thư nhà giàu ở cổ đại, trong nhà nói muốn tìm một hôn sự môn đăng hộ đối cho oai. Dĩ nhiên, thân phận thành chủ thành Bắc với Vân gia mà nói, là Vân gia trèo cao. Nhưng mà, Bắc Ưng có thể biến phủ thành chủ tốt đẹp thành như vậy, người khác nhìn một cái liền biết, đi theo hắn, đến com cũng không có mà ăn!

Gia chủ Vân gia Vân Ngạo Thiên chỉ có một nữ nhi bảo bối, không chỉ lo lắng cho hạnh phúc của nữ nhi, hắn còn phải lo lắng cho cả Vân gia. Đi theo Bắc Ưng, chắc không đến hai năm Vân gia này liền bị vét sạch mất. Huống hồ, mặc dù Bắc Ưng có tiếng tăm, nhưng người thật sự nguyện ý giao tình với hắn ngoại trừ những người lính ra thì không còn ai khác, phần lớn người đối với hắn chỉ kính trọng mà không gần gũi. Vân Lan gả cho hắn, vậy việc làm ăn của Vân gia nói không chừng cũng xuống dốc không phanh.

Tóm lại một câu, Vân Ngạo Thiên dù chết cũng sẽ không gả Vân Lan cho Bắc Ưng.

Lại nói Bắc Ưng này, mang binh đánh giặc thì giỏi, nhưng chuyện nhi nữ tình trường thì hoàn toàn thập khiêu thông chín khiêu – không biết gì cả! Hơn nữa, trước khi gặp Vân Lan, hắn đều sống trong quân doanh, một nghề thiếp cũng không có, đối với việc này không hề có kinh nghiệm, đương nhiên cũng không biết đi thuyết phục Vân Ngạo Thiên như thế nào, vì vậy hôn sự này liền bị trì hoãn lại.

Hiện giờ Bắc Ưng đã ba mươi ba, may nhờ Vân Lan một khóc hai nháo ba thất cổ mới khiến cho Vân Ngạo Thiên hết cách với nàng, không gả nàng cho người khác. Ba năm qua đi, Vân Lan cũng đã hai mươi tuổi đã đến tuổi “lớn già gái ế” rồi.

Chuyện này hôm qua lúc ăn sáng để gấp rút lên đường Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã nghe Si báo cáo qua. Nghĩ, giúp đi, người ta nói cũng đúng, không đến mức một người thê tử hắn cũng không có.

Bây giờ nhìn thấy bộ dạng áp úng của Bắc Ưng kia, Cổ Nhược Phong càng cảm thấy hứng thú, quả nhiên tình cảnh anh hùng biến thành dụ dàng như vậy, thỉnh thoảng gặp phải cũng xem như là có lợi cho thể xác và tinh thần.

Đúng lúc này, thủ hạ mà Dư Thạch phái đi đã trở lại, cái này được tính theo tốc độ bay rồi. Chỉ thấy trên tay người kia bung hai ly trà, khe khẽ đi đến bên cạnh Dư Thạch, lúc vừa mới vào liền bị không khí nơi này dọa cho sợ.

Dur Thạch tiếp nhận nước trà, diện đanqqqdonnn tiến đến trước mặt Phong Huyết Lân: “Vương gia, vương phi, mời dùng trà.” Nhưng mà, cúi đầu chờ mãi vẫn không thấy có người nhận, Dur Thạch không khỏi ngẩng đầu lặng lẽ nhìn thoáng qua, chỉ thấy hình như Phong Huyết Lân không nghe được hắn nói, mà đang xoay người cười nói cái gì đó với Cổ Nhược Phong, hoàn toàn không để ý đến hắn!

Trong lòng Dur Thạch buồn bực, nghĩ, Dur gia hắn chính là gia tộc thứ hai ở thành Cổ Bắc, mình là chi trưởng một nhà, tuy Huyết vương gia có ân cứu mạng với mình, nhưng không nề mặt mình như vậy, có phải là quá kiêu ngạo hay không?!

Buồn bực thì buồn bực, đầu óc Dur Thạch vẫn rất tỉnh táo, Huyết vương gia này có một thân võ công quý dị, hắn nhớ rõ, một thủ hạ có thể lập tức giết nhiều người như vậy, Dur Thạch hắn trừu chọc không nổi! Dĩ nhiên hắn cũng không quên mục đích của mình khi tới đây, đó là muốn mời hai vị đại tôn thân này cùng trở về.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều giống nhau, ai cũng không muốn cho Dur Thạch một cái cầu thang, đối với người tự chủ trương này ai cũng không có hảo cảm. Rõ ràng Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân xem trọng Bắc Ứng hơn, theo bọn họ là vì cách bố trí phủ thành chủ của hắn liên lạc thể nhìn ra, Dur Thạch này không thể sánh bằng được. Mà Dur Thạch làm như vậy không khác gì cho Bắc Ứng một cái tát!

Võng Lượm cảm thấy không khí trong phòng này càng ngày càng quý dị, sờ sờ da gà nổi trên người, nghĩ đến không biết có nên đi giúp Sĩ Mị chiếu cố hai tiểu tử kia hay không.

Thành Cổ Bắc nhộn nhịp rồi.

Vì sao?

Huyết vương gia và Huyết vương phi trong truyền thuyết đến đây!

Huyết vương gia và Huyết vương phi mua sắm cái này cái kia cho phủ thành chủ!

Cái này còn chưa tính, nhưng vì sao bên trong lại có đồ dùng dành cho đại hôn?

Dân chúng thành Cổ Bắc hoang mang, đây là muốn diễn tuồng gì?

Sau đó, lại truyền ra một cái tin tức kinh thiên động địa...

Người đứng đầu thành Cổ Bắc, lão đại của đệ nhất thế gia, gia chủ Vân gia bị Huyết vương gia triệu đến phủ thành chủ!

Sau đó, mọi người mới nhớ tới, mấy năm nay tiểu thư Vân Lan của Vân gia và Bắc Ứng thành chủ có dây dưa với nhau, không lẽ: Huyết vương gia này muốn chỉ hôn cho thành chủ đại nhân sao!

Khi Vân Ngao Thiên nhận được tin này đã đi vón vện ba mươi vòng trong đại sảnh, trong lòng là tư vị nói không lên lời, mãi đến khi quản gia Vân Trùng giục đến lần thứ ba: “Lão gia, nếu không đến phủ thành chủ, sợ là Huyết vương gia sẽ trách tội xuống!”

Thật ra, cũng không phải là Vân Ngao Thiên không muốn gặp Bắc Ứng, chỉ là hắn đang suy nghĩ, hắn không thể không nghĩ cho người của Vân gia! Bắc Ứng là người chính trực, Lan nhi theo hắn không hẳn là khổ, nhưng vì hắn quá chính trực, cuộc sống ngày sau chỉ sợ là không dễ chịu!

Vân Trùng bắt đầu dĩ thời dài: “Lão gia, Bắc Ứng có Huyết vương gia làm chỗ dựa, tiểu thư gả qua đó sẽ không khổ.” Hắn nhìn Vân Lan lớn lên, trong lòng thương nàng như nữ nhi ruột thịt. Mấy năm nay nhìn Vân Lan kiên trì như vậy, hắn cũng cảm thấy đau lòng.

Vân Ngao Thiên lắc đầu, nghĩ đi phủ thành chủ nhìn kỹ rồi hắn nói!

Phủ thành chủ.

Hiện giờ phủ thành chủ vô cùng náo nhiệt, không đến nửa ngày, toàn bộ cỏ dại, hoa cỏ cây cối đều được đổi mới, hơn nữa có đủ loại danh hoa quý thảo! Trong phòng ngoài đồ cổ và tranh chữ, còn lại đều được đổi mới hoàn toàn, thậm chí tất cả đều là tốt nhất! Những thứ này trong mắt dân chúng mà nói là giá trên trời rồi!

Khi Vân Ngao Thiên bước vào phủ thành chủ, thật sự là kinh sợ. Không phải hắn không biết tình hình thực tế của phủ thành chủ, trong thời gian ngắn có thể thay đổi như vậy, mặc dù không tính là xa hoa, nhưng cũng hơn Vân gia một bậc! Hắn không thể không phục Huyết vương gia này! Chỉ bằng tài lực mà cũng có thể đề bạt chết người!

Vân Lan đi theo sau lưng Vân Ngao Thiên, nàng cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, ba năm nay đều bị giam cầm trong nhà, rất ít khi ra ngoài, chuyện của phủ thành chủ cũng đều nghe lén bọn hạ nhân nhà họ nói với nhau. Ba năm qua đi, hôm nay là lần đầu tiên sau ba năm này nàng bước vào phủ thành chủ.

Nơi này, hoàn toàn khác so với lúc ban đầu, một bông hoa một cành cây đều được đặt cẩn thận, bày biện không thua kém gì Vân gia... còn có lựa đồ kia... lựa đồ! Đây là muốn làm gì? Phủ thành chủ có tin mừng gì sao?

Nhìn hi cầu đồ thẩm treo ở trên cao kia, dọc đường đi mọi người đều nhao nhao thảo luận, cho dù Vân Lan có giả câm giả điếc, nhưng trong lòng nàng cũng biết Bắc Ứng muốn thành thân! Một lòng rung động cứ trầm xuống như vậy... Hắn, muốn thành hôn rồi, nhưng mình lại không hề hay biết...

Hôm nay phụ thân mang mình đến đây là muốn tới chúc mừng hân đón dâu sao? Phụ thân muốn mình hết hi vọng mới mang mình tới. Trách không được, hôm nay lúc xuất môn liền cảm thấy là lạ. Phụ thân luôn luôn tránh phủ thành chủ như tránh tà, vậy mà hôm nay lại mang mình theo tới phủ thành chủ!

Vân Lan cảm thấy mình không còn sức để bước về phía trước nữa, nàng sợ sẽ thấy Bắc Ung mặc áo cưới đỏ thẫm, nàng sợ sẽ thấy nữ tử mặc áo đỏ giống vậy đứng bên cạnh hắn, nàng sợ nghe thấy hắn nói thành thân...

Nhưng mà! Nàng không cam lòng! Nàng khổ sở chờ đợi nhiều năm như vậy, nàng cũng muốn hỏi hắn một câu: Vì sao lại phụ ta!

“Lan nhi, ngươi làm sao vậy?” Nhìn thấy bước chân xiêu vẹo của Vân Lan, Vân Ngạo Thiên biết có liên quan đến Bắc Ung, nhưng vẫn không nhận được hỏi một câu.

Vân Lan ổn định lại tinh thần, lắc đầu: “Không có gì...”

Đại sảnh, Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong ngồi nhân nhả trên hai cái ghế chủ tọa, Phong Huyết Lân còn nhỏ giọng than thở một câu: “Ghế này không tốt bằng Huyết vương phủ.” Cái bàn trà ở giữa đem tách hân và Cổ Nhược Phong ra, cái này trước mặt mọi người cũng không tiện, vì vậy hai người liền ngồi chung một chiếc ghế tựa, hơn nữa, như thế này cũng có chuyện muốn làm.

Si Mị Vồng Lượm Phàm còn có Tuyết Cơ yên lặng đứng ở một bên, tùy thời đợi mệnh lệnh của hai người.

Trình Thỉnh Phong ngồi ở vị trí đầu bên phải, bình tĩnh uống trà Si mới mua về, hôm nay hân đến xem trò vui. Sớm biết đi theo Cổ Nhược Phong có nhiều trò hay để xem như vậy, hân đã không đợi đến ngày hôm nay rồi!

Dư Thạch ngồi dưới Trình Thỉnh Phong, nom nớp lo sợ lau mồ hôi, đã đến khá lâu rồi, mắt thấy mặt trời đã ngã về phía tây, mà hai người Huyết vương gia và Huyết vương phi này vẫn không nói lời nào cũng không để ý tới hân, hân đi cũng không được mà không đi cũng không được! Hơn nữa, vừa rồi Huyết vương gia còn cho người đi kêu Vân Ngạo Thiên, vậy chuyện kế tiếp hân không tự chủ trương được rồi! Nghĩ đến hai tôn đại thần này không nói thì cũng thôi đi vậy mà đến nước trà cũng không có, Dư Thạch đã nổi nóng lại càng không biết làm thế nào.

Trong phòng lúc này, Bắc Ung đang ngồi nghe mấy người bạn đồng liêu tranh luận, hân ảo não ngồi ở vị trí bên trái ghế chủ thượng, bây giờ hân đang đứng ngồi không yên, là cực kỳ không yên! Phong Huyết Lân lên tiếng: “Đi mời Vân Ngạo Thiên và Vân Lan vào.” Lời nói đến giờ còn văng vẳng quanh tai, khiến cho hân tưởng mình nghe lầm!

Khi Vân Ngạo Thiên mang theo Vân Lan xuất hiện tại cửa chính sảnh, Bắc Ung “roạt” một tiếng liền đứng lên! Thật ra nếu tính theo tuổi tác, Vân Ngạo Thiên cũng chỉ hơn bốn mươi, vốn nên xưng huynh gọi đệ với Bắc Ung, nhưng thêm chuyện của Vân Lan, thân phận này liền có chút lúng túng. Chẳng qua vậy cũng tốt, dù sao còn hơn gả con gái cho người đáng tuổi ông nội!

Vân Ngạo Thiên nhìn hồng y nam tử ngồi trên ghế chủ tọa, mặt nạ màu trắng bạc cùng với đôi mắt màu đỏ máu đã biểu lộ thân phận của hân, người tôn quý nhất vương triều Mộ Dung – Huyết Vương!

Mà một nữ tử tuyệt sắc ngồi ở vị trí kia, liếc mắt nhìn một cái khiến người khác khó có thể quên được, áo đen thắt lưng đỏ, tóc đen vấn đơn giản, cười yếu ớt ngồi ở chỗ kia, khí thế trên người không thua kém gì Huyết vương! Vậy người này hân là Huyết vương phi Cổ Nhược Phong!

Hai người này, lần đầu tiên gặp mặt đã khiến cho Vân Ngạo Thiên cảm thấy cao không chạm vào được! Khí thế trên người bọn họ, cho dù hân có là gia chủ đệ nhất thế gia ở thành Cổ Bắc cũng không dám nhìn thẳng!

Hơi cúi đầu: “Vân Ngạo Thiên khấu kiến Huyết vương gia, Huyết vương phi!” Trái lại hân rất tò mò, nếu hân kiên trì không đồng ý, hai người này sẽ làm thế nào để chỉ hôn cho Vân nhi và Bắc Ung.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Chương 5: Dư Thạch cầu hôn.

Cổ Nhược Phong tựa lưng vào ghế, cứ ngồi như vậy nhìn mấy người bước từ ngoài cửa vào, đôi mắt giống như Bắc Ung dính chặt trên người Vân Lan.

Y phục trên người đơn giản, không giống như tiểu thư đại gia bình thường, y phục rực rỡ bay tán loạn, bộ dạng yếu đuối hơn Phàm, không nghĩ tới trên người nữ tử này lại có thể phát ra bản lĩnh và kiên trì lớn như vậy.

Phong Huyết Lân nhìn thấy đôi mắt Vân Ngạo Thiên lóe sáng, trong lòng cười thầm, chẳng lẽ Vân gia hân còn muốn đối kháng với Huyết Nguyệt sơn trang? Việc Phong Huyết Lân hân muốn làm chưa ai có thể ngăn cản được!

“Vân gia chủ miễn lễ, mời ngồi.” Phong Huyết Lân hoàn toàn coi phủ thành chủ này như phủ đệ của mình, mỗi lời nói cử chỉ đều đứng ở vị trí chủ nhân. Mà lúc này Bắc Ung đứng bên cạnh, đôi mắt vẫn kích động nhìn Vân Lan như cũ.

Đã ba năm hán không gặp nàng rồi. Nàng bây giờ càng lớn càng đẹp hơn, đáng người cao hơn một chút, chỉ là mặt mày u buồn giống như đã khắc trên mặt nàng, không sao xóa đi được!

Trong lòng đột nhiên cảm thấy đau. Bắc Ung có chút hối hận, sao không sớm đi qua đó cầu hôn, cho dù có bị cự tuyệt thì đã làm sao!

Vân Ngao Thiên chờ đến khi Phong Huyết Lân dứt lời mới hồi phục lại tinh thần, phát hiện Vân Lan đứng sau lưng mình vẫn không nhúc nhích! Đối với vị Huyết vương gia này, khi lần đầu tiên hán nhìn thấy trong lòng không khỏi cảm thấy sợ hãi! Khí thế như vậy không khác nào chứng minh tính chân thực của lời đồn đại!

“Lan nhi!” Quát lớn một tiếng, kéo Vân Lan đang sững sờ lại.

Vân Lan nhìn tứ phía, người ngồi trên ghế chủ tọa kia không phải là Bắc Ung, chẳng lẽ phủ thành chủ mới đổi chủ từ sao? Vậy Bắc Ung thì sao? Còn lựa đồ bên ngoài và chuyện hạ nhân đang thảo luận thì sao, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Vân Ngao Thiên nhìn bộ dạng hoang mang của Vân Lan, trong lòng thở dài một tiếng, nữ nhi bảo bối này của hán, vừa nhìn thấy Bắc Ung liền nói không ra lời!

“Huyết vương gia, tiểu nữ chưa từng trải sự đời, không biết lễ nghi, mong Vương gia thứ tội.” Vân Ngao Thiên lo lắng nói, cũng không biết Huyết vương gia này có mục đích gì, biết sớm thì đã nhắc nhở Lan nhi một chút rồi! Nhìn tình huống bên ngoài, đây không phải muốn tứ hôn Lan nhi cho Bắc Ung sao? Vân Ngao Thiên nghĩ đến ba năm qua, Vân Lan dầu muối đều không vào nói gì cũng không thông, cho là không phải Bắc Ung thì không lấy chồng, trong lòng liền kiểm chế con buồn bực! Bắc Ung này có chỗ nào tốt đâu! Hán nhìn thế nào cũng không ra hán (Bắc Ung) tốt tốt ở chỗ nào?! Trừ bỏ tính tình cương trực ngay thẳng, lại có võ công không tệ, ngoài ra hán còn có cái gì nữa đâu? Nhưng mà tiểu tử này thật sự chờ ba năm, vẫn không tìm nữ nhân khác. Điểm này hán rất bội phục.

“Vân Lan khấu kiến Huyết vương gia, Huyết vương phi.” Vân Lan cũng là người thận trọng, nghe Vân Ngao Thiên nhắc như vậy liền biết thân phận của hai người đang ngồi trên ghế chủ tọa kia. Chuyện tình của Huyết vương gia và Huyết vương phi được truyền khắp vương triều Mộ Dung như vậy, Vân Lan có biết đến một chút.

“Tiểu thư Vân gia không hổ là đệ nhất mỹ nhân của thành Cổ Bắc, Vân gia chủ, cửa của Vân gia ngời vãi năm nay sợ là đôi không ít rồi!” Cổ Nhược Phong cực kỳ vui sướng nở nụ cười, phát tay một cái để cho Vân Lan đứng dậy.

Chỉ là lời này vừa nói ra, trên mặt Vân Ngao Thiên, Vân Lan và Bắc Ung đều cứng đờ, sắc mặt không khá hơn chút nào. “Đấu tranh” ba năm nay chỉ có đương sự mới hiểu rõ.

Một khắc khi Vân Lan xuất hiện, ánh mắt Dư Thạch luôn khóa ở trên người nàng. Nói đi nói lại, Dư Thạch vừa vặn bằng tuổi với Bắc Ung và Vân Ngao Thiên, chỉ là người một người trung niên cưới một nữ tử hai mươi cũng không coi là gì, lại là chuyện rất bình thường!

Hơn nữa, Dư gia lại là đệ nhị thế gia ở thành Cổ Bắc, rất môn đăng hộ đối với Vân gia, nếu hai nhà có quan hệ thông gia, đây rõ ràng là đại hỉ!

Vân Ngao Thiên mang theo Vân Lan ngồi xuống.

Những người đang ngồi kia đều là người thông minh lanh lợi, liếc mắt nhìn một cái liền sáng tỏ.

Vân Ngao Thiên cảm thấy đáng ra hôm nay mình nên cáo bệnh không đến, Huyết vương gia có quyền lớn như vậy, sẽ không làm khó một bệnh nhân chứ? Dư Thạch này từ lâu đã thích Vân Lan, hán biết. Vân gia hán không thiếu tiền, sao phải gả một nữ nhi cho người như thế?!

Vân gia chủ, không biết Vân tiểu thư đã bao nhiêu tuổi rồi?” Cổ Nhược Phong muốn truy hỏi kỹ càng sự việc, đề tài Vân Ngao Thiên và Vân Lan muốn tránh, nàng lại càng muốn nhắc tới, càng muốn chọc vào nỗi đau của người khác!

Khóe mắt Vân Ngao Thiên giật giật, Vân Lan bao nhiêu tuổi ở thành Cổ Bắc này ai chẳng biết, hán không tin trước khi Huyết vương phi mời bọn họ tới không có tìm hiểu qua!

Nhưng mà, nghĩ là nghĩ vậy, ngoài miệng vẫn cung kính trả lời: “Hồi Huyết vương phi, tiểu nữ năm nay vừa tròn hai mươi.” Nghĩ đến tuổi của Vân Lan, Vân Ngao Thiên lại cảm thấy đau đầu, tuổi này, nếu muốn tìm một người tốt để gả sợ là không dễ!

Cổ Nhược Phong nhíu mày, vẻ mặt ngạc nhiên: “Hai mươi?” Trong mắt tỏ rõ vẻ kinh ngạc cùng nghi vấn: Vì sao hai mươi tuổi còn chưa có xuất giá?

Vân Ngao Thiên rất muốn coi như Cổ Nhược Phong không nhắc đến vấn đề này, nhưng mà Cổ Nhược Phong khí thế cường đại khiến hán không dám coi như không có! đành phải run rẩy đáp: “Đúng là hai mươi.”

“A...? Hai mươi còn chưa xuất giá, chẳng lẽ tiểu thư Vân gia có nỗi khổ gì sao?” Lần này Cổ Nhược Phong nhìn Vân Lan ở bên cạnh.

Trong lòng Vân Lan chấn động, lời kia của Cổ Nhược Phong đang hỏi tới cái mà nàng bận tâm nhất! Khóe mắt rung rung nước, khổ sở bắt đầu đến. Ba năm nay, không có người ủng hộ nàng, nếu không phải Bắc Ung để lại cho nàng một khối ngọc, nàng sợ là nàng sẽ không chống đỡ được đến bây giờ!

Qua một lúc lâu, Cổ Nhược Phong vẫn chưa có được câu trả lời của Vân Lan, cũng không tức giận, chỉ nhàn chán nhấp một ngụm trà trong tay, khóe mắt lại nhìn về phía Bắc Ung.

Trái tim Bắc Ưng đặt hoàn toàn trên người Vân Lan, nhìn đôi mắt Vân Lan đắm lệ khiến tim hần đau đớn! Giờ phút này hần rất muốn bắt chấp tất cả đi tới ôm nàng vào ngực, thay nàng lau đi những giọt nước mắt uất ức kia!

Lúc này Bắc Ưng cũng không biết, phủ thành chủ này treo đầy lụa đỏ, hơn nữa chuyện này đã truyền đi khắp thành Cổ Bắc rồi!

“Huyết vương phu, thảo dân chung tình với Vân tiểu thư đã lâu, ba năm nay có trời đất chứng giám, kính xin Huyết vương phi có thể tứ hôn cho thảo dân và Vân tiểu thư!”

Một tiếng nói vang lên giữa đại sảnh yên tĩnh, chấn động trong tai của mọi người! Giống như một đạo sấm sét vừa đánh xuống, đánh cho mọi người ngoài khét trong sống!

Vân Ngạo Thiên lo lắng, nhìn chăm chăm vào người nói ra lời kia, không nói nên lời!

Trên mặt Vân Lan tràn đầy khiếp sợ, không thể biết rõ màu sắc trên ấy!

Mà Si Mị Vồng Lượng Phàm, thậm chí là Tuyết Cơ, khoe miệng cũng co giật không thể dùng một hai lời để diễn tả được!

Ngay cả Trình Thỉnh Phong luôn kuoon sóng nước chẳng sao cũng thiếu chút nữa phun ngum trà trong miệng ra ngoài! Nếu nói trong phòng này ai trấn định nhất, vậy thì phải kể đến hai vị đại thần đang ngồi trên kia rồi! Mặc dù, hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong rất muốn cười to một tiếng: “Dur Thạch, người thật tài tình!” Nhưng vẫn cố gắng kìm xuống, lúc này không thể phá hỏng được!

Bắc Ưng vừa mới ngồi xuống liền lập tức đứng phất dậy, đôi mắt màu đỏ mở to, gắt gao nhìn chăm chăm Dur Thạch, cả người run rẩy, người này, người này, người này có biết xấu hổ là gì hay không!

“Dur Thạch!” Cuối cùng quát lên một tiếng giận giữ, Bắc Ưng vốn là người trầm ổn, bây giờ phải quát to như vậy hần mới có thể phát tiết hết những tức giận trong lòng!

Dur Thạch không chút để ý chống lại ánh mắt của Bắc Ưng, Dur Thạch hần là gia chủ của Dur gia, thân phận này, không kém chút nào so với thành chủ thành Cổ Bắc như hần! Hơn nữa, Dur Thạch hần hòa đồng hơn nhiều so với Bắc Ưng! Nếu không làm sao Vân Ngạo Thiên kia có thể chậm chạp không hứa gả Vân Lan cho Bắc Ưng!

Hơn nữa, hôm nay Huyết vương gia nói thế nào cũng là ân nhân cứu mạng của mình, bọn họ coi như cũng có chút quan hệ. Bắc Ưng hần vừa đến thành Cổ Bắc, sao có thể có quan hệ với Huyết vương gia? Lúc này Dur Thạch hoàn toàn ném chuyện Cổ Nhược Phong vì Bắc Ưng mà đặt mua phủ thành chủ ra sau ót! Hoặc là nói hần cố ý quên đi! Khi đó hần nhìn thấy Vân Lan sau ba năm không gặp, trái tim bắt đầu lại lung lay! Hiện giờ Vân Lan càng thú vị hơn so với ba năm trước, càng làm cho người khác không thể buông tay! Huống hồ, cưới được Vân Lan liền cưới được cả Vân gia! Vụ mua bán này kiếm được không ít, nếu Dur Thạch hần không tranh thủ liền là kẻ ngốc rồi!

“Những lời nói này của Dur Thạch đều là thật, kính xin Vương gia và Vương phi minh giám!” Huyết vương gia và Huyết vương phi hôm nay mới vừa tới thành Cổ Bắc, hiện giờ ai là người có thể tin, ai là người nói thật, hần là bọn họ đã biết rõ rồi! Cho dù là nói dối cũng là lời nói thật!

“Roạt!” Trường kiếm rút ra khỏi vỏ, Bắc Ưng quả thật bị tức đến váng đầu, cũng chẳng quan gì đến Huyết vương gia hay Huyết vương phi gì nữa! Dur Thạch kia thật vô liêm sỉ! Không nghĩ đến tuổi của hần đã lớn hơn hai lần tuổi của Lan nhi, hơn nữa trong nhà hần thế thiếp vô số đừng nói là chung tình với Lan nhi! Đây đúng là một loại vũ nhục! Lại nghĩ đến ba năm trước đây, Dur Thạch gần như cùng mình đến Vân gia cầu thân, Bắc Ưng liền tức giận! Nếu không Dur Thạch ngăn cản, Vân Ngạo Thiên cũng sẽ không cự tuyệt mình! Nói không chừng Lan nhi đã sớm gả cho mình rồi!

Sự tình phát triển càng ngày càng ngoài dự kiến của mọi người, đây rốt cuộc là tuồng kịch gì đây? Lúc này Vân Lan đã ngây dại, mà mặt Vân Ngạo Thiên đã đen giống như đất nôi, Dur Thạch nói vậy chẳng khác nào tát một cái vào mặt hần! Có mà đòi ăn thịt thiên nga, chính là nói Dur Thạch! Nhưng Dur Thạch ở trước mặt mọi người nói hần cũng không xấu hổ, nhưng Vân Ngạo Thiên hần thì có!

Thái độ của Cổ Nhược Phong hiện giờ là hoàn toàn xem kịch vui, võ công của Bắc Ưng cũng không tệ, thừa sức đối phó được với Dur Thạch!

Dur Thạch đưa ánh mắt cầu cứu về phía Cổ Nhược Phong, khi nhìn thấy ánh mắt trêu tức kia của nàng trong lòng liền cảm thấy lạnh, sao hần lại quên mất Huyết vương phi này dường như không thích mình chứ?! Bây giờ bọn họ thấy chết sẽ không cứu sao?! Sở dĩ Bắc Ưng có thể khiến phủ thành chủ trông thảm hại như vậy mà không ai dám trêu chọc, vì hần có một thân võ công xuất quỷ nhập thần! Một chiêu có thể giết người trong nháy mắt, ai lại ăn no rửng mỡ đi trêu chọc hần làm gì!

Cầu cứu không được, Dur Thạch quát lớn một tiếng: “Bắc Ưng, ngươi muốn tạo phản sao? Dám cả gan rút kiếm trước mặt Vương gia và Vương phi, ngươi muốn thế nào!” Lời này làm người ta có suy nghĩ kỳ quái! Nếu đối người khác, bảo vệ không được liền hô lên một câu: “Hộ giá!” Tiếp theo Bắc Ưng không bị xử lý ngay tại chỗ thì cũng bị đánh cho gần chết! Cho dù là Vương gia, không vì những lời nói này, thì cũng phải suy nghĩ cân nhắc đến mặt mũi của mình một chút! Thời đại này, rút kiếm ra trước mặt Vương gia quả thực chính là đang khiêu khích một cách trần trụi!

Chi tiếc, Dur Thạch không chỉ nhìn nhầm chỗ, còn nhìn lầm Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong! Hai người này hoàn toàn coi mình là người ngoài, bộ dạng giống như đang xem kịch vui!

Bắc Ưng xuất kiếm rất nhanh, mắt thấy mũi kiến kia sắp đâm vào người Dur Thạch...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Chương 6: Một nửa gia sản

Mắt thấy Dư Thạch sắp toi mạng dưới một chiêu của trường kiếm kia, đồng loạt run rẩy, âm thanh nhẹ nhàng liền xuất hiện: "Ừng, dừng lại."

Mũi kiếm dừng lại cách Dư Thạch một millimet, chủ nhân trường kiếm bởi vì âm thanh kia mà tay phải cầm kiếm nhịn không được run lên một chút, chỉ là vẫn quật cường không buông tha Dư Thạch một chút nào!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đối phương có một chút kinh ngạc, sau đó rất hứng thú nhìn về phía nữ tử kia một lát

Vân Lan chưa từng tỉnh táo giống như bây giờ! Nàng không cần đợi thêm nữa! Lúc này chứng kiến hai chủ tọa cao cao tại thượng không thể khinh nhờn thì trong óc nàng cũng tái hiện lại đoạn quá khứ nha hoàn đàm luận, về Huyết Vương bị vứt bỏ, về người điên Cổ Nhược Phong, về hai người kiên trì không thay đổi tình cảm, hứa hẹn mãi mãi không phản bội nhau.

Người như vậy, hôm nay xuất hiện tại nơi này, có phải là cho mình một cơ hội hay không? Đợi ba năm, nhớ ba năm, đã đủ! Hôm nay nàng liền đánh cuộc một lần! Nếu như thất bại, nàng cũng không có lời nào để nói!

Nghĩ đến đây, Vân Lan đứng lên, thân thể gầy yếu kia lại bộc phát ra khí thế không thể tin được!

Cung kính quỳ xuống, thi lễ một cái với Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân: "Vương gia, vương phi, dân nữ có một chuyện muốn nhờ!"

Cổ Nhược Phong nhếch miệng mà không nói, chờ câu sau của nàng ta, nữ tử này, vừa bắt đầu thì cho nàng một cảm giác nhu nhược, nhưng mà nàng không bỏ qua đây mắt chợt lóe lên kiên nghị quyết tuyệt của Vân Lan! Người có ánh mắt như vậy, cho tới bây giờ nàng đều không khinh thường!

Vân Lan thẳng tắp đối diện với ánh mắt của Cổ Nhược Phong. Mặc dù trong mắt Cổ Nhược Phong là ý cười nhợt nhạt, nhưng mà lạnh lẽo trong xương khiến cho Vân Lan nhịn không được run rẩy!

Vậy mà, trông mắt Vân Lan chỉ khẽ co rút lại một chút, tâm kiên định, xác nhận chịu đựng đâm đầu vào hàn băng kia! Nàng biết, nếu muốn chắc chắn thắng được Huyết vương phi này, vậy thì phải làm cho Huyết vương phi thấy được quyết tâm của nàng! Mà vừa may từ ánh mắt có thể nhìn đến đáy lòng!

Trong lòng Cổ Nhược Phong tán thưởng, tình yêu này quả thật có sức mạnh lớn như vậy! Vân Lan này thật sự là thành công rồi! Nàng, thắng được Cổ Nhược Phong!

"Ngay từ ba năm trước dân nữ đã cùng Bắc Ưng định ra cả đời, cuộc đời này vì chàng không lấy chồng! Kính xin Huyết vương phi làm chủ cho dân nữ!" Vân Lan cũng không nói quanh co, lấy khí thế của Huyết Vương phi, khôn khéo trong mắt kia, hơn nữa chuyện tình của nàng và Bắc Ưng đã ồn ào huyền ảo ở thành Cổ Bắc, tùy tiện hỏi thăm một chút liền có thể biết, nàng tin tưởng Huyết Vương phi nhất định biết chuyện tình của nàng và Bắc Ưng!

Con người sung huyết của Bắc Ưng thoáng chốc phai nhạt màu đỏ, toàn thân lệ khí cũng biến mất, đầu óc từ từ thanh tỉnh, lúc này trong lòng mới hiểu rõ lời nói hàm ý của Vân Lan!

Nếu như hôm nay hắn thật sự động thủ, mặc dù Huyết Vương gia và Huyết Vương phi không truy cứu, nhưng chuyện của hắn và Lan nhi sợ là vẫn không có kết quả gì! Hơn nữa, mặc dù Dư Thạch đưa ra thỉnh cầu, nhưng Huyết vương phi không có hồi đáp, coi như mình muốn lấy tánh mạng của Dư Thạch, Huyết Vương gia và Huyết Vương phi cũng không mảy may ngăn cản! Giờ khắc này, Bắc Ưng đột nhiên hiểu được dụng ý của Huyết Vương gia và Huyết Vương phi!

Thu hồi trường kiếm, Bắc Ưng đường đường nam tử hán cũng không chút do dự cùng quỳ gối với Vân Lan, cung kính dập đầu với Huyết Vương gia và Huyết Vương phi một cái: "Bắc Ưng có nhiều mạo phạm, Vương Gia vương phi có bất kỳ trừng phạt nào, Bắc Ưng cam nguyện chịu phạt! Nhưng Bắc Ưng và Lan nhi tình đầu ý hợp, cuộc đời này không phải Lan nhi không cưới! Mong rằng Vương Gia vương phi thành toàn!"

Rốt cuộc Dư Thạch ở một bên cũng hồi phục lại tinh thần, đối với kiếm pháp thần quỷ khó lường của Bắc Ưng, mới vừa rồi thiếu chút nữa hắn đã tè ra quần, cho rằng mạng nhỏ của mình sẽ phải giao nộp ở nơi đó rồi!

Sau đó Bắc Ưng bị Vân Lan lên tiếng ngăn cản, hắn vốn tưởng rằng Vân Lan thiên về mình, trong lòng vẫn còn mừng thầm, không ngờ liền nghe được Vân Lan nói như vậy, nhất thời mặt già đỏ lên không biết nên để vào đâu! Chân trước mình vừa mới thỉnh cầu Huyết vương gia tử hôn, chân sau Vân Lan liền tỏ rõ không phải là Bắc Ưng không lấy! Đây không phải là liên tiếp vạch trần hắn sao!

Một đôi con người âm trầm nhìn về phía Vân Ngạo Thiên, trong mắt cảnh cáo không cần nói cũng biết: nếu như người gả con gái cho Bắc Ưng, đừng trách ta vô tình!

Ba năm trước đây, Bắc Ưng cầu hôn, Dư Thạch cũng đi theo cầu hôn. Mặc dù về sau phủ thành chủ muốn tốt hơn nhiều, không có đồ nát như vậy, nhưng cũng không có mấy phần tiền tài, đáng về một mực làm sao so được với Dư gia!

Vân Ngao Thiên đương nhiên nhìn ra được tâm tính của Bắc Ưng, trực giác cho rằng gã con gái cho hắn, một người không chăm lo việc nhà tuyệt đối sẽ không có cuộc sống tốt! Nhưng vừa nghĩ Bắc Ưng không cha không mẹ, một người độc thân, trừ một ít quân đội binh lính, còn có cái mạng của chính mình, hoàn toàn không có gì lo lắng, vì quân đội, phủ thành chủ muốn làm như vậy về tình về lý có thể tha thứ

Trong lòng Vân Ngao Thiên mới buông lỏng một chút, Dư Thạch liền tiến tới cửa, rõ ràng cầu thân, lại ngằm ngàng chân, buộc mình gã con gái cho hắn! Nhưng mà, thanh danh của Vân gia quan trọng nhất làm sao có thể kêu chơi, hơn nữa, mình còn bị cho là già!

Trái tim vốn có chút buông lỏng với Bắc Ưng lại nắm thật chặt, nếu gã Vân Lan cho Bắc Ưng, chỉ sợ Vân gia thật sự phải xong rồi!

Mà hiện tại sau ba năm, Dư gia càng thêm cường đại không ít, mặc dù danh tiếng vẫn là đệ nhị thế gia, nhưng thực lực không thua kém Vân gia chút nào! Mới vừa rồi ánh mắt âm ngoan của Dư Thạch nhìn hắn, Dư Thạch này có thể làm địa vị gia chủ như vậy tất nhiên tính cách không kém! Mặc dù Vân Ngao Thiên hẳn có thể đối phó với Dư Thạch, nhưng người nào có thể bảo đảm có một cái gì ngoài ý muốn?! Hiện tại bên trong gia tộc Vân gia không hòa bình như bề ngoài, phía dưới thủy triều mãnh liệt, sợ ý một chút chính là chết không có chỗ chôn!

Sắc mặt Vân Ngao Thiên biến hóa, hẳn chết cũng không sao cả, nhưng Lan nhi không có ai bảo vệ! Tuy Bắc Ưng không tệ, nhưng muốn chống đỡ với Dư gia thì vẫn kém một chút!

Nhưng không đợi đến khi Vân Ngao Thiên xử lý chuyện này, lời nói thanh đàm của Cổ Nhược Phong liền truyền đến, làm cho Vân Ngao Thiên thở phào nhẹ nhõm một hơi đồng thời lại mơ hồ lo lắng: “Chuyện của Bắc Ưng bốn vương phi cũng không so đo, nhưng, tại sao bốn vương phi lại phân xử dùm các người?”

Âm thanh bình thản giống như thời tiết thật tốt!

Mọi người trong đại sảnh đều chấn động, trong lòng không khỏi cảm thấy e ngại vì Cổ Nhược Phong vô tình! Nếu không phải thấy đáy mắt nàng thật sự xem việc này như gió nhẹ nước chảy không quan hệ gì, sợ là mỗi người ở đây đều tưởng rằng nàng đang khảo nghiệm đôi uyên ương số khổ trước mặt!

Vân Lan rung đôi môi, không ngờ Huyết vương phi này vô tình như vậy! Tâm tính của nữ tử từ trước đến nay đều đồng tình với kẻ yếu, Vân Lan nàng cũng không phải kẻ ngu, ngược lại, lẽ, q.ủy..đôn> nàng rất nhanh trí! Ba năm qua tại sao lại ẩn nhẫn như vậy, đó cũng là biết Vân gia và Dư gia đang dây dưa, cùng với nội bộ Vân gia ngập trời gợn sóng! Nếu không, bằng vào cổ tay của Vân Lan nàng, nhất định muốn gã cho Bắc Ưng thì dù là phụ thân cũng không cách nào ngăn trở! Chỉ là, nàng không thể không vì phụ thân mà suy tính, cũng không thể không vì Bắc Ưng mà suy tính! Nếu như nàng gã cho Bắc Ưng, Dư gia tất nhiên sẽ càng quấy nhiễu Vân gia khắp nơi, mà sóng ngầm bên trong Vân gia sợ là muốn tới chỗ sáng, sao nàng có thể nhẫn tâm để cho một mình phụ thân chống đỡ loạn trong giặc ngoài?! Còn nữa, chuyện này tất nhiên cũng liên lụy Bắc Ưng, kéo hắn vào trong hang ổ đấu tranh!

Bắc Ưng cũng là người thông minh, trong tay không có chút thế lực sao hắn có thể đặt chân ở thành Cổ Bắc này chứ?! Mặc dù không có tiền, thế nhưng tâm của những huynh đệ sinh tử đều hướng về nhau! Nếu như điểm này cũng không điều tra đến, hẳn cũng không cần lăn lộn ở thành Cổ Bắc! Vân Lan khó xử hẳn há có thể không biết, sao hắn lại nhẫn tâm làm khó Vân Lan!

Bắc Ưng chống lại tầm mắt của Cổ Nhược Phong, nếu đến bây giờ hắn còn không biết Huyết vương gia này hoàn toàn cung chiều nghe theo quyền cai trị của Huyết vương phi thì hẳn chính là một kẻ ngu! Chỉ cần Huyết vương phi ở trước mặt Huyết vương gia mở miệng “Cướp đoạt” vốn là hành động đại nghịch bất đạo, nhưng mà Huyết vương gia không trách cứ chút nào, đôi huyệt mâu càng thêm dịu dàng nhìn Huyết vương phi, ở trong đó bộc lộ ra ngoài hoàn toàn tin tưởng cùng cung chiều, ở địa vị cao như vậy, có bao nhiêu người có thể làm được!

“Không biết như thế nào thì Huyết vương phi mới có thể tứ hôn cho Bắc Ưng và Lan nhi?” Nếu hôn sự này có Huyết Vương gia và Huyết Vương phi ủng hộ, dù là nấy vị Vân gia kia, chỉ sợ cũng không thể không khiêm tốn một chút! Về phần Dư Thạch? Hừ! Đừng tưởng hắn không biết chuyện đêm hôm trước thiếu chút nữa Dư gia đã bị diệt môn! Mặc dù còn chưa tra được là người phương nào gây nên, nhưng bây giờ thế lực của Dư Gia sợ là đã giảm đi nhiều! Hơn nữa, nếu có người muốn mạng Dư Thạch, vậy Dư Thạch liền không thể ngàng chân hắn nữa rồi!

Cho nên, mặc kệ nói thế nào, bỏ ra chút giá cao để cho Huyết vương gia và Huyết vương phi tứ hôn, lẽ, q.ủy..đôn> chuyện tình của hắn và Lan nhi vẫn đã đóng thuyền! Thái độ của Vân Ngao Thiên ít nhiều hẳn có thể nắm bắt một chút, bên trong Vân gia quấy nhiễu đó chính là không còn gì tốt hơn, về phần sau này Vân gia phát triển, hẳn tin tưởng mình, cũng tin tưởng Lan nhi! Lan nhi của hắn, cũng không phải nhu nhược như bề ngoài!

Cổ Nhược Phong lấy tay chống đỡ đầu, tay trái vuốt vuốt ly trà, làm như đang suy tư lời này của Bắc Ưng, bên trong nhà yên tĩnh, dù là Dư Thạch, cũng không dám tùy ý cắt đứt lời nói của Cổ Nhược Phong! Bởi vì từ thái độ của Cổ Nhược Phong trước kia, hẳn có thể nhìn ra, Huyết vương phi này không phải là ai cũng có thể khiêu khích! Xem đi, hôm nay chuyện tình của Bắc Ưng và Vân Lan nhất định không xong! Mặc dù trong lòng Dư Thạch có chút nghi ngờ, rõ ràng Huyết vương phi này muốn đặt mua vật của phủ thành chủ. ..., còn muốn Vân Lan tìm đến Vân Ngao Thiên, bây giờ không rõ ràng muốn tứ hôn cho bọn họ sao? Hiện tại lại là vì sao? Nghĩ đến hành động rút kiếm của Bắc Ưng lúc trước, mặc dù ngoài miệng Huyết vương phi nói không so đo, bây giờ liền bảo vệ không cho phép ngàng chân Bắc Ưng!

Nghĩ được như vậy, tâm tính Dư Thạch nhất thời tốt hơn nhiều! Nghĩ tới ánh mắt vô tình của Cổ Nhược Phong, sau đó rất có thể sẽ đưa ra một yêu cầu xảo trá, Dư Thạch liền không nhịn được muốn cười ra tiếng! Bắc Ưng, ai kêu ngươi phách lối! Ai kêu ngươi vô lễ! Hôm nay xem như ném đầu khổ đi!

Vân Lan thấy qua nửa chung trà, Cổ Nhược Phong còn không có chút cảm giác động lòng nào, cắn răng, ngoan độc nhẫn tâm, cơ hội khó được, bỏ lỡ, nàng và Bắc Ưng cũng không biết sẽ đợi đến khi nào!

"Vương phi, bất kỳ yêu cầu gì Vân Lan chắc chắn hết sức làm được!" Nàng coi như là bất cứ giá nào!

Mà Cổ Nhược Phong giống như là chờ những lời này của Vân Lan, nhếch miệng lên cười quý dị, làm cho người ta không nhịn được rung mình một cái,

nhẹ nhàng lên tiếng: "Ta muốn một nửa gia sản của Vân gia, người. . . . Có bằng lòng hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 7. Quyết định đại hôn(1-2-3-4)

Một nửa gia sản?

Đừng nói là Vân Lan, ngay cả Trình Thỉnh Phong đang ngồi nhả uống trà xem trò vui bên cạnh cũng phải trở mắt ngó ra!

Với Tam đại thế gia mà nói Vân gia không tính là gì, nhưng dù sao ở thành Cổ Bắc cũng là nhà có quyền có của! Có gia sản là đệ nhất thế gia của thành. . .

Một nửa gia sản. . . Mọi người chỉ cảm thấy tất cả trước mắt đều là màu vàng màu bạc tỏa sáng lấp lánh, sáng chói tâm hồn người.

Về mặt Vân Ngao Thiên nghiêm túc, dù hấn đa mưu túc trí, bây giờ cũng không đoán được ý tưởng chân chính của Cổ Nhược Phong! Nhìn bên ngoài thì rõ ràng Cổ Nhược Phong đã bài trí phù thành chủ thành kiêu đại hôn, vậy bây giờ như thế nào? Một nửa gia sản cũng không phải là một dạng gây khó dễ! Huống chi, theo tình hình Vân gia hiện nay, nếu mình thật sự giao ra một nửa gia sản, gia chủ này cũng đừng làm rồi!

Đối với Vân gia mà nói, quan hệ lợi ích qđ rõ ràng liếc mắt là có thể nhìn thấy, Vân Lan vốn thông minh, biết rõ phức tạp trong đó! Một nửa gia sản này không thể giao ra!

Nhưng. . . Mặt cơ hội bây giờ, rốt cuộc chuyện giữa nàng và Bắc Ứng phải chờ đến lúc nào!

Vân Lan rồi rầm rôi.

Mặc dù Bắc Ứng không có kinh nghiệm gì với buôn bán, nhưng mang binh đi đánh giặc nhiều năm như vậy, đương nhiên là hấn biết khái niệm một nửa gia sản, huống chi, hấn cũng biết một ít chuyện nội bộ Vân gia! Nếu Vân Ngao Thiên thực sự giao một nửa gia sản ra, sợ rằng Vân gia xong rồi!

Đang cao hứng quá mức nhất ở đây là Dư Thạch, Vân gia mất một nửa gia sản, vậy địa vị đệ nhất thế gia lung lay sắp đổ có thể thật sự thuộc về Dư gia rồi! Hơn nữa. . . Dư Thạch hơi liếc đôi mắt nhỏ về phía hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, hai đại tôn thần này chắc sẽ không nán lại thành Cổ Bắc lâu, Vân gia không có địa vị đệ nhất thế gia, thực lực giảm mạnh, kể cả Vân Lan tạm thời gả cho Bắc Ứng thì thế nào, đến lúc đó. . .

“Không được!” Khi không khí trong nhà đang đè nén đến cực điểm, Bắc Ứng rống to một tiếng, kiên định như vậy! Việc này nói rõ sẽ gây bất lợi cho Vân gia, mặc dù không biết Huyết Vương phi có ý đồ gì, nhưng đối với việc gây tổn hại cho Vân gia như vậy, mặc dù hấn và Vân Lan thành thân cũng sẽ không thể vui về!

Cổ Nhược Phong không bị tiếng rống của Bắc Ứng gây ảnh hưởng, vẫn thường thức ly trà trong tay như trước, mắt nhìn Vân Lan chăm chăm: “Cơ hội chỉ có một lần, người và Bắc Ứng ai cũng không chờ nổi, người, phải suy xét kỹ.”

Ánh mắt Vân Lan hơi hoảng hốt, khi nàng mười bảy tuổi đã ái mộ Bắc Ứng, vì Vân gia chia rẽ đã đợi rông rã ba năm, nếu mất đi cơ hội lần này, nàng thật sự không biết nên như thế nào! Mặc dù phụ thân thuận theo nàng không gả cho người khác, nhưng những lão bất tử đó chắc chắn sẽ không để nàng chết già trong khuê phòng! Ba năm nay diễn không ít tiết mục thân cận! Bảo đảm không quá hai ngày thật sự muốn gả cho những người đó! Nhưng. . . Cái giá này. . .

Cuối cùng Vân Ngao Thiên cũng hồi phục lại từ trong sững sờ, cũng không quan tâm tới thân phận hay không thân phận, mắt chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong, trực giác đoán việc này tuyệt đối có kỳ quái! Nhưng hấn lại không có gì để chứng minh!

Nhắm mắt lại, Vân Ngao thiên quyết bất chấp, hấn liền đánh cuộc một lần! Bây giờ Vân gia đã là như vậy, những người kia càng ngày càng phách lối, tiện nghi cho bọn họ còn không bằng cho Vân Lan một cơ hội!

“Ta đồng ý!” Ba chữ từ miệng Vân Ngao Thiên ra ngoài thật sự không dễ!

Vân Lan tròn to mắt, về mặt không thể tin: “Phụ thân?” Nàng không nghe lầm chứ? Phụ thân thế mà lại đồng ý?!

Dường như bởi vì đạt thành giao dịch này nên Cổ Nhược Phong rất vui vẻ, thân thể càng lười biếng dựa vào phía sau: “Nếu Vân gia chủ đã đồng ý, bôn vương phi có thể định ra hôn sự này! Nhưng mà. . .”

Vừa nghe đến hai chữ “Nhưng mà”, Puck.d/đ,l/q,đ lòng Vân Ngao Thiên, Vân Lan cùng Bắc Ứng đều xoắn lại, chẳng lẽ một nửa gia sản này còn không đủ sao? Huyết Vương phi thật đúng là. . .

Đợi đến khi treo đủ khẩu vị mấy người, Cổ Nhược Phong mới từ từ ném ra mấy lời sau: “Nhưng mà, nửa gia sản này do ta lựa chọn.”

Vân Ngạo Thiên suy nghĩ một chút, liền gật gù đầu: “Không có vấn đề.” Cho dù chọn lựa như thế nào đều giống nhau, vì mấy chữ một nửa gia sản Vân gia sẽ không thay đổi! Mà đối với tồn thất lớn này, Vân Ngạo Thiên hẳn tự nguyện!

“Vân gia chủ!” Bắc Ung không để ý tới lễ nghi hay không lễ nghi, đứng lên, cặp mắt trong suốt tài trí nhìn Vân Ngạo Thiên chăm chăm, bên trong tràn đầy không tán thành! Một nửa gia sản, với Vân gia mà nói, đã là đả kích khổng lồ, nếu để cho Huyết Vương phi tự chọn, tồn thất kia sẽ lớn hơn! Sản nghiệp Vân gia, có lời có lỗ, Huyết Vương phi này cũng không phải là người dễ trêu chọc, trong cặp mắt lười nhác đều không đếm hết được tính toán! Nếu để cho nàng ta lựa chọn cửa hàng có lời, cơ bản toàn bộ Vân gia xong rồi!

Mà lúc này Vân Ngạo Thiên quả thật ngoài dự kiến của mọi người, đi tới vỗ vỗ vai Bắc Ung: “Sao còn gọi ta Vân gia chủ xa lạ như vậy?” Không thể không nói, gừng càng già càng cay!

Khi một đám người vẫn còn không giải thích được thái độ thay đổi của Vân Ngạo Thiên thì Cổ Nhục Phong đã nhếch miệng, Vân Ngạo Thiên này, không hổ là gia chủ đệ nhất thế gia!

“Chủ tử, giờ Tuất hôm nay (7—9 giờ tối) là giờ lành.” Tính thời gian thật đúng! Si thầm than trong lòng.

“Như vậy, Vân tiểu thư liền về nhà đợi gã. Vân gia chủ, chúng ta có nên đi xem một nửa gia sản một chút?” Từ giờ đến giờ Tuất còn một canh giờ, đủ thời gian!

Vân Ngạo Thiên gật gù đầu: “Huyết Vương gia, Huyết Vương phi, mời!” Mặc dù từ đầu tới cuối Phong Huyết Lân không nói câu nào, nhưng Vân Ngạo Thiên cũng không dám không nhìn tới đại nhân vật số một này! Ai không biết trong vương triều Mộ Dung, tôn quý nhất không phải hoàng thượng cao cao tại thượng, cũng không phải đại thế lực của tam đại thế gia, mà chính là Huyết Vương gia Phong Huyết Lân vô năng! Bây giờ câu “Thà rằng bắt nạt Diêm Vương, đừng nên chọc Huyết Vương” đã truyền xôn xao khắp vương triều Mộ Dung rồi! Bách Hoa sơn trang ngay cả cận vệ cũng không chừa chính là ví dụ tốt nhất!

Vân Lan tiểu thư duy nhất của Vân gia phải xuất giá rồi!

Đệ nhất mỹ nhân thành Cổ Bắc kia!

Có thể nói là “gái ế lớn tuổi” Vân Lan!

Nàng, phải xuất giá rồi!

Cô gia là thành chủ Bắc Ung!

Chính là Bắc Ung đã biến phủ thành chủ thành ổ khát cái!

Chính là Bắc Ung ba năm trước cầu hôn đã bị Vân gia chủ Vân Ngạo Thiên chặn ngoài cửa!

Thành Cổ Bắc sôi trào!

Si Mị Vồng Lọng truyền tin tức thật thần tốc!

Chỉ trong một khắc thời gian, từ trên xuống dưới thành Cổ Bắc, từ đại thế gia đến kẻ ăn xin ven đường thành Cổ Bắc, không ai không biết, không người không hiểu: Giờ Tuất hôm nay, Thành chủ Bắc Ung cưới vợ là Vân Lan tiểu thư Vân gia! Hơn nữa chủ yếu chính là – tiệc cưới rỗng rã ba ngày!

Ở thành Cổ Bắc không người nào không biết Thành chủ có thân phận “Khát cái”, tuy rằng không xin không đòi, nhưng nghèo kiệt xác có khi còn không bằng kẻ ăn xin!

Tận mắt thấy hai người Si Mị mua đồ này nọ thì người ta biết, đây sợ rằng là do Huyết Vương phi trong truyền thuyết ra tiền rồi! Nhất thời, Huyết Vương phi trong mắt dân chúng thành Cổ Bắc dĩ nhiên là tài thần! Nhắc tới tiệc cưới ba ngày, chắc tốn không ít tiền! Như Huyết Vương phi nói, phủ thành chủ bày đầy hết bàn, thức ăn do mười mấy tiệm cơm tốt nhất thành Cổ Bắc cung cấp, thịt cá trong đó càng đếm không xuể, chỉ cần người có thể ăn bao nhiêu, liền cho bấy nhiêu!

Ngày hôm đó, cách giờ Tuất còn hơn nửa canh giờ, phủ thành chủ đã đầy ắp người!

Lúc này, hai người Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhục Phong đang theo Vân Ngạo Thiên đến Vân gia!

Vân Phong đứng trên lưng Lam Dực nhìn Đế đô đang ngày một gần ngay trước mắt đột nhiên nghĩ tới gì đó, tâm niệm vừa động Nhục Cầu luôn ở trong thủ trạch bị gọi ra, bộ dạng vừa được thả ra thật khổ, đôi mắt to chớp vài cái có chút đáng thương nhìn Vân Phong, Vân Phong vừa thấy lập tức vươn tay mạnh mẽ búng một phát lên trán Nhục Cầu, Nhục Cầu bất mãn thấp giọng kêu to sau khi nhìn thấy rõ ràng cánh sắc xung quanh, thân mình đầy lông xù xoay người một cái liền lùi lên vai Vân Phong, thân mình tròn trịa không ngừng vẫy vẫy, mắt to nhìn chung quanh rất là kích động và hưng phấn.

“Na na, na na!” Nhục Cầu gào to một câu, bộ dạng uể oải tinh thần không phấn chấn vừa rồi giống như đã biến mất hoàn toàn, tư thế hiên ngang lại xuất hiện lần nữa! Vân Phong cười ha ha, ngón tay vỗ về trên thân mình Nhục Cầu, Nhục Cầu thân mật dùng thân mình cọ cọ hai má Vân Phong, khuôn mặt nhỏ nhắn bị cọ đến đỏ ửng lên.

“Thứ này là cái gì?” Một thanh âm đột nhiên từ bên tai Vân Phong vang lên, Vân Phong chỉ cảm thấy sức nặng trên vai không còn, Nhục Cầu bị một bàn tay cầm lên nhất thời làm Nhục Cầu nghe rằng biến thành một bộ mặt dữ tợn, xoay người nhìn vào người chạm vào nó, đôi mắt đẹp của Khúc Lam Y nhìn từ trên xuống dưới thân mình Nhục Cầu, song liếc mắt nhìn Vân Phong, “Đây cũng là ma thú người kẻ ước sao? Xét tính tình? Còn ngoạn hình?”

Nhục Cầu bị nhắc ở không trung thân mình không ngừng nhúc, cái đuôi xù lông trực tiếp đập lên mu bàn tay Khúc Lam Y, “Chặc!” Khúc Lam Y lập tức buông lỏng tay ra, trên mu bàn tay đã sớm sưng đỏ một mảnh, Khúc Lam Y xoa xoa mu bàn tay muốn để sát vào Vân Phong thì Nhục Cầu lại một lần nữa há mồm, miệng đầy răng nanh nhỏ nhe ra rất có khí thế làm cho Khúc Lam Y đứng yên tại chỗ.

Nhục Cầu lùi trở về trên vai Vân Phong, thân mình không ngừng lắc lắc tựa hồ vừa rồi người khác đụng chạm vào làm cho nó phi thường không thoải mái, Mộc Tiểu Cẩm ở một bên nhìn Nhục Cầu rất muốn lại gần nhìn nó nhưng cuối cùng vẫn đánh đi ý niệm đó trong đầu, còn Vân Thăng chỉ bất đắc dĩ cười cười, xem ra vật nhỏ này rất có ý tứ, đối với mọi người của mình trước sau vẫn thân cận như vậy.

“Tiểu Phong Phong, nó như thế nào lại có tính tình dữ như vậy? Sờ một chút cũng không được?” Khúc Lam Y mở đôi mắt to ướt át như mang theo vô số ánh sao lấp lánh làm cho người ta thập phần thương tiếc, cộng với tướng mạo ôn nhu của nàng nếu là nam nhân đều nhất định sẽ sinh ra tâm lý muốn bảo hộ, Vân Thăng không được tự nhiên ho khan một tiếng, “Đó là ma thú của Phong nhi, người tốt nhất không nên sờ, nó không thích cho người khác tới gần.”

Khúc Lam Y nâng cao mi phong, con người đen nhìn chằm chằm Nhục Cầu, Nhục Cầu cũng gắt gao nhìn lại nàng, tay Khúc Lam Y vừa động, Nhục Cầu liền a mở miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu kia lộ ra biểu tình dữ tợn thấy thế nào cũng kì lạ, Khúc Lam Y khoát tay, tỏ vẻ đối với nó không hề cảm thấy hứng thú, Nhục Cầu cũng thu hồi răng nanh nhỏ của mình, Vân Phong giương ngón tay sờ thân mình Nhục Cầu, tiểu tử kia tâm tình thoáng tốt một chút, thân mình lấy lòng dựa vào mặt Vân Phong cọ cọ, Khúc Lam Y nhìn không khỏi có chút tức giận, Nhục Cầu nhìn thấy tựa hồ rất đắc ý, đem móng của mình móng lách lách mấy cái cổ ý khiêu khích.

“Tiểu Phong, đem nó ra được không?” Mộc Tiểu Cẩm ở một bên hỏi, Vân Phong cười cười, “Ta là Triệu hồi sư, bên người Triệu hồi sư mang theo ma thú điều này là đương nhiên?”

Nhục Cầu giờ lên đầu nhỏ kêu một tiếng, tựa hồ thực vui vẻ, thân mình ngán ngán làm Vân Phong cảm thấy có chút ngứa, Lam Dực đã bay đến gần còn cách Đế đô một khoảng, “Chủ nhân, muốn xuống chỗ nào?”

Vân Phong chỉ mỉm cười, “Trực tiếp bay vào đi!”

Mọi người nghe được không khỏi đều kinh ngạc, Khúc Lam Y kinh ngạc một chút xong đột nhiên bật cười, thân mình mềm nhũn hướng về phía Vân Phong dựa vào, lại thấy biểu tình của Nhục Cầu xong thì thu hồi động tác, “Tiểu Phong Phong quả nhiên đủ phong cách, trực tiếp bay vào, không sai không sai.”

“Phong nhi, như vậy không sao chứ?” lời nói của Vân Thăng trở nên kích động và hỗn loạn trong đó còn chứa vẻ bất an, trực tiếp bay vào, điều này sẽ tạo ra nhiều oanh động đó? Một ma thú từ trên không bay vào sẽ làm cho người ta có cảm giác gì đây? Còn nữa nếu trên lưng ma thú mà có người đứng thì sẽ làm ra cái điều gì đây?

“Nếu ta là Triệu hồi sư, tất nhiên phải có phong cách một chút chứ, Lam Dực, chúng ta đi!” Vân Phong cười to ra lệnh, Lam Dực cảm nhận được tâm tình chủ nhân lập tức hai cánh dang cao hóa thành một đạo ánh sáng màu lam, thẳng tắp bay vào trên không Táp Lan Đế đô!

“Nhìn xem! Đó là cái gì!” ở trong quảng trường của Táp Lan đế đô, có người chỉ lên trời cao, một đạo bóng dáng như ẩn như hiện màu lam xẹt qua trên không, rất nhiều người đều ngừng đầu lên nhìn theo dấu vết trên bầu trời, rất nhiều dân chúng nghi hoặc, “Là phi điều (chim bay) sao?” có người đoán.

“Phi điều? Làm gì có chim lớn như vậy chứ? Giống như là thứ gì đó rất lớn, không phải là ma thú chứ!” Những lời này vừa nói ra, đại bộ phận sắc mặt mọi người ở đây đều trắng bệch, trên không Đế đô có ma thú? Điều này sao có thể!

“Người ngu chưa! Nếu là ma thú, làm sao có thể bình an vô sự bay vào, đáng ra đã sớm bị liệt sát rồi!” Có người xua tay bỏ đi, nên làm cái gì thì làm tiếp, đạo ánh sáng màu lam vừa rồi rất nhanh liền rời xa khỏi khu vực này nhưng vẫn làm cho rất nhiều người tò mò nhìn theo đoán đến tốt cùng là cái gì.

Ngồi trên lưng Lam Dực nhìn xuống cảnh vật ở dưới rất nhỏ, “Lam Dực, chậm lại.” Vân Phong vừa nói xong, Lam Dực liền bắt đầu giảm tốc độ lại dần dần chỉ còn cách mặt đất vài trăm mét, mà trên mặt đất mọi người cũng ngày càng thấy rõ được đến tốt cùng là cái gì.

“Ma thú! Là ma thú đó!” Mọi người không khỏi kinh hoảng kêu lên, thậm chí còn có tia bối rối và xôn xao, lúc này Vân Phong trùng hợp đi ngang qua nơi phồn hoa nhất Đế đô, trên mặt đất ngày càng phát ra nhiều tiếng xôn xao hơn, rất nhiều người đứng đó hô to mê muội, có ma thú vào được đây liền có người bắt đầu tìm nơi chạy trốn.

“Sao lại thế này, sao lại thế này!” đội tuần tra phụ trách trong coi vấn đề trị an của Đế đô chạy tới, đám người xôn xao, hỗn loạn, về mặt mọi người đều hiện lên nét hoảng sợ, đội viên đội trị an thật vất vả một kéo được một người lại hỏi, “Sao lại thế này, các người chạy làm gì!”

Người bị kéo lại chỉ lên trời cao, mà nơi đó Lam Dực đang bay vòng trên không “Ma thú, là ma thú!”

Đám người trong đội trị an ngưng đầu lên nhìn, vừa thấy rõ Lam Dực xong thì thần sắc hoàn toàn thay đổi, “Đội... đội trưởng! Làm... làm sao bây giờ!” về mặt bọn họ đều trắng bệch, ma thú lớn như vậy bọn họ không thể đối phó được, một khi bay xuống thì nó sẽ mang đến cho Đế đô một tai nạn khủng khiếp! Rốt cuộc tại sao lại xuất hiện ngay lúc này chứ, đáng chết thật!

“Mau nhanh chóng thông báo cho Bộ hạ biết! Nói có ma thú xâm nhập! Các người vài người phụ trách sơ tán quần chúng, toàn đội đề phòng!” Đội

trường đội tuần tra mau chóng ra lệnh, đội viên lập tức nhanh chóng đi làm, thông báo thì thông báo, sơ tán thì sơ tán, mà lúc này nguyên nhân làm Lam Dực không ngừng bồi hồi là do Vân Phong đang đứng ở trên không trung cùng lão cha nhà mình nói chuyện.

“Phụ thân, ta đã trở về, hiện tại ngay trên Đế đô, cụ thể Vân gia đang ở đâu?” Vân Phong lấy ra truyền âm ngọc bài liên lạc với phụ thân của mình, chỉ chốc lát sau ở bên kia Vân Cảnh liền truyền đến tin tức, sau khi nghe xong Vân Phong liền cắt đứt liên lạc, đem truyền âm ngọc bài cất trở lại, Mộc Tiểu Cẩm có chút lo lắng hỏi, “Tiểu Phong, chúng ta có phải đã gây chuyện hay không?”

“Ân?” Vân Phong sững sốt, không hiểu được Mộc Tiểu Cẩm đang nói ý gì, Khúc Lam Y miễn cưỡng chỉ phía dưới, “Chắc, ngươi nhìn xem phía dưới.”

Vân Phong lúc này mới để ý không biết từ khi nào ở phía dưới đứng đầy binh lính, hơn nữa ai nấy đều mang một thân đầy võ trang, Vân Phong không khỏi nhăn mày lại, vỗ lên lưng Lam Dực, “Chúng ta đi, hướng về phía Nam Đế đô nơi Vân gia ở.”

Lam Dực giương hai cánh đột ngột thay đổi phương hướng bay về phía Nam, trên không trung đột nhiên xuất hiện vài đạo bóng dáng chắn trước mặt Lam Dực, đám người vừa xuất hiện nhìn thấy trên lưng Lam Dực có người đứng thì không khỏi hít một hơi khí!

“Đây là.....!” Trong đó có một nam nhân vẻ mặt nghiêm túc nhìn lướt qua bốn người trên lưng Lam Dực, lúc nhìn thấy Nhục Cầu trên vai Vân Phong cơ mặt không khỏi co rút một cái, không phải hắn nhìn lầm chứ, trên vai nữ hài tử kia là ma thú sao.... ..?!

“Các ngươi là người nào? Cũng dám sử dụng ma thú bên trong Đế đô!”

Một người khác chợt quát một tiếng, trên mặt mang theo một trận giận dữ cho thấy lúc nào cũng có thể bùng nổ, Vân Thăng cao giọng nói: “Chúng ta cũng không phải cố ý làm vậy, mà là.....”

“Không phải cố ý! Một ma thú lớn như vậy là không cho phép tiến vào Đế đô!” nam nhân vừa nói gầm lên một câu đánh gãy lời nói của Vân Thăng, về mặt nam nhân nhìn bốn người họ đầy khinh miệt cùng khinh thường, “Nghĩ đến mình có thuần thú mà đem ra khoe sao! Người trẻ tuổi, không cần đặc ý bừa bãi như vậy, Đế đô không phải là nơi mà các ngươi có thể giương oai!”

Đứng bên cạnh nam nhân nghe xong mi đột nhiên giật vài cái, bất quá cũng không nói gì, ở trong mắt hắn vài người đang đứng trước mặt cùng lắm chỉ là mấy đứa nhỏ thôi, nhìn cũng không vượt qua 20 tuổi, nhất định là đang khoe nên mới dám sử dụng ma thú tiến vào, nghĩ rằng mình rất giỏi sao? Đúng là tiểu hài tử làm trò.

“Ngay lập tức mang theo tọa kỵ của các ngươi rời khỏi Đế đô!” nam nhân giận dữ rống lên, sắc mặt Vân Phong hoàn toàn lãnh đi, tự mình cản lại Đại ca, “Các hạ, ngươi ngay cả nói cũng không cho chúng ta nói xong, liền đem mũ úp lên đầu chúng ta, xin hỏi ngươi là đại nhân vật gì?”

Nam nhân ha ha cười lớn, thân mình đứng ở không trung mang theo một đôi mắt đen khinh thường nhìn Vân Phong, “Tiểu nha đầu, ngươi sử dụng ma thú nhân hẳn là ngươi đi? Như thế nào, nghĩ đến chính mình là Thuần thú sư thì cho là giỏi sao? Là vĩ đại sao? Ngươi còn chưa phải là Triệu hồi sư đâu?”

Vân Thăng, Khúc Lam Y cùng Mộc Tiểu Cẩm nghe nói như thế, ba người đều nhin không được muốn vui vẻ, Triệu hồi sư? Hắn nói thực chuẩn, Vân Phong chính là Triệu hồi sư!

“Nhân loại ngu ngốc!” Lam Dực liếc đôi mắt đầy khinh miệt nhìn nam nhân đang nói chuyện, thân nhiên quăng ra một câu đánh giá, nam nhân như gặp phải tên liền phát bạo.

“Ngươi cái tên súc sinh này có tư cách gì nói ta? Hiện tại các ngươi lập tức rút khỏi Đế đô cho ta, bằng không đừng trách ta đối với các ngươi không khách khí! Trong vòng ba tiếng đếm, lập tức rút cho ta!”

Phong Huyết Lân liếc nhìn Cổ Nhược Phong, Cổ Nhược Phong đã làm ỏ trên ghế đáng về không hề chuẩn bị nói chuyện nữa, xem ra sợ là muốn hắn giải quyết “quần sư” này rồi.

“Hà? Không biết ngươi có vấn đề gì?” Phong Huyết Lân hỏi rất thân thiết, thật sự thân thiết, nụ cười nơi khóe miệng là độ cong hoàn mỹ nhất trên đời, có thể mê hoặc mọi người, chỉ có điều xem ra Vân Thủ lại cứng rắn rùng mình một cái! Huyết Vương gia, sợ rằng không dễ đối phó hơn Huyết Vương phi!

Ổn định tinh thần, Vân Thủ lại cung kính thi lễ, hắn không muốn bị nắm tóc ở điểm này!

“Thảo dân nghe gia chủ Vân gia nói chuẩn bị tặng người một nửa gia sản?” Vân Thủ là người thông minh, đương nhiên biết đạo lý lời nào không thể nói, có mấy lời, chỉ có thể nói nhiều vậy, để cho người ta nghe hiểu là được, nhiều hơn nữa, đó chính là hoàn toàn ngược lại còn không bằng nói nhảm rồi!

Hai con mắt đỏ màu máu của Phong Huyết Lân vẫn khép hờ như trước, không tỏ vẻ vui mừng hay quá nhiều cảm xúc bởi vì lời của Vân Thủ! Qua một lát, đợi đến lúc Vân Thủ cho rằng Phong Huyết Lân không biết nên trả lời như thế nào, Phong Huyết Lân mới ung dung phun ra một câu: “Chuyện của Vân gia dĩ nhiên do gia chủ Vân gia làm chủ, Bỏ vương... chỉ nhận kết quả.”

Khóe miệng Vân Thủ gật gật, Huyết Vương gia vốn là sư phụ của một cái bầy giết người không đền mạng! Bây giờ người nào không biết gia chủ Vân gia Vân Ngao Thiên đã giao một nửa gia sản cho Huyết Vương phi! Không sai, đã cho! Lúc trước Vân Ngao Thiên cùng Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân lựa chọn gia sản đã nhất định xong rồi! Một tờ giấy hiệp nghị cũng đã ký! Cuối cùng chỉ chờ giao giấy tờ đất, kế ước mua bán nhà cho Cổ Nhược Phong là xong việc! Mà bây giờ một câu nói của Phong Huyết Lân —— hắn, chỉ nhận kết quả! Cho dù Vân gia có thể tự giải quyết vấn đề nội bộ! Không trách được lên đầu Phong Huyết Lân cùng Cổ Nhược Phong!

Vân Thủ chỉ cảm thấy đầu choáng mắt hoa trời đất mù mịt! Thủ hạ đưa tin tức tới, Cổ Nhược Phong chọn cửa hàng mặt tiền kiếm được lợi nhuận nhiều nhất của Vân gia đó! Tuy nói chọn một nửa gia sản, nhưng trên thực tế đã móc rỗng ba phần tư Vân gia! Để lại cho Vân gia bọn họ mấy cửa hàng lỗ vốn cùng cửa tiệm ra sức chống đỡ vốn không thu được vào, ngay cả cửa hàng mặt tiền thu được vào cũng không được mấy tiệm! Vậy Vân gia bọn họ làm sao sống!

“Soạt!” một tiếng, Cổ Nhược Phong rút tờ khế ước hiệp nghị ra, phía trên chính là chữ ký của gia chủ Vân Ngao Thiên! Danh sách tên cửa tiệm khiến đại trưởng lão Vân Đạo đang ngồi thâm trầm không thể bình tĩnh được nữa!

Còn không đợi người ta kịp phản ứng, Cổ Nhược Phong đứng lên: “Bốn Vương phi còn bận rộn đi tham gia đại hôn thành chủ, các vị giao hết thiếu nợ gì đó trước đi, phải biết rằng xưa nay bốn Vương phi ... rất, không, kiên nhẫn, được...”

Gần từng chữ, từng chữ một đánh vào tận đáy lòng người ta, dieënda ânlequ uydomn khủng hoảng lan khắp toàn thân! Trong đầu nhớ tới thế gian loan truyền chuyện ồn ào huyền ảo về Bách Hoa son trang bị quét sạch!

Nghe nói, Bách Hoa son trang bị diệt vì thiếu trang chủ Hoa Huyền Trúc chọc giận Huyết Vương phi!

Nghe nói, sở dĩ Bách Hoa son trang bị diệt nhanh chóng là bởi vì khẩu khí của trang chủ Hoa Linh không tốt, chọc giận Huyết Vương phi không thể kiên nhẫn được!

Cặp mắt độc ác của Vân Đạo hung ác nhìn chằm chằm Vân Ngao Thiên, hẳn là gia chủ lại làm chuyện tổn hại tới lợi ích của gia tộc, hẳn có tư cách gì để ngồi vững vị trí gia chủ của Vân gia!

“Huyết Vương phi, Vân Ngao Thiên đã không phải là gia chủ của Vân gia, cho nên, phân hiệp nghị này...” Muốn để cho Vân Đạo hẳn chịu thua, còn hơi sớm!

“Đây là chuyện khi nào? Sao bốn Vương phi không biết?” Cổ Nhược Phong nhún mày, Vân Đạo này đúng là đủ lợi hại! Một câu nói phé ngay vị trí gia chủ của Vân Ngao Thiên!

“Tứ đại trưởng lão có thể hủy bỏ quyền lợi gia chủ của Vân gia! Hiện tại thảo dân đại biểu cho tứ đại trưởng lão phé bỏ vị trí gia chủ của Vân Ngao Thiên!” Vân Đạo không hề nhượng bộ chút nào! Chỉ cần Vân Ngao Thiên không còn là gia chủ Vân gia, hiệp nghị này không còn tác dụng gì rồi! Hôm nay Vân Ngao Thiên làm ra chuyện như vậy đã không có tư cách tiếp tục làm gia chủ! Vốn chuyện này phải thông qua bốn đại trưởng lão mới được, nhưng bây giờ ý kiến của tam trưởng lão Vân Ngao Kỳ đã không còn quan trọng! Vân gia đã đến giờ phút nguy cấp sinh tử tồn vong, vị trí gia chủ của Vân Ngao Thiên —— phải hủy bỏ!

“Vân Đạo nguoi!” Vân Ngao Kỳ tức giận tròn to mắt, mặc dù hẳn không hiểu vì sao gia chủ lại làm như vậy, nhưng nhất định là có nguyên nhân! Hẳn tin tưởng gia chủ! Vân Đạo hẳn đây là muốn làm phản sao!

“Ha ha...” Cổ Nhược Phong nhìn Vân gia đầu nội bộ, dường như bọn họ không đếm xỉa đến nàng Huyết Vương phi nữa hả? Vung tay phải lên, toàn bộ bàn ghế trong phòng bay ra ngoài, mà người lại yên ổn hoặc đứng hoặc té trên mặt đất! Công lực của những người này cũng có đáng cấp đó! Vân Đạo tự nhận mặc dù công lực của mình kém hơn Vân Ngao Thiên, nhưng cũng có thể coi là cao thủ trên đời này! Vậy mà hôm nay nhìn thấy chiêu thức của Cổ Nhược Phong, trong lòng lạnh toát!

Cặp mắt lóe lóe, cuối cùng chìm lắng xuống. Vân Đạo nắm chặt tay trong ống tay áo, ần ần cúi mắt xuống. Hẳn vốn tưởng rằng dù hai người Huyết Vương phi cùng Huyết Vương gia lợi hại nhưng tuổi tác còn ít, vào gia tộc Vân gia, bên trong xảy ra chuyện gì, Vân Đạo hẳn muốn truyền ra bên ngoài như thế nào thì truyền thế ấy, điều kiện đầu tiên là hẳn phải có thể khống chế được hai người này! Lúc trước hẳn còn cười nhạo hai người đúng là nghe con không sợ cộp, cửa Vân gia có thể dễ dàng tiến vào như vậy sao? Hai người còn trẻ như vậy, mặc dù đã bắt đầu tu luyện từ trong bụng mẹ, cũng không so được với công lực của mình, hơn nữa, trong tay mình không thiếu cao thủ võ công! Nếu hai người không biết phân biệt, nhất định lấy một nửa gia sản Vân gia, cũng đừng trách Vân Đạo hẳn lòng dạ hiểm ác!

Vốn định mượn chuyện này để phé bỏ vị trí gia chủ của Vân Ngao Thiên, nhưng hôm nay thấy thân công lực của Cổ Nhược Phong, hẳn vốn không nhìn thấu rốt cuộc nội lực của Huyết Vương phi này có bao nhiêu thâm hậu! Hẳn chỉ biết dưới sức ép này hẳn gần như tê liệt ngã xuống đất! Mà Cổ Nhược Phong chẳng qua chỉ vung nhẹ ống tay áo, vốn không dùng lực! Thực lực của nàng đã vượt xa sự tưởng tượng của Vân Đạo, thậm chí trực tiếp bóp chết mưu kế của Vân Đạo từ trong trứng nước!

Cổ Nhược Phong phát phát ống tay áo vốn không hề có bụi bẩn, nhẹ nhàng nói: “Bốn Vương phi mặc kệ gia chủ Vân gia sau này do ai đảm đương, nhưng khi Vân Ngao Thiên ký hiệp ước với bốn Vương phi thì vẫn là thân phận gia chủ của Vân gia, các người cứ nộp các loại giấy tờ đất, khế ước mua bán nhà đất trước đi, khiến bốn Vương phi tham gia đại hôn thành chủ trẻ, các người... ai tới đảm đương trách nhiệm này?” Trông mắt híp lại, gần như là đường cong giống Phong Huyết Lâm, lưỡi biếng như thế, càng làm cho người ta nhìn không thấu!

Vân Đạo đã vụng trộm cắn nát một hàm răng vàng khè! Cái gì gọi là trộm gà không được còn mất nắm gạo! Hẳn vốn định mượn cơ hội khó có được này để kéo Vân Ngao Thiên xuống ngựa, lại khiến cho Vân gia không có chút tổn thất nào, triệt để nhét Vân gia vào trong lòng bàn tay mình! Mà hôm nay, không nói đến vị trí gia chủ của Vân Ngao Thiên, coi như mình trở thành gia chủ Vân gia, cũng phải nhận đồng cục diện rối rắm này, chỉ bằng không cần vị trí gia chủ!

Cường thế của Cổ Nhược Phong đã bày ra đó, những giấy tờ đất khế ước mua bán nhà đất chia ra ở trong tay bốn đại trưởng lão cùng bảy đại quân sự! Muốn lấy những thứ đó ra từ trong tay họ, vốn còn khó hơn lên trời! Nhưng mà, Cổ Nhược Phong vừa ra, còn ai dám không cho?! Lại không nói tới thực lực của nàng, coi như bây giờ người không giao đồ nàng muốn ra, đợi khi nàng trở về, Huyết Nguyệt son trang tới tạo áp lực, Vân gia đừng hy vọng có đường sống!

“Người đâu, cầm giấy tờ đấy!” Vân Đạo cắn răng nghiêng lợi nói ra những lời này!

Vân Đạo đã lên tiếng, Puck, dieendda.nleequyd.onn các trưởng lão quân sự khác cũng ríu rít cầm giấy tờ đất khế ước mua bán nhà đất lên!

“Gần đây dường như Huyết Nguyệt son trang hơi rảnh rỗi...” Lời nói nhẹ nhàng truyền đến, khiến một số người vốn có chút tâm tư muốn đóng gói y phục rồi đi sau lưng cứng ngắc, hai chân càng run rẩy!

Khóe miệng Cổ Nhược Phong mạnh mẽ kéo ra, quả nhiên, Phong Huyết Lân còn phúc hắc sâu hơn một tầng!

Mình khuyên can nói nhiều lời như vậy, chỉ một câu đầu tiên nói ra đã trấn áp ý định của bọn họ! Uy hiếp rõ ràng như vậy, lại khiến cho người ta không có lời nào để nói, ai bảo lời Phong Huyết Lân hoàn toàn thuộc về “Lâm bầm lâu bầu”!

Không ai dám nhiều lời một câu về Cổ Nhược Phong cướp bóc đòi nợ! Cho dù một câu đồn đại cũng không dám! Người bên ngoài chỉ biết gia chủ Vân gia vì hạnh phúc của nữ nhi đã đưa một nửa Vân gia cho Huyết Vương phi, hy vọng Huyết Vương phi có thể làm chủ hôn cho hai người Vân Lan và Bắc Ứng!

Chuyện này, nghe mơ hồ, nhưng trên đời ai không biết chỉ cần có thể dính líu tới Huyết Vương gia và Huyết Vương phi liền được hai đại tôn thần này che chở, không phải sẽ một bước lên trời *?!

(*) nguyên văn: 吃香的喝辣的 toàn được nhậu nhẹt ăn ngon. Là thành ngữ mới của Trung Quốc.

Nhìn tân hoàng Mộ Dung Niệm Hân đi, vừa mới lên ngôi liền được Huyết Vương gia Huyết Vương phi giải quyết vấn đề biên quan bằng mười triệu lượng bạc trắng!

Cổ Uyển Ngưng mẫu thân của Huyết Vương phi đại hôn cùng Hỏa Diễm thành chủ thành Vô Họa, của hồi môn nhà, mười dặm hồng trang! Ai nói bị phu quân ruồng bỏ là bất hạnh? Hạnh phúc như vậy trên đời này ai có thể so sánh? Nghe nói thành chủ Hỏa Diễm kia cung chiều nàng ta lên tận trời, thủ thân như ngọc ba mươi mấy năm đấy!

Còn có, đã từng nhìn thấy phủ Huyết Vương chưa? Đã từng nhìn thấy Huyết Nguyệt son trang chưa? Đá xanh tốt nhất, hoa lạ có quý, ngọc thạch làm lan can!

Còn có phủ thành chủ thành Cổ Bắc bây giờ! Một buổi chiều liền biến hóa nghiêng trời lệch đất, ở ăn mày thành viện hoa lệ! Đây có thể là bản lĩnh của người như thế nào?!

Cho nên mới nói, chỉ cần tạo quan hệ tốt với Huyết Vương gia, Huyết Vương phi, trên đường làm quan có Hoàng đế bao bọc cho, trên đường tiền tài có Huyết Nguyệt son trang bảo vệ người! Như vậy không lo buồn bán thua lỗ, đừng nói một nửa gia sản Vân gia, mặc dù đưa cả Vân gia, bảo đảm không quá ba năm rưỡi là có thể kiếm lợi nhuận về rồi!

Vì thế, Vân Ngao Thiên này, ánh mắt đủ sắc bén!

Chỉ có điều... lúc này Vân Ngao Thiên còn không nghĩ đến chuyện đó, hẳn lấy được, hoặc nói Vân Lan và Bắc Ứng lấy được, mãi không kết thúc ở đây!

Gần giờ Tuất, kiệu hoa của Vân Lan đã dừng trước cửa phủ thành chủ, Bắc Ứng mặc bộ hi phục màu đỏ thẫm, cũng không thô lỗ vội vàng đẩy nhanh tốc độ như trong tưởng tượng của mọi người, đồ cưới tinh tế này, vốn đã làm xong từ sớm! Vòng sờ sờ lỗ mũi, được rồi, thật ra thì hẳn và Phàm nhìn trúng mua được trên đường định cất giấu sau này dùng, hôm nay thấy đại hôn gấp rút, liền công hiến ra trước... Được rồi, thật ra chủ từ nói, về sau nàng sẽ tìm thứ tốt hơn cho bọn hắn...

(Tứ Nguyệt 【ánh mắt kinh hãi】: mấy người bị gạt! này này, ai biết sau này Cổ Nhược Phong sẽ tốt hơn?!

Võng và Phàm 【đáng thương nhìn Cổ Nhược Phong】: Chủ từ... người kia nói thật sao?

Cổ Nhược Phong【 ánh mắt khi dễ】: các người tin ta hay tin kẻ quái dị này?

Võng và Phàm【 ánh mắt kiên định】: đương nhiên là chúng ta tin chủ từ!

Tứ Nguyệt uất ức: người... người, người nói ta là kẻ quái dị! Hừ hừ! Bà đây không viết! Một mình người đơn độc đi!

Chúng độc giả 【 ánh mắt uy hiếp 】: Tứ nguyệt người dám!)

Bắc Ứng nhảy xuống ngựa, bởi vì nội lực thâm hậu, dáng người to lớn có vẻ vô cùng phóng khoáng, cho dù đã là người ba mươi mấy tuổi, dưới bộ trang phục đỏ, tinh thần khác thường!

Bốn phía bày đầy dạ mình châu lớn chừng quả trám! Dĩ nhiên, không ai dám tấy má! Đây chính là của Huyết Vương phi, ai dám? Ai dám?!

Nơi này không khác gì ban ngày, ánh sáng tận trời bao phủ khắp phủ thành chủ, ở đây không giống với hôn lễ của Hỏa Diễm và Cổ Uyển Ngưng mười dặm hồng trang, sau lưng Vân Lan không có của hồi môn gì, nhưng đồ cưới lớn như vậy ở phủ thành chủ, đã trở thành hôn lễ mà các khuê nữ ở đại lục

Thiên Phượng hướng tới!

Bắc Ưng nhẹ nhàng đá cửa kiệu một cái, sau đó chìa một tay vào, bàn tay to run run vì kích động chỉ ổn định lại cho đến khi nắm lấy bàn tay nhỏ run rẩy không thôi! Đây là tay Vân Lan, hẳn biết, ba năm trước đây lúc cứu nàng chính là cảm giác như vậy, ba năm, hẳn chưa bao giờ quên!

Phủ thành chủ đầy ắp người, ngoài miệng mỗi người đều nói lời chúc mừng, Bắc Ưng cầm tay Vân Lan bước vào phủ thành chủ, đi qua hành lang gỗ lim, xuyên qua rừng cây mai, dưới sự dẫn dắt của tợ lụa màu đỏ bày ra ở đó, rốt cuộc đã tới phòng khách phủ thành chủ!

Lúc này có ba người đang ngồi, được rồi, nhưng làm sao lại có cảm giác hơi quái dị.

Rốt cuộc Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đã đổi chiếc ghế dựa nhìn khó coi thành ghế dựa hai người, hai người nhân nhả ngồi ở bên trái.

Mà phía bên phải chính là Vân Ngao Thiên, đang kích động thấp thỏm không yên trong lòng! Ngồi cùng với Huyết Vương gia và Huyết Vương phi, die.eendaa.nleeq/yuudom đó là bao nhiêu vinh dự! Từ nay về sau nói ra ai lại không nhường Vân Ngao Thiên hẳn ba phần!

Giờ Tuất đã đến, tân nhân bái đường!

“Nhất bái thiên địa!” Lễ quan háng giọng kích động hơi run rẩy! Đồi này hẳn chưa từng thấy đại hôn ban đêm có ba lạy! Còn nữa, hôn lễ này do Huyết Vương gia và Huyết Vương phi làm chủ! Trời ơi! Bây giờ hẳn còn cảm giác giống như mình đang nằm mơ!

Vân Lan cùng Bắc Ưng quỳ lạy về phía trời đêm, dạ mình châu chồi lợi khiến toàn bộ vẻ hạnh phúc của Bắc Ưng hiện ra trong mắt quần chúng!

“Nhị bái cao đường!” Vân Ngao Thiên vui mừng gật nhẹ đầu, hôn sự của Vân nhi coi như xong! Mặc dù liên lụy tới vị trí gia chủ của hắn ở Vân gia, hẳn cũng vui về! Về sau có hai cây đại thụ Huyết Vương gia và Huyết Vương phi, còn ai dám khi dễ Lan nhi!

“Phu thê giao bái!” Đối diện tức là cả đời, đợi ba năm, mong ba năm, có lẽ trong một khắc kia đã nhận định nhân duyên này. Khăn đỏ, lụa dài, ba lễ, nhất định cả đời.

Cổ Nhược Phong nhìn hai người đang mỉm cười tràn đầy hạnh phúc, suy nghĩ tới thời điểm khi mình gả cho Phong Huyết Lân.

Đó là bọn họ, không có hôn lễ khoe khoang, không thật lòng chúc phúc, thậm chí, bị tất cả mọi người cười nhạo trong kế hoạch của...

Nàng, nên tức giận hay đổ kị chữ? Dù sao đây là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời mỗi nữ tử!

Nhưng mà, nàng có Lân, là nam tử dùng tính mạng của mình mà bảo vệ! Cho nên, mặc dù người trong thiên hạ không coi trọng hôn lễ của bọn họ thì như thế nào? Nàng chính là để cho người trong thiên hạ nhìn xem, Cổ Nhược Phong nàng nắm tay Phong Huyết Lân cả đời không xa không rời đấy! Khiến tất cả những người đã từng cười nhạo họ thấy rõ ràng, thế giới này, không người nào có thể chia rẽ Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, cho dù là người trên chín tầng trời cao cao tại thượng!

Phong Huyết Lân nhìn ánh mắt nhẹ nhàng rời đi của Cổ Nhược Phong, vàng sáng nhạt nhẽo nơi đáy mắt ngừng trên đôi tân nhân kia, dường như trong lòng hiểu ra nàng đang suy nghĩ gì, tay phải ôm chặt Cổ Nhược Phong, nghiêng đầu đến gần bên tai nàng: “Phong nhi không phải nàng nói nàng có đồ đưa cho bọn họ sao?”

Cổ Nhược Phong mạnh mẽ định thần lại, đối diện với cặp mắt màu máu tràn đầy đau lòng hơi hối tiếc, trái tim, cứ được an ủi như vậy rồi, nhếch miệng lên cười vừa lòng: “Lân không nói ta lại quên mất!”

Phong Huyết Lân cung chiêu sờ đầu Cổ Nhược Phong, con mắt màu máu xẹt qua chút tính toán: “Vậy... ta có phần thưởng gì?” Con mắt màu máu sâu hơn, nhìn không ra cảm xúc.

Lực chú ý của Cổ Nhược Phong đều tập trung tới chuyện sắp xảy ra, đương nhiên không chú ý tới toan tính nhỏ bé của Phong Huyết Lân, theo lời của hắn hỏi “Chàng muốn phần thưởng gì?” Trong đầu nghĩ có phải hắn cũng quá keo kiệt không, không phải chỉ nhắc nhở như vậy, liền đòi phần thưởng, không biết Cổ Nhược Phong nàng là nô lệ của tiền tài sao? Nếu hắn dám đề cập tới chuyện tiền bạc hẳn nhất định không xong với nàng!

Nhìn khoe mắt Cổ Nhược Phong lóe lên “Hung dữ”, bản thân mình càng hiểu rõ nàng, khoe miệng Phong Huyết Lân kéo mạnh mẽ ra, tức giận sôi trào cuộn cuộn bị đè nén, hít sâu một hơi, rất tốt! Tồi tằm mù mịt nơi đáy mắt chuyển động, nếu như vậy thì đừng trách hắn...

“Phong nhi gả cho ta cũng đã hơn hai tháng? Hình như chúng ta... còn chưa động phòng... Phần thưởng à, ta nghĩ như vậy là được rồi!”

“Rầm!” Cổ Nhược Phong đang tính toán... đầu óc trống rỗng, mặt trắng xanh đỏ ửng lên có thể so với khăn trùm đầu của tân nương!

“Đưa vào động phòng!” Vừa đúng lúc này, giọng hùng dũng của lễ quan truyền đến, mọi người nhất thời náo động lên!

“Khụ khụ... Chờ một chút!” Rốt cuộc Cổ Nhược Phong đã điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, nhưng trong đáy lòng vẫn bị câu nói kia của Phong Huyết Lân làm tắc nghẽn, trông mắt vốn không dám nhìn Phong Huyết Lân, Puckdiē endaanle equayd ônnn chỉ có thể cột chặt trên người Vân Lan và Bắc Ưng!

Phong Huyết Lân tốt bụng không hề kích thích nàng nữa, khoe miệng lộ ra nụ cười hài lòng, hẳn biết chuyện này phải từ từ, dường như Phong nhi không phải chậm chạp bình thường trong chuyện này! Chỉ có điều... như vậy cũng tốt... Nhếch miệng lên nở nụ cười quý dị, cho tới bây giờ Phong Huyết Lân

không phải là kẻ quân tử! (Tứ Nguyệt hô to: Tiểu Phong Phong phải cẩn thận! Mỗ Lân 【 ánh mắt uy hiếp 】: người nói cái gì? Tứ Nguyệt: Không, không có gì... ngài tiếp tục...)

Bởi vì một câu nói của Cổ Nhục Phong, tất cả mọi người đều ngừng lại, cặp mắt nhìn Cổ Nhục Phong chằm chằm, người ta đã muốn động phòng, ngài còn muốn mang tới náo nhiệt gì?!

Dù da mặt Cổ Nhục Phong đủ dày, nhưng vào lúc này cũng không khỏi muốn đào một cái lỗ để chôn mình, không phải bởi vì nhiều người chăm chú nhìn như vậy, mà nguyên nhân ánh mắt khiển trách của bọn họ —— động phòng!

Ra sức trợn mắt liếc nhìn Phong Huyết Lân, đều do hấn, nếu không phải hấn nàng sẽ bỏ lỡ thời cơ ngăn bọn họ trước khi xảy ra việc này sao?!

Phong Huyết Lân vô tội sờ mũi, dường như bởi vì người nào đó tự nhiên thất thần chứ? Chỉ có điều, nàng nguyên ý trách hấn hấn cầu còn không được! Ai bảo hấn cam tâm tình nguyện gánh chuyện này đây?! Chỉ cần chuyện có liên quan tới Phong nhi, ngoại trừ không thương hấn, hấn đều có thể tiếp nhận!

Rốt cuộc sau khi Cổ Nhục Phong trợn mắt nhìn Phong Huyết Lân đã khôi phục lại dáng vẻ lúc trước, tâm trạng bình thản rồi, đáy lòng thầm nghĩ, quả nhiên, càng trừng mắt càng khỏe mạnh, vui vẻ nên xây dựng trong sự đau khổ của người khác! (Tứ Nguyệt nhắc nhở: khụ khụ, suy nghĩ biến thái các bạn không quan tâm...)

Dưới ánh mắt nhìn chăm chú của trăm người, Cổ Nhục Phong lấy ra một xấp giấy thật dày ở trong tay áo, nếu mấy đại trưởng lão quân sự Vân gia ở đây, vừa nhìn là có thể nhận ra: đó không phải là khế ước đất đai giấy mua bán nhà đã mạnh mẽ đoạt đi từ trong tay bọn họ thì là gì?!

“Các người đại hôn, Vương gia cùng bốn Vương phi không có gì để tặng, bây giờ coi như mấy tờ giấy này là quà đại hôn đi.”

Một câu nói nhẹ nhàng, ngoài Vân Ngao Thiên, người thứ hai biết rõ nội tình Vân gia đang tham dự hôn lễ của Vân Lan là tam trưởng lão Vân Ngao Kỳ trợn to hai mắt trong phút chốc! Vốn không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung kích động trong lòng!

Những người ở đây cách khá xa cũng không biết rõ tình hình, nhưng nhìn vẻ mặt Vân Ngao Thiên, trong lòng cũng ít nhiều biết được mấy tờ giấy trong tay Huyết Vương phi sợ rằng là đồ tốt hiếm thấy!

Bắc Ưng là một trong số những người gần Cổ Nhục Phong, đương nhiên biết đó là khế ước nhà đất giấy tờ mua bán nhà, dieendaaneequydonn nhìn xấp dày như thế, cho dù chỉ là một tờ khế ước, vậy đã là giá trị không ít! Vừa định quý xuống tạ ơn, chỉ thấy Vân Ngao Thiên đứng lên từ trên ghế, quý thẳng xuống trước mặt Cổ Nhục Phong: “Thảo dân thay mặt Lan nhi Bắc Ưng tạ ơn Vương gia, Vương phi! Sau này nếu có chỗ dùng đến Vân Ngao Thiên, Vân Ngao Thiên không chối từ!”

Bắc Ưng thấy động tác của Vân Ngao Thiên cũng biết sợ rằng xấp giấy trong tay Cổ Nhục Phong càng quý trọng hơn mình tưởng tượng! Kéo Vân Lan hai người cùng quý xuống! Lúc này Vân Lan là tân nương, vẫn không thể nói chuyện, một mình Bắc Ưng mở miệng: “Bắc Ưng cảm tạ Vương gia, Vương phi! Đại ân không lời cảm tạ nào hết được, cho dù núi đao biển lửa, chỉ cần Vương gia Vương phi có lệnh, Bắc Ưng tuyệt đối không hai lòng!”

“Vậy cũng không cần, chỉ cần người bảo vệ tốt thành Cổ Bắc, chính là báo ân lớn nhất rồi!” Cổ Nhục Phong cười nhạt, hai người nàng và Phong Huyết Lân còn có Huyết Nguyệt son trang và Vũ Văn son trang, lại thêm vô số tiểu quý, ngược lại không cần bọn họ lên núi đao xuống biển lửa làm gì!

Nhưng, Cổ Nhục Phong lại không biết, ngày nào đó sau này thật sự cần hai người Bắc Ưng và Vân Lan trợ giúp! Và lại, không phải bọn họ thì không thể!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 86: Chương 8: Huyết ngọc xuất hiện. (1)

"Phong nhi, cảnh tuyết bên ngoài không tệ, thức dậy xem đi?" Phong Huyết Lân một bên buông rèm xe ngựa xuống, một bên cố gắng lôi kéo Cổ Nhục Phong đang nằm trên giường dậy!

"ta không xem! Ta muốn ngủ!" Cổ Nhục Phong rầu rĩ nói, tiếp tục đem thân thể rục sâu vào trong ô chăn! Thời tiết chết tiệt này, sao lại lạnh như vậy!

Phong Huyết Lân bất đắc dĩ thở dài...

Trở lại buổi sáng hôm nay!

Hôm qua Bắc Ưng và Vân Lan đại hôn, cãi nhau một đêm! Cái này không phải là trọng điểm! Trọng điểm là --

"Khế đất! Khế ước mua bán nhà! Bạc của ta!"

Trời sáng sau khi tỉnh dậy, Cổ Nhược Phong nghĩ đến những loại khế đất khế ước mua bán nhà mà nàng "cướp đoạt" được từ Vân gia, chỉ cảm thấy bạc trắng bóc thoát ần thoát hiện trước mặt! Vừa định lấy từ trong nhẫn ngọc ra xem rốt cuộc là có giá trị bao nhiêu, kết quả lại là một cái bóng cũng không thấy! Cuối cùng, Phong Huyết Lân liền tốt bụng nhắc nhở - đêm qua nàng rất hào phóng đưa một nửa gia sản kia cho Vân Lan và Bắc Ung xem như lễ vật đại hôn rồi.

Sau đó, cả tiểu viện của Cổ Nhược Phong đều nghe thấy tiếng nàng kêu rên: "Khế đất! Khế ước mua bán nhà! Bạc của ta!" Khóc lóc thảm thiết...

"Được rồi, đều đã đưa tặng rồi, nàng còn muốn sao nữa?" Phong Huyết Lân vuốt vuốt mái tóc dài của Cổ Nhược Phong.

"Khế đất, khế ước mua bán nhà, bạc..." Mỗ Phong hút gió trả lời...

"Nếu không chúng ta quay lại tìm bọn họ?" Phong Huyết Lân nhún mày.

"Hu hu... Nào có ai tặng lễ vật đại hôn rồi còn đòi lại... Vậy không phải là rất mất mặt sao..." Cổ Nhược Phong cực kỳ khinh bỉ liếc xéo Phong Huyết Lân.

Khóe mắt Phong Huyết Lân rụt rụt, không phải hấn bởi vì nàng nên mới nghĩ ra chủ ý này sao!

"Thôi thôi, ta sẽ bảo Vũ Văn Thiên Hàm đưa toàn bộ khế đất, khế ước mua bán nhà cho nàng được không?" Sao hấn lại cười một thân giữ của thế này chứ!

Cổ Nhược Phong... Ánh mắt càng thêm khinh bỉ nhìn về phía Phong Huyết Lân! Rốt cuộc khi nhìn thấy vẻ mặt chẳng hiểu gì của Phong Huyết Lân, lúc này mới nói một câu: "Của chàng chính là của ta! Khế ước mua bán nhà, khế đất, bạc không phải cũng là của ta sao?!"

Cuối cùng Phong Huyết Lân không nói gì ngẩng đầu nhìn trời...

Vì thế, khi trời không còn sớm nữa, sau khi khóc lóc kể lể trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, Cổ Nhược Phong an tĩnh lại...

Bình sinh Cổ Nhược Phong yêu thích nhất ba việc: Vơ vét của cải, ăn ngon và đi ngủ!

Hiện giờ không thể vơ vét của cải, lại còn phải gấp rút lên đường, vậy đồ ăn ngon kia cũng không nhìn thấy, cuối cùng cũng chỉ còn lại có đi ngủ! Cho nên, mất thấy mặt trời đã lên cao, nàng liền sống chết không chịu rời giường, ngủ đến không gì có thể lay chuyển được! Thế cho nên Phong Huyết Lân không thể không trực tiếp ôm lấy nàng cùng ô chần đặt lên giường trên xe ngựa đã được sắp xếp ổn thỏa!

Nhìn Cổ Nhược Phong ngủ trọn vẹn ba canh giờ, toàn thân Phong Huyết Lân tràn đầy cảm giác vô lực, đáy lòng hung hăng tàn nhẫn quyết định: "Về sau ai dám giựt tiền với Cổ Nhược Phong, hấn sẽ khiến cho mười tám đời tổ tông người đó cũng không được sống yên ổn!" Nhớ đến, hôm nay hấn có thể ôm lấy Phong nhi của hấn hạnh phúc ngắm nhìn cảnh tuyết hiếm thấy của vương triều Mộ Dung, cứ như vậy bị mấy cái tờ khế đất cùng khế ước mua bán nhà phá hủy hết, Phong Huyết Lân cảm thấy vô cùng buồn bực!

Si Mị Vồng Lọng nom nớp lo sợ vội vàng đánh xe ngựa, thân thể thỉnh thoảng rụt rụt, rõ ràng mình đã là quý, sao lại còn có thể cảm thấy lạnh được chứ? Hơn nữa, chung quy vẫn cảnh thấy gió sau lưng phi thường quý đi!

Tuyết trắng mờ mờ, lại đi gần nửa canh giờ, rốt cục Cổ Nhược Phong bị đói mà thức dậy, không khỏi cảm khái năng lực nhẫn nại cường hạn của nàng, vậy mà có thể nhịn không đói sắc kiên trì đến chiều mới cảm thấy đói!

Mở mắt chống lại ánh mắt tò mò của Phong Huyết Lân, hai mắt màu đỏ mở to đánh giá khiến Cổ Nhược Phong cảm thấy khó hiểu, trên người nàng có cái gì khiến hấn tò mò sao?

"Làm sao vậy?" Bởi vì ngủ mê mệt trong thời gian dài, lúc mở miệng giọng nói có chút khàn khàn, gọi cảm không nói nên lời.

Phong Huyết Lân đến gần Cổ Nhược Phong chút nữa, mũi hai người gần như đụng vào nhau, mà khi bạc môi lạnh của Phong Huyết Lân mở ra nói chuyện, thỉnh thoảng còn cọ sát vào môi Cổ Nhược Phong: "Rốt cuộc nàng cũng đói bụng?"

Gạt qua không khí ái muội, Cổ Nhược Phong bị ngũ khí lạ của Phong Huyết Lân làm cho mơ hồ: "Cái gì gọi là rốt cục ta cũng đói bụng?"

Phong Huyết Lân tiếp tục kiên trì không ngừng phát huy giọng nói mỉa mai kia của hấn, những câu nói sau đó lại khiến cho Cổ Nhược Phong muốn nhảy dựng lên: "Không phải nàng có thể ăn như tiểu trư sao? Bây giờ còn có thể ngủ lâu như vậy sao?" Đương nhiên tiểu trư kia cũng chỉ có thể là tiểu trư của Phong Huyết Lân hấn!

Cổ Nhược Phong trừng mắt lớn, cái gì gọi là có thể ăn như tiểu trư?! Nàng có khoa trương như vậy sao? Không phải mỗi lần đến một nơi nào đó thường lôi kéo hấn đi dạo ăn ngon sao, không phải đến tầu lâu đệ nhất sẽ kêu một bàn đồ ăn thôi sao... Được rồi, hai phần ba trong đó đều do nàng giải quyết... Nhưng như vậy cũng không thể kêu nàng là heo được! Rõ ràng so với heo nàng còn có thể nói! Không biết từ khi nào, mỗ Phong đã bắt đầu so sánh mình với heo rồi...

Phong Huyết Lân nhìn thấy ánh mắt không ngừng thay đổi của Cổ Nhược Phong, biết nàng đang nghĩ, cũng không biết rốt cuộc nàng đang nghĩ cái gì, cuối cùng không nhịn được "xi" bật cười một tiếng, hấn cũng không biết nàng còn có bộ mặt đáng yêu như vậy!

Cổ Nhược Phong lấy lại tinh thần, vừa muốn giơ tay đánh Phong Huyết Lân, không đánh hấn một trận thì nàng không nuốt nổi cục tức này! Lại bị tiếng

ồn ào bên ngoài xe ngựa làm cho ngừng lại.

Đó là tiếng binh khí sắc bén chạm vào nhau, mỗi một cái đều mạnh mẽ va chạm như vậy, giống như muốn dùng toàn lực của cả đời để liều mạng! Bọn họ... hình như lại gặp phải một trận đẩu giết rồi.

Lúc này xe ngựa đã ngừng lại, Si Mị Vồng Lượng đưa mắt nhìn đám người đang đánh nhau trước mặt, lẳng lặng đợi chủ nhân phân phó mệnh lệnh. Dựa vào công lực của Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong, không cần bọn hắn bẩm báo tình huống tự nhiên cũng sẽ biết.

Từ lúc những tiếng đánh nhau kia nhỏ xuống có thể nhận ra được trận đấu này dĩ nhiên đã đến hồi kết thúc rồi.

Hai người Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân đều không mở miệng nói chuyện, cứ như vậy lẳng lặng đợi kết thúc. Cho tới bây giờ bọn họ chưa bao giờ là người tốt, khi tâm tình tốt có lẽ sẽ ra tay cứu người hay giúp chút chuyện nhỏ gì đó, chẳng hạn như hôn sự của Bắc Ưng và Vân Lan, nhưng nếu tâm tình không tốt, vậy thì đừng mong bọn hắn có thể ra tay! Huống hồ, bây giờ Cổ Nhục Phong bị đối làm cho tỉnh, bọn họ lại gấp rút lên đường, những người đó xem như cản đường bọn họ, nếu không phải bởi vì trận chiến sắp kết thúc, sợ là Phong Huyết Lân sẽ trực tiếp giết chết nhân mã hai phe ngay lập tức, làm gì đến phiên bọn hắn hung hăng cản quấy như vậy?

"Chủ tử, người đi trước đi!"

"Hô hô, muốn chạy? Ngươi cho rằng Sát thủ Minh ngồi không sao?"

"Hừ, cho dù ta có chết cũng sẽ không để cho các người thực hiện được!"

"Ngươi dĩ nhiên là sẽ chết, chỉ là, vị chủ tử của ngươi chắc chắn cũng phải chết!"

...

Không giải thích được đoạn đối thoại khó hiểu này, nhưng mà, dường như có thể hiểu, chỉ là không biết "chủ tử" trong miệng người nọ rốt cuộc là người phương nào, lại có thủ hạ trung tâm như vậy, nhưng nhìn tình hình bây giờ, trung tâm cũng không thể nào đổi lại mạng sống của chủ tử hắn!

"Các ngươi mang Nhân Nhân đi trước!" Một giọng nam trầm ồm vang lên, tuy là trầm ồm, nhưng lại có chút run rẩy, hiển nhiên là bản thân đã bị trọng thương!

"Không, ta không đi! Cho dù chết ta cũng muốn chết cùng ngươi!" Rõ ràng là giọng nói ôn nhu của nữ nhân, lại có thể lộ ra kiên định mà người thường không có!

Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, Trương Túy Dịch? Sao lại là hắn?

Phong Huyết Lân cầm lấy điểm tâm trên bàn nhỏ ở bên cạnh, vẫn còn nóng hằm hập, đã qua ba canh giờ rồi, lý do duy nhất là chỉ có thể dùng nội lực để giữ ấm, nhét vào trong miệng Cổ Nhục Phong, một bên vươn tay ra chắn tấm màn xe phía trước.

Si Mị Vồng Lượng đã xuống xe ngựa cung kính đứng ở một bên, phía trước được mở rộng, trên đất tuyết trắng xóa cách đó hơn trăm thước có hơn mười mấy hắc y nhân vây quanh một nhóm người ở giữa, trên mặt đất có không ít thi thể nằm ngổn ngang, có hắc y nhân, cũng có ám vệ, hiển nhiên là trận chiến ác liệt này đã tiến hành rất lâu rồi!

Y phục trên người Trương Túy Dịch đã nhuốm không ít máu, khắp nơi trên thân thể đều là vết tích của đao kiếm, chỉ là đang miễn cưỡng chống đỡ không để cho mình ngã xuống, mà nữ tử bên cạnh hắn, áo trắng tóc đen, trên người không hề nhiễm một vệt máu, cũng không chịu thương tổn gì, xem ra là được bảo hộ cực kỳ tốt, chỉ là không biết nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này, liệu một nhánh hương hồn có phải cũng sẽ không còn hay không.

Kết cục có vẻ như đã định sẵn, không có bất kỳ viện trợ nào từ bên ngoài, thực lực của địch ta cũng sai biệt rất lớn, đám người vị bao vây này, đã là người chết trong mắt người khác...

Nhưng mà... trên đời này không thiếu gì chuyện ngoài ý muốn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 87: Chương 8: Huyết ngọc xuất hiện (2)

Cổ Nhục Phong vô cùng hài lòng ăn miếng điểm tâm, ừ, món điểm tâm đậu xanh xốp giòn này cũng không tệ, da bên ngoài giòn mà không ngán, nhân bên trong thơm ngọt mà không ngấy, ăn rất ngon!

Phong Huyết Lân đưa tay trái lên vuốt cằm: "Hình như Trương gia có rất nhiều bạc."

Bỗng nhiên, đôi mắt đang khép hờ của Cổ Nhược Phong lấp lánh ánh sáng, chỉ thiếu chưa có hiện lên hai chữ “\$”, điển hình cho tài nô!

Há miệng cảm miến điểm tâm đậu đỏ mà Phong Huyết Lân đưa đến, trong đầu không ngừng tính toán, Trương gia, một trong ba đại thế gia của vương triều Mộ Dung, Trương Túy Dịch này có thể tính là nửa đương gia! Vậy chẳng phải bạc trong tay hắn...

Cổ Nhược Phong nghĩ vậy nên hôm qua tự mình đã viết ra những khế đất khế ước mua bán nhà, thịt đau trong nháy mắt liền khép lại, nàng quyết định, mạng Trương Túy Dịch này nên cứu!

Nhìn hai mắt vô cùng sáng kia của Cổ Nhược Phong, trong lòng Phong Huyết Lân mặc niệm ba giây cho Trương Túy Dịch, hi vọng Trương gia không bị Phong nhi vết sạch sẽ...

Sau khi mặc niệm xong, Phong Huyết Lân liền “không chút lưu tình” phản phó: “Cứu người.” Về phần sau khi cứu về, Phong nhi dọa nạt như thế nào, hắn sẽ chỉ ngồi bên cạnh chăm ngời thổi gió thổi... Quả nhiên, trên thực tế Phong Huyết Lân cũng là một kẻ tài nô!

(Mỗ Lân: người dám nói người không thích bạc?)

Mỗ Nguyệt 【 kiên định địa điều đầu 】: Không thích! Ta thích... Vàng!

Mỗ Lân 【 ánh mắt cực kỳ kinh bi 】: ...)

Lân này người ra tay là Vồng, đánh nhanh thắng nhanh là sở trường của hắn, cây kiếm trong tay, lao thẳng đến đám người hắc y nhân, trong nháy mắt liền thu dọn xong đám người đó! Lúc này những thủ hạ may mắn còn sống của Trương Túy Dịch chết lặng người, đây là người nào, có cần đã kích người khác như vậy không?! Rõ ràng không kém bọn hắn là mấy, vậy mà một kích tất sát, khiến cho những thứ bọn họ chăm chỉ khổ luyện hơn hai mươi năm làm sao có thể theo kịp được!

Dĩ nhiên thân thể của Trương Túy Dịch đã đến mức cực hạn, nhìn hai người một đen một đỏ trong xe ngựa, mặt nạ màu bạc, còn có tứ đại cao thủ bên cạnh người, đây không phải là Huyết vương gia và Huyết vương phi thì còn là ai được?! Tuy nhiên Trương Túy Dịch không quen biết Cổ Nhược Phong, nhưng nếu nàng có thể ra tay cứu giúp, trước không đề cập đến nàng có ý đồ gì, nhưng tính mạng của nhón người mình xem như tạm thời không gặp nguy hiểm rồi. Nghĩ đến đây Trương Túy Dịch liền hoa hoa lệ lệ hôn mê bất tỉnh, cũng may mà nữ tử yếu đuối bên cạnh hắn có thể đỡ được hắn.

Hai mắt Phong Huyết Lân neho lại: “Hắn hôn mê rồi.”

Cổ Nhược Phong không vui trừng mắt một cái nhìn chằm chằm đám người may mắn còn sống sót cách đó không xa, sao hắn lại ngất chứ? Vậy tiền cứu mạng phải đi hỏi ai?!

“Huru” một tiếng, theo tiếng xé gió, một viên thuốc bay ra từ trong xe ngựa, không nghiêng không lệch bay thẳng vào miệng Trương Túy Dịch, viên thuốc vào miệng lập tức tan rã, cho dù người bên cạnh có muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi!

“Dịch!” Vội vàng gọi một tiếng, Sở Nhân Nhân vỗ vào mặt Trương Túy Dịch, không biết vừa rồi Trương Túy Dịch ăn cái gì, có hai đến thân thể hắn hay không? Người trong xe ngựa là ai? Trên thế giới này, ngoài trừ Trương Túy Dịch, nàng không tin trên đời này còn có người tốt! Hơn nữa lần này còn cứu bọn họ, có thể nói là cùng đối đầu với Sát thủ Minh!

Trương Túy Dịch đau đớn nhủ mảy, lại làm cho Sở Nhân Nhân hô to một tiếng, đau đớn trong lòng không phải là giả! Nếu Trương Túy Dịch chết, nàng cũng sẽ không sống một mình!

Cuối cùng, dường như hao hết lo lắng của Sở Nhân Nhân, Trương Túy Dịch chậm rãi mở mắt, những đau đớn trên người vẫn còn tồn tại như cũ, nhưng hắn bị nội thương rất nghiêm trọng, giờ cảm giác đã tốt hơn nhiều, trên người mình không có loại thuốc này, vậy khẳng định là Huyết vương gia cho rồi!

“Trương Túy Dịch tạ ơn Vương gia cứu mạng!”

Nhưng mà, thật lâu sau, bên trong xe ngựa vẫn không truyền đến một tiếng hồi âm...

Trương Túy Dịch cung kính cúi đầu cảm kích thật lâu, cuối cùng không nhịn được ngẩng đầu lên, chỉ thấy màn hình xe ngựa đã buông xuống, bốn đại thị vệ không lên xe, nhưng xe ngựa đang chạy đến bên này.

Xe ngựa cách Trương Túy Dịch một trượng thì dừng lại, tứ quý Si Mị Vồng Lưỡng đứng yên bên cạnh một lần nữa, đầu năm nay chỉ cần đi theo chủ tử, mỗi ngày đều có kịch hay để xem! Đôi mắt phượng của Mị câu lên, tròn mắt liếc nhìn người bên này, mãi đến khi bắt gặp ánh mắt cảnh cáo của Si mới thu liễm lại, chỉ là ngoài miệng vẫn không phục như cũ, thầm nói: “Rõ ràng chính mình cũng nghĩ như vậy đấy thôi!”

Trương Túy Dịch không rõ là mình đã làm sai chỗ nào, lại cho là tính cách của Huyết vương gia vốn là như vậy, vì thế lại cúi đầu một lần nữa, mặc kệ là nói thế nào, đây chính là người đã cứu mạng mình!

Đứng trong gió tuyết đợi trọn vẹn một khắc đồng hồ, trong xe ngựa mới chậm rãi truyền đến một câu: “Trương Túy Dịch, ngươi biết tội chưa?” Giọng nói trong veo mà lạnh lùng của nữ tử, so với gió tuyết bên ngoài càng lạnh hơn!

Đây rõ ràng là giọng nói của Huyết vương phi Cổ Nhược Phong! Từ nhỏ trí nhớ của Trương Túy Dịch đặc biệt tốt, tuy chỉ nghe qua giọng của Cổ Nhược Phong một lần, nhưng lại khắc sâu trong trí nhớ của hắn, mặc dù hiện giờ bản thân bị trong thương nhưng vẫn như cũ nghe ra được!

Trương Túy Dịch nhíu mày, nghĩ lại một lần, không biết rốt cuộc mình đã sai ở đâu: “Túy Dịch không biết, mời Huyết vương phi chỉ dạy!” Trước mắt là lần thứ hai hấn gặp Huyết vương phi này, nên cũng không biết mình đã đắc tội với nàng ở đâu!

Gió, hình như lạnh hơn một chút: “Ngươi cũng biết cứu người là người của bốn vương phi, người ngươi phải cảm tạ là bốn vương phi mới đúng!”

Suy nghĩ của Sĩ Mị Vồng Lược trở nên lộn xộn theo gió... Vương phi có cần so đo như vậy không? Nàng cứu hay Vương gia cứu không phải là điều giống nhau sao? Hai người có gì khác nhau sao? Có sao? Có sao?!

Trương Túy Dịch kinh ngạc mở to hai mắt, trong đầu nhớ lại, trong ngày hội ở Vân Hồ, Huyết vương phi bảo vệ Huyết vương gia hấn đã nhìn thấy rõ ràng! Nàng muốn cho Huyết vương gia tất cả mọi thứ tốt đẹp nhất trong thiên hạ! Bây giờ, hấn cảm tạ Huyết vương gia thì có gì sai sao?

Trương Túy Dịch bối rối... Nhưng trước mắt, Huyết vương gia không hề lên tiếng, vậy người cứu hấn hấn là Huyết vương phi, như vậy...

“Túy Dịch tạ ơn ân cứu mạng của Huyết vương phi!” Mặc kệ là cứu như thế nào, đã cứu thì phải cảm tạ! Trương Túy Dịch rất tự giác cúi đầu nói lời cảm tạ.

Trong xe ngựa...

Khỏe miệng Phong Huyết Lân giật giật nhìn Cổ Nhược Phong càn quét hết mười đĩa điểm tâm bàn! Nàng... Có phải là đã ăn nhiều quá không? Không đúng, có phải hấn đã chuẩn bị nhiều quá hay không?

Cổ Nhược Phong lau vụn còn sót lại ngoài miệng, từ từ nâng ly trà trên bàn lên, thỏa mãn nhấp một ngụm, thuận tiện đánh cái ợ no nê: “Điểm tâm này cũng không tệ, ai làm? Khi nào quay về liền kêu hấn làm thêm điểm tâm đi.”

Phong Huyết Lân hít sâu một hơi: “Trương Túy Dịch còn đang chờ bên ngoài...”

Lúc này Cổ Nhược Phong mới giật mình phục hồi tinh thần: “A...! Thiếu chút nữa ta liền quên mất!” Ài... Đều tại điểm tâm này gây họa! Làm hại nàng thiếu chút nữa quên vơ vét của cải!

Phất tay vén rèm cửa lên, nhìn lướt qua Trương Túy Dịch, ừ, nội thương khôi phục cũng không tệ, xem ra được của nàng lại có tiến bộ rồi, khi nào quay về phải làm nhiều một chút chắc là cũng bán được không ít tiền đi?

“Ngươi muốn cảm tạ bốn vương phi như thế nào?” Cổ Nhược Phong nhíu mày, cảm tạ là phủ vân, bạc mới là đạo lý!

Trương Túy Dịch ngẩng đầu nhìn ánh mắt trên tức của Cổ Nhược Phong, trong lòng cười khò, hiện giờ hấn cái gì cũng không có, hấn có thể lấy cái gì để cảm tạ?

Sở Nhân Nhân cắn chặt răng, lấy ra miếng ngọc bội duy nhất trên người, đưa đến: “Hiện giờ chúng ta bị người hãm hại, bị người đuổi giết, đây là ngọc bội gia truyền của tổ tiên ta, nếu Huyết vương phi không chê...”

“Nhân Nhân!” Trương Túy Dịch lo lắng kêu lên một tiếng, làm sao hấn có thể để nàng đem bảo ngọc tổ truyền ra tặng cho người khác chứ?

Cổ Nhược Phong nhìn miếng ngọc bội trong tay Sở Nhân Nhân, kia là một miếng huyết ngọc! Mặc dù vòng tay huyết ngọc này không phải là huyết ngọc thuần túy, nhưng cũng được coi là cực phẩm! Đây cũng là thứ vô giá!

Phong Huyết Lân neho mắt lại, nhìn chằm chằm miếng ngọc bội kia rất lâu: “Khí tức quen thuộc...”

“Chàng nói... Vòng tay huyết ngọc?” Cổ Nhược Phong khẽ nói.

“Ừm.” Phong Huyết Lân gật đầu, cho dù cách xa, nhưng khí tức trên đó cũng không thể nào giấu được hấn!

Bông tuyết hình lục giác tụ tập thành từng mảng từng mảng, lượn vòng rơi lên người Trương Túy Dịch và Sở Nhân Nhân, sau đó dừng lại ở trên đầu trên người bọn hấn.

“Mang theo bọn họ.” Thật lâu sau, Cổ Nhược Phong mới nói một câu như vậy, màn xe ngựa cũng rơi xuống theo những lời nói này, chấn tất cả phong cảnh bên trong.

Sở Nhân Nhân nhìn ngọc bội trên tay, hồng ngọc trên đời này rất hiếm, cho dù chỉ là một miếng ngọc nhí như vậy, cũng đủ để làm cho người khác cảm thấy háo hức! Vậy mà Huyết vương phi này lại không muốn? Hay là... đợi đến khi đưa nhóm người mình đến nơi an toàn rồi mới muốn?

Đám người Trương Túy Dịch vào chiếc xe ngựa phía sau xe của Cổ Nhược Phong, cái đó chuẩn bị cho đám người Sĩ Mị Vồng Lược, tuy nhiên bọn hấn không cần nghỉ ngơi, nhưng không phải còn có Phàm sao? Đối với sủng thi của Vồng, Cổ Nhược Phong không bày tỏ điều gì. Bây giờ Trương Túy Dịch, Sở Nhân Nhân và Phàm ngồi chung một xe ngựa, đương nhiên, bên trong còn có một Tuyết Cơ...

Mà ba người thị vệ may mắn của Trương Túy Dịch vừa vận đảm nhiệm chức xa phu, bên ngoài tuy rét lạnh, nhưng cũng không nguy hiểm đến tính mạng, lạnh giá này vốn không là gì đối với bọn hấn.

Sắc trời càng lúc càng tối, mà trên đường bởi vì đám người Trương Túy Dịch mà bị trì hoãn, lại thêm tuyết lớn như vậy, lúc này muốn vào thành cũng

không còn kịp rồi! Đêm nay đành phải nghỉ ở trong núi thôi...

Chỉ là, đêm nay lại là ngày trăng tròn!

Nhìn bóng đêm buông xuống, nhìn ánh trăng tròn kia dần dần hiện lên...

“Shit!” Cổ Nhược Phong thấp giọng mắng một tiếng, vậy mà nàng lại quên mất ngày quan trọng như vậy! Đêm nay trăng tròn, đối với Lân mà nói, sẽ là loại tra tấn như thế nào!

“Si, hạ trại!” Thanh âm lạnh băng càng trong veo mà lạnh lùng hơn, còn có chút lo lắng không thể nhận ra!

Dĩ nhiên Si Mị Vọng Lượng cũng biết trăng tròn ban đêm rất đặc biệt với chủ tử bọn hắn! Si vội vàng tìm một nơi khuất gió rồi ngừng xe ngựa lại, tứ quý bắt đầu tìm củi nhóm lửa.

Đám người Trương Túy Dịch cũng xuống xe ngựa sưởi ấm, thuận tiện xử lý những vết thương trên người.

Có viên thuốc kia của Cổ Nhược Phong, thân thể của Trương Túy Dịch đã không còn có gì đáng ngại, ngược lại ba ám vệ may mắn sống sót của hắn lại bị thương nghiêm trọng hơn rất nhiều! Trương Túy Dịch đưa mắt nhìn về phía xe ngựa của Cổ Nhược Phong, được kia hiệu quả thế nào hắn đã tự mình lĩnh hội qua, chỉ là... Nếu được tốt hiếm có, có thể được một viên cũng đã là vận khí, lại mở miệng hỏi nàng, sợ là không tốt đẹp gì! Nhưng ba người này liều mạng vì mình...

Lúc Trương Túy Dịch còn đang suy nghĩ, trong xe ngựa liền bay ra ba viên thuốc, Trương Túy Dịch dễ dàng tiếp được, cái gì cũng không nói, nhưng mùi thơm ngát tỏa ra từ viên thuốc kia, Trương Túy Dịch liền biết đây là viên thuốc mình đã ăn lúc hôn mê!

“Đa tạ Vương phi ban thuốc!” Lời nói này thật sự xuất phát từ trong lòng! Mặc kệ Huyết vương phi có ý đồ gì với mình, nhưng giờ khác này, Trương Túy Dịch hắn đã nhận định rồi! Hiện giờ Trương gia đã rơi vào trong tay người nọ, trên người hắn một xu cũng không có, bị người đuổi giết, tìm được đường sống trong chỗ chết, sinh mạng này, là Cổ Nhược Phong cứu! Cho dù nàng muốn Trương gia, hắn cũng sẽ hỗ trợ lấy!

Mà bên trong xe ngựa, lúc này Cổ Nhược Phong lại không nghĩ nhiều đến vậy, hai lần trăng tròn trước, luôn xảy không ít chuyện, nhất là lần trước, một kích trí mạng của quốc sư Thiên Tâm khiến cho Cổ Nhược Phong đến giờ vẫn còn cảm thấy sợ! Mặc dù mình liều mạng khiến hắn bị nội thương nghiêm trọng, nhưng thời gian một tháng cũng đủ để cho hắn khôi phục! Mà một tháng qua, đám người Phong Huyết Lân phái đi đã lật tung khắp cả vương triều Mộ Dung, nhưng vẫn không hề tìm thấy bất kỳ tung tích nào của hắn! Lúc đó hắn bị thương nghiêm trọng, vốn không thể rời khỏi vương triều Mộ Dung, mà ngày thứ hai Lân đã cho người đi tìm rồi! Chuyện này là một vướng mắc rất lớn trong lòng Cổ Nhược Phong, hôn may lại là đêm trăng tròn, loại cảm giác bất an này càng đặc biệt trở nên nghiêm trọng!

Cho đám người Trương Túy Dịch mấy viên thuốc kia hoàn toàn là vì không muốn bọn hắn vướng chân mình, tối nay, nhất định là một đêm không yên lành!

Cổ Nhược Phong và ngũ quý Si Mị Vọng Lượng Phàm đều nghiêm mà đợi trận, trăng tròn lần trước ngũ quý cũng trải qua cảnh tượng đó, nên lần này liền có ấn tượng rất sâu sắc! Hơn nữa, tận mắt chứng kiến Cổ Nhược Phong bị thương, cảm giác này lại càng thêm khó sở! Đêm nay, cho dù có xảy ra chuyện gì, bọn hắn đều sẽ bảo vệ chủ tử thật tốt!

Trăng sáng càng ngày càng lên cao, mồ hôi trên mặt Phong Huyết Lân không ngừng chảy xuống, cổ nén cảm giác khát máu, từ từ bắt đầu lâm vào trạng thái hôn mê...

Bên ngoài xe ngựa, Si Mị Vọng Lượng Phàm đều nghiêm túc canh giữ, thậm chí ngay cả Tuyết Cơ cũng trở nên nghiêm túc, canh giữ bên cạnh xe ngựa, không cho bất kỳ người nào đến gần!

Đám người Trương Túy Dịch cũng cảm thấy không khí có chút kì quái!

"Ngao --" tiếng gầm của một con lang, trong đêm tối, trên nền tuyết trắng xuất hiện một đôi mắt màu xanh mang theo vài phần dữ tợn!

"Đó là..." Giọng nói của Tuyết Cơ có chút run rẩy, "Hỏa lang."

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Chương 9. Hôn vạ + xin lỗi (1)

Hỏa lang! Một con sói có thể so sánh với mười con sói thường! Có thể nói nó thuộc bầy sói vương giả! Chủ yếu hơn chính là, nó không hề nao núng tất cả lực lượng hắc ám. Hỏa lang, giống như tên, mang theo lửa cháy rực rỡ, cần quét tất cả hắc ám!

Vậy mà hôm nay, xuất hiện không chỉ một con, cũng không phải mười con trăm con, mà là hơn ngàn con sói! Cặp mắt xanh biếc kết hợp với thân sói

màu lửa đỏ, thấy sao quý dị! Nhưng mà kiêu sói như vậy, một con đã đủ để cho người bình thường tim gan run sợ, trốn xa chừng nào tốt chừng đó! Vậy mà hôm nay chỗ đám người Cổ Nhược Phong hạ trại nghỉ ngơi, đã bị bảy sói bao vây! Hơn một ngàn con sói đang đến gần chỗ xe ngựa, dần thu nhỏ vòng vây!

Lúc Cổ Nhược Phong nghe thấy tiếng sói hú đầu tiên liền bước ra khỏi xe ngựa, đương nhiên cũng có dụng tâm với tình hình bây giờ! Dù cho nàng thân kinh bách chiến, khởi từ hoàn sinh, cũng cảm thấy sợ hãi! Mặc dù năng lực nàng lớn hơn nữa, muốn phá vòng vây giữa hơn ngàn con Họa lang này cũng không khó, nhưng vốn không thể bỏ rơi bọn họ! Tạm thời không nói đến tốc độ chạy trốn của ngựa không thể bằng tốc độ của Họa lang này, ngay cả sự chịu đựng, Họa lang có thể giết chết ngựa liên tiếp! Cộng thêm tính cách không chết không dừng của Họa lang, đây quả thực là một trận ác chiến!

Ngoài ra, Họa lang không hề nao núng bất kỳ hắc ám nào, mức độ thương tích do Sĩ Mị Vồng Lượng Phàm gây ra cho nó sẽ giảm bớt, thậm chí không tạo chút thương tích nào cho Họa lang!

Đám người Trương Túy Dịch cũng tỉnh lại từ trong giấc mộng, đối mặt với vòng vây của hơn một ngàn Họa lang, quả thật là bọn họ muốn tuyệt vọng khi tìm đường sống trong chỗ chết! Vận mệnh của bọn họ là gì?! Người khác đừng phải một con Họa lang đã không dễ dàng, chừng mười con đến trăm con được gọi là kỳ tích! Bây giờ hơn một ngàn con, vậy đơn giản chính là bước đường cùng!

Cho dù ba người ám vệ kia được huấn luyện nghiêm chỉnh, đối mặt với cảnh tượng như vậy cũng không khỏi mềm nhũn chân! Nếu liều mạng với người khác, mặc dù không thể lưu lại toàn thân, vẫn còn có xương cốt, còn liều mạng với Họa lang, chính là ngay cả xương cũng không dư lại! Cái gọi là hài cốt không còn, đây chính là khắc họa tốt nhất rồi!

Sở Nhân Nhân nắm chặt tay Trương Túy Dịch, mấy ngày đuổi giết liên tục khiến cho nàng nhìn rõ tử vong, chỉ cần có thể chết chung một chỗ với hắn, cho dù hài cốt không còn, nàng cũng chấp nhận! Chỉ có điều, thù lớn chưa báo, tiện nghi cho lũ ác nhân kia!

Nơi này, yên tĩnh nhất là Phong Huyết Lân. Không biết Cổ Nhược Phong nghiên cứu chế biến ra thuốc gì, sau khi cho hắn uống, Phong Huyết Lân ngủ mê man, giảm bớt không ít khổ sở cho hắn, mặc dù thỉnh thoảng còn hơi nhíu mày, nhưng so với hai lần trước mà nói, đã tốt hơn rất nhiều!

Con người trong treo lạnh lùng của Cổ Nhược Phong nhìn vòng vây Họa lang chung quanh càng ngày càng gần, mặc dù đêm nay là đêm trăng tròn, có chút đặc biệt, nhưng nàng cũng không thừa nhận vì do đặc biệt mà gọi ra đến hơn ngàn Họa lang! Giải thích duy nhất chính là – đây là có người cố ý dẫn tới!

Rốt cuộc là ai có khả năng huy động hơn ngàn Họa lang?! Mà đã bao lâu nàng không hề cảm nhận được chút hơi thở của quốc sư Thiên Tâm! Là công lực của hắn tăng lên hay... đưa tới bảy sói là người khác?! Vậy người đó là ai?!

Chỉ có điều tất cả còn chưa kịp đưa ra manh mối, bảy sói không ngừng xúm tới khiến Cổ Nhược Phong hiểu bây giờ không còn thời gian suy nghĩ những điều này rồi!

“Bảo vệ tốt xe ngựa!” Phong Huyết Lân rơi vào ngủ mê man, vốn không có bất kỳ năng lực chống cự nào, huống chi đây viết Họa lang khát máu có thể dẫn đến khát máu trong cơ thể Phong Huyết Lân, hậu quả khó mà lường được!

Mắt thấy trông mắt xanh biếc âm u của đám Họa lang kia nhìn xe ngựa chầm chậm, cảnh giác trong lòng Cổ Nhược Phong càng sâu! Đây, rất có thể là lý do! Nhưng bây giờ mặc kệ như thế nào, trước hết phải đưa xe ngựa ra khỏi vòng vây! Họa lang phải không? Không chết không dừng sao? Vậy để cho Cổ Nhược Phong nàng tới thử, rốt cuộc là nó chết hay Cổ Nhược Phong chết!

“Vồng, xông ra đi!” Ra lệnh một tiếng, Vồng ngồi trước xe, Phàm tiến vào trong xe ngựa bảo vệ tốt cho Phong Huyết Lân, bây giờ Phong Huyết Lân đã rơi vào hôn mê, chính là miếng thịt béo đến miệng với lũ Họa lang kia, không hề lo lắng chút nào!

Tuyệt Cơ nhảy lên xe ngựa, ngồi vào chỗ trong xe của mình, nhìn chằm chằm Phong Huyết Lân trong xe ngựa, tuyệt đối không thể gặp chuyện không may! Nàng cũng sẽ không để cho hắn có chuyện!

Khóe mắt Cổ Nhược Phong liếc Tuyệt Cơ tiến vào xe ngựa giờ lưu lại một mảnh góc áo, rũ mắt xuống, ngẩng đầu lên lần nữa, đối diện với một cặp mắt xanh biếc âm u!

Lân, chờ ta!

Chiến đấu bộc phát trong nháy mắt!

Từng con Họa lang giống như đã bị bỏ đói thật lâu, rốt cuộc không chờ được từng giây từng phút!

Trong giây phút đó tất cả đều nhào tới Vồng đang điều khiển xe ngựa!

Cổ Nhược Phong rút nhuyễn kiếm bên hông, đao quang kiếm ảnh*, dưới trăng tròn nơi đây có vẻ rất rét lạnh, ánh sáng thoáng qua, một màu máu, mùi máu tanh nồng nặc lan ra, càng thêm khơi ra khát máu trong cơ thể Họa lang kia theo cấp số nhân!

(*) đao quang kiếm ảnh: cảnh tàn sát khốc liệt.

Thừa dịp trong khoảnh khắc giao chiến, từ đường máu do Cổ Nhược Phong và ba con quý Sĩ Mị Lượng tạo ra, Vồng đã điều khiển xe ngựa xông ra khỏi vòng vây!

Từ khi Cổ Nhược Phong bắt đầu hạ lệnh, Trương Túy Dịch đã lệnh ba ám vệ chuẩn bị phá vòng vây rồi! Bây giờ dọc theo đường máu kia, đi theo Vòng xông ra phía ngoài!

Cổ Nhược Phong nhìn Vòng điều khiển xe ngựa có Phong Huyết Lân ở trong đó ra khỏi vòng vây Hỏa lang, kiểm trong tay không ngừng, lời nói trong miệng càng thêm lạnh lẽo: “Si Mị Lượng, đi theo xe ngựa!” Lân, nhất định phải còn sống! Nàng không cho phép hắn chết, ngay cả bị thương cũng không cho phép!

Nếu đây chính là một trong thiên định cứu kiếp, nàng liền nhận lấy kiếp khó khăn này! Hơn ngàn Hỏa lang này, để cho Cổ Nhược Phong nàng tới diệt!

Nếu Lân có chuyện, thương cùng bích lạc hạ hoàng tuyền, nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai liên quan! Mặc dù vào địa ngục, nàng cũng phải tìm hồn phách của hắn trở về!

Ba quý Si Mị Lượng dừng một chút, ngay sau đó biến mất trong bầu trời đêm, bọn họ phải tuân theo lời chủ tử! Huống chi, từ trước đến giờ Phong chủ tử vẫn coi Lân chủ tử như sinh mạng mình, nếu Lân chủ tử có chuyện, sợ rằng Phong chủ tử sẽ điên mất!

Cho nên, mặc dù bây giờ tình thế nghiêm trọng, bọn họ cũng không thể không rời đi bảo vệ Lân chủ tử! Mặc dù bây giờ Lân chủ tử rời đi, nhưng ai biết phía trước còn nguy hiểm gì!

Nhìn ba yêu quái Si Mị Lượng biến mất, trong lòng Cổ Nhược Phong khẽ buông xuống, chuyên tâm đối mặt với đám Hỏa lang kia.

Hỏa lang, không chết không ngừng, giết con đầu tiên, cả đám sói đuổi giết! Hôm nay không biết Cổ Nhược Phong giết chết bao nhiêu Hỏa lang, chỗ dính máu trên người tàn ra hơi thở nguyên thủy nhất của Hỏa lang, khiến tất cả Hỏa lang định đuổi theo Phong Huyết Lân đều dừng bước lại, từng bước từng bước một tiến đến gần Cổ Nhược Phong!

Nữ tử mặc áo đen này, là kẻ địch giết hại đồng bọn của chúng! Nàng ta, nhất định phải chết! Bọn chúng muốn ăn thịt nàng, hút máu nàng, gặm xương nàng! Bọn chúng muốn hài cốt nàng ta cũng không còn! Lúc này mới có thể tiêu tan đau xót do mất đồng bọn!

Một vòng vây hình thành lần nữa!

Trung tâm là Cổ Nhược Phong, từng vòng Hỏa lang vây nàng lại, từng vòng mắt xanh biếc âm u hung ác nhìn Cổ Nhược Phong chăm chú, tham lam, u oán, căm hận! Còn mang theo chút sợ hãi!

Nữ tử này không dễ chọc, bọn chúng biết! Nhưng dù vậy, bọn chúng cũng muốn phá xương cốt nàng vào bụng!

Cổ Nhược Phong thương thức hành động không chết không nghỉ của Hỏa lang! Bởi vì đánh mất đồng bọn mà kiên định thề báo thù, vạn năm không thay đổi! Một phần tình cảm như vậy là chỗ mà nàng tôn kính! Nhưng hôm nay người bị đuổi cùng giết tận là nàng, vậy đã là chuyện khác rồi! Hơn nữa, rõ ràng không hiểu vì sao mà chúng nó vây nàng trước, nàng ra tay giết mở đường máu cũng là vạn bất đắc dĩ mà thôi! Vì Lân, mặc dù thế giới làm gì với nàng cũng sẽ không hề nhieu mảy, huống chi là ngăn con Hỏa lang mà thôi!

“Khi Cổ Nhược Phong ta ở đây, các ngươi chọc ta trước, không trách được ta tâm ngoan thủ lạt *! Bây giờ các ngươi nhất định phải chịu chết, ta cũng không ngại ra tay với các ngươi một lần!” Cổ Nhược Phong liếc nhìn Hỏa lang một vòng, nghe nói Hỏa lang cũng có linh tính, không biết máu của mình có thể trấn yên chúng!

(*) tâm ngoan thủ lạt: lòng dạ độc ác, thủ đoạn độc ác, ra tay ác độc.

Quả nhiên, mấy Hỏa lang kia tạm thời dừng lại, trong con ngươi xanh biếc âm u có vài phần e ngại do dự, nhưng vẫn không ngăn cản nỗi trái tim điên cuồng khát máu!

“Ngao!” Bầy sói tru lên! Nữ tử này, bọn chúng nhất định phải có được!

“Đã như vậy, chúng ta cũng không ngại đánh cuộc một trận! Không biết Cổ Nhược Phong ta chết hay là... các ngươi chết!” Cổ Nhược Phong nhìn đám Hỏa lang đang náo động, khóe miệng tràn ra nụ cười lạnh. Nàng là Ám dạ chi vương *, cho tới bây giờ đều dùng mạng mà liều mạng, bây giờ cũng chỉ là điều kiện ác liệt hơn, đối mặt với kẻ địch đáng sợ hơn mà thôi! Nhưng, Cổ Nhược Phong nàng chưa từng biết sợ!

(*) Ám dạ chi vương: Vua của bóng tối.

Theo tiếng sói tru, Hỏa lang gần Cổ Nhược Phong nhất chợt nhào tới, thất lưng mạnh mẽ, hàm răng bén nhọn, kèm theo cặp mắt xanh lộ ra hung ác, giây phút đó liền in dấu trong đáy mắt Cổ Nhược Phong.

Nhuễn kiếm vung lên, vòng sáng thoáng qua, một đường cong xẹt qua Hỏa lang trước mặt, khiến chúng nó vình vẹo như ngừng lại một giây ở giữa không trung, máu bắt đầu chảy xuống, theo thân thể co quắp ngã xuống mà tung tóe đầy đất...

Bốn quý Si Mị Vồng Lượng điều khiển xe ngựa chạy thẳng như điên, một canh giờ liền đến cửa thành Linh Nam.

Lúc này, trăng đã ngả về Tây, ánh sáng cũng dần dần mờ đi.

Phong Huyết Lân nằm yên lặng trong xe ngựa, mặc dù không khí bên ngoài khẩn trương, sinh tử chạy bán sống bán chết, mặc dù tốc độ xe ngựa chạy như bay vượt xa mức bình thường, dọc đường hơi lắc lư, cũng không kêu hấn tỉnh khi đang ngủ mê man!

Ba quý Sĩ Mị Lượng che vết thương bị Hỏa lang cào trúng, lúc này lửa nóng hừng hực mới truyền đến cảm nhận sâu sắc tận thần kinh, đau đến tận tim! Hỏa lang này thật không hay ho, đối với bọn họ thuộc về bóng đêm mà nói, Hỏa lang tuyệt đối là khắc tinh!

Võng dừng xe ngựa ở cửa thành, lúc này cửa thành khép chặt, còn chưa tới giờ mở cửa, Sĩ ngắm nhìn bốn phía, không dò xét thấy hơi thở nguy hiểm, lúc này mới yên lòng, nhưng không hề giảm cảnh giác!

Bốn quý cùng nhau nhìn ngược về đường ban đầu, nơi đó, ngoài trăm dặm, có một nữ tử áo đen, nàng đang liều mạng cùng ngàn con Hỏa lang! Đó là chủ tử của bọn họ, đã cứu bọn họ, cho bọn họ bắt tử, là chủ tử để cho bọn họ tự do! Người chủ tử đó, lấy thân thể một mình ngăn chặn hơn ngàn Hỏa lang, mở một đường máu vì bọn họ!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, sắc trời càng lúc càng tối om, đó là tối om trước bình minh! Sau nửa khắc nữa, chính là hừng đông, cửa thành sẽ theo đó mà mở ra!

Nhưng mà, Cổ Nhục Phong vẫn chưa xuất hiện!

Phong Huyết Lân trong cơn mê ngủ, khát máu dần lui xuống, chỉ có điều, cảm giác trong lòng có cái gì đó chặn lại, có cái gì đó kêu gọi hẩn tỉnh lại!

Lông mi khẽ nhúc nhích, đầu tranh mở hai mắt ra, bên nhon cùng mờ mịt trong mắt màu máu cùng tồn tại, tao nhĩ như thế nào!

Tuyệt Cơ ngây dại, đây là chủ tử của nàng, là nam tử cao cao tại thượng, là nam tử cao quý nhất vương triều Mộ Dung!

“Chủ tử, ngài đã tỉnh rồi!” Tuyệt Cơ vui mừng muốn nhảy lên! Một đêm này, là đêm nàng hạnh phúc nhất, nàng cứ nhìn hẩn như vậy, không cần che giấu, bởi vì khi hẩn đang mê ngủ, sẽ không phát hiện tình cảm của nàng!

Nếu không phải có Phàm ở bên cạnh, nàng thật sự định tiến lên vuốt ve nửa gương mặt ở bên ngoài mặt nạ, cảm nhận nhiệt độ thuộc về hẩn...

Bây giờ hẩn tỉnh, người đầu tiên hẩn thấy là nàng! Tuyệt Cơ cảm giác cho dù mình chết cũng đáng giá!

Chỉ có điều...

“Phong nhĩ đâu?” Câu nói đầu tiên khỏi miệng Phong Huyết Lân là Cổ Nhục Phong!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 89: Chương 9. Hôn vạ + xin lỗi (2)

Đây giống như sấm sét giữa trời quang đánh mạnh vào lòng Tuyệt Cơ! Nếu hẩn hỏi một câu “Đây là nơi nào?” “Ta thế nào?” hay “Ta lại té bất tỉnh sao?”, cho dù là câu nói không hề liên quan tới năng cũng tốt hơn nhiều so với câu “Phong nhĩ đâu?”!

Hẩn có biết câu nói kia của hẩn chính là một kiểu tàn nhẫn đối với nàng!

“Chủ tử...” Tuyệt Cơ hơi u oán nhìn Phong Huyết Lân, nàng và hẩn xông ra khỏi bầy Hỏa lang, thiếu chút nữa vùi thân trong bụng sói, tìm được đường sống trong chỗ chết, hẩn lại đối với nàng như vậy?!

“Chủ tử bị Hỏa lang bao vây, bây giờ còn chưa trở lại!” Phàm liếc mắt nhìn Tuyệt Cơ, lần đầu tiên nhìn thấy nữ nhân này nàng đã không thích nàng ta! Bây giờ Phong chủ tử sống chết chưa rõ, nàng ta lại dám nhìn Lân chủ tử như vậy, thật sự chán sống rồi! Phàm lấy hết dũng khí nói ra, dù thế nào, nàng nhất định phải nói ra! Mặc dù sẽ gặp phải một kích trí mạng của Lân chủ tử! Ai cũng không biết tình trạng hiện nay của Phong chủ tử, mà bọn họ lại phải bảo vệ Lân chủ tử không rời, nếu không, nếu Lân chủ tử gặp chuyện không may, dù bọn họ chết muôn lần cũng không chuộc được tội! Bây giờ chỉ hy vọng Lân chủ tử có thể cứu Phong chủ tử! Dù sao Hỏa lang kia...

Phong Huyết Lân lắc đầu, mới từ hôn mê tỉnh dậy hẩn hơi mê man, nhưng dù vậy, hẩn cũng biết bây giờ Cổ Nhục Phong gặp nguy hiểm!

Nghe tới đêm trăng tròn, cùng với chín kiếp nạn định ra ngày đó, đêm qua...

“Vù – ” một trận gió thổi qua, sau đó đã không thấy bóng dáng Phong Huyết Lân trong xe ngựa!

Phong nhĩ!

Trong lòng Phong Huyết Lân níu chặt, đau xót khoan tim này giống như bản thân cảm nhận được Cổ Nhục Phong đau xót thấu xương!

Phong nhĩ! Rốt cuộc nàng bị thương như thế nào?!

Chỉ trong một cái chớp mắt, toàn bộ hành trình xe ngựa suốt một canh giờ đã trôi qua rồi!

Men theo hơi thở quen thuộc kia, Phong Huyết Lân nhanh chóng tìm được Cổ Nhục Phong, nữ tử áo đen đang ra sức chiến đấu giữa bầy Hỏa lang, không, đã không còn là áo đen rồi! Quần áo nhuộm máu đã rách nát không thể chịu nổi! Từng vết thương do móng vuốt cùng hàm răng sắc nhọn của Hỏa lang lưu lại!

Từng giọt máu tươi nhỏ xuống từ vạt áo, rơi vào trong bụi đất, mà mặt đất kia, đã máu chảy thành sông!

Cổ Nhục Phong đang đánh nhau chết sống với trăm con Hỏa lang cuối cùng!

Cổ Nhục Phong đang cùng cuối cùng trăm con Hỏa Lang đánh nhau chết sống!

Nàng không biết rốt cuộc mình đã giết bao nhiêu Hỏa lang, chỉ biết nhuyển kiếm đã đứt gãy từ sớm, đó là do huyền thiết ngàn năm chế tạo!

Mà hôm nay Khinh Vũ cầm trong tay đã sớm nhuộm máu đỏ! Có của Hỏa lang, cũng có của nàng!

Nội lực của nàng sắp cạn, mặc dù uy lực của Khinh Vũ cầm lớn, nhưng cũng cần hao tổn lớn nội lực! Bây giờ mỗi lần gậy Khinh Vũ cầm cũng đều cảm thấy mình sắp cực hạn! Trống rỗng trong huyết dịch khiến cho nàng muốn ngủ mê man!

Mạnh mẽ cắn môi, lại cảm nhận được ám áp không thuộc về nàng.

Cổ Nhục Phong mở to hai mắt, nhìn Phong Huyết Lân xuất hiện trước mắt mình, không dám tin, đây, thật sự là hán sao? Không phải đến xế chiều hán mới có thể tỉnh sao?

“Phong nhi...” Than nhẹ tản đi theo gió... Ngón trỏ của Phong Huyết Lân vuốt ve cánh môi Cổ Nhục Phong, nơi đó đã trắng bệch, bởi vì ra sức cắn nhiều lần, dấu vết thật sâu kèm theo máu đỏ tươi... Nàng, đã có bao nhiêu mệt mỏi rồi?

“Lân...” Một giọt lệ cứ chảy xuống như vậy... Cho tới bây giờ Cổ Nhục Phong không phải là người cảm tính, nhưng bây giờ khi nhìn thấy hán, nàng lại có cảm giác muốn khóc! Cảm giác được người ta che chở quý trọng nâng trong bàn tay, nàng chưa từng cảm nhận mãnh liệt được như lần này!

Phong Huyết Lân nhẹ nhàng lau nước mắt cho Cổ Nhục Phong, sửa sang lại đầu tóc rồi bời cho nàng, sau đó ôm nàng vào lòng, khi Khinh Vũ cảm nhìn thấy Phong Huyết Lân xuất hiện đã tự động trở lại nhẫn ngọc trong một khắc, nơi này đã không cần tới nó!

Con mắt màu máu của Phong Huyết Lân nhìn hơn trăm con Hỏa lang còn sót lại xung quanh, đau lòng cùng cung chiêu trong mắt đã biến thành lạnh giá, băng giá đến từ âm ty địa ngục, lạnh lẽo khiến người ta cảm thấy chết cứng! Đã trấn áp hơn trăm con Hỏa lang! Nam tử này, rõ ràng có hơi thở hắc ám mà bọn chúng không sợ, lại khiến cho bọn chúng sợ hãi! Ánh mắt ấy, là ánh mắt nhìn vật chết! Không! Còn khinh khủng hơn!

“Các ngươi... muốn chết như thế nào?” Vương giả uy nghiêm tản ra trong nháy mắt! Cho dù Vua của Hỏa lang đứng trước mặt hán cũng chỉ có thể cúi đầu xưng thần!

Rốt cuộc Hỏa lang sợ hãi! Đang cùng chém giết không muốn sống với Cổ Nhục Phong, rõ ràng nên vì đồng bọn bị giết mà tức giận, rõ ràng nên thêm điên cuồng khát máu! Nhưng nghe lời của nam tử mặc áo đỏ thì toàn thân run rẩy, không có chút dũng khí phản đầu nào!

“Ngaoa hứ...” Bầy sói gầm nhẹ, đó là một kiểu thần phục! Trước áp lực tuyệt đối, bọn chúng vốn không có lựa chọn nào khác! Cho dù Hỏa lang có quy tắc không chết không ngừng nhưng cũng không chạy trốn! Bởi vì, bọn chúng vốn không thể liều lĩnh đánh cuộc sẽ thắng! Nếu phản kháng, kết cục chỉ có một, đó chính là – chết!

Nam tử này không giống nữ tử áo đen kia, nàng ta dường như có ác độc, vô tình khát máu hơn sói, nhưng chúng vẫn có thể liều lĩnh đánh cuộc với nàng! Nhưng mà, nam tử áo đỏ này, chỉ có thể khiến cho người ta nhìn lên, hơi thở trên người hán, là từ ngàn ngàn vạn vạn máu đập qua mà đến, ngưng tụ mà thành! Nồng đậm như vậy, cho dù là cả bầy sói, cũng hoàn toàn không thể địch nổi hán!

“Ha ha... Đả thương Phong nhi của ta, các ngươi cảm thấy... còn có cơ hội sao?” Một lời nói vô tình lạnh lẽo ra khỏi miệng, một câu nói, đã định số mạng Hỏa lang – chết!

Một tay phát lên, ngọn lửa màu xanh thẫm đánh tới bầy Hỏa lang!

Trong cặp mắt xanh biếc, đã không còn ác độc, không có tham lam, chỉ còn lại tuyệt vọng! Đó chính là – địa ngục U Minh chi hỏa!

Địa ngục U Minh chi hỏa, không chỉ đốt thân thể, ngay cả linh hồn cũng bị thiêu đốt sạch sẽ, căn bản không còn! Trên đời này, sẽ không bao giờ còn sự tồn tại của bọn chúng, ngay cả dấu vết cũng bị tiêu diệt hoàn toàn!

Linh hồn bị thiêu đốt khổ sở, từ tiếng kêu rên kia là đủ nhìn ra! Đây chính là giá cao mà bọn chúng phải bỏ ra! Đả thương Cổ Nhục Phong, ngay cả cách chết, cũng là cách tàn nhẫn nhất!

Phong Huyết Lân lạnh lùng nhìn bọn chúng lần cuối, nhìn bọn chúng hóa thành tro bụi trong ngọn lửa màu xanh đậm, phiêu tán theo gió, cả linh hồn cũng về đất...

“Phong nhi...” Khó sở kêu gọi như có như không, Phong nhi của hân, nàng lại bị thương! Rốt cuộc hân quá bất lực?! Hết lần này tới lần khác nhìn nàng bị thương!

Xiêm áo rách nát, thấm ướt máu tươi, nơi đây ban đêm giá rét, dính vào trên da thịt, càng lạnh lẽo!

Làn da bị cắt phá, kết hợp với mạch máu, vết cắt nhìn thấy ghê, mỗi một vết đều khắc vào trong lòng Phong Huyết Lân!

Trong khách điểm, mùi máu tanh lan tràn khắp phòng, Phong Huyết Lân tự tay xử lý sạch sẽ vết thương trên người Cổ Nhược Phong, truyền nội lực linh lực vào cho nàng, nhìn da thịt của nàng khép lại bằng tốc độ mà mắt thường nhìn thấy! Phong nhi của hân, sao có thể lưu lại dù chỉ một vết sẹo?! Nhưng... Mỗi một vết thương của nàng, đều khắc ở trong lòng hân, trọn đời không quên!

Năm con quý Si Mị Vồng Lượng Phàm canh giữ ở cửa, trong lòng lo lắng. Bọn chúng vốn trở về cùng Lân chủ tử, nhưng tốc độ của Lân chủ tử quá nhanh, bọn họ mới chạy được một nửa lộ trình, Lân chủ tử đã ôm Phong chủ tử xuất hiện!

Bọn họ vĩnh viễn không quên được thân thể toàn máu tươi của Phong chủ tử, mùi máu tươi nồng nặc có thể ngửi thấy được dù cách thật xa! Đó là máu thuộc về Phong chủ tử, kèm theo của Hòa lang, tổ hợp thành khúc ca đau thương! Nặng trĩu vào đáy lòng bọn họ!

Đó là Phong chủ tử sao? Phong chủ tử luôn luôn cười yếu ớt không đếm xỉa gì, Phong chủ tử xưa nay luôn vạch ra chiến lược diệt người cứu người trong nháy mắt?

Tuyệt Cơ cúi mặt xuống, chỉ có điều hai tay nắm chặt dưới ống tay áo nói lên nàng ta không yên lòng!

Phong Huyết Lân! Chủ tử của nàng! Rõ ràng theo suốt dọc đường đi đều là nàng cùng với hân! Cho dù Hòa lang đột kích, cũng là nàng theo làm bạn với hân, thế đi theo! Vì sao hân lại không nhận ra sự tồn tại của nàng?!

Cổ Nhược Phong, Cổ Nhược Phong, Cổ Nhược Phong! Trong mắt của hân chỉ có Cổ Nhược Phong! Rốt cuộc Cổ Nhược Phong có gì tốt?! Vì sao trong lúc mê man gọi tên Cổ Nhược Phong, tỉnh lại câu đầu tiên cũng là Cổ Nhược Phong?! Rốt cuộc Tuyệt Cơ đây kém Cổ Nhược Phong ở chỗ nào?!

Hòa lang trước đó không giết chết nàng ta, xem ra nàng ta mệnh lớn! Chỉ có điều... Nàng không tin Cổ Nhược Phong còn có thể sống tiếp được!

Ác độc chợt lóe lên, Tuyệt Cơ lại ngẩng cao đầu lần nữa đáng vẻ cao cao tại thượng giống như nữ vương!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 10. Tội không có con

Phu nhân té xỉu... Bình tĩnh vốn có của Nam Phong đã không còn sót lại chút gì tron thoáng chốc...

Lúc này trong đầu Nam Phong chỉ còn lại bóng dáng gầy yếu quật cường mấy ngày qua của Mộ Lam khiến cho người khác đau lòng.

Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong nhìn bóng dáng Nam Phong nhanh chóng biến mất, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, đáy mắt có vẻ xem kịch vui. Hai người liếc mắt nhìn nhau, vận khinh công đi theo dấu chân của Nam Phong. Diễn trò với Nam Phong, ở nơi đây lúc nhảm chán cũng có thể giết thời gian, dù sao bọn họ ở phủ thành chủ cũng là công lao của Nam Phong không phải sao?

“Ôi, chủ tử! Huyết Vương gia Huyết Vương phi...” Gã sai vặt vẫn còn thờ hớn hển đã không nhìn thấy bóng dáng ba chủ tử sau một lần hô hấp, đành bất đắc dĩ thờ dài một cái, chấp nhận chạy theo sát tới phòng Nam lão phu nhân.

Trong phòng, thân thể gầy yếu của Mộ Lam cứ lẳng lẳng nằm trên đất lạnh băng như vậy, một đám hạ nhân nha hoàn vây cung quanh, nhưng không có ai dám tiến lên nâng nàng dậy.

Lúc Nam Phong đến chính là thấy như vậy khiến cho tim của hân gần như dừng lại.

“Lam Lam, Lam Lam!” Nam Mộ Phong vung chưởng gạt nha hoàn hạ nhân chung quanh ra, nhào tới, ôm Mộ Lam vào trong ngực!

Bốn phía vang lên tiếng ngã “Bịch bịch” xuống đất, đau đớn trong nháy mắt đánh úp tới tận não, lúc này người trong phòng ngã xuống mới kịp phản ứng thành chủ đại nhân của bọn hân đến rồi!

Nam Phong vỗ nhẹ mặt Mộ Lam, ôm thân thể Mộ Lam hơi run rẩy, tức giận nơi đáy lòng tích trữ từng chút từng chút một, đã đến chỗ bộc phát, ai cũng không hoài nghi, nếu Mộ Lam thật sự có chuyện, thành chủ đại nhân có thể phá hủy cả phủ thành chủ!

Mộ Lam từ từ mở mắt, thông qua cặp mắt mờ mịt nhìn thấy người mình yêu sâu đậm đang ôm mình, hân là Nam Phong, hân đã tới. Khóe miệng nhếch lên nụ cười nhạt, lại chua xót như vậy.

Nam Phong nhìn bất lực và tuyệt vọng nơi đáy mắt Mộ Lam, trái tim bị chấn động mạnh mẽ trong thoáng chốc, chỉ còn sững sờ nhìn Mộ Lam chăm chăm, trong đầu nghĩ rất cuộc có chuyện gì khiến Mộ Lam lộ ra vẻ mặt như vậy!

Mộ Lam nâng tay phải lên, nhẹ nhàng vuốt ve gò má Nam Phong, nhẹ như vậy, lại dụng tâm như vậy, giống như muốn khắc sâu hình dáng của hắn vào trong lòng mình không bao giờ quên lãng!

Rốt cuộc, Mộ Lam nhắm mắt lại, đẩy Nam Phong ra, cho dù cả người không có lực, cũng chỉ dựa vào bản thân đứng lên!

“Lam Lam...” Nam Phong kinh ngạc nhìn Mộ Lam, không biết tại sao nàng lại như vậy, hắn cảm thấy nàng chống lại, nàng rời xa...

“Để cho ta được yên một chút.” Lúc này sắc mặt Mộ Lam không hề thay đổi, nụ cười lúc vừa nhìn thấy Nam Phong đầu tiên đã thu lại sạch sẽ, không còn dấu vết.

“Lam Lam...” Nam Phong có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Mộ Lam, nhưng biết bây giờ không phải lúc. Hơn nữa, từ trước đến nay Mộ Lam luôn nói lời trong lòng với mình, đây là ẩn ý giữa hai người bọn họ! Mà bây giờ, hắn có chuyện quan trọng hơn phải xử lý!

Mộ Lam xoay người mặt nhìn ra cửa bóng lưng hơi dừng lại, nhưng cuối cùng vẫn nhấc bước chân đi từng bước một ra cửa. Không ai biết trong này lòng nàng đau dường nào, có bao nhiêu tuyệt vọng, lòng bàn tay dưới ống tay áo đã bị móng tay bấm vào tạo ra vết máu đỏ sẫm, máu tươi rơi từng giọt lên trên ống tay áo, vẽ nhiều đóa hoa sẫm màu diêm dúa trên vải màu tím...

Ánh mặt trời ngoài cửa sáng ngời, chiếu vào hơi chói mắt.

Mộ Lam hí hóp mắt, bước ra cửa phòng, bước từng bước từng bước một ra con đường nhỏ phía ngoài.

Tuyệt động bị quét sang bên, thành đồng ở nơi nào đó tạo thành một phong cảnh đặc biệt.

Bên ngoài rất yên tĩnh, hoặc là... Mộ Lam nàng không nghe được âm thanh khác rồi.

Lá rơi bay bay của quá khứ lãng mẫn giờ chỉ còn lại thê lương trong mắt Mộ Lam, cỏ khô héo này cũng khóc thầm mà chết, tất cả mọi thứ, hình như cũng đang giũ cọt kết quả bi ai của mình!

Mộ Lam à Mộ Lam, người là đại tiểu thư của thế gia trong giang hồ, là bảo bối được Mộ gia nâng trong lòng bàn tay, hôm nay rơi vào hoàn cảnh này, thật buồn cười!

Bên trong nhà, Nam Phong đưa mắt nhìn Mộ Lam rời đi, khi bóng lưng nàng biến mất trong nháy mắt, dường như trong lòng bị đào khoét rất đau như thế!

Khóe miệng Nam Phong nhẹ nhàng nâng lên, đau lòng, cũng ngọt ngào, xem ra bản thân mình không thể rời khỏi Mộ Lam rồi, cho dù là nhìn bóng lưng nàng rời đi, mình cũng đau đến mức không cách nào hô hấp...

Thu hồi tầm mắt, Nam Phong nhìn chăm chú về phía Nam lão phu nhân.

Đối với Nam lão phu nhân, Nam Phong tôn kính, kính yêu, còn mang theo chút kính sợ.

Nam lão phu nhân là nương ruột của Nam Phong, từ nhỏ yêu thương và nghiêm nghị với Nam Phong đã cùng tồn tại!

Mặc dù địa vị của Mộ gia trong giang hồ không thấp, nhưng như thế nào thì Nam gia cũng là nhà làm quan, dĩ nhiên là Nam lão phu nhân cảm giác gia thế của Mộ Lam có phần không xứng với Nam Phong, nhưng lúc đầu nể mặt không phải Mộ Lam thì Nam Phong không cưới, bắt buộc dĩ cũng phải đồng ý. Dù sao, Nam lão phu nhân không hề muốn cả đời Nam Phong không cưới vợ.

Tuy Mộ Lam là người trong giang hồ, tính tình hào phóng không phải nói, nhưng kể từ khi vào Nam gia, đáng về quy tắc đạo đức mọi người nên có nàng cũng có phần nào, ngoan hiền lễ độ, mặc dù Nam lão phu nhân thường gây khó dễ khắp nơi cũng phải một mắt nhắm một mắt mở cho qua, rất ít khi gây xung đột với Nam lão phu nhân, nàng, không muốn Nam Phong khó xử.

Những điều này, Nam Phong cũng biết, cho nên, Nam Phong thật sự thương yêu Mộ Lam!

Nhưng chuyện không như người mong ước, Nam Phong và Mộ Lam thành thân đã ba năm, không có một đứa con! Bởi vì chuyện này, Nam lão phu nhân cảm râm không biết bao nhiêu lần!

Điều này, Nam Phong và Mộ Lam đều không có lời nào để nói, ba năm không con, thật sự có chút không thể nào nói nổi, cho dù là nguyên nhân gì, Nam Phong cũng nhận, mặc dù hắn rất yêu thích tiểu hài tử, mặc dù cả đời này hắn có thể không có đứa nhỏ, hắn chỉ muốn cùng Mộ Lam “Chỉ cần người đồng lòng, bạc đầu chẳng xa nhau”! Những điều này Nam Phong đã nói rõ ràng với Nam lão phu nhân từ trước!

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Mặc dù bây giờ Nam Phong rất cố gắng kiềm chế tâm tình của mình, nhưng vẫn không thể nhắc tới một tiếng “Mẫu thân” để gọi Nam lão phu nhân! Bây giờ, vào lúc này, hắn thật sự nổi giận!

Mộ Lam là người hắn che chở, ba năm qua, Mộ Lam hết sức giấu diếm chuyện mà mẫu thân gây khó dễ, sợ mình và mẫu thân có điều gì ngăn cách!

Nhưng với bản lĩnh của mình, sao lại không biết hành động việc làm của mẫu thân?!

Hôm nay, Mộ Lam vốn kiên cường như vậy lại té xỉu, rốt cuộc mẫu thân đã nói gì với nàng?!

Mọi người trong phòng đều cúi thấp đầu trầm mặc không nói, không thể so đo với địa vị của Nam lão phu nhân ở trong nhà này, ngay cả thành chủ cũng phải ngoan ngoãn nghe giáo huấn, đâu đến phiên hạ nhân như mình nói chuyện?!

“Ta muốn một lời giải thích!” Nam Phong tròn đỏ cặp mắt, bình thường hắn có thể một mắt nhắm một mắt mở, bởi vì Nam lão phu nhân không làm gì gây tổn thương trên thân thể của Mộ Lam, gây khó khăn cho nàng cũng không quá đáng, Mộ Lam cũng không so đo, hắn cũng không muốn người ở phủ thành chủ này cả ngày gả chó không yêu! Nhưng mà, bây giờ Mộ Lam té xỉu! Chuyện này tuyệt đối không có khả năng cứ như vậy!

“Chúng ta chỉ ngồi xuống nói chuyện phiếm mà thôi, huống chi người trong phòng này ai là đối thủ của Mộ Lam?” Nam lão phu nhân nhấp một ngụm trà trong tay, ừ, coi như thủ nghệ không tệ.

“Nói chuyện phiếm? Rốt cuộc mấy người tán gẫu cái gì?” Nam Phong không phải người ngu, hắn biết bản lĩnh của Mộ Lam, cho dù Nam lão phu nhân cộng thêm nha hoàn hạ nhân đều không phải là đối thủ của Mộ Lam! Hơn nữa, trước đó hắn đã bắt mạch của Mộ Lam, kiểm tra tình trạng, không có hiện tượng bị thương. Vậy điều khiến Mộ Lam té xỉu cũng chỉ có “Nói chuyện phiếm” trong miệng Nam lão phu nhân rồi!

“Cũng chỉ nói chuyện phiếm trong nhà mà thôi.” Nam lão phu nhân vẫn nói không nhanh không chậm, đối với Mộ Lam, bà không hề có chút áy náy, lúc đầu khi Mộ Lam bước vào cửa mình đã không ưa thích nàng, huống chi ba năm không con, cả ngày quyền rũ hồn phách Nam Phong, còn nói lời hoang đường gì mà “Kiếp này chỉ cưới mình Mộ Lam làm thế”, chẳng lẽ muốn Nam gia đoạn tử tuyệt tôn sao!

“Nói chuyện phiếm? Vậy sao Lam Lam lại té xỉu?” Nam Phong nắm chặt quả đấm, trước đó khi Mộ Lam mở mắt, tuyệt vọng và bất đắc dĩ trong đáy mắt kia khiến trong lòng hắn vẫn còn sợ hãi, mặc dù chỉ ngã ngửa trong một hồ hấp, nhưng lại khắc trong đầu hắn chui cũng không đi!

“Có lẽ đột nhiên thân thể nàng khó chịu, ta cũng không phải nàng, sao ta biết.” Nam lão phu nhân đứng lên, cuối cùng liếc mắt nhìn Nam Phong, đi ra cửa, lúc đi qua tên sai vặt, mắt nhẹ nhàng quét qua, gã sai vặt này, là một trong những gã sai vặt cận thân của Nam Phong, Nam Lâm.

Nam Lâm ngược mắt chống lại thâm ý bao hàm trong mắt của Nam lão phu nhân, đáy lòng chấn động mạnh mẽ, sau đó cúi thấp đầu, nghiêng thân thể cung kính nhường lão phu nhân đi qua, dao động trong đáy lòng cũng bị cái nhìn kia của Nam lão phu nhân áp đảo xóa sạch rồi.

Chuyện này, hình như cứ trôi qua như vậy, nha hoàn hạ nhân cũng đi theo lão phu nhân rồi đi, không phải ai cũng có thể chọc nổi thành chủ đại nhân, mỗi người ở đây không phải như Nam lão phu nhân, bây giờ thành chủ đại nhân rất khùng bố, mọi người vẫn nên thừa dịp Nam lão phu nhân rồi đi mà chạy theo là tốt hơn! Dù sao, ở phủ thành chủ cũng đều diễn ra cảnh như vậy, chỉ có điều thành chủ đại nhân không thường ở đây mà thôi, mà phu nhân thành chủ chưa bao giờ ngắt đi như lần này! Tự nhiên, nội dung “Nói chuyện phiếm” lần này của Nam lão phu nhân khiến nha hoàn hạ nhân ở đây cũng tròn trĩnh mắt tất tiếng! Chỉ có điều, những thứ đó, ở phủ thành chủ này, ai cũng không dám nói cho thành chủ đại nhân anh minh vĩ đại của bọn họ!

Nam Phong là người chính trực, thường phạt phân mình, càng là người sáng suốt! Nhưng, ở trong phủ thành chủ này, gừng càng già càng cay! Trong hậu viện, Nam Phong không đấu lại Nam lão phu nhân! Những nha hoàn hạ nhân kia chỉ có thể nghe theo lời Nam lão phu nhân, dù sao, ai cũng không muốn sống không bằng chết!

Ngoài cửa cách đó không xa, Phong Huyết Lâm và Cổ Nhược Phong nghiêng người dựa trên một thân cây, yên tĩnh xem xong trận “nội đấu” này, rốt cuộc thắng thua đã thấy, mặt ngó về phía Mộ Lam biến mất, hai người bên nhìn nhau cười, Nam lão phu nhân này đúng là không đơn giản, chỉ có điều không biết tiếp theo Mộ Lam sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào?

Sí yên tĩnh đứng ở một bên, vừa rồi hắn đã báo cáo nhanh chuyện vừa xảy ra trước đó cho hai vị chủ tử, đây cũng là do hắn nhầm chán, trong lúc vô tình “Càn quét” phủ thành chủ phát hiện ra, không thể không nói, Nam lão phu nhân, có thủ đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Chương 11. Mị được tuyệt hoan

‘Mị được’ = xuân được (tình được), ‘Tuyệt’: đoạn tuyệt, cắt đứt, ‘Hoan’: Hoan ái.

“Àm!” Âm thanh vật nặng ngã trên đất, tiếp theo đó chính là tiếng rống giận gần như cả phủ thành chủ đều có thể nghe thấy: “Cút!”

Nha hoàn hạ nhân không khỏi run lên, hạ thấp tai hơn, có khả năng là căn phòng không xa lắm.

Mà lúc này có hai người không sợ chết đang nằm trên cây cách căn phòng đó không xa. Nói chuẩn xác, phải là trôi lơ lửng trên ngọn cây kia!

Đúng vậy, ngoài hai đại tôn thần Phong Huyết Lâm và Cổ Nhược Phong ra thì còn ai lớn lối như thế?!

“Rất muốn vào nhìn một chút.” Cô Nhượng Phong chép chép miệng, ngoài này cách bên trong một cánh cửa, mặc dù thính lực của nàng hơn người, nhưng không bằng thấy tận mắt mới đặc sắc!

Phong Huyết Lân sờ lên mũi: “Bây giờ đang chiến hỏa quá mức, đi qua sợ rằng là người đầu tiên bị thiêu, chim đầu đàn này nhường cho người khác tới làm thì tốt hơn.”

Không sai, không ai muốn làm chim đầu đàn này! Nhìn người làm ở phủ thành chủ này thì biết, lúc này sợ rằng người bên trong phòng kia chưa bao giờ phát ra hỏa khí lớn như vậy!

Lại nhìn Nam lão phu nhân vốn phách lối tăng vọt, bây giờ không phải chỉ rút cổ trong góc thò đầu ra nhìn một chút mà thôi?

Phong Huyết Lân hần phách lối, cũng là vốn có tư cách phách lối. Nhưng cho tới bây giờ hần vẫn là người giữ vững nguyên tắc căn bản người không phạm ta, ta không phạm người. Tình huống bây giờ, hai người hần và Cô Nhượng Phong xem một chút là tốt, nếu thò chân vào ngược lại có không ít phiền toái!

Người ngoài phòng yên lặng chờ trong phòng bùng nổ, mà hình như người bên trong phòng cũng không để người khác thất vọng.

Chỉ trong mấy lần hít thở, vốn cửa phòng bị khóa bên ngoài mở ra, không, phải nói là cánh cửa bị người từ bên trong cho một cước đá bay rồi!

Quần áo Nam Phong còn hơi xốc xếch, nhìn ra được hần trải qua một trận giãy giụa như thế nào, mặt đỏ bừng không biết là do tức giận hay vì cái gì khác, hoặc là cả hai đều có.

Nam Phong đảo mắt quét qua cả khu vườn, cuối cùng nhìn thấy vật áo Nam lão phu nhân ở ngưỡng cửa viện, vãi vốc đó là gắm vốc độc nhất vô nhị của cả phủ thành chủ, chỉ có Nam lão phu nhân mới có. Thật ra thì Mộ Lam cũng có, nhưng không hiểu vì sao nàng không may y phục.

“Đi ra đi, chẳng lẽ ngài không định cho nhi tử một lời giải thích sao?” Giọng Nam Phong nghe không ra cảm xúc, nhưng hô hấp của hần hơi gấp rút, tức giận và lạnh giá nơi đáy mắt cùng tồn tại, thân thể hơi run, giống như đang kiềm chế gì đó, rất khổ sở!

Cô Nhượng Phong nhìn Nam Phong đang đứng trong sân, Nam Phong này, nghị lực không tệ, nhưng không biết tiếp theo hần sẽ lựa chọn như thế nào? Là trở về phòng, hay định đứng như vậy mà chết đi?

Cuối cùng Nam lão phu nhân không chống lại được tầm mắt lạnh người của Nam Phong, mặc dù cách tường che lấp, bà vẫn có thể cảm nhận rõ ràng lửa giận và quyết tâm của Nam Phong!

Thờ dãi, lai bất đắc dĩ lắc đầu, không ngờ Phong nhi kiên quyết như thế, thật sự không biết Mộ Lam có gì tốt! Nhưng nghĩ tới kế hoạch của mình có thể đã thành công, mừng thầm trong lòng, sửa sang lại y phục, ung dung đi ra: “Thế nào, chuyện đã như vậy, người còn muốn trốn sao?”

Nhìn dáng vẻ quần áo xốc xếch của Nam Phong, khẳng định trong lòng lại tăng thêm một phần, ngay sau đó giọng nói cũng mềm đi: “Thùy Nhi là một cô nương tốt, nghe lời hiểu chuyện, lại là người biết phục vụ, người nạp nàng có gì không tốt?”

Mỗi một câu nói của Nam lão phu nhân, sắc mặt Nam Phong càng thêm đen xì, khóe miệng càng nâng lên lộ ra nụ cười giễu cợt, cuối cùng không kịp đợi Nam lão phu nhân tiếp tục cầu nhàu, giọng nói lạnh lẽo còn lạnh hơn băng tuyết bốn phía mấy phần: “Nếu nô tài quyền rũ chủ tử cũng được coi là cô nương tốt mà nói, sợ rằng dưới gầm trời này không có người xấu!”

Sau khi Nam lão phu nhân nghe xong sắc mặt hơi khựng lại, ngay sau đó mắng: “Lời này của ngươi là có ý gì?! Cái gì gọi là Thùy Nhi quyền rũ ngươi?! Hôm nay vốn là ngày đại hi của các ngươi, quyền rũ ở đâu ra?!”

“Ngày đại hi?” Nam Phong kinh ngạc tròn to hai mắt, ngay sau đó càng thêm lạnh lẽo, “Sao nhi tử không biết hôm nay là ngày đại hi của mình?”

Khóe miệng Nam lão phu nhân giật giật, ánh mắt hơi tránh né: “Không phải bây giờ ngươi đã biết rồi sao?”

Nhìn dáng vẻ của Nam lão phu nhân, Nam Phong thật tình không có lòng đi so đo với bà, tôn kính mẫu thân kia đã từ từ biến mất, bây giờ điều hần mong muốn duy nhất chính là gặp được Mộ Lam!

“Để cho nàng ta rút ra khỏi phủ thành chủ, chuyện này như vậy thôi, còn Lam Lam đâu?” Lời nói vốn không tình cảm chút nào nhưng khi nhắc tới Mộ Lam thì giọng nói mới trở nên vội vàng mang theo ấm áp.

“Sao ngươi có thể đối xử như vậy với Thùy Nhi?! Dù sao thì nàng ta cũng là người của ngươi rồi!...”

Nam lão phu nhân còn muốn nói tiếp gì đó, lại bị liếc mắt lạnh lẽo của Nam Phong mà ngừng lại: “Nhi tử không chạm vào nàng ta.” Loại nữ nhân đó, cho dù xách giày cho Nam Phong cũng không xứng!

“Ngươi... ngươi nói cái gì?!” Nam lão phu nhân kinh ngạc tròn trừng mắt, “Sao có thể?!” Rõ ràng trong trà đã hạ độc! Chẳng lẽ nghĩ sai rồi?

Đang nghĩ ngợi, nào ngờ Nam Phong đang đứng đó đột nhiên gục xuống!

“Phong nhi! Phong nhi! Có ai không! Người mau tới đây!”

Cửa chính phá ra trong phòng đầy áp người, rốt cuộc lúc này Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân “May mắn” như thỏa mãn mong muốn mà đi vào, có thể tận mắt đứng xem.

Lúc này nữ nhân tên gọi là Thủy Nhi được người đỡ nằm trên giường, bằng vào nhãn lực của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, chỉ liếc mắt một cái thì biết rõ nội thương của Thủy Nhi không hề nhẹ, khuôn mặt trắng bệch mất hết huyết sắc, thân thể hơi co rút, đáng vẻ khô sở tuyệt đối không phải giả bộ.

“Nam Phong đúng là không thương hương tiếc ngọc, xuống tay độc ác với mỹ nhân yếu điệu như vậy.” Cổ Nhược Phong nói mát, chỉ có điều ánh mắt nhìn Nam Phong không có chút giễu cợt nào, mà lại hơi khâm phục.

Lúc này, đại phu đã bắt xong mạch, dọn dẹp hòm thuốc theo người, lắc đầu với người trong cả phòng, thở dài: “Ôi...”

Trong nháy mắt, lòng Nam lão phu nhân nín chặt, sắc mặt Thủy Nhi càng thêm tái nhợt!

“Đại phu... Chuyện này...” Nam lão phu nhân kéo ống tay áo của đại phu, mắt lo lắng nhìn chằm chằm.

Đại phu liếc nhìn quanh bốn phía: “Thành chủ bị người ta hạ mị dược, chỉ có điều đây không phải là mị dược bình thường. Tuyệt hoan, phải kịp thời giao hoan cùng nữ nhân, nếu không thất khiếu * chảy máu, không trị mà chết.”

(*) thất khiếu: 2 con mắt, 2 lỗ mũi, 2 lỗ tai, miệng.

“Tuyệt hoan?” Tay Nam lão phu nhân run run, cặp mắt sắc bén nhìn thẳng về phía nữ tử đang nằm thoi thóp trên giường, “Chuyện này là sao?!”

Lúc Thủy Nhi nghe được hai chữ “Tuyệt hoan” thì biết rõ chuyện đã lộ ra sơ hở, hici có điều lúc này nàng không còn đường lui!

Trần tĩnh lại sắc mặt, vẻ mặt vốn tái nhợt do bị thương cũng không nhìn ra khản trương: “Nô tài không biết.” Gương mặt mờ mịt, gần như khiến Nam lão phu nhân tin tưởng rồi!

Mặc dù còn hoài nghi, nhưng bây giờ quan trọng nhất là giải mị dược cho Nam Phong trước! Nhìn đáng vẻ Nam Phong đã không còn chống đỡ được bao lâu!

Thủy Nhi nhìn Nam lão phu nhân quan sát bốn phía, hình như muốn tìm một người tới giải độc cho Nam Phong, nhú mảy, hạ quyết tâm, mặc dù cả người đau đớn khó nhịn cũng từ từ đứng lên từ trên giường!

“Lão phu nhân, để nô tài.” Trong mắt thành khẩn như vậy!

Nam lão phu nhân nhìn đáng vẻ của Thủy Nhi, trông mắt hí lại: “Thân thể ngươi được sao?” Nàng làm mẫu thân sao lại không biết võ công của Nam Phong? Sự phụ tới dạy công phu từ nhỏ ai không phải là danh gia? Cuối cùng đều bại bởi Nam Phong! Sợ rằng một chương lúc nổi nóng hôm nay của hân không phải nhẹ? Không lấy mất mạng Thủy Nhi đã là may mắn rồi!

“Vi Thành chủ, Thủy Nhi chết muôn lần cũng không từ!” Thủy Nhi quỳ xuống, đáng vẻ thật có khí phách trung thành và tận tâm.

Nam lão phu nhân lo lắng liếc mắt nhìn Nam Phong nằm ở trên giường, vừa định kêu người trong phòng đi ra ngoài hết, lại bị một âm thanh trong trẻo cắt đứt: “Sợ rằng đây không phải là vì Nam Phong, mà là vì chính ngươi đi?”

Cái gì gọi là nói mát?! Nó đây!

Mọi người quay đầu lại, Huyết Vương phi mặc bộ áo đen ngồi ngay ngắn trên ghế gần ngay cửa, ngồi bên cạnh là Huyết Vương mặc y phục đỏ mang mặt nạ màu bạc.

Thủy Nhi trợn to hai mắt, cả người tràn ngập hơi thở oan uổng phẫn nộ: “Huyết Vương phi, sao ngài có thể nói Thủy Nhi như vậy?!” Oán hận như vậy, quả thật còn oan hơn Đậu Nga tuyệt rơi tháng sáu *!

(*) Đậu Nga tuyệt rơi tháng sáu: Nói về nỗi oan của nàng Đậu Nga, một trong những vở kịch xuất sắc của Quan Hán Khanh. Đây là một vở kịch nghiêng về đề tài thế sự, một bi kịch gia đình có nguồn gốc bởi cái ác và nguyên cơ xã hội. Nàng Đậu Nga là con ông đồ nghèo Đậu Thiên Chương, lên năm tuổi đã mồ côi mẹ, bảy tuổi đi làm dâu nuôi cho bà góa họ Thái để cha vào kinh đi thi. Sau nàng lấy con bà Thái nhưng chẳng may chồng chết sớm, nàng thủ tiết thờ chồng nuôi mẹ. Trong vùng có bố con nhà Trương Lư ép buộc mẹ con bà Thái phải lấy chúng. Bằng mọi thủ đoạn chúng hãm hại mẹ con bà Thái nhưng không thành, Trương Lư kiện lên quan huyện. Thương mẹ chồng đau yếu, Đậu Nga bị bức cung phải nhận tội đánh thuốc độc giết chết cha Trương Lư mà trong thực chất lại do chính Lư bày đặt. Quan huyện Đào Ngột hồ đồ đã cho lính đánh đập và xử chém Đậu Nga. Trước khi chết, nàng than oan và ước ba điều: khi chém máu nàng không rơi xuống mà phun lên tấm lụa trắng treo ở cột cờ; bầu trời sẽ sa tuyết phủ lên thi hài nàng, mặc dù đang giữa mùa hè; và đất Sở quê nàng sẽ chịu đại hạn ba năm. Tất cả đều ứng nghiệm

Nhất thời, nha hoàn hạ nhân trong phòng cũng bắt đầu bất bình, mặc dù không dám nói ra, nhưng ánh mắt khinh thường tràn trề!

Phong Huyết Lân vẫn nhàn nhã ngồi đó như cũ, không hề bị ảnh hưởng bởi người bên cạnh, ý không muốn ra mặt thay Cổ Nhược Phong. Hân chỉ lẳng lặng nhìn Cổ Nhược Phong như vậy, nói trắng ra, hân ở đây lúc này chẳng qua là vì Cổ Nhược Phong gần đây nhàm chán đến để điều chỉnh tâm tình, hân, cũng chỉ là khách tới xem. Nếu quấy rầy trò chơi của Cổ Nhược Phong, hậu quả kia Phong Huyết Lân hân cũng không muốn thấy.

Cổ Nhược Phong không nhanh không chậm đứng lên, nàng coi như không thấy ánh mắt người chung quanh nhìn mình trực tiếp bỏ qua rồi.

Bước nhẹ đi tới trước mặt Thủy Nhi, hơi cúi người xuống, mắt chống lại ánh mắt của Thủy Nhi: “Hà? Thật sự là bốn vương phi oan uổng người sao?”

Ánh mắt sắc bén như vậy, bên trong hàm chứa đùa cợt khinh thường nồng đậm.

Thủy Nhi chỉ có cảm giác ở trước mặt Huyết Vương phi, mình không còn cái gì, giống như một con ốc, còn là con ốc bị lột sạch!

Cảm giác tro trên như vậy khiến cho nàng cảm thấy tức giận xấu hổ, nhưng lại không biết nên làm thế nào, cứ ngơ ngác trở mặt ra ở đó.

Khóe miệng Cổ Nhược Phong khẽ nhếch lên một nụ cười giễu cợt, sau đó đứng dậy đi về phía bên giường Nam Phong. Nam lão phu nhân muốn ngăn trở, một nữ tử, tùy ý vào phòng nam tử khác đã là làm trái đạo đức, bây giờ đi tới giường Nam Phong dưới ánh mắt bao người, còn là một Vương phi! Nhìn thế nào cũng không thỏa đáng! Nhưng đảo mắt nhìn Huyết Vương gia ngồi ngay ngắn ở đó, rõ ràng ngài ấy không hề có vẻ phần nộ, Nam lão phu nhân cũng không thể nói gì hơn, dù sao, phu quân người ta không ngại, nàng còn đề ý gì? Chỉ có điều không biết Huyết Vương phi muốn làm gì?

Cổ Nhược Phong đứng lại cách giường Nam Phong ba thước, nàng sẽ không quá gần Nam Phong, như vậy, người khác sẽ ghen. . .

“Nam Phong, muốn ta cứu người sao?” Cổ Nhược Phong vuốt vuốt nhẫn ngọc trên ngón tay, ánh mắt nhìn Nam Phong trên giường, nàng biết hắn nghe thấy.

Quả nhiên, Nam Phong gật đầu một cái, mặc dù rất nhỏ, nhưng với Cổ Nhược Phong mà nói thế đã đủ rồi, chỉ cần ý thức của hắn còn có thể không chế bản thân là có thể.

“Giá cao?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng khiến ý thức của Nam Phong càng thêm tỉnh táo.

Khóe miệng Nam Phong nhếch lên lộ ra khổ sở, khó khăn hé miệng: “Tùy ngài.” Chỉ cần giải cứu hắn khỏi đám nữ nhân kia, mặc dù kết quả là chết cũng không sao. Hắn, không thể có lỗi với Mộ Lam!

Tuyệt hoan, đó không đơn giản là mị dược như vậy!

Cổ Nhược Phong hài lòng hơi cong môi cười, rất tốt, như vậy đùa giỡn mới có thể tiếp tục tiến hành!

Một viên thuốc từ xa ba thước không sai lệch bắn đúng vào trong miệng Nam Phong, vào miệng lập tức tan ra. . .

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 12: Nổi trận lôi đình

Nam Phong ra sức chớp chớp mắt, cuối cùng cũng mở ra, trong nháy mắt khi viên thuốc tiến vào trong miệng hắn, hắn còn tưởng rằng mình sắp chết. Toàn thân giống như bị ngọn lửa xuyên qua nóng rất đau đớn, sau đó từ từ biến mất từng chút từng chút. . .

Nam lão phu nhân thấy Nam Phong tỉnh lại, không có dấu hiệu nguy hiểm đến tánh mạng, tảng đá trong lòng rốt cuộc cũng hạ xuống. Nhìn Cổ Nhược Phong cách đó không xa, trong mắt hiện lên kinh ngạc, Huyết vương phi này quả thật lợi hại hơn nhiều so với lời đồn đại!

"Tuyệt hoan" kia là thứ gì, Nam lão phu nhân cũng không biết, nhưng nghe đại phu nói thuốc này ngoại trừ cùng nữ tử giao hoan, ngoài ra không còn có cách nào khác để giải! Nhưng mà một viên thuốc tầm thường nho nhỏ kia của Cổ Nhược Phong liền giải được rồi độc "Tuyệt hoan", bản lĩnh dùng dược này có thể so với y tiên mà người trong chốn giang hồ đồn đại!

"Phong nhi, ngươi cảm thấy thế nào?" Nhìn Nam Phong muốn ngồi dậy, Nam lão phu nhân vội vàng đi tới, dè dặt vai Nam Phong lại, vẻ mặt thương xót.

Tuy nàng muốn Nam Phong sinh tồn từ cho nàng, sớm lưu lại hương khói cho Nam gia, nhưng nếu chuyện này nguy hại đến tính mạng của Nam Phong, nàng sẽ không vội vàng như vậy! Cho nên, khi nghe đại phu nói Nam Phong bị người hạ "Tuyệt hoan", sắc mặt Nam lão phu nhân mới khó coi như thế!

Nhưng khi nhìn bộ dạng ủy khuất vô tội của Thủy nhi lại khiến một người đã trải qua bốn mươi lăm năm như nàng cũng không nhìn ra được bất kỳ chút sơ hở nào. Mà trước nàng không chỉ giúp Thủy nhi dùng mị dược, còn ra tay giúp thả mị dược vào trà của Nam Phong, tro mắt nhìn hắn uống hết! Nàng cho rằng đây chỉ là dược tính bình thường mà thôi, không nghĩ tới lại là "Tuyệt hoan"!

Vốn muốn trách cứ Thủy nhi vài câu, nhưng khi nghĩ đến "Tuyệt hoan" là mị dược cao cấp, vậy không phải người bình thường có thể có được, huống hồ nhìn bộ dạng của Thủy nhi cũng là không biết chuyện của "Tuyệt hoan", cho nên, Nam lão phu nhân đoán, dược này phải là người mà Nam Phong từng đắc tội, muốn thừa cơ hội này đưa Nam Phong vào chỗ chết!

Nhưng mà, làm sao người nọ biết Phong nhi nhất định sẽ không muốn Thủy nhi? Lòng này Nam lão phu nhân nhủ lại, việc này dường như nói dễ mà

cũng không dễ, hiện tại nàng không thể nào nghĩ ra được một lý do rõ ràng.

Lúc này Nam Phong đã trải qua một khắc nghỉ ngơi, thân thể không còn suy yếu như trước, giờ tay tách tay Nam lão phu nhân đang đặt trên người hắn ra, không nhìn gương mặt cứng ngắc của Nam lão phu nhân. Có lẽ, từ khi hắn thấy thân thể mình trở nên khác thường, thấy Thủy nhi chui vào lòng hắn, thì một phần tình cảm thân thiết dành cho mẫu thân kia cũng trở nên lạnh lẽo rồi. Hôm nay bởi vì bận rộn, cũng chưa kịp ăn cái gì, chỉ uống ly trà kia của Nam lão phu nhân... Hơn nữa, nhìn tình huống hiện giờ, sợ là Nam lão phu nhân và Thủy nhi, hai người này đã sớm mưu tính từ trước!

Nhìn khắp bốn phía, không nhìn thấy bóng dáng của người mình muốn gặp. Ba ngày nay bởi vì biên thành xảy ra bão tuyết, cho nên hắn luôn ở bên ngoài, buổi sáng mới trở về, chỉ là, vì sao đến bây giờ cũng không nhìn thấy Mộ Lam?

Đáy lòng Nam Phong dâng lên một cỗ sợ hãi, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh bóng lưng của Mộ Lam ngày ấy...

"Lam Lam đâu?!" Nam Phong luôn luôn bình tĩnh, mặc dù bị hạ "Tuyệt hoan", mặc dù bị Thủy nhi quấn lấy, mặc dù biết toàn bộ sự việc ngày hôm nay là do mẫu thân thân sinh* thiết kế mình, Nam Phong đều vẫn lạnh nhạt bình tĩnh như thường, nhưng rốt cuộc cũng không duy trì được về mặt trầm ổn kia, mặt nạ băng lãnh rạn nứt từng chút từng chút, một giây sau liền hoàn toàn biến mất!

(*) mẹ đẻ

Sợ hãi trong mắt không che giấu chút nào, không, là hắn không có sức để che giấu! Lúc này, Nam Phong hắn chỉ muốn biết, người khiến cho hắn lo lắng ba ngày nay rốt cuộc đã đi đâu! Một loạt những chuyện không bình thường vừa rồi khiến hắn không thể không nghĩ đến chuyện gì đó!

Chỉ là, ông trời, hi vọng người thật sự có thể nhân từ một chút, Lam Lam đang ở tại trong viện thôi, cầu người...

Người trong phòng, người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng đều cúi thấp đầu xuống. Bởi vì, bọn hắn vốn cũng không biết Nam lão phu nhân nhốt thành chủ phu nhân ở chỗ nào! Trước đây mỗi lần thành chủ ra ngoài có việc, Nam lão phu nhân đều đi tìm thành chủ phu nhân tra, mà hạ nhân bọn hắn liền bị cảnh cáo, toàn bộ những chuyện của thành chủ phu nhân, chỉ cần thành chủ không có ở đây, vậy liền để nàng tự mình làm, ngoài trừ nha hoàn hồi môn Thủy nhi của thành chủ phu nhân, ai cũng không được phép giúp đỡ!

Nghĩ tới đây, ánh mắt của mọi người liền dời lên người Thủy nhi.

Thủy nhi vốn đang cúi thấp đầu liền cảm nhận được ánh mắt của mọi người, chậm rãi ngẩng đầu, khi nhìn thấy mọi người đang nhìn mình, trong lòng chợt cảm thấy có chút bối rối. Ba ngày nay nàng và Nam lão phu nhân ở cùng một chỗ, vạch kế hoạch làm thế nào để Nam Phong kéo dài hương khói, vốn không có đi vào gian phòng của Mộ Lam, làm sao biết Mộ Lam đi đâu!

Tầm mắt của Nam Phong cũng theo người trong phòng nhìn chăm chăm Thủy nhi: "Lam Lam đâu?" Cố gắng kìm nén bất an trong lòng, hắn muốn Thủy nhi nói cho hắn biết, hiện tại Lam Lam chỉ ở một nơi nào đó trong phủ Thành chủ thôi.

Thủy nhi cắn môi, nàng không biết trả lời như thế nào, trong lòng càng oán hận! Thủy nhi nàng muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn dáng người có dáng người, kém chỗ nào so với Mộ Lam kia? Vì sao nàng chỉ có thể làm một nha hoàn nhỏ nhoi, mà Mộ Lam lại có thể làm đại tiểu thư, làm thành chủ phu nhân, quan trọng hơn, Mộ Lam lại chiếm được tâm của Nam Phong, tất cả sủng ái của Nam Phong!

Rõ ràng nàng và Mộ Lam đều gặp Nam Phong cùng một thời gian, vì sao trong mắt Nam Phong chỉ có Mộ Lam? Vì sao Thủy nhi nàng không lọt nổi vào mắt xanh của hắn? Không! Nàng không cam lòng!

Nam Phong không còn kiên nhẫn dây dưa tiếp với Thủy nhi, xốc chân lên, đi xuống giường, bình tĩnh đứng trước mặt Thủy nhi: "Lam Lam đâu?!" Đây là câu hỏi duy nhất của hắn!

Thủy nhi nhìn Nam Phong tức giận, nước mắt liền chảy xuống, trên mặt càng ngày càng ứa khướ!

Nam Phong nâng chân phải lên không chút lưu tình đá qua một cước, hung hăng đá Thủy nhi ra ngoài ba trượng!

"Chắc, xem này tất cả tao nhã lịch sự của Nam Phong này đều là giả vờ!" Cổ Nhược Phong sớm đã lui trở lại bên người Phong Huyết Lân, khẽ thì thầm với Phong Huyết Lân, chỉ là lời nào nghe thế nào cũng cảm thấy nàng đang vui sướng khi người khác gặp họa.

"Bây giờ nhìn người không thể về bên ngoài!" Phong Huyết Lân vẫn có chút ghen ghét với hành động của người này, thật không hiểu Nam Phong có cái gì tốt, Phong nhi càng muốn đến xem hắn nháo, xem nào nhiệt còn chưa tỉnh, còn ra tay giúp hắn! Nghĩ đến đây, trong lòng Phong Huyết Lân liền cảm thấy buồn bực!

"Ta, khi gặp người đó liền biết rồi." Cổ Nhược Phong khẽ cười, người này thật đúng là không phải ghen bình thường, về sau dấm chua trong nhà đều có thể lấy đi bán buôn rồi!

Chỉ là, nhìn bộ dạng buồn bực của Phong Huyết Lân, Cổ Nhược Phong lại có chút đau lòng, xem ra đời này nàng bị người nào đó ăn chết rồi. Vươn tay nhéo một cái không nặng không nhẹ ở trên mặt Phong Huyết Lân: "Công lực phức tạp của người nào đó lại có tiền bộ rồi!" Hừ, muốn lừa nàng? Người này vừa rồi tuyệt đối là giả vờ! Muốn nói Nam Phong kia là tiểu tử phức tạp, vậy Phong Huyết Lân hắn liền là tổ tông phức tạp!

Buồn bực trên mặt Phong Huyết Lân cũng biến mất trong nháy mắt, trở tay ôm mặt Cổ Nhược Phong, kéo kéo: "Ta phức tạp? Còn không phải cho nàng xem sao?"

Không sai, là hán giả vờ! Đối với Cổ Nhực Phong, hán tuyệt đối tin tưởng, hơn nữa, cho tới bây giờ Cổ Nhực Phong không làm gì để hán ghen, Cổ Nhực Phong có thể đánh lòng khiến Phong Huyết Lân hán buồn? Đây chẳng qua chỉ là thuộc về hán và Cổ Nhực Phong trong lúc tán tỉnh mà thôi.

Hai người bên này nhẹ giọng nói chuyện, bên kia mọi người trong phòng chăm chú nhìn Nam Phong, ai cũng không để ý tới sau lưng bọn họ còn có hai người hung hãn như vậy. Chủ nhà trong con tức giận, thiếu chút nữa hủy đi gian phòng này, vậy mà hai người bọn họ tốt hơn, khuôn mặt tươi cười, hòa hợp vui vẻ...

Sau khi Nam Phong đá Thủy nhi, tầm mắt liền chuyển về phía Nam lão phu nhân, băng lãnh như vậy, dường như đã vĩnh viễn chia cắt tình mẫu tử giữa hai người!

"Tất cả đi tìm cho ta! Tìm không thấy các người cũng không cần trở lại nữa!" Giọng nói băng này, nha hoàn hạ nhân trên dưới phủ thành chủ chưa nghe qua bao giờ!

Mọi người đều giật thót mình, nhưng những đôi mắt kia vẫn không ngừng nhìn về phía Nam lão phu nhân!

Người trong phủ thành chủ này, hoặc là nói, Nam phủ, người nào làm chủ đã sớm công bố!

Mặc dù Nam Phong là chủ một thành, nhưng, ở đây, chỉ cần Nam lão phu nhân còn sống, vậy bọn hán cũng chỉ có thể nghe theo lời nói của Nam lão phu nhân! Bởi vì bọn họ không phải nha hoàn hạ nhân của phủ thành chủ, mà là... nha hoàn hạ nhân của Nam phủ!

Bọn hán là người Nam phủ! Tại Nam phủ, người có địa vị tối cao trong nhà vốn là Nam lão gia, nhưng Nam lão gia qua đời sớm, Nam lão phu nhân liền thành chủ nhà! Mà Nam Phong, thân phận hiện giờ chẳng qua chỉ là người thừa kế của Nam Phủ, không phải là một gia chủ!

Mà quy định của Nam phủ cực kỳ nghiêm khắc! Điều thứ nhất là tất cả phải vâng theo mệnh lệnh của gia chủ! Nếu như làm trái, phạt một trăm trượng, cắt ngang tứ chi, trục xuất khỏi phủ, cho tự sinh tự diệt!

Hơn nữa, trong tay gia chủ Nam phủ có một đội ngũ ám vệ cực kỳ lợi hại, ai cũng không biết bọn hán có đang âm thầm giám thị mình hay không! Cũng bởi vậy, khi Nam lão phu nhân âm thầm làm khó dễ Mộ Lam, ai cũng không dám đi nói với Nam Phong! Khi Nam lão phu nhân sắp xếp thị thiếp cho Nam Phong, Thủy nhi cũng đồng mưu nghĩ kế, thậm chí lúc hăm hại Mộ Lam càng không ai dám lên tiếng!

"Tốt, rất tốt! Ta tự mình đi tìm!" Nam Phong nói xong câu đó, liền vận khinh công biến mất trước mặt mọi người, hán còn một câu chưa nói hết -- tìm được, hán cũng sẽ không trở về! Cái Nam phủ này, hán chịu đủ rồi!

Thấy Nam Phong rời đi, mắt Nam lão phu nhân vẫn gắt gao nhìn cửa, một cổ tức giận xuất hiện ở trong ngực, chỉ có thể ra sức thở gấp: "Thằng con bất hiếu này! Nữ nhân kia có cái gì tốt!" Làm cho hán trở mặt với mình, lại còn trước mặt một đám hạ nhân! Điều này khiến cho mặt mũi gia chủ như nàng biết đặt ở chỗ nào?! Về sau mình làm sao tạo uy tín trong Nam phủ?

"Nam lão phu nhân, không biết người hiểu rõ bao nhiêu về 'Tuyệt hoan'?" Một giọng nói trong veo mà lạnh lùng khiến cho người ngây ngốc phản ứng lại, nha hoàn hạ nhân đều cúi đầu xuống, bản thân tự thôi miên, "Ta không nhìn thấy cái gì, không nghe thấy cái gì."

Nam lão phu nhân dời tầm mắt về phía Cổ Nhực Phong, trong phút chốc cảm xúc liền hồi phục, nàng không quên nơi này còn có người ngoài, càng không quên mình là gia chủ của một nhà, không thể để Nam phủ của nàng xấu mặt!

Khỏe miệng cong lên thoáng hiện vẻ khinh thường, tuy Cổ Nhực Phong cứu Nam Phong một mạng, nhưng cho dù không có Cổ Nhực Phong, Nam Phong chỉ cần giao hoan với nữ tử sẽ không nguy hiểm tới tính mạng, nếu không phải Cổ Nhực Phong ngăn cản, nói không chừng qua mười tháng nữa nàng có thể có tiểu tôn tử để ẵm rồi! Cho nên, nói thật ra, Nam lão phu nhân không có quá nhiều cảm kích với Cổ Nhực Phong. Hiện giờ còn bị Cổ Nhực Phong nhìn thấy "việc xấu trong nhà", nàng cảm thấy thật quá xấu hổ. Giờ Cổ Nhực Phong lại hỏi cái này, rõ ràng là muốn tất cả mọi người biết chuyện, đây không phải là muốn cười nhạo nàng sao!

"'Tuyệt hoan' chẳng qua chỉ là mị được cao cấp thôi, lời đại phu vừa nói chẳng lẽ Huyết vương phi không nghe thấy sao?"

Cổ Nhực Phong cũng không tức giận, kéo Phong Huyết Lân đứng lên: "Xem ra Nam lão phu nhân cũng không phải là người hiểu biết. Người không biết 'Tuyệt hoan' ngoài là mị được, còn có tác dụng gì khác sao?"

Một câu nói, khiến cho sắc mặt của vài người trong phòng thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 93: Chương 13: Kế hoạch của các nàng

Mị được "Tuyệt hoan", người ở trong tình trường đều biết, đó là mị được đứng đầu, lại càng là mị độc! Độc tính này rất bá đạo, nhất định phải có người giao hoan mới có thể giải được, nếu không kết cục sẽ là chết! Cho dù là thanh lâu lớn, cũng không dám lấy vật này ra cho khách! Không phải chỉ bởi vì

nó độc, mà còn vì được liệu để chế ra nó vô cùng trân quý, hoàn toàn không đáng để nữ tử thanh lâu làm như vậy! Mà quan trọng hơn là, có rất ít người biết đến nó...

"Người ăn phải "Tuyệt hoan", chắc chắn phải giao hoan với nữ tử mình yêu." Cổ Nhược Phong rất điềm nhiên khi nói ra những lời này, mà khuôn mặt Thủy nhi lại càng trắng bệch!

Nam lão phu nhân trừng mắt lớn, nhìn về phía Thủy nhi. Nếu như trước nàng không xác định được mị được này có phải do Thủy nhi hạ hay không, bây giờ nghe xong lời Cổ Nhược Phong, vậy không thể nghi ngờ gì, mị được kia tuyệt đối là do Thủy nhi hạ!

Nàng là người đã sống mấy chục năm, Nam lão gia qua đời sớm, nàng đương nhiên chức gia chủ, sóng to gió lớn gì cũng đã trải qua? Thủy nhi là người thế nào nàng cũng biết vài phần, nhưng khi nàng nghĩ muốn Nam Phong có một nữ tử thừa kế hương khói, mặc dù Thủy nhi có ý muốn dấn lên đầu chủ tử để bỏ lên, nàng cũng ngầm đồng ý! Trên thế giới này, thế thiếp nhà nào không có mâu thuẫn? Về sau Thủy nhi và Mộ Lam cũng không ngoại lệ! Đối với nàng đó là điều bình thường.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ không để Thủy nhi bỏ lên đầu Mộ Lam, đây sẽ làm tổn hại uy nghiêm của Nam gia! Một nhà hoàn, nhiều nhất cho làm thị thiếp cũng nên thỏa mãn rồi! Có Nam lão phu nhân nàng ở đây, toàn bộ đều nằm trong lòng bàn tay của nàng!

Nhưng mà, Nam lão phu nhân nàng có lợi hại, cũng không ngờ Thủy nhi lại có dã tâm lớn như vậy! Hơn nữa còn muốn đuổi Mộ Lam ra khỏi Nam phủ!

Tuy nàng cũng không thích Mộ Lam, bởi vì Mộ Lam đoạt hết tất cả sự chú ý của Nam Phong, còn ba năm không có con. Nàng nghĩ chờ Thủy nhi sinh hạ hài tử, liền đem tội thất xuất ra trừng phạt Mộ Lam, sau đó để Mộ Lam làm tiểu thiếp, dù sao một đương gia chủ mẫu không thể không có hài tử! Kế tiếp, nàng sẽ vì Nam Phong tính toán một cuộc hôn nhân nữa! Tiểu thư khuê các ở thành Linh Nam nhiều như vậy, chẳng lẽ không có ai tốt đẹp hơn Mộ Lam sao?!

Những thứ này, đều là tính toán của Nam lão phu nhân, Thủy nhi xuất hiện vừa vặn hợp với tâm ý của nàng, vì thế liền tương kế tựu kế, muốn kéo Mộ Lam xuống ngựa. Nhưng mà, bây giờ hết thảy mọi thứ đều vượt ra khỏi tầm kiểm soát của nàng rồi!

Thủy nhi rất sợ, lời nói của Cổ Nhược Phong, hoàn toàn đẩy nàng vào vực sâu! "Tuyệt hoan" che giấu nhiều bí mật như vậy đột nhiên xuất hiện, chỉ cần dùng đầu suy nghĩ cũng biết mục đích của nàng! Nàng, không có đất để xoay người rồi!

Nhìn bộ dạng khốc thú thối của người trong phòng, Cổ Nhược Phong không vui liếc mắt nhìn, kéo tay Phong Huyết Lâm, đi đến ngưỡng cửa: "Đi thôi, cũng nên đi nơi khác xem tuồng kịch rồi."

Bên này, Mộ Lam đang đứng chân ở một khách điểm nhỏ.

Ba ngày, hôm nay, là ngày đại hôn của Nam Phong và Thủy nhi.

Chớp chớp mắt, nàng đã không còn nước mắt để khóc rồi. Ngay từ ba ngày trước, nước mắt kia đã theo gió hóa thành sương lạnh, cùng tuyết kia thành bạn, đóng băng ở dưới mặt đất, thì lòng của nàng đã như bây giờ.

Nàng không quên được, một màn vào ba ngày trước kia, mỗi một câu nói...

Nàng theo nha hoàn của nàng đi vào phòng Nam lão phu nhân, đại sảnh kia là nơi

mà cuộc đời này nàng không muốn đến nhất!

Thủy nhi ngồi tựa vào ghế, một vị đại phu đang bắt mạch cho nàng. Mà lúc này Nam lão phu nhân khảm trương nhìn Thủy nhi, giống như... đang sợ cái một cái gì đó.

Lúc nàng vừa muốn hỏi, đại phu đã đứng lên, cung kính bái Nam lão phu nhân: "Nam lão phu nhân, vị cô nương này đã mang thai ba tháng, nhưng mà thân thể nàng hơi gầy yếu, về sau nhất định phải cẩn thận."

Vị đại phu này nàng nhận ra, là đại phu nổi tiếng nhất thành Linh Nam, y thuật cực cao, mà thanh danh cũng không tệ, nếu hắn nói Thủy nhi mang thai vậy nhất định là thật sự mang thai rồi!

Mộ Lam vội vàng đi đến nghênh đón, trong lòng lo lắng, Thủy nhi chưa lập gia đình mà đã có con, làm ra loại sự tình này, Nam lão phu nhân nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng!

"Thủy nhi, người..." Nhưng, lúc này Mộ Lam cũng không biết nên làm sao để cầu tình cho nàng! Quy củ của Nam phủ cực nghiêm, hành vi này đối với Nam phủ mà nói không khác gì bội nhục thanh danh của Nam phủ!

"Phu nhân, ta..." Bộ dạng Thủy nhi muốn nói lại thôi, vẻ mặt cực kỳ bối rối.

Mà lúc này, tay Nam lão phu nhân giữ chặt vai Thủy nhi, vỗ nhẹ vài cái: "Thủy nhi, người không cần sợ, có ta ở đây không ai có thể thương tổn người được!"

Đôi mắt sắc bén của Nam lão phu nhân nhìn thẳng lên người Mộ Lam: "Thủy nhi đã có cốt nhục của Phong nhi."

Mộ Lam chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng! Nàng không nghe được cái gì, cái gì cũng không nghe được...

"Phu nhân, ta thực sự..." Thủy nhi nhìn Mộ Lam liền muốn quỳ xuống, nhưng lại bị Nam lão phu nhân giữ chặt lại.

"Chuyện này không thể trách Thủy nhi, bây giờ Thủy nhi đang mang thai ba tháng, trong bụng này là cốt nhục của Nam gia, ta quyết không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn đến nàng!"

"Cốt nhục Nam gia... Mang thai ba tháng?" Mộ Lam không thể tin hỏi lại.

Cốt nhục Nam gia, chỉ có thể là Nam Phong, mang thai ba tháng, chẳng lẽ ba tháng trước Nam Phong đã cùng Thủy nhi... Không, nàng không tin! Nam Phong chắc chắn không thể đối với nàng như vậy!

"Phu nhân, ngày ấy thành chủ uống rượu, lời kéo nói muốn ra sinh một đứa nhỏ, ta, ta..."

"Vậy thì không phải là do Nam Phong nguyện ý?" Mộ Lam tự an ủi bản thân mình.

Nhưng mà...

"Thành chủ nói nhất định sẽ lấy ta... Còn có... Hắn cũng nói sẽ đối xử thật tốt với mẫu tử chúng ta..." Thủy nhi sợ hãi nói, cho dù có chút sợ hãi, nhưng vẫn biểu đạt rất rõ ràng.

"Nếu hắn tạo thành trong lúc say rượu, đó là trách nhiệm của hắn." Tuy trong lòng Mộ Lam khó chịu đến hít thở không thông, nhưng khi đối mặt với Nam lão phu nhân và một đám hạ nhân trước mặt, nàng vẫn kiềm nén cảm xúc của mình, sự tình đã phát sinh, nàng phải học cách đối mặt!

"Nếu Phong nhi đã tính cưới người làm vợ, đó chính là bầy tỏ trong lòng của hắn thích người, huống hồ, Phong nhi cũng đã sớm nói riêng với ta, hắn muốn cho người một bất ngờ!" Lúc này dường như Nam lão phu nhân đã quên đi sự có mặt của Mộ Lam, vui vẻ nói với Thủy nhi.

"Thật sao?" Thủy nhi nghe Nam lão phu nhân nói, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy hạnh phúc: "Thành chủ thật sự muốn cho ta một bất ngờ sao?"

"Đương nhiên rồi. Ngày mai Phong nhi sẽ xuất phủ làm việc, ba ngày sau trở về sẽ cử hành đại hôn của các người!" Nam lão phu nhân nở nụ cười, nếp nhăn ở khóe mắt hiện lên rõ, nhưng làm thế nào cũng không che giấu được hưng phấn của nàng, hận không thể nhanh đến ba ngày sau!

Mộ Lam ngờ ngác nhìn hai người trước mặt, mình, dường như sớm bị loại ra bên ngoài rồi...

Nam lão phu nhân đã mở miệng nói như vậy, nàng là nhất gia chi chủ, tuyệt đối không làm chuyện vừa gạt mình.

Nam Phong... Thật sự thích Thủy nhi.

Mà dựa vào tính cách của Nam Phong, nếu không thích, cho dù là say rượu, cũng tuyệt đối không chạm vào Thủy nhi!

Nam Phong... Ba tháng trước đã phản bội mình sao?

Trách không được, ba tháng qua hắn thường xuyên không ngủ ở phòng mình, chỉ để lại một mình mình, nói là sự tình bận rộn, sự tình bận rộn...

Nhưng! Mộ Lam, nàng không tin Nam Phong sẽ làm như vậy!

"Lão phu nhân, đây là đồ mà Thành chủ đã đặt ở Cẩm Vân các." Một gã sai vặt đi đến, phía sau còn có hai người đang nâng một cái rương lớn, vô cùng cẩn thận.

Mộ Lam biết người này, hắn là gã sai vặt bên người Nam Phong, Nam Lâm, rất được Nam Phong tin nhiệm.

Hai người hạ rương xuống đất, Nam lão phu nhân liền kêu bọn hắn mở ra.

Mộ Lam chỉ cảm thấy một mảnh màu đỏ rực trước mắt, gần như muốn chọc mù hai mắt nàng!

Đó là một kiện giá y! Tơ lụa đỏ rực, đích thị là được may bằng vải tốt nhất, mà chỉ thêm kia, chỉ cần liếc mắt một cái liền biết đó là do tú nương có tay nghề tốt nhất của Cẩm Vân các thêu! Một kiện giá y tinh xảo hoa lệ, khác xa so với giá y của mình ba năm trước đây!

"Nam lão phu nhân, đây là giá y mà thành chủ đặt ở Cẩm Vân các hai tháng trước, hiện tại đã làm xong, mời Thủy nhi cô nương xem qua." Hai người mang rương đến, một người trong đó nói.

"Ừm, Thủy nhi, người vào trong thử đi." Nam lão phu nhân nhìn giá y, hài lòng gật đầu, "Phong nhi đứa nhỏ này, thật là có tâm."

"Vâng, tú nương của Cẩm Vân các chúng tôi phải làm trọn vẹn hai tháng mới xong! Còn là thêu hai mặt, ngay cả kinh thành cũng rất hiếm!" Ứng Hòa một trong hai người mang rương đến kiêu ngạo nói, giá y này, tuyệt đối hoa lệ tinh xảo nhất thành Linh Nam! Tú nương của Cẩm Vân các rất lợi hại!

Mắt Mộ Lam không ở trên giá y, mà ở trên người Nam Lâm, nàng tin tưởng Nam Lâm hẳn sẽ không lừa mình!

Nam Lâm chống lại ánh mắt của Mộ Lam, mắt hơi lóe lên một cái, còn ngoan độc nhìn tâm nói: "Đây là thật."

"Thật..." Mộ Lam thật sự rất muốn lừa mình dối người! Thật! Rất muốn xé nát giá y trước mặt! Thật, muốn tất cả mọi thứ trước mắt đều là giả!

Nhưng, cho dù có xé nát giá y, thì sao?

Đại hôn vẫn sẽ được cử hành như cũ, có lẽ, còn có thêm nhiều giá y đẹp để khác...

Nam Phong à Nam Phong, ta thật sự rất muốn tin chàng... Nhưng mà, chàng có thể nói cho ta biết, tất cả những chuyện này ta nên giải thích như thế nào hay không?

Nếu như là Thủy nhi nói, hay Nam lão phu nhân nói, thậm chí là giá ý kia, nàng cũng chỉ cảm thấy đau khổ trong lòng, nhưng vẫn tin tưởng Nam Phong, nhưng, lời của Nam Lâm nói, khiến cho nàng thật sự tuyệt vọng!

Nam Phong đã từng nói qua, Nam Lâm là trợ thủ đắc lực của hắn, tất cả chuyện Nam Lâm đều biết.

Nam Phong cũng từng thề, cho dù Nam Lâm có phản bội mọi người cũng sẽ không phản bội hắn!

Cho nên... lời Nam Lâm nói, nàng có thể cho rằng Nam Phong đang dùng một hình thức khác để nói với mình, hắn muốn kết hôn với Thủy nhi? Hoặc là, hắn thích, thậm chí là yêu Thủy nhi?

"Mộ Lam, ngày đó ngươi không cần xuất hiện trước mặt Phong nhi. Ngươi cũng biết, ba năm không có con, đây đã phạm vào tội thất xuất, Nam Phong có thể giữ ngươi đến bây giờ cũng không dễ dàng..."

Mộ Lam không biết sau đó Nam lão phu nhân đã nói những gì, nàng chỉ biết, hô hấp của mình càng ngày càng yếu, càng ngày càng yếu, nàng nghĩ, có lẽ chết đi như vậy cũng không tệ... Nam lão phu nhân nói, có phải chính là lời Nam Phong muốn nói hay không? Nàng, thật sự cảm thấy hoang mang...

Về sau... Băng tuyết lạnh, còn ẩm áp hơn đầu ngón tay của nàng, nàng cứ đi như vậy.

Về sau... Nàng không biết đã chảy bao nhiêu nước mắt, chỉ biết là, tim của nàng đã tang thương, vỡ thành từng mảnh từng mảnh...

"Cháy rồi! Cháy rồi!" Trong khách điểm nhỏ vang lên tiếng hô đầy hoảng sợ cùng hơi nóng muốn thiêu đốt người, đập vào mắt!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Chương 14: Nếu còn sống

Hỏa hoạn, trong nháy mắt ập đến, bốn phía trung quanh người toàn khói, gần như không cho người trong khách điểm có thời gian để phản ứng!

Chỉ trong nháy mắt, căn phòng Mộ Lam đang ở cũng bị hỏa hoạn bao vây. Ngọn lửa lan lên xà nhà, che kín nóc phòng, hơn nữa không gian nơi này không lớn, hình như là hạ quyết tâm muốn vây khốn Mộ Lam ở bên trong!

Mộ Lam nhìn tứ phía, lối ra duy nhất là từ cửa sổ nhảy ra ngoài! Đây là gian phòng ở lầu hai, từ cửa sổ nhảy ra ngoài, đối với Mộ Lam mà nói cũng không có gì khó khăn, với công lực của nàng, có thể nói là dễ dàng!

Nghĩ đến đây, Mộ Lam liền khoác bọc quân áo duy nhất nàng mang ra ngoài từ phủ thành chủ, buộc lại dây cẩn thận, bên trong này là những hồi ức của nàng và Nam Phong. Tuy Nam Phong lừa gạt nàng, phản bội nàng, nhưng những hồi ức đẹp và chân thật của bọn họ. Nàng cũng không nỡ vứt bỏ.

Mở cửa sổ, bởi vì sát đường, ở xa hành lang, nên lửa còn chưa cháy đến nơi này. Mộ Lam nhìn xuống dưới, không nghĩ tới gã cho Nam Phong ba năm, ba năm qua nàng đều sống cuộc sống của tiểu thư khuê các, cho tới giờ đều quy củ, vậy mà giờ lại phải đi ra bằng cửa sổ. Nghĩ đến, nếu Nam lão phu nhân biết mình nhảy ra từ cửa sổ mà nói, không biết sẽ nổi giận thế nào, nói mình làm tổn hại đến hình tượng của Nam phủ?

Chỉ là... Bây giờ không có bất kỳ quan hệ nào với Nam phủ, Mộ Lam nàng, đã rời khỏi Nam phủ, hoặc là nói, bọn họ đuổi nàng ra ngoài.

Mộ Lam nàng là đại tiểu thư Mộ gia, trong giang hồ vẫn còn có chút địa vị! Trước có thể dễ dàng tha thứ cho Nam lão phu nhân bởi vì mình yêu Nam Phong, mà giờ Nam Phong đã phản bội, vậy nàng cần gì phải cúi đầu, phải chịu cái tội nhầm chán này sống quá ngày?

Nàng vốn là người giang hồ, một lòng hướng về tự do! Cầm được thì cũng buông được!

Đối với Nam Phong, cho dù nàng không muốn, cũng chỉ có thể buông xuống.

Nhớ tới lời mẫu thân nói trước khi mình xuất giá, Mộ Lam liền lắc đầu cười khổ, thật là chuẩn xác. Từ xưa đến nay môn đăng hộ đối không phải không

có nguyên nhân. Hai người không môn đăng hộ đối, trong cuộc sống sẽ gặp rất nhiều khó khăn... Giống như nàng và Nam lão phu nhân... Ý nghĩ đã ăn sâu vào tận gốc rễ, ai cũng không thể thuyết phục được.

Hít một hơi, Mộ Lam chuẩn bị nhảy xuống, nhưng mà...

Toàn thân vô lực!

Đây là chuyện gì?!

Mộ Lam kinh ngạc mở lớn hai mắt, nhìn chăm chăm hai chân mình, mềm nhũn không có khí lực...

Tình hình này... Mê được!

Trong khói có mê được!

Lửa cháy càng ngày càng lớn, Mộ Lam muốn leo ra ngoài cửa sổ cũng không có sức...

Nhìn ngọn lửa màu đỏ bao trùm toàn bộ không gian, từ từ cắn nuốt sàn nhà, giống như đang cười nhạo nàng không biết tự lượng sức mình!

Khỏe miệng Mộ Lam nở một nụ cười trào phúng, xem ra trận hỏa hoạn này đã được mưu tính từ trước...

Nàng không phải người ngu, Thủy nhi theo bên người nhiều năm như vậy, người hiểu rõ Thủy nhi nhất không phải là Nam lão phu nhân, mà là Mộ Lam nàng!

Ánh mắt kinh ngạc cùng ái mộ của Thủy nhi trong lần đầu tiên gặp Nam Phong, không phải nàng không nhìn thấy, tâm tình kích động của Thủy nhi khi đi theo nàng gả vào Nam phủ, không phải nàng không cảm nhận được, Thủy nhi... Chuyện mỗi khi trên đường nhỏ ngẫu nhiên gặp Nam Phong, cũng không phải là nàng không biết.

Chẳng qua là, mỗi người đều có quyền yêu, từ nhỏ đến lớn nàng và Thủy nhi đã sống cùng nhau, tình cảm cũng coi như là thắm thiết. Nàng cũng không muốn tước đoạt niềm vui duy nhất của Thủy nhi.

Nhưng mà... Nàng thật không ngờ, Thủy nhi lại có dã tâm lớn như vậy!

Nam Phong thích, hoặc nói yêu Thủy nhi, đây cũng đã vượt ra ngoài suy nghĩ của nàng. Rốt cuộc trong này có quỷ khúc gì, hiện tại nàng cũng không muốn so đo, bởi vì tất cả đều không có ý nghĩa. Cho dù có trả thù Thủy nhi thì đã sao? Cuối cùng cũng chỉ đối mặt với thù địch của Nam Phong, đó là điều mà nàng vĩnh viễn không muốn thấy!

Nhưng, thật không ngờ Thủy nhi lại làm đến mức này!

Mê hương... Bỏ đi mùi khói, mùi hương này quen thuộc này Thủy nhi thường hay giữ lại trên người để phòng thân. Người trong giang hồ, còn là một nữ tử, mê hương có thể giúp bọn họ tránh được không ít phiền toái, thói quen này theo các nàng mãi cho đến khi vào Nam phủ.

Loại mê hương này không giống với mê hương bình thường, là Mộ Lam tự mình nghiền chế (nghiên cứu chế tạo) ra, có mùi thơm của hoa cỏ, làm cho người ta dễ dàng bị hôn mê, đối với những thứ gây rối người kia, đây là thứ rất hữu hiệu.

Là mê hương độc nhất vô nhị... Thủy nhi, ngươi ngoan độc đến vậy sao!

Mộ Lam nhìn bọc quần áo trong tay, bên trong là thư và một ít trang sức Nam Phong tặng cho nàng, giải được... Nàng vốn không có.

Có lẽ, đây cũng là kết quả mà Thủy nhi đã dự liệu từ trước. Nếu nàng bị bắt gặp ản giấu mê hương trong Nam phủ, Nam lão phu nhân còn không nháo đến lật trời, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Cho nên, mấy thứ này ba năm qua nàng không chạm vào những thứ này...

"Thủy nhi, nếu hôm nay Mộ Lam ta không chết, ngày sau nhất định sẽ trả lại ngươi gấp trăm ngàn lần!" Mộ Lam nhìn ngọn lửa càng ngày càng đến gần mình, hai mắt mê muội, trong lòng kiên định!

Nàng không được mềm lòng, không cần đứng vào vị trí của người khác mà suy xét, không cần... để cho mình chịu ủy khuất!

Nàng là Mộ Lam! Nàng có tư cách để kiêu ngạo!

"Xôn xao!" Cái chậu vốn đặt ở trên giá gỗ dùng để đựng nước rửa mặt đổ trên người nàng, âm ỉ, ở mùa đông mà nói nhiệt độ này không đủ nóng, Mộ Lam không có chút cảm giác. Nơi này lửa... quá lớn!

Nàng muốn ra ngoài, nàng muốn sống! Cho dù có bị thiêu hủy dung nhan, cho dù thương tích đầy mình, nàng cũng muốn lấy thân phận Mộ Lam đứng trước mặt Thủy nhi, lấy lại công đạo cho mình!

Nam Phong tìm khắp phủ thành chủ đều không thấy Mộ Lam, trong lòng có chút mất mát...

"Nam thành chủ, đây là đồ mà chủ tử chúng ta muốn giao cho ngài." Si đột nhiên xuất hiện bên cạnh Nam Phong, ngăn cản những con ruồi không đầu đang muốn lại gần Nam Phong.

"Chủ tử các người?" Nam Phong nhìn thoáng qua Si, đây không phải là người bên cạnh Huyết vương gia và Huyết vương phi sao?

Tiếp nhận tờ giấy trong tay Si, mở ra, trên mặt chỉ viết ba chữ: "Trần Lạc Phong."

"Trần Lạc Phong..." Nam Phong mở to hai mắt, tay cầm giấy có chút run rẩy.

Si chỉ cảm thấy có một cơn gió thổi qua bên người, Nam Phong đã biến mất, xa xa còn truyền đến giọng nói của Nam Phong: "Thay ta tạ ơn chủ tử các người, về sau dù có phải lên núi đao xuống biển lửa, Nam Phong cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức của bọn họ."

Si lắc đầu, chủ tử là người lợi hại như vậy, sợ là sức lực của Nam Phong cũng không thể giúp bọn hắn.

Nhưng mà, lúc này Si cũng không biết, một ngày nào đó trong tương lai, Phong Huyết Lâm và Cổ Nhược Phong thật sự cần đến sự giúp đỡ của Nam Phong! Tất cả mọi thứ sâu xa bên trong gần như đã được quyết định từ rất lâu, là vận mệnh, ở thời khắc linh hồn của Cổ Nhược Phong xuyên vào thân thể Cổ Tiểu Tử liền bắt đầu một vòng luân chuyển mới!

Khi Nam Phong chạy tới Trần Lạc Phong, sắc trời đã tối, lúc này hắn miệng đắng lưỡi khô, ngựa dưới thân lại càng thở hổn hển, nếu như không được nghỉ ngơi, cho dù là thiên lý mã, cũng không chống đỡ được tốc độ chạy liều mạng của Nam Phong!

Trần Lạc Phong, Nam Phong nhìn Trần Lạc Phong này, cảm thấy rất quen thuộc, thân thiết như vậy, dường như hắn có thể cảm nhận được không lâu nữa hắn sẽ gặp được người khiến hắn cho dù có ở ngoài xử lý công sự cũng ngày nhớ đêm mong!

"Cháy rồi, cháy rồi! Khách điểm cháy rồi! Mau đi dập lửa đi!" Một người chạy nhanh qua, mọi người trên đường cái nhao nhao đi về phía hướng hắn chạy tới!

Trần Lạc Phong không lớn, người cũng không nhiều, người ở nơi này dường như đều biết đối phương.

Vừa nghe thấy cháy, hiển nhiên cũng bỏ hết những thứ trong tay xuống chạy tới dập lửa! Không biết là có vấn đề hay không, mà vì khách điểm này ở giữa trấn nhỏ, nếu khách điểm cháy, thì một mảng lớn nhà của cũng bị thiêu đốt không chừng! Đến lúc đó không phải người không có nhà để về rồi sao!

Trong lòng Nam Phong chợt lo lắng, trong đầu còn lẫn âm thanh "Khách điểm cháy rồi".

Nhìn sắc trời, Nam Phong đột nhiên giống như nổi điên, thả dây cương, dùng khinh công đi về phía khách điểm!

Mộ Lam, quỳnh in diennnnndannnle quydnrrnn ngàn vạn lần, không được!

Khi Nam Phong tới khách điểm, người đã vây quanh nơi đó, rất nhiều người xách theo thùng nước dập lửa, chỉ là lửa này giống như mọc rễ, làm thế nào cũng không dập tắt được! Lửa cháy rất lớn! Ngay cả cửa cũng không vào được! Gian phòng tiếp sát đường phố kia bị đốt đến lợi hại, cửa sổ lung lay sắp đổ, có thể thấy được tình cảnh thâm bên trong!

"Haiz, sao đột nhiên lại cháy lớn vậy!"

"Đúng vậy, mới một nén nhang mà đã cháy thành như vậy!"

"Người còn nói, lửa này thật quái dị, nơi nào không cháy, lại cố tính cháy ở hành lang đi lên!"

"Đúng vậy, ta lớn như vậy, còn chưa thấy qua hành lang bốc cháy!"

"Ai, các người không biết đâu, trong đó còn có một người..."

"Cái gì, không thể nào, trước đó đã có người hô lên mà sao lại không ra được?"

"Cái này chưa chắc, ta đây tận mắt nhìn thấy, cứ như ở ngay trước mặt, cả một hành lang dài đều bốc cháy! Căn bản là đến cửa phòng cũng không ra được!"

"Vậy còn không cứu người?"

"Người không biết hả, ngọn lửa kia cháy mãi không tắt! Người nhìn đi, những người đó chạy tới chạy lui ít nhất cũng trên trăm thùng nước, mà vẫn chưa thấy lửa kia tắt đi tí nào!"

"Thật là nghiệp chương mà!"

"Tội nghiệp cô nương kia, bộ dạng xinh đẹp, vậy mà không... Ài."

"Đúng vậy, ta cũng thấy, mặc quần áo màu tím, nhìn rất đẹp!"

Người xung quanh bàn tán ầm ĩ, Nam Phong không nghe được gì, chỉ nghe thấy ... "màu tím", cái này là thứ nổi bật nhất mà hắn nghe được!

"Người nói cái gì? Một cô nương mặc đồ màu tím?!" Nam Phong kéo người vừa nói, trong mắt là một mảnh hỗn loạn!

Người nọ bị Nam Phong làm đau, có chút không kiên nhẫn, nhưng khi hắn bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Nam Phong, liền chỉ vào y phục trên người Nam Phong: "Đúng, chính là màu này! Kiểu dáng cũng không sai biệt lắm!"

Cuối cùng Nam Phong cũng không nghe thấy bất kỳ cái gì nữa, kiểu dáng cũng không sai biệt lắm... Chỉ có Mộ Lam!

Mộ Lam ở trong gian phòng kia sao? Lửa lớn như vậy, nàng...

Nam Phong đoạt lấy một thùng nước của người bên cạnh, "Rào" một tiếng dội từ đầu xuống chân, diêm diêm le quy diêm nước lạnh khiến hắn rùng mình một cái.

Vứt thùng không xuống, dùng khinh công trực tiếp đi lên phá cửa sổ lầu hai! Cửa sổ kia vốn đã lung lay sắp đổ, theo một cú cứa của hắn liền rớt xuống!

Mới vừa bước vào gian phòng, Nam Phong gần như bị lửa nóng đập vào mắt khiến cho hắn phải lùi lại!

Bên trong đều là lửa! Khói đen tràn ngập che khuất tầm mắt của hắn!

"Lam Lam! Khụ khụ! Lam Lam!" Nam Phong hô, hi vọng có thể nghe thấy Mộ Lam trả lời!

"Nam Phong..." Lúc này Mộ Lam đã bị khói hun đến sắp ngất, dường như nàng nghe thấy giọng nói của Nam Phong, là ảo giác sao... Khóe miệng vô lực lại tiếp tục cười gượng gạo, lúc này hắn đã cưới Thủy nhi, đêm động phòng hoa chúc, sao lại tới nơi này quán sống chết của nàng?

Vậy mà, cho dù thanh âm rất nhỏ, ở đây còn có tiếng ồn ào của lửa đốt bên trong, nhưng Nam Phong vẫn có thể cảm ứng được phương hướng của Mộ Lam!

Xuyên qua lửa, đi tới gần cửa, Mộ Lam thật sự nằm trên mặt đất, không, phải nói là co rúc mới đúng, lửa đã gần lan đến cạnh chân nàng!

"Lam Lam!" Nam Phong chạy tới, vội vàng ôm lấy Mộ Lam, sau đó dùng khinh công từ trong cửa sổ bay ra ngoài! Phòng ốc sắp sập, đứng ở trong này càng lâu càng nguy hiểm!

Mộ Lam, đã hoàn toàn hôn mê rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Chương 15: Tiêu trừ hiểu lầm

Rừng trúc xanh tươi, khói nhẹ lượn lờ, Mộ Lam làm cách nào cũng không ra khỏi mảnh đất này được.

Cách đó ba trượng, bóng dáng Thủy nhi xuất hiện, mặc giả y đỏ rực, là giả y hoa lệ tinh xảo do Cẩm Vân các đưa tới.

Thủy nhi cười đắc ý, khoa trương như thế, mở miệng ngậm miệng đều giống như muốn nói: "Mộ Lam, thật không ngờ, người cuối cùng Nam Phong yêu là ta, mọi thứ của Nam Phong đều là của ta. Mà người, Mộ Lam, cái gì cũng không còn!"

Sau đó, Nam Phong xuất hiện sau lưng Thủy nhi, trên người cũng mặc hi bào đỏ thẫm, vẫn anh tuấn tiêu sái như vậy, cùng Thủy nhi đứng chung một chỗ, thật sự làm người khác có cảm giác tài tử giai nhân xứng một đôi.

Trong mắt Nam Phong tràn đầy hạnh phúc, nhưng, hình như cũng chứa một chút áy náy.

Áy náy?

Giờ hắn áy náy với Mộ Lam nàng có tác dụng gì? Là muốn khiến nàng tỉnh táo để cảm nhận sự ngu xuẩn của mình sao?!

"Cút! Tất cả đều cút cho ta!" Mộ Lam gào thét!

"Nếu đã đại hôn, vì sao còn xuất hiện trước mặt ta?!"

Bóng dáng của Thủy nhi và Nam Phong từ từ biến mất sau tiếng hô to của Mộ Lam, cuối cùng trong rừng trúc chỉ còn lại một mình Mộ Lam..

Rừng trúc này Mộ Lam nhìn rất quen. Đúng vậy, rừng trúc quen thuộc.

Nhưng, nàng lại không thể nào đi ra được, giống như nơi này có một bức tường vô hình vây kín lại!

"Lam Lam... Lam Lam... Lam Lam..." Giọng nói của Nam Phong mơ hồ truyền đến, nhẹ nhàng, Mộ lam không thể bắt lấy được.

Mộ Lam vùng vẫy nhìn bầu trời phủ một tầng màu xám tro, Nam Phong? Là hấn sao? Không phải hấn đã đi rồi sao? Mang theo Thủy nhi, cử hành hôn lễ của bọn họ...

Mộ Lam cười tự giễu, bây giờ nàng đang nghĩ cái gì đây? Vọng tưởng Nam Lam trở lại nơi này tìm nàng sao?

Không đúng...

Mộ Lam nhìn bốn phía lần nữa, rừng trúc, sương mù...

Không đúng, không đúng, nàng không phải bị lừa vây trong phòng không ra được sao?

Đúng rồi, nàng nhớ, nàng trúng mê hương, bị nhốt trong phòng tầng hai của khách điểm, sắp bị lừa thiếu chết!

Nhưng mà, vì sao bây giờ nàng lại ở chỗ này?

Mộ Lam mê mẩn...

"Lam Lam, Lam Lam!" Giọng nói của Nam Phong càng ngày càng phát ra gần, cho dù Mộ Lam có muốn không để ý cũng không có cách nào làm được!

Mộ Lam nhắm mắt thật chặt, tranh đấu một lúc lâu mới quyết định mở mắt ra!

Không có lửa, gian phòng hơi tối, nàng đang ở đâu?

"Lam Lam! Lam Lam, rốt cuộc nàng cũng tỉnh!" Bên tai truyền đến giọng điệu vui mừng của Nam Phong.

Thân thể Mộ Lam cứng đờ, chậm rãi quay đầu lại, trước mặt chính là khuôn mặt đã khắc sâu vào trong lòng nàng!

"Phong..." Mộ Lam gần như vô ý hô lên một chữ này.

Chỉ là, trước mặt thật là Nam Phong sao?

Mộ Nam đánh giá Nam Phong từ trên xuống dưới, đầu tóc hỗn độn, trên mặt cũng không biết dính cái gì, thậm chí còn có từng vệt màu đen, y phục lại càng thâm hại hơn, đồng có một lỗ tây thiếu một mảnh, toàn bộ ống tay áo bên trái đều không thấy!

"Người..." Mộ Lam chưa từng thấy Nam Phong chật vật như vậy, kinh ngạc trong mắt không thể nào che giấu được.

Mà lúc nào, Nam Phong làm sao còn để ý mình mặc như thế nào, hình tượng ra làm sao, bây giờ hấn chỉ muốn biết Mộ Lam có sao không!

Nhưng mà chỉ trong phút chốc, hình như Mộ Lam nghĩ đến cái gì đó, xóc chân lên muốn rời đi.

"Lam Lam, nàng muốn làm gì?" Nam Phong khẩn trương nhìn Mộ Lam, bây giờ Mộ Lam trong mắt hấn giống như một con búp bê sứ, hấn không cho phép nàng có bất kỳ sơ xuất nào!

Mộ Lam im lặng, cho dù Nam Phong cứu tính mạng của nàng, cũng không thể quay lại!

Hấn muốn thành thân với Thủy nhi, đó là sự thật, có lẽ, hiện giờ bọn hấn đã thành thân rồi!

"Lam Lam!" Cuối cùng Nam Phong cũng ý thức được, hình như mình chưa giải thích rõ sự tình, vì thế liền kéo Mộ Lam lại

"Buông tay." Giọng nói suy yếu lại mang theo một chút lạnh lẽo. Nghe không ra cảm xúc.

"Lam Lam, nàng nghe ta giải thích!" Nam Phong vội vàng, tất cả những chuyện Nam lão phu chân làm ra, muốn giải thích thật đúng là phải tốn không ít công sức! Nhưng, hấn ngàn tính vạn tính, cũng không tính đến Nam Lâm cũng phản bội hấn! Hoặc là nói, địa vị gia chủ Nam gia thật không thể lay động! Nếu không phải Huyết vương gia và Huyết Vương phi nói với hấn, không chừng đến giờ hấn vẫn chưa hiểu ra chuyện gì!

"Giải thích? Có gì cần giải thích?" Mộ Lam khinh thường hừ lạnh.

Ngoài phòng, trên bàn đá dưới cây lớn bày một bình nước trà, mùi thơm tỏa ra bốn phía, cực kỳ say lòng người.

Phong Huyết Lâm rót cho Cổ Nhược Phong một ly trà, sau đó tự rót cho mình một chén, nâng lên nhấp một ngụm, nheo mắt lại hưởng thụ: "Trà này không tệ, Phong nhi, nàng thấy có đúng không?"

Cổ Nhược Phong cũng nhấp một ngụm, đặt ly trà ở trong tay vuốt vuốt: "Đúng vậy, tay nghề có tiến bộ."

"Dĩ nhiên, cũng không nhìn xem ta là ai?" Phong Huyết Lân kiêu ngạo ngẩng đầu, đáng vẻ bầu trời bao la ta là lớn nhất, chọc Cổ Nhược Phong cười ra tiếng. Thật không biết sao trước đây mình không biết hẳn có thể tự kỷ đến mức này?

Cách đó không xa, Si Mị Vồng Lượm và Phàm đứng ở một bên, nhìn tình cảm trong tiểu viện.

"Hai người trong phòng kia thật sự không có việc gì sao?" Mị tò mò nhìn chằm chằm cửa phòng Nam Phong và Mộ Lam.

"Cái này không cần người quan tâm" Si liếc nhìn Mị, người này thật là quá hiếu kỳ!

"Thật sao? Nhưng người không cảm thấy hiểu lầm giữa hai người bọn họ nhiều như vậy, có thể giải thích rõ ràng được sao?" Mị vẫn chưa từng bỏ ý định hỏi han.

Si khinh thường liếc mắt lườm Mị một cái: "Thật ra người muốn vào trong phòng xem diễn trò chứ gì?"

Dường như bị vạch trần tâm sự, Mị đưa tay sờ sờ mũi, nhỏ giọng than: "Tốt xấu gì cũng lưu lại cho ta mặt mũi chứ, nói hết ra như vậy không tốt."

Phàm nhìn Si Mị dẩu vồ mồm, cùng Vồng hiểu ý cười, ở trong mắt Mị đó thật sự là nụ cười quý dị!

Mị hung hăng rung mình một cái! Thời tiết hôm nay, sao lại càng ngày càng lại rồi? Lại nói, quý có thể cảm nhận được nhiệt độ sao? Mị hoang mang rồi...

"Thật không hiểu, nếu chủ tử muốn giúp bọn họ, vì sao vừa nhìn thấy người ta phóng hỏa hại Mộ Lam lại để cho chúng ta khoanh tay đứng nhìn?" Lượm nhủ này, đây là chuyện duy nhất hẳn không nghĩ ra.

Tạm thời không nói đến trước đó đã kêu Si nói hành tung của Mộ Lam cho Nam Phong biết, ba ngày trước lúc Mộ Lam choáng váng rời khỏi Nam Phủ, chủ tử đã phái mình đi theo Mộ Lam, âm thầm bảo hộ nàng!

Nhưng, vì sao biết Thủy nhi muốn hại Mộ Lam lại không để mình đi ngăn cản, mà trở mặt nhìn hỏa hoạn phát sinh, nhìn Mộ Lam hăm sâu trong biển lửa?

Phàm nhìn Lượm bối rối, vẻ mặt hiếu kỳ hơn Mị, rót cuộc mờ miệng giải thích cho bọn hắn: "Không phải chủ tử cho người ở bên cạnh để ý không cho lửa đến gần Mộ Lam sao?"

"Đúng vậy." Lượm gật đầu, quả thật, nếu không nghe lời, vì sao các gian phòng trong khách điểm đều bị đốt cháy nhanh thế, chỉ riêng chỗ Mộ Lam vẫn bình thường, tuy lửa cháy mạnh, nhưng lại không cháy đến trên người Mộ Lam!

"Còn nữa, Mộ Lam trúng mê dược không thể sử dụng khinh công, Nam Phong ở trong đó lâu như vậy mà không có việc gì, đây không phải do chủ tử âm thầm kêu ta hỗ trợ sao!" Mị hưng phấn nói, chỉ cần là việc hay, hẳn đều rất hăng hái tham gia. Lần này, chủ tử để hẳn bảo hộ Nam Phong không chịu ảnh hưởng của mê dược!

"Chủ tử làm như vậy... ta còn không rõ." Lượm lắc đầu, nếu cuối cùng đều là muốn cứu Mộ Lam, vì sao còn phải ngoằn ngoèo như vậy, cuối cùng còn khiến Nam Phong bị thương tổn.

Phàm vươn ngón trỏ lắc lắc trước mặt Lượm: "Đây là chỗ cao minh của chủ tử!"

Vồng ôm phàm tiếp lời của nàng: "Mộ Lam quá bao dung Thủy nhi, nhưng nàng lại không biết bộ mặt thật của Thủy nhi, cho dù trải qua chuyện lửa gạt này, với tính cách của Mộ Lam, không chừng vẫn sẽ tha thứ cho Thủy nhi, thậm chí còn có thể vì nói giúp để giữ nàng lại bên người. Thủy nhi này, nếu còn giữ lại ở bên người, thì chuyện ba ngày trước với trận hỏa hoạn này tuyệt đối sẽ còn tái diễn! Chỉ có khiến Mộ Lam trải qua sinh tử tuyệt vọng, mới có thể hạn đến hạ quyết tâm."

"Hơn nữa, Nam lão phu nhân áp bức, Mộ Lam cũng nên phản kháng rồi!" Mị hiểu chuyện gật đầu.

"Quan trọng hơn, quy củ Nam phủ này rất khắc nghiệt, nếu Nam Phong không trở mặt, sợ là không thể đảm bảo lời thề một đời một đôi của mình với Mộ Lam" Phàm nhìn về phía căn phòng kia, trong lòng nghĩ đến tình cảm của mình với Vồng, khóe miệng tràn đầy hạnh phúc. Tuy bây giờ hai người bọn họ đều là quý, nhưng có chủ nhân, bọn họ có thể gặp mặt, có thể sống dưới ánh mặt trời, có thể đụng chạm vào đối phương, vậy bọn họ cũng cảm thấy hài lòng rồi, quá đủ rồi!

"Hơn nữa, trong bụng Mộ Lam còn có một tiểu hài tử." Si này giờ không nói đột nhiên mờ miệng, khiến cho tứ quý còn lại giật nảy mình!

"Cái gì?! Tiểu hài tử?!" Mị chợt nhảy dựng lên, vẻ mặt không dám tin nhìn Si.

"Chủ tử nói." Bốn chữ, liền đánh vỡ nghi hoặc của tứ quý! Bởi vì theo bọn họ chủ tử chính là thần! Không, so với thần còn cao quý hơn! Chỉ cần là lời chủ tử nói, cho dù là không có khả năng, bọn họ cũng sẽ tin tưởng!

Tứ quý đồng thời nhìn về phía gian phòng của Mộ Lam, giống như muốn nhìn xuyên qua cửa phòng xem Mộ Lam đang làm gì! Hơn nữa, nếu có khả năng, bọn hắn thật rất muốn nhìn xuyên qua bụng Mộ Lam xem có phải trong đó thật sự có một tiểu sinh mệnh không!

Rốt cuộc cửa phòng cũng mở, Mộ Lam về mặt cảm kích đi ra, đứng ở trước mặt Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong bình tĩnh nói: "Nếu sau này ta có thể giúp được gì, xin Huyết vương gia Huyết vương phi cứ nói! Cho dù Mộ Lam có chết cũng quyết không chối từ!"

Cổ Nhược Phong đề ly trà trong tay xuống, đây là ly trà cuối cùng, hoàn hảo bọn họ xuất hiện, bằng không nàng còn phải phiền nào nghĩ không biết có nên yêu cầu Phong Huyết Lân ngâm một bình trà khác hay không, hoặc là, mình ngâm một bình cho Phong Huyết Lân?

"Chết thì miễn, nhưng mà, Mộ Lam..." Cổ Nhược Phong nói đến đây, đột nhiên liền đi đến gần Mộ Lam, ánh mắt này thế nào cũng thấy rất quý dị!

"Không biết Huyết vương phi có gì phân phó?" Mộ Lam có chút khó xử, Huyết vương phi này hình như còn thần bí hơn so với lời đồn đại...

"Người nói xem người có nên làm tiệc mừng hay không?" Cổ Nhược Phong hí mắt lại, bên trong lưu chuyển cười đùa.

"Tiệc mừng gì?" Mộ Lam không hiểu.

Phong Huyết Lân nhìn bộ dạng của Cổ Nhược Phong, biết nàng lại đang đùa giỡn, hai người bọn họ gần đây càng ngày càng nhàm chán.

Đứng lên, Phong Huyết Lân đến gần Nam Phong: "Không đi bắt mạch cho Mộ Lam xác nhận xem thân thể nàng có tình huống gì không à?" Dứt lời, còn thâm ý vỗ vỗ vai Nam Phong.

Cổ Nhược Phong cười càng quý dị hơn, sau đó nắm tay Phong Huyết Lân đi về phía cửa chính, có vài thứ, cần phải có không gian.

Đến khi Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đi ra khỏi cửa chính, biến mất dưới bóng đêm, lúc này Nam Phong mới phản ứng kịp, nhưng hắn vẫn có chút không hiểu rõ lời nói vừa rồi của hai tôn đại thần.

Nhưng nhớ đến lúc trước khi hắn ôm Mộ Lam ra khỏi khách điểm, chính Huyết vương phi tiến đến xem mạch, cũng không mời đại phu, chẳng lẽ thân thể Mộ Lam xảy ra vấn đề gì?

Nghĩ đến đây, Nam Phong vội vàng đưa tay bắt mạch cho Mộ Lam...

Khi Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi ra khỏi viện này hơn mười trượng, phía sau lưng truyền đến tiếng reo hò như trong dự kiến: "Ta làm cha rồi! Ta làm cha rồi!..."

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân nhìn nhau cười, chỉ là, khi nhìn thấy ánh trăng sáng tỏ giữa không trung, ý cười trên mặt dần biến mất...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 16. Bị đoạt?

Khắp thành Linh Nam tràn đầy không khí vui mừng, bây giờ đã là tuần cuối cùng của tháng mười hai rồi, mấy ngày nữa chính là giao thừa.

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đi trên đường phố, trong lòng nói không ra mùi vị gì.

Năm mới, hoàn toàn là hai chữ xa lạ đối với bọn họ, hoặc là, sung sướng của người khác là tịch mịch của mình.

Bọn họ là người giống nhau, có nhà nhưng cũng như không có nhà. Ngày giao thừa này không khác ngày bình thường đối với họ.

Chỉ có điều, đường phố treo đầy màu đỏ, cũng khiến cho bọn họ có chút cảm xúc như vậy.

Cổ Nhược Phong nhìn Phong Huyết Lân, thật ra thì nàng nên vui vẻ, Phong Huyết Lân ở bên cạnh, cho dù ở đâu cũng là nhà!

Phong Huyết Lân đối diện với trông mắt của Cổ Nhược Phong, cười thâm, năm nay, hắn nghĩ hắn sẽ rất vui vẻ.

Nam Phong trở về phủ thành chủ, cũng trở về Nam phủ. Hắn muốn đòi một công đạo cho Mộ Lam!

Không thể ngờ Thủy Nhi trở thành vật hy sinh, hoặc là, thật ra thì nên nói trừng phạt đúng tội!

Cắt đứt tứ chi, một trăm trượng, lôi ra cửa phủ, bây giờ chỉ còn là xác khô trên đường.

Mà Nam lão phu nhân, tuy thân là chủ một nhà, nhưng làm ra chuyện như vậy, mặc dù Nam Phong giữ lại chút mặt mũi cho bà, nhưng tất cả lời nói thâm kín đã thốt ra! Về sau nếu Mộ Lam xảy ra chút chuyện gì, Nam phủ này sẽ không còn chút quan hệ nào với hắn! Một phủ không có người thừa kế, mặc dù Nam lão phu nhân có thủ đoạn gì, Nam phủ cũng chỉ có thể suy bại!

Mặc dù trong lòng Nam lão phu nhân có vài ý kiến, nhưng bà cũng biết mình làm hơi quấy, nhất là chuyện làm hại Nam Phong thiếu chút nữa bỏ mạng! Hơn nữa lúc này Mộ Lam đã mang thai, trong bụng có hương khói của Nam gia, bà cũng không tiện nói gì nữa!

Chuyện Nam Phong cứ chấm dứt như vậy, Mộ Lam, trải qua chuyện này, cũng khôi phục chút bản tính trong quá khứ của mình, vốn nàng nên cường thế! Nàng sẽ là sự trợ giúp lớn cho Nam Phong!

Nam Phong định giữ lại đoàn người Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong đến hết năm mới rời đi, chỉ có điều, lưu lại qua lễ mừng năm mới hay không cũng không có bao nhiêu ý nghĩa đối với Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong, bọn họ còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Trước khi đi, Nam Phong nói cho Phong Huyết Lân một chuyện: “Cửu vương gia đang tìm các người. Trước đó ta mời các người tới phủ thành chủ cũng là theo ý của Vương gia.”

Lời nói, có giới hạn, có nhiều thứ, người hiểu, ta hiểu là được.

Nụ cười nơi khóe miệng Phong Huyết Lân không thay đổi: “Bốn vương biết.” Nếu không phải Hiên Viên Dật Vân bày mưu tính kế, Nam Phong cẩn thận như vậy, sao mình mới đến phủ thành chủ không lâu, sau một bữa cơm liền tiêu trừ phòng bị với mình? Mình là Huyết Vương của vương triều Mộ Dung, trang chủ Huyết Nguyệt son trang, thân phận như vậy, khiêm tốn tiến vào vương triều Hiên Viên, thật sự khiến cho người ta hoài nghi!

Nam Phong là người đứng đầu một thành, còn là thành biên giới, sao lại khinh suất, dễ tin người như vậy?

Chỉ có điều, không biết đến tốt cùng Hiên Viên Dật Vân vì cái gì? Hoặc là, rốt cuộc bí mật của Kinh Vũ cầm là cái gì? Vì sao hắn cứ đuổi theo Phong nhi không buông?

Suốt chặng đường đến đây hắn đã biết rõ mặc dù Hiên Viên Dật Vân không theo cùng bọn họ, nhưng ngay từ lúc vương triều Hiên Viên làm xong tất cả đã chuẩn bị chờ đoàn người mình đến! Hành động của Nam Phong là mình chứng tốt nhất!

“Đang suy nghĩ gì vậy? Nhập thần đến thế.” Cổ Nhục Phong đưa tay quơ quơ trước mặt Phong Huyết Lân, dáng vẻ như vậy của Phong Huyết Lân đúng là hiếm thấy.

“Hiên Viên Dật Vân.” Phong Huyết Lân cũng không hề giấu giếm, hắn không có bất kỳ bí mật gì với Cổ Nhục Phong, cho dù ghen, cũng là chuyện đương nhiên quang minh chính đại!

Dĩ nhiên, bây giờ hắn nói tới Hiên Viên Dật Vân không phải bởi vì ghen.

Hành vi của Hiên Viên Dật Vân hơi quỷ dị, hình như tất cả đều vây quanh Kinh Vũ cầm.

Như đã từng nói, Kinh Vũ cầm thần bí như vậy, quả thật chính là bảo vật vô giá, người này lại có thể nhìn Phong nhi lấy đàn đi như vậy, phần khí phách này bao nhiêu người cũng theo không kịp!

Chỉ có điều, Phong Huyết Lân hẳn chú ý nhiều hơn chính là rốt cuộc Hiên Viên Dật Vân đang đùa trò khi gì! Thủ bút sau lưng càng lớn, sợ rằng giá cao cũng không nhỏ?!

“Đến lúc đó rồi sẽ biết.” Cổ Nhục Phong rót một ly trà cho Phong Huyết Lân, nhẹ nhàng nói, hoàn toàn không coi Hiên Viên Dật Vân nhân vật như thế vào trong mắt! Nếu để cho người khác thấy dáng vẻ này của Cổ Nhục Phong, tuyệt đối sẽ nhảy lên cao ba thước, mắng to một tiếng: “Mẹ nó! Dù gì Hiên Viên Dật Vân cũng là Cửu vương gia của chúng ta! Cửu vương gia đó! Cửu vương gia là khái niệm gì?! Đó chính là trời của vương triều Hiên Viên! Ngay cả hoàng thượng cũng phải tôn lên ba phần, có chuyện còn phải ăn nói khép nép đó!”

Bên ngoài, truyền đến giọng nói của Sĩ: “Chủ tử, sắp đến núi Thiên Thánh.”

Núi Thiên Thánh...

Cổ Nhục Phong nâng rèm cửa sổ lên, đoạn đường này đã trắng xóa bông tuyết. Bọn họ đã đi được bốn ngày rồi. Núi Thiên Thánh này không phải xa bình thường.

Vòng tay huyết ngọc, Phong Huyết Lân lấy hộp kia, mở ra, chỉ thấy một vòng tay đỏ như màu máu đang nằm yên tĩnh trong hộp, thỉnh thoảng hiện lên một vạch sáng, gần như khiến cho người ta không nắm bắt được, quỷ dị như vậy!

“Chúng ta... Muốn tìm cái gì?” Nói thật, Cổ Nhục Phong cũng không biết bọn họ tới nơi này với mục đích gì, chỉ biết vòng tay huyết ngọc được phát hiện trên núi Thiên Thánh, Phong Huyết Lân muốn tới đây, nàng liền theo tới!

Về phần, rốt cuộc là tìm đầu mối gì hay tìm món đồ tương tự như vòng tay huyết ngọc, một chút ngọn nguồn nàng cũng không có.

“Ta cũng không biết, chỉ biết là, có một âm thanh gọi ta tới nơi này.” Ánh mắt Phong Huyết Lân hơi hoang mang, hắn nghe thấy âm thanh nơi đáy lòng, tìm kiếm vòng tay huyết ngọc liên quan tới tất cả, chặt chẽ không rời với núi Thiên Thánh!

Cổ Nhục Phong nằm xuống lần nữa, cầm bánh đậu xanh, cắn một miếng, nóng hổi, ấm thẳng vào trong lòng, trời sinh voi trời sinh cỏ, nàng không sao cả, dù sao, Phong Huyết Lân ở đâu nàng ở đó.

“Chúng ta đi dọc theo đường sứ giả Mộ Dung đã từng đi một lần, có lẽ sẽ có phát hiện.” Cổ Nhực Phong ăn xong bánh đậu xanh rồi nói ra, sau đó nhận lấy ly trà Phong Huyết Lân đưa uống.

Giọng Cổ Nhực Phong hơi lớn, Sĩ đánh xe đương nhiên nghe thấy, cũng không nói gì, tiếp tục trầm mặc vội đánh xe, lời Cổ Nhực Phong đã tỏ rõ đường đi của bọn hắn.

Bây giờ vẫn là buổi sáng, dọc theo đường sứ giả Mộ Dung từng đi, có lẽ hai ngày liền có thể rời núi rồi.

Núi Thiên Thánh là một dãy núi liên tiếp, giống như một tấm bình phong thiên nhiên của vương triều Hiên Viên, trong này chỉ có một con đường có thể đi, chỉ cần giữ chặt con đường này, cho dù có trăm vạn đại quân cũng khó mà công phá!

Không thể không nói, đây chính là vùng đất quý!

Chỉ có điều, vùng đất quý hôm nay không phải là chuyện tốt đối với đám người Cổ Nhực Phong mà nói, núi tiếp núi như vậy, bọn họ phải tìm bao lâu mới thấy thứ có liên quan tới vòng tay huyết ngọc nhỏ nhỏ chứ?!

Mất thấy đến giờ ăn trưa, rốt cuộc đoàn người cũng ngừng lại chuẩn bị ăn trưa.

Thật ra thì ăn trưa này chẳng qua cũng chỉ cho hai người Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân ăn, đứng rồi, còn có một Tuyết Cơ. Dọc theo đường đi nàng ta vẫn trầm mặc, khiến đám người Sĩ Mị Vồng Lượng gần như muốn quên đi người này.

Nếu không phải Phong chủ tử cần ăn cơm, bọn họ nghĩ có phải dọc theo đường này bọn họ đều không cần dừng lại ăn cơm?

Trên thực tế, đây là một quyết định! Tuyết Cơ, quá mức yên lặng rồi!

Sĩ bắt một chút món ăn thôn quê, bốn con gà rừng, hai con thỏ rừng, lột da lông rửa sạch sẽ, Cổ Nhực Phong tự thân vận động bắt đầu nướng trên đồng lửa.

Gần đây miệng Phong Huyết Lân càng ngày càng xảo quyết rồi! Người bình thường làm gì đó hắn sẽ không ăn! Chỉ cần địa điểm cho phép, thời gian cho phép, điều kiện cho phép, hắn nhất định sẽ ăn món gì đó do Cổ Nhực Phong làm!

Dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên chính là chuẩn bị mọi thứ khi Cổ Nhực Phong xuống bếp!

Sĩ Mị Vồng Lượng Phàm nghĩ thấy mùi gà rừng nướng thơm, nước miếng thiếu chút nữa không lưu lại, trong lòng lại kêu rên lần nữa: “Chủ tử, tài nấu nướng của ngài không nên bước nhanh như vậy có được không? Coi như ngài tiên bộ, cũng không cần khoe khoang trước mặt bọn họ có được không? Cho dù muốn khoe khoang, hỏi yếu ớt một câu, có thể lưu lại một phần cho bọn họ không?”

Chỉ có điều, không hề thực tế đây!

Người có thể để cho Cổ Nhực Phong xuống bếp chỉ có một, đó chính là Phong Huyết Lân!

Người có thể ăn đồ Cổ Nhực Phong làm, vậy cũng chỉ có một, là Phong Huyết Lân!

Nếu có gì ngoài ý muốn, vậy xin lỗi rồi, không biết ai sẽ động kinh gây ra chuyện ngoài ý muốn, người lập tức chuẩn bị một vạc dầu mà chết đuối một lần, lại bị người khác dùng dao đâm bấm thành trăm mảnh một lần, sau đó lại khiến người nào đó quyền cước một trận! Nếu người kia còn chưa hả giận, hoặc là người khác nhìn người khó chịu, người cũng chỉ có thể cầu Phật nơi đáy lòng, hy vọng hắn xuống tay lưu tình cho người chết sáng khoái thôi!

Mất thấy thịt nướng sắp xong, bên kia, Tuyết Cơ cũng cầm một con gà rừng nướng, chỉ có điều, đáng vẽ hơi chặt vật, có thể thấy nàng ta không thường xuyên làm những việc này.

Tuyết Cơ cầm con gà rừng bị cháy khét trong tay, lại nhìn con gà đang thơm dầu của Cổ Nhực Phong, vô ngoài vàng óng, trong nháy mắt muốn cầm vật trong tay nện vào mặt Cổ Nhực Phong! Vì sao nàng ta lại có thể làm ra món ăn ngon gì đó?!

Cổ Nhực Phong xé một đùi gà, gần như là nửa con gà, đưa cho Phong Huyết Lân.

Phong Huyết Lân ở bên cạnh nhìn Cổ Nhực Phong đưa gà nướng qua, trong lòng đã sớm thèm ăn đến nghiêng răng! Đưa tay qua...

Mọi việc không thiếu ngoài ý muốn, hơn nữa còn phát sinh trên người Cổ Nhực Phong và Phong Huyết Lân!

Cái ngoài ý muốn đó... Cổ Nhực Phong nhìn tay mình trống trơn, lại nhìn tay trống không của Phong Huyết Lân, trên mặt kinh ngạc không phải đáng vẽ bình thường có thể so sánh!

Phong Huyết Lân cũng neho mặt màu máu, người động kinh không muốn sống trong truyền thuyết xuất hiện!

Chỉ có điều, hai người bọn họ không thể không thừa nhận, người có thể cướp đi gà nướng đúng là không thể khinh thường! Tạm thời không nói tới Phong Huyết Lân là cao thủ bậc nào, ngay cả công lực của Cổ Nhực Phong cũng là hạng nhất không ai sánh bằng! Coi như hai người không phòng bị chút nào, cũng sẽ không bị người dễ dàng cướp đồ trên tay như vậy!

Hai người đồng thời dờn tầm mắt nhìn về phía gia hỏa phách lối cướp gà nướng đi, sau đó, Cổ Nhược Phong không bình tĩnh! Nàng thật sự không bình tĩnh rồi!

Vậy là cái gì?

Chỉ thấy một con hồ ly màu lông trắng như tuyết đang vui đầu găm gà nướng vừa mới cướp đến tay!

Khỏe miệng Cổ Nhược Phong hơi run rẩy, nàng thật sự không muốn nhìn sắc mặt của Si Mị Vồng Lượng Phàm ở bên cạnh. . . Bị một con hồ ly đoạt đồ từ trên tay, mặt mũi Cổ Nhược Phong nàng xem như vút xuống nhà bà ngoại rồi!

Trong mắt Phong Huyết Lân xẹt qua chút kinh ngạc, một con hồ ly có thể có bản lĩnh như thế, có thể thấy nó không phải là tiểu hồ ly bình thường! Hơn nữa, trong lòng hân có âm thanh dường như đang nói cho hân, con hồ ly này có điều kỳ lạ. . .

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 17. Cận thân!

Chỉ hai ba lần, tiểu hồ ly liền ăn xong gà nướng, chỉ còn lại một đống xương! Xong rồi còn dùng móng vuốt lau miệng, đáng vẽ sao giống một thân sĩ!

Một cặp mắt linh hoạt cứ nhìn Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân như vậy, lúc đối diện với cặp mắt đỏ của Phong Huyết Lân, “chít” một tiếng liền chạy đến trong ngực Phong Huyết Lân, đáng vẽ làm nũng thân mật nhưng dưới cái nhìn của Cổ Nhược Phong thì chính là cợt nhả.

Cổ Nhược Phong nổi giận!

Tạm thời không nói đến đoạt mất gà rừng mình nhọc công khổ sở nướng, bây giờ lại chiếm cứ lồng ngực của Phong Huyết Lân, điều này đã là tội không thể tha thứ rồi!

Nó có thể chiếm đoạt lồng ngực Phong Huyết Lân sao?!

Đáp án đương nhiên là không thể!

Vì vậy, còn không đợi Cổ Nhược Phong động thủ, Phong Huyết Lân đã cầm chân sau của tiểu hồ ly, trực tiếp quăng nó bay ra ngoài!

Vào lúc này, hân nào quản được rốt cuộc tiểu hồ ly này có tác dụng gì, hoặc là tiểu hồ ly này có quan hệ gì với vòng tay huyết ngọc. Chọc giận Cổ Nhược Phong, chỉ có kết quả chết!

Nếu không phải nó còn có chút tác dụng, sợ rằng lúc này tiểu hồ ly đã bị lột da, đặt trên lửa nướng thành bữa tiệc lớn rồi!

Tiểu hồ ly “chít chít” hai tiếng, tỏ vẻ cực kỳ bất mãn về chuyến đi này với Phong Huyết Lân, chỉ có điều, lúc chứng kiến ánh mắt nghiêm túc của Phong Huyết Lân, đầu nhỏ nhỏ liền gục xuống. Nó không dám đi trên chọc đại tôn thần này! Trong ngày thường còn chưa tính, nhưng lúc Phong Huyết Lân vừa xuất hiện về mặt này, đó chính là có người muốn xui xẻo! Hiện giờ còn giữ lại được cái mạng nhỏ, rõ ràng là Phong Huyết Lân đã hạ thủ lưu tình!

Nghĩ xong, tiểu hồ ly nhút nhát e lệ đi tới bên cạnh Phong Huyết Lân, nhưng đến cách đó một trượng thì dừng lại, dưới ánh mắt khó hiểu của đoàn người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, hai móng vuốt phía trước cứ hạ xuống như vậy.

Đúng, không sai! Giống như một người nằm rạp quỳ gối ở đó!

Lần này, đến lượt Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân kinh ngạc rồi!

Chỉ có điều, không đợi bọn họ kịp phản ứng, chỉ thấy tiểu hồ ly cứ như vậy mà biến thành một tiểu hài tử! Ước chừng sáu bảy tuổi!

Cổ Nhược Phong chỉ cảm thấy thế giới này thật huyền ảo!

Nàng còn định rốt cuộc có nên xác nhận tiểu hài tử trước mắt này có thật là con tiểu hồ ly trước đó không?!

“Chủ tử.” Giọng trẻ con của tiểu hài tử hơi mềm mại nghe rất có cảm tình, chỉ có điều lúc này ai cũng không cười nổi!

Đụng phải chuyện như vậy, cho dù là Cổ Nhược Phong người đã từng chết một lần linh hồn xuyên qua thế giới khác cũng không khỏi kéo thẳng khỏe miệng hơi vênh!

Tiểu hồ ly này, không đơn giản! Thật sự không đơn giản! Nó biến thành người rồi!

Sau đó... Nó gọi “Chủ tử”, cung kính như vậy!

Nhưng mà, vấn đề ở chỗ, mấy người Cổ Nhược Phong không biết nó! Rốt cuộc một tiếng chủ tử này là nó gọi người nào?

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Phong Huyết Lân, trực giác nói cho nàng biết, khả năng là nam tử ở bên cạnh nàng bây giờ đang mất hồn như kỳ tích!

Tiểu hồ ly biến thành tiểu hài tử sáu bảy tuổi, mặc một bộ áo lụa trắng như tuyết, không dày, thậm chí quá mức đơn bạc dưới trời băng đất tuyết này!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân không ai lên tiếng, cứ quan sát tiểu hồ ly như vậy. Còn Si Mị Vồng Lượng Phàm và Tuyết Cơ lại càng không có phần để nói chuyện rồi!

Bây giờ tiểu hồ ly đối mặt với hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, cũng không phải bọn họ! Chủ tử còn chưa mở miệng, mặc dù theo bọn họ chuyện này hơi quý dị!

Cặp mắt tròn vo của tiểu hồ ly cứ nhìn Phong Huyết Lân như vậy, mờ mịt trong mắt càng ngày càng đậm: “Chủ tử người thật sự không nhớ rõ ta sao?” Uất ức như vậy, với một đứa bé thật sự là không thể nghĩ ngờ!

Chỉ có điều, một chiều này có lẽ còn có ích với người khác, nhưng đối với hai người ngoại tộc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, hoàn toàn miễn dịch!

Cổ Nhược Phong nhếch miệng lên cười quý dị, hoàn toàn tương tự như đường cong của Phong Huyết Lân! Tà ác giống nhau!

“Người là ai?” Nhếch mày thật cao. Tùy tiện hỏi một câu, về mặt thật dọa người, cũng phải xem dọa người là ai?! Bây giờ ở trên thế giới này, có lẽ người khác nhìn ra địa vị của Phong Huyết Lân và của nàng cao cao tại thượng, một thân bản lĩnh không ai có thể địch nổi, nhưng trên thực tế kẻ địch thuộc về bọn họ xem ra còn lợi hại hơn bọn họ mấy phần! Cho nên, tất cả mọi chuyện nàng đều xem như rất nhẹ nhàng, nhưng trong xương tồn tại cẩn thận cao đến mức không ai có cách nào tưởng tượng nổi! Bởi vì nó liên quan đến sống chết của Phong Huyết Lân!

Cho nên, mặc dù đáng ghét tiểu hồ ly này đáng yêu nhường nào, bản lĩnh cao đến cỡ nào, thoát nhìn giống như vật quý, chủ yếu hơn chính là, tiểu tử này còn cúi đầu với bọn hắn, không, phải nói là cúi đầu xưng thần với Phong Huyết Lân! Hết thấy mọi chuyện, giống như từ trên trời rơi xuống, quy mô quá lớn!

Nhưng, đối với Cổ Nhược Phong mà nói, nàng một không thiếu tiền, hai không thiếu thế, chủ yếu hơn chính là nàng không thiếu người! Không nói tới bốn thủ hạ là bốn con quý đại cao thủ Si Mị Vồng Lượng này, nàng chỉ cần tùy tiện ngoắc ngoắc tay là có thể tìm thấy một đồng quý, hơn nữa còn tương đối có ích! Cõi đời này, Cổ Nhược Phong nàng muốn đi ngang, cho dù người là hoàng đế lão tử cũng phải nhường đường cho nàng!

Tiểu hồ ly, tuy kỳ lạ quý hiếm, nhưng Cổ Nhược Phong nàng không lạ gì, nàng chính là không lạ gì!

Tiểu hồ ly thật sự đau khổ rồi!

Nhớ tới về mặt đáng yêu vô địch của nó, giết chết nam nữ già trẻ, một vạn thì có đến chín ngàn chín trăm chín mươi chín người quý xuống dưới lớp áo trắng như tuyết của nó, còn dư lại một chính là người mù!

Chỉ có điều, đầu năm nay lại đụng phải một quái thai như vậy! Dù sao Cổ Nhược Phong cũng là nữ nhân! Chỉ cần là nữ nhân, nàng ta nhất định sẽ mua sổ sách của nó!

Trải qua ánh mắt đấu tranh liên tục, tiểu hồ ly trắng bệch, trong lòng nguyên rủa độc ác: “Nàng ta không phải nữ nhân!” Xong rồi lại buồn bực rồi rầm tiệp, coi như là nam nhân cũng bị về đáng yêu của nó lật chuyển! Chẳng lẽ nó cứ bất hạnh lần may mắn như vậy, đụng phải người giống như chủ tử! Nhớ năm đó, chủ tử cũng không mua sổ sách của nó... Tiểu hồ ly đau buồn vô hạn...

Rốt cuộc, dưới ánh mắt đánh giá kỹ của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, không biết tiểu hồ ly lấy ra một miếng tinh thạch màu đen ở đâu, màu đen hoàn toàn, đặc biệt bắt mắt dưới trời băng đất tuyết ở nơi này!

Cổ Nhược Phong hơi híp mắt lại, đây là... hắc diệu thạch *! Mà không phải là hắc diệu thạch bình thường, sắc màu rực rỡ, ở dưới ánh sáng mặt trời, hình như có thể thấy trong đó đang xoay động!

(*) hắc diệu thạch: đá thạch anh đen

Khi tiểu hồ ly lấy hắc diệu thạch ra thì Phong Huyết Lân chết đứng trong nháy mắt!

Thật sự là chết đứng!

Cặp mắt cứ nhìn chăm chăm vào hắc diệu thạch như vậy, hình như muốn xuyên qua hắc diệu thạch thấy thứ gì đó. Mà cả người cũng rơi vào trạng thái trở mất hoặc linh hồn rời đi!

Cổ Nhược Phong híp cặp mắt nguy hiểm nhanh chóng! Tay dưới ống tay áo đã chuẩn bị đánh ra!

Lúc Cổ Nhược Phong đã mất tính nhẫn nại, tay phải định hươ ra, Phong Huyết Lân liền tỉnh lại!

Trong hai con mắt màu máu đỏ ngòm cũng xuất hiện vui mừng ít thấy!

Cổ Nhược Phong nhìn dáng vẻ Phong Huyết Lân như vậy, tảng đá trong lòng thoáng rơi xuống, ít nhất Phong Huyết Lân không có việc gì. Nhưng, nàng không hoàn toàn yên tâm! Dù sao tiểu hồ ly và hắc diệu thạch này thật kỳ lạ! Có thể khổng chế ánh mắt của Phong Huyết Lân cũng không nhiều!

“Linh hồ.” Phong Huyết Lân gọi tiểu hồ ly.

Tiểu hài tử hồ ly này lập tức cười vui vẻ! Vung chân, khụ khụ, được rồi, là chân, vung cặp chân chạy tới bên cạnh Phong Huyết Lân!

Chỉ có điều, cử chỉ này vừa mới bắt đầu, đã bị mặt đen không thể đen hơn của Cổ Nhược Phong làm hoảng sợ rồi!

Nữ nhân kia, thật TMD quá kinh khủng! Tiểu hồ ly xì mặt! Cặp chân nhỏ cứ đứng nguyên tại chỗ như vậy, đi tới cũng không được, mà lui lại thì không cam lòng! Đành giương cặp mắt cầu cứu về phía Phong Huyết Lân! Chủ từ...

Phong Huyết Lân không nhìn thẳng vào ánh mắt siêu đáng yêu * của tiểu hồ ly đang bắn tới, quay đầu nhìn Cổ Nhược Phong, cười khê: “Đây là sủng vật kiếp trước của ta, linh hồ.”

(*) Gốc 萌 (manh): bắt nguồn dùng là từ “moe” (萌え) trong tiếng Nhật thường dùng cho những nhân vật trong anime-manga (hoạt hình)

萌え đồng âm với 燃え, nghĩa là bốc cháy, tức để biểu hiện tình cảm tha thiết, cháy bỏng với nhân vật. Cho nên moe 萌え trở thành 1 kiểu nói ý chỉ rằng đối tượng được nói đến rất “yêu” (adorable, cute, lovely, etc... nói chung là thay những tính từ khen ngợi) hoặc là biểu hiện rằng người nói rất có cảm tình với đối tượng được nói đến. (by MeteoraX)

“Sủng vật?” Cặp mắt của Cổ Nhược Phong cứ nhìn linh hồ như vậy, tràn đầy trong đôi mắt, chính là giễu cợt trần trụi!

Mồ hồ ly bức tức... Đại gia ngươi sao không chú ý tới trọng điểm! Trọng điểm có hiểu không?! Ta là linh hồ!

Cổ Nhược Phong nhìn nét cười trên khuôn mặt nhỏ bé, cười càng thêm... ờ thì, bảnh bao! Lời trong mắt không cần nói cũng biết! Coi như ngươi là linh hồ thì sao! Nàng cũng chỉ chú ý đến hai chữ sủng vật! Thế nào? Sao chứ!

“Khụ khụ...” Nhìn một người một hồ đấu tranh không khói thuốc súng, Phong Huyết Lân ho nhẹ, rút cuộc cắt đứt cuộc đấu tranh gần bốc lửa, ngăn cản một thảm kịch!

“Lúc ta tới đây, linh hồ cũng đi theo. Trên tay hắn cầm hắc diệu thạch đó chính là trước khi ta tới đây cho nó. Nó có thể cho ta biết chuyện đã xảy ra ở kiếp trước, còn có biện pháp giải quyết.” Nói tới đây, khoe miệng Phong Huyết Lân nhếch lên lộ ra nụ cười, bởi vì hắn nghĩ tới sau khi Cổ Nhược Phong đến đã phát sinh một loạt chuyện!

“Biện pháp giải quyết?” Cổ Nhược Phong tiếp thu tất cả tin tức, chỉ có điều, bên nàng càng nặng bốn chữ biện pháp giải quyết này! Đó là thứ mà nàng và Phong Huyết Lân vẫn tìm kiếm! Quả nhiên là tới núi Thiên Thánh không sai!

“Ừ. Trước mắt, ngoài việc phải trải qua thiên định cửu kiếp, chúng ta còn phải trợ giúp bảy người, không, nói chuẩn xác là giúp đỡ bảy cặp! Cuối cùng mới có thể lấy được bảy miếng ngọc thạch, ráp lại với vòng tay huyết ngọc, nguyên rủa kia sẽ giải trừ, mà ta cũng sẽ trở lại chỗ đó!”

Nói xong một khúc, Cổ Nhược Phong có rất nhiều nghi ngờ, nghi ngờ lớn nhất là... “Chỗ đó?” Vậy đó là nơi đâu?

“Chính là nơi trước khi ta tới.” Mắt Phong Huyết Lân nhìn lên bầu trời, chỗ đó, không xa... Phong Huyết Lân hẳn nhất định sẽ trở về!

“Chúng ta cùng nhau trở về?” Nếu là thế giới kia trước khi Phong Huyết Lân tới, Cổ Nhược Phong nàng sao có thể tới? Cổ Nhược Phong không khỏi hoài nghi có phải mình nghe nhầm lời này không? Chỉ có điều, ánh mắt khẳng định của Phong Huyết Lân nói cho nàng biết, nàng không nghe lầm!

Trong chốc lát Cổ Nhược Phong ngẩn ngơ trong gió, chẳng lẽ nàng còn phải gặp gỡ xuyên qua trong truyền thuyết một lần nữa? Lần này không phải hồn xuyên qua, mà xuyên qua với người khác? Kinh hãi rồi...

Được rồi, bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, đặt trước mắt bọn họ chính là làm thế nào để gom đủ bảy miếng ngọc thạch?

“Là bảy cái nào?” Cổ Nhược Phong cầm một con gà nướng lên bắt đầu công việc...

“Nhắc cũng khéo, nướng và phụ thân là một cặp trong số đó, tiếp theo sau đó là Bắc Ứng và Vân Lan, Nam Phong và Mộ Lam. Hiện giờ chúng ta đã hoàn thành ba cặp rồi.”

“Vậy kế tiếp?” Cổ Nhược Phong lật qua lật lại con gà nướng, lại thoa dầu lên.

“Tiếp theo là... Hiên Viên Dật Vân!”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 1. Thiên Tâm hiện thân

“Trần Phần Hồn...” Si ngược mắt nhìn một tảng đá lớn dựng cách xe ngựa không xa, mà ba chữ hắc đọc đang khắc rõ ràng ở trên. Do mưa gió làm hư, mặc dù qua nhiều năm như vậy, nhưng nhìn vẫn thấy giật mình! Bởi vì, nó màu đỏ, đỏ sẫm như màu máu, phẳng phất giống như hàng ngàn năm trước ở đây đã có trận gió tanh mưa máu!

Đúng, có lẽ không ai còn nhớ là bao nhiêu năm về trước, nhưng có một việc, người của trần Phần Hồn đều biết!

Khi đó trần Phần Hồn xảy ra một trận chiến, nhân vật chính là ai, không biết, mục đích là gì, cũng không biết! Chỉ biết là, hôm đó, trần Phần Hồn máu chảy thành sông, cho dù giữa ban ngày, vẫn có thể thấy oan hồn chết oan đang thống khổ kêu gào, đưa tay muốn kéo người đi đường vào trần Phần Hồn, vượt qua thời gian mệnh mông vô tận cùng bọn họ!

Chu vi trăm dặm, không ai dám đến gần trần Phần Hồn. Sau đó, có một vị đại sư tới, truyền thuyết hắc có khả năng trấn quỷ!

Một mình hắc đi vào, cũng không ai biết rốt cuộc bên trong này xảy ra chuyện gì, chỉ biết là, từ đó về sau, trần Phần Hồn trở nên thái bình, hơn nữa, dường như quỷ rất sợ nơi này, chưa từng xảy ra chuyện kỳ lạ một lần nào. Mà một ít đất nám đen, tản ra mùi khét, mọi người mới mơ hồ hiểu, sợ rằng những ác quỷ kia bị đại sư đốt!

Từ đó, tên trần Phần Hồn đến như vậy!

Trải qua nhiều năm, nơi này đã trở thành một nơi phồn hoa! Tuy nhiên, Si nhìn thấy ba chữ trần Phần Hồn, cảm giác trong lòng hơi lo lắng!

“Sao vậy?” Cổ Nhục Phong nghe bên ngoài hồi lâu không có âm thanh, xe ngựa cũng dừng lại không tiến, không khỏi hỏi một tiếng.

“Không có gì.” Si tĩnh tâm, nghĩ có bốn quỷ mình ở đây, mặc dù người tới lợi hại hơn nữa, cũng không trên chủ tử được! Dù sao, công lực của hai vị chủ tử đều sâu thăm thẳm! Sau khi cung kính trả lời thì giờ rồi lần nữa đi về phía trước.

Chỉ có điều, hắc không biết, trên đường xe ngựa đi về phía trước ở nơi này, Cổ Nhục Phong cứ vén lên một góc rèm cửa sổ như vậy, nhìn xuyên qua khe hở, ba chữ “Trần Phần Hồn” không sai không lệch đối diện với ánh mắt của nàng!

Cổ Nhục Phong chỉ cảm thấy mí mắt hơi nháy lên, một lo lắng mơ hồ khiến cho nàng neho mảy vì cảm ứng với nguy hiểm không phải bình thường!

Buông rèm cửa sổ xuống, để mặc xe ngựa đi về phía trước. Nhưng đáy lòng Cổ Nhục Phong bắt đầu cảnh giác! Đó là một năng lực bẩm sinh! Giống như hô hấp vậy, tự nhiên như thế, miễn là còn sống, vậy phải có!

Mặc dù ba chữ “Trần Phần Hồn” lợi hại hơn nữa, hạ nhân của nàng cũng không phải ngồi không! Hơn nữa, trần Phần Hồn, ai biết thiêu đốt linh hồn vào năm nào, tới nay đã bao lâu? Coi như trong trần Phần Hồn có yêu ma quỷ quái hay đại sư trấn quỷ, chẳng lẽ Cổ Nhục Phong nàng còn sợ hắc sao?

Cổ Nhục Phong, cho tới bây giờ cũng sẽ không e ngại ai! Ngay từ kiếp trước máu cha mẹ nhuộm đỏ hai mắt nàng thì nàng đã không có tư cách để sợ rồi! Ai sợ ai chết! Nếu nàng sợ, chỉ sợ rằng đã sớm chết trong tay thân thúc thúc * rồi!

(*) thân thúc thúc: chú ruột

Phong Huyết Lân ở bên cạnh đương nhiên cũng thấy ba chữ kia, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng chỉ trong nháy mắt thôi. Nắm chặt tay Cổ Nhục Phong, ý bảo nàng không có việc gì.

Có Phong Huyết Lân ở đây, không ai có thể khi dễ Cổ Nhục Phong! Mặc dù thậm chí người kia mạnh hơn hắc! Nhưng nếu khi dễ, vậy thì sẽ thấy phải nhận lại gấp trăm gấp ngàn lần! Mặc dù dùng hết tất cả, hắc cũng sẽ không để cho Cổ Nhục Phong chịu một chút uất ức! Huống chi là làm Cổ Nhục Phong bị thương?!

Cổ Nhục Phong cười trả, vẫn phách lối như cũ!

Trên đời này, cho tới bây giờ nguy hiểm đều ở đây không phải sao? Chỉ có điều, ai cười cuối cùng mới là vấn đề mà thôi!

Tự đi vào trần Phần Hồn, Si, kể cả Tuyết Cơ, đều tan mất phản áp lực ẩn bên trong người.

Trần Phần Hồn, cũng chỉ là một cái tên nâng lên dọa người mà thôi!

Trong trần Phần Hồn người đến kẻ đi, nhà cửa san sát, trên đường cái là một hàng tiệm bằng gỗ hai tầng lầu, đường phố bên ngoài cũng đầy quán nhỏ, âm thanh huyên náo, không chỗ nào không biểu hiện ra nơi này sung túc!

Trần Phần Hồn đúng là vùng đất trù phú!

Si tìm một khách điểm, nhìn từ bên ngoài, hiển nhiên là một khách điểm cao cấp thuộc về nơi này!

Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân trực tiếp đi lên lầu theo tiểu nhị, rồi không hề xuất hiện, tất cả đều giao cho Sĩ.

Bên trong phòng, Cổ Nhục Phong mở cửa sổ sát đường, nằm lên giường êm bên cạnh.

Phong Huyết Lân đi tới bên giường ngồi xuống, mắt cũng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Cổ Nhục Phong mở miệng: “Trần này không đơn giản.”

Đúng, không đơn giản, nó gần giống như một lời nói vô dụng đối với hai người Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân!

Chỉ có điều, một câu nói vô dụng lại có thể khiến cho Cổ Nhục Phong – một người ít nói như vậy nói ra, vậy không phải người bình thường có thể nghĩ đến hàm nghĩa trong đó!

Phong Huyết Lân nhìn người đến người đi trên đường, hai mắt đỏ màu máu hơi mờ màng: “Quả thật... không đơn giản.”

Không khí đầm máu mờ hồ đó, đất âm hồn đó, người khác không cảm nhận được, hoặc nói là mặc dù những người kia có vẻ có đạo hạnh rất sâu trong mắt người đời cũng không nhìn ra được, nhưng trong những người này không bao gồm Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong!

Không nói tới Phong Huyết Lân hẳn chính là vương giả trong ma quỷ, cho dù có chút âm khí, hẳn đều có thể bắt được chuẩn xác! Còn Cổ Nhục Phong, người này nên nói là người gà mờ về quỷ, nhưng lấy “Thâm hậu” “Tội nghiệt” kiếp trước của nàng, mùi máu tươi, dù nhạt, đối với nàng mà nói, đều là máu tanh!

Mà khi bọn họ vừa bước vào trấn Phần Hồn, ba chữ to “Trấn Phần Hồn” trên tảng đá kia tỏa ra âm khí và máu tanh, nhạt nhẽo!

Nhưng cũng bởi vì nhạt nhẽo càng khiến cho Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong kinh hãi!

Trên tảng đá không nhìn ra vết máu, trải qua nhiều năm như vậy, tảng đá kia vẫn lưu lại hơi thở của trấn Phần Hồn năm đó, đó là kinh khủng cỡ nào! Có lẽ, đối với người khác, trận khủng bố năm đó chỉ là trận đại chiến vô cùng thê thảm, còn Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân kinh hãi chính là...

Trấn Phần Hồn, trấn Phần Hồn, thật sự là... trấn thiêu đốt linh hồn sao?

Nhưng mà bây giờ bọn họ không còn đường lui, bọn họ, chỉ có thể đi về phía trước! Mặc dù phía trước là núi đao biển lửa, mặc dù phía trước là Huyết Trì * vực sâu! Bọn họ, chỉ có thể đi về phía trước!

(*) Huyết Trì: trong Huyết Trì địa ngục (còn gọi là A Tỳ địa ngục) là ngục nặng nhất trong mười tám tầng địa ngục. Huyết trì còn có nghĩa là ao máu.

Trừ kiều ngạo tử trong xương ra, bọn họ, cũng không còn lựa chọn! Chuyện này liên quan đến sinh mệnh của Phong Huyết Lân! Cổ Nhục Phong, không còn lựa chọn nào khác!

Kiều ngạo như nàng, mạnh mẽ như nàng, phách lối như nàng, yêu Phong Huyết Lân như nàng! Sao có thể cho phép Phong Huyết Lân có một chút bất trắc nào! Có, cũng phải cùng nhau đối mặt! Cổ Nhục Phong nàng tới đời này chính là vì gặp hắn!

Mà cũng giống như Cổ Nhục Phong, Phong Huyết Lân cũng không cho phép mình lui lại phía sau, hẳn biết rõ lẽ như mình có kết cục gì, Cổ Nhục Phong sẽ có nhiều khổ sở! Giống như hắn đối với Cổ Nhục Phong!

Nếu kiếp trước lưu lại hắc diệu thạch tự nói với mình, coi bỏ huyết chú * chính là biện pháp, hẳn sẽ không bỏ qua cho bất kỳ một cơ hội nào!

(*) huyết chú: huyết = máu, chú = nguyên rủa.

Bây cặp đôi, bây giờ đã hoàn thành ba cặp, mà Mị Vồng Lượng cũng đã đi lấy ba miếng ngọc thạch, đường đã có mở đầu, đi gần một nửa rồi! Bọn họ sẽ có một kết cục tốt đẹp! Vì mình, lại thêm đôi phương, bọn họ tuyệt đối không cho phép mình thất bại! [die.end/dânle equy*donn](#)

Mà lúc này, Mị Vồng Lượng đang nhanh chóng chạy tới ba nơi, vì nhiệm vụ chủ tử giao cho mình!

Một đường quay lại, sớm nhất chính là thành Linh Nam.

Hai mươi bốn tháng mười hai, đây là một ngày tốt lành, gần tới lễ mừng năm mới, trong mắt mỗi người đều tràn đầy hạnh phúc!

Hai mươi bốn tháng mười hai, thời tiết hôm đó cũng đẹp, mặt trời ấm áp chiếu trên người, vô cùng thoải mái!

Chỉ có điều, Mị Vồng Lượng đều không có tâm tình nhìn những thứ đó! Hạnh phúc của những người đó không liên quan gì đến bọn họ, mà mặt trời kia, lại rất buồn cười! Bọn họ vốn là quý, vốn vô duyên với ánh mặt trời, mà bây giờ chiếu trên người, một chút nhiệt độ cũng không có cảm giác, tác dụng của mặt trời không thể nghi ngờ là không khác ngọn đèn, mà bọn họ cũng không cần đèn!

Ba con quý rất vội!

Từ kinh thành Mộ Dung, đi thẳng một mạch tới nơi này, Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân cường hãn, địa vị của chủ tử ở trong lòng bọn họ không

hề lay động! Chỉ có điều, đoạn đường này, bọn họ càng thấy rõ ràng địch nhân của chủ tử mạnh cỡ nào! Đó là người khiến cho bọn họ tuy chỉ nhìn thấy nhưng đều muốn lần đi thật xa! Quốc sư Thiên Tâm!

Linh hồ xuất hiện, bí mật hắc diệu thạch! Tất cả, ai cũng không biết khi đoàn người bọn họ gặp linh hồ có phải quốc sư đã dự đoán được không! Mà khiến cho bọn họ lo lắng chính là, quốc sư Thiên Tâm có biết bọn họ đã sớm đoạt ba miếng ngọc thạch đi không! Kết quả như vậy, không cần nói ai cũng biết mức độ nghiêm trọng! Mặc dù ba quý bọn họ tan thành mây khói cũng không hết hối hận!

Cho nên, ba quý dùng hết hơi sức chạy tới phủ thành chủ thành Linh Nam!

Nam Phong và Mộ Lam có riêng một miếng tử ngọc * trong tay, giống như màu sắc bọn họ yêu thích.

(*) tử ngọc: ngọc màu tím

Nhưng, bao gồm cả chủ nhân của miếng tử ngọc, không ai hay biết, hai miếng tử ngọc này có thể ghép lại thành một!

Chỉ cần chủ nhân của hai miếng tử ngọc yêu thương thật lòng, hòa quyện máu của hai người, lại thấm tử ngọc vào trong máu, để tử ngọc hấp thu hỗn hợp máu, hai miếng tử ngọc sẽ ghép thành một!

Mà chủ yếu nhất là, tử ngọc ghép thành một sẽ không còn là tử ngọc, mà là huyết ngọc! Giống như vòng tay huyết ngọc trong tay Phong Huyết Lân! Và lại, tử ngọc thành huyết ngọc, bên trong chảy xuôi một chút màu tím, trả lại nguồn gốc như cũ của nó!

Muốn thuyết phục hai người đưa ngọc truyền lại cho đời sau cho mình không hề dễ dàng, hơn nữa còn muốn máu tươi của hai người, cái này càng không dễ! Bởi vì máu tươi phải cam tâm tình nguyện cho mới được!

Hết thấy giống như đã nhận định, trùng hợp như vậy! Dường như là bản vận mệnh thật sự lọt vào mắt xanh của hai người Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân!

Ba quý Mị Vồng Lượng ra sức lên đường, mỗi quý hoàn thành một miếng huyết ngọc! Dọc đường, gần như dùng hết cái mệnh quý của mình! Rốt cuộc đã hoàn thành trước quốc sư Thiên Tâm! Tầng đá lớn trong lòng đã buông xuống không ít, nhưng mà ba quý vẫn không ngừng chạy tới thôn Phần Hồn! Ai cũng không thể dự đoán một phút sau có đột nhiên gặp phải cướp giết của quốc sư Thiên Tâm!

Lượng phụ trách cặp đôi Cổ Uyển Ngưng và Hòa Diễm, lộ trình cũng xa nhất. May mà kịp ngăn cản Cổ Uyển Ngưng và Hòa Diễm ra ngoài du ngoạn, mới không trì hoãn thêm thời gian.

Chỉ có điều, việc đời khó liệu...

Mị Vồng Lượng cẩn thận nhìn quốc sư Thiên Tâm trước mắt, trong lòng không nói ra uất ức và nóng nảy!

Ba quý... đều bị quốc sư Thiên Tâm ngăn cản! Ở chỗ cách thôn Phần Hồn một trăm dặm!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 99: Chương 2. Mối nguy hiểm từ Tuyệt Cơ

Khả năng quốc sư Thiên Tâm có thể xuất hiện, tình huống này Mị Vồng Lượng đã từng nghĩ tới, thậm chí chiến lược khi quốc sư Thiên Tâm xuất hiện cũng đã nghĩ xong!

Nhưng, khi Thiên Tâm thật sự xuất hiện trước mặt bọn họ, ngăn cản đường đi của bọn họ thì vì sao lại bất lực không có khả năng thì Mị Vồng Lượng chưa bao giờ nghĩ đến!

Thiên Tâm cứ đứng đó như vậy, chỉ có điều, khí thế phát tán trên người hắn khiến Mị Vồng Lượng không dám vọng động! Khí tức đè nén đó, khiến cho Mị gặp trước phải dừng bước, chỉ có thể cứng đờ đối mặt với Thiên Tâm! Chờ đợi Vồng Lượng đến!

Ba quý nhìn nhau, đều thấy chuẩn bị liều lĩnh đánh cuộc trong mắt đối phương!

Hôm nay bọn họ có ba người, mà quốc sư Thiên Tâm chỉ có một! Nếu hai người ngăn cản, một người mang theo ba miếng huyết ngọc chạy tới trấn Phần Hồn, có lẽ còn có một cơ hội cuối cùng! Dù sao nơi này cách trấn Phần Hồn không tới trăm dặm, dùng tốc độ của bọn họ cũng không cần bao nhiêu thời gian!

Chỉ có điều, rốt cuộc là ai đi?

Mắt Mị nhìn về phía Vồng, bày tỏ muốn Vồng mang huyết ngọc đi! Lý do của hắn rất đơn giản, chờ Vồng ở trấn Phần Hồn không chỉ có hai chủ tử, còn

có Phàm! Võng và Phàm rất khó khăn mới có thể gặp nhau lần nữa, nếu bây giờ Võng gặp chuyện không may, sợ rằng Phàm sẽ điên mất!

Võng lại nhìn về phía Mị!

Mà Lượng lại xen giữa hai quý, không biết nên lựa chọn thế nào!

Có lẽ ý tưởng của Mị đúng, nhưng mà hần cũng không biết trong trấn Phần Hồn, có một người khác cũng đang chờ hần! Nếu Mị gặp chuyện không may, theo như tính tình người kia, sợ rằng không chỉ nổi điên đơn giản như vậy! Có thể cả trấn Phần Hồn sẽ bị hủy hoại trong tay hần!

Đây mới thật sự là vấn đề khó có thể lựa chọn!

Nhưng mà, trong lòng ba quý cũng biết, bây giờ vốn không có thời gian để bọn họ nói thêm gì nữa! Ánh mắt thâm trầm của quốc sư Thiên Tâm ở đối diện đang bắn thẳng đến nhóm người mình!

Quốc sư Thiên Tâm, sợ rằng đã không kịp đợi!

Khi Mị muốn giao huyết ngọc trong tay mình cho Võng, Thiên Tâm đối diện đột nhiên lên tiếng!

“Ta không có ác ý.”

Năm chữ, giống như là người của hần, bình thản, hình như không giống đang đối mặt với kẻ địch! Có lẽ, hần thật sự không phải đang đối mặt với kẻ địch...

Ba quý không phải người ngu, mặc dù bây giờ quốc sư Thiên Tâm không có bất kỳ dấu hiệu gì muốn động thủ với bọn họ, nhưng người nào cũng không đảm bảo được một giây sau hần sẽ không đột nhiên ra tay!

Khóe miệng Mị vẫn mang theo nụ cười khinh thường không kiềm chế được thoáng nhìn, ai sẽ tin tưởng lời quốc sư Thiên Tâm?! Ngay từ hơn một tháng trước, hần con đã thương nặng Phong chủ tử! Tình cảnh khi đó bọn hần vĩnh viễn không bao giờ quên! Còn có khuôn mặt trắng bệch của Phong chủ tử, hoàn toàn không có huyết sắc! Những thứ này, đều do hần ban tặng!

“Các ngươi đánh không lại ta.” Thiên Tâm mở miệng lần nữa, giọng nói vẫn bình thản như cũ, rõ ràng nhìn ba quý Mị Võng Lượng đang trao đổi ánh mắt đối phó với mình như thế nào, nhưng không có chút tức giận nào.

“Đánh không lại cũng phải đánh!” Mị nói xong liền dẫn đầu phóng tới Thiên Tâm! Chỉ có thể ngăn trở Thiên Tâm, Võng mới có thể mang huyết ngọc đi!

Lượng thấy thế, cũng chuẩn bị ném huyết ngọc cho Võng, nếu Mị đã thay ba quý bọn họ đưa ra lựa chọn, vậy bây giờ hần muốn liên thủ cùng Mị, giữ chân quốc sư Thiên Tâm, để Võng có thể nhanh chóng đến trấn Phần Hồn!

Mị Võng Lượng đều là quý hơn trăm năm, năng lực giải quyết công việc đã không còn tầm thường, lại nói, khi còn sống ba quý cũng là người có chút năng lực, làm việc quả quyết dứt khoát! Võng nhận được huyết ngọc xong liền xông về trước, chuẩn bị khi Mị và Lượng ngăn chặn quốc sư Thiên Tâm sẽ xông qua phòng tuyến! Nếu không, Mị và Lượng sẽ hy sinh vô ích!

Nhưng mà, chuyện luôn ngoài sức tưởng tượng của người, kể cả quý.

Nếu nói là động thủ trước, quốc sư Thiên Tâm chỉ đứng ở đó nhưng đã tán ra khí thể khiến quý sợ hãi, khi ba quý cùng ra tay trong nháy mắt kia, trên người Thiên Tâm đột nhiên tỏa ra hơi thở càng kinh người hơn! Đó là hơi thở khiến cho người ta không theo kịp, gần như chỉ có thể tưởng tượng!

Hành động của ba quý lập tức bị hạn chế ở đó! Chuẩn xác hơn mà nói, hơi thở Thiên Tâm tỏa ra khiến ba quý không cách nào nhúc nhích, giống như người bị điểm huyết!

Còn chân chính hiểu rõ cũng chỉ có ba quý đang thừa nhận! Đó là người cường đại đến trình độ nhất định, trình độ mà bất cứ kẻ nào cũng chỉ có thể ngưỡng vọng! Cho dù là kẻ địch!

“Nếu ta muốn giết các ngươi, đã sớm động thủ.” Lời quốc sư Thiên Tâm nói chiếu vào trong lòng Mị Võng Lượng, đầu óc yên tĩnh cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như sự thật đúng là vậy.

Quốc sư Thiên Tâm, không định động thủ với họ, vậy mục đích của hần là gì?

Nhìn nghi ngờ trong mắt ba quý, Thiên Tâm cũng không thừa nước đục thả câu, có vài thứ, có lẽ không kéo dài được!

“Chủ tử các ngươi gặp nguy hiểm!” Một câu nói, khiến trong lòng Mị Võng Lượng cảm thấy nặng nề! Điều này không liên quan đến Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân có gặp nguy hiểm không, mà ở trong lòng ba quý hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân vô cùng quan trọng không gì sánh được, đã sớm định ra trong lòng bọn họ ngoại trừ quốc sư Thiên Tâm, người dám khiêu khích chủ tử kết quả tuyệt đối là vô cùng bi thảm! Mà kết quả của quốc sư Thiên Tâm, chỉ có thể nói là tốt hơn thảm một chút! Dù sao, một kích lần trước của Cổ Nhược Phong, khiến cho hần bị thương không nhẹ!

“Lúc các ngươi vào trấn Phần Hồn chẳng lẽ không cảm nhận được hơi thở quý dị đó sao?”

Trong lòng Mị cả kinh, mặc dù hẳn là một trong bốn quý nhĩn có vẻ chân chó nhất, nhưng hẳn có cảm giác với loại khí tức đó lợi hại nhất! Khi vừa mới đến trấn Phần Hồn, cảm giác đó đã đánh tới!

Nghĩ như vậy, chân mày Mị càng nhíu sâu, chẳng lẽ quốc sư Thiên Tâm nói thật?

“Vậy sao ngươi còn muốn nói cho chúng ta biết?” Tính cách Vồng lạnh lẽo, nói ra càng có thể so với băng lạnh! Quốc sư Thiên Tâm, kẻ địch của chủ tử, sao hẳn có thể có lòng tốt như vậy?

“Thật ra chuyện lúc trước có ẩn tình, bây giờ hay là chúng ta lên đường trước, trên đường đi ta sẽ giải thích.” Thiên Tâm nói xong liền liếc mắt nhìn về phía trấn Phần Hồn, giống như nơi đó sắp xảy ra chuyện gì!

Mị Vồng Lượng liếc mắt nhìn nhau, gật đầu, cùng Thiên Tâm đi về phía trấn Phần Hồn!

“Ta nghĩ các ngươi nên biết chủ tử của các ngươi đang trải qua kiếp nạn.” Đó là một khảo nghiệm của vận mạng, nếu qua, ngươi sẽ trọng sinh, nếu không qua, chỉ có chết, thậm chí, tan thành mây khói!

Tình cảnh bây giờ của hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân không kém với trải qua kiếp nạn! Kết cục khó định!

Thấy ba quý gật đầu, Thiên Tâm tiếp tục nói: “Thật ra trước đây ta tập kích Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, nhưng cũng chỉ thuận theo ý trời, đây là một kiếp nạn bọn họ phải trải qua.”

“Qua rồi, công lực Phong Huyết Lân sẽ tăng không ít. Đương nhiên, lúc trải qua kiếp nạn, cái gì ta cũng không thể nói, nếu không, vòng quay vận mệnh sẽ thay đổi, kết cục cuối cùng không ai có thể chịu đựng!”

“Hiện giờ, Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đã trải qua kiếp nạn của ta.”

Lượng nhìn Thiên Tâm, mặc dù nghi ngờ trong lòng đã được giải đáp, nhưng vẫn có chút lẩn tránh: “Vậy bây giờ ngươi là?”

Hành vi bây giờ của quốc sư Thiên Tâm, khiến cho bọn họ buộc lòng phải nghĩ theo hướng kia!

“Ta tới giúp bọn hắn độ kiếp.” Một câu nói bình thản, nhưng ba quý hiểu được chân thành trong đó!

“Thật ra, vòng tay huyết ngọc là ta để thượng thư đưa đi, núi Thiên Thánh, cũng là ta kêu hắn nói vậy. Con đường các ngươi theo bọn hắn đi tới, phải biết con đường này là đúng.”

Rốt cuộc ba quý Mị Vồng Lượng bỏ đề phòng xuống. Con đường này, không thể không nói, thật sự chính xác! Một đường mà đến, từ đại hôn của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong, đến thúc đẩy Cổ Uyển Ngưng và Hòa Diễm, cho đến lúc bắt được hắc diệu thạch, và bây giờ ba miếng huyết ngọc trong tay bọn họ, dường như tất cả đều đến rất dễ dàng. Tất cả thật sự quá trùng hợp! Giống như có người lót đường xông xuôi từ trước!

Có nhiều thứ ba quý bọn họ không biết, đại hôn của hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong do quốc sư Thiên Tâm thúc đẩy! Mà đám người bọn họ đến núi Thiên Thánh cũng bởi vì vòng tay huyết ngọc, thậm chí, sau đại hôn của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, quốc sư Thiên Tâm biến mất rồi, khiến Mộ Dung Tô mất đi sự chống đỡ mạnh mẽ của lời tiên đoán, càng đã kích tâm linh trước nay chưa từng có của Mộ Dung Tô! Đó là một dạng coi rẻ địa vị của Mộ Dung Tô! Điều này cũng khiến cho Mộ Dung Niệm Hàn dễ dàng lên ngôi vị hoàng đế vương triều Hiên Viên, khiến trong vương triều Mộ Dung hiện nay, Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân yên tâm về sự an toàn của đám người Cổ Uyển Ngưng và Hòa Diễm! Dù sao, Mộ Dung Niệm Hàn cũng thấy Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cường hãn, không dám tùy ý lơ đãng!

Mà chủ yếu hơn chính là, công lực của Phong Huyết Lân hiện nay, mỗi khi gặp trăng tròn sẽ tăng lên một tầng! Đó thật sự như chuyện vàng đúng là vàng! Nhất là lần gặp quốc sư Thiên Tâm kia! Công lực cả người Phong Huyết Lân bùng nổ khiến cho bọn họ sợ hãi!

Chỉ trong chớp mắt, ba quý một người đã đến cổng trấn Phần Hồn!

Bây giờ trong lòng mấy người Mị Vồng Lượng nghi ngờ chính là, rốt cuộc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân gặp phải nguy hiểm gì! Bây giờ bọn họ đã tiêu trừ đề phòng ban đầu đối với Thiên Tâm, dù chưa tin tưởng toàn bộ, nhưng không có ý đối địch.

“Tuyệt Cơ.” Dường như Thiên Tâm nhìn thấu nội tâm ba quý, cuối cùng chậm rãi khắc ra hai chữ.

Vậy mà, chính là hai chữ này, khiến trong lòng ba quý Mị Vồng Lượng đồng thời chấn động!

Tuyệt Cơ!

Người dường như bị tất cả mọi người quên mất suốt dọc đường!

Bọn họ không có ấn tượng quá lớn với Tuyệt Cơ, chỉ biết nàng ta là người bên cạnh Lân chủ tử, hình như đi theo Lân chủ tử khá nhiều năm rồi.

Bọn họ chưa từng nói tới không thích nàng ta, nhưng cũng vui không nổi.

Nàng ta khiến cho bọn họ luôn có cảm giác một chút liên uồn ẻo, có lẽ, có liên quan tới việc nàng ta thích Lân chủ tử!

Đúng! Tuyết Cơ thích Phong Huyết Lân! Mặc dù giấu rất kỹ, nhưng bọn hắn là quý trên trăm năm chỉ liếc mắt là xuyên thấu!

Chỉ có điều, trong mắt Lân chủ tử chỉ có một mình Phong chủ tử, thậm chí ngay cả tình cảm của Tuyết Cơ cũng không nhìn thấy! Nếu không, với tính tình của Lân chủ tử, sợ rằng đã sớm đuổi Tuyết Cơ đến nơi nào đó rồi!

Nhưng, Phong chủ tử không nói, bọn họ là thủ hạ cũng không cần thiết vượt quá chức phận nói cho Lân chủ tử. Có một số việc, bọn họ có thể nói, nhưng có một số việc, nói chính là xen vào việc của người khác!

Hôm nay, từ Thiên Tâm nghe được tên tuổi của Tuyết Cơ, hơn nữa còn dưới tình cảnh như vậy! Điều này khiến ba quý không khỏi không rung động một chút!

Bọn họ biết năng lực của Tuyết Cơ, tùy tiện một trong bọn họ cũng có thể nghiền chết Tuyết Cơ! Tuyết Cơ, sao lại khiến hai vị chủ tử gặp nguy hiểm!

Nghi ngờ dâng lên từng tầng một trong lòng, lúc chứng kiến ba chữ “Trần Phần Hồn” tản ra âm khí và máu tanh, lo lắng càng sâu!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 3: Tan thành mây khói (1)

"Cổ Nhược Phong, không nghĩ tới, ngươi cũng sẽ có ngày hôm nay!" Gương mặt xinh đẹp của Tuyết Cơ xuất hiện một tia dữ tợn, đáy mắt hiện rõ vẻ không cam lòng cùng thù hận!

Nàng không hiểu! Rốt cuộc nàng kém Cổ Nhược Phong ở chỗ nào?! Nàng đi theo bên người Phong Huyết Lân mười mấy năm, chẳng lẽ còn kém Cổ Nhược Phong ngần ngừ mấy tháng sao?! Hắn, vì sao không thấy mình tốt, tình cảm sâu đậm của mình?!

Tuyết Cơ oán hận nhìn Cổ Nhược Phong đến giờ vẫn bình tĩnh, rõ ràng đã rơi vào tay mình rồi! Vì sao nàng vẫn ung dung trầm tĩnh như vậy?!

Thông qua biểu cảm trên mặt Cổ Nhược Phong, Tuyết Cơ giống như nhìn thấy Phong Huyết Lân -- cái người kia cũng trầm tư bình tĩnh như thế, chuyện gì cũng không thể đã động đến hắn! Người kia...

"Buông ta ra! Buông ta ra!" Nàng khế vùng vẫy, trong mắt tràn đầy hoảng sợ. Nhưng mà, trong lòng nàng càng cảm thấy sợ hãi.

Bị người xách giống như con gà, tay cầm bánh bao không ngừng run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn sớm đã tái nhợt như tuyết. Đó là nàng của mười mấy năm trước.

Nàng không có tên, không cha mẹ, từ khi bắt đầu hiểu chuyện đã là một cô nhi, bữa có bữa không, có đôi khi, thậm chí có khi một hai ngày cũng không được ăn cơm!

Hôm nay là ngày thứ ba, nàng thật sự không chịu nổi nữa! Đói khát điên cuồng cắn nuốt lý trí của nàng! Trong đầu chỉ có quây bánh bao nhỏ cách đó không xa!

Bánh bao mới ra lò nóng nồm, vào mùa đông lại càng hấp dẫn người trên đường! Đối với nàng mà nói, cái này không thể nghi ngờ chính là sự hấp dẫn đến trí mạng trong con đói khát!

Nàng chậm rãi đi đến trước quầy, từng bước từng bước đến gần bánh bao tuyết trắng. Mặc dù biết làm vậy bị người bắt được có thể bị đánh một trận, nhưng nàng không thể ngăn lại hành vi của bản thân!

Nàng thành công rồi! Lúc này chủ quầy hàng đang thu tiền những người kia!

Nàng kích động muốn nhảy lên! Vội vàng xoay người nhé bánh bao vào trong miệng! Nàng thật sự rất đói! Cho dù một chút nàng cũng không đợi được!

Nhưng mà, lúc khi nàng đang muốn cắn bánh bao, nàng liền bị người từ phía sau nắm lấy cổ áo! Miếng bánh bao trong tay cũng bị người cướp đi mất!

Nàng mở to hai mắt, không phản ứng kịp!

Nhưng vào lúc này, tiếng giận dữ mắng mủi vang bên tai nàng, giống như sấm!

"Kẻ trộm!"

Hai chữ, nàng cảm thấy thật si nhục! Tuy nàng không hiểu cái gì là đạo lý, nhưng hai chữ kẻ trộm này nàng biết! Đó là sẽ bị người ta phi nhổ đuổi đánh!

Nàng, trở thành một kẻ trộm! Mà đây là chuyện thật! Cho dù là bởi vì quá đói mới làm ra sự tình này!

Nỗi si nhục vây quanh nàng, khiến nàng cảm thấy bối rối! Trong xương cốt của nàng từ lúc sinh ra vốn đã cao ngạo và tôn quý!

Nhưng mà, khi nàng liếc nhìn ánh mắt hung dữ của người bán hàng kia, mọi suy nghĩ trong lòng đều biến thành sợ hãi!

Giờ khắc này, hiện thực bày ngay trước mắt, nàng, thật sự có thể bị đánh một trận!

Mà thân thể hiện giờ của nàng đã đói bụng ba ngày, chỉ cần bị đánh một chút, cũng đủ để lấy mạng của nàng!

Nắm chặt cái bánh bao khác trong tay, đây là hi vọng cuối cùng của nàng!

Nhưng thực tế, cuộc sống luôn lưu lại tuyệt vọng! Người bán hàng kia đã cầm đi, không, phải nói là cướp đi cái bánh bao còn sót lại trong tay nàng!

Cái bánh bao này bị tay nàng túm đen sì, người bán hàng ghét bỏ liếc mắt nhìn thoáng qua, sau đó ném cho một con chó đứng chờ ở bên cạnh. Có lẽ, trong mắt hắn, cái bánh bao này cho chó ăn còn tốt hơn cho nàng!

Thấy càng ngày càng nhiều người, người bán hàng càng đặc ý xách lấy nàng: "Kẻ trộm!" Thanh âm càng vang dội, giống như muốn tuyên cáo sự tình trọng đại với tất cả quần chúng xung quanh!

Người xung quanh bắt đầu ồn ào: "Đánh nàng! Đánh nàng! Đánh nàng!"

Kẻ trộm, còn nhỏ tuổi đã là đi trộm, quần áo còn rách nát lòi thối, hai mắt một xanh một vàng! Tất cả những thứ này ở trong mắt mọi người lại không khiến họ cảm thấy đồng cảm, ngược lại còn cổ vũ, dường như nghĩ muốn giáo dục một đứa trẻ lạc đường trở lại con đường chính nghĩa! Mà loại giáo dục này, là đánh một trận! Giáo huấn bằng máu, mới có thể khiến người có ấn tượng sâu sắc nhất, không phải sao?

Nàng thật sự sợ hãi! Thân thể nhỏ bé của nàng không ngừng run rẩy!

Nhưng mà, điều này, cũng không thể ngăn cản kết cục đã biết từ trước!

Ngay lúc nàng tuyệt vọng nhắm chặt mắt lại và chờ đợi tàn khốc đến, chợt người bán hàng buông tay giữ lấy nàng ra! Bên cạnh truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn!

Nàng mở to mắt, liền thấy người chung quanh thối lui như nước thủy triều. Thật giống như sợ hãi khi nhìn thấy cái gì đó!

Nàng ngẩng đầu, một nam hài xấp xỉ tuổi nàng đang đi tới, áo đỏ tung bay, khuôn mặt này, nàng chưa bao giờ gặp qua người tuấn mỹ như vậy!

Nàng nhìn hắn đi tới gần mình, tuy tuổi không lớn, nhưng mỗi bước đi đều trầm ổn, giống như vương giả trời sinh!

Nhưng mà, hắn đi đến gần mình, đi qua cạnh mình, sau đó tiếp tục đi về phía trước, chưa bao giờ dừng lại, cho dù là liếc mắt nhìn nàng một cái!

Nàng bỏ dậy, đuổi theo người phía trước! Là hắn cứu nàng!

"Đợi một chút! Đợi chút!" Nàng chạy đến bên cạnh hắn, muốn giữ hắn lại!

Chỉ là, cho tới bây giờ nàng không biết, bước chân của hắn chưa bao giờ dừng lại trước bất kỳ người nào! Bọn họ gọi, hắn cũng không nghe! Hoặc là nói, hắn không bao giờ để ý tới!

Hắn tiếp tục đi về phía trước, cũng không quay lại nhìn nàng!

Nàng cảm thấy tức giận! Trong xương cốt của nàng luôn là kiêu ngạo!

Nàng chạy đi lên, ngăn cản đường đi của hắn: "Cảm ơn người đã cứu ta, về sau ta nhất định sẽ báo đáp người!" Đây là hứa hẹn của nàng!

Tầm mắt của hắn không nhìn về phía nàng, nhưng hắn biết bên cạnh hắn đã xảy ra chuyện gì! Đây là năng lực bẩm sinh của hắn! Cho dù hắn muốn làm bộ nhìn không được, nghe không thấy, nhưng những chuyện này đều sẽ xuất hiện ở trong đầu của hắn! Cho nên đối với tất cả mọi chuyện, hắn chỉ có thể lựa chọn không nhìn!

Hắn cũng biết những chuyện đã phát sinh trên người cô bé này, nhưng, mọi chuyện đều không liên quan gì đến hắn: "Ta không cứu người." Giọng nói nhẹ nhàng, lại rất quý dị mang theo một chút tà khí! Nhưng nghe lại rất dịu dàng!

Nàng có chút run sợ, chưa bao giờ nghĩ tới một người lại lạnh lùng đến mức này! Nhưng, nàng đã nhận định hắn đã cứu nàng! Cho dù hắn cứu trong lúc vô tình!

"Ta nói, về sau ta sẽ báo đáp người!" Nàng lặp lại! Nam hài tuấn mỹ này, lần đầu tiên nàng thấy đã khắc sâu trong lòng nàng rồi! Nàng cũng không biết, tại sao lại cố chấp chuyện này như vậy! Có lẽ là do thói quen kiêu ngạo! Có lẽ là vì có chút liên quan đến hắn! Những thứ này, trong lúc nhất thời nàng không biết, nàng chỉ biết phải báo đáp hắn!

Khóe miệng hần cong lên, nàng chưa bao giờ cảm thấy sáng lạn như vậy! Nhưng, lời nói kế tiếp của hần lại khiến nàng giống như rơi vào hầm băng! Tuy chỉ có bốn chữ ngắn ngủi!

"Ta là Huyết vương!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Chương 3: Tan thành mây khói (2)

Nhìn sắc mặt dần trở nên tái nhợt của nàng, hần càng ngày càng cười vui vẻ, nhưng chỉ cười, rồi sau đó đi lướt qua.

Nàng không biết, những thứ này với hần mà nói chỉ là đề điều chỉnh cho cuộc sống bớt nhàm chán thôi!

Huyết vương, nàng biết, người hút máu người! Không, thật ra là quỷ giống lời đồn đại! Mỗi lần đến ngày trăng tròn hần sẽ hút máu người thật sao?!

Tuyết Cơ nghĩ đến đây, mặt có chút thất thần, đó là chuyện bao nhiêu năm trước rồi? Nàng cũng không nhớ rõ, chỉ biết là, một lần này, bởi vì hần, nàng dựa vào quầy hàng chạy trốn, lúc đi không quên lấy mấy cái bánh bao.

Sau đó, nàng bắt đầu hỏi thăm tin tức về Phong Huyết Lân, cuối cùng trở thành thù hạ của hần! Không ai biết nàng đã chịu bao nhiêu khổ cực! Tất cả những thứ đó, đều là vì niềm tin mà cố gắng chống đỡ!

Đều nói nhật cửu sinh tình*! Ở bên cạnh hần nhiều năm như vậy, nhìn từng chuyện từng chuyện phát sinh trên người hần, tuy lúc đầu còn có chút e ngại, nhưng hiện tại, nàng thật thích hần! Không, nàng thương hần từ rất lâu rồi!

*Nhật cửu sinh tình: ở chung lâu ngày sinh ra tình cảm

Nhưng mà! Vì sao! Tại sao Cổ Nhược Phong lại xuất hiện?!

Tuyết Cơ không cam lòng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, nàng thật sự không cam lòng!

Bởi vì Cổ Nhược Phong xuất hiện, đã đánh vỡ ảo tưởng cuối cùng của nàng! Nếu không có Cổ Nhược Phong, nàng sẽ luôn nói với bản thân, hần không có người trong lòng, người khác cũng không thích hần! Nàng, ít ra cũng vẫn còn có cơ hội!

Những năm gần đây, nữ tử bồi bên người hần, ngoài trừ vài ma ma chỉ biết khi dễ hần, cũng chỉ còn lại nàng! Nữ tử có thể tới gần bên người hần chỉ có nàng! Cho dù hần chưa vào giờ liếc mắt nhìn qua nàng, nàng cũng là tồn tại đặc biệt!

Cổ Nhược Phong nhìn ánh mắt điên cuồng của Tuyết Cơ, trên mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Tuyết Cơ đã thất thần lâu, Cổ Nhược Phong không có ý tứ muốn làm nàng tỉnh lại! Bởi vì...

Huyết đạo cũng sắp được giải! Vừa rồi trong lúc Tuyết Cơ thất thần, nàng đã thôi miên nàng (Tuyết Cơ) rồi! Khiến nàng lâm vào hồi ức!

Cổ Nhược Phong thầm rửa trong lòng, cũng không biết Tuyết Cơ dùng thủ pháp gì để điểm huyết, lại quỷ dị như vậy! Rõ ràng là sắp giải được, lại bị hãm đến giờ! Mà lại phải đi đường vòng mới có thể giải được!

Thế giới rộng lớn không gì không có, cho dù Cổ Nhược Phong nàng có bản lĩnh đến đâu cũng thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân*! Hiện giờ Cổ Nhược Phong thầm nghĩ nhanh phá giải huyết đạo một chút! Chỉ cần phá giải huyết đạo, Tuyết Cơ chỉ là một con kiến để nàng nghiền ép!

(*) Thiên ngoại hữu thiên nhân ngoại hữu nhân: Nghĩa là, trên trời còn có trời, trên người còn có người. Tương đương Vô quỷ dày có móng tay nhọn.

Nghĩ mình uống phải nước trà bị hạ dược vô sắc vô vị, khiến nàng mảy đi tri giác trong nháy mắt! Cổ Nhược Phong có chút buồn bực!

Quả nhiên, rất nhiều khi, người dễ dàng xuống tay nhất chính là người bên cạnh mình! Cũng không biết nàng đã dùng phương thuốc gì, lại có thể khiến Si không phát giác ra được!

Còn cái thủ pháp điểm huyết đáng chết kia nữa! Thật không biết nàng biết công phu này từ đâu ra! Nghĩ nếu Phong Huyết Lân không thấy mình, không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa!

Vừa nghĩ đến đây, cả người Cổ Nhược Phong không khỏi sùng sột, không tốt! Qua lâu như vậy, Lân sớm phải phát hiện rồi! Dựa vào bản lĩnh của Lân, cũng nên tìm tới nơi này rồi! Nhưng, vì sao đến giờ hần còn chưa xuất hiện? Chẳng lẽ hần...

Hai mắt Cổ Nhược Phong neho lại, nếu thật sự như vậy, Tuyết Cơ, người chuẩn bị sống không bằng chết đi!

Nhưng mà, lúc Cổ Nhược Phong đang cố giải khai huyết đạo, của ngằm khép chặt đột nhiên mở ra! Người từ bên ngoài xông vào, không ai khác, chính là Thiên Tâm!

"Không được giải khai huyết đạo!" Thiên Tâm quát lên một tiếng! Mặc kệ Cổ Nhược Phong như thế nào, trực tiếp điểm mấy huyết đạo trên người Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong buồn bực muốn học máu! Đúng lúc sắp giải quyết được, vậy mà đột nhiên Thiên Tâm lại xuất hiện!

Thiên Tâm! Là kẻ thù của Phong Huyết Lân! Nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn!

Nhưng, ý tưởng đó, khi nhìn thấy Thiên Tâm xuất hiện bên cạnh Mị Vồng Lượng liền trở nên mơ hồ... Khó hiểu quá.

Trung thành của Mị Vồng Lượng nàng biết! Bọn họ tuyệt đối sẽ không phản bội mình, nhưng cảnh tượng hiện giờ khiến nàng thật sự cảm thấy kinh ngạc!

Khi Cổ Nhược Phong còn đang nhủ mảy suy nghĩ sâu xa, phía đối diện, Tuyết Cơ và Thiên Tâm đã đánh nhau rồi! Mỗi một chiêu mỗi một thức đều muốn đưa Thiên Tâm vào chỗ chết!

Nhưng Tuyết Cơ không thể ngờ rằng, linh lực mà Thiên Tâm tu luyện, nội lực của nàng căn bản không thể sánh bằng! Nội lực của nàng, không biết có thể đỡ được ba chiêu của thủ hạ Cổ Nhược Phong hay không, chứ đừng nói gì đến Thiên Tâm!

Chỉ cần một chiêu công kích của Thiên Tâm, Tuyết Cơ đã ngã xuống đất học máu không ngừng, một đôi mắt ngoan độc không cam lòng liếc nhìn trời và Cổ Nhược Phong!

Mà lúc này Si và Phong Huyết Lân cũng đã chạy tới!

Tuyết Cơ nhìn về phía Phong Huyết Lân, vẫn một thân y phục đỏ như trước, rực rỡ như vậy, tao nhã như vậy! Cúi đầu kêu một tiếng: "Chủ tử."

Nhưng, Phong Huyết Lân không liếc nhìn nàng một cái, ngay cả một cái liếc mắt cũng luyện tiếc!

Vội vàng chạy đến bên Cổ Nhược Phong! Khi đó không ai biết hắn có bao nhiêu hoảng sợ! Chẳng qua hắn chỉ rời đi một nén nhang, khi trở về, đã không thấy Cổ Nhược Phong đâu nữa rồi!

Mới đầu, hắn chỉ nghĩ vì Cổ Nhược Phong có việc đi ra ngoài, nhưng, một lát sau, vẫn không thấy nàng trở về! Rốt cuộc hắn cũng cảm thấy hoảng sợ! Tuy bên trong không có dấu vết đánh nhau, thậm chí một chút gãy dựa cũng không có, hơn nữa trong tất cả các phòng ngoài trừ mấy người bọn họ ra, vốn không có bất kỳ hơi thở của người nào khác, nhưng từ trước tới giờ Cổ Nhược Phong đều ở chung với hắn, hắn rời đi cũng không quá một nén nhang! Hơn nữa, nếu có chuyện, nàng sẽ lên tiếng gọi hắn trước tiên! Tuyệt đối sẽ không biến mất bất ngờ như vậy!

Cảm giác của hắn luôn nhảy bén! Toàn bộ khách điểm này không có hơi thở của Cổ Nhược Phong, hơn nữa, Tuyết Cơ cũng không có ở đây, mà Si và Phàm còn ở cách vách!

Tất cả những chuyện này, khiến hắn có cảm giác không nói nên lời, luôn cảm thấy bất an!

Lúc hắn gọi Si đến, khi hỏi Cổ Nhược Phong đâu, vậy mà Si cũng không biết! Đúng lúc này năng lực toàn thân hắn đột nhiên biến mất! Giống như tình huống tay trái gà không chặt lúc ban đầu!

Cảm giác nguy hiểm không ngừng tới gần! Hắn hoang mang, hắn sợ hãi! Năng lực biến mất... Đây đại biểu cho cái gì? Là nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao? Hay là đã...

Không, sẽ không! Nàng không chết dễ dàng như vậy! Không có sự cho phép của hắn, nàng sẽ không bỏ lại một mình hắn trên đời này!

Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong vào lòng, tựa đầu chôn sâu vào trong cổ của Cổ Nhược Phong: "Nàng còn sống... Thật tốt." Nàng còn sống, thật tốt, không có bỏ lại một mình ta ở trên thế giới này tiếp tục cô độc một mình. Nếu không gặp nàng, ta có thể sống như vậy, nhưng, sau khi gặp nàng, ta lại không có dũng khí để sống một mình!

Lúc này Cổ Nhược Phong có thể cảm nhận được sự sợ hãi của Phong Huyết Lân! Cả người hắn run run! Những thứ này, nàng có thể cảm nhận được! Nhưng, nàng cũng chỉ có thể vươn tay vỗ nhẹ an ủi hắn, giải trừ sợ hãi của hắn!

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Thiên Tâm, muốn hắn giải khai huyết đạo trên người nàng!

Hành vi của Thiên Tâm khiến nàng nghi hoặc, nhưng, nhìn hắn lần này không có một chút địch ý, thậm chí còn ra tay đối phó Tuyết Cơ, nhưng hắn điểm huyết của nàng, làm hại nỗ lực của nàng thất bại trong gang tấc, cái này phải giải thích như thế nào?!

Đang nghĩ tới đây, chỉ thấy Tuyết Cơ cười "ha ha" trên mặt đất. Đó là cười ra sao? Tự giễu, bi thương, tuyệt vọng, rồi sau đó trở nên điên cuồng, ngập tràn thù hận!

Cười như vậy, khiến tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy sờn tóc gáy!

"Ha ha, Cổ Nhược Phong, không nghĩ tới, vấn đề cho ngươi tránh thoát!"

"Nhưng, cho dù ngươi có tránh thoát, ngươi cũng không có cách nào giải được huyết đạo!"

"Quốc sư Thiên Tâm, ngươi không phải là địch nhân của bọn họ sao? Lần trước Cổ Nhược Phong đánh trọng thương ngươi, làm hại ngươi phải trốn trốn tránh tránh hơn một tháng! Sao ngươi có thể đến đây giúp đỡ nàng?"

"Nàng chết thật tốt? A? Nàng sắp chết rồi! Vì sao ngăn nàng?"

"Ha ha, Cổ Nhược Phong, ngươi sắp chết, sắp chết rồi!..." Tuyết Cơ điên rồi, không, nàng là tạm thời điên.

Nàng nhìn về phía Phong Huyết Lân, trong mắt của nàng giống như đang nói, chỉ cần ngươi yêu ta, ta sẽ bỏ qua cho nàng!

Phong Huyết Lân không hiểu nhìn về phía Cổ Nhược Phong, hiện tại hắn muốn biết vì sao Tuyết Cơ lại nói Cổ Nhược Phong sắp chết! Đây là chuyện hắn không thể tha thứ! Ai cũng không có quyền nói Cổ Nhược Phong chết!

Cổ Nhược Phong cũng có chút khó hiểu! Chẳng lẽ Tuyết Cơ đã hạ được gì trên người nàng?

Si Mị Vồng Lượng Phàm cũng có chút không hiểu, ở trong mắt bọn họ, Cổ Nhược Phong bị người hạ được, chuyện này thật là khó tin! Mà mối nguy Thiên Tâm tạm thời đã được giải trừ, vậy còn cái gì trên đời này có thể uy hiếp đến Phong chủ từ?

Thiên Tâm nhìn đám người không hiểu trong phòng, gương mặt trở nên nghiêm túc: "Tuyết Cơ hạ vào huyết đạo của ngươi, nếu vừa rồi ngươi giải khai, vậy kết cục của ngươi chính là chết."

Những lời này của Thiên Tâm, người khác nghe có thể cảm thấy hồ đồ, nhưng Cổ Nhược Phong lại hiểu rõ! Cái thủ pháp điểm huyết kia có bao nhiêu quái dị, nàng biết! Trên đời này, có thể điểm huyết để vây khốn nàng không nhiều lắm!

Cổ Nhược Phong nhìn về phía Tuyết Cơ: "Vừa rồi ngươi giả bộ." Đây là một câu khẳng định!

Cổ Nhược Phong tương đối tin tưởng thuật thôi miên của mình! Nhưng, một khác khi nhìn thấy Thiên Tâm xuất hiện, hoảng loạn chột lóe lên trong mắt Tuyết Cơ cũng không tránh thoát ánh mắt của nàng! Mà đúng lúc đó, Tuyết Cơ vốn còn bị thôi miên không chế! Mặc dù có cố thoát ra, đầu óc cũng sẽ không thể phản ứng nhanh như vậy!

"Cổ Nhược Phong, ta không thể không nói, ngươi quả thật là người thông minh! Nhưng, vì sao ngươi lại cố tính phải làm đối thủ của ta chứ?" Trong mắt Tuyết Cơ hiện lên vẻ không cam lòng, có một chút bối rối! Vì sao, Cổ Nhược Phong muốn can thiệp vào giữa nàng và Phong Huyết Lân?!

"Ha ha, hình như ngươi đánh giá bản thân mình quá cao rồi. Ngươi còn không đủ tư cách làm đối thủ của ta." Cổ Nhược Phong thản nhiên nói, mà lời nói này lại khiến cho Tuyết Cơ tức giận muốn bạo phát!

Đó rõ ràng là khinh thường! Cổ Nhược Phong, căn bản khinh thường làm đối thủ với Tuyết Cơ! Ở trong mắt nàng, Tuyết Cơ chỉ là một nhân vật nhỏ bé mà thôi!

"Ha ha!" Tuyết Cơ cố gắng đứng lên, hung hăng nhìn chằm chằm Cổ Nhược Phong, "Đúng, ta không phải là đối thủ của ngươi. Một người chết làm sao có thể là đối thủ của ta được?"

Sắc mặt Phong Huyết Lân càng ngày càng trở nên khó coi! Lúc này sức khỏe của hắn đã khôi phục! Vung tay lên, Tuyết Cơ liền nặng nề té ngã trên mặt đất, nhưng, lần này, nàng không còn có thể từ trên mặt đất đứng lên, ngay cả giờ tay lên một chút cũng khó khăn!

Tuyết Cơ không dám tin nhìn về phía Phong Huyết Lân, chủ tử của nàng, người nàng yêu bao nhiêu năm! Cho dù hắn không yêu nàng, ít nhất cũng nên có chút tình cảm! Nhưng hắn lại nhẫn tâm như vậy!

Được lắm! Được lắm!

"Khụ khụ... Phong Huyết Lân..." Trong mắt Tuyết Cơ không còn hưng hăng nữa, đáy mắt phát ra tuyệt vọng cùng điên cuồng, càng làm lòng người ta cảm thấy kinh sợ! Mà lúc này nàng gọi thẳng tên Phong Huyết Lân, không có kêu chủ tử!"

"Ta vốn, khụ khụ, vốn định cho ngươi, cho ngươi một cơ hội. Nhưng... Ta không ngờ, yêu, khụ khụ, yêu lại ích kỷ như vậy. Cho nên..." Trên mặt Tuyết Cơ xuất hiện nụ cười quỷ dị, cùng với lời nói vừa rồi khiến cho tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy rùng mình!

"Cho nên... Cổ Nhược Phong chỉ có thể đi tìm chết!" Vừa nói dứt lời, Tuyết Cơ phun ra một ngụm máu tươi, trên mặt mang theo nụ cười nhảm hai mắt lại!

Phong Huyết Lân nhíu mày, bản thân hắn xuống tay thế nào hắn biết! Dựa vào công lực của Tuyết Cơ, cho dù trước đó có bị thương, cũng sẽ không chết! Mặc dù hắn tức giận, nghĩ muốn đẩy Tuyết Cơ vào chỗ chết, cũng không phải bây giờ! Trên người Cổ Nhược Phong xảy ra chuyện gì, hắn còn chưa biết! Nhưng, trải qua chuyện vừa rồi, hắn đã biết Tuyết Cơ dùng độc môn điểm huyết với Cổ Nhược Phong, nhưng, không biết rốt cuộc là thủ pháp gì! Hơn nữa, từ khi nào mà Tuyết Cơ lại có loại công phu này?!

Cổ Nhược Phong giống như biết Phong Huyết Lân đang nghĩ cái gì, khẽ cười một chút, khoe miệng khẽ cong lên: "Đừng lo lắng."

Ánh mắt hai người giao nhau, giống như có thể hiểu rõ ý của đối phương, trong lòng cũng bình tĩnh trở lại theo.

Thiên Tâm nhìn hai người đứng trước mặt mình, không thể không nói, hai người này quả thật là một đôi trời sinh! Ngay cả hắc nhìn cũng có chút đồ kị!

Nhưng mà, có một số việc...

"Thủ pháp điểm huyết này, ta cũng chỉ nhìn qua ở trong sách, hơn nữa, trong truyền thuyết nói ngoài trừ người điểm huyết ra, không ai giải được. Nếu cường ngạnh giải khai huyết đạo, chỉ có con đường chết." Giọng nói của Thiên Tâm rất bình tĩnh, cái này đã trở thành thói quen của hắn. Giống như tiếng quát lúc hắc mới tiến vào, đó đã là cực hạn của hắc rồi!

Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân nghe xong, sắc mặt liền trở nên cứng lại, lời Thiên tâm nói đại biểu cho bọn họ cái gì cũng không biết! Chẳng lẽ Cổ Nhục Phong sẽ như vậy cả đời sao?

Cuối cùng, Cổ Nhục Phong mở miệng nói trước: "Chúng ta trở về trước đi." Nơi này, thật sự không thích hợp để bọn họ nói chuyện.

Một nhóm tám người đi ra ngoài, thiếu một Tuyết Cơ.

Tuyết Cơ, nàng vĩnh viễn ở lại nơi này. Hành vi của nàng đối với Phong Huyết Lân, dĩ nhiên là muốn đưa nàng vào chỗ chết! Cho dù Tuyết Cơ bồi hắc mười mấy năm, cho dù Tuyết Cơ thâm tình với hắc ba nghìn năm, nhưng, hắc luôn luôn xem nàng là thủ hạ, là thủ hạ đơn thuần mà thôi! Mà hắc, đời này, đời sau, kiếp sau sau nữa, đời đời kiếp kiếp, đều chỉ yêu một mình Cổ Nhục Phong! Hắc không thừa tình yêu, thừa tình cảm đi dung nạp thêm người khác!

Hắc ích kỷ, hắc vô tình, hắc vốn là huynh đệ xa với Quý vương! Hắc là ác ma, không có tình cảm! Cả đời này, gặp được Cổ Nhục Phong, đã dụng hết tâm rồi!

Tuyết Cơ, nàng không nên động vào Cổ Nhục Phong! Khi Tuyết Cơ hạ được vào trong trà của Cổ Nhục Phong, kết cục của nàng đã được định sẵn, chỉ có thể là chết! Mà nàng làm chuyện như vậy đối với Cổ Nhục Phong, nàng càng đáng chết gấp trăm nghìn lần!

Chỉ là, lúc Phong Huyết Lân còn chưa nghĩ xem để nàng chết như thế nào, nàng liền chết rồi! Phong Huyết Lân, muốn bầm thây vạn đoạn, vĩnh viễn không thể siêu sinh!

Lúc tám người bước ra khỏi cánh cửa này, Phong Huyết Lân ôm lấy Cổ Nhục Phong, cũng không quay đầu đưa tay về phía sau, vung lên một cái, căn mặt thất được xây dựng tinh xảo sụp đổ trong nháy mắt, hoàn toàn tan thành bột phấn, bụi đất tung bay! Tuyết Cơ, cũng theo đám bụi đất này, biến mất khỏi trên đời, kể cả linh hồn...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 4. Trả lại Khinh Vũ cầm

Người trong phòng đều yên lặng, đối với tình trạng bây giờ của Cổ Nhục Phong, ai cũng bó tay hết cách!

Đang trên đường trở về khách điểm, mấy người Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong đều biết vì sao Thiên Tâm lại xuất hiện ở đây. Không cảm kích với Thiên Tâm ra tay tương trợ là không thể nào. Chỉ có điều, ai cũng không quên được ngày trắng máu hôm đó Thiên Tâm đuổi giết!

Trần Phần Hồn, rốt cuộc Si Mị Vong Lượng biết vì sao lúc đầu khi bước vào nơi này trong lòng quý dị như vậy, mà khi đó vì sao Tuyết Cơ lại thờ phào nhẹ nhõm! Khi bọn họ còn chưa tiến vào vương triều Hiên Viên, Tuyết Cơ đã bắt đầu bày ra tất cả rồi!

Người trong phòng lui ra ngoài chỉ còn lại hai người Phong Huyết Lân và Cổ Nhục Phong

"Nàng cứ duy trì như vậy không mệt sao?" Phong Huyết Lân buồn cười nhìn đáng vẻ cứng nhắc của Cổ Nhục Phong, sâu trong đáy mắt lại hiện ra đau lòng!

Cổ Nhục Phong lắc lắc cánh tay cứng nhắc, vịn cái eo, đáng bộ giả vờ như bị điểm huyết đúng là không dễ chịu, lại còn trước mặt Thiên Tâm, phải không lộ ra chút sơ hở!

"Chàng nói mục đích của hắc là gì?" Cổ Nhục Phong đi tới giường êm ngồi xuống bên cạnh Phong Huyết Lân, thò tay tiếp nhận trà ngon của hắc, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Phong Huyết Lân thu tay lại, đặt trên cánh tay Cổ Nhục Phong bắt đầu xoa bóp cho nàng: "Còn có thể vì cái gì?"

Đúng vậy, quốc sư Thiên Tâm xuất hiện ở nơi này, còn có thể vì cái gì?

Bọn họ không phải người u mê không biết gì, kinh nghiệm từ trong đám người xấu lẫn người tốt, mặc dù là ánh mắt trời cũng không thể xua tan u ám trong lòng! Đây là từ khi tàn khốc bắt đầu phủ lên người bọn họ dần dần tích lũy! Mỗi một bước, cẩn thận! Mỗi một bước, đều đối mặt với tử vong! Bọn họ, phải nhiều hơn người khác vài phần tâm tư!

Có lẽ quốc sư Thiên Tâm nói đều là thật, nhưng bọn họ không còn năng lực để tin! Từng bị hấn tổn thương, phòng bị của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong đã sớm trở thành tường đồng vách sắt! Nếu muốn lấy được lòng tin tưởng của bọn họ, không trả một giá lớn, đó là điều không thể!

Thủ pháp điểm huyệt của Tuyết Cơ đúng là lợi hại, chỉ có điều, cho tới bây giờ trên thế giới này đều có tương sinh tương khắc! Sợ rằng đến chết quốc sư Thiên Tâm cũng không biết bởi vì hấn vội vàng ngăn cản vài huyệt phía dưới, vừa đúng lúc phá vỡ cách điểm huyệt của Tuyết Cơ! Nhưng mà những điều này Cổ Nhược Phong chắc chắn sẽ không nói! Có vài thứ, càng ít người biết càng tốt! Nhất là dưới tình huống như vậy!

Ngày hôm sau đoàn người Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong liền rời khỏi trấn Phần Hồn.

Xe ngựa chậm rãi đi về phía trước, sau lưng vẫn là trấn Phần Hồn phồn hoa như trước, tràn đầy vui mừng chào đón năm mới. Chỉ có điều, không ai biết những âm khí kia vẫn tụ lại trong lòng đất, chờ một ngày bộc phát!

Ngày hai mươi tám tháng mười hai, rốt cuộc mấy người cũng tới kinh thành vương triều Hiên Viên.

Đây là nơi phồn hoa hơn trấn Phần Hồn nhiều, mặc dù tuyết lớn bay tán loạn, nhưng không che được khuôn mặt tràn đầy tươi cười của đám người đang tới lui, cùng mùi thơm tiếng kêu bay bổng cả con đường!

Lúc Si còn chưa tìm được khách điểm thì bị người tới ngăn cản. Một người mang trang phục thị vệ.

“Vương gia chúng ta cho mời.” Giọng nói rất cung kính, điều này khiến cho người chung quanh đều dừng bước, rồi rít nhìn sang.

Trang phục thị vệ này, người kinh thành đều biết rõ, đó là thị vệ phủ Cừu vương! Cừu vương gia, là nam tử tồn tại thần thánh sâu không lường được đối với mọi người ở vương triều Hiên Viên, có thể may mắn nhận được lời mời của ngài ấy, lại còn cung kính mời như thế! Rốt cuộc nhân vật bên trong xe ngựa là người như thế nào?!

Mọi người rướn cao cổ muốn nhìn cho rõ, sau khi trở về bát quái cũng tương đối đúng lý hợp tình!

Người bên trong xe không trả lời, khi thị vệ không nhìn được muốn tiến lên mời một lần nữa, rốt cuộc truyền ra một giọng nữ, lạnh lùng mà có chút mê hoặc kỳ dị: “Đẫn đường trước.”

Thị vệ nghi ngờ liếc mắt nhìn xe ngựa, sau đó cười ngựa đi trước. Trong lòng vô cùng ngờ vực, chỉ có điều lúc này không tiện nói ra miệng.

Hắn là thị vệ đặc lực bên cạnh Cừu vương gia, dĩ nhiên biết năng lực của Cừu vương gia, hắn càng nhìn rõ trong mắt chuyện của Cừu vương gia!

Khoảng thời gian trước, Cừu vương gia đi vương triều Mộ Dung một chuyến, một mình dẫn theo một người quân gia! Lúc trở lại liền phái người đi ra ngoài chờ Huyết vương gia và Huyết vương phi của vương triều Mộ Dung!

Mặc dù hắn chưa từng gặp Huyết vương gia và Huyết vương phi, nhưng luôn nghe nói tới! Chỉ có điều, hắn thật sự hoài nghi trong chiếc xe ngựa kia là Huyết vương gia và Huyết vương phi sao? Chiếc xe ngựa này thật sự quá vô danh rồi! Khiêm tốn đến mức không khác xe ngựa bình thường! Nếu nhất định phải nói những lời khác, cũng chỉ có thể so sánh với xe ngựa đơn giản chút! Càng không cần phải so sánh với xe ngựa quý tộc!

Nhưng mà khi ánh mắt của hắn đối diện với Si đánh xe thì liền xác định thân phận người trong xe! Thị vệ như vậy, ngay cả hắn là thị vệ hạng nhất thủ lĩnh mọi người bên cạnh Cừu vương gia cũng không thấy rõ thực lực! Người như vậy, cũng chỉ là tên đánh xe! Sợ rằng người bên trong trừ Huyết vương gia và Huyết vương phi ra, không người nào có thể để cho hắn ta phục tùng!

Chỉ có điều, vì sao bọn họ lại ngồi xe ngựa như vậy, đây mới là chỗ mà thị vệ thật sự nghi ngờ! Lối đồn Huyết vương phi vô cùng phách lối, nợ ai cũng không mua! Nhìn thuận mắt có thể lấy ngàn vàng tặng, thấy ngựa mất tiêu diệt thẳng tay!

Ở trong ấn tượng của hắn, người như vậy xuất hiện không phải là một nhóm người chính tề, cũng nên là xe ngựa hoa lệ độc nhất vô nhị!

Khi hắn còn chưa suy nghĩ cẩn thận việc này, đã đến phủ Cừu vương!

Hiên Viên Dật Vân đã đứng chờ ở cửa rồi! Điều này khiến cho thị vệ gần như bị sợ đến suýt nữa té từ trên ngựa xuống.

Không phải bọn họ không biết chủ tử vốn cao ngạo từ trong xương! Bình thường những quan viên kia muốn gặp ngài đều phải thông báo năm lần bảy lượt mới có thể gặp mặt! Một đám hạ nhân ở phủ Cừu vương đâu đã từng gặp dáng vẻ này của chủ tử?! Tuy nói không lễ độ cung kính, nhưng tuyệt đối là nể mặt! Dù không thể đủ hơn!

Xe ngựa vững vàng ngừng lại trước cửa phủ Cừu vương, chỉ có điều trên xe không trông thấy người xuống!

Hiên Viên Dật Vân đợi một lúc vẫn không thấy người trên xe có ý tứ muốn xuống, khóe miệng nhếch lên một nụ cười khổ, xem ra chính mình khiến cho bọn họ bất mãn rồi! Đúng vậy, có ai thích hành vi giám sát của mình chứ? Chỉ có điều, hắn không thể bỏ qua cơ hội lần này!

“Lên đây đi.” Khi Hiến Viên Dật Vân định mở miệng nhận lời thì một tiếng nói lạnh lùng cho hắn hy vọng.

Hắn nhớ, đó là giọng nói của Cổ Nhược Phong, lạnh lùng lại mang theo chút mê hoặc kỳ dị. Chỉ một lần, liền khắc vào trong lòng hắn. Nữ nhân như vậy, người nào thấy cũng sẽ muốn có. Chỉ có điều hắn đã có người khác rồi! Khát nước ba ngày, hắn chỉ lấy một gáo nước.

Hiến Viên Dật Vân bước lên xe ngựa, hắn hiểu sợ rằng đã đến giới hạn cuối cùng của bọn họ.

Trên xe ngựa, Cổ Nhược Phong đang nhắm mắt dưỡng thần nằm nghiêng trong ngực Phong Huyết Lân, Phong Huyết Lân thì dùng cặp mắt màu máu thâm tình nhìn như vậy, cho dù ngàn năm cũng không thay đổi.

Trong lúc này, Hiến Viên Dật Vân không biết mình nên nói gì, hình như hắn đến làm ảnh hưởng đến hai người bọn họ, chỉ có điều dường như người ta vốn không để hắn vào trong mắt...

“Ngồi đi.” Phong Huyết Lân để tầm mắt nhìn về phía chiếc ghế ở bên cạnh, ý bảo Hiến Viên Dật Vân ngồi. Đối với lời mời của Hiến Viên Dật Vân, đều là trong dự liệu của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân, đã đoán trước. Chỉ có điều, không biết mục đích thật sự của hắn là gì.

Hiến Viên Dật Vân, có thể coi là nhân vật cấp Thần tồn tại ở vương triều Hiến Viên, ảnh hưởng trong vương triều Hiến Viên giống như ảnh hưởng của Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân ở vương triều Mộ Dung! Đó là địa vị mà người khác chỉ có thể quý nhìn lên!

Một người như vậy, mặc dù giám thị dọc đường, nhưng lại tiếp đãi long trọng, hôm nay lại dùng thái độ hạ thấp người, rốt cuộc có chuyện gì khiến cho hắn cúi thấp đầu như thế?

Đổi một cách nói khác, có thể để cho Hiến Viên Dật Vân nhân vật như vậy làm như thế, sợ rằng chuyện hắn muốn bọn họ giúp một tay không phải khó khăn bình thường!

Khi Hiến Viên Dật Vân đang ngồi trên ghế suy tư xem mở miệng như thế nào, Kinh Vũ cảm đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn!

Khoảnh khắc đó khi thấy Kinh Vũ cảm, nếu nói trong lòng Hiến Viên Dật Vân không kích động là không phải!

Hắn có Kinh Vũ cảm mười mấy năm, có tình cảm sâu sắc với Kinh Vũ cảm! Nếu không phải bởi vì sự kiện kia, hắn sẽ không lấy Kinh Vũ cảm ra! Cũng không ai biết giây phút khi hắn nhìn Cổ Nhược Phong ôm Kinh Vũ cảm đi, rối rắm và không nở bao nhiêu trong lòng!

Hiến Viên Dật Vân khẽ vuốt ve Kinh Vũ cảm, chỉ có điều, vẫn không gây ra âm thanh kia, cho dù khó nghe đến mức khiến người ta gấp trở ngại cũng được! Người có thể kích thích Kinh Vũ cảm chỉ có một, đó chính là Cổ Nhược Phong!

Kinh Vũ cảm đang xoay tròn trên không trung, khiến Hiến Viên Dật Vân lấy làm kinh hãi sâu sắc! Kinh Vũ cảm như vậy, sợ rằng người đời chưa từng nghe, mặc dù là lời đồn đại ảo tưởng cũng chưa từng có!

“Người lấy Kinh Vũ cảm về đi.” Cổ Nhược Phong sâu xa mở to mắt, nói không nhanh không chậm, chỉ có điều giọng nói kia không cho phép cự tuyệt!

Thân Kinh Vũ cảm chấn động một cái, đối mặt với Cổ Nhược Phong, dường như lộ ra vẻ không dám tin và buồn bã với đáng thương vì bị ném bỏ! Kể từ sau đêm trăng tròn chém giết với hỏa lang, rõ ràng sự ý lại của Kinh Vũ cảm với Cổ Nhược Phong tăng lên một tầng!

Hiến Viên Dật Vân cũng khẽ tròn to mắt, sau đó lại khôi phục lạnh nhạt.

Hắn hiểu, hắn với Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đều là hạng người giống nhau.

Không thể dùng bảo vật để hình dung đặc biệt của Kinh Vũ cảm! Giá cao như vậy phải hoàn thành điều kiện dĩ nhiên không phải bình thường!

Đổi lại là hắn, hắn cũng cần suy nghĩ thật kỹ! Mà Cổ Nhược Phong, nàng có tư cách chẳng thềm ngó tới mà kiên quyết từ chối! Đối với nữ nhân như nàng ấy mà nói, mặc dù Kinh Vũ cảm có lực hấp dẫn, nhưng không phải trí mạng nhất định không thể!

“Người nên hiểu rõ tình trạng của Lân.” Cổ Nhược Phong không đợi Hiến Viên Dật Vân miệng mà nói trước. Nàng xã định mặc dù Hiến Viên Dật Vân không tận mắt chứng kiến đáng vẻ của Phong Huyết Lân lúc trắng máu, nhưng nhất định đã nghe thủ hạ báo lại! Phong Huyết Lân như vậy, có thể nói mỗi đêm trăng tròn đều rơi vào trạng thái nguy hiểm! Nàng có lý lẽ thắng thần khí khái mà từ chối Hiến Viên Dật Vân! Bởi vì nàng muốn bảo vệ Phong Huyết Lân! Mà không biết Hiến Viên Dật Vân đưa ra điều kiện gì, nàng vốn không muốn đi mạo hiểm như vậy!

Người thông minh khi nói chuyện có đôi khi vòng vèo, có lúc lại thẳng thắn như bây giờ! Có vài thứ, từ chối chính là từ chối, không có chỗ để thương lượng!

“Không biết điều kiện gì thì người mới bằng lòng?” Mặc dù hy vọng vô cùng mong manh, nhưng Hiến Viên Dật Vân vẫn suy nghĩ muốn thử xem, chỉ có điều, Kinh Vũ cảm là vật có giá trị nhất mà hắn có thể lấy ra rồi...

Khóe miệng Cổ Nhược Phong khẽ nhếch, nhẹ nhàng phun ra một câu...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Chương 5. Đài cao Huyết Trì (Đại kết cục 1)

“Nếu ta muốn vương triều Hiên Viên?” Cổ Nhược Phong cười nhẹ nhàng, giống như vương triều Hiên Viên chỉ là một món hàng giá rẻ buôn bán trong quán nhỏ ven đường!

Chỉ có điều ba người đều hiểu lời Cổ Nhược Phong nói, nàng, không phải đang nói đùa! Phong Huyết Lâm hiểu, Hiên Viên Dật Văn cũng hiểu! Nghiêm túc nơi đây mắt Cổ Nhược Phong nói cho Hiên Viên Dật Văn, hán muốn bọn họ giúp cũng chỉ có một con đường! Chọn, hay là không chọn, quyền lựa chọn đều nằm trong tay Hiên Viên Dật Văn!

Khó sở nơi khóe miệng Hiên Viên Dật Văn càng sâu, vương triều Hiên Viên sao? Cổ Nhược Phong đúng là cho hán một vấn đề khó khăn!

Nếu so sánh với vương triều Hiên Viên, nàng ấy quan trọng hơn đối với hán, đó là rõ ràng! Hán vốn làm vương gia vô tâm, chỉ vì sự hiện hữu của nàng ấy mà lưu lại kinh thành Hiên Viên lạnh lẽo, trải qua cuộc sống giẫm lên băng mỏng!

Chỉ có điều, dân chúng vương triều Hiên Viên... Nghĩ đến đế vương vô năng, Hiên Viên Dật Văn có một kích động muốn xông tới giết hán ta! Nhưng mà, hán không thể! died daanle equyud donn

Có lẽ, vương triều Hiên Viên qua tay Cổ Nhược Phong sẽ rất tốt!

Hiên Viên Dật Văn ngẩng đầu lên, đầy mắt nhìn Cổ Nhược Phong có thần trọng dứt khoát: “Người sẽ đối xử ngang hàng với dân chúng vương triều Hiên Viên sao?” Đây là điểm hán có lỗi nhất với vương triều Hiên Viên! Mà bây giờ, cái hán muốn chính là câu cam kết của Cổ Nhược Phong!

Hán tin tưởng Cổ Nhược Phong không phải là một nữ tử nuốt lời hứa, chỉ cần nàng gật đầu, vậy trong lòng hán cũng sẽ không hổ thẹn! Dù sao thì người kia vẫn có lỗi với hán trước!

“Nếu là điều kiện trao đổi, ta không muốn Cửu vương gia xen vào sâu như vậy.” Cổ Nhược Phong không hứa hẹn, vốn lời hứa của Cổ Nhược Phong cũng không phải tốt như vậy!

Đang lúc Hiên Viên Dật Văn rơi vào trầm tư một lần nữa thì Cổ Nhược Phong lại mở miệng: “Vương triều Hiên Viên này do chính người quản đi. Ta muốn hoàng ngọc trên người người và nàng cùng với... máu của các người. Mặt khác, đêm trăng tròn nửa tháng sau không cho bất kỳ kẻ nào tới quấy rầy.”

Hiên Viên Dật Văn tròn to hai mắt, còn không nghĩ điều kiện vô cùng kỳ quái của Cổ Nhược Phong chuyển ngược trở lại!

Hán biết chuyện trăng tròn, sợ rằng đêm hôm đó không phải bình thường! Điều này hán hiểu.

Chỉ có điều, hoàng ngọc trên người hán... đó là đại biểu cho thân phận của hán, là thái thượng hoàng ban cho hán, trên đời này chỉ có một! Ban đầu hán chia hoàng ngọc ra làm hai, đưa cho nàng ấy một nửa!

Nhưng mà nghĩ đến mình khó sở chờ đợi nhiều năm như vậy, Hiên Viên Dật Văn thần nhiên gật đầu, cũng chỉ là một miếng ngọc bội mà thôi, mặc dù bên trong cất giấu ngàn vạn bảo tàng, hán cũng không thèm khát! Về phần máu này, chỉ cần hán có thể sống, cũng không tính là gì, chỉ có điều phải để cho nàng ấy khó sở một chút.

Điều kiện đã thỏa thuận xong, kế tiếp chính là làm việc.

Hai người Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm nào phải người chịu thua thiệt! Mặc dù bọn họ không biết cụ thể điều kiện của Hiên Viên Dật Văn, nhưng tuyệt đối là tám chín phần mười! Vậy mà có vài thứ, thời gian lâu dài, cũng phải hai ba ngày mới có thể tra ra, cho dù là Si!

“Cửu vương gia, bằng bản lãnh của người, Hiên Viên Thương Minh còn có thể nén can thiệp chuyện của người không?” Cổ Nhược Phong vừa nói vừa bảo Si bên ngoài đánh xe ngựa chạy vòng quanh kinh thành, nhìn cảnh tượng của vương triều Hiên Viên.

Hiên Viên Dật Văn cũng không ngăn cản, bây giờ bọn hán đang đứng trên một chiến tuyến, mặc dù không tính là bằng hữu, nhưng tuyệt đối không phải là kẻ địch!

Nghe được câu hỏi của Cổ Nhược Phong, ánh mắt Hiên Viên Dật Văn hơi mơ màng, cảm hận chán ghét bên trong khiến Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lâm cũng hơi tò mò. Bình thường Hiên Viên Dật Văn là người như vậy, rất nhiều chuyện đều có thể làm về mặt không đối sắc, mặc dù có cảm xúc cũng chỉ lóe lên rồi mất! Nhưng bây giờ Hiên Viên Dật Văn không che giấu chút nào! Rốt cuộc là có chuyện gì khiến cho hán đến mức độ này?! died daanle equyud donn

“Chuyện bắt đầu từ khi thái thượng hoàng băng hà.”

“Ta chính là hoàng tử nhỏ nhất của thái thượng hoàng, cũng là trái tim của thái thượng hoàng. Năm đó di chiếu vốn muốn ta thừa kế ngôi vị hoàng đế. Khi đó tuổi ta còn nhỏ, chỉ mới bảy tuổi. Đại hoàng tử Hiên Viên Dật Diệp liên thủ với quan viên dưới tay hán lên thay đổi di chiếu, đi lên ngôi vị hoàng

để hơn nữa còn muốn trừ ta đi như thế nào. Sau mười năm như vậy, Hiền Viên Dật Diệp chết rồi, truyền ngôi cho hoàng tử duy nhất của hắn là Hiền Viên Thương Minh.”

“Có lẽ chính bởi vì hắn biết Hiền Viên Thương Minh hết ăn lại nằm, hoang dâm vô độ, không ngờ trước khi chết lại hạ độc tình trên người Nhu nhi và Hiền Viên Thương Minh, ban Nhu nhi cho Hiền Viên Thương Minh!” Nói tới đây, trong mắt Hiền Viên Dật Vân lại hiện sắc đỏ, tức giận dồn nén đến nay mặc dù đã qua bảy năm nhưng không hề giảm bớt, ngược lại đã nâng đến ranh giới sắp bộc phát!

Cổ Nhược Phong biết, Nhu nhi trong miệng Hiền Viên Dật Vân là Đồng Nhu, cũng là quý phi Nhu nhi của Hiền Viên Thương Minh! Hai người Đồng Nhu và Hiền Viên Dật Vân đã quen biết từ nhỏ, chung tình với nhau, bảy năm trước hai người vốn chuẩn bị đại hôn, lại bị Hiền Viên Dật Diệp cắt đứt như vậy!

Hiền Viên Dật Vân có thể dễ dàng tha thứ cho Hiền Viên Dật Diệp và Hiền Viên Thương Minh, sợ rằng bởi vì độc tình này! Độc tình này có tác dụng với nữ tử. Hai người bị hạ độc tình không thể tách ra trên mười ngàn dặm, nếu không nữ tử sẽ chảy máu dữ dội toàn thân mà chết, lúc chết vô cùng khổ sở! Còn nếu nam tử chết rồi, nữ tử cũng sẽ chết theo!

Hiền Viên Dật Diệp cũng điên rồi, đoạt ngôi vị hoàng đế của Hiền Viên Dật Vân thì không nói lại còn uy hiếp Hiền Viên Dật Vân làm việc cho nhi tử hắn! Người như vậy không trách được lên ngôi chỉ mười năm liền chết!

Cũng may mặc dù Hiền Viên Thương Minh hết ăn lại nằm, dốt đặc cán mai với chính sự, nhưng vẫn coi như thấu đáo chuyện của Hiền Viên Dật Vân, cho đến nay Đồng Nhu vẫn toàn bích (nguyên vẹn). Sợ rằng trong đó yếu tố uy hiếp của Hiền Viên Dật Vân cũng không ít!

Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân liếc mắt nhìn nhau, đều không nói được gì với tình trạng khó khăn của hai người Hiền Viên Dật Vân và Đồng Nhu. Gặp phải đại ca và cháu trai như vậy, cuộc sống này đúng là bị kịch. May mà Hiền Viên Dật Vân tình sâu với Đồng Nhu, Hiền Viên Dật Diệp và Hiền Viên Thương Minh mới có thể kiềm chế tư chất của Hiền Viên Dật Vân, nếu không hai người đó chết thế nào cũng không biết!

Đợi cho đến lúc Hiền Viên Dật Vân tỉnh táo lại, xe ngựa đã đi vòng quanh kinh thành Hiền Viên một đoạn đường rồi, mỗi một con phố đều rất hào hoa. Hai mươi tám tháng mười hai, cách lễ mừng năm mới không xa...

“Người ngoài không biết bí mật của Kinh Vũ cầm, chỉ cần có thể gây ra Kinh Vũ cầm, nó sẽ cho ngươi một nguyện vọng.” Hiền Viên Dật Vân nhìn Kinh Vũ cầm trước mắt, mong đợi thấp thòm

Chỉ có điều... “Phụt...” Cổ Nhược Phong không nhịn được phun một ngụm nước ra ngoài.

Nhìn Kinh Vũ cầm nằm yên ổn trên bàn, Cổ Nhược Phong rất phách lối hỏi một câu: “Ngươi sẽ giúp người ta thực hiện nguyện vọng?”

Những lời này không giống đang hỏi Kinh Vũ cầm...

Kinh Vũ cầm cứ nằm yên lặng trên bàn như vậy, hồi lâu không trả lời, dĩ nhiên đã trả lời rất hoàn mỹ câu hỏi của Cổ Nhược Phong!

Cổ Nhược Phong lau nước trà trên khóe miệng, đối diện với nét mặt hơi sững sờ của Hiền Viên Dật Vân: “Ta không biết có phải lời đồn đại bí mật này của ngươi sai không, chỉ có điều... Ta có thể giải quyết.”

Về phần có thể giải quyết cái gì, ba người bao gồm cả Kinh Vũ cầm đều hiểu – độc tình.

Hơn nhiều năm về sau, lúc Hiền Viên Dật Vân gây đàn cũng sẽ nghĩ, thật ra lời đồn đại kia không sai, chỉ có điều, người có thể đạt thành nguyện vọng không phải cây đàn, mà là người có thể kích thích dây đàn.

Một năm nay, mọi người trôi qua rất vui vẻ. die.enda anleequ yudond

Cổ Nhược Phong rất vui vẻ, Phong Huyết Lân cũng rất vui vẻ.

Mà hai người Hiền Viên Dật Vân và Đồng Nhu càng không phải nói, nhiều năm chịu thiệt rồi cuộc gần ngay trước mắt!

Về phần hoàng đế trong hoàng cung Hiền Viên cũng rất vui vẻ hơn bất kỳ kẻ nào, bởi vì thủ hạ chính là đại thần lại tiến cống cho hắn một nhóm mỹ nhân, mỗi người đều vô cùng quyến rũ, mười phần ý vị!

Mười lăm tháng giêng, Tết Nguyên Tiêu.

Kinh thành Hiền Viên càng thêm náo nhiệt! Từng ngọn đèn hoa đăng nhỏ, thơ đỏ chữ, người đầy đường, tràn đầy say mê.

Lúc này Hiền Viên Dật Vân đang mang theo nhóm người Cổ Nhược Phong đến tẩm cung của Đồng Nhu.

Rốt cuộc Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân đã gặp được diện mạo của nữ chính trong sự kiện lần này.

Đồng Nhu, nhìn lần đầu không tính là mỹ nhân tuyệt sắc, chỉ có điều, khi người nhìn lần thứ hai lần thứ ba, sẽ cảm thấy càng hứng thú với nàng. Trên người nàng có khí chất tĩnh lặng và tinh thần phấn chấn cùng tồn tại, cao quý mà không mất đi hoạt bát, thiếu phần đáng yêu, nhiều thêm phần cứng chạc. Nữ tử như vậy, có lẽ đúng là xứng nhất với Hiền Viên Dật Vân!

Cổ Nhực Phong lấy ra một chai máu, đó là hỗn hợp máu của Đồng Nhu và Hiền Viên Thương Minh cùng với máu của Cổ Nhực Phong!

Có lẽ, trên đời này, không ai biết thật ra có thể giải trừ độc tình!

Cổ Nhực Phong nhẹ nhàng tạo một lỗ hồng trên cổ tay Đồng Nhu, không sâu, nhưng có đủ máu rỉ ra.

Lại từ từ đổ hỗn hợp máu của ba người đã đặc chế riêng biệt suốt nửa tháng vào miệng vết thương, từ trên cổ tay lan tràn đến mạch máu, mãi cho đến khi nghiêng chai.

Đồng Nhu cảm giác ngực mình có một thứ gì đó nhỏ nhỏ đang ngo ngoe, thông qua kinh mạch dần nhúc nhích!

Dần Dần, mọi người bên cạnh nhìn thấy trên cánh tay Đồng Nhu lộ ra bên ngoài có vết mạch máu nổi lên, một thứ gì đó đang từ từ đi về phía cổ tay!

Cổ Nhực Phong nhìn chăm chăm vào cổ tay Đồng Nhu, thứ này đã đi tới chỗ đó!

“Phụt...” Nhẹ nhàng một tiếng, nhưng tất cả mọi người đều nghe được! Đó là tiếng cổ trùng giãy giụa ra ngoài từ trong kinh mạch! Xem ra máu của Cổ Nhực Phong có lực hút không phải tầm thường với cổ trùng!

Cổ trùng chậm rãi bò theo mạch máu, Đồng Nhu nghe theo lời dẫn dò lúc trước của Cổ Nhực Phong, cho dù cổ trùng đi ra cũng không được động, nếu không cổ trùng sẽ lui ngược trở lại kinh mạch, muốn dẫn nó ra thêm lần nữa, độ khó không phải lớn bình thường!

Cho đến khi cổ trùng bò vào chai máu hỗn hợp của ba người, Cổ Nhực Phong nhét chặt miệng bình! Đồng Nhu chỉ cảm thấy ít đi ràng buộc đè nén trên người!

Đứng, nàg tự do!

Mà lúc này Hiền Viên Thương Minh đang nhìn vũ điệu của các vũ cơ nhảy múa trong điện cảm thấy trong lòng chột đau nhói! Đó là đau đớn do cổ trùng cắn nuốt! Cùng với cảm giác cao cao tại thượng đột nhiên biến mất!

Hắn hiểu ra trong nháy mắt! Độc tình xảy ra vấn đề!

Chẳng lẽ Đồng Nhu chết?

Hiền Viên Thương Minh cảm thấy luống cuống! Dù sao, Đồng Nhu tồn tại hắn mới có thể an nhàn xa xỉ và tùy ý sử dụng Hiền Viên Dật Vân giống như cầu! Nếu Đồng Nhu chết, hắn thật sự không biết bây giờ nên làm sao! Hắn muốn đổi mất với trả thù điên cuồng của Hiền Viên Dật Vân sao?!

Mặc dù Hiền Viên Thương Minh không muốn đi tìm cung Đồng Nhu, nhưng hắn đi rồi!

Chỉ có điều lần thứ hai hắn thấy Đồng Nhu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Chương 5: Đài cao Huyết Trì (3)

Thời điểm quốc sư Thiên Tâm thấy Cổ Nhực Phong thu được huyết ngọc, trong mặt hơi lóe lên một cái, sau đó liền rời đi, có lẽ, hắn nghĩ, một kiếp cuối cùng này không cần đến sự hỗ trợ của hắn, có lẽ, hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Mất thấy huyết nguyệt sắp hình thành, Cổ Nhực Phong liền xuất sáu khối huyết ngọc ra, cùng với vòng tay huyết ngọc. Sự tình kỳ quái đã xảy ra!

Sáu khối huyết ngọc có thể tụ hợp lại một chỗ với vòng tay huyết ngọc, tạo thành một hình cầu! Khi huyết nguyệt chiếu xuống, huyết ngọc này lại chậm rãi dung hợp!

Nhưng, hình như còn thiếu cái gì đó! Đúng! Là khối huyết ngọc thứ bảy!

Cổ Nhực Phong nhìn về phía Phong Huyết Lân, mà Phong Huyết Lân lại chỉ lắc đầu, hắn không biết. Khối huyết ngọc thứ bảy ở đâu, trí nhớ của hắn không có một chút ấn tượng, chỉ có trống rỗng!

Huyết ngọc tiếp tục dung hợp, mà Cổ Nhực Phong lại không cảm thấy vui vẻ chút nào! Mọi thứ đêm này đều hết sức quý dị! Kiếp thứ chín, ba chữ này không khỏi khiến nàng nhớ đến kiếp số trong quá khứ, hết thảy mọi thứ này, hình như đến quá mức bình thường!

Ngay lúc Cổ Nhực Phong còn chưa suy nghĩ rõ ràng, Phong Huyết Lân chợt quát to một tiếng, màu đỏ trong mắt càng thêm đậm! Mà lúc này đây, lại khác hẳn với trước kia! Trong vẻ khát máu còn mang theo một tầng hung hăng!

Phong Huyết Lân nhìn chăm chăm Cổ Nhược Phong, sau đó liền bay ra khỏi Cửu vương phủ! Hiện giờ hắn không có cách khác chế bản thân! Lân thị huyết này là muốn giết người, chứ không phải là hút máu! Lúc này đây, không biết dự vọng trong thân thể lay động mạnh mẽ hơn gấp bao nhiêu lần so với huyết nguyệt lần trước! Hiện giờ hắn không có thời gian để nói chuyện nữa rồi! Hắn muốn giết người!

Cổ Nhược Phong cũng cảm thấy điểm khác thường của Phong Huyết Lân! Giữa nàng và hắn vốn không cần nhiều ngôn ngữ cũng có thể hiểu rõ ý của đối phương, hiện giờ hành động của Phong Huyết Lân khiến Cổ Nhược Phong hiểu rõ, huyết nguyệt ở kiếp thứ chín này thật sự nằm ngoài tầm kiểm soát của bọn họ rồi!

Bóng dáng Phong Huyết Lân chợt lóe lên, cho dù nội lực của Cổ Nhược Phong có cao thâm đến đâu thì khinh công cũng không thể so với tốc độ quỷ dị của Phong Huyết Lân!

Người, tất cả xung quanh đều là người!

Cổ Nhược Phong nhìn thấy vô số người đứng vây quanh Cửu vương phủ, nói là không tin, nhưng đừng khiếp sợ và bất an để hình dung thì chính xác hơn một chút!

Đây không phải là thị vệ của Cửu vương phủ, y phục trên người đã biểu lộ thân phận của bọn họ, quân hộ thành của vương triều Hiên Viên!

Mấy vạn người đứng chi chít xung quanh Cửu vương phủ!

"Giết không tha!" Cổ Nhược Phong nghe thấy một tiếng gầm giận dữ phát ra từ trong đám người! Sau đó tất cả các thị vệ đều chạy về một phương hướng!

Cổ Nhược Phong nhìn theo phương hướng của dòng người kia, ở giữa, áo đỏ tóc đen, con ngươi màu đỏ hung hăng muốn giết người! Đó là Phong Huyết Lân!

Tay không binh khí, đứng ở nơi như vậy, giống như quên phản kháng!

Giờ khắc này, Cổ Nhược Phong giật mình nhớ đến lần đầu tiên bọn họ gặp gỡ, phía trên phố dài, cách một cửa sổ, hắn cũng đứng ở nơi đó như vậy, đám người xung quanh ồn ào hung hăng muốn giẫm hắn ở dưới chân!!

Mà lúc này, bọn họ lại muốn mạng của hắn! Hắn sẽ không chết, nhưng nếu bị thương, sẽ đau đớn!

Vì sao không phản kháng?!

Lửa giận trong lòng Cổ Nhược Phong lại bốc lên! Mặc dù nàng biết, tuy trong mắt Phong Huyết Lân muốn giết chóc nhưng trong đó cũng có một chút giằng co!

Đao, vô tình chém xuống, chém vào lưng Phong Huyết Lân, lúc này hắn còn đang đau khổ đấu tranh!

Máu, tràn ra, nhuộm y phục màu đỏ thành đen, cũng nhuộm đỏ hai mắt đen nhánh của Cổ Nhược Phong!

Phong Huyết Lân giống như cảm nhận được lửa giận của Cổ Nhược Phong, chợt phục hồi tinh thần lại, cách đám người nhìn thẳng vào mắt người đứng xa xa, một giây, lại biến mất lần nữa! Lấy tốc độ của hắn, không có bất kỳ người nào có thể đuổi theo hắn được!

Nhìn nơi Phong Huyết Lân biến mất, Cổ Nhược Phong ngây người, hắn không muốn đối mặt với mình, chẳng lẽ tình huống lần này thật sự tệ như vậy sao?! Kiếp nạn thứ chín, kiếp nạn thứ chín!

Xung quanh càng ngày càng nhiều người! Mà thị vệ bên cạnh Cổ Nhược Phong hai mắt nhìn nhau sau đó cầm theo đao chạy vọt đi! Phía trên có lệnh, giết không tha! Mà nữ tử mặc đồ đen này là Huyết vương phi, khuôn mặt xinh đẹp cũng không tệ! Huyết vương gia giết không chết, nếu lại để Huyết vương phi này chạy, vậy bọn họ thật sự chỉ có một con đường chết rồi!

Cổ Nhược Phong muốn xuyên qua đám người đi tìm Phong Huyết Lân, nhưng những người này gắt gao ngăn cản, thậm chí còn nghĩ muốn giết nàng!

Không, đó cũng không phải là điều quan trọng!

Nàng nghe thấy thị vệ vung đao chém Phong Huyết Lân kia đang đắc ý cười to, kiêu ngạo nói, máu nhỏ giọt trên đao, không khỏi khiến Cổ Nhược Phong nhớ đến một màn vừa rồi!

"A!" Trong lòng biết, nói sao cũng đều không đuổi kịp Phong Huyết Lân! Nàng biết Phong Huyết Lân không muốn mình tìm được hắn! Cuối cùng cảm xúc rối rắm này khiến Cổ Nhược Phong bạo phát!

Quân hộ thành, là đại biểu cho vương triều Hiên Viên sao? Vương triều Hiên Viên muốn phản bội sao?

Ha ha, khi nào thì Cổ Nhược Phong nàng sợ những thứ này? Cho dù là toàn bộ thiên hạ, ngăn cản nàng cũng chỉ có một kết cục, chết!

Giống như đôi mắt đỏ của Phong Huyết Lân, lúc này chỉ còn lại yên tĩnh cùng thị huyết đến mức đáng sợ! Cho tới bây giờ, nàng không sợ giết người,

người chết trên tay nàng nhiều vô số kể! Nhưng nàng không giết người vô tội, bởi vậy cũng chưa bao giờ cảm thấy áy náy! Mà những người này không phải muốn mạng của nàng sao? Không phải bọn họ đều muốn nàng chết sao? Bọn họ, càng muốn Phong Huyết Lân chết!

Như vậy, nàng có lý do gì để giữ lại mạng bọn họ sao?

Cái gì mà không biết chuyện, cái gì mà chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh cấp trên, thật xin lỗi, nàng chỉ nhìn đến sự thật!

Vung tay lên, nhuyển kiếm ra khỏi vỏ, sắc bén vô song, giết người không thấy máu!

Tay nâng lên không trung đều thu lấy mạng người! Một con đường đỏ đầy máu xuất hiện!

Quân hộ thành sợ hãi! Bọn họ đã nghe qua truyền thuyết về Huyết vương phi, trong một đêm diệt Bách Hoa sơn trang, mười dặm hồng trang gả mẫu thân,

nhưng, bọn họ nghe xong, lại không thật sự để ở trong lòng! Bọn họ là quân hộ thành, đã từng chứng kiến quá nhiều chuyện, muốn diệt Bách Hoa sơn trang trong một đêm, ngay cả Cửu vương gia của bọn họ cũng không làm được, một nữ tử, còn là nữ tử điên trong lời đồn, sợ là do người khác, mà nàng chẳng qua là người ra mặt mà thôi! Thế lực đằng sau lưng nàng mới là cái để bọn họ phán đoán!

Nhưng mà, bây giờ, bọn họ sẽ không bao giờ nghĩ như vậy nữa, hiện giờ, chính mắt bọn họ chứng kiến! Lời đồn đại thành sự thật! Khiến cho bọn họ tưởng là một con ác mộng!

Nhưng, đây là sự thật! Bên cạnh không ngừng có người ngã xuống, màu máu đỏ tươi ảm áp, bắn tóe trên người, triển miên giống như mưa, nhưng lại đậm máu tanh như vậy!

Nữ tử này, thích giết chóc điên cuồng như vậy! Từ điển kia cũng không có sai! Thật sự trong mắt bọn họ, nàng chính là một người điên! Mà người điên này, bọn họ quả thật không thể trêu vào!

Bọn họ hối hận, nhưng, trên cõi đời này, hai chữ hối hận này là điều vô dụng nhất!

Cổ Nhược Phong thật sự điên rồi, nàng thấy Phong Huyết Lân bị thương, nàng không tìm thấy Phong Huyết Lân, kiếp nạn thứ chín chưa kết thúc, tất cả những thứ này, khiến cảm xúc mấy tháng nàng dần xuống bùng nổ!

Mưa tạnh, gió ngừng, quân hộ thành lui về phía sau, bây giờ không ai có thể ngăn cản nàng giết người!

Si Mị Vong Lượng Phàm nhìn về thị huyết của Cổ Nhược Phong, trong lòng liên hoảng hốt, từ lúc bọn họ đi theo bên người Cổ Nhược Phong, nàng chính là một người vân đạm phong khinh, khoe miệng luôn cười, cho đến giờ chưa có chuyện gì có thể khiến nàng thay đổi biểu cảm trên mặt.

Có lẽ, trên thế giới này, Phong Huyết Lân chính là mọi thứ của nàng, nàng chỉ vì Phong Huyết Lân mà cười mà lo lắng, người có thể khiến nàng lộ ra biểu tình thứ hai cũng là Phong Huyết Lân, Phong Huyết Lân biến mất đại biểu cho cái gì ngũ quý bọn họ đều biết! Kiếp nạn thứ chín này giáng xuống, rốt cuộc là Phong Huyết Lân còn sống hay đã chết? Thậm chí... Tan thành mây khói... Không ai có thể biết!

Mà điều duy nhất bọn họ biết là, Phong Huyết Lân rời đi là vì Cổ Nhược Phong, bởi vì cái loại thị huyết hãn, sợ là chính hãn cũng không thể khống chế được! Mà hãn không muốn làm thương tổn Cổ Nhược Phong. Nơi này, không ai có thể ngăn cản hãn làm gì! Ai cũng bất lực!

Lân chủ tử không thể chết được! Hãn chết... Phong chủ tử sẽ làm những gì, thật sự bọn họ cũng không biết!

Ngũ quý lặng lẽ nhìn tất cả mọi thứ, không có nhúng tay vào chuyện của Cổ Nhược Phong, có lẽ, đây là phương thức phát tiết tốt nhất cho Cổ Nhược Phong, mà những người này, đáng chết!

Lạnh lùng, mặt không biểu cảm, đây là thái độ của ngũ quý, không có một chút thương hại hay đồng tình gì với những người đó!

Phong Huyết Lân biến mất, không, nói chính xác hơn là hãn đang ở nơi cách kinh thành Hiên Viên ba trăm dặm, nhìn kinh thành Hiên Viên, nghi hoặc trong đôi mắt đỏ càng trở nên nồng đậm!

Hình như, hãm muốn thị huyết của hãn đã biến mất!

Nhưng... năng lực của hãn cũng biến mất!

Loại hiện tượng "Ngoài mười bước, phong công lực" đã được giải này, sau đó chỉ xuất hiện một lần! Đó chính là lần Tuyết Cơ kia! Cổ Nhược Phong bị Tuyết Cơ mang đến một gian phòng được tinh chế rất tốt, thời điểm đó, bọn họ chỉ cách nhau mười dặm! Năng lực của hãn cũng biến mất.

Ba trăm dặm, năng lực của hãn cũng biến mất!

Chẳng lẽ lời chú kia không thể phá giải, để cho bọn họ chỉ có thể rời đi một cự ly ngắn thôi?

Phong Huyết Lân không hiểu, lạnh lạnh sau lưng khiến hãn chợt nhớ tới lúc bị người chém một đao kia! Lúc này miệng vết thương đã khép lại, lúc này, hãn không quên được cái nhìn kia, Cổ Nhược Phong gần như muốn nổi điên!

Đau đớn dần lan tỏa trong lòng... Hắn không biết hiện giờ nàng như thế nào...

Nàng vẫn khỏe chứ?

Chỉ mới cách ba trăm dặm, hắn đã bắt đầu nhớ nàng rồi.

Cho tới bây giờ hắn chưa cách xa nàng như vậy.

Ba trăm dặm... Phong Huyết Lân đưa tay sờ lên ngực, tim của hắn đập, là bởi vì sự tồn tại của nàng!

Nhưng, lồng ngực khác thường khiến Phong Huyết Lân cảm thấy tò mò!

Túi gấm!

Kia là túi gấm Quý vương Ly Lạc đưa cho hắn!

Nó đang phát sáng!

Phong Huyết Lân nghĩ đến lời nói lúc đó của Quý Vương Ly Lạc!

Hắn nói: Túi gấm này có thể giúp ngươi vượt qua kiếp nạn thứ chín!

Chẳng lẽ nó có tác dụng?

Phong Huyết Lân mở túi gấm ra, một cái túi nho nhỏ nằm yên tĩnh trong lòng bàn tay, đang tỏa ra ánh sáng màu trắng, miệng túi vốn không mở lúc này lại xuất hiện một vết rách nhỏ!

Phong Huyết Lân đưa tay vào trong, lấy ra một cái vòng tròn gì đó, nhìn kỹ, thì ra là một chiếc nhẫn ngọc!

Nhìn thật quen mắt, hình như... Cổ Nhục Phong!

Đúng! Giống y hệt như cái nhẫn trên tay Cổ Nhục Phong! Màu trắng trong suốt!

"Phong... Huyết... Lân." Sau lưng, chợt vang lên giọng nói của một người, thật chậm, thật lạnh, vô cùng... quen thuộc...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 5: Đài cao Huyết Trì (Đại kết cục 4)

Thị thể nằm đầy trên đất, mùi máu tươi nồng đậm khiến cho người ta chùn bước, khi Hiên Viên Dật Vân mang theo thị vệ đến liền nhìn thấy một màn này! Thị thể xếp thành đồng bốn xung quanh Cửu vương phủ, tiêu điều, không có một chút hơi thở của người sống!

"Báo cáo Vương gia, không có người sống!" Thị vệ trưởng đi theo cẩn thận tiến lên kiểm tra, sau đó run rẩy đến hồi báo! Mặc dù hắn đã tham dự rất nhiều trận tranh đấu gay gắt, nhưng cảnh tượng hôm nay vẫn khiến hắn kinh hãi! Không nghĩ đến vị Huyết vương phi kia thật sự là giết người không chớp mắt, ở trên địa bàn vương triều Hiên Viên mà vẫn có thể kiêu ngạo như vậy!

"Chôn thôi." Cuối cùng Hiên Viên Dật Vân nhìn thoáng qua, thần nhiên nói, nhưng, sóng lớn trong lòng không ai có thể nhìn thấy! Ba vạn người! Ba vạn quân thủ thành! Một mình Cổ Nhục Phong lại có năng lực giết sạch! Lần này Hiên Viên Thương Minh thật sự là quá phẫn rồi! Không biết hai người Cổ Nhục Phong và Phong Huyết Lân ra sao, sợ là vương triều Hiên Viên và vương triều Mộ Dung không tránh được một trận chiến rồi!

Trong lòng Hiên Viên Dật Vân tức giận về hành động điên cuồng này của Hiên Viên Thương Minh! Ai cũng không ngờ Hiên Viên Thương Minh lại liều lĩnh như vậy, dựa vào còn chưa bị phế liên lấy hoàng quyền phát động quân thủ thành bao vây Cửu vương phủ, còn lấy danh nghĩa của Cửu vương gia nói đám người Huyết vương chiếm cứ Cửu vương phủ!

Chờ hắn biết được tin mang theo thị vệ chạy tới... Đã là tình cảnh như vậy rồi!

Toàn bộ tính mạng của ba vạn người!

Sợ là Hiên Viên Thương Minh không nghĩ đến ba vạn người cứ thế mà chết đi!

"Ha ha ha! Cổ Nhục Phong, có phải là rất ngạc nhiên không? Rất ngạc nhiên? Thậm chí... Rất hối hận?" Thanh âm như vậy, không xa lạ, lạnh nhạt, giống như gió, nhưng lại thêm một tầng điên cuồng và đặc ý!

Cổ Nhực Phong lặng lặng nhìn cách đó không xa, đó là một Huyết Trì, một cái đài cao nổi lên giữa không trung, mà phía trên, Phong Huyết Lân đang nằm an tĩnh, giống như ngủ thiếp đi... nhưng, an tĩnh như thế, thật không giống hần!

Một khắc khi nhìn thấy Cổ Nhực Phong, Phong Huyết Lân hần nên đứng ở bên cạnh nàng!

Một khắc khi nhìn thấy Cổ Nhực Phong, Phong Huyết Lân hần sẽ nở một nụ cười tươi với nàng!

Một khắc khi nhìn thấy Cổ Nhực Phong, Phong Huyết Lân hần sẽ...

Tóm lại, không nên yên tĩnh nằm ở nơi đó như vậy!

Khóe miệng Cổ Nhực Phong cong lên, bình tĩnh, phong kinh vân đậm như cũ, đôi tay trong ống tay áo đen nắm thật chặt! Máu tươi tí tách chảy ra!

"Người là ai?" Giọng nói vẫn không khác thường ngày, chỉ là nếu nghe kỹ sẽ cảm thấy được nó đang run rẩy!

"Ha ha, trên đời này còn có người không biết sự tình như Cổ Nhực Phong người sao?" Đối phương cười chế nhạo nói. Quần áo màu trắng, phong thái nửa tiên, nhưng biểu cảm hiện giờ lại không hề xứng, vẻ mặt mang theo tà ác!

Đây là... Quốc sư Thiên Tâm!

"Không biết? Thật ra ta chờ chính là thời khắc này!"

"À, đúng rồi, người muốn hỏi, khi ở trấn Phần Hồn, ta rõ ràng giúp đỡ các người, vì sao hiện tại lại muốn đưa các người vào chỗ chết?!"

"Không sai, trấn Phần Hồn là ta thật tâm giúp đỡ các người! Thật hơn so với trấn châu! Bởi vì... khi đó các người không thể chết được!"

"Còn có, lần trăng tròn đó, ta cũng thật muốn giết các người! Chỉ là, không ngờ, một người phạm như người, lại rất lợi hại, khiến ta bị thương nặng, cho dù giết người, cũng không động đến Phong Huyết Lân được!"

"Sau đó, ta phải tu dưỡng suốt cả một tháng! Tu kinh phục cố! Đau đớn thấu tim! Không kể ngày đêm! Người có biết vì sao ta có thể trải qua một tháng đó không? Không sai! Là ta nghĩ tới các người chết như thế nào!"

"Ha ha ha! Trời không phụ ta! Huyết Trì(1) này, từ khi Phong Huyết Lân đi đến thế giới này liền bắt đầu được xây rồi! Vì hôm nay!"

(1) Huyết trì: ao máu.

"Chỉ là, người xuất hiện! Người biết không? Sự xuất hiện của người cho ta biết nhiều là kinh hỉ? Ta vẫn cho là người sẽ không xuất hiện ở trên đời này nữa! Nhưng, người lại xuất hiện! Người chính là kiếp nạn của hần! Từ khi hần bắt đầu gặp người, nội tâm của hần sẽ cự tuyệt hút máu! Trăng tròn là lúc không ai có thể đoán được hần sẽ xảy ra chuyện gì! Hoặc là... bị giết chết."

"Chẳng qua là, ta không nghĩ người lại cường đại như vậy! Giúp hần loại bỏ mọi thứ! Hơn nữa, lúc trăng tròn thứ hai, năng lực của hần được giải phóng, ta đã không có năng lực để giết chết hần nữa!"

"Cho nên, Huyết trì này lại phát huy tác dụng của nó."

"Thấy không? Huyết Trì! Đẹp biết bao!"

Thiên Tâm hoàn toàn bị vây vào trạng thái độc thoại một mình, tâm tư hiện giờ của hần không ai có thể hiểu được!

Hần có năng lực tiên đoán, hần vốn là bán tiên(2)! Nhưng, hần lại không thể thành tiên!

(2) Bán tiên: một nửa là tiên.

Phong Huyết Lân xuất hiện vừa hay có thể thỏa mãn nguyện vọng của hần! Chỉ cần giết Phong Huyết Lân, lấy được nguyên thần của hần (Phong Huyết Lân), hần liền có thể trở thành tiên! Nhưng, Phong Huyết Lân không dễ giết như vậy! Cho dù là Phong Huyết Lân vừa sinh ra, quốc sư Thiên Tâm cũng đã không có năng lực để giết hần! Bởi vì khi đó Phong Huyết Lân được trời bảo hộ, Thiên Tâm vốn không thể nào xuống tay!

Cho nên, quốc sư Thiên tâm liền xây dựng Huyết trì này! Nó là thứ duy nhất có thể đối phó với Phong Huyết Lân!

Huyết trì còn chưa xong, Cổ Nhực Phong lại xuất hiện! Đó chính là cơ hội xoay chuyển cho Thiên Tâm! Cổ Nhực Phong, chính là từ huyết của Phong Huyết Lân! Khi thiên định cứu kiếp, Phong Huyết Lân mất đi tri giác, hướng hồ, từ lúc gặp Cổ Nhực Phong, tầng bảo vệ của trời trên người Phong Huyết Lân liền biến mất rồi! Hần đã không còn thân bất tui!

Nhưng, năng lực của Cổ Nhực Phong lại rất cường đại, khiến quốc sư Thiên Tâm không thể cách gì! Hần chỉ có thể chờ! Chờ đến kiếp nạn thứ chín! Phong Huyết Lân muốn giết người, sợ làm thương tổn đến Cổ Nhực Phong, nhất định sẽ rời khỏi nàng! Hơn nữa, chỉ cần hai người cách nhau ba trăm dặm, năng lực của Phong Huyết Lân sẽ biến mất! Lúc đó hần muốn đối phó với Phong Huyết Lân thế nào thì đối phó thế đó!

Những thứ này, lúc Thiên Tâm độc thoại giữa không trung, Cổ Nhược Phong chợt hiểu ra! Mà bây giờ nàng nghĩ, phải làm thế nào để cứu Phong Huyết Lân từ trong tay quốc sư Thiên Tâm ra!

"Còn nhớ âm khí và mùi máu tanh ở trong trần Phần Hồn không?" Thiên Tâm đột nhiên ngừng lại, một mặt chăm chú nhìn Cổ Nhược Phong. Nhưng mà, người đó lại vẫn giữ nguyên biểu cảm như trước, không có kinh ngạc, không có nghi vấn! Quả thật là không có nghi vấn, bởi vì nơi bọn họ đang đứng bây giờ chính là dưới nền đất của trần Phần Hồn!

Âm khí và mùi máu tươi chính là từ nơi này tản ra! Huyết trì này, tích lũy không biết bao nhiêu máu tươi cùng hài cốt người.

"Biết trong này có bao nhiêu máu không? Không biết sao? Chín nghìn chín trăm chín mươi chín người!" Thiên Tâm rất vui vẻ, "Ngay khi gặp người không lâu, ta nhìn thấy một quyển sách cổ, trong đó ghi làm thế nào để trở thành thượng tiên! Tiên! Cái này tính là gì! Thiên Tâm ta muốn làm thượng tiên!"

"Cho nên..." Sắc mặt Thiên Tâm biến đổi! Duỗi một tay ra, cuối cùng Cổ Nhược Phong lại cứ như không còn năng lực phản kháng bị hút đến trước mặt hắn!

Trong lòng Cổ Nhược Phong hoảng hốt! Năng lực như vậy... có thể so với Phong Huyết Lân...

"Ta hút máu của hắn." Giọng nói của Thiên Tâm lại trở nên bình tĩnh cùng hồ hững.

Nhưng, chính những lời này, lại khiến mắt Cổ Nhược Phong đỏ lên.

Tích lũy năng lực toàn thân, đánh lên người Thiên tâm! Một cái! Sắc mặt khinh thường lúc đầu của Thiên Tâm liền thay đổi, lui về sau một bước, cuối cùng phun ra một ngụm máu!

"Được, rất tốt!" Thiên Tâm lau máu ở khóe miệng, một tay bóp chặt cổ của Cổ Nhược Phong! Hắn thật không ngờ Cổ Nhược Phong sẽ liều mạng như vậy! Chẳng lẽ nàng không sợ hắn trong lúc tức giận sẽ giết nàng?!

"Không phải bây giờ ngươi sẽ không giết ta sao?" Cổ Nhược Phong cười nhạo nói.

Không sai! Quả thật hiện tại Thiên tâm sẽ không giết nàng! Hắn còn có việc cần dùng đến nàng!

Cổ Nhược Phong tùy ý để Thiên Tâm kéo nàng đến giữa huyết trì, nhưng Thiên Tâm chưa buông Cổ Nhược Phong ra, sau lưng chợt có năm con gió lạnh thổi tới, Cổ Nhược Phong đứng trước mặt hắn đột nhiên nở nụ cười quý dị!

Trong lòng Thiên Tâm có chút lo lắng, Cổ Nhược Phong tươi cười thật sự rất quý dị!

Công kích sau lưng không thể chờ thêm! Thiên Tâm không suy nghĩ nhiều, vung tay về phía sau lưng!

Vậy mà, ngay tại lúc hắn làm như vậy, Cổ Nhược Phong mạnh mẽ bắt lấy cổ tay hắn, dùng sức nắm chặt, dùng sức vặn, truyền đến âm thanh xương cốt vỡ nát!

Thiên Tâm không dám tin trừng mắt lớn! Cổ Nhược Phong quả nhiên là Cổ Nhược Phong! Năng lực như vậy một người bình thường không thể làm được!

Đau đớn từ cổ tay truyền đến, tay Thiên Tâm buông lỏng, nhưng, nhìn ánh mắt không có một chút tia lửa giận nào của Cổ Nhược Phong, trong lòng hắn ngược lại cảm thấy há hê: "Hắn không thể rời khỏi đài cao này, nếu không chỉ có thể... chết."

Cổ Nhược Phong đang đi đến bên cạnh Phong Huyết Lân, nghe vậy liền dừng lại, tay, một giọt máu tươi từ tay trái trong ống tay áo nàng nhỏ xuống.

Nhưng, chỉ dừng lại trong chốc lát, rồi lập tức tiếp tục đi về phía trước! Nếu rời đài cao này sẽ chết, vậy nàng liền vĩnh viễn ở cùng hắn trên đài cao này! Nàng, tuyệt đối sẽ không để hắn lại một mình!

Song, khi vừa tiếp xúc với đài cao, lại có một đạo năng lực nào đó gắt gao khóa chặt nàng, khiến nàng không thể nào nhúc nhích!

Phía sau truyền đến tiếng cười của Thiên Tâm, tiếng cười hài lòng: "Cổ Nhược Phong, ngươi có biết ngươi sai ở chỗ nào không? Ngươi sai ở chỗ ngươi quá đề ý hắn!"

Tâm kế! Quốc sư Thiên Tâm không thiếu! Cổ Nhược Phong và Phong Huyết Lân cũng không thiếu, thậm chí còn cao hơn so với quốc sư Thiên Tâm! Nhưng, trong tình cảnh hiện tại, dĩ nhiên không đơn thuần chỉ là tâm kế!

Cổ Nhược Phong, nàng đề ý Phong Huyết Lân, cho dù đánh mất đi sinh mệnh của mình! Nàng không thể để Phong Huyết Lân nằm như người chết một mình trên đài cao! Sau khi Cổ Nhược Phong nghe thấy, Thiên Tâm hút máu Cổ Nhược Phong, lòng của nàng liền rồi như tờ vò! Thiên Tâm hút máu Phong Huyết Lân, hiện giờ Phong Huyết Lân nằm ở nơi đó không hề có động tĩnh gì, rốt cuộc là nghiêm trọng đến mức nào?!

"Ha ha..." Cổ Nhược Phong đột nhiên nở nụ cười, nhìn về phía Thiên Tâm, "Ngươi nghĩ thế nào?"

Chuyện đến nước này, nàng thật sự không nghĩ ra chuyện gì khác ngoài cười! Cổ Nhược Phong à Cổ Nhược Phong, vân đạm phong khinh của ngươi đâu, bình tĩnh của ngươi đâu?!

Nhìn Phong Huyết Lân bên cạnh, có lẽ, chết cùng một chỗ với hắn, cũng không phải là không tốt.

Thật ra lúc Thiên Tâm hút nàng lại, nàng liền biết, năng lực của Thiên Tâm cao hơn nàng, dĩ nhiên là nàng không có khả năng chống lại, một kích vừa rồi, đã hao hết toàn bộ năng lực của nàng! Kỳ thật nàng và Thiên Tâm đều biết, một kích đó đối với Thiên Tâm mà nói không tạo ra bất kỳ thương tổn gì! Đây, chẳng qua chỉ là một loại bất mãn của bản thân, một loại bất đắc dĩ mà thôi. Đối mặt với người mạnh mẽ hơn mình, cái loại phản kháng này chỉ là để làm trò!

Cho nên, Thiên Tâm không tức giận, bởi vì hắn biết!

Cổ Nhược Phong nghĩ, nếu không phải đứng đối địch, quốc sư Thiên Tâm có lẽ sẽ trở thành bằng hữu của nàng và Lân.

Đài cao huyết trì, Phong Huyết Lân không có hô hấp, một cánh tay khoắc lên bên đài, máu tươi từng giọt từng giọt chảy vào bồn ngọc. Máu này, chảy qua trước mắt Cổ Nhược Phong, chảy vào trong tim nàng, khiến nơi đó bùng phát!

Cổ Nhược Phong, khuôn mặt trắng bệch, đôi mắt tức giận mở to, tóc đen vắt trên thành bồn ngọc, nàng không sao có thể tưởng tượng được, chết, lại có thể tàn khốc như vậy! Nhìn sinh mệnh của hắn dần dần biến mất trước mắt nàng! Thật lâu sau, rốt cuộc phun ra một ngụm máu tươi...

Quốc sư Thiên Tâm nói, huyết trì này được làm từ máu của chín nghìn chín trăm chín mươi chín người, âm khí và máu tanh nơi có đủ để hắn tự năng lực giết chết Phong Huyết Lân.

Quốc sư Thiên Tâm nói, hắn tìm được phương pháp, để bản thân trở thành thượng tiên, cần lấy máu của Phong Huyết Lân, nuôi tóc của Cổ Nhược Phong, cho đến khi tóc máu⁽³⁾ được sinh ra, lấy trái tim của Phong Huyết Lân và Cổ Nhược Phong hòa cùng với tóc máu, thiêu thành tro tàn, ăn xong, có thể đại thành...

(3) Tóc máu: là lớp tóc đầu tiên của trẻ sơ sinh khi còn nằm trong bụng mẹ

Máu nhỏ vào tóc, từng đoạn tóc máu được sinh ra...

"Phong..." Tiếng gọi yếu ớt, khiến Cổ Nhược Phong cho rằng mình gặp ảo giác.

Nhưng, một tiếng lại tiếp một tiếng, đây, không phải là ảo giác!

Hắn tỉnh!

Đôi mắt Cổ Nhược Phong bình tĩnh, khóe miệng cong lên, tay trái cô gắng vươn đến chỗ sâu nhất trên đài cao, gắt gao nắm lấy tay của Phong Huyết Lân.

Hắn tỉnh, là muốn chứng kiến kết cục của bọn họ sao?

Nhưng, cho dù kết cục như thế nào, nàng cũng không hề hối hận.

Nàng đã nói qua, nàng vĩnh viễn sẽ không để hắn lại một mình,

Phong Huyết Lân nhắm chặt hai mắt, hắn biết cảnh tượng hiện tại như thế nào! Nhưng, hình như hắn... bất lực!

Thiên định cửu kiếp! Không ai có thể ngờ rằng, sau chín kiếp còn có một quốc sư Thiên Tâm.

Bên tai vang lên tiếng cười của Thiên Tâm: "Tóc máu! Tóc máu!"

Dường như Cổ Nhược Phong không để ý đến âm thanh đó, hai tay đan xen vào nhau giống như có thể nghe thấy giọng nói của đối phương.

"Hình như chúng ta phải chết cùng một chỗ?"

"Đúng vậy, rõ ràng đã trải qua nhiều như vậy. Thất đôi, thiên định cửu kiếp..." Phong Huyết Lân nói.

"Thất đôi... Thất đôi... Thất đôi!" Tay Cổ Nhược Phong có chút run rẩy!

"Còn có một đôi!" Đường như Phong Huyết Lân cũng phát hiện ra!

Thiên định cửu kiếp, không thể đến nhanh như vậy! Bởi vì căn bản bọn họ không có đủ bảy viên ngọc! Bảy đôi, chỉ mới có sáu! Nếu đây là thiên định cửu kiếp, vậy đôi còn lại là ai?!

Trong đầu hai người nhanh chóng thu thập một phen, ánh mắt Cổ Nhược Phong có chút âm trầm, phương diện này, hình như không có khả năng có cái thứ bảy...

Nhưng, khóe miệng Phong Huyết Lân lại cong lên! Hắn đã biết, bảy đôi này, đôi cuối cùng, không phải ai khác, mà là... Hắn và Cổ Nhược Phong!

Rõ ràng hai người đã suy yếu đến mức ngay cả nói chuyện cũng khó, lại làm sao có thể nghe đối phương nói chuyện rõ ràng đến như vậy! Đó là bởi vì cái nhẫn ngọc ở trên tay trái Cổ Nhược Phong, mà trên tay phải hắn cũng đeo một cái nhẫn ngọc giống như vậy! Đây không phải kiếp nạn sau cùng của thiên định cứu kiếp, mà chính là kiếp nạn thứ chín!

Cổ Nhược Phong hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Phong Huyết Lân, vận dùng năng lực cuối cùng đâm vào mạch máu trên tay, máu tươi dung hợp với máu Phong Huyết Lân, nhuộm đỏ đôi nhẫn ngọc! Ý niệm vừa đến, huyết ngọc bên trong ngọc rời xuất hiện giữa không trung, dung hợp cùng một chỗ với máu tươi và nhẫn ngọc!

Cách đó không xa, âm thanh vui vẻ của Thiên Tâm truyền đến: "Ta sắp thành tiên rồi! Thượng tiên!" Tiếng bước chân di chuyển cách đó không xa!

Ánh sáng đỏ xuất hiện, một quả cầu màu đỏ chọt tiến vào trong thân thể Phong Huyết Lân!

Ánh sáng này, trong phút chốc hấp dẫn lực chú ý của Thiên Tâm!

Nhưng... đã quá muộn!

Phong Huyết Lân đứng lên, hiện giờ cả người hắn đều tràn đầy năng lực, năng lực của huyết ngọc này hoàn toàn khác so với năng lực trước đó của hắn!

"Ngày chết của ngươi đến rồi." Phong Huyết Lân không nhìn Thiên Tâm, đi tới bên cạnh Cổ Nhược Phong, nhẹ nhàng ôm nàng lên, đem năng lực xuyên qua hai tay truyền cho Cổ Nhược Phong! Mà lời nói trong miệng, vô tình, lạnh lẽo, đó là nói với Thiên Tâm!

"Ngươi!" Thiên Tâm không dám tin nhìn tình huống trước mặt! Rõ ràng mọi thứ đã ở ngay trước mặt rồi! Tại sao lại xuất hiện biến cố như vậy!

"Huyết ngọc này chính là nguyên thần của ta." Phong Huyết Lân trào phúng nói, thật đúng là thiết thời cho Thiên Tâm!

"Không, không, không đúng!" Ánh mắt Thiên Tâm hỗn loạn, trong lòng không bình tĩnh nổi nữa!

"Chết đi." Một ánh mắt của Phong Huyết Lân, Thiên tâm liền giống như bị một đòn trí mạng ngã vào bên trong huyết trì, chính là cái huyết trì chứa đựng vạn người!

Một lúc lâu sau, Phong Huyết Lân ôm Cổ Nhược Phong chậm rãi rời đi.

"Chúng ta đi đâu?" Cổ Nhược Phong hỏi. Mọi thứ ở nơi này đã kết thúc, bọn họ... nên đi đâu đây?

Phong Huyết Lân khẽ cười, đáy mắt cũng trở nên nghiêm túc: "Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền(4), nàng ở nơi nào, ta liền ở nơi đó!"

(4)Thượng cùng bích lạc hạ hoàng tuyền: cùng trời cuối đất.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Ngoại truyện: Cổ Uyển Ngưng và Cổ Nhiễm Trần

Thời tiết hơi âm u, đây không phải là một ngày đẹp trời.

Dáng người nho nhỏ mới hai tuổi, co ro ở đó gần như bị màn đêm che lấp.

Yên tĩnh ngồi trên bậc thang, mắt cũng lặng yên nhìn ra cửa. Bóng dáng nho nhỏ lay động dưới màn đêm càng thêm vẻ tịch mịch. Vắng vẻ lạnh lùng lại nho nhỏ khiến cho ánh mắt cao ngạo quật cường giống như một con sói cô độc.

Bởi vì thái độ của Diệp Tích Tuyết mà trong đầu đã sớm thành thực không ngừng nhớ lại cảnh kia...

"Phụ nhân, ngài lại muốn đi xem nàng ta sao?" Một phụ nhân ba bốn mươi tuổi đứng bên cạnh một nữ tử chừng mười tám mười chín tuổi, trong mắt hơi lo lắng. Phụ nhân đã theo hai năm rồi, nếu tiếp tục như vậy, giữ gìn không được thiếu gia sẽ phát hiện thôi!

Trong mắt Diệp Tích Tuyết thoáng qua chút do dự, vậy mà chỉ trong nháy mắt biến thành kiên định: "Tại sao không đi, Hạo Nhiên chắc đã sớm biết, chúng ta làm chuyện kia không hề vào đầu được, hôm nay còn người biết, cũng chỉ có hai người chúng ta, ngay cả người nuôi dưỡng Vân nhi cũng không biết Vân nhi mới thật sự là đại tiểu thư Cổ gia! Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ..."

"Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ..."

"Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ..."

“Về phần tên tiện chủng Cổ Nhiễm Trần, chờ đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ...”

Cổ Nhiễm Trần không thể nghe được những lời khác, thân thể cao không quá nửa mét ra sức co lại trong góc, cố gắng giảm bớt sự hiện hữu của mình, nhưng vẫn run rẩy, run rẩy...

Hắn không biết hắn là ai, người hắn vẫn kêu là nương đôi xử với hắn như vậy cũng bởi vì hắn không phải là nhi tử thân sinh của nàng ta, bởi vì hắn... là một tiện chủng...

Đến lúc, đương nhiên sẽ trừ bỏ... Cho nên, hắn sẽ chết?

Vậy cái gì là đến lúc? Vài năm sau, ngày mai, hay chờ đến bây giờ khi nương nhìn thấy Vân nhi trở lại thì...?

U buồn sợ hãi chạy lên trái tim, ở trong đại viện Cổ gia, hắn chỉ nghĩ tới một người đã từng cho hắn ăn mấy miếng bánh ngọt vừa mới ra lò khi hắn đói bụng – di Hai.

Không còn suy nghĩ nhiều, khi Diệp Tích Tuyết ra cửa, hắn liền ba chân bốn cẳng chạy tới viện của Cổ Uyển Ngưng, nàng sẽ cứu hắn đúng không?

Hoàng hôn chuyển dần sang đêm, bóng dáng nho nhỏ hiu quạnh, gió thổi qua gương mặt còn lạnh lẽo hơn vài phần...

Lúc Cổ Uyển Ngưng thấy Cổ Nhiễm Trần chính là đáng về như vậy.

Đó là bóng dáng nho nhỏ của Cổ Nhiễm Trần đã khắc sâu trong lòng nàng như ma nhập, để cho lời nàng muốn nói ra cứ mắc kẹt sâu trong cổ họng...

Nhìn dáng vẻ thân mật của nữ nhi hai tuổi trong viện Diệp Tích Tuyết, ánh mắt thương yêu này, cùng với thái độ hồ hững không quan tâm đến Cổ Nhiễm Trần, cảnh tượng cười ngửa xem đèn lại hiện lên rõ ràng trước mắt Cổ Uyển Ngưng, thân thể nho nhỏ gầy yếu của Cổ Nhiễm Trần co rúc ở cửa, cánh cửa vốn không cao lắm nổi bật thân thể nhỏ gầy, hài tử này, chỉ là đứa nhỏ mới hai tuổi...

Giờ phút này, trong lòng Cổ Uyển Ngưng che giấu tâm tư chính là khiến Diệp Tích Tuyết bị thất sủng vào lãnh cung thậm chí quạt gió thổi lửa khiến Cổ Hạo Nhiên bỏ Diệp Tích Tuyết, nàng đã muốn chôn giấu nó tận đáy lòng!

Nói ra thì như thế nào? Cho dù đuổi Diệp Tích Tuyết ra khỏi cửa thì làm sao? Tính tình của Cổ Hạo Nhiên gây ra hết thảy, mặc dù trừ được Diệp Tích Tuyết, nhưng sẽ xuất hiện “Diệp Tích Tuyết” khác. Nàng mệt mỏi, có Mặc nhi còn có đứa nhỏ trong ngực này, nàng không còn mưu đồ gì, Cổ Hạo Nhiên... hắn nghĩ như thế nào thì nghĩ đi, chỉ cần không làm tổn hại hai đứa bé của nàng, cái gì nàng cũng không đi tranh đi cướp...

Phức tạp nơi đáy mắt không ngừng biến đổi, cuối cùng giống như quyết định, Cổ Uyển Ngưng nhìn Cổ Nhiễm Trần: “Sao Trần nhi lại ở đây?” Hài tử này không giống chưa ăn no. Thân thể hai tuổi nhỏ hơn không ít so với những đứa bé cùng tuổi, lùn hơn nửa cái đầu so với Mặc nhi!

Nhớ lần trước, mình đi dạo trong hoa viên, nhìn thấy hài tử này ở một góc nhỏ bé heo lánh, thân thể gầy gò nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện.

Ánh mắt khốn đốn, bàn tay nho nhỏ ôm bụng, vẫn không che giấu được âm thanh “Ừ ừ ừ” chói tai...

Mặc dù Cổ Uyển Ngưng đã sớm biết Diệp Tích Tuyết không coi trọng Cổ Nhiễm Trần, thậm chí đến nỗi không thèm đếm xỉa đến, nhưng dù sao hài tử này cũng là đại thiếu gia Cổ gia, nàng thật sự không ngờ thậm chí ngay cả âm no cũng đã thành vấn đề!

Nàng nhớ mình cho hài tử này nấy miếng bánh ngọt, mới ra lò. Tiểu hài tử ngược khuôn mặt nhỏ bé lên, nụ cười ấy thỏa mãn làm sao...

Ký ức như nước biển, dâng lên từng đợt, thủy triều lên xuống, cuối cùng dừng lại trên bóng dáng hai tuổi này.

“Ta đói rồi.” Khi ánh mắt cô tịch * nhìn thấy yêu thương sâu trong đáy mắt Cổ Uyển Ngưng, đó là khi Cổ Uyển Ngưng nhìn Cổ Nhiễm Mặc mới xuất hiện, rốt cuộc âm áp nhiễm lên, ánh mắt này...

(*) cô tịch: cô quạnh buồn tẻ

“Chỗ di hai vừa làm xong bánh ngọt, Trần nhi tới đây ăn chung được không?” Cổ Uyển Ngưng nói mềm mỏng, trong đáy lòng chỉ sợ hù dọa đến đứa nhỏ chưa biết thân thể chân chính của mình.

Cổ Nhiễm Trần dùng sức gật đầu, hắn rất đói rồi. Buổi trưa vẫn chỉ là món ăn còn dư lại và một chút cháo, lại đứng trước cửa lớn chịu gió thổi rất lâu, bây giờ thân thể hắn đã cứng ngắc...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Phi Diên Của Vương Gia Khát Máu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.